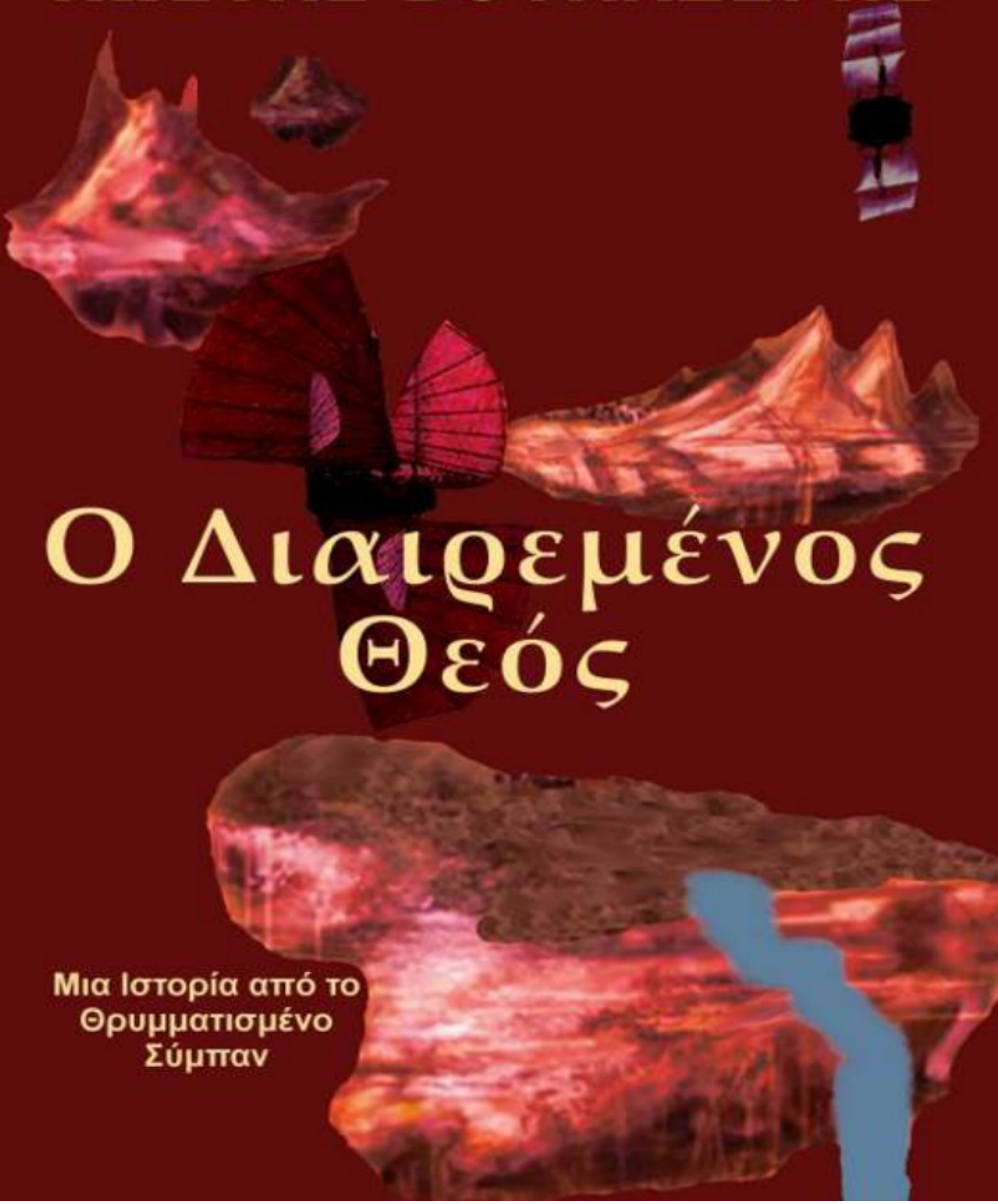
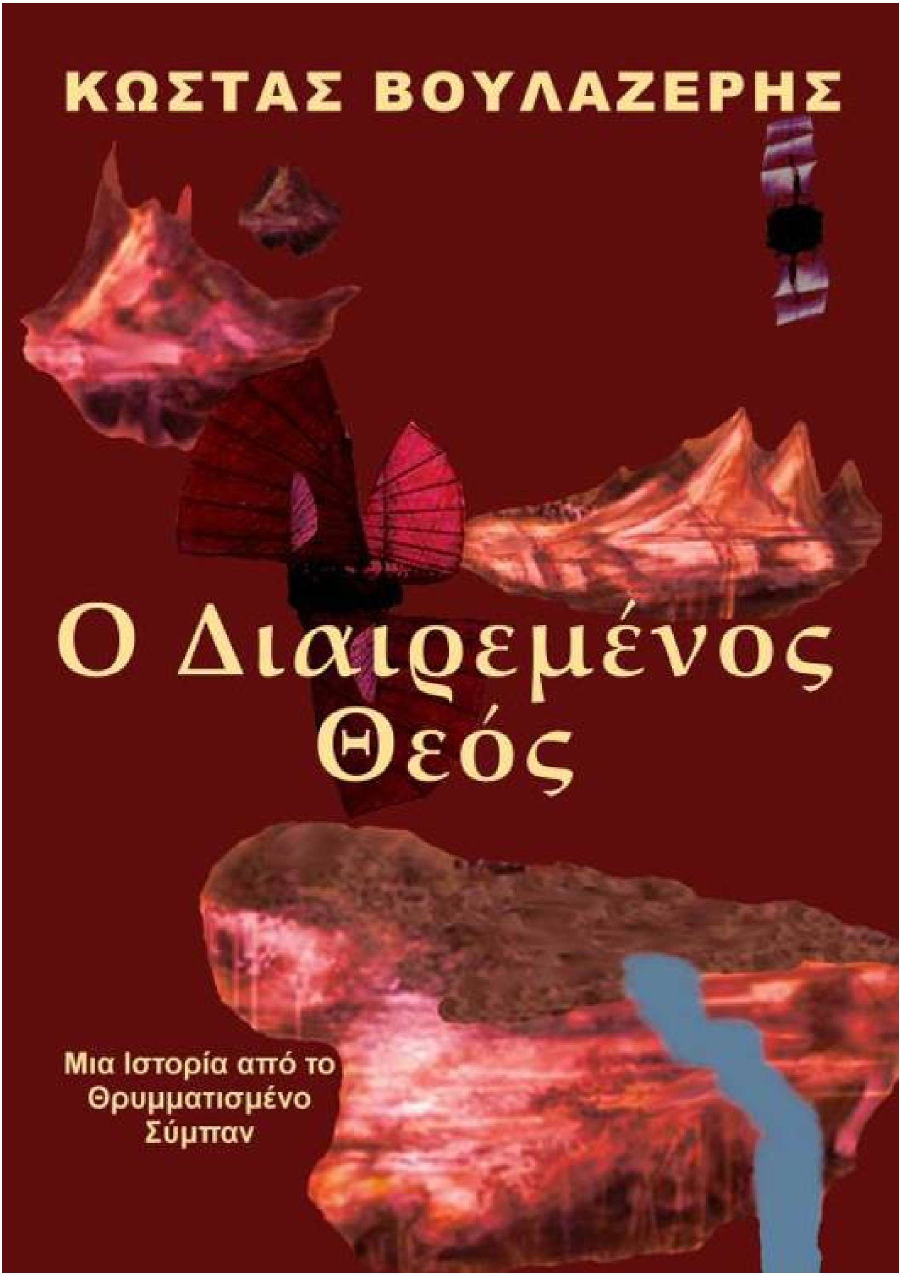
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Ο Διαιρεμένος Θεός

Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο
Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ
Ο Διαιρεμένος
Θεός
Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο
Σύμπαν

Κώστας Βουλαζέρης

Ο ΔΙΑΙΡΕΜΕΝΟΣ ΘΕΟΣ

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Βιβλίο Πρώτο

Ταξιδεύοντας στις Διαστάσεις ενός Θρυμματισμένου Σύμπαντος

.1.

Η Ιωάννα είχε μόλις επιστρέψει από τη Διάσταση του Φωτός.

Διάσταση του Φωτός... Το όνομα ακουγόταν όμορφο. Έφερνε κάτι ωραίο και ευγενές στο μυαλό. Ωστόσο, δεν υπήρχε τίποτα το ωραίο και, σίγουρα, τίποτα το ευγενές σ’εκείνο το μέρος, όφειλε να παρατηρήσει η Ιωάννα. Επρόκειτο για έναν κόσμο πλημμυρισμένο από δυνατό φως, το οποίο κατερχόταν διαρκώς από τον ουρανό, δίχως να σβήνει ποτέ: δίχως να υπάρχει μέρα, δίχως να υπάρχει νύχτα. Μόνο το φως. Τόσο έντονο που, κατευθείαν, τύφλωνε τα μάτια και έκαιγε το δέρμα, το έκανε να πετά φουσκάλες και να σκίζεται. Για να επιβιώσει κάποιος στη Διάσταση του Φωτός, έπρεπε να φορά σκούρα γυαλιά και πέτσινη στολή, ειδικής κατασκευής.

Και το φως, φυσικά, πύρωνε ό,τι βρισκόταν από κάτω του: τις πέτρες, το χώμα, τα φυτά που μπορούσαν να ζουν σ’έναν τέτοιο κόσμο.

Τα πλάσματα που κατοικούσαν στη Διάσταση του Φωτός ήταν όλα εκ γενετής τυφλά· χρησιμοποιούσαν, όμως, άλλες αισθήσεις για να «βλέπουν». Η Ιωάννα, στην αποστολή της εκεί, είχε δει πανύψηλα, αόμματα ελεφαντοειδή όντα με μακριές προβοσκίδες και γλοιώδες δέρμα· πελώριους και μικροσκοπικούς τυφλοπόντικες με δηλητηριώδη δόντια· πουλιά με μεγάλες φτερούγες και κεραίες στο κεφάλι –κεραίες αντί για μάτια.

Το χειρότερο, πάντως, απ’όλα στη Διάσταση του Φωτός ήταν ότι ορισμένοι από τους νόμους της διέφεραν τελείως από τους νόμους άλλων διαστάσεων· έτσι, για παράδειγμα, τα περισσότερα όπλα δεν λειτουργούσαν εκεί. Το πιστόλι που τώρα κρεμόταν επάνω στο γοφό της Ιωάννας ήταν άχρηστο σ’εκείνον τον πυρωμένο κόσμο: πατούσες τη σκανδάλη κι ακουγόταν μόνο ένα κούφιο, μηχανικό κλικ, χωρίς τίποτ’άλλο να συμβαίνει.

Ενώ εδώ, στην Αλβέρια, θα μπορούσε εύκολα να είχε τινάξει τα μυαλά του οποιουδήποτε στον αέρα.

Η Ιωάννα αισθανόταν περίεργα, έχοντας επιστρέψει από τη Διάσταση του Φωτός. Αισθανόταν όπως μια γάτα που την έχεις πάρει από το φούρνο και την έχεις, ξαφνικά, πετάξει μέσα σ’ένα βαρέλι με παγωμένο νερό.

Παρ’όλ’αυτά, όφειλε να ομολογήσει πως η αλλαγή κλίματος ήταν ευχάριστη. Δε θα ήθελε με τίποτα να περάσει κι άλλες ώρες σ’εκείνο τον διαβολεμένο, παντοτινά φωτεινό κόσμο.

Το κλίμα της Αλβέρια ήταν γλυκό και υγρό, και υπήρχε πλούσια βλάστηση και δροσερές ακτές. Δεν ήταν, επομένως,

τυχαίο που εταιρείες είχαν γεμίσει ετούτη τη διάσταση με ξενοδοχεία. Πάρα πολλοί εύποροι και ευγενείς έρχονταν εδώ για να κάνουν τις διακοπές τους. Ορισμένοι, μάλιστα, κατοικούσαν μόνιμα στην Αλβέρια.

Η Ιωάννα πιάστηκε από τις σιδερένιες ράβδους της προβλήτας και βγήκε από τη μικρή βάρκα, τινάζοντας τα ξανθά της μαλλιά στο δροσερό αεράκι.

«Υπάρχει ένα μήνυμα για σας στο τηλεπικοινωνιακό κέντρο του *Αλιγάτορα*, κυρία. Στο όνομα 'Μαγδαληνή_33',» της είπε ο βαρκάρης που την είχε φέρει μέχρι εδώ, και έπιασε τους δύο σάκους της, σηκώνοντάς τους πάνω απ'το κεφάλι.

Η Ιωάννα τούς πήρε απ'τα χέρια του και πέρασε τον έναν στον ώμο, ενώ τον άλλο τον κράτησε από το πέτσινό του χερούλι. «Σ'ευχαριστώ. Πόσο σου χρωστάω;»

«Τα έξοδα είναι πληρωμένα, κυρία.»

Η Ιωάννα, παρ'όλ'αυτά, πήρε ένα νόμισμα απ'την τσέπη της και το τίναξε με τον αντίχειρα προς τον βαρκάρη.

Εκείνος το έπιασε. «Υποχρεωμένος, κυρία!» χαμογέλασε.

Η Ιωάννα έφυγε από την προβλήτα και βάδισε δίπλα από την παραλία, επάνω στην αμμουδιά της οποίας πρέπει να βρίσκονταν ξαπλωμένοι τουλάχιστον είκοσι λουόμενοι. Αντιλαμβανόταν ότι εκείνη, αναμφίβολα, θα φαινόταν πολύ περίεργη, ντυμένη ακόμα καθώς ήταν με τη δερμάτινη στολή που φορούσε στη Διάσταση του Φωτός. Φυσικά, είχε βγάλει τη μάσκα, την κουκούλα, τα γυαλιά, και τα γάντια, μα το υπόλοιπο σώμα της ήταν τυλιγμένο με καφετί δέρμα, και στα πόδια της υπήρχαν μπότες που ήταν επίσης καφετιές και φτιαγμένες από το ίδιο δέρμα.

Το χειρότερο, όμως, δεν ήταν ότι φαινόταν περίεργη, αλλά ότι το συγκεκριμένο δέρμα είχε αρχίσει να γίνεται πολύ ενοχλητικό επάνω της, εδώ στην Αλβέρια, όπου το κλίμα δεν ήταν ξηρό και θερμό, αλλά γλυκό και υγρό. *Και δε θέλω ούτε καν να αναλογίζομαι πώς θα μυρίζει σε λίγο η στολή μου,* σκέφτηκε η Ιωάννα.

Εντάξει, αυτό ήταν αρκετό! Δε θα έμπαινε στο πολυτελές ξενοδοχείο «Ο Αλιγάτορας» σαν να είχε βγει από καρναβάλι, ακόμα και για να πάρει μόνο ένα μήνυμα από την Επανάσταση. Επιπλέον, σχεδόν οποιαδήποτε άλλη αμφίεση θα ήταν αποδεκτή εδώ. Οποιαδήποτε εκτός απ'αυτήν.

Η Ιωάννα άλλαξε δρόμο.

Πριν από λίγο είχε αρχίσει ν'ακολουθεί το λιθόστρωτο μονοπάτι που οδηγούσε στον *Αλιγάτορα*, αλλά τώρα το άφησε πίσω της και χώθηκε μέσα στην πυκνή βλάστηση της Αλβέρια: κρύφτηκε πίσω από τους λυγιστούς κορμούς και τα δέντρα με τις πλούσιες φυλλωσιές.

Σε λίγο, βγήκε από εκεί, φορώντας μόνο τα εσώρουχά της και ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά (όχι αυτά που φορούσε στη Διάσταση του Φωτός). Τα ξανθά της μαλλιά τα είχε δέσει κότσο και είχε τυλίξει ένα πορφυρό μαντίλι με κίτρινα αστεράκια γύρω τους. Τον ένα της σάκο εξακολουθούσε να τον έχει στον ώμο και τον άλλο στο χέρι. Όπλα δεν κουβαλούσε τώρα επάνω της· εξάλλου, ήταν μάλλον απίθανο ότι θα της χρειάζονταν εδώ, σ'ένα μέρος σαν την Αλβέρια.

Όπως αποδείχτηκε, όμως, έκανε λάθος.

Καθώς πλησίαζε την κεντρική πύλη του Αλιγάτορα, είδε δύο άντρες με στολές φυλάκων να τη ζυγώνουν. Κι αυτό, σίγουρα, δεν ήταν κάτι το συνηθισμένο. Τα ξενοδοχεία εδώ είχαν φύλακες, κυρίως, για τυπικούς λόγους· δεν τους είχαν για να σταματούν τον καθένα που ήθελε να μπει στο οίκημα. *Επομένως, γνωρίζουν περισσότερα για μένα απ'ό,τι θα έπρεπε να γνωρίζουν. Και έχουν διαταγές που δεν έρχονται μόνο από τον Διευθυντή του Αλιγάτορα, αλλά από ακόμα πιο ψηλά –από την ίδια την Παντοκράτειρα, πιθανώς.*

Η Ιωάννα έριξε μια μάτια πάνω απ'τον ώμο της και, όπως το περίμενε, είδε από πίσω της άλλους δύο να πλησιάζουν: έναν άντρα και μια γυναίκα, ντυμένους με μαγιό. Είχαν πιστόλι στο χέρι, και φορούσαν γυαλιά. Πράκτορες της Παντοκράτειρας, αναμφίβολα. Θα την είχαν δει να περνά με τη στολή της Διάστασης του Φωτός.

Σκατά! Έπρεπε να τόχα σκεφτεί!

Δεν πιστεύω, όμως, αυτοί οι τύποι να νομίζουν ότι θάναι τόσο εύκολο να παγιδέψουν μια Μαύρη Δράκαινα –κι εγώ πρέπει οπωσδήποτε να πάρω το μήνυμα από το τηλεπικοινωνιακό κέντρο.

«Μας συγχωρείτε, κυρία,» είπε ο ένας φύλακας του ξενοδοχείου, καθώς τη ζύγωναν, «αλλά πρέπει να σας ζητήσουμε να μας ακολουθήσετε.»

«Για ποιο λόγο;»

«Για λόγους ασφάλειας– Ουχ!»

Η Ιωάννα τον κλότσησε –μια αντίδραση που εκείνος, προφανώς, δεν περίμενε σ'ένα μέρος σαν την Αλβέρια–, και ο άντρας διπλώθηκε.

Ο άλλος φύλακας τράβηξε το ρόπαλο απ'τη ζώνη του.

Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ύψωσαν τα πιστόλια τους.

Πυροβόλησαν.

Αλλά όχι με θανατηφόρα πυρά, ασφαλώς. Όπως ήταν αναμενόμενο, εκτόξευσαν μικροσκοπικά βέλη με παραλυτικό δηλητήριο.

Η Ιωάννα είχε ήδη, μ'έναν γρήγορο ελιγμό, αποφύγει το ρόπαλο του φύλακα, προτού εκείνος προλάβει καν να το τραβήξει, και

είχε βρεθεί πίσω του.

Τα βέλη πέτυχαν εκείνον. Τα μάτια του αναποδογύρισαν, καθώς το παραλυτικό άρχισε να δρα αμέσως μέσα στον οργανισμό του, και τα γόνατά του λύγισαν.

Η Ιωάννα δεν περίμενε να τα δει όλα τούτα να συμβαίνουν. Βρισκόταν ήδη μες στην πυκνή βλάστηση, τρέχοντας.

Αν μη τι άλλο, εκείνο που είχε μάθει πολύ, πολύ καλά όσο βρισκόταν ανάμεσα στις Μαύρες Δράκαινες της Παντοκράτειρας ήταν να μη χάνει ποτέ χρόνο. Η ζωή και ο θάνατος ήταν, πολλές φορές, θέμα δευτερολέπτων.

Δυστυχώς, έπρεπε να εγκαταλείψει τους σάκους της για να ξεφύγει· κι αυτό σήμαινε πως ήταν άοπλη για τα καλά τώρα.

Στοιχεία για τον λόγο της παρουσίας της στη Διάσταση του Φωτός δεν είχε αφήσει πίσω της, όμως· αν οι πράκτορας της Παντοκράτειρας έψαχναν τα πράγματά της, δε θα έβρισκαν τίποτα που να τους ενδιαφέρει αληθινά.

* * *

«Υψηλότατε.»

Ο πράκτορας –ο οποίος τώρα δε φορούσε μαγιό και μαύρα γυαλιά, αλλά ήταν ντυμένος με ελαφριά επίσημη ενδυμασία– έκανε μια σύντομη υπόκλιση μπροστά στον Τάμπριελ, που καθόταν σε μια ξύλινη πολυθρόνα των διαμερισμάτων του στο ξενοδοχείο «Ο Αλιγάτορας».

Η πράκτορας –η οποία, επίσης, δε φορούσε μαγιό και γυαλιά, αλλά ήταν παρόμοια ντυμένη με τον συνάδελφό της, αν και σύμφωνα με τη γυναικεία μόδα της Αλβέρια– έκανε κι αυτή μια εξίσου σύντομη υπόκλιση, δίχως όμως να αρθρώσει κουβέντα.

«Η αποστάτισσα πέρασε από την παραλία, φορώντας μια στολή που έδειχνε ότι πρέπει να ήρθε από τη Διάσταση του Φωτός,» συνέχισε ο πράκτορας. «Προσπαθήσαμε να την παγιδέψουμε με τη βοήθεια των φυλάκων του ξενοδοχείου, αλλά τη χάσαμε.»

«Τη χάσατε,» είπε ο Τάμπριελ, επίπεδα, και σηκώθηκε από την πολυθρόνα. Στο δεξί του χέρι βαστούσε το κοντό ραβδί του, που είχε εβένινο στέλεχος και στο πέρας του βρισκόταν μια γυάλινη σφαίρα, μέσα στην οποία φαινόταν, συνεχώς, ν’αναδεύεται μια μαύρη ομίχλη. Ο σύζυγος της Παντοκράτειρας ήταν ένας ερυθρόδερμος, ψηλός άντρας –ψηλότερος και από τους δύο πράκτορες εμπρός του– και είχε μακριά, λευκά μαλλιά δεμένα κοτσίδα, καθώς κι ένα μικρό γένι στο σαγόνι. Παρά τα φαινόμενα, όμως, δεν πρέπει να ήταν πολύ μεγάλος σε ηλικία. Τα μάτια του ήταν γκρίζα και ψυχρά. Σπάνια χαμογελούσε.

«Δυστυχώς, Άρχοντά μου. Έχουμε, όμως, τα πράγματά της.» Ο πράκτορας κοίταξε τους δύο σάκους που βρίσκονταν στα πόδια

του.

«Δε νομίζω να έχει αφήσει εκεί μέσα κάτι που δεν ήθελε πραγματικά να πέσει στα χέρια μας,» είπε ο Τάμπριελ. «Ωστόσο, αξίζει να ερευνήσουμε· ίσως, παρ'ελπίδα, μάθουμε κάτι.

»Προς τα πού πήγε, όταν σας ξέφυγε;»

«Χώθηκε στη βλάστηση, Άρχοντά μου.»

«Προτού κρυφτεί μέσα στη βλάστηση, προς τα πού κατευθυνόταν;»

«Προς το ξενοδοχείο. Γι'αυτό κιόλας ειδοποιήσαμε τους φύλακες να τη συλλάβουν. Αλλά, όπως αποδείχτηκε, περισσότερο εμπόδιο μάς στάθηκαν αυτοί παρά μας βοήθησαν.»

Ο Τάμπριελ ρουθούνισε. «Ζητήσατε απ'τους φύλακες του ξενοδοχείου να σταματήσουν μια Μαύρη Δράκαινα; Πρέπει να έχετε χάσει το μυαλό σας!

»Τέλος πάντων. Αφού ερχόταν προς τον Αλιγάτορα, πρέπει να ήθελε να μπει για κάποιο λόγο. Πιθανώς, για να μεταφέρει κάποια πληροφορία, για να πάρει κάποιο μήνυμα, ή για να ανεφοδιαστεί. Πράγμα που σημαίνει πως θα ξαναπροσπαθήσει να έρθει.

»Φροντίστε να είστε έτοιμοι γι'αυτήν. Ειδοποιήστε τους φύλακες του ξενοδοχείου ότι μια επικίνδυνη αποστάτισσα θα επιχειρήσει να εισβάλλει, και πρέπει να την πιάσουν με κάθε κόστος –ζωντανή, κατά προτίμηση. Ειδοποιήστε τους πράκτορές μας να της στήσουν κάποια παγίδα. Και εγώ ο ίδιος θα έχω το… νου μου να περιφέρεται σ'ολόκληρο το οικοδόμημα.»

Αυτό το τελευταίο δεν έβγαζε και πολύ νόημα για τους δύο πράκτορες, ωστόσο δεν το σχολίασαν. Ο Πρίγκιπας Τάμπριελ ήταν γνωστό ότι, ώρες-ώρες, μιλούσε περίεργα· όπως επίσης και ότι, κάποιες στιγμές, μιλούσε μόνος του. Οι περισσότεροι που τον ήξεραν τον φοβόνταν· ορισμένοι τον θεωρούσαν τρελό, ορισμένοι προικισμένο, ορισμένοι δαιμονισμένο.

«Πηγαίνετε τώρα,» πρόσταξε ο Τάμπριελ, κάνοντας μια απότομη κίνηση με το ραβδί του· η μαύρη ομίχλη μέσα στη γυάλινη σφαίρα αναδεύτηκε, σπειροειδώς.

Οι πράκτορες έφυγαν απ'τα διαμερίσματά του, αφήνοντάς του τους σάκους της Μαύρης Δράκαινας.

* * *

Η Ιωάννα περίμενε, κρυμμένη μέσα στη βλάστηση, μέχρι να πέσει η νύχτα· και, όταν ο ουρανός ήταν σκοτεινός, βγήκε πίσω από μερικούς θάμνους κοντά στην ακτή και κοίταξε δεξιά κι αριστερά, στενεύοντας τα μάτια.

Ερημιά.

Κανείς δε φαινόταν. Λογικό, άλλωστε, αφού, εκτός απ'το γεγονός ότι ήταν νύχτα, ετούτο το μέρος δεν είχε αμμουδιά· και οι

παραθεριστές της Αλβέρια χρησιμοποιούσαν τις αμμουδιές για να περνάνε ξαπλωμένοι τις ώρες τους, ακόμα κι αν προτιμούσαν τις αχτίνες του γαλανού φεγγαριού επάνω στο γυμνό τους δέρμα αντί για τις αχτίνες του ζεστού ήλιου.

Η Ιωάννα γλίστρησε, σιωπηλά, μες στο νερό κι άρχισε να κολυμπά προς το ξενοδοχείο «Ο Αλιγάτορας» με αργές, επιδέξιες κινήσεις των χεριών και των ποδιών.

Γνώριζε πως, κατά πάσα πιθανότητα, οι εχθροί της θα την περίμεναν. Γνώριζε πως θα είχαν, αναμφίβολα, καταλάβει ότι, για να πηγαίνει εξαρχής στον Αλιγάτορα, κάποια δουλειά θα είχε στο ξενοδοχείο· και θα σκέφτονταν πως, αφού βρισκόταν εδώ για δουλειά, δε θα την άφηνε ανολοκλήρωτη.

Και είχαν δίκιο. Η Ιωάννα, σίγουρα, δε θ'άφηνε τη δουλειά της ανολοκλήρωτη.

Μια Μαύρη Δράκαινα ποτέ δεν άφηνε τις δουλειές της ανολοκλήρωτες. Ακόμα κι αν είχε αποστατήσει από το τάγμα και ενταχθεί στην Επανάσταση. Κάποια πράγματα γίνονται ένα με το είναι σου. Η εκπαίδευσή σου γίνεται εσύ· και εσύ γίνεσαι η εκπαίδευσή σου.

Ετούτη η κατάσταση στην οποία βρισκόταν τώρα δεν ήταν κάτι το πρωτόφαντο για εκείνη. Έπρεπε να μπει σ'ένα μέρος που το περιφρουρούσαν. Συνηθισμένη αποστολή.

Θα προτιμούσε, όμως, να είχε τον εξοπλισμό της.

Θα το προτιμούσε. Αυτό δε σήμαινε πως και χωρίς τον εξοπλισμό της ήταν ανίκανη να φέρει εις πέρας την αποστολή.

Εξάλλου, μπορούσε πάντα να βρει εξοπλισμό καθοδόν. Από τους εχθρούς της.

Η Ιωάννα έβαλε το κεφάλι της κάτω απ'το νερό και κολύμπησε υποβρυχίως, καθώς ζύγωνε το μικρό λιμάνι του Αλιγάτορα. Πέρασε κάτω από βάρκες, επάνω στις οποίες –ήταν σίγουρη– υπήρχαν φρουροί, αν και, πιθανώς, κρυμμένοι· απέφυγε τους προβολείς που ερευνούσαν τη θάλασσα, παραμένοντας στο σκοτάδι· και έφτασε πλάι σε μια προβλήτα. Την αναπνοή της δεν είχε πρόβλημα να την κρατά για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Ήταν εκπαιδευμένη σ'αυτό.

Υψώνοντας το βλέμμα, παρατήρησε ότι, από πάνω της, ένας φρουρός στεκόταν στην άκρη της προβλήτας.

Κολύμπησε έτσι ώστε να βρεθεί πίσω του, και έβγαλε το πρόσωπό της απ'το νερό, για να κοιτάξει. Ο άντρας ατένιζε απ'την άλλη· δεν την είχε πάρει είδηση. Οι φύλακες του Αλιγάτορα ήταν σαν κοιμισμένα άλογα μπροστά της. Σίγουρα, οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν περίμεναν ότι θα την εμπόδιζαν μέσω αυτών. Σίγουρα, δεν ήταν τόσο αφελείς.

Κάποιο άλλο σχέδιο θα είχαν κατά νου.

Κι αυτό σήμαινε ότι όφειλε να είναι πολύ επιφυλακτική.

Σκαρφάλωσε πάνω στην προβλήτα και πέρασε, σκυφτή και καλυμμένη στις νυχτερινές σκιές, ανάμεσα από δύο βάρκες.

Παρατήρησε πως, αναμενόμενα, το μικρό λιμάνι του ξενοδοχείου ήταν γεμάτο φύλακες.

Τα όπλα ενός απ'αυτούς θα τα χρειαζόταν.

Εντόπισε έναν, σχετικά απομακρυσμένο από τους υπόλοιπους, και γρήγορα τον πλησίασε, γλιστρώντας από σκιά σε σκιά. Μ'ένα γερό χτύπημα στον αυχένα, τον ξάπλωσε μπρούμυτα, αναίσθητο, δίχως εκείνος να προλάβει να βγάλει άχνα. Πήρε τη ζώνη του –απ'την οποία κρεμόταν ένα πιστόλι– και την πέρασε γύρω απ'τη μέση της. Τράβηξε το ξιφίδιο απ'τη μπότα του και το πήρε στο χέρι. Το τουφέκι του το άφησε· δε θα το χρειαζόταν.

Έφυγε απ'το λιμάνι και μπήκε στον κήπο του ξενοδοχείου. Απέφυγε δύο φρουρούς και, γλιστρώντας μέσα από ένα παράθυρο, εισέβαλε στο μεγάλο οικοδόμημα, για να βρεθεί σ'έναν από τους φαρδείς διαδρόμους του, που ήταν στολισμένοι με όμορφες, λαξευτές λάμπες και πίνακες από καλλιτέχνες δεκάδων διαστάσεων.

Από μία απ'τις πόρτες του διαδρόμου, η Ιωάννα μπορούσε ν'ακούσει δύο άντρες να συζητάνε.

«Λες ότι θα την πιάσουν, δηλαδή; Εγώ δεν το νομίζω.»

«Μα, για να ερχόταν εδώ, μάλλον θα ήθελε κάτι...»

«Ναι, αλλά, αφού είδε πως την πήραν πρέφα, θα έφυγε· δε θάμεινε για να τη μαγκώσουν. Θα βρίσκεται τώρα εκατό διαστάσεις μακριά από την Αλβέρια. Οι αποστάτες δεν είναι ανόητοι.»

«Για να έχει βάλει η Διεύθυνση, όμως, τόσους φρουρούς….»

Η Ιωάννα –που είχε, ασφαλώς, καταλάβει ότι δεν μπορεί να μιλούσαν παρά για εκείνη– απομακρύνθηκε, μην έχοντας κανένα ενδιαφέρον ν'ακούσει τη συνέχεια της κουβέντας τους. Εξάλλου, ο προορισμός της μέσα στο ξενοδοχείο ήταν συγκεκριμένος.

Το τηλεπικοινωνιακό κέντρο.

Και ήξερε ακριβώς πού βρισκόταν.

Όπως, αναμφίβολα, γνώριζαν κι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας. Η Ιωάννα περίμενε να τους συναντήσει εκεί, καθώς το τηλεπικοινωνιακό κέντρο ήταν ένα από τα μέρη που, μάλλον, θα υπέθεταν πως ήθελε να πάει.

Συνέχισε να διασχίζει τους διαδρόμους και τις αίθουσες του ξενοδοχείου, που ήταν άδεια από πελάτες –καθότι νύχτα– αλλά ασυνήθιστα γεμάτα από φύλακες –καθότι ανέμεναν την εισβολή της.

Η Ιωάννα απέφυγε έναν απ'αυτούς, περνώντας, κυριολεκτικά, πίσω απ'την πλάτη του, όταν εκείνος γύρισε. Έναν άλλο τον

σκότωσε με το ξιφίδιό της, σχίζοντάς του το λαιμό απ’το ένα αφτί ώς το άλλο.

Ύστερα, έφτασε μπροστά στη μισάνοιχτη, δίφυλλη θύρα του τηλεπικοινωνιακού κέντρου, η οποία ήταν καμωμένη από γυαλιστερό, λαξευτό ξύλο.

* * *

Ο Τάμπριελ καθόταν στην πολυθρόνα του, μπροστά σ’ένα αναμμένο τζάκι· οι φλόγες έκαναν το δέρμα του να μοιάζει ακόμα πιο κόκκινο απ’ό,τι ήταν, ενώ χρωμάτιζαν και τα λευκά μαλλιά και γένια του με μια πορφυρή απόχρωση. Τα βλέφαρά του ήταν κλειστά, κι επάνω στα γόνατά του βρισκόταν ακουμπισμένο το ραβδί του. Δεν το είχε αφήσει, όμως, απ’τα χέρια του· οι γροθιές του έσφιγγαν γερά το εβένινό του στέλεχος.

Η γυάλινη σφαίρα στο πέρας του ραβδιού ήταν τώρα άδεια. Η μαύρη ομίχλη δεν αναδευόταν στο εσωτερικό της· δεν υπήρχε καν, σαν να είχε φύγει, να είχε ταξιδέψει κάπου αλλού…

* * *

Η Ιωάννα κρυφοκοίταξε μέσα στο τηλεπικοινωνιακό κέντρο, και είδε μια γυναίκα κι έναν άντρα να κάθονται μπροστά σε τηλεπικοινωνιακούς διαύλους. Η γυναίκα είχε ένα ζευγάρι ακουστικά στ’αφτιά της και μιλούσε, σιγανά, σ’ένα μικρόφωνο. Ο άντρας πληκτρολογούσε κάτι, κοιτάζοντας την οθόνη αντίκρυ του.

Κανείς τους δε φαινόταν να φέρει όπλα.

Αποκλείεται, όμως, να μην υπάρχει παγίδα εδώ. Το μέρος φωνάζει ΠΑΓΙΔΑ*! από μακριά.*

Κατ’αρχήν, κανένας φύλακας δεν βρισκόταν στο δωμάτιο, το οποίο ήταν περίεργο, δεδομένης της τωρινής κατάστασης.

Πρέπει, όμως, να μπω και να πάρω το μήνυμα. Δε γίνεται αλλιώς. Μια Μαύρη Δράκαινα δεν κάνει ποτέ πίσω: φέρνει εις πέρας την αποστολή της, ή πεθαίνει προσπαθώντας.

Τράβηξε το πιστόλι απ’τη μέση της και, βαστώντας αυτό στο ένα χέρι και το ξιφίδιό της στο άλλο, πέρασε το κατώφλι της εισόδου.

Ο άντρας και η γυναίκα στράφηκαν στο μέρος της, ξαφνιασμένοι, με τα μάτια τους γουρλωμένα. *Ή ίσως να παριστάνουν τους ξαφνιασμένους.*

Η Ιωάννα ύψωσε το πιστόλι της. «Μη φωνάξετε. Μην κάνετε την παραμικρή κίνηση να ειδοποιήσετε κανέναν.» Και έκλεισε την πόρτα πίσω της, με τη φτέρνα.

«Τι… τι συμβαίνει;» είπε η γυναίκα, έχοντας βγάλει τ’ακουστικά από τ’αφτιά της.

«Ποια είσαι;» ρώτησε ο άντρας. «Η αποστάτισσα που ψάχνουν;»

«Ελάτε κι οι δύο στο κέντρο του δωματίου,» πρόσταξε, ήρεμα, η Ιωάννα. Και, όταν το είχαν κάνει: «Γονατίστε, και βάλτε τα χέρια στο πάτωμα.»

Υπάκουσαν.

Ωραία, σκέφτηκε η Ιωάννα. *Πολύ ωραία για νάναι αλήθεια.*

Ωστόσο, δεν μπορούσε ν'αντιληφτεί τίποτα επικίνδυνο να βρίσκεται κοντά. Τίποτα απολύτως.

Τότε, γιατί αισθανόταν τις τρίχες της ορθωμένες, σαν ένα αόρατο μαχαίρι να ήταν υψωμένο πίσω απ'την πλάτη της;

Αγνοώντας το ενοχλητικό προαίσθημα, πλησίασε έναν δίαυλο, λέγοντας στους δύο ενοίκους του ξενοδοχείου (που, μάλλον, ήταν πράκτορες· δεν μπορεί να ήταν κάτι άλλο!): «Μην κουνηθεί κανένας σας,» ενώ εξακολουθούσε να τους σημαδεύει με το πιστόλι.

Εκείνοι έμειναν σιωπηλοί. Και τελείως ακίνητοι. Αφύσικα ακίνητοι, ίσως· αν επρόκειτο για δύο κανονικούς ενοίκους, αμάθητους σε τέτοιες καταστάσεις, θα είχαν ώς τώρα φανερώσει πολύ περισσότερο πανικό. *Στημένοι είναι, σίγουρα. Αλλά τι σκατά παγίδα είν'αυτή που μου έχουν ετοιμάσει; Προσπαθούν να δουν τι θέλω από εδώ;*

Άσε τους να δουν, λοιπόν!

Έτσι κι αλλιώς, δε θα καταλάβαιναν τίποτα.

Αφήνοντας το ξιφίδιό της παραδίπλα, πάτησε το πλήκτρο ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ στον δίαυλο και βρήκε το όνομα ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ_33, κάτω από το οποίο υπήρχε καταχωρημένο ένα μήνυμα. Πάτησε το πλήκτρο ΑΝΑΓΝΩΣΗ και είδε το περιεχόμενό του. Όπως το περίμενε, ήταν κωδικοποιημένο μ'έναν από τους αναγνωστικούς κώδικες της Επανάστασης. Η Ιωάννα το αποκωδικοποίησε με το μυαλό της, καταλαβαίνοντας αμέσως τι της ζητούσε, καθώς και από ποιον ήταν γραμμένο.

Μειδίασε, λεπτά.

Ανδρόνικε…

Και ξαφνικά, μια σκοτεινιά απλώθηκε μπροστά της, σαν μαύρο σύννεφο.

Θεοί!

Η Ιωάννα τινάχτηκε όπισθεν, πιάνοντας, ενστικτωδώς, το ξιφίδιό της και σπαθίζοντας, ημικυκλικά.

Η κίνησή της δεν είχε κανένα αποτέλεσμα, σαν η λεπίδα της να είχε στοχεύσει πολύ μακριά: σαν η σκοτεινιά να βρισκόταν πάρα πολύ κοντά της για να μπορεί να τη χτυπήσει.

Ένα δυνατό βουητό γέμισε το κρανίο της.

Και πίσω απ'τη μαυρίλα είδε τους δύο πράκτορες να έχουν ήδη ορθωθεί και να ορμούν καταπάνω της, τραβώντας μικρά πιστόλια μέσα απ'τα ρούχα τους.

Η Ιωάννα, αγνοώντας το αλλόκοτο σκοτάδι μπροστά στα μάτια της, πυροβόλησε, ενώ, συγχρόνως, άφηνε τον εαυτό της να πέσει πίσω απ’τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο.

Η βολή της Μαύρης Δράκαινας πέτυχε τον άντρα στο στήθος, σωριάζοντάς τον. Η βολή της πράκτορος της Παντοκράτειρας αστόχησε, καταστρέφοντας μια οθόνη κι εκτοξεύοντας θραύσματα στον αέρα και στο πάτωμα.

Πράγμα που σήμαινε ότι οι φύλακες του ξενοδοχείου θα έρχονταν σχεδόν αμέσως από τον θόρυβο, που, σίγουρα, θα είχε αντηχήσει σ’όλους τους διαδρόμους του Αλιγάτορα.

Το βουητό είχε πάψει μέσα στο κεφάλι της Ιωάννας: τώρα, δεν ήταν παρά ένας ψίθυρος· και η σκοτεινιά είχε, επίσης, αρχίσει να χάνει τη δύναμή της: διαλυόταν, σαν ομίχλη.

Η Ιωάννα πυροβόλησε τα πόδια της αντιπάλου της, που φαίνονταν κάτω απ’το έπιπλο του τηλεπικοινωνιακού διαύλου. Εκείνη σωριάστηκε, ουρλιάζοντας.

Τα βήματα των φυλάκων ακούγονταν να έρχονται.

Η Ιωάννα σηκώθηκε κι έτρεξε προς ένα παράθυρο, ανοίγοντάς το με μια απότομη κίνηση και πηδώντας έξω.

Το τηλεπικοινωνιακό κέντρο βρισκόταν στον δεύτερο όροφο του ξενοδοχείο, πράγμα που σήμαινε ότι, κανονικά, κανένας λογικός άνθρωπος δε θα πηδούσε από εδώ. Πολλοί, όμως, είχαν, κατά καιρούς, υποστηρίξει ότι όλες οι Μαύρες Δράκαινες έπασχαν από παραφροσύνη.

Η Ιωάννα κάρφωσε το ξιφίδιό της στον κορμό ενός δέντρου, καθώς έπεφτε. Η λεπίδα έσχισε, κάθετα, αρκετά εκατοστά ξύλου, προτού σταματήσει· και η Ιωάννα κρεμάστηκε για μερικά δευτερόλεπτα από εκεί· έπειτα, άφησε και το πιστόλι και το ξιφίδιό της, για να πιαστεί από ένα κλαδί, και μετά από ένα άλλο, κι ένα άλλο.

Ώσπου βρέθηκε στο έδαφος του κήπου.

Και τώρα, έπρεπε να φύγει από εδώ, χωρίς κανείς να την ακολουθήσει, όπως τόνιζε το μήνυμα του Πρίγκιπα Ανδρόνικου.

.2.

Δε δυσκολεύτηκε να προσπεράσει τους φύλακες του ξενοδοχείου γι'ακόμα μια φορά, να φτάσει στο λιμάνι, και να γλιστρήσει μέσα σε μια μικρή βάρκα, τυλιγμένη στο σκοτάδι.

Ένας προβολέας πλησίασε προς τη μεριά της, και η Ιωάννα κρύφτηκε πίσω από ένα απ'τα καθίσματα του σκάφους, για ν'αποφύγει την ακτινοβολία του που διέλυε τη γλυκιά νύχτα της Αλβέρια.

Ένας φύλακας ακούστηκε να περνά μερικά μέτρα παραδίπλα, κοντά σε μια από τις αποβάθρες. Η Ιωάννα παρέμεινε ακίνητη, αφήνοντας τα βήματά του ν'απομακρυνθούν. Συγχρόνως, με τις άκριες των ματιών της, μπορούσε να δει ότι μια σκιά στεκόταν επάνω σε μια γειτονική βάρκα, κρατώντας το τουφέκι της έτοιμο: ακόμα ένας φύλακας.

Η Ιωάννα τράβηξε το πιστόλι της (που το είχε πάρει από το χώμα του κήπου, όταν είχε κατεβεί από το δέντρο) από την περισκελίδα της και το απασφάλισε, κρατώντας το με το δεξί χέρι. Με το αριστερό ψαχούλεψε, μες στο σκοτάδι, το σημείο όπου έπρεπε να βρίσκεται το ενεργειακό κέντρο της βάρκας. Τα πάντα ήταν όπως όφειλαν: η μπαταρία στη θέση της, και ο διακόπτης σηκωμένος (κι επομένως, το κύκλωμα ανοιχτό). Επιπλέον, το σκάφος δεν ήταν κλειδωμένο· μάλλον, ανήκε σε κάποιον από τους εύπορους που έκαναν τις διακοπές τους στην Αλβέρια και ήθελαν να έχουν τα μεταφορικά τους μέσα έτοιμα ανά πάσα στιγμή. Εξάλλου, κανένας τους δεν περίμενε ότι εδώ κάποιος θα τα κλέψει.

Η Ιωάννα κατέβασε τον διακόπτη, αφήνοντας την ενέργεια της μπαταρίας να διατρέξει τα κυκλώματα της βάρκας και ν'ανάψει ένα σωρό φωτάκια επάνω της…

…τα οποία, αναπόφευκτα, τράβηξαν την προσοχή του κοντινού φρουρού.

Η Ιωάννα τον πυροβόλησε, καθώς εκείνος στρεφόταν στο μέρος της. Η κραυγή του έσχισε τη νύχτα, κι ύστερα το σώμα του ακούστηκε να πέφτει στο νερό.

Φωνές και βήματα άρχισαν αμέσως ν'αντηχούν.

Η Ιωάννα πήδησε στη θέση του οδηγού, έπιασε το τιμόνι, και πάτησε το πετάλι δυνατά με το δεξί πόδι. Η βάρκα ξεκίνησε μ'ένα έντονο βουητό, σχίζοντας το νερό και βγαίνοντας απ'το λιμάνι.

Πίσω της, πυροβολισμοί αντήχησαν. Η Ιωάννα κράτησε το κεφάλι της κατεβασμένο, μήπως, παρ'ελπίδα, κανένας απ'τους διώκτες της ήταν εύστοχος.

Σύντομα, ξανοίχτηκε και βγήκε από το πεδίο βολής τους.

Τώρα, βρισκόταν στην ανοιχτή θάλασσα της Αλβέρια, αλλά δε σκόπευε να πάει ακόμα πιο μακριά· γιατί μπορεί ετούτη η διάσταση να φαινόταν όμορφη και ήρεμη κοντά στις ακτές της, μα, όταν κανείς απομακρυνόταν πολύ απ'αυτές, ήταν γνωστό πως τα νερά γίνονταν επικίνδυνα, ειδικά για μικρά σκάφη. Ο λόγος δεν ήταν μόνο ο άστατος καιρός που επικρατούσε εκεί, μα και τα πλάσματα που κυκλοφορούσαν, και που μπορούσαν άνετα να ανατρέψουν οποιοδήποτε σκάφος.

Η Ιωάννα ήξερε ακριβώς πού ήθελε να πάει. Είχε ανοιχτεί λιγάκι, απλά και μόνο για να τη χάσουν οι διώκτες της (που, υπέθετε, θα έστελναν σκάφη για να την κυνηγήσουν)· έτσι τώρα έστρεψε ξανά τη βάρκα της προς τις ακτές της Αλβέρια, χωρίς, ασφαλώς, να ζυγώσει τον Αλιγάτορα. Πήγε σ'ένα μέρος όπου δεν υπήρχαν ξενοδοχεία, καθώς εδώ η βλάστηση ήταν εξαιρετικά πυκνή, και τα πλάσματα που τριγύριζαν μέσα της επικίνδυνα.

Η Ιωάννα έβαλε τη βάρκα της σ'έναν ποταμό, ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της, για να δει μήπως κανείς την παρακολουθούσε.

Κανένας, διαπίστωσε. Οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας την είχαν χάσει.

Και τώρα, βρισκόταν στο μέρος όπου ο Ανδρόνικος τής είχε ζητήσει να έρθει.

Ο ποταμός, επάνω στον οποίο έπλεε το σκάφος της, περνούσε κάτω από πανύψηλα δέντρα με μπλεγμένες φυλλωσιές, που δυσκόλευαν το γαλανό φως του φεγγαριού να περάσει.

Η Ιωάννα στένεψε τα μάτια της, παρατηρώντας το νερό.

Δεν ήταν εύκολο να προσέξεις το υδροπλαστικό. Εξάλλου, αυτός ήταν ο σκοπός του: να κρύβεται, να γίνεται ένα με το νερό· μια μεμβράνη, διαφανής αλλά πολύ, πολύ σκληρή. Μπορούσες να τη δεις μονάχα με έναν τρόπο: το νερό έχανε λίγη από την ορμή του περνώντας από μέσα της.

Η Ιωάννα οδηγούσε τώρα τη βάρκα της με ελάχιστη ταχύτητα, για να μην της ξεφύγει εκείνο που έψαχνε μες στη νύχτα.

Και το βρήκε.

Το σημείο όπου η ορμή του νερού κοβόταν ελαφρώς.

Το υδροπλαστικό.

Οδήγησε το σκάφος της επάνω του, και έβγαλε το κεφάλι της από την άκρη της κουπαστής, γνωρίζοντας πως εκεί, μέσα στο υδροπλαστικό, υπήρχαν τηλεοπτικοί πομποί που την έβλεπαν, και το πρόσωπό της θα αναγνωριζόταν αμέσως.

Και, φυσικά, αναγνωρίστηκε.

Και το υδροπλαστικό κινήθηκε. Η μεγάλη, διαφανής, σκληρή μεμβράνη, που απλωνόταν απ'τη μια όχθη του ποταμού ώς την

άλλη, λύγισε, κάνοντας τα νερά ν'ανοίξουν κάτω απ'τη βάρκα της Ιωάννας, δημιουργώντας μια μεγάλη, μαύρη τρύπα, μέσα στην οποία το σκάφος καταδύθηκε, ομαλά, γλιστρώντας επάνω σε μια ράμπα υδροπλαστικού.

* * *

Ο Σέλιρ πάντοτε φοβόταν τον εγκαταλειμμένο πύργο στους πρόποδες των χαμηλών, ξερών λόφων. Ήταν ένα ερείπιο από χρόνους ξεχασμένους, πανάρχαιο και τρομακτικό. Οι Διαλογιστές δεν το πείραζαν· ορισμένοι ισχυρίζονταν πως εντός του υπήρχαν δυνάμεις απόκρυφες, που ακόμα κανείς δεν είχε καταφέρει ν'αποκαλύψει· άλλοι έλεγαν πως υπήρχαν θύρες οι οποίες οδηγούσαν σε διάφορες διαστάσεις.

Ο Σέλιρ δεν είχε διαπιστώσει ποτέ τίποτα από τα δύο…

…τώρα, όμως… τώρα, μπορούσε να αισθανθεί κάτι να έρχεται από εκεί. Μπορούσε να το *δει*.

Στεκόταν πάλι στο πέρας του λιθόστρωτου μονοπατιού κι αντίκριζε την πύλη του πύργου, η οποία δεν ήταν σκοτεινή, όπως συνήθως, μα ένα δυσοίωνο, πορφυρό φως εκπεμπόταν απ'τα βάθη της… κι από το φως, σαν δαίμονας, σαν καταραμένος θεός, σαν στοιχειό των βουνών, ένας μαύρος άνεμος ήρθε, παρατηρώντας τον Σέλιρ με διάπυρα μάτια, και βγάζοντας μια διαπεραστική φωνή, μια κολασμένη τσυρίδα, που του τρυπούσε το κρανίο–

Τινάχτηκε επάνω στο κρεβάτι, πιάνοντας τις πλευρές του κεφαλιού του, κραυγάζοντας.

Και διαπίστωσε πως δεν ήταν ο μόνος που κραύγαζε. Πλάι του, η Άνμα είχε επίσης ανασηκωθεί, έχοντας τα δικά της χέρια γαντζωμένα στα σεντόνια και ουρλιάζοντας.

Τα μάτια της ήταν γουρλωμένα, καθώς στράφηκε να τον κοιτάξει· η ανάσα της λαχανιασμένη. Το χρυσαφένιο δέρμα της έμοιαζε να φωσφορίζει στον ασθενικό φωτισμό του δωματίου, καθώς ιδρώτας γυάλιζε πάνω στο πρόσωπό της.

«…Σέλιρ,» είπε. «Είσαι ξύπνιος…»

«Ονειρευόσουν;» ρώτησε ο Σέλιρ, που η μορφή του ίσα που διακρινόταν μες στο μισοσκόταδο, καθώς το δικό του δέρμα ήταν μαύρο, κατάμαυρο, σαν πίσσα. Μονάχα τα μάτια του ξεχώριζαν, και ήταν διασταλμένα, όπως της Άνμα'ταρ.

Εκείνη νόμιζε, ορισμένες στιγμές, πως ο εραστής της δεν ήταν παρά μια σκιά, που τη γεννά η νύχτα και οι ψευδαισθήσεις.

Επί του παρόντος, ένευσε. «Ναι, ονειρευόμουν…» μουρμούρισε. Και το όνειρό της το θυμόταν καλά: πολύ, πολύ καλά. Δεν πίστευε ότι ήταν ένα απλό όνειρο. Είχε δει ότι περιπλανιόταν πάλι στους διαδρόμους του Παντοτινού Ανακτόρου –όπου κατοικούσε προτού μπει στην Επανάσταση–, προσπαθώντας να

ξεφύγει από κάτι που δεν μπορούσε να κατονομάσει, κάποιο αόρατο κακό που πλησίαζε από παντού γύρω και που το έβλεπε μονάχα από στροφές και γωνίες, σαν μαύρη ομίχλη. Το γέλιο του, ύστερα, είχε γεμίσει το κεφάλι της, και η Άνμα το είχε αισθανθεί ν'αγκαλιάζει τους ώμους της μ'ένα παγερό, τόσο παγερό, άγγιγμα.

Και είχε ξυπνήσει.

Ξεροκατάπιε. «Τι έβλεπες;» ρώτησε τον Σέλιρ'χοκ, έχοντας μια υποψία ότι πιθανώς τα όνειρά τους να είχαν πολλά κοινά σημεία.

Εκείνος, έχοντας ακριβώς την ίδια υποψία, της είπε.

* * *

Το υδροπλαστικό έκλεισε από πάνω της, καθώς η βάρκα της Ιωάννας καταδυόταν μέσα στη σήραγγα, στα βάθη του ποταμού. Μια ατσάλινη πόρτα άνοιξε εμπρός της, και το σκάφος της γλίστρησε στο εσωτερικό μιας πέτρινης αίθουσας, που φωτιζόταν από ενεργειακές λάμπες και που φρουρείτο από τέσσερις φρουρούς, ντυμένους με αλεξίσφαιρους θώρακες. Στα χέρια τους κρατούσαν τουφέκια, κι από τις ζώνες τους κρέμονταν ξίφη.

Ανάμεσά τους βρισκόταν ένας ψηλός, όμορφος άντρας με μακριά, ξανθά μαλλιά και μούσι. Φορούσε έναν λευκό χιτώνα, και μια χρυσαφένια ζώνη τυλιγόταν γύρω από τη μέση του. Όπλα δε φαινόταν να κουβαλά.

Ο Ανδρόνικος, ένας από τους συζύγους της Παντοκράτειρας και πρωτεργάτης της Επανάστασης.

«Ιωάννα,» είπε, χαμογελώντας. «Καλωσόρισες. Ελπίζω να μη δυσκολεύτηκες με το μήνυμά μου.»

«Καθόλου,» αποκρίθηκε εκείνη, βγαίνοντας από τη βάρκα. «Αν και οφείλω να ομολογήσω ότι με περίμεναν.» Πλησίασε, ασφαλίζοντας το πιστόλι της και περνώντας το μέσα στην περισκελίδα της.

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Σε περίμεναν;»

Η Ιωάννα ένευσε. «Οι πράκτορές της με εντόπισαν, κι έβαλαν τους φύλακες του Αλιγάτορα να με κυνηγήσουν. Μην ανησυχείς, όμως, δεν πήραν εκείνο που βρήκα στη Διάσταση του Φωτός. Το έχω επάνω μου.»

«Ωραία. Έλα μαζί μου.»

Η Ιωάννα τον ακολούθησε μέσα στους διαδρόμους του υποποτάμιου άντρου των επαναστατών. Ησυχία επικρατούσε παντού γύρω, καθώς ετούτες τις ώρες οι περισσότεροι επαναστάτες κοιμόνταν· εκτός από αυτούς που στέκονταν φρουροί ή που ήταν σταλμένοι σε νυχτερινές αποστολές. Αλλά η Ιωάννα αμφέβαλλε αν κανένας άλλος, πέραν από εκείνη, βρισκόταν απόψε σε αποστολή.

Ο Ανδρόνικος την οδήγησε στο καθιστικό των διαμερισμάτων

του· και, μόλις η πόρτα είχε κλείσει πίσω τους, την αγκάλιασε απ'τη μέση και τη φίλησε, δυνατά.

Η Ιωάννα μειδίασε. «Μπροστά στους άλλους πάντα τυπικός, ε;» τον πείραξε, πιάνοντας το ξανθό του γένι ανάμεσα σε δύο δάχτυλά της και τραβώντας το ελαφριά.

«Φοβάμαι μήπως ζηλέψουν,» ανταπέδωσε εκείνος, χαμογελώντας. «Και, με ξέρεις εμένα, δε θέλω νάχω τέτοιες αντιπαλότητες ανάμεσα στους ανθρώπους μου.»

«Αχά,» είπε μόνο η Ιωάννα, και τον ξαναφίλησε, σταυρώνοντας τους πήχεις της πίσω απ'το λαιμό του.

Ύστερα, τον ρώτησε: «Μήπως θέλεις, παρεμπιπτόντως, να σου δώσω κι αυτό που βρήκα;»

«Θα έλεγα πως τώρα είναι η σωστή ώρα.»

Η Ιωάννα πλησίασε το ξύλινο τραπέζι στο κέντρο του δωματίου. Τράβηξε το πιστόλι απ'την περισκελίδα της και το άφησε εκεί. Κάθισε σε μια καρέκλα και έβγαλε το μαντήλι απ'τα μαλλιά της. Τα έλυσε και έφερε μια τούφα τους μπροστά της, αρχίζοντας να την ψηλαφίζει.

Ο Ανδρόνικος κάθισε πλάι της. «Το είχε, τελικά, μοριακά πεπιεσμένο, όπως υποπτευόμουν, ε;»

«Ναι,» είπε η Ιωάννα, εξακολουθώντας να ψηλαφίζει τα μαλλιά της.

«Στα μαλλιά του;»

«Ναι.»

«Ήταν νεκρός, έτσι;» είπε ο Ανδρόνικος με χαμηλωμένη φωνή.

«Ναι.» Η δική της φωνή παρέμεινε ουδέτερη. Δεν τον γνώριζε τον Αρίσταρχο από παλιά. Πρώτη φορά τον είδε… είδε το πτώμα του, ουσιαστικά, κλεισμένο σ'ένα όχημα που είχε καταστραφεί μες στη μέση της Διάστασης του Φωτός.

«Τι τον σκότωσε; Μπόρεσες να καταλάβεις;»

«Νάτο!» Η Ιωάννα έπιασε μια μακριά, ξανθιά τρίχα ανάμεσα στον δείκτη και τον αντίχειρα του δεξιού της χεριού, και τράβηξε κάτι από εκεί, ελευθερώνοντάς το απ'τα μαλλιά της και ρίχνοντάς το πάνω στην επιφάνεια του τραπεζιού. Το μικρό αντικείμενο πήρε αμέσως το χρώμα του ξύλου και κόλλησε επάνω του. «Δεν τον σκότωσε κάποιο όπλο, Ανδρόνικε. Ούτε κανένα θηρίο. Τουλάχιστον, δεν είχε τέτοια σημάδια στο σώμα του. Απ'ό,τι κατάλαβα, το όχημά του χάλασε. Χάλασε η μονωτική του ιδιότητα, και η ακτινοβολία της Διάστασης του Φωτός πέρασε, μ'αποτέλεσμα να τον σκοτώσει.»

Τα φρύδια του Ανδρόνικου έσμιξαν. «Ο Αρίσταρχος δε θ'άφηνε κάτι τέτοιο να συμβεί. Δεν ήταν ανόητος.»

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους. «Εγώ, πάντως, δεν μπορώ να εξηγήσω αλλιώς το θάνατό του.»

«Κι αποκλείεται να κάνεις λάθος. Ούτε εσύ είσαι ανόητη. Έτσι όπως μου τα λες τα πράγματα, όμως, μπορώ να υποθέσω μόνο ότι πρόκειται για σαμποτάζ.» Αναστέναξε. «Τέλος πάντων.» Έπιασε το μοριακά πεπιεσμένο αντικείμενο και το έσυρε προς το μέρος του. «Θα πρέπει να φέρω τον Σέλιρ'χοκ, για να μας το μεγεθύνει και να δούμε τι είχε βρει ο Αρίσταρχος.»

«Και μετά;»

«Μετά, βλέποντας και κάνοντας. Σίγουρα, θα πρέπει να κοιτάξουμε προσεκτικά ό,τι πληροφορίες μάς έχει αφήσει εδώ. Για σένα, όμως, έχω μια άλλη δουλειά, Ιωάννα.»

«Τι άλλη δουλειά;»

«Θα ταξιδέψεις στις Αιωρούμενες Νήσους.»

Παραξενεύτηκε. «Στις Αιωρούμενες Νήσους; Μη μου πεις ότι κι άλλος πράκτοράς σου χάθηκε εκεί…»

«Όχι, δε χάθηκε πράκτοράς μου εκεί. Όμως έχουμε στοιχεία ότι σ'ένα απ'αυτά τα νησιά υπάρχει ένα απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο. Τη θεωρία του Ενιαίου Κόσμου τη γνωρίζεις, έτσι δεν είναι;»

Η Ιωάννα ένευσε. «Τη γνωρίζω.» Η εν λόγω θεωρία έλεγε ότι κάποτε δεν υπήρχαν οι δεκάδες διαστάσεις που υπάρχουν τώρα και που η μία είναι τόσο ανόμοια της άλλης, αλλά το σύμπαν ήταν ενωμένο· ήταν ένας κόσμος, ένας ενιαίος κόσμος: και μετά, συνέβη κάτι που τον θρυμμάτισε. Κανείς δεν ήξερε τι ήταν αυτό το κάτι, όμως πολλές υποθέσεις ακούγονταν από τους φιλοσόφους, τους επιστήμονες, και τους μάγους. «Τι εννοείς, όμως, ότι βρέθηκε απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο;»

«Κατ'αρχήν, δεν είπα ότι *βρέθηκε*· είπα ότι έχουμε στοιχεία πως σ'ένα από τα νησιά υπάρχει ένα τέτοιο απομεινάρι.»

«Το οποίο τι είναι;»

«Κάποιο τεχνολογικό κατασκεύασμα, υποθέτω. Θα σου πω περισσότερα μετά, όμως· κάτσε τώρα να ειδοποιήσω τον Σέλιρ'χοκ, για να μας αποσυμπιέσει αυτό που μου έφερες.» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του και πλησίασε έναν επικοινωνιακό δίαυλο.

Η Ιωάννα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός της–

–κι αισθάνθηκε να ζαλίζεται, και το κεφάλι της να βαραίνει.

Βλεφάρισε και έτριψε με τις παλάμες της το πρόσωπό της.

«Είσαι καλά;»

Ύψωσε το βλέμμα. Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα, και η όρασή της καθάρισε.

Ο Ανδρόνικος στεκόταν από πάνω της. «Είσαι καλά;» την ξαναρώτησε.

«Ναι… ναι. Δεν ξέρω… Πρέπει να ζαλίστηκα. Δεν είναι τίποτα. Τον ειδοποίησες τον μάγο;»

«Ναι.» Ο Ανδρόνικος κάθισε. «Μου είπε ότι έρχεται, μαζί με την Άνμα'ταρ.»

«Του *μίλησες*, δηλαδή;»

Ο Ανδρόνικος συνοφρυώθηκε. «Ναι, γιατί;»

Η Ιωάννα μόρφασε. *Μα τους θεούς, δε σ'άκουσα καθόλου να του μιλάς...* Πρώτη φορά τής συνέβαινε κάτι τέτοιο. Για λίγο, ήταν σα να είχε χαθεί... σα να είχε χαθεί κάπου... Πού;

«Σίγουρα είσαι καλά;»

«Ναι, μια χαρά.» *Πώς είναι δυνατόν να μην τον άκουσα να μιλάει; Πώς σκατά είναι δυνατόν;*

«Θες να σου φέρω να φορέσεις κάτι; Μια ρόμπα;»

Η Ιωάννα ένευσε.

Ο Ανδρόνικος πήγε στην κρεβατοκάμαρα και επέστρεψε.

Η πόρτα χτύπησε μόλις η Ιωάννα είχε φορέσει τη μεταξένια, γαλανή ρόμπα και δέσει την πάνινη ζώνη γύρω απ'τη μέση της.

«Περάστε,» είπε ο Ανδρόνικος.

Η πόρτα άνοιξε, και ο Σέλιρ'χοκ –κατάμαυρος, πρασινομάλλης, ντυμένος με ολόλευκο χιτώνα– και η Άνμα'ταρ –χρυσόδερμη, μελαχρινή, ντυμένη με πορφυρό φόρεμα– μπήκαν.

«Ιωάννα,» είπε η μάγισσα. «Επέστρεψες.»

«Καλώς σε βρίσκω, Άνμα.»

Ο Σέλιρ'χοκ έκλινε το κεφάλι του προς το μέρος της. «Ιωάννα–» Τα λόγια του διακόπηκαν απότομα, καθώς τα μάτια του στένεψαν και τα φρύδια του έσμιξαν. «Άν*μα!*» είπε, έντονα, δίχως να στραφεί στη μάγισσα.

«Ω θεοί...» έκανε εκείνη.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

«Ιωάννα,» είπε αμέσως η Άνμα'ταρ, «δεν είσαι μόνη εδώ. Έφερες κάτι μαζί σου–»

«Κάτι;» απόρησε εκείνη. «Τι εν–;»

Ένα βουητό γέμισε το κεφάλι της, και η αφύσικη μαυρίλα που είχε δει και στο ξενοδοχείο «Ο Αλιγάτορας» επέστρεψε, θολώνοντας την όρασή της. Ούρλιαξε, παραπατώντας και υψώνοντας τα χέρια της εμπρός της.

Ο Ανδρόνικος δεν μπορούσε ούτε να δει τη μαυρίλα ούτε ν'ακούσει το βουητό. «Ιωάννα. Τι είναι; Τι–;»

Οι μάγοι, όμως, μπορούσαν να διακρίνουν την οντότητα που βρισκόταν μέσα στην Ιωάννα, τυλιγμένη σπειροειδώς γύρω απ'την ψυχή της, σαν παράσιτο.

«Υψηλότατε, μην πλησιάζετε!» προειδοποίησε ο Σέλιρ'χοκ, και, υψώνοντας τα χέρια του, ξεκίνησε να αρθρώνει τα λόγια για ένα Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως.

Η Άνμα'ταρ έκανε ακριβώς το ίδιο, γιατί γνώριζε πως, συνδυάζοντας τις δυνάμεις τους, θα είχαν καλύτερες πιθανότητες

να απομακρύνουν την οντότητα από την Ιωάννα.

Εν τω μεταξύ, η Ιωάννα άκουγε το βουητό να δυναμώνει μέσα στο κεφάλι της, και έβλεπε τη μαυρίλα να πυκνώνει παντού γύρω. Παραπάτησε, ουρλιάζοντας· σκόνταψε πάνω στην καρέκλα και σωριάστηκε στο χαλί του πατώματος. Αισθανόταν το κρανίο της να είναι έτοιμο να σπάσει. Κι όχι μόνο αυτό. Αισθανόταν κάτι να... κάτι να ξεριζώνεται από τα τρίσβαθα του είναι της. Τι στους χειρότερους δαίμονες τής είχε συμβεί; Πώς είχε βρεθεί αυτό το πράγμα, αυτή η κατάρα, επάνω της;

Ο Ανδρόνικος, ακολουθώντας τη συμβουλή του Σέλιρ'χοκ, είχε απομακρυνθεί από τη Μαύρη Δράκαινα, αν και με δισταγμό. Στην αρχή, δεν μπορούσε να καταλάβει τι γινόταν. Δεν είχε ιδέα τι την έκανε να πονά, και, βλέποντάς την να ταλαιπωρείται έτσι, ένιωθε την καρδιά του να σχίζεται στα δύο. Μετά, όμως, είδε έναν καπνό να βγαίνει από μέσα της, λες και προερχόταν από τους ίδιους τους πόρους του δέρματός της. Έναν κατάμαυρο καπνό, που βρυχιόταν σαν ζωντανό πλάσμα, και κάπου μέσα του δύο μάτια φαίνονταν να λαμπυρίζουν.

Για κάποιο λόγο, κάτι τού θύμιζε ετούτη η οντότητα· κάτι που τώρα αδυνατούσε να συγκεκριμενοποιήσει.

Η Ιωάννα λιποθύμησε απ'τον πόνο.

Ο καπνός υψώθηκε μέχρι την οροφή του δωματίου, βρυχούμενος δυνατότερα από πριν και κάνοντας έναν παγερό άνεμο να σηκωθεί, παρασέρνοντας χαρτιά και ρούχα.

Ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ συνέχιζαν να χρησιμοποιούν το Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, στέλνοντας όλη τους τη δύναμη σ'αυτό. Η μάγισσα έπεσε στο ένα γόνατο, κουρασμένη· αλλά δεν παραδόθηκε: τρίζοντας τα δόντια, εξακολούθησε να επιτίθεται στη μαύρη οντότητα.

Και το πνεύμα αποχώρησε, περνώντας μέσα από την οροφή του δωματίου, σαν αυτή να μην υπήρχε: σαν η πέτρα να μην το εμπόδιζε στο ελάχιστα.

Η Άνμα'ταρ έπεσε στα χέρια και στα γόνατα, λαχανιασμένη. Ο Σέλιρ'χοκ στεκόταν ακόμα όρθιος, μα κι η δική του αναπνοή ακουγόταν δυνατά μέσα στην ξαφνική ησυχία που είχε γεμίσει το δωμάτιο.

* * *

Ο Τάμπριελ κρατούσε το εβένινο ραβδί σφιχτά στα χέρια του. Τα μάτια του ήταν κλειστά, και ιδρώτας έτρεχε στο μέτωπό του. Τα δόντια του έτριζαν. Η όψη του έμοιαζε με την όψη θηρίου· ήταν ικανή να τρομάξει τον οποιονδήποτε.

Μια μαύρη ομίχλη μπήκε στο δωμάτιο, και γλίστρησε μέσα στη γυάλινη σφαίρα στο πέρας του ραβδιού.

Ο Τάμπριελ άνοιξε τα μάτια του, τα οποία είχαν γίνει κατακόκκινα· σχεδόν τόσο κόκκινα όσο και το δέρμα του.

Ξεφύσησε.

Οι τρισκατάρατοι μάγοι! Παραλίγο το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας να ξεφύγει απ’τον έλεγχό του, εξαιτίας τους.

Δεν τον πείραζε, όμως. Είχε μάθει όσα ήθελε να μάθει. Και ίσως περισσότερα.

Σηκώθηκε απ’την πολυθρόνα του και τεντώθηκε, για να ξεπιαστεί. Οι κλειδώσεις του έκαναν κρακ· οι μύες του πόνεσαν από την ξαφνική κίνηση, ύστερα από τόση ώρα ακινησίας.

Ο Τάμπριελ χαμογέλασε. Είχε βρει το άντρο της Επανάστασης στην Αλβέρια· η Παντοκράτειρα θα έμενε πολύ ικανοποιημένη.

* * *

«Τι δαίμονας ήταν αυτός;» απαίτησε ο Ανδρόνικος. «Πώς είχε μπει μέσα στην Ιωάννα;»

«Δεν ξέρω, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε, λαχανιασμένα, ο Σέλιρ’χοκ. «Αλλά το είχαμε αισθανθεί από πριν, καθώς περνούσε τη Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως που προστατεύει το άντρο… Και ήταν πολύ καλά κρυμμένο… Ίσα που το καταλάβαμε. Μες στον ύπνο μας, αντιληφτήκαμε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά: και εγώ και η Άνμα, συγχρόνως. Ξυπνήσαμε, από εφιάλτες.»

Ο Ανδρόνικος γέμισε δύο ποτήρια νερό, και τα άφησε πάνω στο τραπέζι, για τους μάγους. Ύστερα, γονάτισε πλάι στη λιπόθυμη Ιωάννα. «Και τώρα έφυγε; Για τα καλά;»

«Ελπίζουμε,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, και ήπιε μια γουλιά νερό. «Όμως αυτή η οντότητα την ακολουθούσε από έξω…»

«Πράγμα που σημαίνει,» πρόσθεσε η Άνμα’ταρ, που είχε μόλις ορθωθεί, «ότι κάποιος τώρα γνωρίζει πού βρίσκεται το άντρο μας: κάποιος ο οποίος είχε στείλει το συγκεκριμένο πνεύμα, Υψηλότατε. Γιατί» –ήπιε νερό– «δεν ήταν αυτόβουλο. Και… δεν το διώξαμε εμείς ακριβώς.»

Ο Ανδρόνικος πήρε τα μάτια του από την Ιωάννα και, εξακολουθώντας να βρίσκεται γονατισμένος πλάι της, έστρεψε το κεφάλι του στους δύο μάγους. «Ποιος το έδιωξε;»

«Εκείνος που το είχε στείλει. Το έδιωξε γιατί… γιατί, μάλλον…»

«…φοβόταν μην ξεφύγει απ’τον έλεγχό του,» τελείωσε ο Σέλιρ’χοκ. «Η οντότητα αυτή ήταν πολύ ισχυρή, Υψηλότατε. Πανίσχυρη.»

Η Άνμα’ταρ κατένευσε, και ήπιε νερό.

Ο Ανδρόνικος ορθώθηκε. «Φαίνεται, λοιπόν, πως πρέπει να εγκαταλείψουμε το άντρο,» είπε, δυσαρεστημένα.

«Θα έλεγα πως αυτό είναι το συνετότερο που μπορούμε να κάνουμε, Υψηλότατε,» συμφώνησε ο Σέλιρ’χοκ.

.3.

Οι επαναστάτες δεν άργησαν να εκκενώσουν το υποποτάμιο άντρο τους στην Αλβέρια. Εξάλλου, τέτοιου είδους καταστάσεις –όπου έπρεπε, γρήγορα, να φύγουν, προτού έρθουν οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας– δεν ήταν πρωτόγνωρες γι'αυτούς. Ήταν πάντοτε έτοιμοι να εγκαταλείψουν ένα μέρος για να πάνε σ'ένα άλλο, ασφαλέστερο.

Τώρα, συγκεντρώθηκαν όλοι τους μέσα στο υποβρύχιο, αφού είχαν μαζέψει τα πράγματα και τους εξοπλισμούς τους, τα οποία δεν ήταν πολλά, ούτε δύσκολο να τα μετακινήσουν: ο τρόπος ζωής των επαναστατών το έθετε κι ετούτο ως προϋπόθεση, έτσι κι αλλιώς.

Ο Ανδρόνικος ήταν από τους πρώτους που μπήκαν στο υποβρύχιο, κρατώντας τη λιπόθυμη Ιωάννα στα χέρια. Την πήγε στην καμπίνα του μέσα στο σκάφος –η οποία ήταν σαφώς μικρότερη από τα διαμερίσματά του στο άντρο– και την έβαλε να ξαπλώσει στο κρεβάτι. Ύστερα, φώναξε έναν γιατρό, καθώς οι επαναστάτες συνέχιζαν να επιβιβάζονται στο υποβρύχιο.

«Τι συμβαίνει, Υψηλότατε;» ρώτησε ο χρυσόδερμος Φαρνέλιος, που ο Ανδρόνικος τον γνώριζε από παλιά –από προτού γίνει σύζυγος της Παντοκράτειρας– και τον εμπιστευόταν απόλυτα. Ήταν ένας γηραιός άντρας με μακριά, λευκή γενειάδα και επίσης λευκά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι του. Τα μικρά, αλλά έξυπνα, μάτια του βρίσκονταν πίσω από ένα ζευγάρι μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά. «Είναι κάποιος χτυπημένος;»

«Ναι, η Ιωάννα,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, και τον οδήγησε στο εσωτερικό της καμπίνας του, όπου η Μαύρη Δράκαινα ήταν ξαπλωμένη.

Ο Φαρνέλιος κάθισε πλάι της στο κρεβάτι, και έπιασε το σφυγμό της. «Τι της συνέβη, Πρίγκιπά μου; Δε φαίνεται τραυματισμένη.»

«Ένα... ένα πνεύμα– κάποιου είδους οντότητα είχε εισβάλλει μέσα της· και, καθώς ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ την έδιωξαν, η Ιωάννα λιποθύμησε.»

«Χμμμ...» έκανε ο Φαρνέλιος, κοιτάζοντας τον Ανδρόνικο πάνω απ'τον ώμο του. Δεν εμπιστευόταν τους μάγους· ούτε τους συγκεκριμένους, ούτε κανέναν μάγο γενικά· ανέκαθεν έτσι ήταν. Έστρεψε την προσοχή του πάλι στην Ιωάννα και άγγιξε το πρόσωπό της με τα δύο χέρια: τα μάγουλά της, το μέτωπό της. Έπειτα ορθώθηκε, λέγοντας: «Καλά, μου φαίνεται. Μάλλον, πρόκειται για μια απλή λιποθυμία· τίποτε περισσότερο.»

«Είσαι βέβαιος, Φαρνέλιε;»

Εκείνος ένευσε. «Όσο βέβαιος μπορεί να είναι κανείς, όταν μάγοι έχουν μπλεχτεί στην όλη ιστορία.»

Αυτό ο Ανδρόνικος ήξερε πως σήμαινε *Ναι, είμαι βέβαιος*, οπότε ένευσε και είπε: «Σ'ευχαριστώ.»

Ο Φαρνέλιος έκλινε το κεφάλι και αποχώρησε.

Ο Ανδρόνικος έμεινε να κοιτάζει τη λιπόθυμη Ιωάννα για μερικές στιγμές, αλλά, ύστερα, βγήκε κι αυτός από την καμπίνα, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Βάδισε στους στενούς διαδρόμους του υποβρυχίου, που ονομαζόταν Δύτης, για να εποπτεύσει την κατάσταση. Και είδε ότι οι τελευταίοι επαναστάτες έμπαιναν, μεταφέροντας τους εξοπλισμούς τους στους ώμους τους. Πλησίασε έναν εύσωμο άντρα με κοντοκουρεμένα μαλλιά και φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο. Το δέρμα του ήταν όπως το δέρμα του Ανδρόνικου: λευκό, ή, μάλλον, ροζ, γιατί υπήρχαν και άνθρωποι με *πραγματικά* λευκό δέρμα, λευκό σαν το χιόνι. Τα μάτια του ήταν κατάμαυρα και σταθερά· παρατηρητικά, επίσης. Ονομαζόταν Οδυσσέας, και φορούσε τη στολή που τον αναγνώριζε ως Πρόμαχο του υποποτάμιου άντρου της Αλβέρια (το οποίο, σύντομα, δε θα ήταν πλέον υπό τον έλεγχο της Επανάστασης).

«Υψηλότατε,» είπε, βλέποντας τον Ανδρόνικο, «τα πάντα βρίσκονται σε ετοιμότητα. Αναμένουμε μόνο τη διαταγή σας για να ξεκινήσουμε.» Ανέκαθεν τυπικός. Ο Ανδρόνικος τον ήξερε κι αυτόν από παλιά, όπως τον Φαρνέλιο, κι όμως ο Οδυσσέας εξακολουθούσε να του μιλά στον πληθυντικό, παρά τα όσα είχαν περάσει μαζί.

«Οι μάγοι είναι στις θέσεις τους;»

«Έτσι νομίζω. Επιθυμείτε να ελέγξω;»

«Όχι,» είπε ο Ανδρόνικος, «θα πάω εγώ.» Και στράφηκε, βαδίζοντας προς το ενεργειακό κέντρο του σκάφος.

Κανονικά, δε θα είχε καμία ανησυχία· ήταν βέβαιος πως η Άνμα'ταρ και ο Σέλιρ'χοκ ήταν παραπάνω από ικανοί να ωθήσουν τον Δύτη. Ωστόσο, ύστερα από την πάλη τους με τη μαύρη οντότητα, αισθανόταν πως θα ήταν καλύτερα να τους μιλήσει. Είχαν κι οι δυο τους εξουθενωθεί από εκείνη τη σύγκρουση, και ο Ανδρόνικος δεν ήθελε να έχει τίποτα άσχημες εκπλήξεις στο σύντομο μέλλον: αν ήταν να τον προειδοποιήσουν για κάτι που πιθανώς να συνέβαινε, προτιμούσε να τον προειδοποιήσουν από νωρίς.

Το ενεργειακό κέντρο βρισκόταν στο κεντρικότερο σημείο του σκάφους. Ο Ανδρόνικος κατέβηκε μερικά ξύλινα σκαλοπάτια και έφτασε εκεί, σ'έναν θάλαμο που δεν ήταν επενδυμένος με ξύλο, όπως τα περισσότερα άλλα μέρη του υποβρυχίου, αλλά γυμνός, με το μέταλλο των τοιχωμάτων του να γυαλίζει στο φως των

λαμπών. Το δωμάτιο ήταν οκτάγωνο, και σε κάθε του γωνία υπήρχε από μια μεγάλη, κυλινδρική ενεργειακή φιάλη· οι τοίχοι του ήταν γεμάτοι καλώδια και κυκλώματα. Ωστόσο, όλες αυτές οι συσκευές δεν ήταν ικανές να δώσουν ζωή στο θηρίο που έφερε το όνομα Δύτης, αν κάποιος μάγος δεν τις ενεργοποιούσε μέσω μιας Μαγγανείας Κινήσεως. Τα περισσότερα μεγάλα μηχανικά κατασκευάσματα, εκτός από τα πιο απλοϊκά φτιαγμένα, είχαν πάντοτε ανάγκη αυτή την επιπλέον δύναμη για να κινηθούν. Χωρίς τους μάγους, ο Δύτης στοίχημα ήταν αν θα κατόρθωνε να κολυμπήσει δυο-τρία χιλιόμετρα, προτού εξαντληθεί όλη η ενέργεια μέσα στις φιάλες του, ή προτού διάφορα απρόοπτα αρχίσουν να συμβαίνουν –απρόοπτα που μπορεί να στοίχιζαν τη ζωή σε ανθρώπους.

Στη μέση του θαλάμου υπήρχε ένας λάκκος, πλημμυρισμένος από καλώδια και μικρά κάτοπτρα. Δεξιά κι αριστερά του ήταν από μια καρέκλα, και στις καρέκλες τώρα κάθονταν, αντικριστά, ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ.

«Όλα εντάξει;» τους ρώτησε ο Ανδρόνικος.

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε. «Μάλιστα, Υψηλότατε.»

«Εάν υπάρχει κάποιο πρόβλημα, θέλω να το ξέρω,» είπε ο Ανδρόνικος. «Και το λέω αυτό επειδή σας είδα να δυσκολεύεστε να διώξετε εκείνο τον δαίμονα.»

«Μην ανησυχείτε, δεν πιστεύω να παρουσιαστεί πρόβλημα. Η κίνηση του σκάφους είναι μια συνηθισμένη διαδικασία· μπορούμε να τα καταφέρουμε ακόμα και λιγάκι κουρασμένοι.»

Ο Ανδρόνικος ένευσε, ικανοποιημένος από την απόκριση του μάγου, και έφυγε από το ενεργειακό κέντρο του υποβρυχίου, πηγαίνοντας στη γέφυρα, όπου ήδη βρισκόταν ο Οδυσσέας, έχοντας στα χέρια του το πηδάλιο. Μπροστά στους δύο άντρες ήταν ένα μεγάλο, στρογγυλό φινιστρίνι, από γυαλί που άντεχε σε υψηλές πιέσεις. Απέξω φαινόταν τώρα μια κλειστή μεταλλική θύρα.

«Είμαστε έτοιμοι, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Οδυσσέας.

«Ναι, μπορούμε να ξεκινήσουμε,» είπε ο Ανδρόνικος, νιώθοντας ένα οδυνηρό κενό στο στομάχι του, που έπρεπε να εγκαταλείψουν το υποποτάμιο άντρο τους στους ανθρώπους της Παντοκράτειρας. Ωστόσο, γνώριζε πως δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς· δεν είχαν –ακόμα, τουλάχιστον– τις δυνάμεις για να της εναντιωθούν ανοιχτά: έπρεπε να κρύβονται και να βασίζονται στις δολιοφθορές, όχι στις κατά μέτωπο συγκρούσεις.

Παρ'όλ'αυτά, ο Ανδρόνικος θεωρούσε ετούτο το άντρο από τα πιο ασφαλή μέρη της Επανάστασης, και, πραγματικά, λυπόταν που θα το άφηνε. Είχαν χρειαστεί πολλά χρήματα για τη δημιουργία του, και πολύς κόπος.

Ο Οδυσσέας πάτησε ένα κουμπί στην κονσόλα εμπρός του, και η μεγάλη θύρα που φαινόταν έξω από το παράθυρο άνοιξε, αφήνοντας το νερό του ποταμού να εισβάλει στο άντρο, πλημμυρίζοντάς το.

Η Παντοκράτειρα *δε θα βρει εδώ και πολλά που μπορεί να χρησιμοποιήσει,* σκέφτηκε ο Ανδρόνικος· κι αυτό τού έδινε μια κάποια ικανοποίηση.

Το υποβρύχιο άρχισε να κινείται, περνώντας από την ανοιχτή θύρα και κολυμπώντας κάτω από την επιφάνεια του ποταμού, για να βγει, σύντομα, στις θάλασσες της Αλβέρια.

Και να ξανανοιχτεί.

Να πάει στα μέρη που θεωρούνταν επικίνδυνα, που οι περισσότεροι απέφευγαν πάση θυσία, εξαιτίας των απότομων ρευμάτων, αλλά και των πλασμάτων που κατοικούσαν εδώ.

Ο Ανδρόνικος πάτησε το πλήκτρο που ενεργοποιούσε τα όπλα του Δύτη, ώστε να βρίσκονται σε ετοιμότητα, σε περίπτωση ανάγκης. Το βλέμμα του το έστρεψε στην οθόνη εντοπισμού: ένα βαθυγάλαζο κομμάτι κρύσταλλο που στο κέντρο του υπήρχε ένα πορφυρό σημάδι, το οποίο συμβόλιζε τον Δύτη. Γύρω από το πορφυρό σημάδι, επί του παρόντος, δεν υπήρχε τίποτ'άλλο· αν κάτι εμφανιζόταν, όμως, ο Ανδρόνικος θα το έβλεπε κι αυτό ως πορφυρό σημάδι. Το υποβρύχιο είχε μέσα στα τοιχώματά του υπερευαίσθητους ανιχνευτές, οι οποίοι έπιαναν αμέσως κάθε κίνηση στο νερό, όπως το αφτί ακούει κάθε ήχο στην κοντινή του περιοχή, ή ακόμα και πολύ έντονους ήχους που έρχονται από μακριά.

«Προς τα πού πηγαίνουμε, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε ο Οδυσσέας, εξακολουθώντας να κρατά το πηδάλιο. «Προς το Σύμπλεγμα;»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Ναι.»

Και μετά, παρατήρησε στην οθόνη εντοπισμού κάτι να πλησιάζει τον Δύτη από τα πλάγια: κάτι μεγάλο και μακρύ.

«Ερπετό της Αλβέρια…» είπε, γνωρίζοντας πόσο επικίνδυνα ήταν τα συγκεκριμένα πλάσματα: μπορούσαν να τυλίξουν την ουρά τους γύρω απ'το υποβρύχιο και να το τσακίσουν σαν καρύδι.

«Θα το αναλάβετε;» ρώτησε ο Οδυσσέας.

«Ναι.» Ο Ανδρόνικος εξαπέλυσε ένα ηλεκτρικό κύμα καταπάνω στο θαλάσσιο θηρίο, και το είδε να συσπάται μέσα στην οθόνη εντοπισμού.

Ωστόσο, αυτό δεν ήταν αρκετό για να το διώξει. Το υποβρύχιο απομακρύνθηκε λιγάκι από το ερπετό, προτού εκείνο συνέλθει, αλλά, έπειτα, το τέρας συνέχισε ν'ακολουθεί τον Δύτη.

«Φαίνεται πως μας αγάπησε, Πρίγκιπά μου,» σχολίασε ο Οδυσσέας, οδηγώντας το σκάφος, σταθερά, ανάμεσα από μεγάλους υποθαλάσσιους βράχους, χωρίς τα τοιχώματά του ν'ακουστούν να

γδέρνονται στο ελάχιστο.

Ο Ανδρόνικος έμεινε σιωπηλός, στρέφοντας μια βαλλίστρα προς το μέρος του ερπετού και σημαδεύοντάς το μέσα από την οθόνη εντοπισμού.

Το άφησε να πλησιάσει…

…να έρθει κοντά…

…αρκετά μέσα στην εμβέλεια…

…εκεί όπου το όπλο δεν μπορούσε να αστοχήσει–

–και πάτησε το πλήκτρο ΕΚΤΟΞΕΥΣΗ, εξαπολύοντας το γιγάντιο βέλος καταπάνω στο τέρας.

Η οθόνη έδειξε επιτυχία. Το όπλο είχε βρει το στόχο του. Μα το ερπετό δε σταμάτησε να κινείται, παρότι έκανε, φανερά, κάμποσους σπασμούς.

«Το καταραμένο καθίκι…!» μούγκρισε ο Ανδρόνικος, κάτω απ'την ανάσα του.

Ο Οδυσσέας γέλασε. «Είναι σκληροτράχηλα, Πρίγκιπά μου. Τα ερπετά της Αλβέρια έχουνε φήμη. Τώρα, όμως, δε μας προλαβαίνει· μη φοβάστε. Τραυματισμένο όπως είναι, θα το αφήσουμε πίσω μας, σύντομα.»

Ο Ανδρόνικος εξαπέλυσε άλλο ένα ηλεκτρικό κύμα καταπάνω στο θαλάσσιο τέρας, παρότι γνώριζε πως αυτό κόστιζε πολύ στον Δύτη σε ενέργεια.

Το ερπετό συσπάστηκε, και έχασε έδαφος. Το υποβρύχιο απομακρύνθηκε γρήγορα από κοντά του.

Και το μακρύ πλάσμα εξαφανίστηκε από την οθόνη εντοπισμού.

«Φτάνουμε στο Σύμπλεγμα,» είπε, σε λίγο, ο Οδυσσέας, κοιτάζοντας τον χάρτη μπροστά από το πηδάλιο. «Και θα έλεγα πως ήμασταν τυχεροί, Πρίγκιπά μου. Θα μπορούσαν να μας είχαν τύχει και χειρότερα στις θάλασσες της Αλβέρια.»

Ο Ανδρόνικος έπρεπε να παραδεχτεί ότι τούτο ήταν αλήθεια. Και απορούσε πώς ήταν δυνατόν μια τόσο όμορφη διάσταση να έχει τόσο, μα τόσο, άγριες θάλασσες. Θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι οι θάλασσες της Αλβέρια ήταν μια άλλη, τελείως διαφορετική διάσταση… *Ένα θέμα για τους φιλοσόφους, όχι για μένα.*

Φτάνοντας στην αρχή του Συμπλέγματος, είδαν εμπρός τους το στόμιο μιας πελώριας, σκοτεινής σπηλιάς. Ο Οδυσσέας δυνάμωσε τα μπροστινά φώτα του υποβρυχίου, και μπήκαν σε μια σήραγγα εξίσου πελώριων διαστάσεων. Κοιτάζοντας έξω από το φινιστρίνι, ο Ανδρόνικος έκρινε πως θα χωρούσαν, άνετα, άλλοι τρεις Δύτες εδώ.

Ο χάρτης μπροστά στο πηδάλιο άλλαξε: αντί για τις θάλασσες της Αλβέρια, τώρα έδειχνε τις περίπλοκες σήραγγες του Συμπλέγματος, το οποίο θεωρείτο άλλη διάσταση, αν και ο

Ανδρόνικος είχε τις προσωπικές του αμφιβολίες γι'αυτό. Δε θα μπορούσε κανείς να το θεωρήσει και μέρος της Αλβέρια;

Αλλά, βέβαια, το Σύμπλεγμα ένωνε πολλές διαστάσεις μεταξύ τους, επομένως γιατί κανείς να το θεωρήσει μέρος της Αλβέρια κι όχι μέρος κάποιας άλλης διάστασης;

Ορισμένοι είχε ακούσει πως το ονόμαζαν *ενδιάμεση διάσταση*, όπως και άλλες διαστάσεις, παρόμοιες με το Σύμπλεγμα, οι οποίες, ουσιαστικά, αποτελούσαν γέφυρες ανάμεσα σε κόσμους.

Κανείς δεν κατοικούσε εδώ κάτω, σε τούτο το σκοτεινό, υγρό μέρος, εκτός από κάποια άνοα πλάσματα, πολλά από τα οποία ήταν τελείως ακίνδυνα, αλλά και ορισμένα πολύ, πολύ επικίνδυνα. Επίσης, υπήρχαν και φήμες που μιλούσαν για θαμμένους θεούς, φυλακισμένους από την εποχή του Ενιαίου Κόσμου, οι οποίοι περίμεναν να έρθει ο καιρός για να ελευθερωθούν και να εξαπολύσουν την οργή τους πάνω στα κεφάλια των ανθρώπων.

Σε κάποια σημεία, τα νερά του Συμπλέγματος ήταν ρηχά: ένα απλό υποβρύχιο δε θα μπορούσε ποτέ να διασχίσει με ασφάλεια ετούτη τη διάσταση. Ο Δύτης, όμως, δεν ήταν ένα απλό υποβρύχιο. Ήταν, θα μπορούσε να πει κανείς, *αμφίβιο* –εξ ου και το όνομά του. Έτσι, όταν η στάθμη του νερού έγινε τόσο χαμηλή ώστε να μην μπορεί άλλο να πλεύσει, ο Ανδρόνικος έδωσε διαταγή –μέσω ενός διαύλου– στον Σέλιρ'χοκ και στην Άνμα'ταρ να χρησιμοποιήσουν το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητος.

Και τα πλευρά του Δύτη μετασχηματίστηκαν· μεταλλικά πόδια ξεπρόβαλαν από μέσα τους. Ο Ανδρόνικος δεν μπορούσε να δει τώρα τον μετασχηματισμό, μα τον είχε δει στις πρώτες δοκιμές του υποβρυχίου, όταν το κατασκεύαζαν. Το θέαμα ήταν μαγευτικό και τρομακτικό, συγχρόνως. Τα μέταλλα έμοιαζαν να λιώνουν και να ξαναπαίρνουν στερεά μορφή, διαφορετική από την προηγούμενη, χωρίς να προκαλούν καμία ζημιά στο σκάφος.

Ο Ανδρόνικος κάθισε στην πολυθρόνα ελέγχου, λέγοντας στον Οδυσσέα: «Θα αναλάβω εγώ τώρα.»

«Όπως επιθυμείτε, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, αφήνοντας το πηδάλιο, που πλέον δεν είχε καμία χρησιμότητα.

Ο Ανδρόνικος άρχισε να οδηγεί τον Δύτη μέσα σε σπήλαια και σήραγγες με τόσο χαμηλή στάθμη νερού που ήταν βέβαιος πως, αν ο ίδιος έβγαινε απ'το σκάφος και βάδιζε, το νερό το πολύ να έφτανε ώς τη μέση του. Σταλαγμίτες και σταλακτίτες ξεπρόβαλλαν παντού γύρω, και, σ'ορισμένες στιγμές, αναγκάστηκε να υψώσει ένα πόδι του Δύτη για να σπάσει τους κρυσταλλικούς σχηματισμούς και το σκάφος να περάσει.

«Στο Σύμπλεγμα είμαστε;»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε, για να δει την Ιωάννα να στέκεται

στην είσοδο της γέφυρας, ντυμένη ακόμα με τη ρόμπα που της είχε δώσει. «Ναι,» της είπε, και έστρεψε πάλι το βλέμμα του μπροστά, στο παράθυρο. «Δε μπορούσαμε να μείνουμε άλλο στην Αλβέρια. Οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας έμαθαν τη θέση του άντρου μας, εξαιτίας της οντότητας που έφερες μαζί σου.»

Η Ιωάννα βάδισε, για να σταθεί πλάι του, σιωπηλά.

«Πώς μπήκε μέσα σου;» ρώτησε ο Ανδρόνικος.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Ήταν σαν ένας καπνός... Τον είδα όταν βρισκόμουν στο τηλεπικοινωνιακό κέντρο του *Αλιγάτορα*, ενώ αντιμετώπιζα δύο πράκτορες... Αλλά μετά έφυγε· ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζα. Δεν μπορώ να καταλάβω ούτε πώς με βρήκε ούτε τι ακριβώς ήταν.»

Κι όμως, σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, *εμένα κάτι μού θυμίζει. Αλλά δεν είμαι ακόμα σίγουρος τι...* «Αισθάνεσαι καλύτερα τώρα;»

«Ναι. Τι έγινε, όμως, με τον δαίμονα; Τον έδιωξαν οι μάγοι;»

«Ναι, κι ο καταραμένος πέρασε μέσα απ'το ταβάνι του δωματίου σα να μην υπήρχε. Ο Σέλιρ'χοκ και η Άνμα'ταρ μού είπαν ότι πρόκειται για κάποια πανίσχυρη οντότητα, την οποία ίσως να μην κατόρθωναν να διώξουν, αν εκείνος που την είχε στείλει δεν είχε αποφασίσει να την αποτραβήξει, φοβούμενος ότι πιθανώς να ξέφευγε απ'τον έλεγχό του.»

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη. «Ποιος θα μπορούσε να είναι αυτός;»

«Την ίδια απορία έχουμε–»

Ο Ανδρόνικος σταμάτησε, απότομα, καθώς, μέσα από το φινιστρίνι του Δύτη, αντίκρισε τρία πλάσματα του Συμπλέγματος να ξεπροβάλλουν από τις σκιές του αχανούς σπηλαίου που διέσχιζε το σκάφος.

Ήταν τρία ανθρωπόμορφα πλάσματα, σαφώς ψηλότερα και πιο εύσωμα από άνθρωπο. Το δέρμα τους κάλυπταν γκρίζες φολίδες, και στο κεφάλι τους ξεκινούσε ένα κοκάλινο λοφίο, το οποίο συνέχιζε στη ράχη τους και, μέχρι ένα σημείο, στην κοντή ουρά που κρεμόταν ανάμεσα από τους ογκώδεις, γεμάτους μύες μηρούς τους. Τα χέρια τους κατέληγαν σε δαγκάνες, σαν αυτές του κάβουρα: μεγάλες, κοκάλινες, οδοντωτές, και πολύ επικίνδυνες.

Ο Ανδρόνικος τσιτώθηκε, περιμένοντας την επίθεσή τους, έχοντας τα χέρια του στα χειριστήρια του καθίσματος.

Η Ιωάννα έμεινε σιωπηλή, και ο Οδυσσέας επίσης.

Κι οι τρεις τους γνώριζαν γι'αυτά τα όντα με την ονομασία Υπόγειοι Γίγαντες. Μπορεί να έμοιαζαν με ανθρώπους, μα δεν είχαν ούτε το ένα δέκατο της ανθρώπινης νοημοσύνης. Ήταν θηρία, που μονάχα τρέφονταν, αναπαράγονταν, και κοιμόνταν, και επιδείκνυαν ιδιαίτερα εχθρικές διαθέσεις προς όποιον περνούσε απ'τις περιοχές τους.

Οι Υπόγειοι Γίγαντες εφόρμησαν καταπάνω στον Δύτη, σαν τρεις πεινασμένοι λύκοι: ο ένας από εμπρός, ο άλλος από τα δεξιά, κι ο τρίτος από τ’αριστερά.

Ο Ανδρόνικος, έχοντας ήδη στρέψει μια βαλλίστρα, πάτησε το κουμπί ΕΚΤΟΞΕΥΣΗ, και το μεγάλο βέλος που εκτοξεύτηκε καρφώθηκε στο στήθος του Γίγαντα που ερχόταν από μπροστά, διαπερνώντας τις φολίδες του, πετώντας αίμα τριγύρω, κι αναγκάζοντας τον να σωριαστεί. Οι κραυγές του άρχισαν ν’αντηχούν μέσα στα σπήλαια, σαν βροντές· δεν ήταν ακόμα νεκρός, αλλά φαινόταν εκτός μάχης.

Σχεδόν την ίδια στιγμή, ο Ανδρόνικος σήκωσε το αριστερό-μπροστινό πόδι του Δύτη και χτύπησε τον Γίγαντα που ερχόταν από εκείνη τη μεριά με τα ατσάλινα νύχια του σκάφους. Το πλάσμα τινάχτηκε όπισθεν, μουγκρίζοντας και έχοντας πελώρια σχισίματα επάνω του, από το κεφάλι ώς τη λεκάνη, τα οποία άνοιγαν τις φολίδες και το δέρμα του σαν χείμαρροι αίματος. Ωστόσο, δεν ήταν νεκρό, και η Ιωάννα, έτσι όπως το έβλεπε, έκρινε πως θα μπορούσε να ξανασηκωθεί και να επιτεθεί.

Ο τρίτος Γίγαντας έπεσε πάνω στον Δύτη, αρπάζοντάς τον με τις δαγκάνες του και κάνοντας τα τοιχώματά του να τρίξουν. Το μέταλλο ακουγόταν να λυγίζει.

«Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ…!» καταράστηκε ο Ανδρόνικος, κάτω απ’την ανάσα του, επικαλούμενος το όνομα ενός απ’τους σκοτεινούς θεούς της διάστασής του. Προσπάθησε να βάλει τον Δύτη να κινηθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να ξεφύγει απ’τα χέρια του Υπόγειου Γίγαντα, μα δεν τα κατάφερε· το θηρίο είχε πιαστεί για τα καλά πάνω στο όχημα.

«Αν τρυπήσει το κέλυφος–» άρχισε ο Οδυσσέας, με κάποιο πανικό στη φωνή του.

Η Ιωάννα άρπαξε ένα τουφέκι που κρεμόταν στον τοίχο και έτρεξε έξω απ’το δωμάτιο, λέγοντας: «Ανοίξτε μου την καταπακτή!»

Ο Οδυσσέας, αιφνιδιασμένος, κοίταξε ερωτηματικά τον Ανδρόνικο.

Εκείνος κατένευσε.

Ο Πρόμαχος πάτησε ένα κουμπί…

…και, όταν η Ιωάννα έφτασε στη σκάλα, βρήκε την καταπακτή από πάνω της ανοιχτή. Σκαρφάλωσε, γρήγορα, και βγήκε στη ράχη του Δύτη, για να δει πως, πράγματι, ο Γίγαντας ήταν γαντζωμένος στα πλευρά του σκάφους, και το κοπανούσε με το κεφάλι και τα γόνατά του, ενώ οι δαγκάνες του μπήγονταν ολοένα και περισσότερο στο μεταλλικό τοίχωμα.

Η Ιωάννα ύψωσε το τουφέκι της στο επίπεδο του ώμου, κοίταξε μέσα από το στόχαστρο, και σημάδεψε το κεφάλι του Γίγαντα.

Κανονικά, θα πήγαινε για κάποιο μάτι του, μα τα όντα εδώ, στο Σύμπλεγμα, δεν είχαν μάτια, καθώς δεν τα χρειάζονταν· το μέρος ήταν κατασκότεινο, εκτός από όταν έρχονταν εισβολείς, φέρνοντας μαζί τους τεχνητό φως.

Η Ιωάννα πάτησε τη σκανδάλη, και την κράτησε πατημένη, εξαπολύοντας τη μια ριπή κατόπιν της άλλης.

Ο Γίγαντας πετάχτηκε πίσω, μουγκρίζοντας περισσότερο από οργή παρά από πόνο.

Η Μαύρη Δράκαινα γνώριζε πως, ουσιαστικά, δεν του είχε κάνει τίποτα, μα η ενέργειά της είχε ελευθερώσει τον Δύτη, και τούτο ήταν αρκετό.

–Αναπάντεχα, ολόκληρο το σκάφος τραντάχτηκε.

Η Ιωάννα αναγκάστηκε να πιαστεί από τις άκριες της καταπακτής, για να μην πεταχτεί έξω. Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, και είδε τον άλλο Γίγαντα –αυτόν που είχε έρθει από τ'αριστερά και είχε δεχτεί τα νύχια του σκάφους επάνω στο φολιδωτό πετσί του– να έχει σηκωθεί και να έχει ορμήσει, καρφώνοντας τις δαγκάνες του στα τοιχώματα του Δύτη.

Σήκωσε πάλι το τουφέκι της και τον πυροβόλησε, σπρώχνοντάς τον όπισθεν, προτού προσκολληθεί περισσότερο στο σκάφος. Ύστερα, πήδησε στο εσωτερικό του Δύτη και φώναξε στον Οδυσσέα να κλείσει την καταπακτή. Εκείνος υπάκουσε, καθώς η Ιωάννα έτρεχε προς τη γέφυρα.

Εν τω μεταξύ, ο Ανδρόνικος χτύπησε τον δεξή Γίγαντα με τη βαλλίστρα, πετυχαίνοντάς τον στην κοιλιά και ξαπλώνοντας τον αρκετά μέτρα απόσταση από τον Δύτη.

Έτσι, τώρα μόνο ένας αξιόμαχος αντίπαλος έμενε, αλλά, βλέποντας –ή, μάλλον, νιώθοντας– τους δύο συντρόφους του εκτός μάχης, υποχώρησε μέσα στα αχανή σκοτάδια.

Ο Ανδρόνικος έβαλε τον Δύτη να φύγει από τούτο το μέρος όσο το δυνατόν γρηγορότερα, και σύντομα συνάντησαν πάλι σπήλαια γεμάτα νερό, οπότε οι μάγοι μάζεψαν τα πόδια του σκάφος και εκείνο έπλευσε όπως πριν.

«Η ζημιά, ευτυχώς, δεν ήταν μεγάλη,» παρατήρησε ο Οδυσσέας, κοιτάζοντας μια οθόνη. «Αν έμενε, όμως, λίγο περισσότερο γαντζωμένος επάνω μας, ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί νάχε κάνει… Μπορεί,» είπε, στρεφόμενος να κοιτάξει τον Ανδρόνικο και την Ιωάννα, «να είχε δημιουργήσει ρήγμα, αρκετό για να εισβάλει το νερό στο σκάφος, ή αρκετό για να σπάσει η πίεση τα τοιχώματα.»

Και οποιαδήποτε από τις δύο περιπτώσεις θα ήταν καταστροφική, και, μάλλον, θα σήμαινε το τέλος των επαναστατών, καθώς ή θα πνίγονταν ή θα παγιδεύονταν στα σκοτεινά βάθη του Συμπλέγματος.

* * *

Πριν από το τέλος του ταξιδιού τους μέσα στο Σύμπλεγμα, αναγκάστηκαν να μετασχηματίσουν ακόμα μία φορά τον Δύτη, ώστε τα πόδια του να ξεπροβάλουν από τις πλευρές του. Το σκάφος βάδισε, για λίγο, μέσα σε ρηχό νερό και, ύστερα, σκαρφάλωσε μια πλαγιά, που επάνω στις πέτρες της υπήρχε πλούσια βλάστηση: πυκνό χορτάρι, άνθη, και μεγάλα μανιτάρια. Από απόσταση η Ιωάννα, ο Ανδρόνικος, και ο Οδυσσέας μπορούσαν να δουν ηλιακό φως, και δεν άργησαν να φτάσουν στο άνοιγμα απ'όπου αυτό προερχόταν… το άνοιγμα που κι οι τρεις τους ήξεραν ότι έβγαζε στη διάσταση που ονομαζόταν Χάρνταβελ: ένα μέρος που κάποιος θεός έμοιαζε να το είχε χωρίσει δημιουργώντας τρεις ομόκεντρους κύκλους. Στο κέντρο της διάστασης ήταν μια ερημιά, γεμάτη άμμο και ξερούς βράχους, λες και μια απίστευτα δυνατή έκρηξη να είχε κάποτε συμβεί εδώ, μια έκρηξη που είχε αφήσει μόνιμα σημάδια. Γύρω από την ερημιά, υπήρχαν πλούσια, πυκνά δάση· και γύρω από αυτά τα δάση υπήρχε ένα σχεδόν ειδυλλιακό μέρος με λόφους, μικρότερα δάση, και αγρούς.

Ο Δύτης ξεπρόβαλε μες στη μέση της ερημιάς, στο κέντρο της Χάρνταβελ. Ήταν μεσημέρι, και ο ήλιος βρισκόταν στο κέντρο του ουρανού· το μέρος, όμως, δε θύμιζε ούτε στο ελάχιστο τη Διάσταση του Φωτός, παρατήρησε η Ιωάννα. Αν κάποιος έπαιρνε την εδώ φωτεινότητα και την πολλαπλασίαζε επί εκατό, τότε ίσως –*ίσως*– να πλησίαζε να προσομοιώσει το κλίμα της Διάστασης του Φωτός.

«Εντάξει,» είπε ο Ανδρόνικος, καθώς σηκωνόταν από το κάθισμά του, «νομίζω πως τώρα είμαστε ασφαλείς, και μπορούμε να σταματήσουμε.»

Ο Οδυσσέας ρώτησε: «Θα θέλατε να οδηγήσω εγώ το σκάφος μέχρι τα δάση, Πρίγκιπά μου; Εκεί θα είμαστε καλύτερα καλυμμένοι.»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος. «Όμως απομάκρυνέ μας από το άνοιγμα. Κρύψε μας πίσω από κάποιο βραχώδη σχηματισμό.»

«Εντάξει.»

Ο Ανδρόνικος στράφηκε στην Ιωάννα. «Πρέπει να μιλήσουμε. Έλα μαζί μου. Αυτή τη φορά, ελπίζω, κανένας δε θα μας διακόψει.»

Εκείνη τον ακολούθησε, προς την καμπίνα του μέσα στον Δύτη.

.4.

Ο Ανδρόνικος κάθισε πίσω από το μικρό γραφείο της καμπίνας του, και άνοιξε το κουτί που βρισκόταν εκεί: ένα ξύλινο κατασκεύασμα με χρυσή κλειδαριά και μάνταλο, μέσα στο οποίο ήταν κάποια αντικείμενα που θεωρούσε, επί του παρόντος, σημαντικά για τον αγώνα της Επανάστασης. Οι άνθρωποί του το είχαν φέρει στο υποβρύχιο όταν άδειαζαν το υποποτάμιο άντρο της Αλβέρια από καθετί που μπορούσαν να κουβαλήσουν.

«Κάθισε,» είπε στην Ιωάννα, βλέποντάς τη να στέκεται.

«Δε χρειάζεται.»

«Έχουμε πολλά να πούμε.»

«Δε θέλω να καθίσω,» επέμεινε εκείνη, ακουμπώντας την πλάτη της σ'ένα απ'τα τοιχώματα της καμπίνας και σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός της. Η όλη κατάσταση την είχε αναστατώσει, και τα νεύρα της ήταν τσιτωμένα· και σ'αυτές τις περιπτώσεις –οι οποίες ήταν, ομολογουμένως, σπάνιες– δεν μπορούσε να κάθεται: προτιμούσε να στέκεται. Ακόμα απορούσε πώς είχε καταφέρει εκείνος ο καταραμένος δαίμονας να μπει μέσα της. Ακόμα απορούσε πώς είχαν καταφέρει να την ξεγελάσουν έτσι. Κι αυτό ήταν που την ενοχλούσε πιο πολύ απ'όλα· αυτό ήταν που έκανε τα νεύρα της να έχουν τσιτωθεί, και το θυμό της να έχει φουντώσει: το γεγονός ότι την είχαν ξεγελάσει, εκείνη, μια Μαύρη Δράκαινα!

Ο Ανδρόνικος ανασήκωσε τους ώμους. «Όπως επιθυμείς,» είπε, και τράβηξε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί από το ανοιχτό κουτί. «Θυμάσαι πού είχαμε αφήσει την κουβέντα μας, πριν; Θυμάσαι πότε μάς διέκοψε η μαύρη οντότητα;»

«Μου εξηγούσες ότι κάπου στις Αιωρούμενες Νήσους έχει βρεθεί κάποιο απομεινάρι τεχνολογίας από τον Ενιαίο Κόσμο, σωστά;»

Ο Ανδρόνικος ένευσε. «Ναι. Και πολύ φοβάμαι ότι τώρα αυτό το γνωρίζει κι η Παντοκράτειρα, εξαιτίας του δαίμονα που έφερες μαζί σου…»

«Ναι,» σφύριξε η Ιωάννα μες απ'τα δόντια της, και το βλέμμα της πήγε στο πάτωμα· τα μάτια της είχαν στενέψει, και αυλακώσεις είχαν παρουσιαστεί στην επιδερμίδα του προσώπου της.

Μα τους θεούς! σκέφτηκε ο Ανδρόνικος, βλέποντας ετούτη τη σκοτεινή όψη στην ερωμένη του. *Δεν πρέπει να το πήρε και πολύ καλά αυτό που συνέβη… για να πούμε το λιγότερο.* «Δεν έφταιγες εσύ, Ιωάννα.»

Το κεφάλι της υψώθηκε, απότομα· η ματιά της τον κάρφωσε.

«Φυσικά και έφταιγα εγώ!» είπε. «Ποιος έφταιγε;»

«Δε νομίζω ότι είχες τρόπο να–»

«Δεν έχει σημασία!»

Ο Ανδρόνικος αναστέναξε, αφήνοντας το χαρτί εμπρός του, επάνω στην ξύλινη επιφάνεια του γραφείου. «Ιωάννα. Δεν είσαι πλέον στην υπηρεσία της Παντοκράτειρας.»

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Τι;» έκανε. «Τι σχέση έχει αυτό; Πιστεύεις… πιστεύεις ότι σας πρό*δωσα*;»

Ο Ανδρόνικος γέλασε.

«Γελάς;» Σταμάτησε να στηρίζεται στον τοίχο· ζύγωσε το γραφείο του, έχοντας τις γροθιές της σφιγμένες. «Τολμάς να με κατηγορείς–;»

«Δε με κατάλαβες,» τη διέκοψε ο Ανδρόνικος, καθώς ορθωνόταν. «Δεν εννοούσα ότι μας πρόδωσες. Εννοούσα ότι δεν είσαι πλέον στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας κι επομένως πρέπει ν'αρχίσεις να σκέφτεσαι διαφορετικά. Εκείνη δεν ανέχεται τις αποτυχίες· είναι γνωστό πως έχει, πάμπολλες φορές, βασανίσει –ή ακόμα και σκοτώσει– ανθρώπους που την απογοήτευσαν. Οι Μαύρες Δράκαινες είσαστε εκπαιδευμένες να μην την απογοητεύετε. Σωστά;»

«Σωστά, Ανδρόνικε,» είπε η Ιωάννα, νιώθοντας, ξαφνικά, όλο το θυμό της να την εγκαταλείπει, να κυλά σαν καυτό νερό από πάνω της, καθώς συνειδητοποιούσε πως στηριζόταν σε λάθος βάση. «Αλλά, και πάλι, απέτυχα…»

«Δεν απέτυχες· έκανες ό,τι καλύτερο μπορούσες. Υπάρχει διάφορα. Μια διαφορά που η σύζυγός μου δεν κατανοούσε, και δεν κατανοεί. Κι επομένως, οι Μαύρες Δράκαινες ήταν μαθημένες να την την κατανοούν επίσης –για τον εαυτό τους, κυρίως.»

Η Ιωάννα αναστέναξε. «Δεν είναι ακριβώς έτσι.»

«Ίσως,» είπε ο Ανδρόνικος, Αλλά σκέφτηκε: *Κι όμως, ακριβώς έτσι είναι.*

Η Ιωάννα έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές· κι ένιωσε πάλι το θυμό της να φουντώνει, γιατί, παρά τα λόγια του Ανδρόνικου – που μπορεί να ήταν σωστά, έκρινε· μπορεί να ήταν πολύ σωστά–, η αποτυχία εξακολουθούσε να είναι αποτυχία. *Έφερα μέσα σ'ένα άντρο της Επανάστασης ένα πλάσμα της Παντοκράτειρας, να πάρει η Έχιδνα!*

«Κάθισε,» της πρότεινε ο Ανδρόνικος, και ο ίδιος ξαναπήρε θέση πίσω απ'το γραφείο του.

Η Ιωάννα κάθισε στην άκρη του γραφείου. «Τι είναι αυτό το χαρτί, λοιπόν;» ρώτησε, κοιτάζοντας το διπλωμένο χαρτί εμπρός της. «Υποθέτω πως ήθελες να μου το δείξεις.»

«Αυτό το χαρτί,» είπε ο Ανδρόνικος, πιάνοντάς το και ανοίγοντάς το, «είναι ένας χάρτης, όπως θα μπορείς να δεις.»

Η Ιωάννα το κοίταξε. «Ο χάρτης ενός νησιού. Ενός νησιού από τη διάσταση των Αιωρούμενων Νήσων, να υποθέσω;»

«Ναι.»

«Και εδώ είναι που βρίσκεται το απομεινάρι; Γιατί υπάρχουν τόσα Χι επάνω στο χάρτη;»

«Δε γνωρίζω,» παραδέχτηκε ο Ανδρόνικος. Σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του κι ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα. «Θα σου πω τα πράγματα όπως έχουν μέχρι στιγμής.

»Ένας εξερευνητής από την Απολλώνια, ο οποίος ονομάζεται Τιβέριος, είχε από παλιά πάθος με τη θεωρία του Ενιαίου Κόσμου. Ήταν γνωστός ανάμεσα στους κύκλους των ευγενών και των φιλοσόφων. Ορισμένοι τον θεωρούσαν τρελό, βέβαια, μα αυτό δεν έχει σημασία. Κι επιπλέον, δεν πιστεύω πως ήταν τρελός, για νάμαι ειλικρινής. Εκκεντρικός, ίσως· μα τρελός; Σε καμία περίπτωση.

»Τέλος πάντων. Οι εξερευνήσεις του μάθαμε πως τον οδήγησαν στις Αιωρούμενες Νήσους, οι οποίες υπάρχει η φήμη πως είναι το σημείο όπου έγινε η αρχική έκρηξη που διαίρεσε το σύμπαν–»

«Δεν το ήξερα αυτό,» είπε η Ιωάννα, συνοφρυωμένη.

«Δεν είναι πολύ διαδεδομένο, αλλά συζητιέται. Σκέψου μόνο πώς είναι η συγκεκριμένη διάσταση. Ένα κενό, ένας αχανής χώρος, όπου κομμάτια γης αιωρούνται.»

«Ο φίλος σου είχε καταφέρει να αποδείξει ότι, όντως, από εκεί άρχισε η διαίρεση του σύμπαντος;»

«Ο Τιβέριος δεν ήταν φίλος μου,» διευκρίνισε ο Ανδρόνικος. «Δε με ήξερε καν. Κι εγώ δυο-τρεις φορές τον είχα δει, σε φιλοσοφικές συγκεντρώσεις που γίνονταν στο παλάτι των γονιών μου, όταν τα χρόνια ήταν πιο ειρηνικά.»

«Αφού, λοιπόν, δεν τον ήξερες, πώς έφτασε στ’αφτιά σου ότι…;»

«Θα σου πω. Ο Τιβέριος ταξίδεψε στις Αιωρούμενες Νήσους, αναζητώντας κάποιο απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο, το οποίο πίστευε ότι βρίσκεται εκεί. Από τότε που έφυγε, όμως, δεν έχει επιστρέψει· και λέγεται πως είναι νεκρός. Οι παράξενες αναζητήσεις του φαίνεται πως, τελικά, τον κατάπιαν.

»Ωστόσο, προτού εξαφανιστεί, πρόλαβε να στείλει έναν χάρτη στους φιλοσόφους της Απολλώνιας. Κι έτσι ετούτη η ιστορία έφτασε στ’αφτιά μου.»

Η Ιωάννα κοίταξε τον χάρτη επάνω στο τραπέζι. «Αυτόν εδώ…»

«Ακριβώς.»

«Χωρίς καμία πληροφορία για το τι μπορεί να σημαίνουν τα Χι επάνω του;»

«Καμία. Και θέλω εσύ να πας και να ανακαλύψεις τι συμβαίνει.»

«Υπέροχα,» είπε η Ιωάννα, χωρίς να λείπει ένας έντονος

ειρωνικός τόνος από τη φωνή της. Ύστερα, τον κοίταξε καταπρόσωπο. «Με εμπιστεύεσαι;»

Ο Ανδρόνικος ξαφνιάστηκε. «Τι ερώτηση είναι τούτη; Φυσικά και σ’εμπιστεύομαι.»

«Ακόμα κι έπειτα απ’ό,τι συνέβη στην Αλβέρια;»

«Στην Αλβέρια, δε συνέβη κάτι που να με κάνει να αμφισβητήσω τις ικανότητές σου, Ιωάννα. Σταμάτα να αναφέρεσαι σ’αυτή τη δυστυχή συγκυρία –δεν μπορούσες να την αποτρέψεις.»

Εκείνη προτίμησε να μην απαντήσει. Πήρε το χάρτη στα χέρια της, κοιτάζοντας το σχήμα του νησιού και τα γεωγραφικά σημάδια επάνω του. Υπήρχαν βουνά και δάση, και κάποιες κουκίδες, οι οποίες δεν μπορεί παρά να συμβόλιζαν πόλεις ή χωριά. Μονάχα μία απ’αυτές τις κουκίδες βρισκόταν κοντά σε ακτή. «Τι είδους άνθρωποι κατοικούν εδώ; Δεν έχω ταξιδέψει πολύ στο Πορφυρό Κενό, Ανδρόνικε.» Το βλέμμα της στράφηκε πάλι σ’εκείνον.

Και ήταν ένα βλέμμα που φανέρωνε ανάμικτα συναισθήματα θυμού και απογοήτευσης… και φανέρωνε, επίσης, την ανάγκη για επιβεβαίωση. *Φωτιές του Μαύρου Νάρζουλ!* γρύλισε ο Ανδρόνικος εντός του. *Τι την έχει πιάσει;* «Την απάντηση σ’αυτό το ερώτημα δε θα σου τη δώσω εγώ, αλλά ο Γεράρδος: ένας καπετάνιος που δουλεύει για την Επανάσταση, και που γνωρίζει πολύ καλά τις Αιωρούμενες Νήσους και το Πορφυρό Κενό.»

«Θα έρθει μαζί μου;»

«Ναι.»

«Εσύ δε θα έρθεις;»

«Δυστυχώς, όχι. Πρέπει να μελετήσω τα στοιχεία που μου άφησε ο Αρίσταρχος, και πρέπει να επιστρέψω και στην Απολλώνια, για κάποιες δουλειές μου εκεί. Κι εκτός αυτών, υπάρχει τώρα και το θέμα του Δύτη και των επαναστατών που βρίσκονται μέσα του. Θα πρέπει να τους στείλω σε άλλα σημεία, όπου μπορούν να βοηθήσουν την Επανάσταση.»

«Ποιοι θα είμαστε, λοιπόν, στην αποστολή; Εγώ κι αυτός ο καπετάνιος;»

«Θα έρθει κι ο Σέλιρ’χοκ.»

«Τον έχεις ρωτήσει;»

«Ναι, τα έχουμε κανονίσει από πριν.»

«Φαίνεται πως τα κανονίζετε όλα χωρίς εμένα…» είπε η Ιωάννα.

Ο Ανδρόνικος μειδίασε. «Μη μου πεις πως μια Μαύρη Δράκαινα έχει πρόβλημα μ’αυτό.»

«Μ’αυτό να είσαι σίγουρος πως δεν έχω κανένα πρόβλημα.»

«Ωραία,» είπε ο Ανδρόνικος. «Ο χάρτης που κρατάς είναι δικός σου. Εγώ έχω φτιάξει αντίγραφο για τον εαυτό μου.

»Επίσης, θα πρέπει να είσαι προσεκτική,» πρόσθεσε, καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα, «γιατί, αφού τώρα η Παντοκράτειρα γνωρίζει ότι κάποιο απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου υπάρχει στις Αιωρούμενες Νήσους–»

«–σίγουρα, θα το θέλει για τον εαυτό της. Το ξέρεις πως λένε ότι έχει *εμμονή* με τα απομεινάρια του Ενιαίου Κόσμου;»

«Δεν ξέρω μόνο πως το λένε,» αποκρίθηκε ο Ανδρόνικος, στεκόμενος εμπρός της, καθώς εκείνη εξακολουθούσε νάναι καθισμένη στην άκρη του γραφείου· «το έχω δει κιόλας. Μια φορά, είχε ξοδέψει του κόσμου τα χρήματα για να στείλει μια αποστολή σ'ένα μέρος της Διάστασης του Φωτός όπου πίστευε πως θα έβρισκε ένα απομεινάρι.»

«Και το βρήκε;»

«Όχι. Το μόνο που βρήκε ήταν ένας υπερδιαστασιακός στρόβιλος, που κόστισε τη ζωή σε πέντε ανθρώπους.»

Η Ιωάννα μόρφασε. «Νομίζω πως τόχω ακούσει. Έχω ακούσει κάτι για μια τέτοια αποστολή.

»Ελπίζω η δική μας μοίρα να μην είναι παρόμοια, στις Αιωρούμενες Νήσους…»

Ο Ανδρόνικος την κοίταξε με ανησυχία να καθρεπτίζεται στα μάτια του.

Κι εκείνη χαμογέλασε, λεπτά. *Δεν το είχες σκεφτεί μέχρι τώρα, ε;* συλλογίστηκε. *Δεν το είχες σκεφτεί ότι μπορεί κάτι κακό να μου συμβεί εκεί έξω, και να χαθώ κι εγώ, όπως αυτός ο Τιβέριος.* Κι ετούτο την έκανε να συνειδητοποιήσει ότι ο Ανδρόνικος το εννοούσε όταν της είπε πως την εμπιστευόταν· όταν της είπε πως το γεγονός ότι είχε φέρει τον δαίμονα μέσα στο υποποτάμιο άντρο της Αλβέρια δεν είχε ταρακουνήσει στο ελάχιστο την πίστη του σ'εκείνη.

«Να προσέχεις,» της είπε τώρα, με ψιθυριστή φωνή.

«Με ξέρεις εμένα,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Πάντα προσέχω.» Ακούμπησε τα χέρια της στους ώμους του. «Αλλά δε φεύγω χωρίς ένα αξιοπρεπές αποχαιρετιστήριο φιλί,» πρόσθεσε.

Ο Ανδρόνικος μειδίασε. Πήρε το πρόσωπό της ανάμεσα στις παλάμες του και τη φίλησε.

«Ή και περισσότερα,» είπε η Ιωάννα, ξέπνοα, όταν τα χείλη τους χώρισαν· και τύλιξε τα πόδια της γύρω απ'τη μέση του.

Ο Ανδρόνικος τη σήκωσε απ'το γραφείο και την πήγε στο κρεβάτι της καμπίνας, το οποίο ήταν πολύ μικρότερο από εκείνο στο άντρο της Αλβέρια, μα κανένας απ'τους δυο τους δεν ήταν πρόθυμος να δώσει σημασία σ'αυτό.

Αργότερα, η Ιωάννα άναψε τσιγάρο, καθώς ήταν καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού, φορώντας μόνο την περισκελίδα της. «Και πώς θα πάω στις Αιωρούμενες Νήσους;» ρώτησε. «Έχεις κανονίσει

κάτι;»

Ο Ανδρόνικος μπορούσε να δει ότι δεν ήταν τσιτωμένη, όπως πριν· τα νεύρα της είχαν καλμάρει: για την ώρα, τουλάχιστον. «Ο Γεράρδος σε περιμένει στην Άκρη. Τον έχω ειδοποιήσει.» Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι, με τα χέρια του σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι· το ένα του πόδι βρισκόταν πίσω απ'την πλάτη της Ιωάννας, το άλλο επάνω στους μηρούς της.

Η Άκρη ήταν μια πόλη της Σεργήλης: μια διάσταση όπου το εμπόριο ανθούσε, και όπου το χέρι της Παντοκράτειρας ήταν δυνατό. «Για να φτάσω εκεί, υπάρχουν δύο τρόποι,» είπε η Ιωάννα: «μέσα από το Σύμπλεγμα, ή διασχίζοντας τη Χάρνταβελ και, κατόπιν, τη Διάσταση του Φωτός…» Αυτό το *καταραμένο μέρος, ξανά!*

«Θα πάμε δια μέσου του Συμπλέγματος.»

«Αυτό, όμως, σε βγάζει από την πορεία σου, αν θες να πας στην Απολλώνια. Δεν μπορείς να καταλήξεις στη διάστασή σου από κει μέσα. Θα πρέπει πάλι να βγεις στη Χάρνταβελ–»

«Δεν είναι πρόβλημα.»

«Φυσικά και είναι. Είναι ανόητο να διασχίσεις ολόκληρο το Σύμπλεγμα για έναν μόνο άνθρωπο. Θα πάω από τον άλλο δρόμο.» Έσβησε το τσιγάρο μέσα σ'ένα γυάλινο τασάκι.

«Με τα πόδια;» *Τι προσπαθείς ν'αποδείξεις;* σκέφτηκε, ενοχλημένα, ο Ανδρόνικος.

«Δεν υπάρχουν μέρη στη Χάρνταβελ τα οποία πρόσκεινται στην Επανάσταση;»

«Υπάρχουν, και το ξέρεις.»

«Θα πάρω, λοιπόν, κάποιο όχημα από εκεί. Φτάνει να μου δώσεις την κατάλληλη πιστοποίηση.»

«Εντάξει,» είπε ο Ανδρόνικος, καθώς σηκωνόταν από το κρεβάτι, «αφού έτσι το προτιμάς, έτσι θα γίνει.» Έπιασε το παντελόνι του από κάτω και το φόρεσε.

Η Ιωάννα τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Όχι. Αλλά…» Ύψωσε τα χέρια, κι ύστερα τ'άφησε να χτυπήσουν στους μηρούς του. «Δεν καταλαβαίνω.»

«Τι δεν καταλαβαίνεις; Αυτό είναι το λογικότερο πράγμα να κάνουμε. Δε χάνεις χρόνο, όταν μπορείς να τον κερδίσεις. Διαφωνείς;»

«Όχι.»

«Τότε;»

Ο Ανδρόνικος δίστασε.

«Το βλέπεις αλλιώς το πράγμα επειδή η υπόθεση αφορά εμένα. Δε θα το έβλεπες έτσι, αν αφορούσε κάποιον άλλο,» είπε η Ιωάννα.

«Ίσως,» παραδέχτηκε ο Ανδρόνικος.

«Ανδρόνικε, είμαι μια Μαύρη Δράκαινα· έχω μάθει ν’αντιμετωπίζω και χειρότερες καταστάσεις. Δεν είμαι καμια πριγκηπέσα απ’τα παλάτια της Απολλώνιας.» Δε μιλούσε θυμωμένα, ούτε δυνατά· μιλούσε σαν να δήλωνε μια γενική αλήθεια.

Ωστόσο, ο τόνος της τον ενοχλούσε. «Το ξέρω· λες να μην το ξέρω;» αντιγύρισε. «Και δεν είπα ποτέ ότι σε βλέπω έτσι!» Μετά, αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι του, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο. *Παλιά, δεν είχαμε τέτοιες διαφωνίες,* σκέφτηκε. *Και είναι τελείως ανόητο το θέμα για το οποίο διαφωνούμε, έτσι κι αλλιώς…*

Αισθάνθηκε τα χέρια της ν’αγγίζουν την πλάτη του. Δεν την είχε ακούσει να σηκώνεται απ’το κρεβάτι. Στράφηκε να την κοιτάξει. Είδε ότι χαμογελούσε, καλοπροαίρετα. «Εσείς από την Απολλώνια είστε πολύ παρεξηγησιάρηδες,» του είπε.

«Ώστε έτσι, ε;» Ο Ανδρόνικος πίεσε τις ρόγες της, παιχνιδιάρικα, ανάμεσα στα δάχτυλά του.

«Κάθαρμα,» είπε η Ιωάννα. «Θες να με καθυστερήσεις κι άλλο από την αποστολή μου;»

«Τολμώ να ομολογήσω πως ναι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Επιπλέον, ήταν μεσημέρι όταν φτάσαμε στη Χάρνταβελ, και, υποθέτω, δε θάθελες να ξεκινήσεις βράδυ.»

«Τώρα, μιλάς σωστά. Κι εκτός αυτού, αναρωτιέμαι, δεν έχετε φέρει καθόλου φαγητό μέσα στον Δύτη; Έχω να φάω από τότε που ήμουν στη Διάσταση του Φωτός.»

«Αυτό σημαίνει ότι πεινάς;»

«Εσύ τι λες να σημαίνει;»

«Δεν ξέρω. Νόμιζα ότι οι Μαύρες Δράκαινες δεν χρειάζονταν φαγητό,» μειδίασε ο Ανδρόνικος.

Η Ιωάννα τον γρονθοκόπησε στο μπράτσο. «Καθίκι!»

.5.

Την επομένη, με την αυγή, ήταν έτοιμοι για ταξίδι.

Η Ιωάννα είχε πάρει μαζί της όλο τον εξοπλισμό που θεωρούσε απαραίτητο. Φορούσε μια μαύρη στολή, που αποτελείτο από δερμάτινο πανωφόρι, παντελόνι, μπότες, και γάντια κομμένα στις άκρες των δαχτύλων. Στον αριστερό της ώμο ήταν περασμένο ένα τουφέκι, και στον δεξή ο σάκος της, που, εκτός των άλλων, περιείχε και μια δεύτερη στολή, η οποία θα της χρειαζόταν στη Διάσταση του Φωτός. Στη ζώνη της ήταν περασμένο ένα πιστόλι, και σε κάθε της μπότα από ένα ξιφίδιο. Πάνω από τα ρούχα της έπεφτε μια καφετιά κάπα, η κουκούλα της οποίας ήταν ριγμένη στην πλάτη της Ιωάννας, καθώς εκείνη έβγαινε από τον Δύτη και στρεφόταν ανατολικά, κοιτάζοντας τον ήλιο που ξεπρόβαλλε πίσω από την άμμο και τις ξερές πέτρες της ερημιάς στο κέντρο της Χάρνταβελ.

Ο Σέλιρ'χοκ ήταν, επίσης, ντυμένος στα μαύρα, αλλά, καθώς και το δέρμα του ήταν εκ φύσεως μαύρο σαν το σκοτάδι, η Ιωάννα έμοιαζε φωτεινή πλάι του κι εκείνος τίποτα παραπάνω από μια αυτόβουλη σκιά. Φορούσε έναν μακρύ χιτώνα με κουκούλα, η οποία ήταν σηκωμένη στο κεφάλι του. Στους ώμους του έπεφτε μια κάπα –μαύρη, σε αντίθεση με την καφετιά της Ιωάννας– που στις άκριές της υπήρχαν κεντημένα διάφορα σύμβολα. Στην πλάτη του ήταν περασμένος ένας σάκος, και στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα μακρύ, ξύλινο ραβδί, που κατά το ένα τρίτο του καλυπτόταν από μεταλλικά κυκλώματα και μικρά κάτοπτρα και κρυστάλλους, που γυάλιζαν στον πρωινό ήλιο.

Η Ιωάννα δεν κοίταξε πίσω της, καθώς εκείνη κι ο μάγος άρχισαν να βαδίζουν επάνω στις άμμους της ερημιάς, αλλά ήξερε πως ο Ανδρόνικος και η Άνμα'ταρ τούς ατένιζαν από τη θύρα που είχε ανοίξει στο ένα πλευρό του Δύτη. Καμια από τις Μαύρες Δράκαινες δεν ήταν καλή στους αποχαιρετισμούς, και η Ιωάννα δε θεωρούσε τον εαυτό της εξαίρεση. Εξάλλου, σύντομα θα ξαναβλέπονταν με τον Ανδρόνικο· δε σκόπευε να χαθεί στις Αιωρούμενες Νήσους, όπως αυτός ο Τιβέριος.

«Γνωρίζεις πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Ιωάννα τον Σέλιρ'χοκ. «Εννοώ, μέσα στη Χάρνταβελ, όχι τον τελικό μας προορισμό.»

«Πηγαίνουμε να πάρουμε ένα όχημα,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Γνωρίζω. Ο Πρίγκιπας μ'έχει ενημερώσει.»

Δεν μιλούσε πολύ ο Σέλιρ'χοκ, και ετούτο το ταξίδι δεν αποτέλεσε εξαίρεση στη γενικότερη συμπεριφορά του. Καθώς οι δυο τους βάδιζαν μέσα στην ερημιά, εκείνος δεν έβγαζε άχνα·

πορευόταν δίπλα στην Ιωάννα σαν να ήταν, πραγματικά, η σκιά της.

Ένας άνεμος έπιασε, ενώ οδοιπορούσαν, σηκώνοντας την άμμο και κάνοντάς τη να στροβιλίζεται και να μαστιγώνει τους βράχους και τους ταξιδιώτες. Η Ιωάννα αναγκάστηκε να σηκώσει την κουκούλα της κάπας της και να τραβήξει τη μια της άκρη μπροστά στο πρόσωπό της, ώστε οι λεπτοί κόκκοι να μη μπαίνουν στη μύτη και στο στόμα της. Τα μάτια της τα είχε μισόκλειστα, και τα βλέφαρά της την προστάτευαν από τούτη τη μικρή θύελλα.

Ρίχνοντας μια ματιά πλάι της, είδε πως κι ο Σέλιρ'χοκ είχε αντιδράσει το ίδιο.

Μέχρι να φτάσει το μεσημέρι, ο άνεμος δυνάμωσε και η άμμος τιναζόταν με μεγαλύτερη δύναμη και σε μεγαλύτερη ποσότητα.

«Πρέπει να σταματήσουμε,» είπε η Ιωάννα, ελπίζοντας ο σύντροφός της να μπορούσε να την ακούσει μέσα στο βουητό.

«Ναι,» απάντησε ο Σέλιρ'χοκ.

Έτσι κι αλλιώς, σκέφτηκε η Ιωάννα, *χρειαζόμαστε ξεκούραση. Έχουμε βαδίσει αρκετή απόσταση.*

Καλύφτηκαν πίσω από μερικούς βράχους, που έκοβαν τον άνεμο και την άμμο που έφερνε αυτός μαζί του. Εδώ, μπορούσαν να καθίσουν ήρεμα και να φάνε. Πράγμα το οποίο έκαναν, σιωπηλά.

Η Ιωάννα θα προτιμούσε έναν πιο ομιλητικό συνοδοιπόρο, αλλά τώρα αυτόν είχε... και αυτόν θα είχε μέχρι να φτάσουν στην Άκρη της Σεργήλης, όπου θα συναντούσαν τον Καπετάνιο Γεράρδο, τον οποίο δεν ξανάχε δει ποτέ στη ζωή της. *Αλλά υποθέτω πως θα μιλά περισσότερο από τον μάγο. Οι ναυτικοί, συνήθως, λένε πολλά. Αρκετές φορές, μάλιστα, πιο πολλά απ'ό,τι πρέπει.*

Η Ιωάννα αναρωτήθηκε γιατί ο Ανδρόνικος είχε προτιμήσει να στείλει μαζί της τον Σέλιρ'χοκ και όχι την Άνμα'ταρ. Εξάλλου, τη δεύτερη η Ιωάννα τη γνώριζε από παλιά: ήταν κι εκείνη ανάμεσα στις Μαύρες Δράκαινες της Παντοκράτειρας, προτού αποστατήσει και πάει με την Επανάσταση. Τον Σέλιρ'χοκ δεν τον ήξερε παρά ελάχιστα. Τι είχε αυτός που δεν είχε η Άνμα; Κάποιες συγκεκριμένες γνώσεις για τις Αιωρούμενες Νήσους, ίσως;

Η Ιωάννα σκέφτηκε να τον ρωτήσει, αλλά δεν το έκανε. *Δεν είναι τώρα η ώρα. Όταν περάσουμε τις ερημιές, καλύτερα, που θα αισθανόμαστε κι οι δύο πιο άνετα. Μπορεί, μάλιστα, καθώς το ταξίδι συνέχιζε, ο Σέλιρ'χοκ ν'άρχιζε να βαριέται και να γινόταν πιο ομιλητικός…*

Για κάποιο λόγο, το αμφιβάλλω, όμως.

Η αμμοθύελλα κόπασε μετά απ'το μεσημέρι, και έπαψε να τους βασανίζει όταν αποφάσισαν να σηκωθούν και να συνεχίσουν το

ταξίδι τους.

Η Ιωάννα έβγαλε την πυξίδα της –που, όπως όλες οι πυξίδες, σε ορισμένες διαστάσεις λειτουργούσε ενώ σε άλλες όχι– και είδε ότι εξακολουθούσαν να κατευθύνονται βορειοανατολικά. Ωραία, σκέφτηκε, γιατί με τη θύελλα ήταν πολύ πιθανό να είχαν χάσει τον προσανατολισμό τους.

Τώρα, ο ήλιος ήταν πίσω τους, και οι σκιές τους έπεφταν μακριές μπροστά τους, και κάπου-κάπου αναμιγνύονταν με τις σκιές των βράχων που συναντούσαν στο δρόμο τους.

Η Ιωάννα αποφάσισε να κάνει μια μικρή προσπάθεια ν'ανοίξει κουβέντα, καθώς τα χρώματα σκούραιναν παντού γύρω τους. «Γιατί αυτή η ερημιά στην καρδιά της Χάρνταβελ; Η υπόλοιπη διάσταση είναι γεμάτη ζωή και βλάστηση.»

«Δημιουργήθηκε κατά τη θραύση του Ενιαίου Κόσμου,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Έτσι λένε μερικοί. Ορισμένοι άλλοι λένε πως οφείλεται στην οργή του Θεού της Χάρνταβελ, η οποία έπεσε στα κεφάλια των ανθρώπων όταν κάποιοι ανάμεσά τους προσπάθησαν να φτιάξουν μια τεράστια πόλη στην καρδιά της διάστασης, προκειμένου να ασκήσουν έλεγχο επάνω στους υπόλοιπους κατοίκους.»

«Το πιστεύεις αυτό;»

«Δεν ξέρω, αλλά βγάζει νόημα. Δεν έχεις προσέξει ότι στη Χάρνταβελ δεν υπάρχουν μεγάλες πόλεις; Οι άνθρωποι εδώ ζουν, κατά κύριο λόγο, υπαίθρια ζωή. Και ούτε η Παντοκράτειρα δεν έχει τολμήσει να προσπαθήσει να το αλλάξει αυτό.»

Ναι, συλλογίστηκε η Ιωάννα. Περίεργο, όντως.

Όταν νύχτωσε, είχαν φτάσει στο πέρας της ερημιάς και μπροστά τους απλώνονταν τα δάση της Χάρνταβελ. Στον ουρανό κρέμονταν δύο φεγγάρια: ένα πορφυρό και μικρό, και ένα αργυρόχρωμο και μεγάλο.

«Ποιος θα κάνει την πρώτη σκοπιά;» ρώτησε η Ιωάννα, αφού έκοψε μερικά ξύλα και άναψε φωτιά.

«Κανείς απ'τους δυο μας,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, στωικά, καθώς ήταν καθισμένος επάνω σ'έναν ψηλό βράχο και ατένιζε τα σκοτεινά βάθη των δασών.

«Να υποθέσω πως έχεις κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό σου;» είπε η Ιωάννα, καθίζοντας δίπλα στη φωτιά και τυλίγοντας τα χέρια της γύρω απ'τα γόνατά της.

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε: μια κίνηση που παραλίγο εκείνη να μην προσέξει μες στη νύχτα. Ύστερα, ο μάγος πήδησε απ'τον βράχο και ήρθε να καθίσει κοντά της.

«Θα πρέπει να προσέχουμε στα δάση,» είπε.

«Το ξέρω· κυκλοφορούν διάφορα επικίνδυνα θηρία, ειδικά κοντά στην ερημιά.»

Ο Σέλιρ'χοκ ένωσε τα χέρια του μπροστά στο πρόσωπό του και μουρμούρισε μερικά λόγια. Τα μάτια του είχαν στενέψει, και γυάλιζαν στο φως της φωτιάς.

«Τι έκανες;» ρώτησε η Ιωάννα, όταν τον είδε να τελειώνει το ξόρκι.

«Προστάτεψα την περιοχή για εκατόν-πενήντα μέτρα γύρω μας. Αν κάποιος ή κάτι πλησιάσει –ειδικά με εχθρικές διαθέσεις–, θα το καταλάβω.»

«Ακόμα κι όταν κοιμάσαι;»

«Ακόμα κι όταν κοιμάμαι. Η μαγγανεία θα κρατήσει μέχρι το πρωί.»

Έβγαλαν φαγητό από τους σάκους τους και έφαγαν. Έπειτα, έπεσαν για ύπνο· και, παρά τις διαβεβαιώσεις του Σέλιρ'χοκ, η Ιωάννα είχε το τουφέκι της αγκαλιά, για παν ενδεχόμενο. Είχε εμπιστοσύνη στον εαυτό της: πίστευε ότι θα άκουγε οποιονδήποτε ερχόταν κοντά σ'εκείνη και τον μάγο.

Επειδή τα θαλάσσωσα μια φορά, μ'εκείνη τη σκοτεινή οντότητα, δε σημαίνει πως έχω χάσει όλες μου τις ικανότητες, συλλογίστηκε.

Ενόσω κοιμόταν, είδε έναν εφιάλτη. Είδε –ή, μάλλον, *αισθάνθηκε*– ότι ο μαύρος δαίμονας βρισκόταν ξανά μέσα της, όσο εκείνη μιλούσε με τον Ανδρόνικο και διάφορους άλλους γνωστούς της από την Επανάσταση. Ακόμα και με την Άνμα'ταρ μιλούσε, κι η μάγισσα δεν είχε καταλάβει τίποτα.

Ξύπνησε, ανήσυχη, ακούγοντας ένα απόμακρο αλύχτημα.

Ανασηκώθηκε, διαπιστώνοντας πως είχε έρθει η αυγή. Και το αλύχτημα, μάλλον, πρέπει νάχε ακουστεί από τα δάση. Κάποιο από τα πλάσματα εκεί δεν έκρυβε τον ενθουσιασμό του για το ξεκίνημα της καινούργιας ημέρας.

Ο Σέλιρ'χοκ ήταν ήδη σηκωμένος, και ετοίμαζε τα πράγματά του. Η φωτιά ανάμεσά τους είχε σβήσει.

«Ξύπνησες νωρίς,» του είπε η Ιωάννα, καθώς ορθωνόταν. Δεν είχε βγάλει τις μπότες της· είχε προτιμήσει να κοιμηθεί ντυμένη, πάντοτε σε ετοιμότητα –πράγμα που δεν ήταν πρωτόγνωρο για εκείνη.

«Με ξύπνησε το τέλος της μαγγανείας μου,» εξήγησε ο Σέλιρ'χοκ. «Ήταν σαν δεκάδες καμπάνες να χτύπησαν ξαφνικά μες στο κεφάλι μου.»

Η Ιωάννα μειδίασε λοξά. «Τόσο άσχημα;»

«Χειρότερα.» Η Μαύρη Δράκαινα δεν μπορούσε να διακρίνει αν ο σύντροφός της χαμογελούσε, καθώς η μελανή του όψη κρυβόταν από τη σκιά της κουκούλας του.

«Θα μπορούσες να ελέγξεις κάτι ακόμα;» τον ρώτησε, ενώ διέλυε τα απομεινάρια της νυχτερινής τους φωτιάς, ώστε κανένας να μην μπορεί να βρει τα ίχνη τους.

«Τι;»

«Θα ήθελα να δεις...» Η Ιωάννα έγλειψε τα χείλη της, νευρικά, σταματώντας να δουλεύει. «Θα ήθελα να δεις αν εκείνος ο δαίμονας είναι ακόμα μέσα μου.»

Ο Σέλιρ'χοκ την ατένισε καταπρόσωπο, κι εκείνη παρατήρησε ότι είχε συνοφρυωθεί. «Γιατί το λες αυτό;»

«Απλά, θέλω νάμαι βέβαιη.»

«Δε νομίζω να είναι ακόμα μέσα σου, Ιωάννα. Αλλά, αφού το επιθυμείς...» Πλησίασε. Άπλωσε τα χέρια του, με τις παλάμες ανοιχτές, και τα κράτησε υψωμένα δεξιά κι αριστερά του κεφαλιού της. «Κοίταξε τα μάτια μου. Κοίταξε και μη βλεφαρίζεις. Και μη μιλάς.»

Η Ιωάννα υπάκουσε.

Ο Σέλιρ'χοκ υποτονθόρυσε μια σειρά από ακατανόητα λόγια, και η Μαύρη Δράκαινα αισθάνθηκε, για μια στιγμή, το σώμα της να κοκαλώνει, να γίνεται σαν άγαλμα... λες και το πνεύμα της να είχε, ξαφνικά, εγκαταλείψει το σάρκινό του κέλυφος, και να μην υπήρχε καμία σύνδεση ανάμεσα στα δύο.

Έπειτα, το παράξενο συναίσθημα έληξε, και το μούδιασμα πέρασε.

Ο Σέλιρ'χοκ πήρε τα μάτια του από τα δικά της, καθώς και τα χέρια του από τις πλευρές του κεφαλιού της. «Δεν υπάρχει τίποτα μέσα σου, Ιωάννα. Τίποτα εκτός από εσένα.» Κι απομακρύνθηκε, πιάνοντας το σάκο του και το ραβδί του από κάτω.

Αφού το λες εσύ, μάγε, έτσι πρέπει νάναι, σκέφτηκε η Ιωάννα. *Εξάλλου, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένα ανόητο όνειρο.*

* * *

Τα δάση ήταν σαφώς πιο δύσβατα από τις ερημιές· γιατί μπορεί εδώ να μη φύσαγε εκείνος ο λυσσασμένος άνεμος που έφερνε την άμμο στο πρόσωπο της Ιωάννας και του Σέλιρ'χοκ, μα το έδαφος ήταν ανώμαλο και, σε σημεία, γεμάτο ρίζες. Η οδοιπορία ήταν δυσκολότερη. Χρειάστηκαν πέντε κουραστικές ημέρες μέχρι να βγουν από τα δάση, αλλά, τουλάχιστον, ήταν τυχεροί από μια άποψη: δεν τους επιτέθηκε κανένα από τα θηρία που κατοικούσαν εδώ. Μονάχα ένα απόγευμα η Ιωάννα νόμιζε πως κάτι τούς γυρόφερνε επίμονα, κρυμμένο μες στη βλάστηση, μα, τελικά, δεν ήρθε πιο κοντά, για να τους χιμήσει.

«Τι έχεις κάνει;» ρώτησε τον Σέλιρ'χοκ, την τέταρτη ημέρα του ταξιδιού τους. «Κανένα ξόρκι που τα διώχνει;»

«Τίποτα απολύτως,» απάντησε ο μάγος μ'ένα αδιάφορο ανασήκωμα των ώμων.

Βγαίνοντας στις παρυφές των δασών, ήταν πρωί –για την ακρίβεια, είχε μόλις χαράξει– και τα δύο πρώτα πράγματα που

παρατήρησαν ήταν οι ανοιχτοί αγροί που απλώνονταν ώς εκεί όπου έφτανε η ματιά, διακοπτόμενοι κάπου-κάπου από λοφίσκους ή μικρά άλση, και μια πόλη. Ή, μάλλον, κάτι που ήταν λίγο μεγαλύτερο από χωριό, σκέφτηκε η Ιωάννα. Αλλά, βέβαια, θύμισε στον εαυτό της, μια τέτοια κοινότητα στη Χάρνταβελ ονομαζόταν πόλη.

Επρόκειτο για μια συνάθροιση οικημάτων, περιτριγυρισμένη από ένα κοντό, ξύλινο τείχος, με πύλες που φρουρούνταν από ανθρώπους με πλατύγυρα καπέλα και τουφέκια. Επάνω στη στέγη ενός οικήματος, ψηλότερου από τα υπόλοιπα, μια σημαία κυμάτιζε. Εκεί, μάλλον, ήταν η οικία του άρχοντα του μέρους. Η Ιωάννα δεν είχε ξανάρθει σε τούτη τη συγκεκριμένη πόλη της Χάρνταβελ, μα γνώριζε πώς λειτουργούσαν τα πράγματα εδώ.

«Ο Ανδρόνικος μού είπε ότι πρέπει να πάμε να βρούμε μια μάντρα στα βόρεια της πόλης. Αυτό σημαίνει από την άλλη μεριά, που δε μπορούμε να δούμε από εδώ.»

Ο Σέλιρ’χοκ ένευσε. «Ας πάμε, λοιπόν,» αποκρίθηκε.

Η Ιωάννα ξεκίνησε να βαδίζει, με τον μάγο σαν σκιά πλάι της. Το βάδισμα εδώ τής έμοιαζε παραδεισένιο, ύστερα από τη δύσκολη οδοιπορία μέσα στα δάση, που είχε κάνει καινούργιους κάλους να παρουσιαστούν στα πόδια της και παλιούς ν’αρχίσουν πάλι να την ενοχλούν. Και ένα από τα πράγματα που η Ιωάννα *απεχθανόταν* ήταν οι κάλοι. Δεν μπορούσε να έχει επάνω της τίποτα που να παρακωλύει τις κινήσεις της.

Ενώ διέσχιζαν τους αγρούς, κάνοντας τον κύκλο της πόλης, είδαν διάφορα αγροκτήματα και μοναχικά οικήματα, καθώς και ανθρώπους, ορισμένοι από τους οποίους σταματούσαν τις εργασίες τους (που είχαν να κάνουν με το δούλεμα της γης) για να τους κοιτάξουν με περιέργεια. Οι ταξιδιώτες δεν ήταν εξαιρετικά σπάνιο θέαμα στη Χάρνταβελ, μα ούτε και συνηθισμένο.

Πράγμα το οποίο σημαίνει πως, αν κάποιος πράκτορας της Παντοκράτειρας καιροφυλακτεί εδώ, θα μάθει για τον ερχομό μας, αργά ή γρήγορα, συλλογίστηκε η Ιωάννα. *Ας ελπίσουμε μόνο ότι δε θα καταλάβει αμέσως ποιοι είμαστε.* Γι’αυτό κιόλας είχε κι εκείνη την κουκούλα της σηκωμένη, όπως ο Σέλιρ’χοκ. Καθότι Μαύρη Δράκαινα, που παλιά βρισκόταν στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας, το πρόσωπό της ήταν γνωστό σε πολλούς πράκτορες· κι ακόμα κι αν δεν ήταν γνωστό σε κάποιους, θα μπορούσαν πολύ εύκολα να το βρουν τώρα σε οποιοδήποτε αρχείο. *Η παλιά μου αφέντρα, αναμφίβολα, δεν έχει κρατήσει κανένα από τα προσωπικά μου δεδομένα κρυφό. Είμαι βέβαιη πως οι πράκτορές της γνωρίζουν ακόμα και πόσους κάλους έχω στη δεξιά πατούσα!*

Φτάνοντας στα μέρη βόρεια της πόλης, είδαν εμπρός τους ένα

μεγάλο, ξύλινο κάρο, που το τραβούσαν δύο βόδια. Στη θέση του οδηγού καθόταν ένας ερυθρόδερμος άντρας, ο οποίος τα μαστίγωνε. (Ερυθρό και λευκό –ή, μάλλον, ροζ–, αυτά ήταν τα χρώματα των γηγενών της Χάρνταβελ.) Η άμαξα είχε βγει από τη βόρεια πύλη της πόλης και διέσχιζε έναν χωματόδρομο. Όταν έπαψε να κρύβει τη θέα στην Ιωάννα και στον Σέλιρ'χοκ, εκείνοι είδαν πρώτα τρία ψηλά, ξύλινα παλούκια, καρφωμένα στην αντικρινή μεριά του δρόμου. Επάνω σε κάθε παλούκι ήταν δεμένος ένας άνθρωπος, με το κεφάλι προς τα κάτω και τα πόδια προς τον ουρανό. Κανένας τους δεν κουνιόταν· έμοιαζαν νεκροί.

Μετά από τα παλούκια, και σε αρκετή απόσταση από αυτά, βρισκόταν μια μάντρα, περιτριγυρισμένη από ένα κοντό, προχειροφτιαγμένο τείχος από πέτρες και ξύλα. Από πίσω του, η Ιωάννα νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει ζώα, καθώς και *–είναι, δεν είναι;–* μερικές λάμψεις μετάλλου στο ηλιακό φως.

Τα μάτια της επέστρεψαν στους δεμένους στα παλούκια. «Τι συνέβη εδώ, Σέλιρ;» ρώτησε τον μάγο, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει.

Εκείνος δεν έδωσε απάντησε. Διέσχισε τον χωματόδρομο και ζύγωσε τους κρεμασμένους.

Η Ιωάννα τον ακολούθησε, και παρατήρησε ότι οι άνθρωποι –κι οι τρεις τους λευκοί άντρες– δεν είχαν πεθάνει από κάποιο τραύμα· είχαν πεθάνει επειδή το αίμα πήγε στο κεφάλι τους. Τα σώματά τους ήταν γυμνά, κι επάνω τους υπήρχαν ομοιόμορφες χαρακιές, που σχημάτιζαν σύμβολα, από τις κνήμες μέχρι το στήθος· η αιμορραγία, όμως, που είχε προκληθεί από αυτά τα σκισίματα ήταν αδύνατον να τους είχε σκοτώσει. Το όλο θέαμα παρέπεμπε την Ιωάννα σε κάποιου είδους αποκρουστική τελετουργία θρησκευτικής φύσης.

«Δεν το πιστεύω…» μουρμούρισε ο Σέλιρ'χοκ, μέσα απ'την κουκούλα του.

«Τι δεν πιστεύεις;»

«Ότι οι κάτοικοι της Χάρνταβελ, ή, τουλάχιστον, ορισμένοι από αυτούς, επέστρεψαν στα παλιά τους έθιμα.»

«Τα παλιά τους έθιμα;»

«Ναι. Ανθρωποθυσίες αμαρτωλών, για τη γονιμοποίηση του εδάφους. Καθαρίζουν τη Γη του Θεού από τους απόβλητους, κι Εκείνος την κάνει πιο γόνιμη για τους καλούς πιστούς.»

«Δε θα έλεγα πως αυτές οι πεποιθήσεις με βρίσκουν σύμφωνη, αλλά δε νομίζω ότι μας αφορούν κιόλας. Ας συνεχίσουμε, προτού τραβήξουμε ανεπιθύμητη προσοχή.»

«…Ναι,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, καθώς ακολουθούσε την Ιωάννα προς τη μάντρα· η φωνή του δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένας ψίθυρος.

«Αυτή η αλλαγή, όμως, μ'ανησυχεί,» πρόσθεσε, λίγο παρακάτω. «Είναι γνωστό πως ο Θεός τους επικοινωνεί μ'ορισμένους απ'αυτούς.»

«Και πιστεύεις ότι ο Θεός τους ήταν που τους ζήτησε να επιστρέψουν στις παλιές τους συνήθειες;»

«Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα· ο Θεός τους δεν τους μιλά άμεσα: τους μιλά με σημάδια και συναισθήματα και οράματα... Αναρωτιέμαι αν έχουν παρερμηνεύσει κάποια από αυτά... ή αν *δεν* τα έχουν παρερμηνεύσει. Και, για νάμαι ειλικρινής, δεν ξέρω τι από τα δύο θεωρώ τρομακτικότερο.»

Η Ιωάννα, πάντως, θεωρούσε παράξενο το γεγονός ότι ο μαυρόδερμος μάγος είχε, ξαφνικά, γίνει τόσο ομιλητικός. Το οποίο, *μάλλον, σημαίνει πως, όντως,* πιστεύει ότι το *θέμα* είναι *μεγάλης σημαντικότητας.*

Δεν είχε, όμως, την ευκαιρία να συνεχίσει την κουβέντα μαζί του, καθώς έφτασαν στην είσοδο της μάντρας, η οποία ήταν γεμάτη ζώα –άλογα, μουλάρια, γαϊδάρους, βόδια–, αλλά ανάμεσά τους υπήρχαν και ορισμένα οχήματα. Επο*μένως, δεν έκανα λάθος, βλέποντας* εκείνες τις *αντανακλάσεις μετάλλου.*

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξε η Ιωάννα, καθώς περνούσαν την είσοδο.

Ένας άντρας ξεπρόβαλε πίσω από μια ξύλινη καλύβα. Ήταν ψηλός και είχε πυκνό, καστανό μουστάκι. Το δέρμα του ήταν λευκό. Φορούσε πλατύγυρο καπέλο, σκονισμένο γκρι παντελόνι, και πουκάμισο που τώρα ήταν κι αυτό γκρι αλλά κάποτε πρέπει να ήταν άσπρο.

«Χαίρετε!» είπε μεγαλόφωνα, ζυγώνοντάς τους. Ήταν ψηλός και σωματώδης, κι απ'τη ζώνη του κρεμόταν ένα πλατυλέπιδο μαχαίρι. «Ταξιδιώτες πρέπει νάστε, ε; Πώς θα μπορούσα να 'ξυπηρετήσω;»

«Το λευκό παλάτι ήταν κάποτε ο τόπος μου,» του είπε η Ιωάννα.

«Αλλά τώρα οι αίθουσές του δεν είναι πια δικές μου,» αποκρίθηκε ο άντρας.

Η Ιωάννα ένευσε. Δεν είχε έρθει, λοιπόν, στον λάθος άνθρωπο, αφού γνώριζε το σύνθημα του Ανδρόνικου. «Χρειαζόμαστε ένα όχημα. Έχω μαζί μου πιστοποίηση από τον Πρίγκιπα.» Τράβηξε ένα κομμάτι χαρτί από το εσωτερικό της δερμάτινης στολής της. Το έστρεψε προς τη μεριά του άντρα και εκείνος θα είδε, φυσικά, πως ήταν λευκό. Πίεσε, ανάμεσα στον δείκτη και τον αντίχειρά της, την κάτω δεξιά του άκρη, και γράμματα παρουσιάστηκαν: γράμματα και η υπογραφή του Ανδρόνικου. «Μπορείς να το ελέγξεις, αν θες,» είπε. «Πιέζοντας την επάνω αριστερή άκρη.»

Ο άντρας το έκανε, και η Ιωάννα είδε τα μάτια του να

θολώνουν, προς στιγμή, κι ύστερα να γυαλίζουν. Το ευαίσθητο χαρτί –όπως ονομαζόταν το υλικό απ'το οποίο ήταν φτιαγμένο το έγγραφο– είχε μεταφέρει τις απαραίτητες επιβεβαιωτικές πληροφορίες στο μυαλό του. Ο άντρας άφησε την επάνω αριστερή του άκρη, και η Ιωάννα άφησε την κάτω δεξιά. Τα γράμματα έσβησαν πάλι, και η Μαύρη Δράκαινα το έκρυψε μέσα στη στολή της.

«Διαλέξτε ό,τι θέτε,» είπε ο φύλακας της μάντρας. «Θα σας πρότεινα, όμως, κάποιο άλογο καλύτερα. Έχω εδώ ορισμένα που τρέχουνε σαν τον άνεμο, που λένε.» Μειδίασε πλατιά, δείχνοντας τα μεγάλα του δόντια.

«Δυστυχώς, πηγαίνουμε μακριά,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Τι οχήματα έχεις;»

«'Ντάξει, αλλά μην πείτε ότι δε σας προειδοποίησα.» Ο άντρας στράφηκε, αρχίζοντας να βαδίζει.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα με τα οχήματα;» ρώτησε η Ιωάννα, καθώς εκείνη κι ο Σέλιρ'χοκ τον ακολουθούσαν. Δεν της άρεσε καθόλου αυτό το *μην πείτε ότι δε σας προειδοποίησα*.

«Πρώτον,» είπε ο άντρας με το καπέλο, «εδώ είναι τούτο δίκυκλο.» Τους έδειξε ένα μεταλλικό κατασκεύασμα με δύο τροχούς και σκούρο γυάλινο σκέπαστρο.

«Δε φαίνεται χαλασμένο ή χτυπημένο,» παρατήρησε η Ιωάννα. «Είναι;»

«Χρειάζεται ενεργειακές φιάλες που δεν έχω πλέον. Μέσα, έχει μόνο μία. Αλλ'αν θέτε να πάτε μακριά, δε θα κάνετε και πολλά χιλιόμετρα με δαύτην.»

Συνέχισε να βαδίζει, μέχρι που έφτασε μπροστά σ'ένα άλλο όχημα, καμωμένο από διαφορετικού είδους μέταλλο από το δίκυκλο· το τελευταίο γυάλιζε μ'ένα ασημί χρώμα, ενώ αυτό μ'ένα χρώμα που θύμιζε χαλκό. Ήταν ελαφρώς μεγαλύτερο από το δίκυκλο και δεν είχε τροχούς· είχε, όμως, δύο μεταλλικές φτερούγες και προωθητήρες. Το σκέπαστρό του φαινόταν να έχει προ πολλού χαθεί, γιατί ήταν ξεσκέπαστο, και μπορούσες να δεις τα καθίσματα και τον πίνακα ελέγχου. Είχε χώρο για τέσσερις επιβάτες.

«Για τούτο,» είπε ο άντρας, «έχω φιάλες. Κι έχει και κάποιες στην αποθήκη του.» Άνοιξε μια θύρα στο πίσω μέρος του οχήματος, για να τις δείξει. «Αλλά κάτι δεν πάει καλά με τον πίνακα ελέγχου. Ο τελευταίος που προσπάθησε να το πετάξει, το έκανε ν'αναποδογυρίσει. Έτσι χάθηκε και το σκέπαστρο.»

«Πόσο ψηλά πετάει;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Το μέγιστο, τέσσερα μέτρα πάνω απ'το έδαφος,» απάντησε ο άντρας, συνεχίζοντας στο επόμενο όχημα: ένα τετράτροχο, από μέταλλο παρόμοιο μ'αυτό του δίκυκλου. Δεν είχε γυάλινο

σκέπαστρο, αλλά μεταλλική οροφή, και ήταν ψηλό όχημα, ικανό να διασχίζει κακοτράχαλα μέρη. Στο εσωτερικό του υπήρχε χώρος για να καθίσουν άνετα πέντε άνθρωποι.

«Ποιο είναι το πρόβλημα μ'αυτό;» θέλησε να μάθει η Ιωάννα, βέβαιη πως κι εδώ θα υπήρχε κάποιο πρόβλημα.

«Δεν παίρνει μπρος. Αν καταφέρετε να το κάνετε να ξεκινήσει, είναι δικό σας,» είπε ο άντρας με το καπέλο· και πρόσθεσε: «Αυτά είν'όλα όσα έχω. Διαλέξτε και πάρτε, ελεύθερα.»

Εγκαταλείποντάς τους, βάδισε προς την ξύλινη καλύβα του.

Η Ιωάννα σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος, λοξοκοιτάζοντάς τον. «Τι γοητευτικός τύπος...

»Τι θα πρότεινες, λοιπόν, μάγε;» ρώτησε τον Σέλιρ'χοκ.

«Σίγουρα, όχι το δίκυκλο. Αν δεν υπάρχουν ενεργειακές φιάλες, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα μ'αυτό. Ας δούμε, επομένως, τι φταίει με τ'άλλα δύο οχήματα. Και θα έλεγα να ξεκινήσουμε από εκείνο που έχει λιγότερες πιθανότητες να μας σκοτώσει.»

Η Ιωάννα έστρεψε το βλέμμα της στο τετράτροχο πλάι τους. «Ο τύπος είπε ότι δεν παίρνει μπροστά.» Άνοιξε μια πόρτα και μπήκε, αφήνοντας το τουφέκι και το σάκο της στη θέση του συνοδηγού και καθίζοντας στη θέση του οδηγού. Το κλειδί ήταν επάνω. Το γύρισε για να ξεκλειδώσει τους μηχανισμούς. Κι ύστερα, πάτησε το κουμπί ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ, που απελευθέρωνε την ενέργεια από τη φιάλη. Το σωστό φωτάκι άναψε στον πίνακα εμπρός της, ενώ η ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ έγραψε 83,42%.

«Τα πάντα κανονικά μού φαίνονται,» είπε η Ιωάννα, παραξενεμένη. Κοιτάζοντας από τον καθρέφτη, αντέστρεψε τη φορά των τροχών και πάτησε το πετάλι, βάζοντας το όχημα να πάει όπισθεν–

–μ'αποτέλεσμα αυτό να μην κινηθεί στο ελάχιστο.

«Μάλιστα...» αναστέναξε. «Καταλαβαίνεις πού είναι το πρόβλημα;» ρώτησε τον Σέλιρ'χοκ, κοιτάζοντάς τον από το κατεβασμένο τζάμι.

«Θα μπορούσε να είναι στους τροχούς. Μπορεί να μην επικοινωνούν σωστά με τα κεντρικά κυκλώματα του οχήματος. Ή, το πετάλι δεν επικοινωνεί με τα κεντρικά κυκλώματα. Όπως και νάχει, η εντολή που δίνεις από κει μέσα δε φτάνει στους τροχούς για κάποιο λόγο.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Αυτό υποθέτω κι εγώ.» Άνοιξε την πόρτα και βγήκε. «Ν'αρχίσουμε να το ψάχνουμε;»

«Δε χρειάζεται να μπούμε σε τέτοιο κόπο, που θα μας καθυστερήσει. Θα δοκιμάσω ένα απλό Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως επάνω στα διάφορα μέρη του οχήματα. Έτσι, ελπίζω πως θα εντοπίσω τι ακριβώς είναι εκείνο που δεν λειτουργεί.»

«Καλώς.»

Ο Σέλιρ’χοκ γονάτισε στο ένα γόνατο κι άγγιξε τον ένα μπροστινό τροχό του οχήματος, μουρμουρίζοντας μέσα απ’τα δόντια του και μισοκλείνοντας τα μάτια. Σε λίγο, είπε: «Οι τροχοί επικοινωνούν με τα κεντρικά κυκλώματα.»

«Επομένως, είναι το πετάλι,» συμπέρανε η Ιωάννα.

Ο Σέλιρ’χοκ κάθισε στη θέση του οδηγού και, σκύβοντας, το άγγιξε, υφαίνοντας πάλι το ίδιο ξόρκι. «Κι αυτό επικοινωνεί με τα κεντρικά κυκλώματα.»

«Αποκλείεται!» είπε η Ιωάννα. «Είσαι σίγουρος πως δεν κάνεις κάποιο λάθος;»

«Αυτό θα ήταν δύσκολο. Το Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως δημιουργεί έναν επικοινωνιακό παλμό, που περνά απ’το ένα μέρος του οχήματος στο άλλο. Αν δεν υπάρχει επικοινωνία ανάμεσα σ’αυτά τα μέρη, ο παλμός είναι αδύνατο να περάσει.»

«Τότε, μήπως τα κεντρικά κυκλώματα είναι χαλασμένα;»

«Αν ίσχυε αυτό, πάλι ο παλμός δε θα περνούσε. Ή, στη χειρότερη περίπτωση, θα αντιλαμβανόμουν ότι κάτι δεν πηγαίνει καλά από τη μια μεριά της επικοινωνίας.»

«Τι νομίζεις ότι συμβαίνει, λοιπόν;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο μάγος.

«Και δεν είναι καθόλου λογικό,» πρόσθεσε η Ιωάννα. «Τα κυκλώματα μοιάζουν να λειτουργούν κανονικά· ενέργεια υπάρχει– Για στάσου. Ίσως κάτι να συμβαίνει με την ενεργειακή φιάλη.» Πλησίασε το πίσω μέρος του οχήματος και άνοιξε την αποθήκη, για να δει αν υπήρχαν κι άλλες φιάλες εκεί. Υπήρχαν. Πήρε μία και την πήγε στη θέση του οδηγού, δίνοντάς την στον Σέλιρ’χοκ. «Άλλαξέ την.»

Ο μάγος άνοιξε τη θυρίδα ανάμεσα στο κάθισμά του και στο κάθισμα του συνοδηγού και έβγαλε την παλιά φιάλη, την οποία αντικατέστησε μ’αυτή της Ιωάννας. Ύστερα, πάτησε το κουμπί ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ. Το σωστό φωτάκι άναψε, και η ένδειξηΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ έγραψε πάλι, 83,42%.

«Αδύνατον,» είπε η Ιωάννα. «Αδύνατον κι οι δύο φιάλες να έχουν, όλως τυχαίως, μέσα τους ακριβώς την ίδια ποσότητα ενέργειας. Προσπάθησε να το μετακινήσεις, Σέλιρ.»

Ο μάγος προσπάθησε, και το όχημα παρέμεινε ακίνητο, όπως πριν.

«Επομένως,» είπε η Ιωάννα, «υπάρχει κάποιο πρόβλημα με την παροχή ενέργειας.»

«Έτσι φαίνεται. Κατ’αρχήν, ο πίνακας έχει μπλοκάρει, αφού, συνεχώς, έχει την ίδια ένδειξη.»

«Αυτό, όμως, δε θα εμπόδιζε το όχημα απ’το να ξεκινήσει.»

«Ακριβώς. Πράγμα το οποίο σημαίνει πως δεν έχει μόνο

μπλοκάρει ο πίνακας, αλλά και τα κυκλώματα που μεταφέρουν την ενέργεια.» Ο Σέλιρ'χοκ έσκυψε, ανοίγοντας τη θυρίδα κάτω απ'το τιμόνι.

«Μοιάζουν καμένα;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Όχι.»

«Προσπάθησε να τα ελέγξεις κι αυτά.»

Ο Σέλιρ'χοκ το έκανε, και είπε: «Δεν υπάρχει επικοινωνία ανάμεσα σ'αυτά και τη θυρίδα της φιάλης. Ούτε ανάμεσα σ'αυτά και τον πίνακα ενδείξεων.»

«Υπέροχα,» μούγκρισε η Ιωάννα. «Και τι κάνουμε τώρα; Δε νομίζω ότι αυτού του είδους τα κυκλώματα μπορούμε να τα επισκευάσουμε. Χρειαζόμαστε παρόμοια για να τ'αντικαταστήσουμε.»

«Ακριβώς. Για δες, τι φιάλες βάζει το αιωρούμενο παραδίπλα. Αν είναι ίδιες, μάλλον θα μπορούμε να πάρουμε τα δικά του κυκλώματα και να τα φέρουμε εδώ.»

«Σωστά,» είπε η Ιωάννα, και πήγε να κοιτάξει. Όταν επέστρεψε, επιβεβαίωσε την υποψία του μάγου: «Ίδιες είναι.»

Ο Σέλιρ'χοκ βγήκε από το τετράτροχο όχημα και πήγε στο αιωρούμενο. Κάθισε στη θέση του οδηγού και άνοιξε τη θυρίδα κάτω απ'το τιμόνι, αρχίζοντας να αποσυνδέει τα κυκλώματα ενεργειακής μεταφοράς.

Η Ιωάννα είδε πως ο άντρας με το καπέλο στεκόταν τώρα στο πλάι της καλύβας και τους κοίταζε, έχοντας τον ώμο του ακουμπισμένο στον τοίχο. Η Μαύρη Δράκαινα τον αγνόησε, περιμένοντας τον μάγο να τελειώσει και, συγχρόνως, αποσυνδέοντας τα κυκλώματα του τετράτροχου, για να επισπεύσει την όλη διαδικασία.

Ο Σέλιρ'χοκ επέστρεψε, φέρνοντας τα λειτουργικά –έτσι, τουλάχιστον, ήλπιζαν κι οι δυο τους, ότι θα λειτουργούσαν– κυκλώματα μαζί του. Κάθισε στη θέση του οδηγού και τα αντικατέστησε μέσα στη θυρίδα κάτω απ'το τιμόνι. Ύστερα, την έκλεισε και ξεφύσησε.

«Δοκιμή,» είπε, και πάτησε την ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ. Το σωστό φωτάκι άναψε, και η ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ έγραψε 99,83%. «Πρόοδος,» παρατήρησε, υπομειδιώντας.

«Για δες αν κινείται κιόλας,» τον παρότρυνε η Ιωάννα, γιατί αυτό ήταν το σημαντικότερο.

Ο Σέλιρ'χοκ πάτησε το πετάλι, ενώ είχε αντεστραμμένη τη φορά των τροχών.

Το όχημα μετακινήθηκε όπισθεν.

«Ωραία,» είπε η Ιωάννα, χαμογελώντας. «Δουλεύει.»

Ο Σέλιρ'χοκ σηκώθηκε απ'τη θέση του οδηγού και πήγε στο μεγάλο πισινό κάθισμα, που χωρούσε άνετα τρεις ανθρώπους. «Και

είναι όλο δικό σου, Μαύρη Δράκαινα.»

«Αισθάνομαι πανευτυχής.» Η Ιωάννα κάθισε μπροστά στο τιμόνι και έκλεισε την πόρτα.

Έβαλε το όχημα να κάνει οπίσθια στροφή και να κοιτάξει προς την έξοδο της μάντρας. Αντέστρεψε ξανά τη φορά των τροχών και πάτησε το πετάλι.

Το τετράτροχο πέρασε ανάμεσα από τα ζώα της μάντρας και βγήκε στους αγρούς, μουγκρίζοντας όπως θα μούγκριζε ένα θηρίο ύστερα από μια μεγάλη χρονική περίοδο ακινησίας. Θα έλεγε κανείς πως οι κλειδώσεις του πονούσαν.

Η Ιωάννα, κοιτάζοντας την πυξίδα της, έβαλε το όχημα να ταξιδέψει βορειοανατολικά.

«Σε μια-δυο ώρες, θα βρισκόμαστε στο πέρασμα για τη Διάσταση του Φωτός,» είπε στον Σέλιρ’χοκ, βλέποντάς τον να έχει μισοξαπλώσει στο πίσω κάθισμα· τα ξόρκια του και η δουλειά με τα κυκλώματα έμοιαζαν να τον έχουν κουράσει. «Και, μάλλον, θα φτάσουμε ίσα-ίσα για να μπορούμε να το διασχίσουμε.»

Ο μάγος έμεινε σιωπηλός.

.6.

Η Ιωάννα σταμάτησε το όχημα μπροστά από τους ξερούς λόφους. Ανάμεσά τους ένα πέρασμα ήταν ευδιάκριτο· και μέσα από το πέρασμα ερχόταν φως. Έντονο φως. Πανίσχυρο.

Ακτινοβολία από τη Διάσταση του Φωτός.

Προλάβαμε, σκέφτηκε η Ιωάννα, γιατί ήξερε πως μόνο τις πρωινές ώρες ήταν ετούτο το πέρασμα ανοιχτό στη Χάρνταβελ· μετά, έκλεινε και δεν ερχόταν πια φως από μέσα του: δεν μπορούσες να ταξιδέψεις στη Διάσταση του Φωτός μέσω αυτού.

Κοίταξε τον Σέλιρ'χοκ, στο πίσω κάθισμα. «Ώρα να ετοιμαστούμε, μάγε,» του είπε, και άνοιξε το σάκο της, τραβώντας από εκεί τη στολή που ήταν φτιαγμένη κατάλληλα για τη Διάσταση του Φωτός.

Ο Σέλιρ'χοκ κατένευσε, και έβγαλε κι εκείνος τη δική του στολή.

Η Ιωάννα γδύθηκε από τη μαύρη της ενδυμασία και φόρεσε το σκληρό καφετί δέρμα, που κάθε άλλο παρά ευχάριστο ήταν επάνω στο δέρμα της. Ωστόσο, ήταν από τα λίγα υλικά που μπορούσαν να σε προστατέψουν πλήρως από την επικίνδυνη ακτινοβολία της Διάστασης του Φωτός. Στα πόδια της, η Μαύρη Δράκαινα φόρεσε μπότες καμωμένες από το ίδιο δέρμα, και στα χέρια της παρόμοια γάντια. Στο κεφάλι φόρεσε κουκούλα, και στο πρόσωπό της μάσκα και μαύρα γυαλιά, ειδικά για τη Διάσταση του Φωτός.

Καθώς ντυνόταν, λοξοκοίταξε τον Σέλιρ'χοκ –που κι εκείνος έβαζε τη δική του στολή– και σκέφτηκε: *Η Άνμα ξέρει, τελικά, τι φέρνει στο κρεβάτι της·* γιατί ο μάγος ήταν καλοβαλμένος και με σφιχτούς, αν και όχι φουσκωτούς, μύες, οι οποίοι πάλλονταν καθώς φορούσε την καφετιά στολή. Η Ιωάννα, όποτε άλλοτε τον είχε δει, ήταν ντυμένος με φαρδείς χιτώνες, κι έτσι δεν είχε ποτέ την ευκαιρία να διακρίνει το σουλούπι του.

Όταν ήταν κι οι δυο τους έτοιμοι, η Μαύρη Δράκαινα πάτησε το πετάλι του οχήματος, και οι τροχοί του μούγκρισαν καθώς κύλησαν προς το πέρασμα απ'όπου ερχόταν το δυνατό φως.

Τα μαύρα γυαλιά προστάτεψαν την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ από την ακτινοβολία, που θα τους είχε τυφλώσει σε διαφορετική περίπτωση. Το μεταφορικό τους μέσο μπήκε στη δίοδο ανάμεσα στους λόφους και, όταν βγήκε, δεν βρίσκονταν πλέον στη Χάρνταβελ…

Η Διάσταση του Φωτός, παντού γύρω τους.

Φως που έπεφτε από τον ουρανό, σαν βροχή, χωρίς φανερή πηγή προέλευσης.

Μια αχανής πεδιάδα με ψηλό χορτάρι, προς κάθε κατεύθυνση. Και, κάπου μακριά, βουνά· κι ένα δάσος, από φυτά που μπορούσαν να ζουν στη Διάσταση του Φωτός και που η Ιωάννα δεν είχε δει σε καμια άλλη διάσταση.

Άνοιξε το σάκο της κι έβγαλε έναν χάρτη. «Γνωρίζεις το μέρος, Σέλιρ;» ρώτησε, όχι επειδή χρειαζόταν τη βοήθειά του για να καθοδηγηθεί, αλλά επειδή ήταν περίεργη.

«Λίγο,» παραδέχτηκε εκείνος.

«Από ποια διάσταση είσαι;»

«Από τη Μοργκιάνη. Γιατί;»

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους. «Απλώς ρώτησα,» είπε, και έστρεψε το τετράτροχό τους όχημα προς τ'ανατολικά. Προς τα εκεί όπου μπορούσε να δει το δάσος. Είχε ξαναπεράσει από εδώ, κατά την αναζήτησή της για τον Αρίσταρχο.

«Η Διάσταση του Φωτός είναι, δυστυχώς, μεγάλη,» πληροφόρησε τον μάγο. «Θα χρειαστούμε γύρω στις πέντε ώρες, μέχρι να φτάσουμε στην δίοδο που οδηγεί στη Σεργήλη.»

«Αν θες, μπορώ να σε ξεκουράσω στο τιμόνι,» προθυμοποιήθηκε ο Σέλιρ'χοκ.

«Μετά. Για την ώρα, είμαι ξεκούραστη.»

Μπήκαν στο δάσος, και άκουσαν ρίζες και φυτά να τσακίζονται κάτω απ'τους τροχούς του οχήματός τους. Η βλάστηση γύρω τους δεν ήταν πυκνή· δεν υπήρχαν πλούσιες φυλλωσιές, όπως σε άλλα δάση. Τα δέντρα είχαν χοντρούς κορμούς κι επάνω τους φύτρωναν μεγάλα, στρογγυλά, πράσινα κεφάλια, που έμοιαζαν με νεροκολοκύθες. Παρόμοια βλάστηση υπήρχε και σε θαμνοειδή μορφή. Δεν ήταν, όμως, όλα τα δέντρα έτσι: ορισμένα είχαν φυτικές αποφύσεις που προεξείχαν σαν λεπίδες, και ήταν, κατά περίπτωση, εξίσου κοφτερές με λεπίδες, όπως ήξερε η Ιωάννα. Κάποιες είχαν καφετί χρώμα, κάποιες έντονο πρασινοκίτρινο, και κάποιες καφέ-πράσινο.

«Θεοί...» μουρμούρισε η Ιωάννα, «τη σιχαίνομαι αυτή τη διάσταση. Σε τι οφείλεται η δημιουργία της, μάγε; Γνωρίζεις;»

«Στη διάλυση του Ενιαίου Κόσμου, πιθανώς.»

«Όπως κι όλες οι υπόλοιπες διαστάσεις.»

«Ναι.»

«Γιατί, όμως, η Διάσταση του Φωτός είναι όπως είναι;»

«Μερικά πράγματα,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «είναι όπως είναι επειδή απλά είναι όπως είναι.»

Τα ζώα του δάσους έστρεφαν με περιέργεια τα αισθητήρια τους όργανα προς το μεταλλικό, τετράτροχο όχημα που περνούσε από κοντά τους, μα κανένα δεν επιχείρησε να του επιτεθεί. Η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ έβλεπαν μακριές και κοντές κεραίες να κουνιούνται, σαν να τους χαιρετούσαν, και μουσούδες να

πάλλονται. Γιατί, ασφαλώς, όλα τα ζώα ήταν τυφλά στη Διάσταση του Φωτός· κανένα πλάσμα με μάτια δε θα μπορούσε να ζήσει εδώ. Ακόμα και με τα ειδικά γυαλιά που φορούσαν οι δύο επαναστάτες λεγόταν πως υπήρχε κίνδυνος να πάθουν ζημιά, οσοδήποτε μικρή, τα μάτια τους. Δεν ήταν συνετό να ταξιδεύει κανείς συχνά σε τούτο το μέρος.

Μετά από κάποια ώρα, καθώς έβγαιναν από το δάσος, η Ιωάννα ρώτησε τον Σέλιρ'χοκ: «Πιστεύεις στη θεωρία του Ενιαίου Κόσμου;»

Ο μάγος γέλασε πίσω απ'τη δερμάτινη μάσκα του.

«Είπα κάτι αστείο;»

«Ιωάννα,» εξήγησε ο Σέλιρ'χοκ, «δεν πιστεύω μόνο στη θεωρία του Ενιαίου Κόσμου· έχω αφιερώσει τη ζωή μου να μάθω πώς ακριβώς ο κόσμος διασπάστηκε.»

«Δηλαδή, το θεωρείς δεδομένο πως κάποτε ήταν ενωμένος…»

«Δεν έχω καμία αμφιβολία γι'αυτό.»

«Γιατί;»

Τώρα, περνούσαν από μια πετρώδη πεδιάδα, που έκανε το τετράτροχο όχημά τους να τραντάζεται, παρότι ήταν φτιαγμένο για να διασχίζει ανώμαλα εδάφη.

«Για πολλούς λόγους, που δε θα μπω στη διαδικασία να αναλύσω τώρα,» απάντησε ο Σέλιρ'χοκ. «Θα ήταν, εξάλλου, πολύ χρονοβόρο.»

Η Ιωάννα μόρφασε πίσω απ'τη μάσκα της, χωρίς εκείνος να μπορεί να τη δει. «Όπως αγαπάς,» είπε. Αλλά σκέφτηκε: *Αναρωτιέμαι αν βαριέσαι να μιλήσεις, αν είσαι υπέρ το δέον μυστικοπαθής, ή αν είσαι υπέρ το δέον ακατάδεκτος…* Υπήρχαν αρκετοί μάγοι (και φιλόσοφοι και επιστήμονες) που ήταν έτσι: μυστικοπαθείς, ή ακατάδεκτοι, ή και τα δύο.

Σε λίγο, είδε ότι η ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ είχε πέσει στο 5%. Ετούτο το όχημα ρουφούσε ενέργεια σαν διψασμένο θηρίο.

«Νομίζω πως είναι ώρα ν'αλλάξουμε φιάλη,» είπε η Ιωάννα, σταματώντας και πατώντας το κουμπί ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ, που, όταν το πατούσες δεύτερη φορά, απομόνωνε την πηγή ενέργειας από τα κυκλώματα.

Ο Σέλιρ'χοκ είπε: «Θα οδηγήσω εγώ τώρα,» και άνοιξε την πόρτα πλάι του, βγαίνοντας.

Η Ιωάννα τον ακολούθησε έξω απ'το όχημα, πατώντας επάνω στις τραχιές πέτρες της πεδιάδας που διέσχιζαν.

Ο μάγος πήγε στην πίσω μεριά του οχήματος και άνοιξε την αποθήκη–

Μια μεγάλη σκιά έπεσε πάνω τους–

Η Ιωάννα ύψωσε το κεφάλι–

Ένα πτηνό, τουλάχιστον όσο το τετράτροχό τους όχημα σε

μέγεθος, φτερούγιζε από πάνω τους, «κοιτάζοντάς» τους με τις δύο κοντές κεραίες που διέθετε εκεί όπου κανονικά θα έπρεπε να βρισκόταν το κεφάλι του. Το σώμα του ήταν γκρίζο, και από τα πλευρά του ξεπρόβαλλαν τέσσερα μακριά πλοκάμια, δύο από τη μια μεριά και δύο από την άλλη. Στο στήθος του ανοιγόκλειναν δύο στόματα, γεμάτα κοφτερά δόντια.

Θεοί!

Η Ιωάννα δεν το είχε ξαναδεί αυτό το πλάσμα στη Διάσταση του Φωτός. Και δεν της έμοιαζε καθόλου φιλικό.

Δίχως να καθυστερήσει, πήδησε μέσα στο όχημα, απλώνοντας το χέρι της, για να πιάσει τη βαλλίστρα και τη φαρέτρα με τα βέλη που βρίσκονταν στο σάκο της, γιατί το πιστόλι και το τουφέκι της ήταν άχρηστα σε τούτη τη διάσταση.

«Όχι!» της φώναξε ο Σέλιρ'χοκ. «Ιωάννα!»

Κι εκείνη αισθάνθηκε το όχημά τους να τραντάζεται.

Έχοντας αρπάξει τη βαλλίστρα και τη φαρέτρα, κοίταξε έξω απ'την ανοιχτή πόρτα, και είδε ότι το πελώριο πτηνό είχε τυλίξει τα πλοκάμια του γύρω από το τετράτροχο–

Δε μπορεί, όμως, νάχει αρκετή δύναμη για να το σηκώσει! Δε μπορεί–

–και το σήκωσε, υψώνοντάς το πάνω απ'το έδαφος, καθώς οι μεγάλες του φτερούγες χτυπούσαν τον αέρα, κάνοντας ν'ακούγεται ένα δυνατό, βαρύ ΦΡΟΥΠ – ΦΡΟΥΠ – ΦΡΟΥΠ – ΦΡΟΥΠ.

Η Ιωάννα γύρισε τη βαλλίστρα και προσπάθησε να την οπλίσει, γρήγορα, προτού το πτηνό σηκώσει το όχημα πολύ ψηλά, εκεί όπου, αν το άφηνε να πέσει, θα γινόταν κομμάτια –και μαζί του, πιθανώς, κι η Μαύρη Δράκαινα.

«Χτύπα το!» της φώναξε ο Σέλιρ'χοκ, από κάτω. «Χτύπα το! Θα σταματήσω εγώ την πτώση σου!»

Ας ελπίσουμε ότι ξέρει τι λέει, σκέφτηκε η Ιωάννα, γιατί, όταν είχε ολοκληρώσει την όπλιση της βαλλίστρας, είδε πως βρισκόταν πράγματι πολύ ψηλά: εκεί όπου, αν το πτηνό την άφηνε, τα αποτελέσματα θα ήταν καταστροφικά.

Το σημάδεψε στην κοιλιά –πράγμα καθόλου δύσκολο– και πάτησε τη σκανδάλη.

Το βέλος καρφώθηκε στο γκρίζο του πετσί, και τα δύο στόματά του ούρλιαξαν, πονεμένα.

Τα πλοκάμια του, όμως, δεν άφησαν το όχημα.

Πιο σκληροτράχηλο απ'ό,τι νόμιζα, παρατήρησε η Ιωάννα.

Και μετά, αισθάνθηκε την πτήση του πτηνού να διακόπτεται, σαν κάτι να του έφερνε αντίσταση.

Κοίταξε κάτω, και είδε ότι ο Σέλιρ'χοκ είχε τα χέρια του υψωμένα, με τις γροθιές μισάνοιχτες, και τα μαύρα του γυαλιά

στραμμένα προς εκείνη και τον τερατώδη απαγωγέα της. Πρέπει να χρησιμοποιούσε κάποιο από τα ξόρκια του. Κατά πάσα πιθανότητα, κάποιο ξόρκι που έλκυε το όχημα προς την αντίθετη κατεύθυνση απ'αυτή όπου ήθελε να το πάει το πτηνό.

Αλλά *αμφιβάλλω αν θα καταφέρει να φέρνει αντίσταση σ'ετούτο το τέρας για πολλή ώρα ακόμα.* Ο *αγώνας του είναι χαμένος· προσπαθεί μόνο να μου δώσει χρόνο.*

Οπλίζοντας τη βαλλίστρα της, η Ιωάννα ξανασημάδεψε το πτηνό.

Αυτή τη φορά, μέσα σ'ένα απ'τα στόματά του.

Πάτησε τη σκανδάλη, και δεν αστόχησε.

Το φτερωτό πλάσμα τραντάχτηκε, καθώς το βέλος έσπασε δυο του δόντια, διαπέρασε τη γλώσσα του, και καρφώθηκε στο λαιμό του. Τα πλοκάμια του ελευθέρωσαν το όχημα–

–και η έλξη του ξορκιού του Σέλιρ'χοκ το τράβηξε, απότομα, προς τα κάτω.

«Όοοοχιιιι*!*» ούρλιαξε η Ιωάννα, κλείνοντας τα μάτια.

Η ταχύτητα της πτώσης, όμως, ξαφνικά ελαττώθηκε. Το όχημα κοπάνησε, βίαια, στο έδαφος, χοροπήδησε πάνω στις αναρτήσεις του, μα δεν έγινε κομμάτια. Ούτε αυτό, ούτε η Μαύρη Δράκαινα.

Η Ιωάννα, λουσμένη στον ιδρώτα κάτω απ'την καφετιά δερμάτινη στολή της, ανασηκώθηκε και είδε τον Σέλιρ'χοκ να έχει καταρρεύσει στα γόνατα, αρκετά μέτρα απόσταση από εκείνη.

Αμέσως, πετάχτηκε έξω απ'το όχημα και κοίταξε ψηλά, στον φωτοβόλο ουρανό.

Το πελώριο πτηνό χτυπιόταν, σφάδαζε, κοπανώντας τις φτερούγες του πανικόβλητα. Οι βρυχηθμοί και τα συρίγματά του αντηχούσαν ολόγυρα.

Πρέπει *να φύγουμε,* σκέφτηκε η Ιωάννα. Τώρα. Προτού έρθει *στα συγκαλά* του.

«Σέλιρ! Έλα!» Έτρεξε κοντά του, βοηθώντας τον να σηκωθεί. Ο μάγος αγκομαχούσε πίσω απ'τη μάσκα του. «Πρέπει ν'απομακρυνθούμε μ'όση ενέργεια μάς έχει απομείνει.»

Μπήκαν στο όχημα και η Ιωάννα πάτησε το κουμπί ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ και, αμέσως μετά, το πετάλι. Το σανίδωσε, εκτοξεύοντας πέτρες και χώματα, καθώς έφευγαν ολοταχώς από το σημείο όπου είχαν δεχτεί την επίθεση του τεράστιου, πλοκαμοφόρου πτηνού.

* * *

Η ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ δεν άργησε να πέσει στο 0%, και το όχημα να χάσει τη δύναμή του. Η ταχύτητά του γρήγορα μειώθηκε και, καθώς οι τροχοί του έπαψαν να γυρίζουν, σταμάτησε.

Η Ιωάννα άνοιξε την πόρτα και πετάχτηκε έξω. Κοίταξε πίσω,

στον ουρανό, ψάχνοντας για το πτηνό που τους είχε επιτεθεί, μα δεν το είδε πουθενά. Πρέπει να ήταν ασφαλείς, για την ώρα. Δεν μπορούσαν, όμως, να καθυστερήσουν. Δεν μπορούσαν να το ριψοκινδυνέψουν· το φτερωτό τέρας ίσως να ξαναρχόταν.

Η Ιωάννα άνοιξε την αποθήκη του οχήματος, πήρε μια φιάλη από μέσα, και επέστρεψε στη θέση του οδηγού. Αντικατέστησε την παλιά φιάλη με την καινούργια και ξεκίνησε πάλι, βάζοντας τους τροχούς να μουγκρίσουν επάνω στις άτσαλες πέτρες της πεδιάδας…

…η οποία, σύντομα, έδωσε τη θέση της σε μια λιγότερο δύσβατη, αλλά πολύ απότομη, πλαγιά· και η Ιωάννα έπρεπε εδώ να οδηγεί με ιδιαίτερη προσοχή.

Συγχρόνως, κοίταζε, πού και πού, προς τα πίσω και στον ουρανό, μήπως το πτηνό με τα πλοκάμια επανεμφανιζόταν, αλλά εκείνο δεν παρουσιάστηκε.

Όταν έφτασαν στο τέλος της πλαγιάς και βρέθηκαν μέσα σ'ένα αραιό δάσος, ο Σέλιρ'χοκ είπε στην Ιωάννα: «Θα ήθελες να οδηγήσω εγώ τώρα; Οδηγείς πολλές ώρες.»

«Είσαι κουρασμένος, δεν είσαι;»

«Ναι, αλλά δε νομίζω να μη μπορώ να οδηγήσω. Η κούραση από τα ξόρκια μου είναι διαφορετικού είδους κούραση από την κούραση της οδήγησης.»

«Ίσως νάχεις δίκιο,» παραδέχτηκε η Ιωάννα, σταματώντας το όχημά τους ανάμεσα σε μερικά φυτά με πανύψηλους, και πολύ λιγνούς, ελαστικούς κορμούς, στις κορυφές των οποίων υπήρχαν στρογγυλά, πρασινοκίτρινα κεφάλια με μεγάλα πορφυρά στίγματα.

«Φυσικά και έχω δίκιο,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Αν μη τι άλλο, οφείλεις να ξεκουράσεις τα μάτια σου.»

Η Ιωάννα πήγε στο πίσω κάθισμα, και ο μάγος πήρε τη θέση της μπροστά απ'το τιμόνι.

«Εδώ βρισκόμαστε.» Η Μαύρη Δράκαινα τεντώθηκε, για να του δείξει ένα σημείο επάνω στο χάρτη της Διάσταση του Φωτός. «Κι εδώ πρέπει να φτάσουμε.» Του έδειξε ένα άλλο σημείο.

«Το ξέρω,» ένευσε εκείνος.

«Υπάρχει μια σπηλιά στον προορισμό μας. Θα μπούμε εκεί και–»

«–θα βγούμε στις ερημιές στα νότια της Σεργήλης. Το ξέρω, Ιωάννα.» Πάτησε το πετάλι και ξεκίνησαν.

«Ωραία.» Η Ιωάννα μισοξάπλωσε στο πίσω κάθισμα, και έξυσε τα πλευρά της πάνω απ'το σκληρό καφετί δέρμα. Και τι δε θάδινε τώρα για να μπορεί να βγάλει ετούτη την τρισκατάρατη στολή! Μα γνώριζε πολύ καλά ότι κάτι τέτοιο δε θα ήταν συνετό μέσα στη Διάσταση του Φωτός· το δέρμα της θ'άρχιζε να ξεφλουδίζει, στην καλύτερη περίπτωση· και στη χειρότερη, θα την έπιανε κάποια μόνιμη ασθένεια: κάποιος επικίνδυνος, και πιθανώς

θανατηφόρος, καρκίνος. Ανατρίχιασε και μόνο στη σκέψη.

Ο Σέλιρ'χοκ οδηγούσε το όχημά τους με εμπειρία μέσα στο δάσος και, έπειτα, μέσα σε μια ανοιχτή πεδιάδα και πλάι σ'ένα βαθύ φαράγγι. Οι μυστικιστικές του γνώσεις δεν τον είχαν αποτρέψει απ'το να μάθει και οδήγηση, παρατήρησε η Ιωάννα. Ο σύντροφός της ήταν, όπως φαινόταν, άνθρωπος πολλών ταλέντων.

Εξακολουθώ, όμως, ν'αναρωτιέμαι γιατί ο Ανδρόνικος έστειλε αυτόν μαζί μου, αντί για την Άνμα–

Κι ύστερα, θυμήθηκε.

Θυμήθηκε κάτι που της είχε πει ο Σέλιρ'χοκ, προτού τους επιτεθεί το πλοκαμοφόρο πτηνό.

«Δεν πιστεύω μόνο στη θεωρία του Ενιαίου Κόσμου· έχω αφιερώσει τη ζωή μου να μάθω πώς ακριβώς ο κόσμος διασπάστηκε.»

Θα μπορούσε γι'αυτόν το λόγο ο Ανδρόνικος να τον είχε στείλει μαζί της; Της έμοιαζε λογικό. Εξάλλου, πήγαιναν στις Αιωρούμενες Νήσους για να βρουν ένα απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου.

Καθώς το όχημά τους διέσχιζε τη Διάσταση του Φωτός, η Ιωάννα κοίταζε έξω απ'το ένα πισινό παράθυρο, κι εμπρός της περνούσαν τοπία που, αν τα έβλεπε κανείς σε φωτογραφία ή πίνακα, ίσως να τα θεωρούσε εξωτικά, μαγευτικά, μα όταν βρισκόσουν εδώ, σε τούτο το άθλιο, αχανές μέρος, η Ιωάννα έκρινε πως δεν μπορούσες παρά να τα βλέπεις ως κάτι κοινότοπο και βαρετό.

Σύντομα, το θέαμα άρχισε να τη νανουρίζει. Το μυαλό της μούδιασε, τα βλέφαρά της μισόκλεισαν.

Ο χρόνος έχασε το νόημά του.

«Φτάνουμε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, κάποια στιγμή.

Η Ιωάννα ανασηκώθηκε στο πίσω κάθισμα και κοίταξε έξω από το μπροστινό παράθυρο του τετράτροχου οχήματος. Πράγματι, έφταναν στον προορισμό τους. Μπορούσε να δει τους πρόποδες κακοτράχαλων βουνών, κι επάνω σε μια πλαγιά ανοιγόταν η σπηλιά που οδηγούσε στη Σεργήλη. Η Ιωάννα άρχισε πάλι να αισθάνεται έντονη την ενόχληση της ειδικής στολής της, καθώς στο νου της ήρθε η σκέψη ότι, επιτέλους, θα την έβγαζε.

Ο Σέλιρ'χοκ οδήγησε το όχημά τους μέσα στο στόμιο του σπηλαίου και, λίγο παρακάτω, το σταμάτησε.

«Τα φώτα δεν ανάβουν,» είπε· «είναι χαλασμένα.»

Μπροστά τους απλωνόταν σκοτάδι. Η ακτινοβολία της Διάστασης του Φωτός δεν έφτανε μέχρι εδώ.

Η Ιωάννα σηκώθηκε από το πίσω κάθισμα και πήγε στη θέση του συνοδηγού. Από το σάκο της πήρε έναν μεγάλο φακό και τον έβγαλε από το πλαϊνό παράθυρο, ανάβοντάς τον.

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε, ικανοποιημένος, και συνέχισε να οδηγεί,

διασχίζοντας τη σήραγγα εμπρός τους.

Σε λίγο, ηλιακό φως ήρθε από το βάθος, και η Ιωάννα έκλεισε το φακό της, καθώς τους ήταν πλέον άχρηστος. Το όχημα βγήκε από το άνοιγμα της σπηλιάς, και οι τροχοί του κύλησαν πάνω στην άμμο της ερήμου της Σεργήλης, κάνοντας ένα χαρακτηριστικό τρίξιμο. Η ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ βρισκόταν στο 44,32%.

Ο Σέλιρ'χοκ σταμάτησε το όχημα και πάτησε την ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ, κόβοντας την παροχή της ενέργειας.

Η Ιωάννα άνοιξε την πόρτα και πήδησε έξω, βγάζοντας τα μαύρα της γυαλιά και τη δερμάτινή της μάσκα. Βλεφάρισε στο δυνατό φως του ήλιου και στένεψε τα μάτια. Έριξε πίσω την κουκούλα της, έλυσε τα ξανθά της μαλλιά, και τα τίναξε.

Το μέρος γύρω της ήταν μια απέραντη έρημος, γεμάτη άμμο, με κανένα ευδιάκριτο σημάδι ζωής... και της φαινόταν υπέροχο! Υπέροχο, και το κλίμα του ήπιο και γλυκό.

Ο Σέλιρ'χοκ είχε, επίσης, βγάλει τα γυαλιά, τη μάσκα, και την κουκούλα του και ακουμπούσε τα χέρια του επάνω στο μπροστινό μέρος του οχήματός τους. «Νομίζω πως πρέπει κι οι δύο να ξεκουραστούμε, προτού συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς την Άκρη,» είπε.

Η Ιωάννα κατένευσε, τραβώντας τα δερμάτινα γάντια απ'τα χέρια της και πετώντας τα στο εσωτερικό του οχήματος, μαζί με τη μάσκα και τα γυαλιά. «Ναι.»

* * *

Το σούρουπο, όταν το σκοτάδι είχε αρχίσει να τυλίγει στη βελούδινη αγκαλιά του τις ερήμους της Σεργήλης, η Ιωάννα κάθισε πάλι στη θέση του οδηγού –τώρα, ντυμένη με τα κανονικά της ρούχα, όχι με την ενοχλητική στολή της Διάστασης του Φωτός– και πάτησε το κουμπί ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ και, ύστερα, το πετάλι. Οι ρόδες του τετράτροχου οχήματος έτριξαν πάνω στην άμμο, και ξεκίνησαν.

Σε περίπου δύο ώρες, η Μαύρη Δράκαινα και ο μάγος βγήκαν από την έρημο και βρέθηκαν σ'έναν μικρό, εμπορικό οικισμό της Σεργήλης. Οι άνθρωποι εδώ εμπορεύονταν, κυρίως, με τους νομάδες, και υπήρχε αρκετός χώρος για να σταματήσει κανείς το όχημά του, καθώς και για να διανυκτερεύσει.

Βιβλίο Δεύτερο

Βαδίζοντας στους Δρόμους μιας Ανεμοδαρμένης Πόλης

.1.

Η γυναίκα, που κοιμόταν στο διαμέρισμά της, στον τρίτο όροφο της γκριζόπετρης πολυκατοικίας, ξύπνησε. Ανακάθισε πάνω στο κρεβάτι. Άπλωσε το χέρι της και πάτησε τον διακόπτη παραδίπλα. Η λάμπα στο ταβάνι άναψε, κάνοντάς τη να μισοκλείσει τα μάτια από την ξαφνική φωτεινότητα.

Παραμέρισε τα σκεπάσματα και σηκώθηκε. Ήταν μετρίου αναστήματος, με λευκό δέρμα, και είχε κοντά, μαύρα, σγουρά μαλλιά. Φορούσε μια πράσινη ρόμπα. Έτριψε τον αυχένα της με το δεξί χέρι, αγγίζοντας τους μεταλλικούς Ανεμοπομπούς που βρίσκονταν εκεί, εμφυτευμένοι μέσα στη σάρκα της. Ένιωσε μια έντονη δόνηση να διαπερνά τις άκρες των δαχτύλων της.

Δάγκωσε το κάτω της χείλος.

Χαμογέλασε.

Πήγε στο παράθυρο και σήκωσε τις γρίλιες. Άνοιξε το τζάμι. Έστρεψε το βλέμμα της, πεινασμένα, προς το Νότο, προς το λιμάνι, εκεί που ο νυχτερινός ουρανός τελείωνε, πέθαινε, σκιζόταν, για να δώσει τη θέση του στο Πορφυρό Κενό, όπου δεν υπήρχε ούτε φεγγάρι, ούτε άστρα, ούτε ήλιος την ημέρα.

Το Πορφυρό Κενό φαινόταν θολά από ετούτη τη μεριά, εξαιτίας του Ανεμοθραύστη των κατοίκων της Άκρης, οι οποίοι φοβόνταν μην τους συμβεί ό,τι είχε συμβεί στην Αλαργινή. Ωστόσο, η ασπίδα δεν αποτελούσε εμπόδιο για τις αισθήσεις της γυναίκας.

Ήταν Ανεμοσκόπος: άκουγε τις φωνές των Ανέμων· αισθανόταν το άγγιγμά τους, ακόμα κι απόμακρο· έβλεπε τον ερχομό τους, ακόμα κι όταν βρίσκονταν μίλια και μίλια μακριά· κι ευελπιστούσε, κάποτε, να γίνει ιέρεια του Δράκοντα.

Το σώμα της ρίγησε, και μόνο στη σκέψη των ερχόμενων Ανέμων που ένιωθε.

Μια θύελλα! σκέφτηκε η Αλκυόνη. *Μια θύελλα!*

Μια δυνατή καταιγίδα, που όμοιά της δε θυμόταν νάχε ξαναχτυπήσει την Άκρη.

Τι υπέροχο!

Δάγκωσε το κάτω της χείλος ξανά, χαμογελώντας συγχρόνως.

Ετούτη τη φορά, μπορεί ακόμα κι ο Ανεμοθραύστης να μην άντεχε· και τότε, οι Άνεμοι θα εισέβαλαν ελεύθερα στην Άκρη, θα ούρλιαζαν μέσα στους δρόμους της! θα ούρλιαζαν μέσα στα κεφάλια των ανθρώπων! θα φώτιζαν το μυαλό τους! θα έφερναν καταστροφή και αναγέννηση! και έκσταση!

Η Αλκυόνη άνοιξε τα χέρια της διάπλατα· πιάστηκε από το πλαίσιο του παραθύρου· έκλεισε τα μάτια· άφησε τις αισθήσεις της

να πάνε στους Ανέμους, και τους Ανέμους να πάνε στις αισθήσεις της…

Ήταν κι Εκείνος εδώ; Ο Δράκοντας;

Θα ερχόταν ο Δράκοντας στην Άκρη; Θα σφυροκοπούσε τον Ανεμοθραύστη με το θεϊκό του μένος; Δεν μπορούσε να είναι σίγουρη.

Ένας βαθύς αναστεναγμός ξέφυγε απ'τα μισάνοιχτα χείλη της.

Μια καταιγίδα! Μια καταιγίδα που όμοιά της η Άκρη δεν είχε ξαναδεί!

Η Αλκυόνη άνοιξε τα μάτια. Πίσω απ'τον Ανεμοθραύστη δε φαινόταν, ακόμα, τίποτα. Έσφιξε τα δόντια και έβγαλε ένα σύριγμα· πόσο γλυκιά ήταν αυτή η αναμονή!

Έφυγε απ'το παράθυρο και βάδισε μέσα στο διαμέρισμά της. Στάθηκε μπροστά στην ξύλινη ντουλάπα. Την άνοιξε. Έβγαλε τη ρόμπα της και, παίρνοντας καινούργια ρούχα, άρχισε να ντύνεται, βιαστικά.

Δεν ήθελε να χάσει ούτε στιγμή απ'αυτό το γεγονός!

* * *

«Καταιγίδα έρχεται, Καπετάνιε,» είπε ο Υποπλοίαρχος Σκρά'ηγκεμ, κοιτάζοντας την οθόνη μέσα στη γέφυρα της Ανεμομάχης. «Πολύ δυνατή καταιγίδα! Από πίσω μας. Μοιάζει να μας ακολουθεί.»

«Ο Δράκοντας;» ρώτησε ο Καπετάν Γεράρδος, πλησιάζοντας κι εκείνος την οθόνη και στεκόμενος πλάι στον Υποπλοίαρχό του. Ήταν δύο κεφάλια ψηλότερος από τον Σκρά'ηγκεμ, ο οποίος, όπως όλοι οι Κρά'αν, ήταν κοντού αναστήματος. «Όχι, δεν μπορεί νάναι ο Δράκοντας.»

«Ο Δράκοντας κρύβεται κιόλας, πολλές φορές, Καπετάνιε,» τον προειδοποίησε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος. «Και, όντως, έχεις δίκιο… πρόκειται για καταιγίδα, και πολύ δυνατή.» Μπορούσε να δει τις μετρήσεις στην οθόνη: βρίσκονταν πάνω από το μέτριο· σχεδόν κοντά στο μέγιστο. «Και κατευθύνεται προς την Άκρη.»

«Όπως κι εμείς,» ένευσε ο Σκρά'ηγκεμ, κουνώντας τις κεραίες στο κεφάλι του.

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας τις ενδείξεις. «Τουλάχιστον τέσσερις Άνεμοι. Ίσως και έξι. Φοβάμαι ότι ίσως ο Ανεμοθραύστης να μην αντέξει.»

«Χμμ…» έκανε ο Σκρά'ηγκεμ, βάζοντας τα δύο του χέρια στη μέση και σταυρώνοντας τ'άλλα δύο μπροστά στο στέρνο του. «Θ'αντέξει, λέω εγώ. Δε θα σπάσει τόσο εύκολα.»

Ο Γεράρδος τον λοξοκοίταξε. «Το ίδιο έλεγαν, κάποτε, κι οι κάτοικοι της Αλαργινής, κι όλοι ξέρουμε τι τους συνέβη.»

«Ο λαός μου δε θ'ανησυχούσε από μια τέτοια καταιγίδα.»

«Ο λαός σου ζει *συνέχεια* μέσα στις καταιγίδες του Κενού, φίλε μου· δεν είναι το ίδιο.»

«Σωστό αυτό, αλλά και πάλι…» Ο Κρά'αν έκανε πέρα-δώθε τις κεραίες του, σκεπτικά. «Τέλος πάντων.»

Ο Γεράρδος άνοιξε έναν επικοινωνιακό δίαυλο. «Καπετάνιος προς όλο το πλήρωμα! Προσέλθετε στο εσωτερικό του σκάφους. Εκκενώστε πλήρως το άνω κατάστρωμα! Επαναλαμβάνω: εκκενώστε πλήρως το άνω κατάστρωμα!» Άλλαξε συχνότητα στον δίαυλο. «Καπετάνιος προς Μηχανοκράτη Βενμίλιο. Μ'ακούς, Βενμίλιε;»

«Μάλιστα*,* Καπ'τάνιε*!*» αντήχησε μια τραχιά φωνή. «Ακούω*.*»

«Οι μηχανές στο μέγιστο, Βενμίλιε. Θέλω να είμαστε στην Άκρη το συντομότερο δυνατό.»

«Μάλιστα*,* Καπ'τάνιε*!*»

Οι προωθητήρες στο πίσω μέρος της *Ανεμομάχης* βούισαν δυνατά μέσα στο Πορφυρό Κενό, ενώ όλα τα ιστία του σκάφους –και αυτά που βρίσκονταν στο άνω κατάστρωμα και αυτά που βρίσκονταν στο κάτω– ήταν ανοιχτά και φουσκωμένα από τους Ανέμους.

Ο Γεράρδος, όμως, ανησυχούσε, κοιτάζοντας τις ενδείξεις στην οθόνη εμπρός του. Ανησυχούσε ότι ίσως –ίσως– η θύελλα να τους πρόφταινε προτού φτάσουν στην Άκρη. Και τότε, οι λυσσασμένοι Άνεμοι θ'άρπαζαν την *Ανεμομάχη* σαν καρυδότσουφλο και θα εισέβαλαν στο εσωτερικό της, γεμίζοντας τα μυαλά του πληρώματος με την παραφροσύνη τους.

Μονάχα η Αλκυόνη θα μπορούσε να χαίρεται σε μια τέτοια κατάσταση! σκέφτηκε ο Γεράρδος, αναρωτούμενος πού να βρισκόταν τώρα η Ανεμοσκόπος. Ήταν, άραγε, στην Άκρη, ή πάλι σε κάποια τυχαία βραχονησίδα του Κενού, στα όρια του θανάτου, όπως όταν την είχε πρωτογνωρίσει;

Ο Σκρά'ηγκεμ είπε: «Θα βγω.»

«Είσαι σίγουρος;»

Ο Υποπλοίαρχος κούνησε το κεφάλι και τις κεραίες του καταφατικά. «Είμαστε μακριά ακόμα,» είπε. «Και θέλω να δω αυτή τη θύελλα με τα μάτια μου, και να την αισθανθώ με τις κεραίες μου. Αυτό,» έδειξε την οθόνη, «δε μου αρκεί.»

«Θάρθω μαζί σου.»

Ο Κρά'αν δεν έφερε αντίρρηση· άνοιξε την πόρτα της γέφυρας και βγήκαν σ'έναν απ'τους ξύλινους διαδρόμους του σκάφους. Ανέβηκαν μια σκάλα, άνοιξαν την καταπακτή επάνω, κι έφτασαν στο άνω κατάστρωμα, όπου δεν βρισκόταν κανένας άλλος από το πλήρωμα, όπως είχε προστάξει ο Γεράρδος.

Γύρω τους, απλωνόταν το Πορφυρό Κενό, έχοντας εκείνο το σκούρο κόκκινο χρώμα που είχε τα βράδια. Στο βάθος, από τη

μεριά της πλώρης, ο Γεράρδος μπορούσε να διακρίνει το τέλος του Κενού και την Άκρη· μπορούσε να το δει να σκίζεται σαν ύφασμα, για να δώσει τη θέση του στον νυκτερινό ουρανό της Σεργήλης. Τα φώτα της Άκρης φαίνονταν έντονα μες στο σκοτάδι, μοιάζοντας με μυριάδες αναμμένα κεριά.

Πήρε το βλέμμα του από εκεί και το έστρεψε προς τη μεριά της πρύμνης, κοιτάζοντας στο βάθος. Η θύελλα ήταν ορατή! Πράγμα σπάνιο, γιατί, συνήθως, τους Ανέμους τους αισθανόσουν, δεν τους έβλεπες κιόλας. Ετούτη η συγκέντρωση Ανέμων, όμως, φαινόταν. Φαινόταν να ταράζει το Κενό. Φαινόταν να σπάει τη γαλήνη του. Φαινόταν να κάνει το πορφυρό του χρώμα να τρεμοπαίζει, λες κι ήθελε να το σκίσει και να παρουσιάσει από πίσω του κάποιον ουρανό, όπως αυτόν της Σεργήλης, αλλά άγνωστο και καινούργιο.

«Τόχεις ξαναδεί να συμβαίνει τούτο, φίλε μου;» ρώτησε ο Γεράρδος τον Σκρά'ηγκεμ, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Υποπλοίαρχος. «Μα ποτέ τόσο κοντά στη Σεργήλη. Τέτοιες θύελλες συναντά κανείς μονάχα στα βαθύτερα σημεία του Κενού. Ακόμα και στα δικά μας μέρη δεν είναι συνηθισμένες,» πρόσθεσε, εννοώντας τα μέρη των Κρά'αν.

«Πάμε κάτω,» είπε ο Γεράρδος, και κατέβηκε πρώτος από την καταπακτή.

Ο Σκρά'ηγκεμ περίμενε λίγο κι έπειτα τον ακολούθησε, κλείνοντας από πάνω τους.

Επέστρεψαν στη γέφυρα, σιωπηλά.

Ο Γεράρδος κάθισε στην πολυθρόνα του και άναψε τσιγάρο.

Ο Σκρά'ηγκεμ σούφρωσε τη μύτη. Σε κανέναν Κρά'αν δεν άρεσε ο καπνός· ο Υποπλοίαρχος, όμως, τον ανεχόταν ευκολότερα από άλλους του λαού του, καθώς είχε ζήσει αρκετά χρόνια εξόριστος –κι ήταν ευχαριστημένος με την εξορία του· εναλλακτική λύση ήταν η εκτέλεση.

Στάθηκε μπροστά στην οθόνη που έδειχνε τη θύελλα να πλησιάζει. Η έκφρασή του ήταν στωική. Το κέλυφος που περιέβαλλε το σώμα του γυάλιζε στο φως της ενεργειακής λάμπας στο ταβάνι.

«Ο Βατράνος μού παραπονιόταν για σένα, χτες,» είπε ο Γεράρδος, για να πάρει και των δυο το μυαλό από τους μανιασμένους Ανέμους.

«Σοβαρά;»

«Ναι· λέει ότι τον έκλεψες.»

«Έτσι λέει;»

«Παράξενο που δεν τόχεις ακούσει. Τόχει ανακοινώσει σ'όλο το πλήρωμα.» Ο Γεράρδος φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Με ξέρεις εμένα, Καπετάνιε· δεν είμαι κοινωνικός τύπος.» Μειδίασε, δείχνοντας μυτερά δόντια, καθώς στρεφόταν προς τον

Γεράρδο.

Εκείνος σταύρωσε τα πόδια στο γόνατο. «Ναι, ε;»

«Ναι.»

«Μόνο όταν σε συμφέρει, όμως.»

«Τι θες να πεις;» Ο Σκρά'ηγκεμ έβαλε δύο από τα χέρια του στη μέση. «Ότι πιστεύεις αυτές τις… διαδόσεις;»

«Ο άνθρωπος παραπονιέται πως τον έκλεψες· αληθεύει ή όχι;» Ο Γεράρδος έσβησε το τσιγάρο του μέσα σ'ένα σταχτοδοχείο.

«Ο κλέφτης παραπονιέται πως τον έκλεψαν!» Ο Σκρά'ηγκεμ αναποδογύρισε τα μάτια.

«Ο Βατράνος έχει μετανοήσει ειλικρινά για την παλιά του ζωή.»

«Σκατά που έχει μετανοήσει, Καπετάνιε!»

«Τον έχεις πιάσει ποτέ να κλέβει;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Αυτό δε σημαίνει πως δεν κλέβει κιόλας. Επιπλέον, αν δεν το κάνει, είν'επειδή φοβάται, και το ξέρεις.» Τον έδειξε μ'ένα απ'τα δεξιά του χέρια. «Φοβάται πως θα εκπληρώσεις την υπόσχεση που του έδωσες.»

«Και θα την εκπληρώσω, αν τον ξαναπιάσω να κλέβει. Αλλά θέλω να πιστεύω ότι, πραγματικά, έχει αλλάξει.»

Ο Σκρά'ηγκεμ ρουθούνισε. «Καπετάνιε, νομίζω πως εσύ, τελικά, *δεν* έχεις αλλάξει. Ακόμα είσαι επηρεασμένος από την ιεροσύνη.»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε, βαριά και κοφτά. Η όψη του ήταν σκοτεινή.

Ο Σκρά'ηγκεμ αποφάσισε πως δεν τον έπαιρνε να συνεχίσει. Στράφηκε στην οθόνη, να ρίξει μια ματιά. «Φτάνουμε στην Άκρη,» παρατήρησε.

«Ναι,» είπε, ήρεμα, ο Γεράρδος. «Και η θύελλα δεν είναι πολύ μακριά μας.»

* * *

Η Αλκυόνη ήταν σκαρφαλωμένη επάνω σ'έναν βράχο, κοντά στο λιμάνι… και αισθανόταν τη θύελλα να έρχεται.

Βρισκόταν τόσο κοντά…

Νόμιζε ότι μπορούσε ήδη να νιώσει τους Ανέμους να την περιτριγυρίζουν, να γεμίζουν το νου της, ν'αγγίζουν το είναι της. Αυτογνωσία. Φώτιση. Κοσμική συνείδηση.

Εκτός αν ο Ανεμοθραύστης της Άκρης τούς σταματούσε· εκτός αν τους απομάκρυνε, όπως τόσους άλλους Ανέμους. Η Αλκυόνη, όμως, είχε την αίσθηση ότι ετούτη η θύελλα θα περνούσε την ασπίδα της πόλης, και θα ερχόταν σε επαφή με τους κατοίκους της.

Και αδημονούσε.

* * *

Ο Γεράρδος αισθάνθηκε το άγγιγμα του Ανεμοθραύστη, καθώς το

σκάφος του έμπαινε στο λιμάνι της Άκρης. Το αισθάνθηκε σαν ένα ανάλαφρο χάδι, ένα γαργαλητό στο σώμα και στο νου: κάτι που δε θα πρόσεχε καν, αν δεν ήξερε για τι επρόκειτο· θα το περνούσε για μια απλή αύρα, για κάτι τυχαίο και ασήμαντο.

Η ασπίδα της Άκρης, όμως, ήταν κάθε άλλο παρά ασήμαντη. Ήταν το μοναδικό πράγμα που προστάτευε την πόλη από τους θηριώδεις Ανέμους του Πορφυρού Κενού, οι οποίοι, σε διαφορετική περίπτωση, θα την είχαν καταστρέψει. Θα είχαν τρελάνει τους κατοίκους της, θα τους είχαν διαλύσει το μυαλό.

Κι *αυτό ίσως, κάποτε, να συμβεί. Ίσως κι απόψε...* Ένα ρίγος διέτρεξε τη ράχη του, παγερό και διαπεραστικό.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, καθώς κοίταζε την οθόνη: η θύελλα βρισκόταν τώρα τόσο κοντά, που έμοιαζε σχεδόν ν'αγγίζει το σκάφος του. Κουράγιο. *Έχουμε περάσει από πολλές καταιγίδες στη ζωή μας. Από πάρα πολλές.*

* * *

Στο λιμάνι της Άκρης επικρατούσε πανικός, καθώς τώρα άπαντες είχαν αντιληφτεί την ερχόμενη θύελλα. Δε χρειαζόταν να είσαι Ανεμοσκόπος για να την καταλάβεις· δε χρειαζόταν καν να έχεις κάποιο ειδικό μέσο εντοπισμού. Μπορούσες να τη *δεις* πίσω από τον Ανεμοθραύστη: μια παραμόρφωση του Κενού, πολλοί στρόβιλοι πλεγμένοι σ'ένα αλλόκοτο κουβάρι, ένας βίαιος, οργισμένος παλμός του σύμπαντος.

Τα μπαρ και τα εστιατόρια του λιμανιού άδειαζαν, και ο κόσμος, μπαίνοντας σε τροχοφόρο, τρέχοντας με τα πόδια, ή καβαλώντας εκπαιδευμένους γρύπες, προσπαθούσε ν'απομακρυνθεί όσο πιο γρήγορα γινόταν. Το θέαμα είχε τρομοκρατήσει τους πάντες.

Μεγάφωνα άρχισαν να ουρλιάζουν σε δεκάδες σημεία της πόλης, καθώς οι Αρχές έλεγαν: ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΣΘΕ ΟΠΩΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΤΕ ΤΟ ΛΙΜΑΝΙ! ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΕΛΛΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΟ! ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΕΜΟΘΡΑΥΣΤΗ! ΚΛΕΙΣΤΕΙΤΕ ΣΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΣΑΣ Ή ΣΤΟ ΚΟΝΤΙΝΟΤΕΡΟ ΟΙΚΗΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΕΙΤΕ! ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΘΕΙΤΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ· Ο ΑΝΕΜΟΘΡΑΥΣΤΗΣ ΙΣΩΣ ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΤΕΞΕΙ! ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕ: Ο ΑΝΕΜΟΘΡΑΥΣΤΗΣ ΙΣΩΣ ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΤΕΞΕΙ! Ξανά, και ξανά, και ξανά.

Οι φύλακες της πόλης βρίσκονταν στους δρόμους, σε περίπτωση που κάποιος χρειαζόταν βοήθεια ή που, μέσα στον πανικό, κάποιο ατύχημα συνέβαινε.

Οι μάγοι της Άκρης είχαν συγκεντρωθεί στον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου, στην πλατεία που ήταν γνωστή ως «Η Καρδιά», καθώς βρισκόταν στο κέντρο της πόλης. Κι από εκεί τώρα προσπαθούσαν

να ενισχύσουν τον Ανεμοθραύστη.

Μέσα σ'αυτό το κλίμα πανικού και γενικότερου αποσυντονισμού, άραξε η Ανεμομάχη στο λιμάνι της Άκρης.

Ο Γεράρδος άνοιξε τον επικοινωνιακό δίαυλο εμπρός του, συντονίζοντάς τον έτσι ώστε τα λόγια του ν'ακουστούν σ'όλο το σκάφος: «Εκκενώστε το πλοίο, αμέσως! Μην καθυστερήσετε για να μαζέψετε τα πανιά· κλείστε μόνο τις μηχανές. Αφήστε τα εμπορεύματα στ'αμπάρια. Επαναλαμβάνω: εκκενώστε το σκάφος, *αμέσως!*»

«Τι μου είστε σεις οι άνθρωποι,» μουρμούρισε ο Σκρά'ηγκεμ, κουνώντας το κεφάλι πέρα-δώθε, καθώς είχε τα δύο από τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. «Δε μπορείτε ν'αντέξετε ούτε λίγο αεράκι.»

«Πάμε!» είπε ο Γεράρδος, αρπάζοντας την κάπα του και ρίχνοντάς την στους ώμους. «Κι ύστερα,» άνοιξε την πόρτα, βγαίνοντας από τη γέφυρα σ'έναν διάδρομο γεμάτο από το πλήρωμά του, «θα μου πεις τι ακριβώς συνέβη με τον Βατράνο.»

Ο Σκρά'ηγκεμ αναποδογύρισε τα μάτια, καθώς τον ακολουθούσε, αλλά έμεινε σιωπηλός.

Ο Γεράρδος περίμενε, πρώτα, όλα τα υπόλοιπα μέλη του πληρώματός του να βγουν από το σκάφος, προτού βγει ο ίδιος. Από εμπρός του πέρασε ο Μηχανοκράτης Βενμίλιος με το αριστερό μηχανικό πόδι, το οποίο τον εξυπηρετούσε σχεδόν σαν να ήταν αληθινό.

«Τι πράμα είναι τούτο, ρε Καπ'τάνιε;» είπε. «Φάγαμε τόσο διαλύτη, και παραλίγο να μας προφτάσει!»

«Θα τα πούμε έξω, Βενμίλιε. Βιαστείτε.»

Ο Μηχανοκράτης υπάκουσε, αρχίζοντας ν'ανεβαίνει τη σκάλα, έπειτα από έναν νεαρό ναύτη.

«Για δουλειά της Παντοκράτειρας μού μοιάζει,» είπε μια γυναικεία φωνή πλάι στον Γεράρδο, κι εκείνος, στρεφόμενος, αντίκρισε τη Θεώνη, μια από τις κυνηγημένες ιέρειες της θεάς Αρτάλης, η οποία είχε βρει καταφύγιο στο σκάφος του.

«Εσύ όλα δουλειά της Παντοκράτειρας τα βλέπεις,» σχολίασε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Κλείσ'το στόμα σου, μυρμήγκι! Τι ξέρεις εσύ;»

«Μυρμήγκι;» γρύλισε ο Υποπλοίαρχος, γυμνώνοντας τα μυτερά του δόντια. Κανένας Κρά'αν δεν εκτιμούσε να τον αποκαλείς με το παρωνύμιο που είχε ο λαός του ανάμεσα στους ανθρώπους. «Πρόσεχε πώς μιλάς σε μένα, ιέρ– *αχέμ!* –σ'εμένα που ξέρω το μυστικό σου.»

Η όψη της Θεώνης είχε, ξαφνικά, γίνει κατακόκκινη από οργή.

Το χέρι του Γεράρδου ακούμπησε τον ώμο του Υποπλοίαρχού του. «Αλλά δεν είναι δικός σου μυστικό για να το αποκαλύψεις,»

του θύμισε, σταθερά. Τα μάτια του είχαν σκοτεινιάσει, όπως σκοτείνιαζαν προτού αποφασίσει να κάνει κάτι άσχημο.

Ο Σκρά'ηγκεμ δεν τον φοβόταν, αλλά εκτιμούσε το γεγονός ότι ο Γεράρδος τού είχε σώσει τη ζωή, βάζοντας τη δική του ζωή σε κίνδυνο· πράγμα που δε μπορούσε να το ξεχάσει.

Η Θεώνη τούς προσπέρασε, ανεβαίνοντας τη σκάλα.

Τα υπόλοιπα μέλη του πληρώματος πέρασαν, επίσης, από κοντά τους –ο Βατράνος ρίχνοντας μια λοξή, και άκρως εχθρική, ματιά στον Σκρά'ηγκεμ– και, ύστερα, ήρθε η ώρα ν'ανεβούν κι εκείνοι στο άνω κατάστρωμα, να βαδίσουν βιαστικά επάνω στη φαρδιά, ξύλινη σανίδα, και να βγουν στο λιμάνι της Άκρης.

Το μέρος ήταν εγκαταλειμμένο, και ένας από τους φύλακες της πόλης τούς έκανε νόημα, βιαστικά. «Τι κάθεστε κει; Φύγετε, γρήγορα! Δε βλέπετε τη θύελλα που έρχεται! Φύγετε!» Στο κεφάλι του φορούσε ένα μεταλλικό κράνος με καλώδια και σκαλίσματα που λαμπύριζαν, φορτισμένα με ενέργεια. «Καλυφθείτε όπου βρείτε. Σε υπόγεια, σε σπίτια. Κλείστε πόρτες και παράθυρα. Προστατευτείτε απ'τους Ανέμους.»

Ο Γεράρδος και το πλήρωμά του υπάκουσαν. Έτρεξαν μες στο λιμάνι, προς αναζήτηση καταφύγιου.

Ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, τον Ανεμοθραύστη.

Και είδε τη θύελλα.

Τον παλμό του σύμπαντος πίσω απ'τη δυσδιάκριτη ασπίδα· τις πολλαπλές δίνες.

Κι αισθάνθηκε έναν ανείπωτο τρόμο να τον γεμίζει. Τον τρόμο που μπορεί κανείς να αισθανθεί μονάχα μπροστά στα στοιχεία της φύσης, όταν καταλαβαίνει ότι είναι ανήμπορος να κάνει το παραμικρό για να σταματήσει το τερατώδες γεγονός που έρχεται…

«Στο καπηλειό του Αρχαίου Ναυαγού!» φώναξε ο Γεράρδος στο πλήρωμά του, παρατηρώντας ότι αποκλείεται να πρόφταιναν να πάνε πιο μακριά.

* * *

Κι έπειτα, η θύελλα άρχισε να σφυροκοπεί τον Ανεμοθραύστη, σαν πολιορκητικός κριός.

Οι κάτοικοι της Άκρης μπορούσαν να αισθανθούν τις δονήσεις μέσα στον εγκέφαλό τους, εκτός από εκείνους που ήταν προφυλαγμένοι με κάποιο τρόπο, όπως οι φύλακες με τα ειδικά τους κράνη. Αλλά ακόμα κι αυτοί καταλάβαιναν τι συνέβαινε· απλώς, γι'αυτούς οι δονήσεις έρχονταν απόμακρα, σαν από μεγάλο βάθος μέσα στο νερό· ίσα που τις αντιλαμβάνονταν. Ήξεραν, όμως, τι σήμαιναν.

* * *

Οι μάγοι στον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου ένιωθαν καυτό ιδρώτα να κυλά πάνω στα σώματά τους, από την υπερπροσπάθεια να φορτίζουν τον Ανεμοθραύστη με ολοένα και περισσότερη ισχύ.

Τα μυαλά τους φλέγονταν.

Η αίθουσα όπου βρίσκονταν, η οποία ήταν γεμάτη καλώδια, κάτοπτρα, και κρυστάλλους, είχε αρχίσει να φεγγοβολά μ’ένα εκτυφλωτικό φως, και να θερμαίνεται, να γίνεται φούρνος.

* * *

Τι υπέροχο!

Τι απίστευτο, ασύλληπτο, σπάνιο γεγονός!

Η Αλκυόνη ήταν εκστασιασμένη. Βρισκόταν στα γόνατα, και είχε τα χέρια της υψωμένα. Είχε κλείσει τα μάτια της και είχε γείρει το κεφάλι της πίσω. Το στόμα της χαμογελούσε, τα χείλη της έχασκαν.

Η θύελλα!

Οι Άνεμοι!

Τη γέμιζαν. Η αίσθησή τους την πλημμύριζε. Βρίσκονταν τόσο κοντά, τόσο κοντά…

Η ανάσα τους χτυπούσε τον Ανεμοθραύστη, τον έκανε να τραντάζεται… να τραντάζεται… να τραντάζεται…

Αλλά η Αλκυόνη μπορούσε να αισθανθεί και την παροχή ισχύος που ερχόταν προς αυτόν: την παροχή ισχύος από τον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου.

Γιατί δεν άφηναν το Κενό να δράσει ελεύθερα; Γιατί δεν παραδίνονταν στις αγκάλες των Ανέμων του; Τι νόμιζαν ότι κέρδιζαν αντιστεκόμενοι; Δεν κέρδιζαν τίποτα· έχαναν μονάχα.

Αυτογνωσία.

Φώτιση.

Κοσμική συνείδηση.

–Απόμακρα, μια αντρική φωνή: «Κυρία μου! Κατεβείτε από κει! Πηγαίνετε σε κάποιο οίκημα. Είν’επικίνδυνα! Ο Ανεμοθραύστης ίσως να μην αντέξει!»

Κάποιος άθλιος φύλακας της πόλης.

Η Αλκυόνη τον αγνόησε.

«Δε *μ’α*κούτε;»

Η Αλκυόνη ούρλιαξε.

Και άνοιξε τα μάτια.

Και έστρεψε το κεφάλι προς τον φύλακα, ο οποίος φορούσε ένα κράνος γεμάτο καλώδια και λαξεύματα που προστάτευαν από τους Ανέμους και που τώρα γυάλιζαν, φορτισμένα με ενέργεια.

Ο άντρας, ο οποίος στεκόταν κάτω απ’τον βράχο, πισωπάτησε, τρομαγμένος από το βλέμμα της. «Είναι επικίνδυνα εκεί πάνω…» είπε, αδύναμα.

«Χάσου *από μπροστά μου!*» γρύλισε η Αλκυόνη. Τα μάτια της άστραφταν αφύσικα, μ'ένα πορφυρό φως όπως το χρώμα του Κενού.

«Όπως... όπως θέλεις,» είπε ο φύλακας, παραξενεμένος, και έφυγε γρήγορα, απομακρυνόμενος από τη γυναίκα που ήταν προφανές ότι θεωρούσε τρελή.

Και τότε ήταν που η Αλκυόνη άκουσε ένα κάλεσμα από τους Ανέμους. Έκλεισε πάλι τα μάτια και... *αφουγκράστηκε*.

Το κάλεσμα... ήταν από κάποιον άλλο Ανεμοσκόπο. Που αισθανόταν το ίδιο απεγνωσμένος μ'εκείνη από το εμπόδιο του Ανεμοθραύστη, και προσπαθούσε να συγκεντρώσει τους Ανέμους, να τους κατευθύνει σ'ένα και μόνο σημείο, για να σπάσει έτσι ευκολότερα την ασπίδα.

Συγκεντρω*μένη ισχ*ύς.

Έξυπνο.

Η Αλκυόνη γέλασε, και τον βοήθησε στην προσπάθειά του. Οι Άνεμοι έγιναν ένα αιχμηρό βέλος, που λόγχισε με δύναμη τον Ανεμοθραύστη, ξανά και ξανά, στο ίδιο σημείο–

Ένας κρότος αντήχησε μέσα στο νου της Αλκυόνης· και, παρότι είχε τα βλέφαρά της κλειστά, μπορούσε να δει τις ρωγμές να εξαπλώνονται πάνω στην ασπίδα· οι απεγνωσμένες προσπάθειες των μάγων στον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου ήταν αδύνατον να τις σταματήσουν.

Ναι*!*

Υπέροχο*!* Εξαίσιο*!*

Τόσο *συγκινητικό!...*

Μια μεγάλη οπή δημιουργήθηκε, και οι Άνεμοι της μανιασμένης θύελλας χίμησαν στους δρόμους της Άκρης, ουρλιάζοντας, φέρνοντας το μήνυμά τους με θόρυβο, όπως άρμοζε.

Αλλά, μετά, η οπή στον Ανεμοθραύστη έκλεισε, χάρη στην ενεργειακή τροφοδοσία από τον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου. Και τώρα, οι Άνεμοι ήταν διασπασμένοι, οι μισοί μέσα, οι μισοί έξω· δεν είχαν την ίδια δύναμη για να ξαναδιαπεράσουν την ασπίδα.

Η Αλκυόνη ούρλιαξε, εξοργισμένη–

Και οι Άνεμοι την τύλιξαν.

Τη στριφογύρισαν μέσα τους. Στριφογύρισαν το μυαλό της, τη νόησή της, το είναι της.

Εκείνη παραδόθηκε στη θεϊκή έκσταση, χάνοντας τον κόσμο από γύρω της. Χάνοντας ακόμα και τον εαυτό της...

Εκτυφλωτικό φως.

Και πυκνό σκοτάδι.

Και μετά, ένα όραμα, όπως κοιτά κανείς όταν ανοίγει τα μάτια του κάτω απ'το νερό...

* * *

Το καπηλειό του Αρχαίου Ναυαγού ήταν άδειο, καθώς ο Γεράρδος και το πλήρωμά του άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν.

«Στο κελάρι!» είπε ο Καπετάνιος. «Στο κελάρι! Εκεί θάχουν πάει κι οι υπόλοιποι.»

Και δεν έπεσε έξω. Κατεβαίνοντας πρώτος τα στριφτά, ξύλινα σκαλοπάτια, είδε έναν άντρα να ξεπροβάλλει από το μισοσκόταδο του υπογείου.

«Γεράρδε!» αναφώνησε ο κάπελας, ένας εύσωμος τύπος με μεγάλη κοιλιά και σγουρά, μαύρα μαλλιά. «Πού 'σαι, ρε μπαγάσα; Με τέτοιο καιρό μού έρχεσαι; Και βλέπω έχεις κι όλη την κομπανία μαζί σου…» πρόσθεσε, καθώς το πλήρωμα της Ανεμομάχης γέμιζε το κελάρι, κατεβαίνοντας τις σκάλες.

Εκτός από αυτούς, ο Γεράρδος παρατήρησε πως εδώ βρισκόταν κι άλλος κόσμος. Ορισμένους τούς αναγνώριζε· ήταν από τους θαμώνες του Αρχαίου Ναυαγού, από τις φάτσες που κανείς μπορούσε εύκολα να ταυτίσει με το ίδιο το κατάστημα.

«Μόλις αράξαμε,» εξήγησε ο Γεράρδος στον κάπελα, που ονομαζόταν Χρύσανθος. «Φτάσαμε στην Άκρη κυνηγημένοι απ'την καταιγίδα. Κυριολεκτικά, φίλε μου–»

Σταμάτησε απότομα να μιλά, καθώς άπαντες άκουσαν από πάνω τους το πάτωμα του καπηλειού να τρίζει. Έντονα. Δαιμονισμένα.

Τα μάτια του Χρύσανθου είχαν γουρλώσει. «Οι Άνεμοι! Θεοί, προφυλάξτε μας! πέρασαν τον Ανεμοθραύστη!»

Ο Γεράρδος καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του· κι ύστερα, άκουσε τα τριξίματα να δυναμώνουν, και να δυναμώνουν, και να δυναμώνουν–

Αλλά τώρα δεν ήταν μόνο τριξίματα: ήταν και ουρλιαχτά. Ορισμένοι απ'τους ανθρώπους γύρω του ούρλιαζαν. Κάποιοι, μάλιστα, κρατούσαν το κεφάλι τους, σαν να πονούσε.

Ο Γεράρδος νόμιζε ότι, ξαφνικά, είχε βουτήξει σ'ένα εφιαλτικό όνειρο.

Το εφιαλτικό όνειρο της ζωής σου.

Έχασες την πίστη σου–

Βλεφάρισε. Τι σκέψεις ήταν αυτές; Οι Άνεμοι. Οι Άνεμοι έφταιγαν γι'αυτές τις σκέψεις. Προσπάθησε να τις απομακρύνει απ'το νου του–

Τους πρόδωσες όλους!

ΠΡΟΔΟΤΗ!

…Δειλέ!

Ο Γεράρδος έτριξε τα δόντια· στηρίχτηκε στον τοίχο πλάι του με το ένα χέρι. *Την άφησε να πεθάνει!*

Εσύ την άφησες να πεθάνει! Εσύ!

Όχι! Προσευχήθηκα, αλλά δεν έκανε τίποτα!

Η πίστη σου δεν ήταν αρκετή. Και μετά, έτρεξες. Έφυγες. Δειλέ. Προδότη.

ΟΧΙ*! Φύγε απ'το μυαλό μου!*

Δεν είμαι μέσα στο μυαλό σου. Είμαι το μυαλό σου. Είμαι εσύ.

Ο Γεράρδος έκλεισε τα μάτια. *Είναι κόλπο των Ανέμων,* είπε στον εαυτό του. *Τα ξέρεις τα κόλπα των Ανέμων. Οι Άνεμοι τρελαίνουν–*

Όχι αυτούς που είναι ΗΔΗ *τρελοί!* ούρλιαξε μια φωνή από κάποιο σημείο βαθιά εντός του.

Δεν έχω πλέον καμία σχέση με τον ιερέα που επικαλείσαι, είπε ο Γεράρδος. *Δεν είμαστε το ίδιο πρόσωπο. Είμαι ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης· εμπορεύομαι στο Πορφυρό Κενό και στην Άκρη· ζω στη Σεργήλη, όχι στη Χάρνταβελ. Η Χάρνταβελ είναι παρελθόν. Παρελθόν. Παρελθόν.* ΠΑΡΕΛΘΟΝ*!*

Δεν με πείθεις. Δεν σε πείθεις. Γιατί λες ψέματα!

«Όχι!» ούρλιαξε ο Γεράρδος. «Όχι! Όχι!» Και κλότσησε, τυχαία, ένα βαρέλι που βρισκόταν πλάι του. Το είδε να πέφτει και να κατρακυλά, και να καταλήγει πάνω σε μια γυναίκα που ήταν διπλωμένη στο πέτρινο πάτωμα του υπογείου.

Οι δαιμονισμένοι Άνεμοι!

Ο Γεράρδος έτρεξε, αμέσως· έπιασε το βαρέλι και το παραμέρισε, ελευθερώνοντας το αριστερό πόδι της γυναίκας που είχε πλακωθεί.

Η γυναίκα ήταν η Θεώνη, παρατήρησε τώρα, μέσα απ'τη θολωμένη του όραση. Σκούπισε τα δάκρυα απ'τα μάτια του –δάκρυα που πριν δεν είχε αντιληφτεί– με την ανάστροφη του χεριού του, και βοήθησε τη Θεώνη να σηκωθεί. Και τα δικά της μάτια ήταν γεμάτα δάκρυα, και η όψη της παραμορφωμένη από σπασμούς· τα μακριά, καστανά της μαλλιά έπεφταν ανακατεμένα στο πρόσωπό της.

«Απέτυχα…!» ψιθύρισε. «Απέτυχα…! Κι αυτή είναι η τιμωρία μου… η δίκαιη τιμωρία μου…»

«Όχι,» είπε ο Γεράρδος, κρατώντας την κοντά του. «Δεν είναι τιμωρία· είναι οι Άνεμοι. Οι Άνεμοι σε κάνουν να το νομίζεις αυτό –οι Άνεμοι.»

Αυτό λες και στον εαυτό σου; Έτσι δικαιολογείς τη ζωή σου;

ΣΙΩΠΗ*!*

Γιατί θες να κάνεις το νου σου να σιωπήσει; Υπάρχει κάτι που βαραίνει τη συνείδησή σου, Γεράρδε;

Δεν υπάρχει τίποτα που βαραίνει–

Λες ψέματα.

Σιωπή!

* * *

Οι μάγοι στον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου της πόλης είχαν

ενισχύσει ξανά τον Ανεμοθραύστη, ύστερα από το ρήγμα που είχε δημιουργηθεί επάνω του. Αλλά μερικοί Άνεμοι είχαν περάσει· και τώρα, αυτοί οι Άνεμοι σφύριζαν στους δρόμους της Άκρης, βρίσκοντας θύματα και παίζοντας με το μυαλό τους, βγάζοντας στην επιφάνεια τους φόβους τους, τις απογοητεύσεις τους, τις ανεκπλήρωτές τους επιθυμίες, τις αποτυχίες τους, τα μειονεκτήματά τους. Τρελαίνοντάς τους. Σφυροκοπώντας τον ψυχισμό τους, βίαια, ανελέητα, ασταμάτητα.

Και, τελικά, έφτασαν και στον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου, ο οποίος ήταν σχεδόν απροστάτευτος, καθώς οι μάγοι εκεί κατεύθυναν όλες τους τις δυνάμεις στην ενίσχυση του Ανεμοθραύστη.

Τώρα, όμως, αντιλήφτηκαν ότι βρίσκονταν σε μεγάλο κίνδυνο, και προσπάθησαν, συγχρόνως, να προφυλάξουν το νου τους από τους Ανέμους, να δημιουργήσουν γύρω τους ασπίδες παρόμοιες μ'αυτές του Ανεμοθραύστη, αλλά πολύ μικρότερες και πρόσκαιρες.

Έτριξαν τα δόντια τους και έσφιξαν, δυνατά, τα βλέφαρά τους, σαν το κλείσιμο των ματιών να μπορούσε να τους προσφέρει επιπλέον προστασία. Τα χαρακτηριστικά τους παραμορφώθηκαν· τσυριχτές φωνές και σκουξίματα άρχισαν να βγαίνουν απ'τους λαιμούς τους, ενώ ορισμένων τα σώματα τραντάζονταν, καθώς στέκονταν γύρω από τον ενεργειακό δίαυλο, που έπαιρνε ισχύ από εδώ και τη διοχέτευε, μέσω υπόγειων καλωδίων, στον Ανεμοθραύστη. Ιδρώτας κυλούσε κάτω απ'τα ρούχα των μάγων, ιδρώτας γυάλιζε πάνω στα πρόσωπά τους· και μετά, αίμα άρχισε να κυλά από τη μύτη κάποιων, ή από τις άκρες των κλειστών τους ματιών, ή από τ'αφτιά τους, ή από το στόμα τους.

Ένας κατέρρευσε στο πάτωμα, λιπόθυμος ή νεκρός.

Μία άλλη τον ακολούθησε, μετά από λίγο.

* * *

Η θύελλα διαλύθηκε γύρω από τον Ανεμοθραύστη της Άκρης, και μονάχα λίγοι Άνεμοι είχαν καταφέρει να περάσουν στο εσωτερικό της πόλης: οι Άνεμοι που εισέβαλαν από την οπή που είχαν δημιουργήσει η Αλκυόνη και ο άλλος Ανεμοσκόπος, και κάποιοι Άνεμοι οι οποίοι γλίστρησαν μέσα από μικρές αδυναμίες στην επιφάνεια της ασπίδας, όταν οι μάγοι στον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου εξασθενούσαν.

Το πρωί, όμως, βρήκε την Άκρη μισότρελη…

.2.

Ο Γεράρδος δεν κατάλαβε πότε ακριβώς έχασε τις αισθήσεις του: προτού οι Άνεμοι πάψουν να ταλαιπωρούν τον ψυχισμό του, ή μετά;

Αλλά δεν είχε πραγματική σημασία. Σημασία είχε ότι είχε λιποθυμήσει, και τώρα άρχιζε να συνέρχεται, μην έχοντας ιδέα τι ώρα ήταν, ή αν ήταν καν η ίδια ημέρα.

Ανασηκώθηκε, μουγκρίζοντας, και βλεφάρισε, προσπαθώντας να καθαρίσει τη θολωμένη του όραση. Το κεφάλι του ακόμα βούιζε από τις δαιμονισμένες φωνές των Ανέμων.

Γύρω του, στο φως των λαμπών, είδε πως το κελάρι του Αρχαίου Ναυαγού ήταν άνω-κάτω: κιβώτια και βαρέλια αναποδογυρισμένα, ποτά και φαγητά χυμένα στο πάτωμα. Οι άνθρωποι που είχαν συγκεντρωθεί εδώ, για να γλιτώσουν από τη θύελλα –οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν από το πλήρωμά του–, βρίσκονταν άλλοι λιπόθυμοι, άλλοι τραυματισμένοι (από χτυπήματα που είχαν προκαλέσει οι ίδιοι στον εαυτό τους, ή που τους είχαν προκαλέσει οι υπόλοιποι μέσα στην παράκρουσή τους), άλλοι μισοξύπνιοι-μισοκοιμισμένοι κοιτάζοντας απλανώς το ταβάνι ή το πάτωμα, άλλοι πλήρως ξύπνιοι και με σκεπτικές εκφράσεις στα πρόσωπά τους, άλλοι καθιστοί, άλλοι ξαπλωμένοι μπρούμυτα ή ανάσκελα, άλλοι διπλωμένοι… και άλλοι είχαν φύγει απ'το κελάρι. Ναι, ο Γεράρδος ήταν σίγουρος για τούτο: αρκετοί είχαν φύγει· δεν τους έβλεπε εδώ.

Ανάμεσα σ'αυτούς ήταν κι ο Υποπλοίαρχός του, ο Σκρά'ηγκεμ. Ο καταραμένος Κρά'αν δεν επηρεάζεται το ίδιο μ'εμάς από τους Ανέμους. Ίσως, μάλιστα, η θύελλα να μην άγγιξε καθόλου το μυρμηγκένιο του μυαλό, εδώ κάτω κρυμμένος που ήταν.

Ο Γεράρδος ξεφύσησε, κι έκανε να σηκωθεί. Αλλά σταμάτησε, καθώς κατάλαβε ότι η Θεώνη βρισκόταν ξαπλωμένη, ή, μάλλον, κουλουριασμένη, δίπλα του. Δεν κοιμόταν· ήταν ξύπνια, μα εκείνος δεν ήταν βέβαιος ότι αντιλαμβανόταν τον κόσμο γύρω της. Κρατούσε το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της και μουρμούριζε, καθώς ήταν πεσμένη στο πλάι με τα γόνατά της σηκωμένα.

«Θεώνη…» Ο Γεράρδος άγγιξε τον ώμο της. «Οι Άνεμοι έφυγαν. Η καταιγίδα πέρασε… Μ'ακούς;»

«…Ναι,» ψιθύρισε εκείνη· η φωνή της ίσα που έφτανε στ'αφτιά του, τα οποία βούιζαν. «Το ξέρω… Πέρασε.»

Ο Γεράρδος γονάτισε στο ένα γόνατο πλάι της. «Έλα, λοιπόν, σήκω.»

«Όχι.» Δεν είχε υψώσει το βλέμμα της, για να τον κοιτάξει· ατένιζε το πέτρινο πάτωμα· τα βλέφαρά της ήταν μισόκλειστα, τα χαρακτηριστικά της σφιγμένα.

Ο Γεράρδος πέρασε το χέρι του κάτω απ'το μπράτσο της. «Έλα, πρέπει να σηκωθείς. Οι Άνεμοι–»

«Όχι,» επανέλαβε εκείνη, πιο έντονα.

Ο Γεράρδος αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε. «Αλλά θα επιστρέψω. Δε θα σ'αφήσω εδώ, σ'αυτή την κατάσταση.» Ορθώθηκε. Νόμιζε πως ήξερε ακριβώς τι αισθανόταν η Θεώνη, τι σκεφτόταν. Ή, τουλάχιστον, περίπου. Κάποτε, ήταν κι εκείνη ιέρεια... *όπως κι εγώ ήμουν ιερέας*... και είχε αναγκαστεί να εγκαταλείψει το λειτούργημά της, καθώς οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας είχαν κυνηγήσει όλες τις ιέρειες της Αρτάλης, απ'τη μια άκρη της Σεργήλης ώς την άλλη, σκοπεύοντας να τις εξοντώσουν μέχρι την τελευταία. Η Θεώνη είχε ζητήσει βοήθεια από τον Γεράρδο, κι εκείνος την είχε πάρει στο πλοίο του, κρύβοντας την πραγματική της ταυτότητα. Έτσι, δεν μπορούσε πλέον να ασκήσει το λειτούργημά της ως ιέρεια της Αρτάλης· έπρεπε να προσποιείται πως ήταν κάποια άλλη. Μια κατάσταση που την κρατούσε διαρκώς παγιδευμένη...

Κι ετούτη είναι η *διαφορά της μ'εσένα,* θύμισε στον εαυτό του ο Γεράρδος: *εσύ άφησες οικειοθελώς το ιερατείο της Χάρνταβελ· μην προσπαθείς να το αρνηθείς*– Βλεφάρισε, καθώς νόμιζε πως πάλι άκουγε τις φωνές των Ανέμων, πως οι σκέψεις του δεν ήταν ακριβώς δικές του.

Να πάρουν οι Άνεμοι!

Ή, μάλλον, άσε τους Ανέμους ήσυχους, καλύτερα. Αρκετά μ'αυτούς για μια βραδιά!

Ο Γεράρδος έτριψε το πρόσωπό του με τις παλάμες του, προσπαθώντας να συνέλθει, να διώξει τις κακές σκέψεις που λόγχιζαν σαν πυρωμένα βέλη το νου του. *Θέλω να βοηθήσω τη Θεώνη, αλλά βρίσκομαι εγώ ο ίδιος σε καλύτερη κατάσταση από εκείνη;* αναρωτήθηκε.

Σκατά...

Στράφηκε στη σκάλα του υπογείου, και την ανέβηκε με βαριά, κουρασμένα βήματα.

Επάνω, στην τραπεζαρία του Αρχαίου Ναυαγού, βρήκε κάμποσους από το πλήρωμά του, οι οποίοι είχαν καταφέρει να σηκωθούν και να έρθουν μέχρις εδώ. Ορισμένοι κάθονταν· ορισμένοι άλλοι ήταν όρθιοι. Ο Χρύσανθος καθόταν σ'ένα απ'τα τραπέζια με μια κούπα νερό εμπρός του. Ο Σκρά'ηγκεμ στεκόταν πλάι του, καθώς επίσης και δύο ναύτες της Ανεμομάχης. Ηλιακό φως έμπαινε απ'τα παράθυρα· είχε έρθει, λοιπόν, το πρωί· *ήμουν λιπόθυμος όλη νύχτα.*

«Μα την πίστη μου!» μούγκρισε ο Χρύσανθος, βλέποντας τον Γεράρδο να ζυγώνει. «Λίγο έλειψε να παλαβώσω απόψε…! Αααααχχχ… τι δαιμονισμένη καταιγίδα, μα την πίστη μου!

»Πώς είσαι συ, Καπετάνιε;»

Ο Γεράρδος –που δεν του άρεσε ποτέ ν'ακούει τη λέξη πίστη να χρησιμοποιείται τόσο απερίσκεπτα– αποκρίθηκε: «Σκατά,» και βάδισε προς την εξώπορτα, η οποία ήταν μισάνοιχτη.

Ο Χρύσανθος γέλασε κοφτά πίσω του –ένα γέλιο που περισσότερο ρουθούνισμα ήταν. «Να, λοιπόν, μέρμηγκα, γιατί τονε γουστάρω τον Καπετάνιο σας –ειλικρινής άνθρωπος! Χε… χε-χε…»

«Ξαναπές με *μέρμηγκα* και θα σου σερβίρω το νερό σου στο κεφάλι, κάπελα!» γρύλισε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Καλά ντε, μη βαράς!»

Ο Γεράρδος έσπρωξε, ελαφρά, την πόρτα και κοίταξε απέξω, το λιμάνι. Εντελώς άδειο, εκτός από ορισμένες περιπολίες που γυρόφερναν, ψάχνοντας… ποιος ξέρει για τι έψαχναν; *Για τ'απομεινάρια της καταιγίδας, μάλλον: ανθρώπους που έχουν αλλοφρονήσει.*

Λίγα μέτρα απόσταση από τον Γεράρδο κειτόταν ένας νεκρός άντρας. Ένας από τους φύλακες της πόλης. Κάποιος είχε τινάξει τα μυαλά του στον αέρα. Το κράνος του –που υποτίθεται πως ήταν φτιαγμένο για να τον προστατεύει από τους Ανέμους– ήταν κομματιασμένο. Κοντά του στέκονταν δύο άλλοι φύλακες, ολοζώντανοι, και με τουφέκια στα χέρια. Δεν φορούσαν κράνη.

«Τι έγινε;» τους φώναξε ο Γεράρδος, μουδιασμένα.

Εκείνοι τον κοίταξαν με καχυποψία. Τελικά, ο ένας απάντησε: «Τον σκότωσε, φίλε. Τρελάθηκε και τον σκότωσε.»

«Ποιος;»

«Ένας άλλος φύλακας.»

«Και ήταν και φίλος του…» πρόσθεσε ο δεύτερος φύλακας.

«Δεν ξέρουμε τι τον έπιασε. Προσπαθούμε τώρα να τον συλλάβουμε, προτού σκοτώσει κι άλλους.»

«Τάχει παίξει τελείως…»

Κι εσείς οι δύο γιατί στέκεστε εδώ και δεν πάτε να βοηθήσετε; απόρησε ο Γεράρδος. Αλλά δεν το είπε. Ένευσε μονάχα και τους έστρεψε την πλάτη.

«Να προσέχεις, φίλε!» του φώναξε ο φύλακας που είχε μιλήσει πρώτος. «Αν τον δεις, μην τον πλησιάσεις. Ειδοποίησέ μας αμέσως.»

Ο Γεράρδος τούς αγνόησε, επιστρέφοντας στην τραπεζαρία· το πρόβλημα ήταν δικό τους, όχι δικό του. *Μάλλον, τα κράνη τους δεν αποδείχτηκαν τόσο αποτελεσματικά όσο νόμιζαν…*

«Οι άλλοι κάτω τι γίνονται, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Σκρά'ηγκεμ. «Να πάμε να τους σηκώσουμε, ή έχουνε σηκωθεί;»

«Σε μαύρα χάλια βρίσκονται, απ’ό,τι είδα, φίλε μου. Θα χρειαστούμε βοήθεια–»

Σταμάτησε τα λόγια του, απότομα, καθώς άκουσε βήματα να έρχονται απ’το κελάρι. Τελικά, κάποιος είχε συνέλθει…

Τον περίμενε ν’ανεβεί. *Τα βήματά του αντηχούν σταθερά· δεν παραπατάει. Καλό αυτό.*

Ένας ψηλός, λιγνός άντρας, με μαύρα μαλλιά και ολόλευκο σαν το χιόνι δέρμα, παρουσιάστηκε στο κεφαλόσκαλο.

Ο Βατράνος.

«*Καταραμένο μυρμήγκι!*» ούρλιαξε, και ύψωσε το πιστόλι που κρατούσε στο δεξί του χέρι, σημαδεύοντας τον Σκρά’ηγκεμ. «*Τώρα θα πεθάνεις, καταραμένο μυρμήγκι!*» Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του είχαν διαστρεβλωθεί, φανερώνοντας όλο το μίσος εντός του. Τα δόντια του ήταν σφιγμένα, και έτριζαν σαν λυσσασμένου σκύλου. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα, λες κι είχε πέντε νύχτες να κοιμηθεί, και στενεμένα· γύρω τους είχαν παρουσιαστεί βαθιές αυλακώσεις.

«*Θα πεθάνεις!*»

* * *

Τα βλέφαρά της άνοιξαν.

Χαμογελούσε.

Το όραμα εξακολουθούσε να είναι έντονο μέσα στο κεφάλι της. Πολύ, πολύ έντονο. Τη γέμιζε, την πλημμύριζε μ’ένα συναίσθημα ανείπωτης ευφορίας–

Μια στιγμή, όμως· κάτι δεν πήγαινε καλά…

Η Αλκυόνη βλεφάρισε. Από πάνω της δεν ήταν ο ουρανός της Σεργήλης· ήταν ένα ταβάνι. Βρισκόταν μέσα σε κάποιο οίκημα. Σε κάποιο δωμάτιο κάποιου οικήματος. Είχε επιστρέψει στο διαμέρισμά της, χωρίς να το θυμάται;

Κοίταξε τριγύρω. Όχι, αυτό δεν ήταν το διαμέρισμά της· ήταν ένα λευκό δωμάτιο μ’ένα ανοιχτό παράθυρο στο πλάι, απ’το οποίο έμπαινε το φως του πρωινού. Η Αλκυόνη βρισκόταν ξαπλωμένη πάνω σ’ένα στενόμακρο κρεβάτι, και κάποιος τής είχε βγάλει τα ρούχα και της είχε φορέσει ένα λευκό χιτώνα–

Τα χέρια μου!

Τι στο Κενό; Τα χέρια της ήταν μπλεγμένα μέσα στον λευκό χιτώνα –δεν μπορούσε να τα κινήσει!

Πάλεψε με τα ρούχα της, για να ανασηκωθεί, και τα κατάφερε. Είδε ότι το πέρας του χιτώνα ήταν τυλιγμένο γύρω απ’τα πόδια της και δεμένο στα μικρά, σιδερένια κάγκελα του κρεβατιού.

Η Αλκυόνη ούρλιαξε. Δυνατά και συνεχόμενα, μοιάζοντας να μη μπορεί να δεχτεί ως πραγματικό αυτό που συνέβαινε.

Η πόρτα άνοιξε κι ένας άντρας μπήκε, ντυμένος κι αυτός με

λευκή στολή· ωστόσο, τα δικά του ρούχα δε φαινόταν να τον εμποδίζουν στις κινήσεις του.

«Πού βρίσκομαι;» ούρλιαξε η Αλκυόνη. «Τι μου κάνατε εδώ; Είστε τρελοί; Λύστε με! Ποιος *γαμημένος,* άθλιος *μπάσταρδος μ'έφερε εδώ;*» Συνέχιζε να παλεύει με το χιτώνα που έδενε το σώμα της, ακινητοποιώντας τα χέρια και τα πόδια της και κρατώντας την επάνω στο κρεβάτι.

«Ηρεμήστε, κυρία μου,» είπε ο άντρας μ'ένα εκνευριστικά πράο, γαλήνιο τόνο στη φωνή του. Ήταν εύσωμος, με κοντοκουρεμένα μαλλιά. Είχε μαύρο μουστάκι, γαλανό δέρμα, και χρυσαφιά μάτια. Στη μύτη του στηριζόταν ένα ζευγάρι μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά. «Σας βρήκαμε σε πολύ άσχημη κατάσταση, επάνω σ'έναν βράχο· δεν καταλαβαίνατε τι συνέβαινε γύρω σας, και συνεχώς γελούσατε και παραληρούσατε. Οι Άνεμοι σάς είχ–»

«Τι λες, ρε *ανισόρροπε;*» φώναξε η Αλκυόνη, εξακολουθώντας να παλεύει μάταια. «Λύσε με, δεν έχω πάθει τίποτα απ'τους Ανέμους!»

Ο άντρας την έπιασε με το ένα χέρι απ'τον ώμο και την έσπρωξε, αναγκάζοντάς την να ξαπλώσει. «Ηρεμήστε, παρακαλώ.»

«Δεν άκουσες τι *σου* είπα*;* ΛΥΣΕ ΜΕ*!* ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙΠΟΤΑ*!* Δεν *με* επηρεάζουν οι Άνεμοι *εμένα,* ηλίθιε*!*»

«Είστε ταραγμένη–»

«Πρέπει να *φύγω!* δε με καταλαβαίνεις; Έχω πολλά πράγματα να κάνω! Οι Άνεμοι μού μίλησαν! Περίμενα χρόνια να μου μιλήσουν έτσι!» Γελούσε, λέγοντάς το. Γελούσε από χαρά. Από έκσταση, καθώς οι αναμνήσεις πλημμύριζαν το νου της.

Ο άντρας άρχισε να λύνει, διαδικαστικά, τα χέρια της.

«Έτσι,» είπε η Αλκυόνη. «Λύσε με. Δε μπορώ να κάθομαι εδώ, άπραγη· δεν έχω πάθει τίποτα. Και έχω τόσα πολλά να κάνω. Επιτέλους– Τι κάνεις εκεί;»

Ο άντρας, χρησιμοποιώντας το μακρύ μανίκι του χιτώνα, έδεσε το ένα της χέρι στα επάνω κάγκελα του κρεβατιού.

«Τι κάνεις, ρε *ηλίθιε;*» Η Αλκυόνη προσπάθησε να τον χτυπήσει με το άλλο της χέρι. Εκείνος τής έπιασε τον καρπό, σταματώντας την, και έδεσε κι αυτό το χέρι στα κάγκελα του κρεβατιού. Η Αλκυόνη ούρλιαξε, άναρθρα, παλεύοντας με τα δεσμά της· αλλά τώρα, αν μη τι άλλο, αισθανόταν πιο παγιδευμένη από πριν.

«Κυρία μου, πρέπει να χαλαρώσετε,» είπε ο άντρας, βγάζοντας μια σύριγγα και ένα φιαλίδιο από τις τσέπες της στολής του. «Οι Άνεμοι σάς έχουν, αναμφίβολα, επηρεάσει πολύ άσχημα, εκεί όπου βρισκόσασταν, πλήρως εκτεθειμένη σ'αυτούς. Μόλις έχετε ηρεμήσει, θα–»

«ΜΑ ΤΙ ΛΕΣ*;*» Η Αλκυόνη αισθανόταν τον λαιμό της να έχει ξεγδαρθεί από τις κραυγές, και να πονά. «Οι Άνεμοι δεν μπορούν

να μ’επηρεάσουν! Είσαι κουφός;»

Ο άντρας χαμογέλασε, ήπια και καλοσυνάτα–

το *γαμημένο καθίκι!* το *γαμημένο καθίκι!* το *γαμημένο ΚΑΘΙΚΙ!*

–καθώς τραβούσε με τη σύριγγα το υγρό μέσα από το φιαλίδιο.

«Σταμάτα, που να σε πάρουν οι Άνεμοι! Σταμάτα!» φώναζε η Αλκυόνη. «Τι σκατά πας να κάνεις εκεί;»

Ο άντρας είχε καθίσει στο κρεβάτι, πλάι της, και έφερε τη σύριγγα κοντά στο δεξί της μπράτσο. Η Αλκυόνη πάλεψε να του ξεφύγει, μα, έτσι δεμένη όπως ήταν, αυτό αποδείχτηκε αδύνατο· ο άντρας τής ακινητοποίησε εύκολα το χέρι και τρύπησε με τη σύριγγα το λευκό μανίκι και το δέρμα της. Η Αλκυόνη αισθάνθηκε το υγρό –ό,τι σκατά κι αν ήταν– να περνά μέσα της, να κυλά στο αίμα της.

Και ούρλιαξε: «Δεν *μπορείτε να με* κρατάτε εδώ*! Έχω αναλάβει μια αποστολή!* Μια πολύ *σημαντική αποστολή,* ηλίθιε*!* Μια ΠΟΛΥ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ*!*»

Ο άντρας σηκώθηκε απ’το κρεβάτι και έφυγε, κλείνοντας την πόρτα, μαλακά, πίσω του.

Η Αλκυόνη συνέχισε να χτυπιέται και να ωρύεται…

…μέχρι που το φάρμακο την επηρέασε, και βυθίστηκε σε μια ψυχρή, μαύρη λήθη.

* * *

«Βατράνε!» φώναξε ο Γεράρδος, πηγαίνοντας μπροστά απ’τον Σκρά’ηγκεμ. «Τι στο Κενό πας να κάνεις, άνθρωπέ μου; Τι σε–;»

«Φύγ’απ’τη μέση, Καπετάνιε!» γρύλισε ο Βατράνος· η εξαγριωμένη του όψη μαρτυρούσε ότι ίσως να ήταν πρόθυμος να σκοτώσει ακόμα και τον Γεράρδο, προκειμένου να φτάσει στο στόχο του. «Το μυρμήγκι θα πεθάνει!»

«Γιατί; Τι σου έκανε; Σίγουρα, υπάρχει κι άλλος τρόπος να το λύσουμε, ό,τι κι αν είναι. Δεν είσαι φονιάς, Βατράνε.»

«Δεν είναι κανείς φονιάς, Καπετάνιε, όταν σκοτώνει *μυρμήγκια!*»

«Πρόσεχε πώς μιλάς για τους Κρά’αν, ξιπασμένο κωθώνι!» παρενέβη ο Σκρά’ηγκεμ, εξακολουθώντας να βρίσκεται πίσω απ’τον Γεράρδο.

Ο οποίος σκέφτηκε: Μ*α έχεις τρελαθεί κι εσύ; Ήταν ανάγκη να το πεις αυτό;*

«Τώρα θα σου δείξω εγώ πώς θα μιλάω, μυρμήγκι! Θα μιλήσει τ’όπλο μου για μένα!» ούρλιαξε ο Βατράνος, προσπαθώντας να κάνει τον κύκλο γύρω απ’τον Καπετάνιο της Ανεμομάχης, ώστε να μπορεί να σημαδέψει τον Σκρά’ηγκεμ.

«Σταματήστε, για να βρούμε μια λύση!» είπε ο Γεράρδος. «Και μη νομίζεις, Βατράνε, πως η υπόσχεσή μου δε θα ισχύσει, αν

σκοτώσεις τον Υποπλοίαρχό μου!» πρόσθεσε, απειλητικά.

Ο Βατράνος πάτησε τη σκανδάλη.

Δαίμονες! Ο Γεράρδος πετάχτηκε στο πλάι, καθώς η ριπή περνούσε ξυστά από το κεφάλι του. *Οι Άνεμοι τον παλάβωσαν τελείως!*

Ο Σκρά'ηγκεμ ούρλιαξε, έχοντας ήδη πέσει στο πάτωμα: «Θα σε λιανίσω, ελεεινό κωθώνι!»

Η ριπή του Βατράνου είχε σπάσει ένα τζάμι.

«Τι κάνετε, ρε, μες στο μαγαζί μου, γαμώ την κοινωνία σας;» γκάριξε ο Χρύσανθος, έχοντας τώρα κι αυτός σηκωθεί όρθιος. «Άσε τ'όπλο, ρε αρλεκίνε, μη σ'το χώσω κει που δε φωτίζει ο ήλιος!»

Ο Βατράνος πυροβόλησε, ξανά και ξανά, στοχεύοντας τον Σκρά'ηγκεμ, ο οποίος έτρεχε πίσω απ'τα τραπέζια και τις καρέκλες, σκυφτός, προσπαθώντας να βρει κάλυψη.

Ο Γεράρδος κατάφερε να βρεθεί δίπλα στον Βατράνο, και του χίμησε, αρπάζοντας τον καρπό του χεριού του που κρατούσε το πιστόλι.

«Άφησέ με, Καπετάνιε! *Άφησέ με,* ρε *γαμώτο! Θα τ'αποτελειώσω,* το *τρισκατάρατο μυρμήγκι! Θα τ'ΑΠΟΤΕΛΕΙΩΣΩ!*»

Ο Γεράρδος τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, δυνατά, σωριάζοντάς τον στα ξύλινα σανίδια του καπηλειού και παίρνοντας το πιστόλι απ'το χέρι του.

Την ίδια στιγμή, η εξώπορτα άνοιγε και ένας απ'τους φύλακες της πόλης έμπαινε, βαστώντας το τουφέκι του έτοιμο και υψωμένο στο επίπεδο του ώμου. «Χωροφυλακή!» γκάριξε. «Ψηλά τα χέρια, όλοι! Εσύ με τ'όπλο!» Κοίταξε τον Γεράρδο. «Πέτα το!»

«Ρε!» μούγκρισε ο Χρύσανθος. «Είσαι παλαβός, γαμώ την τρέλα μου; Τι λες, ρεεε; Ο Καπετάνιος μόλις αφόπλισε τον άλλο, τον κερατά, που πήγαινε να μου κάνει το μαγαζί λίμπα!»

Ο Γεράρδος άφησε το πιστόλι πάνω σ'ένα τραπέζι. «Ο φίλος μας είναι ταραγμένος,» είπε, δείχνοντας με το σαγόνι τον πεσμένο Βατράνο· ο λευκόδερμος άντρας σκούπιζε με την ανάστροφη του χεριού του το αίμα που έτρεχε απ'τη μύτη του. «Τον πείραξαν οι Άνεμοι.»

Ο φύλακας κατέβασε το τουφέκι του. «Να τον πάρουμε, τότε. Να φωνάξω κάποιους να τον μεταφέρουν σε μια κλινική.»

«Ευχαριστούμε, μα δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, γνωρίζοντας τι είδους μέρη ήταν αυτές οι λεγόμενες κλινικές· «θα του περάσει. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο φύλακας τον κοίταξε με στενεμένα μάτια. Έπειτα, ένευσε. «Καλώς,» είπε. «Μα, αν ξαναγίνουν τέτοιες ιστορίες–»

«Δε θα ξαναγίνουν,» τον διαβεβαίωσε, σταθερά, ο Γεράρδος.

Ο φύλακας έφυγε.

«Καπετάνιε,» είπε ο Βατράνος, «σ'ευγνωμονώ, Καπετάνιε!»

«Ετούτη είν'η δεύτερη φορά που σου σώζω τη ζωή,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «κι αυτό σημαίνει–»

«Δεν έπρεπε, Γεράρδε!» μούγκρισε ο Σκρά'ηγκεμ. «Έπρεπε να τους αφήσεις να τονε πάρουν, και να τονε κλειδαμπαρώσουν για τα καλά!»

Ο Βατράνος έκανε να σηκωθεί. «Δι*αβ*ολε*μ*ένο *μ*υρ*μ*ήγκι!»

Ο Γεράρδος τού πάτησε τον ώμο με το μποτοφορεμένο του πόδι, μην αφήνοντάς τον να ορθωθεί. «Ούτε να το σκέφτεσαι.»

«Ακριβώς!» φώναξε ο Σκρά'ηγκεμ. «Ούτε να το σκέφτεσαι–!»

«Σκασμός!» τον διέκοψε ο Γεράρδος. «Κι οι δυο σας. Αλλιώς, τον ένα θα τον κρεμάσω απ'το μεγάλο ιστίο του άνω καταστρώματος και τον άλλο απ'το μεγάλο ιστίο του κάτω.»

«Ποιος θα κρεμαστεί από κάτω;» ρώτησε ο Σκρά'ηγκεμ

«Εσύ.»

Ο Κρά'αν έδειξε τα σουβλερά του δόντια, μα δεν αποκρίθηκε.

Επιτέλους, λίγη ησυχία, σκέφτηκε ο Γεράρδος, που το κεφάλι του εξακολουθούσε να βουίζει δαιμονισμένα. Είπε, παίρνοντας το πόδι του απ'τον ώμο του Βατράνου: «Πήγαινε να ξεκουραστείς, κι αργότερα θάρθω να σε βρω, για να μιλήσουμε. Στο γνωστό στέκι, 'ντάξει.»

Ο λευκόδερμος άντρας κατένευσε, καθώς ορθωνόταν. «Έγινε, Καπετάνιε,» απάντησε, ήρεμα, νηφάλια, σαν η παραφροσύνη των Ανέμων να τον είχε, ξαφνικά, εγκαταλείψει, ύστερα από τη γροθιά στο πρόσωπο και την εισβολή του φύλακα στο καπηλειό. «Θα μπορούσα νάχω πίσω το πιστόλι μου, όμως;» Κοίταξε το όπλο πάνω στο τραπέζι.

«Θα σ'το φέρω εγώ, όταν συναντηθούμε,» υποσχέθηκε ο Γεράρδος.

Ο Βατράνος δεν έφερε αντίρρηση. Του έστρεψε την πλάτη κι έφυγε απ'τον Αρχαίο Ναυαγό.

«Καπετάνιε,» είπε ο Σκρά'ηγκεμ, «αυτό, πραγματικά, δεν ήταν σωστό. Δεν έπρεπε να τονε γλιτώσεις. Εξάλλου, του έχεις δώσει μια υπόσχεση–»

«Σε περίπτωση που ξανακλέψει.»

«Και δεν ισχύει σε περίπτωση που *σκοτώσει*;»

«Του είπα πως ισχύει. Αλλά τώρα δεν ήταν ακριβώς ο εαυτός του, φίλε μου.»

«Δεν ήταν ο εαυτός του; Χα! Καπετάνιε, τώρα, και μόνο τώρα, ήταν ακριβώς ο εαυτός του!»

Ο Γεράρδος κάθισε σ'ένα τραπέζι, και δεν απάντησε. Το κεφάλι του τον πονούσε πολύ για μια τέτοια συζήτηση. Ξεφύσησε, και είπε: «Καλύτερα να πηγαίνουμε, όλοι μας, για να ξεκουραστούμε. Κι ορισμένοι απ'το πλήρωμα ίσως να χρειαστούν τη βοήθειά σου, Σκρά'ηγκεμ. Είσαι ο μόνος που δε φαίνεται να επηρεάστηκε

καθόλου απ'τη θύελλα.»

Ο Κρά'αν ένευσε. «'Ντάξει, Καπετάνιε, καταλαβαίνω. Εγώ πάντα βοηθάω. Ξέρεις τι καλοσυνάτος τύπος που είμαι.» Σταύρωσε τα δύο του χέρια εμπρός του.

Ο Γεράρδος σηκώθηκε απ'την καρέκλα και κατέβηκε τις σκάλες που οδηγούσαν στο κελάρι· ο Υποπλοίαρχός του τον ακολούθησε.

Τρεις ναύτες βρίσκονταν γύρω απ'τη Θεώνη, και ένας απ'αυτούς, μια κοπέλα που ονομαζόταν Ευρυδίκη, της μιλούσε κι έμοιαζε να προσπαθεί να τη συνεφέρει. Εκείνη, όμως, δεν ήταν πρόθυμη να μετακινηθεί· και, καθώς ο Γεράρδος ζύγωνε, την άκουσε να λέει: «Φύγετε! Φύγετε, όλοι σας!»

Ο Καπετάνιος τούς έκανε νόημα ν'απομακρυνθούν, και γονάτισε στο ένα γόνατο πλάι στην πρώην ιέρεια. «Θεώνη,» είπε, μαλακά, «πρέπει να πηγαίνουμε. Βρισκόμαστε στο κελάρι του Χρύσανθου, κι η καταιγίδα των Ανέμων έχει περάσει.»

Μπορούσε να δει δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά της. Τα χείλη της ήταν ακίνητα· δε μιλούσε.

«Έλα,» της είπε, προσπαθώντας να χαμογελάσει, «κερνάω μεσημεριανό.» Άγγιξε τον ώμο της, την ταρακούνησε ελαφρά. «Οι Άνεμοι έφυγαν· δε θα σε ταλαιπωρήσουν άλλο. Και δεν πρόκειται εγώ να σ'αφήσω εδώ.» Το χέρι του έσφιξε το μπράτσο της.

Η γυναίκα ανασηκώθηκε, αναστενάζοντας βαριά. Ο Γεράρδος τη βοήθησε να ορθωθεί, και άρχισαν μαζί να πηγαίνουν προς τη σκάλα του υπογείου.

Παραδίπλα, με τις άκριες των ματιών του, ο Καπετάνιος της *Ανεμομάχης* μπορούσε να δει τον Σκρά'ηγκεμ κι έναν ναύτη να προσπαθούν να συνεφέρουν έναν άλλο ναύτη που δεν έμοιαζε να βρίσκεται σε καλύτερη κατάσταση από τη Θεώνη.

* * *

Η Αλκυόνη, κάποια στιγμή, ξύπνησε. Το φάρμακο που είχαν περάσει με τη σύριγγα στον οργανισμό της πρέπει νάχε εξασθενήσει. Ωστόσο, εξακολουθούσαν να την έχουν τυλιγμένη μέσα σ'αυτόν τον καταραμένο λευκό χιτώνα· τα χέρια της ήταν δεμένα στη μια άκρη του κρεβατιού και τα πόδια της στην άλλη.

Οι ανόητοι! Την καθυστερούσαν απ'το να ξεκινήσει την αποστολή της! Απ'το να... απ'το να...

Βλεφάρισε, κι ένας παγερός τρόμος τη διαπέρασε πατόκορφα.

Το όραμά μου! Το Ανεμοδοσμένο όραμά μου!

Δεν το θυμόταν· το είχε ξεχάσει! Είχε διαγραφεί απ'το νου της! Το φάρμακό τους: αυτό έφταιγε! Το φάρμακό τους την είχε κάνει να ξεχάσει! Να ξεχάσει το υπέροχό της όραμα! την αποστολή της!

Η Αλκυόνη ούρλιαξε, κι άρχισε να χτυπιέται μέσα στον λευκό χιτώνα, τραβώντας με δύναμη τα δεσμά της, κάνοντας το κρεβάτι

να τρίζει και να τραντάζεται, βίαια.

Βήματα αντήχησαν έξω απ'το δωμάτιο. Η πόρτα άνοιξε, και ο γαλανόδερμος άντρας που είχε έρθει και την προηγούμενη φορά μπήκε.

«Ηλίθιε!» του φώναξε η Αλκυόνη. «Ηλίθιε! Ηλίθιε! Δεν ξέρεις τι έκανες! Δεν ξέρεις τι έκανες! Το όραμά μου! Ξέχασα το όραμά μου!»

Ο άντρας ήταν συνοφρυωμένος, καθώς τη ζύγωνε. Το χέρι του, δυνατό και σταθερό, πίεσε τον ώμο της, ακινητοποιώντας την επάνω στο κρεβάτι. «Ποιο όραμα;»

«Αυτό που μου έδωσαν οι Άνεμοι! Το όραμά μου! Την αποστολή μου!»

«Επομένως,» είπε ο άντρας, ήρεμα, «αυτό σημαίνει πως είστε καλύτερα–»

«Όχι!» ούρλιαξε η Αλκυόνη. «Όχι! Δεν καταλαβαίνεις!» Δάκρυα κυλούσαν απ'τα μάτια της, και ο λαιμός της ήταν ξεγδαρμένος και πονούσε. Έγλειψε τα χείλη της και, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή της σταθερή, είπε: «Οι Άνεμοι μού μίλησαν. Μου έστειλαν ένα όραμα, μια *αποστολή*.»

«Θα πρέπει να το αφήσετε πίσω σας αυτό.» Ο άντρας κάθισε πλάι της. «Τελείωσε.»

«Όχι, δεν έχει τελειώσει. Το όραμά μου ήταν πολύ σημαντικό. Πρέπει να με λύσεις: πρέπει να φύγω από δω!»

«Θα φύγετε, μόλις είστε καλά–»

«Μα, *είμαι* καλά!» γρύλισε η Αλκυόνη. «Ή, μάλλον, *ήμουν* καλά, μέχρι που μου έδωσες εκείνο το άθλιο φάρμακο και ξέχασα το όραμα των Ανέμων.»

«Αυτό σημαίνει πως βρίσκεστε στο σωστό δρόμο. Οι φωνές των Ανέμων θα καταλαγιάσουν, τελικά, μέσα σας· δε θα σας ξαναενοχλήσουν.»

«Μα… μα δε μ'ενοχλούν…» ψέλλισε η Αλκυόνη, απεγνωσμένα. «Πρέπει να με καταλάβεις: είμαι… είμαι Ανεμοσκόπος. Μπορώ κι ακούω τους Ανέμους. Οι Άνεμοι–» Σταμάτησε να μιλά, καθώς είδε ότι τα χρυσαφένια μάτια του άντρα είχαν στενέψει· είχαν στενέψει από τότε που εκείνη ανέφερε τη λέξη Ανεμοσκόπος. Μάλλον, τους Ανεμοσκόπους τούς θεωρούσαν τρελούς σε τούτο το μέρος, συνειδητοποίησε, κι άλλο ένα κύμα παγερού τρόμου τη διαπέρασε.

«Μη φοβάστε,» είπε, ήρεμα, ο άντρας. «Σύντομα, όλα θα σταματήσουν. Φτάνει μονάχα να ηρεμήσετε.» Ορθώθηκε κι έβγαλε απ'τις τσέπες του πάλι μια σύριγγα κι ένα φιαλίδιο. «Νομίζω πως ακόμα μια δόση θα βελτιώσει την κατάστασή σας, ώστε, έπειτα, να μπορούμε να συζητήσουμε οι δυο μας.» Χαμογέλασε, φιλικά.

Μα το Κενό, είναι τελείως τρελός! Τελείως τρελός! Η Αλκυόνη

αναστέναξε. «Σταμάτα. Δε θα φωνάζω· το υπόσχομαι.»

Ο γαλανόδερμος άντρας χαμογέλασε πλατύτερα. Έμπηξε τη σύριγγα μέσα στη μεμβράνη του φιαλιδίου και τράβηξε υγρό.

«Σταμάτα!» επανέλαβε η Αλκυόνη. «Δε θα φωνάζω, ούτε θα χτυπιέμαι. Αλλά *σταμάτα.* Και λύσε με. Σε παρακαλώ. Τουλάχιστον… τουλάχιστον, για λίγο· θέλω να κατουρήσω.»

«Δε χρειάζεται να λες ψέματα.» Ο άντρας τράβηξε τη σύριγγα έξω από το φιαλίδιο. Το επέστρεψε στην τσέπη του και, με το ελεύθερό του χέρι, έπιασε το δικό της για να το σταθεροποιήσει – το δεξί, όπου της είχε κάνει και την προηγούμενη ένεση.

«Δε λέω ψέματα!»

Ο άντρας, συνεχίζοντας να χαμογελά –ο *άθλιος, ηλίθιος, βλαμμένος μπάσταρδος!*–, ρώτησε: «Ποιο είναι τ'όνομά σου;» ενώ πλησίαζε την άκρη της σύριγγας στο σημείο της φλέβας της, πάνω απ'το λευκό μανίκι.

«Τ'όνομά μου είναι Θέλω-να-κατουρήσω, εντάξει;» γρύλισε η Αλκυόνη. «Δε λέω ψέματα! Λύσε με, ρε φίλε, και μετά με ξαναδένεις!»

Ο άντρας τής έκανε την ένεση. «Θα τα ξαναπούμε,» είπε, και στράφηκε, πηγαίνοντας προς την πόρτα του δωματίου.

Η Αλκυόνη κατούρησε, προτού το φάρμακο τη βυθίσει σε βαθύ λήθαργο.

Την άλλη φορά, ίσως να την πίστευαν!

.3.

Το σπίτι του Γεράρδου βρισκόταν στο πλάι μιας ψηλής, άχαρης πολυκατοικίας. Παλιότερα ήταν αποθήκη, αλλά, από τότε που εκείνος το αγόρασε, το είχε μεταρρυθμίσει: σήμερα, δε θα μπορούσε κανείς να πιστέψει ότι, κάποτε, το χρησιμοποιούσαν ως αποθήκη, ειδικά κοιτάζοντας το εσωτερικό του.

Μόλις άνοιγες την πόρτα και έμπαινες, στα δεξιά σου βρισκόταν στημένος όρθιος ένας πανύψηλος σκελετός, που έφτανε μέχρι το ταβάνι. Στο κεφάλι του υπήρχε ένα πλατύγυρο καπέλο, και στο δεξί του χέρι ήταν προσαρμοσμένο ένα ραβδί. Τις άδειες κόγχες του κρανίου του έκρυβαν ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά. Και έμοιαζε να χαμογελά, ειρωνευόμενος τον κόσμο.

Η Θεώνη τον λοξοκοίταξε, καθώς έμπαινε, μαζί με τον Γεράρδο, στο μικρό σαλονάκι. «Ποτέ δεν πρόκειται να τον συνηθίσω αυτόν τον τύπο, Γεράρδε,» είπε.

Ο Καπετάνιος της *Ανεμομάχης* μειδίασε, όχι τόσο εξαιτίας του σχολίου της, αλλά κυρίως επειδή έβλεπε πως η Θεώνη ήταν καλύτερα από ό,τι όταν την είχε πάρει απ'το κελάρι του *Αρχαίου Ναυαγού*. Το γεγονός ότι είχε βγει έξω, στον ήλιο, στους δρόμους της Άκρης, είχε βελτιώσει αισθητά την Ανεμοχτυπημένη ψυχολογία της.

«Γιατί; Εγώ τον βρίσκω μάλλον χαριτωμένο.»

«Χαριτωμένο;... *Χαριτωμένο;*» Η Θεώνη μόρφασε.

Ένα σύριγμα αντήχησε, ξαφνικά, απ'το υπνοδωμάτιο του Γεράρδου, και ο Καπετάνιος είδε μια δυσδιάκριτη μορφή να πετάγεται από τη μισάνοιχτη πόρτα: μια μορφή που έμοιαζε διαφανής, και που έκανε δυο γρήγορες σβούρες στο κέντρο του σαλονιού και, ύστερα, έπεσε πάνω του.

Ο Γεράρδος αισθάνθηκε ένα γνώριμο θερμό κύμα στα μάγουλα, στα μάτια, και στο σαγόνι του. Γέλασε. «Χαίρομαι κι εγώ που σε βλέπω, Αόρατη. Χαίρομαι κι εγώ που σε βλέπω.» Υψώνοντας το χέρι του, χάιδεψε το ημιδιαφανές πλάσμα που φτερούγιζε εμπρός του, νιώθοντας το μαλακό τρίχωμα κάτω απ'την παλάμη του. Ανήκε σε ένα σπάνιο είδος ιπτάμενων θηλαστικών, που κατοικούσαν μονάχα σ'ένα συγκεκριμένο νησί του Πορφυρού Κενού. Είχαν ιδιότητες χαμαιλέοντα, ώστε να γίνονται σχεδόν ένα με οποιοδήποτε περιβάλλον: ακόμα και με το περιβάλλον ενός δωματίου. Οι κάτοικοι των Αιωρούμενων Νήσων τα αποκαλούσαν Φυγάδες· κανείς δεν ήξερε γιατί, κανείς δεν ήξερε από τι είχαν «φύγει» για να κερδίσουν μια τέτοια ονομασία, μα έτσι είχε περάσει από γενιά σε γενιά.

«Κάθισε,» είπε ο Γεράρδος στη Θεώνη. «Θα ετοιμάσω τίποτα να φάμε.»

Η πρώην ιέρεια κάθισε σε μια πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο και κάνοντας πίσω τα μακριά, καστανά της μαλλιά. Ήταν ντυμένη με ναυτικά ρούχα –μαύρο εφαρμοστό παντελόνι, φαρδιά λευκή πουκαμίσα, καφετί πέτσινο γιλέκο, μαλακές ψηλές μπότες–, τα οποία είχαν γεμίσει σκόνη και βρομιά από το πάτωμα του υπογείου του Αρχαίου Ναυαγού.

Ο Γεράρδος πήγε στην κουζίνα, με την Αόρατη στο κατόπι του. «Δεν υπάρχουν και πολλά πράγματα εδώ,» τον άκουσε η Θεώνη να λέει, «αλλά θα πρέπει να συμβιβαστούμε. Δε νομίζω ότι ετούτη είναι καλή στιγμή να πάω για ψώνια.»

«Σίγουρα όχι,» αποκρίθηκε η Θεώνη, κοιτάζοντας τριγύρω, το σαλονάκι, το οποίο ήταν γεμάτο με παλιά έπιπλα και σπάνια αντικείμενα, που ο Γεράρδος είτε είχε αγοράσει είτε είχε βρει στα ταξίδια του στο Πορφυρό Κενό. Ανάμεσά τους, πρόσεξε ότι υπήρχε κι ένα αγαλματίδιο της Αρτάλης: ήταν καμωμένο από λευκόλιθο και απεικόνιζε τη θεά να φορά μακρύ ράσο και κουκούλα, και να κρατά τον ήλιο στην αγκαλιά της.

Η Θεώνη άρχισε να κλαίει σιωπηλά. *Ω Κυρά μου του Φωτός,* σκέφτηκε, *έχουν γίνει τόσες αδικίες εις βάρος σου… κι εγώ δεν ήμουν αρκετά δυνατή ώστε ν'αποτρέψω καμια τους. Έκαψαν τους ναούς σου, σκότωσαν τις ιέρειές σου… ενώ εγώ κρύφτηκα. Αμάρτησα.*

Η Αόρατη επέστρεψε στο σαλονάκι, διακόπτοντας τους συλλογισμούς της. Φτερουγίζοντας, ήρθε και κάθισε στα γόνατά της, κι η Θεώνη αισθάνθηκε μια γλυκιά θερμότητα στην κοιλιά και στο στήθος της. Το πλάσμα σύριξε, αδύναμα. Εκείνη χάιδεψε το μαλακό του τρίχωμα.

Όταν ο Γεράρδος βγήκε απ'την κουζίνα, κρατούσε σε κάθε χέρι ένα πιάτο με αχνιστά ζυμαρικά, τα οποία άφησε στο τραπέζι. Είδε τη Θεώνη να σκουπίζει τα μάτια της με την ανάστροφη του χεριού της, και ρώτησε: «Είσαι καλά;»

Εκείνη ένευσε.

«Δεν έχεις ξανανιώσει τους Ανέμους, έτσι δεν είναι;»

Η Θεώνη σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα, και η Αόρατη φτερούγισε μπροστά της. «Όχι, δεν τους έχω ξανανιώσει, και ούτε θα ήθελα. Εσύ; Έχεις ξαναπέσει σε τέτοια θύελλα;»

«Σε τέτοια θύελλα, ευτυχώς όχι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. Πήγε στην κουζίνα, πήρε ένα μπουκάλι κρασί και δύο ποτήρια, και επέστρεψε, για να τ'αφήσει κι αυτά στο τραπέζι. Η Θεώνη είχε καθίσει σε μια από τις καρέκλες. «Με έχουν ξαναχτυπήσει οι Άνεμοι, όμως, στις ακτές των νησιών του Πορφυρού Κενού και στο άνω κατάστρωμα της Ανεμομάχης. Φυσικά, όχι πολλές φορές,

αλλιώς…» μειδίασε, «αλλιώς, θα φαινόταν, όπως καταλαβαίνεις.» *Θα ήμουν τρελός, σαν αυτόν τον φύλακα που σκότωσε τον συνάδελφό του,* πρόσθεσε νοερά, καθώς καθόταν αντίκρυ της.

Η Θεώνη δοκίμασε το φαγητό.

«Καλό;» τη ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ναι.» Ύψωσε το βλέμμα της στο πρόσωπό του. «Σ'ευχαριστώ.»

«Ανοησίες,» είπε ο Γεράρδος, δοκιμάζοντας κι εκείνος το φαγητό του· πράγματι, δεν ήταν άσχημο, διαπίστωσε.

«Μ'έχεις βοηθήσει πολύ… Πολύ περισσότερο απ'όσο όφειλες,» συνέχισε η Θεώνη. «Γενικά.»

«Δεν είσαι η μόνη.»

«Το ξέρω. Είσαι καλός άνθρωπος, Γεράρδε. Όταν πρωτομπήκα στο πλήρωμά σου, δεν μπορούσα να πιστέψω πως σχεδόν όλοι σού χρωστούσαν· νόμιζα ότι ίσως να μου έκαναν πλάκα, επειδή ήμουν… νεοσύλλεκτη.»

Ο Γεράρδος άνοιξε το μπουκάλι και γέμισε τα ποτήρια τους με κρασί. «Είμαι χειρότερος απ'ό,τι πιστεύεις, Θεώνη.» Πήρε το δικό του ποτήρι και το τσούγκρισε ελαφρά επάνω στο δικό της· ύστερα, το ύψωσε και ήπιε.

«Ή άνθρωπος με μειωμένη ικανότητα αυτοκριτικής.» Η Θεώνη σήκωσε το ποτήρι της και ήπιε κι εκείνη.

«Ο καλύτερος τρόπος για να κερδίσεις την εμπιστοσύνη κάποιου,» είπε ο Γεράρδος, πιρουνιάζοντας μερικά ζυμαρικά, «είναι να σου χρωστά: τη ζωή του, κατά προτίμηση. Και θέλω να μπορώ να εμπιστευτώ το πλήρωμά μου.»

«Ακόμα κι έτσι…» μουρμούρισε η Θεώνη, και συνέχισαν να τρώνε, για λίγο, σιωπηλά. Έπειτα, είπε: «Ξέρεις τι νομίζω; Ότι το κάνεις επίτηδες.»

«Ποιο πράγμα;»

«Που δεν αφήνεις τον εαυτό σου να παραδεχτεί την καλοσύνη που υπάρχει μέσα.»

«Γιατί να το κάνω αυτό;» Ο Γεράρδος σταμάτησε να τρώει, κοιτάζοντας το πρόσωπό της ερευνητικά. Ύψωσε το ποτήρι του και ήπιε μια γουλιά κρασί.

Η Θεώνη απέφυγε το βλέμμα του. «Θα έχεις τους λόγους σου, υποθέτω…» Τους οποίους *δεν μπορώ να ξέρω, αφού ποτέ δε μιλάς για το παρελθόν σου,* πρόσθεσε νοερά. Το μόνο που γνώριζε για τον Γεράρδο ήταν ότι κάποτε ήταν ιερέας στη Χάρνταβελ και, μετά, είχε φύγει. Την αιτία που εγκατέλειψε την ιεροσύνη, όμως, η Θεώνη δεν την ήξερε. Δεν ήξερε καν αν είχε φύγει οικειοθελώς, ή αν τον είχαν διώξει.

«Ναι,» είπε, αργά, ο Γεράρδος, «όλοι έχουν τους λόγους τους… Αλλά,» πρόσθεσε με πιο εύθυμη φωνή, «υποψιάζομαι πως ετούτη είναι μια κουβέντα εμπνευσμένη απ'τους Ανέμους.» Κι *ας*

αλλάξουμε θέμα, έμοιαζε να προτείνει ο τρόπος του.

Όχι, σκέφτηκε η Θεώνη, *αυτή η κουβέντα σίγουρα* δεν είναι *εμπνευσμένη απ'τους* Ανέμους. Αλλά είπε: «Ίσως,» και δεν πίεσε άλλο το θέμα.

Συνέχισε το φαγητό της, παριστάνοντας πως τίποτα δεν είχε συμβεί.

Ο Γεράρδος, παρατηρώντας την, συλλογίστηκε: *Αναρωτιέμαι γιατί θες να μάθεις. Τι σημασία μπορεί νάχει για σένα το παρελθόν μου; Θες να δεις αν βρισκόμαστε στην ίδια κατάσταση; αν εγκατέλειψα την ιεροσύνη για τους ίδιους λόγους που την εγκατέλειψες κι εσύ;*

Δεν έχεις ιδέα, Θεώνη… δεν έχεις ιδέα, ούτε ποιος είναι ο Θεός της Χάρνταβελ, ούτε τι σημαίνει να είσαι ιερέας εκεί, ούτε… ούτε γιατί έφυγα.

Καταράστηκε από μέσα του. Αυτά δεν ήταν πράγματα που ήθελε να τα σκέφτεται. Ήταν πράγματα που ήθελε να ξεχάσει.

Αισθάνθηκε την Αόρατη να βρίσκεται κοντά στο πόδι του: μια θερμή παρουσία. Άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε το κεφάλι της· ύστερα, συνέχισε κι εκείνος το φαγητό του.

* * *

Αργότερα, η Θεώνη αποφάσισε να σπάσει τη σιωπή, μιλώντας για κάτι που, ήλπιζε, ήταν πιο ανάλαφρο. Ρώτησε τον Γεράρδο πού είχε βρει τον σκελετό ο οποίος στεκόταν πλάι στην πόρτα του. «Δε μπορεί νάναι από άνθρωπο· είναι πολύ ψηλός για νάναι από άνθρωπο.»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Γεράρδος, τρώγοντας την τελευταία πιρουνιά από τα ζυμαρικά του.

«Πού τον βρήκες, λοιπόν; Ή είναι μυστικό;»

«Εσύ πού λες να τον βρήκα;»

Η Θεώνη στένεψε το ένα μάτι. «Σε κανένα νησί του Πορφυρού Κενού, που ούτε οι χάρτες δεν το έχουν.»

«Χα!» έκανε ο Γεράρδος. «Το ήξερα ότι αυτό θα υπέθετες αμέσως. Όμως τον αγόρασα.»

«Τον *αγόρασες;*»

«Τον αγόρασα. Από έναν άλλο έμπορο, ο οποίος υποστήριζε ότι τον είχε βρει σ'ένα νησί του Πορφυρού Κενού που ούτε οι χάρτες δεν το έχουν.»

Η Θεώνη μειδίασε, και ήπιε μια γουλιά κρασί.

«Επίσης, μου είπε πως ο συγκεκριμένος σκελετός ανήκε σε μια φυλή γιγάντων η οποία έχει πλέον εξαφανιστεί,» πρόσθεσε ο Γεράρδος, κοιτάζοντας το διακοσμημένο, ψηλό σκέλεθρο πλάι στην εξώπορτα της οικίας του.

«Και σε ποιο νησί τον βρήκε; Σου ανέφερε, ή μίλησε γενικά κι αόριστα;»

«Μου είπε. Είναι ένα νησί που δεν έχω πάει ποτέ, πολύ βαθιά μέσα στο Πορφυρό Κενό, εκεί όπου οι Άνεμοι είναι εξαιρετικά επικίνδυνοι· εκεί όπου οι θύελλες σαν ετούτη που χτύπησε την Άκρη είναι καθημερινά φαινόμενα.»

Η Θεώνη τελείωσε το κρασί της. «Δε μοιάζει μ'ένα μέρος που θα ήθελα να επισκεφτώ.»

Ο Γεράρδος σκούπισε τα χείλη του με μια λευκή πετσέτα. «Και δεν έχεις άδικο.

»Πρέπει να πηγαίνω τώρα,» πρόσθεσε.

Η Θεώνη συνοφρυώθηκε. «Πού;»

«Υποσχέθηκα στον Βατράνο ότι θα τον συναντήσω, για να μιλήσουμε. Παραλίγο να σκοτώσει τον Σκρά'ηγκεμ, στον Αρχαίο Ναυαγό.»

«Σοβαρολογείς;»

«Τον είχαν επηρεάσει οι Άνεμοι, άσχημα.»

«Και τώρα, είσαι σίγουρος πως θάχει έρθει στα συγκαλά του;»

«Το ελπίζω.»

«Να προσέχεις, Γεράρδε.»

«Μη φοβάσαι, είμαι προσεχτικός άνθρωπος.»

Σηκώθηκε απ'το τραπέζι και πήγε στο υπνοδωμάτιό του, για να ετοιμαστεί.

Καθώς ντυνόταν, η Θεώνη ρώτησε απ'το σαλόνι: «Να μείνω εδώ;» Η Αόρατη είχε πετάξει επάνω στα γόνατά της, πλημμυρίζοντάς την με τη θερμή παρουσία της.

«Με πρόλαβες,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος· «ήθελα να σ'το προτείνω. Οι δρόμοι της Άκρης δεν είναι τώρα και το καλύτερο μέρος για να βαδίζει κανείς.»

«Δεν ακολουθείς, όμως, τις συμβουλές σου, Καπετάνιε.»

Η πόρτα του υπνοδωματίου άνοιξε, παρουσιάζοντας τον Γεράρδο ντυμένο με πέτσινο, μαύρο παντελόνι, λευκό πουκάμισο με ψηλό γιακά, και κοντές μπότες. Ένα μαύρο, δερμάτινο πανωφόρι ήταν ριγμένο στο αριστερό του χέρι. Στο δεξί κρατούσε ένα πιστόλι. «Ποτέ δεν ακολουθώ τις συμβουλές μου,» αποκρίθηκε, αφήνοντας το όπλο στο τραπέζι και φορώντας το πανωφόρι του. «Είναι ένα από τα πολλά μου μειονεκτήματα.»

«Νομίζεις ότι αυτό θα σου χρειαστεί;» Η Θεώνη κοίταξε το πιστόλι. Η Αόρατη έβγαλε ένα αδύναμο (ανήσυχο, ίσως; αναρωτήθηκε η πρώην ιέρεια της Αρτάλης) σύριγμα.

«Ελπίζω πως όχι.» Ο Γεράρδος πήρε το όπλο και του έβαλε έναν γεμιστήρα. Το ασφάλισε και το πέρασε σε μια εσωτερική τσέπη του πανωφοριού του. Πλησίασε τον ψηλό σκελετό, πήρε το πλατύγυρο καπέλο απ'το κεφάλι του, και το φόρεσε. «Δε θ'αργήσω,» είπε, πιάνοντας το πόμολο της εξώπορτας.

Η Θεώνη ένευσε μόνο, και χάιδεψε το μαλακό τρίχωμα της

Αόρατης, που ήταν κουλουριασμένη επάνω της.

Ο Γεράρδος έφυγε απ'το σπίτι του και βάδισε στους δρόμους της Άκρης, οι οποίοι ήταν ακόμα έρημοι, καθώς τους έλουζε το απογευματινό φως της Σεργήλης. Η καταιγίδα των Ανέμων του Κενού είχε αφήσει πίσω της πολλές καταστροφές, όχι υλικές, αλλά ψυχικές: κι αυτές είναι, συχνά, μακράν χειρότερες. Ο Γεράρδος μπορούσε ν'ακούσει απόμακρα ουρλιαχτά από κάποιες μεριές, καθώς και ασυνήθιστους γδούπους και ήχους θραύσης.

Αναρωτήθηκε αν οι φύλακες της πόλης είχαν συλλάβει τον τρελαμένο συνάδελφό τους, ή αν ακόμα τον έψαχναν… κι αν ακόμα αυτός συνέχιζε να περιφέρεται μες στην Άκρη, επικίνδυνος για τον οποιονδήποτε εξαιτίας της παραφροσύνης του.

Ο Γεράρδος άκουσε φτερουγίσματα και, υψώνοντας το βλέμμα του, είδε έναν γρύπα να πετά πάνω απ'τον άδειο δρόμο. Το αετόμορφο κεφάλι του πλάσματος και το λεοντόμορφο σώμα του φάνταζαν μεγαλόπρεπα στον απογευματινό ουρανό. Στη ράχη του υπήρχε μια σέλα, κι επάνω στη σέλα ήταν ένας άντρας, ο οποίος φώναξε στον Καπετάνιο της Ανεμομάχης: «Ε, φίλε! Θες να σε πάω κάπου; Χρεώνουμε φτηνά απόψε. Δεν έχει και πολλή πελατεία, βλέπεις…»

Ένας αερομεταφορέας, οι οποίοι είχαν πολύ άσχημη φήμη σχετικά με τις τιμές τους, αλλά πολύ καλή φήμη σχετικά με την άψογη εξυπηρέτηση που πρόσφεραν.

«Ευχαριστώ, αλλά όχι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, κάνοντάς του νόημα να φύγει. Το μέρος όπου πήγαινε δε βρισκόταν μακριά, και σίγουρα δε χρειαζόταν αερομεταφορέα για να τον πάει εκεί.

«Όπως αγαπάς. Καλό σου βράδυ.» Ο γρύπας απομακρύνθηκε, φτερουγίζοντας και βγάζοντας ένα δυνατό κρώξιμο, σαν να ήθελε να δηλώσει την ιπτάμενη παρουσία του στην έρημη πόλη.

Ο Γεράρδος δεν άργησε να φτάσει στον προορισμό του. Ένα μπαρ που ονομαζόταν «Το Καταγώγιο», και για καλό λόγο: η πόρτα του έβγαζε σε μια πέτρινη σκάλα που οδηγούσε σ'ένα υπόγειο. Ο φωτισμός ήταν χαμηλός και η μουσική άλλοτε δυνατή άλλοτε αργή και μελαγχολική.

Ετούτο το απόγευμα ήταν αργή και μελαγχολική, καθώς ο Γεράρδος κατέβηκε τη σκάλα και βρέθηκε σ'έναν χώρο που είχε περισσότερο κόσμο απ'ό,τι θα περίμενε. Τελικά, φαίνεται πως η θύελλα δεν είχε κλείσει τους πάντες στα σπίτια τους· ορισμένοι είχαν αποφασίσει να βγουν, για να ξεσκάσουν, ή, πιθανώς, για να ξεχάσουν· οι Άνεμοι έφερναν άσχημα πράγματα στο νου: άσχημα πράγματα που το ποτό, ο καπνός, κι η μουσική μπορούσαν να διώξουν.

Στην ξύλινη, υπερυψωμένη πίστα με τις δύο κάθετες και τρεις οριζόντιες μπάρες, μια γαλανόδερμη κοπέλα χόρευε, φορώντας

ένα ημιδιαφανές, μαύρο πέπλο και τίποτ'άλλο. Τα μακριά, πράσινα μαλλιά της κυμάτιζαν, ακολουθώντας τον ρυθμό των αισθησιακών κινήσεων του καλλίγραμμου σώματός της.

Ο Βατράνος στεκόταν κοντά στην πίστα, πίνοντας και καπνίζοντας. Δεν είχε προσέξει τον Γεράρδο να μπαίνει· είχε μάτια μόνο για τη γαλανόδερμη χορεύτρια.

Εκείνος τον πλησίασε, κι ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Βατράνου.

Ο λευκόδερμος άντρας χαμογέλασε. «Καπετάνιε!»

«Καλησπέρα. Βλέπω πως αισθάνεσαι καλύτερα… ή κάνω λάθος;»

«Και ναι και όχι.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Να σε κεράσω ένα ποτό;» ρώτησε ο Βατράνος.

«Θα έλεγα πως μου το χρωστάς.»

«Είσαι σωστός, Καπετάνιε· είσαι σωστός.» Στράφηκε και σφύριξε. Μια σερβιτόρα τον είδε, και ζύγωσε. «Δώσε στον Καπετάνιο ό,τι θέλει να πιει,» είπε ο Βατράνος.

Η κοπέλα κοίταξε τον Γεράρδο. Ήταν λευκή, όπως εκείνος, και είχε μακριά, μαύρα μαλλιά κι έναν αργυρό, γυαλιστερό χαλκά περασμένο στη μύτη.

«Νερό,» της είπε ο Γεράρδος.

Η κοπέλα έφυγε.

«Νερό;» έκανε ο Βατράνος, στραβώνοντας το στόμα. «Είσαι *σοβαρός*, Καπετάνιε;»

«Έπινα κρασί, σπίτι· δε χρειάζομαι κι άλλο.»

Ο Βατράνος αναποδογύρισε τα μάτια. «Είσαι απίστευτος.» Πήρε μια τζούρα απ'το τσιγάρο του και τίναξε λίγο καπνό μες στο τασάκι. Το βλέμμα του στράφηκε πάλι στη γαλανόδερμη χορεύτρια.

«Τι έγινε, λοιπόν, μ'εσένα και τον Σκρά'ηγκεμ.» Ο Γεράρδος έβγαλε το καπέλο του, ακουμπώντας το στον πάγκο μπροστά τους.

«Μην το σκέφτεσαι, Καπετάνιε, δε θα επαναληφθεί. Κι εξάλλου, πώς μπορείς να σκέφτεσαι αυτό το *μυρμήγκι*, όταν έχεις κάτι… τέτοιο,» ύψωσε το χέρι του με το τσιγάρο προς τη χορεύτρια, «αντίκρυ σου;»

Το νερό του Γεράρδου ήρθε. «Το κερνά το κατάστημα,» του είπε η σερβιτόρα.

«Ευχαριστώ.» Και προς τον Βατράνο: «Δεν εννοώ το περιστατικό στον Αρχαίο Ναυαγό.»

Η χορεύτρια τούς πλησίασε, περνώντας με μια ευέλικτη κίνηση κάτω από μια μπάρα.

«Τι εννοείς, τότε;» ρώτησε ο Βατράνος. Το τσιγάρο του καιγόταν χωρίς να το φέρνει στα χείλη του. Η χορεύτρια βρισκόταν τώρα

εμπρός τους· τα πόδια της κινούνταν μιας ανάσας απόσταση από τον Βατράνο.

Ο Γεράρδος ήπιε μια γουλιά νερό. Αυτή η κουβέντα είχε αρχίσει να γίνεται άβολη, εξαιτίας της παρουσίας… τρίτων.

Η γαλανόδερμη κοπέλα φορούσε κρίκους στους αστραγάλους, παρατήρησε, και ένα δαχτυλίδι στο μεγάλο δάχτυλο του δεξιού ποδιού.

Αλλά τι είχε πει ο Βατράνος; Α, ναι: Τι εννοείς, τότε;

«Εννοώ,» είπε ο Γεράρδος, «το περιστατικό στο πλοίο. Έλεγες σ'όλους ότι….» Σταμάτησε να μιλά, καθώς ήταν προφανές ότι ο Βατράνος δεν τον πρόσεχε: το πρόσωπό του βρισκόταν κοντά στη μία κνήμη της χορεύτριας, και τα χείλη του άγγιζαν το γαλανό της δέρμα.

Εκείνη έσκυψε. «Καλησπέρα, Βατράνε,» ψιθύρισε.

«Θα με δεις, μετά;»

«Ίσως.» Η χορεύτρια απομακρύνθηκε, λυγίζοντας το σώμα της προς τα πίσω, ακουμπώντας τις παλάμες της στο πάτωμα της πίστας, και υψώνοντας τα πόδια της στον αέρα. Το μαύρο της πέπλο γλίστρησε προς τα κάτω, κρύβοντας το κεφάλι της, κι αποκαλύπτοντας όλο το υπόλοιπο κορμί της.

Κάποιος σφύριξε, δυνατά.

Κάποιος άλλος φώναξε κάτι πρόστυχο.

Ο Βατράνος αναστέναξε, και ήπιε μια γουλιά απ'το ποτό του.

Ο Γεράρδος σκέφτηκε ότι και εκείνος και το πλήρωμά του βρίσκονταν για πολύ καιρό στο Πορφυρό Κενό.

Η χορεύτρια πάτησε στα πόδια της, και το μαύρο, ημιδιαφανές πέπλο κάλυψε ξανά το σώμα της, καθώς συνέχιζε το χορό της, περιστρεφόμενη γύρω από μια κάθετη μπάρα.

«Με τον Σκρά'ηγκεμ,» είπε ο Γεράρδος, «συνέβη κάτι μες στο πλοίο, έτσι δεν είναι;» Ήταν καιρός να επιστρέψουν στην αρχική τους κουβέντα.

«Τι κάτι, ρε Καπετάνιε;» αποκρίθηκε ο Βατράνος, γυρίζοντας τώρα για να τον κοιτάξει. «Μ'έκλεψε, το μυρμήγκι! Με λήστεψε κανονικά! Μη μου πεις πως δεν τ'άκουσες.»

«Τ'άκουσα. Αλλά τι *ακριβώς* συνέβη;»

«Τον ξέρεις τι τζογαδόρος είναι, ο δαιμονισμένος. Και δεν κερδίζει πάντα από την καλή του τύχη…»

«Θες να πεις ότι σ'έκλεψε στα χαρτιά;»

«Ναι, και το καθίκι δεν το παραδέχεται–»

«Μα, αν τον έπιασες να σε κλέβει–»

«Δεν τον έπιασα· πρόλαβε και τα μπάλωσε! Βοηθά νάχεις τέσσερα χέρια, Καπετάνιε,» μούγκρισε ο Βατράνος.

«Κι οι άλλοι πού ήταν; Δε βρισκόταν κανένας κοντά σας;»

«Βρίσκονταν δυο-τρεις, μα ή δεν το πρόσεξαν ή λένε πως δεν το

πρόσεξαν, επειδή είναι Υποπλοίαρχος κι έτσι. Δε θέλουν να τάχουνε τσουγκρισμένα μαζί του.»

«Κι ο Σκρά'ηγκεμ αρνείται ότι σ'έκλεψε…»

«Φυσικά και τ'αρνείται, το καταραμένο μυρμήγκι!»

«Μεγάλο το ποσό που έχασες;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Πενήντα-τρεις ήλιοι κι εξήντα ακτίνια.»

Μεγάλο. «Γι'αυτό είσαι, λοιπόν, τόσο τσαντισμένος.»

«Προφανώς, Καπετάνιε.»

«Υποσχέσου μου, όμως, ότι δε θα ξαναπροσπαθήσεις να τον σκοτώσεις.»

«Το υπόσχομαι, Καπετάνιε. Ήταν οι Άνεμοι που… έβγαλαν τον κακό μου εαυτό.» Χαμογέλασε.

Η χορεύτρια πλησίασε πάλι, ανεμίζοντας το μαύρο της πέπλο και κουνώντας τα μακριά της πόδια μπροστά τους. Ο Βατράνος χάιδεψε τις κνήμες της, αλλά δεν πρόλαβε να κάνει τίποτ'άλλο, καθώς ύστερα εκείνη απομακρύνθηκε επιδέξια.

Ο Γεράρδος είχε, μέχρι τώρα, παρατηρήσει πως η κοπέλα δεν έκανε αυτή την… ειδική υπηρεσία για κανέναν άλλο γύρω από την πίστα. «Την ξέρεις;» ρώτησε τον Βατράνο.

Εκείνος κατένευσε. «Ναι. Θες να σου κανονίσω κατάσταση, Καπετάνιε;» Του έκλεισε το μάτι.

«Νόμιζα πως θα την ήθελες όλη για τον εαυτό σου,» είπε ο Γεράρδος.

«Δεν έχω πρόβλημα. Μ'αρέσει να μοιράζομαι.» Χαμογέλασε ξανά. «Και, φυσικά, κερνάω.»

Βατράνε, σκέφτηκε ο Γεράρδος, *πες μου ότι δεν προσπαθείς να με δωροδοκήσεις, για να πάρεις εκδίκηση από τον Σκρά'ηγκεμ…*

Η χορεύτρια, βλέποντάς τους να συζητούν αναμεταξύ τους, ζύγωσε για τρίτη φορά, κάνοντας το σώμα της τροχό πάνω στην πίστα.

Ο Γεράρδος πρόσεξε τον Βατράνο να της γνέφει… *προς τη δική μου μεριά…* και οι μακριές γάμπες της κοπέλας βρέθηκαν μπροστά του, να μπερδεύονται μες στις πτυχές του μαύρου πέπλου της.

Ο Γεράρδος ύψωσε τα χέρια του και άγγιξε το απαλό γαλανό δέρμα. Η χορεύτρια γονάτισε εμπρός του με μια κίνηση που θύμιζε νερό που γλιστρά, και τα χέρια του βρέθηκαν τώρα στους μηρούς της: το αριστερό πολύ κοντά στη ζεστή γυναικεία της φύση.

Ο Γεράρδος αισθάνθηκε τον ανδρισμό του να σφίγγεται μες στο παντελόνι του.

«Φίλος σου;» ρώτησε η χορεύτρια, με τα μακριά, πράσινά της μαλλιά να χύνονται σαν χείμαρρος επάνω στους ώμους και στα στήθη της. Ο Γεράρδος ήταν βέβαιος πως η ερώτηση δεν απευθυνόταν σ'εκείνον.

«Και πολύ καλός, μάλιστα,» απάντησε ο Βατράνος.

Η χορεύτρια χαμογέλασε. «Θα τα πούμε μετά… και με τους δυο σας.» Και, κάνοντας τούμπα επάνω στο πάτωμα, απομακρύνθηκε απ'τον Γεράρδο. Στηρίχτηκε, όμως, για μια στιγμή στους ώμους της, αφήνοντας το πέπλο της να γλιστρήσει προς τα κάτω και να φανερώσει την πλάτη της και τους γλουτούς της, ενώ τα πόδια της έκαναν πετάλι στον αέρα.

Σφυρίγματα και φωνές ακούστηκαν πάλι από τους άλλους πελάτες που παρακολουθούσαν, αλλά ήταν φανερό πως αυτό το νούμερο ήταν για τον Γεράρδο και μόνο.

Η χορεύτρια βρέθηκε ξανά όρθια. Πήδησε πάνω σε μια οριζόντια μπάρα και βάδισε εκεί, με τα χέρια της τεντωμένα δεξιά κι αριστερά, χωρίς να παραπατήσει ούτε για λίγο. Μ'ένα επόμενο άλμα, πιάστηκε σε μια κάθετη μπάρα, αγκαλιάζοντάς την με χέρια και πόδια.

«Τι λες, λοιπόν, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Βατράνος. «Δεν είναι το κάτι άλλο;»

«Είναι, πράγματι,» συμφώνησε ο Γεράρδος. «Αλλά πώς και δεν την είχα ξαναδεί εδώ, παλιότερα;»

«Είναι καινούργια.»

«Τότε, γιατί φαίνεται να την ξέρεις τόσο καλά;»

«Ορισμένες φορές, μιλάς πολύ, Καπετάνιε.» Ο Βατράνος ήπιε μια γουλιά απ'το ποτό του, έχοντας την προσοχή του στραμμένη στη γαλανόδερμη χορεύτρια.

* * *

Όταν η Αλκυόνη ξύπνησε, διαπίστωσε ότι εξακολουθούσε να είναι δεμένη, όπως πριν, και ότι κάποιος πρέπει να είχε αλλάξει τον χιτώνα της, και ίσως και τα σεντόνια του κρεβατιού, γιατί δεν τα αισθανόταν βρεγμένα.

Έξω απ'το παράθυρο μπορούσε να δει πως ήταν νύχτα· δεν ήξερε, όμως, πόσος καιρός είχε πραγματικά περάσει από τότε που βρέθηκε εδώ· ίσως ετούτη να ήταν η νύχτα της επόμενης ημέρας, ή ακόμα και της *μεθεπόμενης*, μετά από τη θύελλα των Ανέμων…

Η Αλκυόνη προσπάθησε πάλι να θυμηθεί το όραμά της: το υπέροχό της όραμα. Δεν τα κατάφερε, όμως. Είχε φύγει απ'το νου της, είχε εξαφανιστεί, σαν όνειρο θερινής νυκτός, αφήνοντας πίσω του μονάχα μια θολούρα, μια σκουρόχρωμη κουρτίνα, μια πυκνή ομίχλη.

Η Αλκυόνη έκλαψε, μόνη μέσα στο λευκό δωμάτιο.

Από κάπου μακριά, μπορούσε ν'ακούσει κάποιον να ουρλιάζει.

Σε λίγο, η πόρτα άνοιξε και ένας άντρας μπήκε. Το δέρμα του ήταν άσπρο, όπως το δικό της, και τα μαλλιά του ξανθά. Φορούσε έναν λευκό χιτώνα και στα χέρια του κρατούσε έναν δίσκο με φαγητό.

«Καλησπέρα,» είπε, χαμογελώντας· και στο δικό του χαμόγελο υπήρχε κάτι το διαφορετικό απ’ό,τι στο χαμόγελο του προηγούμενου άντρα με το γαλανό δέρμα, τα χρυσαφένια μάτια, και τα μεγάλα γυαλιά. *Ετούτος εδώ μοιάζει, αληθινά, να χαίρεται που με βλέπει.* Το οποίο, όφειλε να ομολογήσει η Αλκυόνη, της φαινόταν περίεργο. Δεν τον ήξερε κι από παλιά…

Προτίμησε να μείνει σιωπηλή.

Ο άντρας ήρθε και κάθισε στο κρεβάτι, πλάι της. Επάνω στον δίσκο του υπήρχε ένα πιάτο σούπα κι ένα ποτήρι νερό. Πήρε το κουτάλι και ανακάτεψε τη σούπα.

«Δε θέλω να φάω,» είπε η Αλκυόνη.

«Δεν έχεις φάει τίποτα από τότε που ήρθες.» Ο άντρας γέμισε το κουτάλι με σούπα και το έφερε κοντά στο στόμα της.

Η Αλκυόνη φύσηξε, εκτοξεύοντας σούπα τριγύρω.

«Δε σ’αρέσει το φαγητό;»

«Δε μ’αρέσετε ούτε εσείς ούτε το σκατένιο φαγητό σας!» αποκρίθηκε η Αλκυόνη. «Λύστε με κι άστε με να φύγω, επιτέλους! –Και μην τολμήσεις να μου κάνεις ένεση κι εσύ!»

«Εγώ δεν κάνω ενέσεις, παρά μόνο κατόπιν ιατρικής εντολής,» εξήγησε ο άντρας. «Φάε κάτι, όμως. Σε παρακαλώ. Δε μπορεί να μην πεινάς.» Γέμισε πάλι το κουτάλι με σούπα.

«Πόσο καιρό βρίσκομαι εδώ;» ρώτησε η Αλκυόνη.

Ο άντρας έφερε το κουτάλι κοντά στα χείλη της.

Η Αλκυόνη άνοιξε το στόμα της και έφαγε.

Ο άντρας χαμογέλασε. «Από την προηγούμενη νύχτα.»

«Τη νύχτα της καταιγίδας;»

«Ναι.»

«Ώς πότε θα με κρατάτε εδώ;»

Ο άντρας τής έδωσε άλλη μια κουταλιά σούπα, την οποία εκείνη δεν αρνήθηκε. Εκτός απ’το γεγονός ότι αυτό έμοιαζε να τον κάνει πιο ομιλητικό, είχε διαπιστώσει ότι, όντως, πεινούσε.

«Δεν είμαι γιατρός για να ξέρω,» της εξήγησε ο άντρας. «Εκείνοι θα το αποφασίσουν. Κι όταν δουν ότι είσαι καλά, θα σ’αφήσουν να φύγεις…» Απογοήτευση ήταν αυτή στο βλέμμα του; Μελαγχολία; Η Αλκυόνη παραξενεύτηκε. *Τι είν’αυτός ο τύπος; Τρελός; Ξέφυγε από κάνα άλλο δωμάτιο;*

«Πραγματικά, και τώρα που με κρατάνε είναι περιττό,» του είπε. «Είμαι καλά· δεν έχω απολύτως τίποτα.»

«Ναι,» μουρμούρισε ο άντρας, «μην ανησυχείς· όλα θα πάνε μια χαρά.» Τα δάχτυλά του χάιδεψαν τη δεξιά μεριά του προσώπου της, κι η Αλκυόνη αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει.

Μα το Πορφυρό Κενό, ο τύπος πρέπει σίγουρα νάναι τρελός!

Αποφάσισε να δει μέχρι πού έφτανε η τρέλα του. «Μπορείς να με λύσεις, έστω για λίγο; Να ξεμουδιάσω.»

Ο άντρας αναστέναξε. «Θα ήθελα πολύ να σε λύσω… αλλά…»

Η Αλκυόνη ύψωσε ένα της φρύδι, ερωτηματικά. «Αλλά;» *Έλα τώρα! Λύσε με! Λύσε με!*

Ο άντρας τής έδωσε μια κουταλιά σούπα, κι εκείνη την έφαγε αδιαμαρτύρητα. «Ο γιατρός θα θυμώσει, αν το κάνω,» της εξήγησε με στεναχωρημένη όψη.

«Αυτός με το γαλάζιο δέρμα και τα γυαλιά;»

Ο άντρας κατένευσε, και της έδωσε ακόμα μια κουταλιά σούπα. Σκούπισε το βρεγμένο σαγόνι της με μια πετσέτα, και αναστέναξε. Δεν απομάκρυνε το χέρι του. Ο αντίχειράς του σύρθηκε πάνω στα χείλη της.

Η Αλκυόνη αισθάνθηκε άλλο ένα ρίγος να τη διατρέχει. *Ο τύπος δεν πάει καθόλου καλά!* σκέφτηκε· αλλά δάγκωσε το νύχι του, ελαφρά.

Εκείνος τράβηξε το χέρι του πίσω.

«Λύσε με,» ψιθύρισε η Αλκυόνη.

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μπορώ· ο γιατρός–»

«–δε θα μάθει τίποτα. Πώς να μάθει ότι μ’έλυσες για λίγο, όταν μόνο εγώ κι εσύ βρισκόμαστε σε τούτο το δωμάτιο;»

Ο άντρας κοίταξε γύρω-γύρω, σαν οι τοίχοι να είχαν μάτια. Ξεροκατάπιε. Έσκυψε και φίλησε την κοιλιά της πάνω απ’τον λευκό χιτώνα.

Η Αλκυόνη δάγκωσε το χείλος της. *Λύσε με, ρε ανώμαλε, γαμώ την τρέλα σου! Λύσε με!* «Λύσε με…»

Ο άντρας άφησε τον δίσκο στο τραπεζάκι παραδίπλα, και ανέβηκε πάνω στο κρεβάτι, φιλώντας το αριστερό της στήθος και διατρέχοντας με το χέρι του τη δεξιά της μεριά. «Πώς σε λένε;» της ψιθύρισε.

«Αλκυόνη.»

«Μμμ… Αλκυόνη…»

«Λύσε με,» του είπε. «Λύσε με. Κανένας δε θα το μάθει. Θέλω να ξεμουδιάσω λίγο.»

Ο άντρας σηκώθηκε απότομα από πάνω της, και η Αλκυόνη φοβήθηκε ότι θα έφευγε απ’το δωμάτιο και θα την άφηνε δεμένη όπως ήταν. Δεν έφυγε, όμως. Την κοίταξε, γονατισμένος επάνω στο στρώμα. «Δε θα κάνεις φασαρία,» της είπε, «εντάξει;»

Η Αλκυόνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, καθόλου φασαρία.»

«Το υπόσχεσαι;»

«Ναι.»

Ο άντρας γύρισε κι έλυσε το κάτω άκρο του χιτώνα της απ’τα κάγκελα του κρεβατιού. Τον σήκωσε ώς τη μέση της και, ανοίγοντας τους μηρούς της, χώθηκε ανάμεσά τους. Χαμογέλασε. «Εγώ ήμουν που σε άλλαξα, πιο πριν,» της είπε.

«Αλήθεια;» *Τι συγκινητικό· μου έρχεται να κλάψω…*

«Ναι.» Ο άντρας έσκυψε ξανά, φιλώντας τα στήθη της πάνω απ’τον χιτώνα και χουφτώνοντας τα γυμνά της πόδια.

«Λύσε μου και τα χέρια τώρα. Λύσε μου και τα χέρια.»

«Όχι…» αποκρίθηκε εκείνος, σηκώνοντας τον δικό του χιτώνα και λύνοντας το παντελόνι του. «Όχι…»

«Όχι; Γιατί όχι;» *Ψυχραιμία,* είπε στον εαυτό της. *Ο τύπος είναι παλαβός· θα σε λύσει στο τέλος.*

«Ας μην το παρακάνουμε κιόλας! –*Ααααα…!*»

Η Αλκυόνη αισθάνθηκε το μόριο του να γλιστρά μέσα της, σκληρό και ζεστό. *Καθίκι! Γαμημένο καθίκι!*

Κι αναπάντεχα, κάτι αναδεύτηκε βαθιά στο εσωτερικό της ψυχής της.

Κάτι ξύπνησε.

Στροβιλιζόμενο.

* * *

Οι Ανεμοσκόποι, ειδικά οι έμπειροι, μπορούσαν να «καταπιούν» Ανέμους, να τους φυλακίσουν εντός τους, και να τους χρησιμοποιήσουν κατά βούληση. Ορισμένες φορές, όμως, οι Άνεμοι περνούσαν μέσα τους χωρίς εκείνοι να το αντιληφτούν, και χωρίς απαραίτητα να το θέλουν. Και μετά, μπορεί να κοιμούνταν εκεί, στην ψυχή τους… ώσπου κάτι συνέβαινε και αφυπνίζονταν.

Τότε, εξαρτιόταν από την εμπειρία του κάθε Ανεμοσκόπου πώς θα τους χρησιμοποιούσε.

Αν ο Ανεμοσκόπος είχε λίγη εμπειρία, μπορεί οι Άνεμοι να έβγαιναν ανεξέλεγκτα, και πιθανώς καταστροφικά, από μέσα του.

Η Αλκυόνη, όμως, δεν ήταν Ανεμοσκόπος με λίγη εμπειρία.

«Φίλησέ με,» ψιθύρισε στον άντρα, «φίλησέ με.»

Εκείνος κόλλησε τα χείλη του πάνω στα χείλη της. Τα μάτια της συνάντησαν τα δικά του, ατένισαν βαθιά εντός τους. Και κοκκίνισαν: πήραν το πορφυρό χρώμα του Κενού.

Η Αλκυόνη ελευθέρωσε τον Άνεμο: τον έστειλε, μ’όλη του τη δύναμη, μέσα στον άντρα, το ένα ψυχικό κύμα μετά το άλλο, από το στόμα της στο στόμα του, κι από τα μάτια της στα μάτια του, τα οποία διαστάλθηκαν, τρομοκρατημένα.

Η Αλκυόνη δάγκωσε τα χείλη του, προτού εκείνος προλάβει ν’απομακρυνθεί, και τύλιξε τα πόδια της, δυνατά, γύρω απ’τη μέση του.

Ο άντρας μούγκρισε από έντονο εσωτερικό πόνο, και το σώμα του τραντάχτηκε. Σπαρτάρισε, σαν ψάρι έξω απ’το νερό. Η Αλκυόνη αισθάνθηκε το σπέρμα του να εκτοξεύεται μέσα της και, μετά, τον ανδρισμό του να λιώνει. Τα μάτια του αναποδογύρισαν· τα σάλια του κυλούσαν στα χείλη του και στο σαγόνι του, και στα χείλη και στο σαγόνι της Αλκυόνης. Η κύστη του χαλάρωσε,

και τα ούρα του τινάχτηκαν καυτά επάνω στην κοιλιά της.

Ύστερα, όλη η δύναμη εγκατέλειψε το σώμα του, και το κεφάλι του έγειρε βαρύ επάνω στον ώμο της.

Η Αλκυόνη γύρισε στο πλάι, και ξέρασε κάθε κουταλιά σούπας που είχε φάει. Μετά, συνέχισε να ξερνά πικρή χολή.

Όταν οι βίαιοι σπασμοί στο στομάχι της έπαψαν, πήρε μερικές βαθιές ανάσες, νιώθοντας τη μύτη και το λαιμό της να καίνε. Τράβηξε το σώμα της προς τα κάτω και γλίστρησε έξω απ'τον λευκό χιτώνα που της είχαν φορέσει· τα μανίκια του ενδύματος έμειναν δεμένα στα επάνω κάγκελα του κρεβατιού.

Ελεύθερη! σκέφτηκε η Αλκυόνη, καθώς στεκόταν όρθια μες στη μέση του λευκού δωματίου. *Και τελείως γυμνή,* παρατήρησε, κοιτάζοντας τον εαυτό της. *Και κατουρημένη.*

Το γαμημένο καθίκι!

Πλησίασε ένα λευκό εντοιχισμένο ντουλάπι και το άνοιξε, ελπίζοντας πως τα ρούχα της θα ήταν εκεί. Και είχε δίκιο· πράγματι, εκεί ήταν: μια μακρυμάνικη, πράσινη μπλούζα, μια καφετιά φούστα, ένα ζευγάρι μαύρες μπότες, και εσώρουχα. Ντύθηκε, γρήγορα, προτού έρθει ο γαλανόδερμος γιατρός στο δωμάτιο και φωνάξει τους φρουρούς του μέρους. Κοίταξε απ'το παράθυρο και διαπίστωσε ότι βρισκόταν στο ισόγειο. Ευτυχώς. Απέξω ήταν ένας μικρός κήπος, που μπορούσε να δει το πέρας του και τα σιδερένια κάγκελά του. Μετά από εκεί, φαινόταν ένας απ'τους δρόμους της Άκρης, τον οποίο νόμιζε πως αναγνώριζε.

Η Αλκυόνη βγήκε απ'το παράθυρο, διέσχισε τον κήπο, και, διπλώνοντας τη φούστα της, σκαρφάλωσε τα κάγκελα και πήδησε έξω. Μην κοιτάζοντας πίσω ούτε για στιγμή, έφυγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε από την κλινική, αλλά χωρίς να τρέχει, χωρίς να δίνει στόχο.

* * *

Ο δρόμος τής ήταν, τελικά, όντως γνωστός. Και, καθώς κατευθυνόταν προς το σπίτι της, σκέφτηκε πως και η κλινική τής ήταν γνωστή· απλά, παλιότερα, ποτέ δεν της είχε δώσει ιδιαίτερη σημασία· είχε, όμως, πολλές φορές περάσει από μπροστά της.

Τέλος πάντων. Σημασία είχε ότι είχε καταφέρει να ξεφύγει από κει μέσα. Και ήλπιζε πως κανείς δε θα την καταδίωκε για να τη φέρει πίσω. Εξάλλου, *δεν ξέρουν ποια είμαι, ούτε πού μένω. Δεν μπορεί να το ξέρουν.* Αλλά καλύτερα ν'άλλαζε σπίτι, για καλό και για κακό. Θα έφευγε από εκεί όπου έμενε τώρα και θα νοίκιαζε ένα άλλο μέρος. Ναι, αυτό θα έκανε.

Και μετά, θα προσπαθούσε να ξαναθυμηθεί το όραμά της. Έπρεπε να το θυμηθεί! Οπωσδήποτε. Ήταν πολύ σημαντικό· το ήξερε!

Ακολουθώντας έρημα σοκάκια, έφτασε στην γκριζόπετρη

πολυκατοικία όπου έμενε. Έβγαλε το κλειδί από την τσέπη της μπλούζας της (ευτυχώς, οι άνθρωποι της κλινικής δεν το είχαν πάρει, ούτε αυτό ούτε τους δεκαεννέα ήλιους που είχε επάνω της), άνοιξε την ξύλινη εξώπορτα, την έσπρωξε, και μπήκε. Άρχισε ν'ανεβαίνει τη σκάλα, προτιμώντας να μη χρησιμοποιήσει τον ανελκυστήρα αλλά τα πόδια της, που ήταν τόσες ώρες δεμένα.

Η πολυκατοικία ήταν νεκρικά σιωπηλή γύρω της· τόσο σιωπηλή, που έκανε ένα ρίγος να τη διαπεράσει. *Γενικά, η πόλη είναι έρημη απόψε,* σκέφτηκε· *μάλλον, λόγω της χτεσινοβραδινής θύελλας. Ο κόσμος δεν είχε συνέλθει ακόμα. Οι κλινικές θα είχαν, σίγουρα, περισσότερη δουλειά από κάθε άλλο κατάστημα.*

Στον τρίτο όροφο, η Αλκυόνη ξεκλείδωσε την πόρτα του διαμερίσματός της και μπήκε. Την έκλεισε και την αμπάρωσε. Κοίταξε τριγύρω: τα πάντα ήταν όπως τάχε αφήσει. *Ωραία.*

Πήγε στο μπάνιο, γδύθηκε, και, ανοίγοντας το ντουζ, άφησε το νερό να τη λούσει, να διώξει όλη τη βρομιά από πάνω της.

Όταν τελείωσε, τυλίχτηκε σ'ένα μπουρνούζι και πήγε και κάθισε σε μια πολυθρόνα μ'ένα αναψυκτικό στο χέρι.

Μα το Πορφυρό Κενό, συλλογίστηκε, *ετούτη ήταν από τις πιο παλαβές ιστορίες της ζωής μου. Ίσως κι η πιο παλαβή απ'όλες.*

Μετά, προσπάθησε να θυμηθεί το όραμα που της είχαν δώσει οι Άνεμοι. Πάλεψε με το μυαλό της, για να το ανασύρει, να το ξαναφέρει στην επιφάνεια.

Και απέτυχε.

Ήταν αδύνατον να τα καταφέρει. Το όραμα απλά *δεν υπήρχε!*

Έπεσε σε μελαγχολία.

Και άρχισε να κλαίει.

* * *

Αργότερα, κραυγές και πυροβολισμοί αντήχησαν από το εσωτερικό της πολυκατοικίας. Κι απέξω η Αλκυόνη άκουσε οχήματα να συγκεντρώνονται, με τους τροχούς τους να τρίζουν επάνω στο οδόστρωμα και τις μηχανές τους να μουγκρίζουν.

Κοιτάζοντας από το παράθυρό της, είδε πως επρόκειτο για τρίκυκλα και δίκυκλα της χωροφυλακής…

.4.

Η Αλκυόνη τινάχτηκε όρθια.

Τι ήθελε η χωροφυλακή έξω από την πολυκατοικία της;

Και τι σήμαιναν οι πυροβολισμοί και οι φωνές *μέσα* στην πολυκατοικία;

Τι συνέβαινε;

Για μένα ήρθαν; αναρωτήθηκε. *Ήρθαν να με πιάσουν και να με ξανακλείσουν εκεί που με είχαν;* Μα, αν είχαν έρθει γι'αυτήν, θα γινόταν τόση φασαρία; Θ'ακούγονταν πυροβολισμοί από το εσωτερικό της πολυκατοικίας; Για ποιο λόγο; Για εκφοβισμό; Δεν έβγαζε νόημα…

Ωστόσο, καλύτερα να ήταν έτοιμη. Για παν ενδεχόμενο. Έβγαλε το μπουρνούζι, ρίχνοντάς το τυχαία πάνω στο κρεβάτι, και φόρεσε παντελόνι, μπλούζα, και δερμάτινα παπούτσια.

Ένας δυνατός πυροβολισμός αντήχησε, όχι πολύ μακριά απ'την εξώπορτα του διαμερίσματός της, και μια σπαραχτική κραυγή τον ακολούθησε.

Η Αλκυόνη άνοιξε, γρήγορα, ένα συρτάρι του κομοδίνου της, παραμέρισε μερικά εσώρουχα, και πήρε από κάτω ένα μακρύ, θηκαρωμένο μαχαίρι, που το κρατούσε για προσωπική της ασφάλεια. Το ξεθηκάρωσε, και περίμενε.

«Ακίνητος!» αντήχησε μια άγρια αντρική φωνή από έξω. «Μείνε κει που είσαι! Και πέτα τ'όπλο –τώρα!»

Άλλος ένας πυροβολισμός αντήχησε, κι ύστερα ακόμα δύο.

«ΟΠΟΙΟΣ ΜΕ ΠΛΗΣΙΑΣΕΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ! ΟΛΟΙ ΣΑΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ! ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ!» ούρλιαξε κάποιος, με φωνή που φανέρωνε κάθε άλλο παρά σώφρονα άνθρωπο.

Κάποιος που είχε χάσει το μυαλό του από τους Ανέμους, υπέθεσε η Αλκυόνη. Ναι, αυτό πρέπει να ήταν: κάποιος που είχε χάσει το μυαλό του από τους Ανέμους.

Υπέροχα… Μόλις ξέφυγα απ'το ψυχιατρείο και έξω απ'την πόρτα μου βρίσκεται πάλι ένας τρελός!

Ένας δυνατός πυροβολισμός αντήχησε. Και βήματα.

Δύο πυροβολισμοί ακόμα.

Τρεις.

Και μια σφαίρα χτύπησε την πόρτα της.

Σκατά! σκέφτηκε η Αλκυόνη, νιώθοντας ένα ρίγος να τη διατρέχει και να την κοκαλώνει στη θέση της. Έσφιξε τη λαβή του μαχαιριού στο χέρι της, αν και γνώριζε πως μ'αυτό δεν μπορούσε να κάνει και πολλά, για ν'αμυνθεί ενάντια σε κάποιον με πιστόλι ή τουφέκι.

«*Παραδόσου! Σ'έχουμε περικυκλωμένο! Δεν υπάρχει διαφυγή από εδώ! Και δε χρειάζεται να πεθάνουν κι άλλοι!*»

Κάποιος πυροβόλησε την κλειδαριά της εξώπορτάς της, ανατινάζοντάς την· και η Αλκυόνη είχε την αίσθηση ότι *δεν* μπορεί αυτό να το είχε κάνει η χωροφυλακή. Ο Ανεμοχτυπημένος προσπαθούσε να μπει στο διαμέρισμά της!

Δεν μπορούσε, όμως, ν'ανοίξει την πόρτα, γιατί, εκτός από κλειδωμένη, ήταν κι αμπαρωμένη· έτσι, άρχισε να την κοπανά, δυνατά. Μάλλον, την κλοτσούσε. Ολόκληρη η πόρτα τρανταζόταν· σύντομα, ο τρελός θα έμπαινε στο σπίτι της!

Βήματα αντήχησαν, κι ένας πυροβολισμός. Άλλοι δύο πυροβολισμοί, και μια κραυγή, ακριβώς έξω απ'το κατώφλι. Ο κακοποιός είχε χτυπηθεί. Όμως δε σταμάτησε να κοπανά την πόρτα· αν μη τι άλλο, τώρα την κοπανούσε με περισσότερη μανία, βρυχούμενος σαν κτήνος.

Η Αλκυόνη έτρεξε στο μπάνιο και κλειδώθηκε εκεί, ενώ πίσω της η αμπάρα τιναζόταν και ο άντρας έμπαινε στο διαμέρισμα. Εκείνη δεν πρόλαβε να δει το πρόσωπό του, αλλά εκείνος πρέπει να είχε προλάβει να τη δει ν'απομακρύνεται, γιατί το πόμολο της πόρτας του μπάνιου άρχισε να κινείται.

«Φύγε!» φώναξε η Αλκυόνη. «Τι θες εδώ; Φύγε!»

«Άνοιξέ μου!» είπε ο άντρας. «Σε παρακαλώ, άνοιξέ μου!» Η φωνή του ήταν λαχανιασμένη, κουρασμένη, τρομαγμένη. Ήταν ο ίδιος που είχε φωνάξει πριν; Που είχε απειλήσει ότι όλοι θα πέθαιναν; Ήταν ο ίδιος, ή άλλος; Γιατί, μα το Πορφυρό Κενό, *έμοιαζε* –ακουγόταν– σαν άλλος.

Η Αλκυόνη, όμως, ήξερε ότι ήταν ο ίδιος. Ο ίδιος τρελός που είχε προκαλέσει το χάος στην πολυκατοικία.

«Τι θες;» τον ρώτησε. «Τι θες από μένα;»

«Τη βοήθειά σου. Σε παρακαλώ. Μη μ'αφήσεις σ'αυτούς. Μη μ'αφήσεις να με πάρουν!»

Και πού να σε κρύψω, άνθρωπέ μου; Μες στη χέστρα; «Δε... δε μπορώ να σε βοηθήσω. Φύγε! Σε παρακαλώ, φύγε! Δε θέλω μπλεξίματα με–»

«Είσαι η *μόνη* που μπορεί να με βοηθήσει–»

«Κάνεις λάθος–»

«Δεν κάνω λάθ–»

Ένας πυροβολισμός. Κάτι μέσα στο διαμέρισμά της έσπασε σε εκατοντάδες θραύσματα: το τζάμι του *παραθύρου μου*.

Ακόμα ένας πυροβολισμός –αυτός από τον άντρα έξω απ'την πόρτα του μπάνιου της– και μια φωνή, μια άγρια φωνή, που δεν έμοιαζε με την προηγούμενη, σχεδόν σαν να μιλούσε άλλος άνθρωπος: «Μακριά *μου!* ΜΑΚΡΙΑ ΜΟΥ*!* Αλλιώς *θα* πεθάνετε*!* ΟΛΟΙ ΣΑΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ, ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΜΠΑΣΤΑΡΔΟΙ*!*» Πυροβόλησε

ξανά.

Και μετά, είπε στην Αλκυόνη: «Σε παρακαλώ, άνοιξέ μου. Μπορείς να με βοηθήσεις· μπορείς να με βοηθήσεις! Άνοιξέ *μου!*»

Θα το μετανιώσω αυτό· είμαι σίγουρη πως θα το μετανιώσω, σκέφτηκε εκείνη. Αλλά γύρισε το κλειδί και ξεκλείδωσε την πόρτα.

Ο άντρας μπήκε, κι αμέσως έκλεισε και κλείδωσε. «Σ'ευχαριστώ…» είπε, λαχανιασμένα. Ήταν ψηλός και είχε λευκό δέρμα, σαν το δικό της. Τα μαλλιά του ήταν κοντά και ξανθά· το πρόσωπο και το μέτωπό του γυάλιζαν από τον ιδρώτα. Φορούσε μια στολή φύλακα της πόλης, και ήταν τραυματισμένος στον αριστερό ώμο· το αίμα του είχε μουλιάσει την ενδυμασία του. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα τουφέκι· στη ζώνη του υπήρχε ένα πιστόλι.

Η Αλκυόνη τον κοίταξε αμήχανα, γιατί στα μάτια του είδε κάτι που δεν περίμενε να δει: είδε ότι, κατά κάποιον τρόπο, την αναγνώριζε, και ότι… ότι ένας Άνεμος βρισκόταν εντός του. Ένας Άνεμος!

Κι όμως, ο άντρας δεν μπορεί να ήταν Ανεμοσκόπος… ή, μήπως, ήταν;

Η Αλκυόνη βλεφάρισε, παραξενεμένη.

«Το ήξερα πως θα με βοηθούσες,» της είπε εκείνος. «Το ήξερα. Σε είχα δει, μέσα στη θύελλα. Σε είχα δει, όπως είδα κι άλλα πράγματα. Και–»

Πυροβολισμοί.

«Βγες έξω! Βγες! Το κτίριο είναι περικυκλωμένο! Δεν μπορείς να πας πουθενά!» αντήχησε μια ξαφνική φωνή.

«Βλέπεις;» του ψιθύρισε η Αλκυόνη. «Δε μπορώ να σε βοηθήσω… Πραγματικά, δε μπορώ…»

«Μπορείς. Θα σε πάρω όμηρο, και θα βγούμε· και μετά, θα φύγουμε από δω, θα κρυφτούμε.»

Η Αλκυόνη κουνούσε το κεφάλι της, καθώς εκείνος μιλούσε. «Όχι. Μη μ'ανακατεύεις μ'αυτούς…»

«Σε παρακαλώ. Δεν ήρθα τυχαία εδώ. Είσαι η μόνη που μπορείς να με βοηθήσεις. Ήξερα πώς να σε βρω. Ήξερα πού βρισκόσουν–»

«Αδύνατον–»

«Το ήξερα,» επέμεινε ο άντρας.

–«Βγες έξω! Τώρα*!* Αλλιώς θα σπάσουμε την πόρτα με το τρία!»

Η Αλκυόνη δάγκωσε το κάτω της χείλος. «Δε μπορεί νάναι αλήθεια αυτό. Δε μπορεί να ήξερες… Είσαι–» *Είσαι τρελός,* ήταν έτοιμη να του πει, μα σκέφτηκε: *Κι εμένα τρελή μ'αποκαλούσαν σ'εκείνη την καταραμένη κλινική, επειδή δεν καταλάβαιναν.*

–«Ένα!» αντήχησε η φωνή του φύλακα απέξω.

Η Αλκυόνη πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει,» είπε στον άντρα

εμπρός της, ο οποίος την κοίταζε με τόση σιγουριά στο βλέμμα του –σιγουριά ότι θα τον βοηθούσε, ότι *αναμφίβολα* θα τον βοηθούσε– που ήταν τρομακτική. «Θα σε βοηθήσω.»

–«Δύο!»

Ο κυνηγημένος άντρας χαμογέλασε, και τα γκρίζα του μάτια έλαμψαν.

Η Αλκυόνη πέρασε το μαχαίρι μέσα στο παντελόνι της, και το έκρυψε με την άκρη της μπλούζας της. «Ας βγούμε.»

–«Τρί*α!*»

* * *

Η πόρτα του μπάνιου άνοιξε, και οι τρεις φύλακες που βρίσκονταν μέσα στο διαμέρισμα είδαν τον κυνηγημένο συνάδελφό τους να βγαίνει, όχι όμως άοπλος και με τα χέρια ψηλά, όπως περίμεναν, αλλά έχοντας μαζί του μια λευκή, μαυρομάλλα γυναίκα για όμηρο. Την κρατούσε μπροστά του και είχε το πιστόλι του στον κρόταφό της.

«Κάντε πίσω!» τους είπε. «Κάντε πίσω, αλλιώς της τίναξα τα μυαλά στον αέρα!»

Οι φύλακες οπισθοχώρησαν.

«Βγείτε απ'το διαμέρισμα,» πρόσταξε ο κυνηγημένος, στενεύοντας τα γκρίζα του μάτια και μιλώντας με μια παγερή ηρεμία που ήταν τρομακτικότερη από τις προηγούμενες φωνές του.

Οι φύλακες δίστασαν να κινηθούν. «Πού νομίζεις ότι θα πας;» είπε ένας.

«Σκ*ασμός!*» τον διέκοψε ο κυνηγημένος μ'ένα απότομο γκάρισμα. «Βγείτε απ'το διαμέρισμα, λέω!»

«Σας παρακαλώ,» κλαψούρισε η Αλκυόνη. «Θα με σκοτώσει… Σας παρακαλώ, κάντε ό,τι σας λέει.»

Ένας άντρας με καφετί δέρμα, ο οποίος στεκόταν πέρα απ'το κατώφλι της εξώπορτας, έκανε νόημα στους άλλους να βγουν, κι εκείνοι υπάκουσαν. Βλέποντας τη στολή του, η Αλκυόνη υπέθεσε ότι πρέπει να ήταν κάποιος αξιωματικός.

Ο οποίος μίλησε, όταν οι φύλακες είχαν εκκενώσει το δωμάτιο: «Τα εγκλήματά σου δε θα μείνουν ατιμώρητα, Φιλοπολίτη–»

«Ούτε τα δικά σας!» γρύλισε ο κυνηγημένος. «Κατεβείτε την πολυκατοικία τώρα. Κατεβείτε!» πρόσταξε.

Ο άντρας με το καφετί δέρμα τον αγριοκοίταξε. «Μη νομίζεις ότι θα ξεγλιστρήσεις. Δεν υπάρχει μέρος να κρυφτείς, και, σύντομα, θα το καταλάβεις.» Η φωνή του δεν πρόδιδε καμία ταραχή, κανέναν εκνευρισμό, ούτε κανέναν φόβο· μονάχα βεβαιότητα, σιγουριά για τη δύναμή του. Ωστόσο, έκανε νόημα στους υφισταμένους του να υπακούσουν τον κυνηγημένο, κι άρχισαν

όλοι να κατεβαίνουν τη σκάλα, κοιτάζοντας πάνω απ’τον ώμο τους κι έχοντας τα όπλα τους υψωμένα και σε ετοιμότητα.

«Υπάρχει κάποια πίσω πόρτα σ’αυτή την πολυκατοικία;» ψιθύρισε ο κυνηγημένος –ο Φιλοπολίτης, όπως τον είχε αποκαλέσει ο αξιωματικός– στ’αφτί της Αλκυόνης. «Υπάρχει κάποιος τρόπος να βγούμε χωρίς να μας δουν;»

«Χωρίς να μας δουν;» απόρησε εκείνη. «Μα, με κρατάς όμηρο· δε θα σε πειράξουν.»

«Νομίζεις. Καθώς μιλάμε, αυτός ο καφετόδερμος μπάσταρδος που είδες θα δίνει διαταγές, μέσω πομπού, για ν’ακροβολιστούν φύλακες σε διάφορα σημεία γύρω απ’την πολυκατοικία. Μόλις με δουν να ξεμυτίζω, θα μου φυτέψουν μια σφαίρα στο κεφάλι. Υπάρχει, λοιπόν, άλλη έξοδος από εδώ, ή όχι;» Πήρε το πιστόλι του απ’τον κρόταφό της.

«Δε… δε νομίζω,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη. «Δεν ξέρω. Δεν τόχω ποτέ μου σκεφτεί. Υπάρχει… υπάρχει ο φωταγωγός, υποθέτω. Ίσως να μπορείς να–»

«Θα το έχουν υπόψη τους.»

«Τότε, δεν ξέρω.» Αναστέναξε. «Γιατί μ’έμπλεξες σ’αυτό;»

«Γιατί,» είπε ο Φιλοπολίτης, σφίγγοντας τους ώμους της, «είσαι η μόνη που μπορεί να με βοηθήσει.»

«Μα… πώς;…»

«Δεν ήρθα τυχαία εδώ. Και τώρα πρέπει να φύγουμε. Μαζί. Επειδή, μετά, χρειάζομαι τη βοήθειά σου.»

Η Αλκυόνη συνοφρυώθηκε. «Μετά χρειάζεσαι τη βοήθειά μου; Νόμιζα ότι τη χρειαζόσουν τώρα.» *Μα το Πορφυρό Κενό, μη μου πεις ότι είναι τρελός! Μη μου πεις ότι είναι πραγματικά τρελός!*

«Τη χρειαζόμουν και τώρα, αλλά τη χρειάζομαι και μετά. Μετά, ίσως να τη χρειάζομαι περισσότερο.»

«Δεν καταλαβαίνω.»

«Είσαι…» Ο Φιλοπολίτης έγλειψε τα χείλη του. «Είσαι αυτό που λένε ‘Ανεμοσκόπος’, έτσι δεν είναι;»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Αλκυόνη.

Ο Φιλοπολίτης χαμογέλασε. «Το ήξερα. Το ήξερα πως βρήκα το σωστό άτομο. Πώς σε λένε;»

«Αλκυόνη.»

Ο κυνηγημένος άντρας θηκάρωσε το πιστόλι και της έδωσε το χέρι του. «Φιλοπολίτης.»

Η Αλκυόνη το έσφιξε. «Θα με συγχωρέσεις αν πω πως *δεν* χάρηκα και πολύ για τη γνωριμία;»

«Απολύτως,» αποκρίθηκε εκείνος, υπομειδιώντας. Η όψη του σοβάρεψε. «Αλλά πρέπει να φύγουμε τώρα, Αλκυόνη. Γρήγορα. Γιατί μη νομίζεις ότι θα περιμένουν για πολύ εκεί έξω.»

«Ναι, εντάξει,» είπε η Ανεμοσκόπος, «όμως από πού να…;»

Κοίταξε, για μια στιγμή, το πάτωμα, συνοφρυωμένη. Μετά, ύψωσε το βλέμμα της. «Πιστεύω πως έχω μια ιδέα, Φιλοπολίτη. Πες μου, όμως, πρώτα: έχεις επάνω σου κάποιο όπλο που να μπορεί να σπάσει τοίχο;»

«Τοίχο;»

Η Αλκυόνη ένευσε. «Σχετικά προχειροφτιαγμένο, όχι και πολύ ενισχυμένο.»

«Υποθέτω, θα μπορέσω να τα καταφέρω.»

«Τι εννοείς;»

«Θα δεις. Οδήγησέ με στο μέρος που έχεις κατά νου. Πού βρίσκεται;»

«Στα υπόγεια της πολυκατοικίας,» εξήγησε η Αλκυόνη. «Πρώτα, όμως, θέλω να πάρω τα πράγματά μου. Δεν πρόκειται να ξαναγυρίσω εδώ, και δε θ'αφήσω τα ρούχα και τα λεφτά μου στους φύλακες!»

Ο Φιλοπολίτης ένευσε. «Σύμφωνοι. Βιάσου, όμως.»

Η Αλκυόνη έτρεξε.

* * *

Όταν τελείωσε με το μάζεμα των πραγμάτων της, παρατήρησε ότι ο Φιλοπολίτης κρατούσε το αριστερό του χέρι με το δεξί και ήταν μισοσκυμμένος.

«Η σφαίρα,» της είπε. «Η σφαίρα στον ώμο μου. Πρέπει να τη βγάλεις.»

«Δεν είμαι γιατρός–»

«Πρέπει,» επέμεινε εκείνος. «Δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω το χέρι μου, και ίσως να μου χρειαστεί για να φύγουμε από δω.» Μπήκε στο διαμέρισμά της. «Έλα. Θα σου πω ακριβώς τι να κάνεις· δεν είναι δύσκολο.»

Η Αλκυόνη τον ακολούθησε.

Ο Φιλοπολίτης άρχισε να βγάζει το πάνω μέρος της στολής του, και ήταν φανερό πως δυσκολευόταν· όπως είχε πει, δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει με ευχέρεια το αριστερό του χέρι. Η Αλκυόνη τον βοήθησε, τραβώντας τα μανίκια: κάτι που εκείνος έμοιαζε αδύνατον να καταφέρει.

«Ευχαριστώ,» της είπε, καθώς της είχε την πλάτη του γυρισμένη και το τραύμα εκεί ήταν φανερό επάνω στον αριστερό ώμο. «Τώρα, άκουσέ με... Κατ'αρχήν, έχεις οινόπνευμα;»

«Ναι· μαζί μου κιόλας.» Η Αλκυόνη άφησε τον σάκο της σε μια καρέκλα.

«Θα το χρειαστούμε μετά. Τώρα, πρέπει να βάλεις δύο δάχτυλα σου μες στην πληγή μου και να τραβήξεις τη σφαίρα έξω.»

Η Αλκυόνη πήρε μια βαθιά ανάσα, κοιτάζοντας το τραύμα που ακόμα αιμορραγούσε. Της έμοιαζε αδύνατον να καταφέρει να

χωρέσει έστω και ένα δάχτυλο εκεί μέσα. «Δεν τόχω ξανακάνει αυτό…»

«Δε χρειάζεται. Μη σκέφτεσαι ότι είναι πληγή. Θα μπορούσε νάναι ένα μικρό δερμάτινο σακίδιο. Βγάλε έξω τη σφαίρα.»

Η Αλκυόνη πλησίασε το χέρι της στην πλάτη του. «Τα σακίδια δεν είναι, συνήθως, γεμάτα αίμα.»

«Αυτό είναι. Κάνε γρήγορα.»

Η Αλκυόνη, προσπαθώντας να μη σκέφτεται, έβαλε το ένα της δάχτυλο μες στην πληγή. Και ψαχούλεψε. Ύστερα, έβαλε και τ'άλλο.

Αισθάνθηκε το σώμα του Φιλοπολίτη να τσιτώνεται, κι άκουσε ένα μουγκρητό να βγαίνει απ'το στήθος του. Αναμφίβολα, ο πόνος δεν ήταν μικρός γι'αυτόν· και το γεγονός ότι δεν είχε ακόμα ουρλιάξει την εξέπληττε. *Αλλά καλύτερα να μην αργώ. Πού στο Πορφυρό Κενό είν'αυτή η σφαίρα; Πώς είναι δυνατόν ένα ολόκληρο κομμάτι σίδερο νάχει χαθ–*

Νάτη!

Τη βρήκε. Δεν μπορεί να ήταν τίποτ'άλλο αυτό που αισθανόταν: ένα μικρό, σκληρό κομμάτι μέσα στην υπόλοιπη υγρή, κρεάτινη μάζα. Προσπάθησε να το τραβήξει έξω, κι ανακάλυψε ότι δεν ήταν και τόσο εύκολο· γλιστρούσε σα διάολος. Έσφιξε τα δόντια, στένεψε τα μάτια, και συνέχισε να προσπαθεί, χρησιμοποιώντας όσο πιο επιδέξια γινόταν εκεί μέσα τα δυο της δάχτυλα.

Η αναπνοή του Φιλοπολίτη ακουγόταν δυνατή και εσπευσμένη, και το σώμα του έμοιαζε νάχει γίνει σκληρό και άκαμπτο σαν πέτρα.

Βιάσου! πρόσταξε η Αλκυόνη τον εαυτό της. *Βιάσου!*

Και, μ'ένα απότομο τράβηγμα, πέταξε τη σφαίρα έξω απ'το ματωμένο τραύμα.

Ο Φιλοπολίτης γρύλισε, κι ύστερα ανέπνευσε ελεύθερα. «Το οινόπνευμα…» έκανε, αγκομαχώντας. «Ρίξε οινόπνευμα…»

Η Αλκυόνη άνοιξε το σάκο της, πήρε από μέσα ένα φιαλίδιο, και έλουσε το τραύμα.

Ο Φιλοπολίτης γρύλισε, δυνατότερα από πριν. «Βάλε μια… μια πετσέτα επάνω… και δέσε την… με κάτι.»

Η Αλκυόνη υπάκουσε. Πήρε μια πετσέτα προσώπου απ'το σάκο της, τη δίπλωσε, την έβαλε πάνω στο τραύμα του άντρα, και την έδεσε, τυλίγοντας μια κορδέλα γύρω απ'τον ώμο και τη μασκάλη του.

«Σ'ευχαριστώ,» είπε ο Φιλοπολίτης, πιάνοντας το πάνω μέρος της στολής του και φορώντας το. «Πάμε τώρα. Πάμε εκεί που μου έλεγες.»

Η Αλκυόνη ένευσε, κλείνοντας τον σάκο της και παίρνοντάς τον στον ώμο. *Μα τους θεούς,* σκέφτηκε, *γιατί τα κάνω όλ'αυτά;*

Γιατί συμφώνησα εξαρχής να τον βοηθήσω;

Βγήκαν απ’το διαμέρισμα, και ο Φιλοπολίτης πάτησε το κουμπί του ανελκυστήρα, καλώντας τον.

Γιατί, απάντησε στον εαυτό της η Αλκυόνη, *είναι κι αυτός Ανεμοσκόπος. Δεν μπορεί νάναι τίποτ’άλλο παρά Ανεμοσκόπος.*

Όμως πώς ήξερε πώς να με βρει; Αυτό δεν είναι κάτι που μπορεί να το κάνει ένας Ανεμοσκόπος. Τι τον οδήγησε σε μένα;

Ο ανελκυστήρας ήρθε· ο Φιλοπολίτης άνοιξε την καγκελωτή του πόρτα και μπήκαν στον μικρό θάλαμο.

Η Αλκυόνη πάτησε το κουμπί για το υπόγειο.

Τα σύρματα του ανελκυστήρα ακούγονταν να τρίζουν από πάνω τους, ενώ το κουτί που τους περιέκλειε ακουγόταν να τρίβεται στα πέτρινα τοιχώματα γύρω του.

Ο Φιλοπολίτης είχε πάλι τραβήξει το πιστόλι του, παρατήρησε η Αλκυόνη· μάλλον, φοβόταν ότι ίσως κάτω να μην ήταν μόνοι. Η μυρωδιά του ιδρώτα του ήταν δυνατή μέσα στον μικρό θάλαμο.

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε, φτάνοντας στο υπόγειο. Πίσω από την καγκελωτή του πόρτα, σκοτάδι φαινόταν.

Ο Φιλοπολίτης άνοιξε. «Υπάρχει φως εδώ;»

Η Αλκυόνη βγήκε απ’τον ανελκυστήρα και ψαχούλεψε μες στο σκοτάδι. Βρήκε τον τραχύ πέτρινο τοίχο, και τον διακόπτη. Τον κατέβασε και λάμπες άναψαν, αποκαλύπτοντας έναν χώρο γεμάτο παλιά πράγματα –μηχανήματα, μηχανικά κομμάτια, έπιπλα, έντυπα– και πόρτες, οι οποίες οδηγούσαν σε προσωπικές αποθήκες των ενοίκων της πολυκατοικίας. Η Αλκυόνη δεν είχε δική της προσωπική αποθήκη· δεν τη χρειαζόταν.

«Παλιότερα,» είπε, «απ’ό,τι ξέρω, ετούτο το υπόγειο και το υπόγειο της πλαϊνής πολυκατοικίας ήταν ένα, και το χρησιμοποιούσαν οι άνθρωποι και των δύο. Μετά, όμως, κάποια παρεξήγηση έγινε, ή ίσως οι ιδιοκτήτες να τσακώθηκαν –δε θυμάμαι ακριβώς–, και το χώρισαν, χτίζοντας έναν διαχωριστικό τοίχο, ο οποίος δεν πρέπει νάναι και τόσο χοντρός. Αν καταφέρεις να τον ανατινάξεις, θα βγούμε στη διπλανή πολυκατοικία· και μετά, υπάρχει ένας κήπος στην πίσω μεριά της.»

Ο Φιλοπολίτης ένευσε. «Καταλαβαίνω. Πού είναι ο τοίχος;»

«Από δω πρέπει νάναι.» Η Αλκυόνη προχώρησε, περνώντας δίπλα από έναν παλιό τροχό.

Ο Φιλοπολίτης την ακολούθησε, και έφτασαν μπροστά σ’έναν τοίχο ο οποίος δεν έμοιαζε με τους υπόλοιπους τριγύρω. Αυτοί ήταν φτιαγμένοι από συμπαγή πέτρα και σοβαντισμένοι, ενώ ετούτος ήταν χτισμένος με μικρές τετράγωνες πέτρες που δεν είχαν ποτέ σοβαντιστεί.

Ο Φιλοπολίτης τον άγγιξε.

Η Αλκυόνη τού έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα.

«Θα γίνει η δουλειά μας, νομίζω,» είπε ο Φιλοπολίτης. «Απομακρύνσου.»

Η Αλκυόνη απομακρύνθηκε, ενώ εκείνος έβγαζε κάτι από μια μεγάλη τσέπη του παντελονιού του. Εκρηκτικές ύλες, σκέφτηκε η Ανεμοσκόπος, καθώς τον έβλεπε να τις κολλά στον τοίχο και να πατά μερικά μικροσκοπικά πλήκτρα επάνω τους, ρυθμίζοντάς τες.

Τελειώνοντας, απομακρύνθηκε κι εκείνος, και πλησίασε την Αλκυόνη, τραβώντας την από το χέρι, για να πάνε ακόμα πιο μακριά. Την οδήγησε πίσω από ένα κιβώτιο, και γονάτισαν εκεί.

Ένας δυνατός κρότος αντήχησε, και κομμάτια πέτρας εκτοξεύτηκαν. Σκόνη σηκώθηκε: ένα πυκνό σύννεφο που έκρυβε τα πάντα.

Ο Φιλοπολίτης ορθώθηκε, εξακολουθώντας να κρατά το χέρι της Αλκυόνης, και την τράβηξε μες στη θολούρα. Το άλλο του χέρι το είχε μπροστά στη μύτη του, και η Αλκυόνη ακολούθησε το παράδειγμά του, εισπνέοντας όσο πιο λίγη σκόνη μπορούσε. Όμως, ακόμα κι έτσι, καθώς περνούσαν το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί, άρχισε να βήχει.

Από την άλλη μεριά, η σκόνη ήταν εξίσου πυκνή. «Προς τα πού;» ρώτησε ο Φιλοπολίτης. «Προς τα πού πάμε;»

«Δεν ξέρω,» έβηξε η Αλκυόνη. «Πρέπει νάχει σκάλες κάπου εδώ… και… και μετά, επάνω, θα υπάρχει κάποια πόρτα για τον κήπο.»

«Υποθέτω δεν ξέρεις, επίσης, και πού έχει διακόπτη για το φως…»

«Το μάντεψες. Δεν έχω ξαναμπεί σ’ετούτη την πολυκατοικία. Έχω, όμως, φακό μαζί μου.» Παίρνοντας το χέρι της απ’το δικό του, ψαχούλεψε μες στο σάκο της. Βρήκε τον φακό και τον άναψε. «Δεν έχει ενέργεια για πολλή ώρα,» προειδοποίησε τον Φιλοπολίτη, φωτίζοντας ένα πέρασμα εμπρός τους, δεξιά κι αριστερά του οποίου υπήρχαν πόρτες. Σκόνη πλανιόταν παντού. Η Αλκυόνη έβηξε.

Δεν άργησαν να βρουν τις σκάλες. Ήταν λίγο παρακάτω· στο κέντρο του υπογείου, υπολόγιζε η Αλκυόνη. Ήταν πέτρινες και παλιές, όπως αυτές στη δική της πολυκατοικία. Σ’ορισμένα σημεία τα σκαλοπάτια ήταν ραγισμένα, σαν να είχαν περάσει από κάποιο έντονο σεισμό, ή σαν κάτι πολύ βαρύ νάχε πατήσει επάνω τους.

Ο Φιλοπολίτης ανέβηκε πρώτος, κι εκείνη τον ακολούθησε.

Επάνω, σ’έναν απ’τους διαδρόμους της πολυκατοικίας, μια πόρτα είχε ανοίξει και μια γαλανόδερμη γυναίκα κοίταζε.

Ο Φιλοπολίτης έστρεψε το πιστόλι του προς το μέρος της. «Μέσα!» φώναξε. «Τώρα!»

Η πόρτα έκλεισε αμέσως, και μια αμπάρα ακούστηκε να τραβιέται από πίσω.

Η Αλκυόνη κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας για καμια άλλη πόρτα: κάποια πόρτα που θα φαινόταν καθαρά πως έβγαζε στον κήπο. – Όπως *αυτή!* Ήταν σιδερένια, χτυπημένη και σκουριασμένη σε κάμποσα σημεία, και είχε ένα μικρό, καγκελωτό παραθυράκι με το τζάμι κλειστό. «Εκεί,» είπε η Αλκυόνη, δείχνοντας στον Φιλοπολίτη.

Εκείνος ένευσε. Ζύγωσαν την πόρτα κι έκανε να την ανοίξει. Ήταν κλειδωμένη. Σημάδεψε την κλειδαριά με το πιστόλι, και πυροβόλησε. Η κλειδαριά έσπασε, και ο Φιλοπολίτης άνοιξε την πόρτα με μια ελαφριά σπρωξιά. Μπροστά τους αποκαλύφτηκε ο μικρός κήπος πίσω από την πολυκατοικία. Τα δέντρα και τα φυτά του ήταν σκοτεινά μες στη νύχτα, πλημμυρισμένα σε πυκνές σκιές.

Η Αλκυόνη, κοιτάζοντας ολόγυρα με το κεφάλι υψωμένο, διαπίστωσε ότι ο κήπος βρισκόταν ανάμεσα σε πέντε πολυκατοικίες. *Η δική μου πρέπει νάναι αυτή,* σκέφτηκε, ατενίζοντας τον ψηλό, μαύρο όγκο που έκρυβε τον νυχτερινό ουρανό. *Όμως δεν έχει πόρτα που να βγάζει εδώ.*

Ο Φιλοπολίτης προχώρησε μες στον κήπο, με το πιστόλι του ακουμπισμένο στον ώμο. Η Αλκυόνη τον ακολούθησε, τραβώντας –από ένστικτο; από φόβο; δεν ήξερε ακριβώς– το μακρύ μαχαίρι απ'το παντελόνι της.

Από πάνω τους, άκουσαν φτερουγίσματα. Ο Φιλοπολίτης, παύοντας να βαδίζει, τράβηξε την Αλκυόνη κάτω από τις φυλλωσιές ενός χαμόδεντρου. Εκείνη ύψωσε το βλέμμα, και είδε δύο μεγάλες, φτερωτές μορφές να περνάνε απ'τον νυχτερινό ουρανό, ρίχνοντας τις σκιές τους στον ήδη σκοτεινό κήπο και κρύβοντας, για λίγο, το φεγγάρι. Γρύπες. Της *χωροφυλακής*. Επάνω στα πελώρια θηρία αναβάτες φαίνονταν, οι οποίοι κρατούσαν πυροβόλα προσαρτημένα στη σέλα.

Ο Φιλοπολίτης άρχισε πάλι να κινείται, σκυφτός· και η Αλκυόνη τον μιμήθηκε, πηγαίνοντας στο κατόπι του, φοβούμενη ακόμα και ν'αναπνεύσει ελεύθερα, σαν οι φύλακες να μπορούσαν από τέτοια απόσταση ν'ακούσουν την αναπνοή της.

Ο Φιλοπολίτης την οδήγησε σ'ένα από τα άκρα του κήπου, ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες. Εμπρός τους ορθωνόταν τώρα ένας πέτρινος τοίχος. «Μπορείς να σκαρφαλώσεις;» τη ρώτησε, ψιθυριστά.

«Ναι.»

Ο Φιλοπολίτης πήδησε, πιάστηκε στην κορυφή του τοίχου, και γλίστρησε απ'την άλλη μεριά.

Η Αλκυόνη τον ακολούθησε, και βρέθηκε σ'ένα στενορύμι, γεμάτο σκουπίδια. Τα μάτια δύο γατών γυάλιζαν στο σκοτάδι, καθώς τα ζώα τούς παρατηρούσαν.

Ο Φιλοπολίτης πλησίασε την άκρη του σοκακιού, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο και κάνοντας νόημα στην Αλκυόνη να μείνει πίσω. Κοίταξε έξω, κι από τις δυο μεριές, και μετά επέστρεψε κοντά της. «Δε φαίνεται να μας περιμένουν εδώ,» της είπε. «Έχεις υπόψη σου κάποιο μέρος όπου μπορούμε να πάμε και να κρυφτούμε;»

Μέρος όπου *μπορούμε να πάμε* και *να* κρυφτούμε;... Η Αλκυόνη κατέβασε το βλέμμα, σκεπτικά. Ν*α ένα καλό* ερώτημ*α.* Πού *να* κρυ*φ*τούμ*ε, τώρα* που *μας* κυνηγά όλη η *χωροφυλακή* της Άκρης*;* Τι ή*θελα* εγώ και *μπλέ–;* Και τότε, η ιδέα ήρθε στο μυαλό της.

«Ναι,» είπε στον Φιλοπολίτη, υψώνοντας το βλέμμα της στο πρόσωπό του· «ναι, έχω υπόψη μου ένα τέτοιο μέρος.»

.5.

Η Αλκυόνη πλησίασε το σπίτι στο πλάι της ψηλής πολυκατοικίας. Κανείς άλλος δεν ήταν μέσα στο μικρό, σκοτεινό δρομάκι. Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, για να δει μήπως κάποιος την παρακολουθούσε, μα δεν μπορούσε να δει κανέναν. Ο Φιλοπολίτης την περίμενε σ'έναν άλλο σοκάκι, όχι πολύ μακριά από εδώ.

Κι *αν είμαι τυχερή, δε θ'αργήσω.* Μάλλον*, δε θ'αργήσω.*

Χτύπησε την πόρτα, δύο φορές, απανωτά.

«Ποιος είναι;» ρώτησε μια διστακτική φωνή από μέσα. Μια γυναικεία φωνή.

Γυναικεία; Η Αλκυόνη αισθάνθηκε, άθελά της, ένα κέντρισμα ζήλιας μέσα της. «Ποια είσαι συ;»

«Ποια είσαι εσύ; Δε χτυπάω εγώ την πόρτα σου!»

«Το σπίτι του Γεράρδου, του Καπετάνιου της Ανεμομάχης, δεν είν'αυτό;»

«Ποια ρωτάει;»

«Κι εσύ ποια είσαι που θες να μάθεις;» είπε η Αλκυόνη.

«Κοπελιά, δε χτυπάω εγώ τη δική σου πόρτα· εσύ χτυπάς τη δική μου!»

«Είμαι εδώ για να μιλήσω στον Γεράρδο. Είναι επείγον.»

«Δεν είναι εδώ ο Γεράρδος.»

«Πού είναι; Ταξιδεύει;»

«Θα μου πεις ποια είσαι;»

«Άνοιξε την πόρτα!» απαίτησε η Αλκυόνη.

Η πόρτα άνοιξε, κατά το ήμισυ, και δύο καστανά, γυναικεία μάτια την ατένισαν από τη χαραμάδα.

«Τι κάνεις μες στο σπίτι του Γεράρδου;» ρώτησε η Αλκυόνη.

Τα μάτια την κοίταξαν από πάνω ώς κάτω. «Τι σε νοιάζει εσένα;»

«Είναι φίλος μου.»

«Φίλος σου; Δε σ'έχει ποτέ αναφέρει. Πώς σε λένε;»

Τα μάτια της Αλκυόνης στένεψαν. «Ίσως να μην το θεώρησε αναγκαίο να με αναφέρει σ'εσένα. Αλκυόνη με λένε.»

«Εντάξει, Αλκυόνη, θα του πω ότι πέρασες.» Η πόρτα έκλεισε.

Σκύλα!

Η Αλκυόνη χτύπησε πάλι, δυνατότερα από πριν. «Πρέπει να του μιλήσω τώρα!»

«Σου είπα, λείπει.»

«Πού έχει πάει;»

«Δεν είναι δική σου δουλειά.»

«Είναι στην πόλη, όμως, έτσι δεν είναι; Άνοιξέ μου να μπω, και θα τον περιμένω μέσα, μέχρι να γυρίσει. Είναι επείγον, σου λέω!»

«Δεν σε ξέρω,» είπε η γυναίκα από την άλλη μεριά της πόρτας, «και δεν σ'έχω ποτέ ξανά ακούσει–»

«Δεν είμαι λακές της Παντοκράτειρας, αν αναρωτιέσαι γι'αυτό.»

«Και πώς το ξέρω πως λες αλήθεια;»

«Θα σου χτυπούσα την πόρτα, αν ήμουν;»

«Γιατί όχι;»

Η Αλκυόνη αναστέναξε. «Ο Γεράρδος θα τσαντιστεί όταν μάθει πως έκανα τόσο κόπο νάρθω εδώ κι εσύ δεν μου άνοιξες!»

«Θα το δούμε αυτό.»

«Θα τον περιμένω έξω απ'την πόρτα, αν δε μου ανοίξεις!» απείλησε η Αλκυόνη.

«Όπως θέλεις.» Η φωνή ακουγόταν τώρα από πιο μακριά· η γυναίκα είχε απομακρυνθεί από το κατώφλι.

Μάλιστα... σκέφτηκε η Αλκυόνη, σταυρώνοντας τα χέρια της εμπρός της. *Ποια είναι αυτή η σκύλα, όμως; Και τι κάνει μες στο σπίτι του Γεράρδου;*

Τέλος πάντων· καλύτερα να ειδοποιήσω τον Φιλοπολίτη ότι θ'αργήσουμε λίγο να φύγουμε από δω. Ίσως να θέλει να κρυφτεί κάπου πιο καλά.

* * *

Ο Γεράρδος επέστρεφε από το Καταγώγιο, μες στη νύχτα. Τον Βατράνο τον είχε αφήσει στο καμαρίνι της γαλανόδερμης χορεύτριας, η οποία ονομαζόταν Νεφρίλκι... και την οποία ο Γεράρδος ήταν βέβαιος πως ο ναύτης του τη γνώριζε πολύ καλύτερα απ'ό,τι του είχε πει. Υπήρχε κάποια σχέση ανάμεσά τους, σημαντικότερη από τη σχέση ενός τακτικού πελάτη με μια χορεύτρια. Ό,τι και να ήταν, όμως, ο Γεράρδος έκρινε πως ετούτη η νύχτα δεν ήταν η καλύτερη στιγμή για να ρωτήσει τον Βατράνο περισσότερα. Εκτός από το γεγονός ότι όλων η ψυχολογία ήταν σφυροκοπημένη από τη θύελλα των Ανέμων του Κενού, δε σκέφτεσαι αυτά τα πράγματα όταν ένα υπέροχο πλάσμα σαν τη Νεφρίλκι σέρνεται επάνω σου...

Καθώς ο Γεράρδος έμπαινε στο σκοτεινό δρομάκι πλάι στην ψηλή πολυκατοικία και πλησίαζε το σπίτι του, μια φιγούρα πετάχτηκε, ξαφνικά, απ'τις σκιές, πιάνοντάς τον απ'το μπράτσο κι αποκαλώντας τον με τ'όνομά του.

Ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης αιφνιδιάστηκε, και αντέδρασε ενστικτωδώς. Σπρώχνοντας τη φιγούρα, την κόλλησε στον τοίχο κι έβαλε το πιστόλι του κάτω απ'το σαγόνι της.

Ύστερα, τα μάτια του γούρλωσαν, καθώς μες στις πυκνές σκιές κατάφερε να διακρίνει το πρόσωπό της.

«Αλκυόνη;»

Η Αλκυόνη χαμογέλασε. «Γεια σου, Γεράρδε.»

Ο Γεράρδος πήρε το πιστόλι του απ'το σαγόνι της και το έκρυψε πάλι μες στο πανωφόρι του. «Τι στο Κενό κάνεις εδώ;»

«Ποια είν'αυτή στο σπίτι σου;»

«Εγώ ρώτησα πρώτος.»

Τα μάτια της Αλκυόνης γυάλισαν παιχνιδιάρικα μες στο σκοτάδι. Είπε: «Χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Ποια είν'αυτή στο σπίτι σου τώρα;»

«Μια φίλη. Θεώνη τη λένε. Δουλεύει στην Ανεμομάχη–»

«Και τι κάνει στο σπίτι σου;»

«Την είχε επηρεάσει η θύελλα, και την έφερα εδώ για να συνέλθει.»

«Γιατί;»

«Σου είπα, είναι φίλη μου. Ποιο είναι το προ–»

«Πιο καλή φίλη σου απ'ό,τι εγώ;»

«Δε βάζω βαθμούς στους φίλους μου.»

«Έτσι, ε;»

Ο Γεράρδος αναστέναξε. «Τι θέλεις, Αλκυόνη;»

«Σου είπα, χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Πάμε μέσα τώρα να σου μιλήσω; Αυτή η τρελή δε μ'άφηνε να μπω.»

Κατά πάσα πιθανότητα, υποπτευόταν ότι μπορεί να ήσουν πράκτορας της Παντοκράτειρας, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Η Θεώνη όλους τους υποπτεύεται για πράκτορες της Παντοκράτειρας… κι ορισμένες φορές δεν την αδικώ.*

«Έλα.» Πλησίασε την πόρτα του σπιτιού του και την ξεκλείδωσε. Άνοιξε και μπήκαν.

Η Θεώνη σηκώθηκε από την πολυθρόνα όπου καθόταν. Κοίταξε τον Γεράρδο και, μετά, την Αλκυόνη. «Την ξέρεις αυτή τη γυναίκα;» τον ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Αλκυόνη, που στεκόταν ένα βήμα πίσω απ'τον Γεράρδο, της έβγαλε τη γλώσσα.

Η Θεώνη την αγριοκοίταξε, και σκέφτηκε: *Πού τη γνώρισες; Στο τρελοκομείο;*

Ο Γεράρδος έκλεισε την πόρτα. «Τη λένε Αλκυόνη· είναι Ανεμοσκόπος. Και από δω, Αλκυόνη, είναι η Θεώνη, που σου είπα.»

Η Αλκυόνη αναποδογύρισε τα μάτια. «Χάρηκα ιδιαιτέρως.»

«Παρομοίως…» είπε, ξερά, η Θεώνη.

Ο Γεράρδος στράφηκε στην Αλκυόνη. «Για τι πράγμα, λοιπόν, θέλεις να μου μιλήσεις;»

«Θα μπορούσαμε να συζητήσουμε χωρίς αυτή να ακούει;»

«Τη Θεώνη την εμπιστεύομαι.»

Εγώ δεν την εμπιστεύομαι! σκέφτηκε η Αλκυόνη, λοξοκοιτάζοντας την καστανομάλλα γυναίκα αντίκρυ της. «Δε θέλω τίποτα να μαθευτεί…»

«Μην ανησυχείς, τίποτα δε θα μαθευτεί,» υποσχέθηκε ο Γεράρδος.

Εντάξει, *αφού το λες εσύ…* «Χρειάζομαι το παλιό σου πλοίο.»

«Τον Μακρινό Ταξιδευτή;»

«Ναι.»

«Είναι κατεστραμμένος, Αλκυόνη–»

«Δε με πειράζει. Θέλω κάπου να μείνω για μερικές μέρες.»

«Σε διώξανε απ'το σπίτι σου;»

«Όχι ακριβώς,» είπε η Αλκυόνη. «Έπρεπε, όμως, να φύγω· δε μπορούσα να κάνω αλλιώς.»

«Έλα να μείνεις εδώ, τότε. Μερικές μέρες μπορώ να σε φιλοξενήσω· δε νομίζω να φύγω για το Κενό τόσο σύντομα. Μόλις επέστρεψα.»

«Σ'ευχαριστώ, Γεράρδε· και θα έμενα, αλλά, βλέπω, έχεις παρέα…» Λοξοκοίταξε πάλι τη Θεώνη.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» τη διαβεβαίωσε ο Γεράρδος. «Η Θεώνη δε μένει εδώ· ήρθε επειδή–»

«Και πάλι, δε θέλω να είμαι βάρος. Προτιμώ να μείνω στο παλιό σου σκάφος. Να πάω;»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. *Τι μου κρύβεις, Αλκυόνη; Τι συμβαίνει; Σε κυνηγάνε;* Ανέκαθεν, η Αλκυόνη ήταν παλαβή –ιδίωμα των Ανεμοσκόπων, ίσως–, αλλά ποτέ δεν έκανε πράγματα τελείως παράλογα. Σε διαφορετική περίπτωση, δε θ'αρνιόταν να μείνει στο σπίτι του, νόμιζε ο Γεράρδος.

Είπε, όμως: «Εντάξει, μπορείς να πας. Εξάλλου, εγκαταλειμμένο είναι. Ξέρεις πού βρίσκεται;»

«Περίπου… Στο Κοιμητήριο, δεν είναι;»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Εκεί είναι. Στη δυτική μεριά. Θα το αναγνωρίσεις απ'τα γράμματα επάνω του, τα οποία δεν έχουν ακόμα ξεθωριάσει· ή έτσι πιστεύω, τουλάχιστον.

»Όμως πρέπει να σε προειδοποιήσω, Αλκυόνη… Θυμάσαι γιατί τον παράτησα τον Μακρινό Ταξιδευτή;»

Η Ανεμοσκόπος έσμιξε τα φρύδια. «Είχαν χαλάσει οι μηχανές του;…»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Αυτό δε θα ήταν πρόβλημα· ό,τι κι αν είχαν πάθει οι μηχανές του, θα μπορούσα να τις επισκευάσω. Τον παράτησα επειδή είχε… κάτι είχε εισβάλλει στο σκάφος. Κάτι σαν αρρώστια, σαν μόλυνση, που το κατέτρωγε σιγά-σιγά. Την κόλλησε όταν είχαμε σταματήσει σ'ένα έρημο νησί· κι από τότε, παράξενα πράγματα άρχισαν να συμβαίνουν μες στο πλοίο…»

«Τι παράξενα πράγματα;»

«Οι ναύτες ξυπνούσαν από εφιαλτικά όνειρα, έβλεπαν οράματα... κι ύστερα, μέσα από τα ίδια τα τοιχώματα του σκάφους, κάποιες... *μορφές* ξεπρόβαλλαν. Έτσι, προτίμησα να πουλήσω τις μηχανές του, και ό,τι άλλο μπορούσε να πουληθεί από αυτό, και να το παρατήσω. Δε γινόταν αλλιώς.»

«Μου τα λες τούτα για να με τρομάξεις...» είπε η Αλκυόνη, δυσπιστώντας.

«Καθόλου. Είναι η αλήθεια. Όποιον απ'τους παλιούς μου ναύτες κι αν ρωτήσεις τα ίδια θα σου πει· ίσως και χειρότερα.»

«Δεν πέθανε κανένας, όμως, έτσι;»

«Όχι,» τη διαβεβαίωσε ο Γεράρδος, «κανένας δεν πέθανε.»

«Εντάξει,» είπε η Αλκυόνη, και στράφηκε στην πόρτα.

Ο Γεράρδος την έπιασε απ'τον ώμο. «Είσαι σίγουρη ότι θες να πας εκεί;»

Εκείνη κατένευσε.

«Να προσέχεις. Κι αν θες να ξανάρθεις για να μου μιλήσεις περισσότερο, έλα· εδώ θα είμαι.»

* * *

Η Αλκυόνη βρήκε τον Φιλοπολίτη να περιμένει στο σοκάκι όπου τον είχε αφήσει.

«Έγινε τίποτα όσο έλειπα;» τον ρώτησε.

«Ευτυχώς όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Φαίνεται πως, για την ώρα, μας έχουν χάσει.

»Εσύ τι έκανες; Μίλησες σ'αυτόν το φίλο σου; Είναι σίγουρα άτομο εμπιστοσύνης, Αλκυόνη;»

«Φυσικά και είναι. Επιπλέον, δεν του είπα τίποτα για σένα. Του είπα ότι εγώ χρειαζόμουν το παλιό του σκάφος.»

«Και σ'το έδωσε;»

«Ναι. Πάμε.»

Βγήκαν προσεκτικά απ'το σοκάκι, κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά, ώστε να βεβαιωθούν ότι κανείς δεν τους παρακολουθούσε, και η Αλκυόνη οδήγησε τον Φιλοπολίτη προς το Κοιμητήριο Σκαφών της Άκρης, το οποίο πολλοί θεωρούσαν στοιχειωμένο μέρος.

Καθώς διέσχιζαν την πόλη, πήγαιναν από σκοτεινό δρομάκι σε σκοτεινό δρομάκι, γιατί κι οι δυο τους ήξεραν πως υπήρχε μεγάλος κίνδυνος αν ακολουθούσαν τις κεντρικές αρτηρίες· ο Φιλοπολίτης είπε ότι θα ήταν, ουσιαστικά, καταδικασμένοι αν πήγαιναν από εκεί: θα τους έβλεπαν οι γρυποκαβαλάρηδες της χωροφυλακής που περιφέρονταν στον ουρανό· κι αν δεν τους έβλεπαν αυτοί, τότε θα τους παρατηρούσε κάποιος τηλεοπτικός πομπός. Βέβαια, ήταν νύχτα, και το σκοτάδι, αναμφίβολα, κάλυπτε την όψη τους·

όμως, απ’την άλλη, ποιος άλλος θα βάδιζε στους δρόμους της Άκρης, μια ώρα σαν κι ετούτη, που οι περισσότεροι βρίσκονταν κλεισμένοι στα σπίτια τους, ύστερα από τη χτεσινοβραδινή θύελλα που είχε κλυδωνίσει την ψυχοσύνθεσή τους;

Το Κοιμητήριο Σκαφών ήταν, ευτυχώς, αφύλακτο· δεν υπήρχε κανένας που να φρουρεί τα εγκαταλειμμένα σκάφη, καθώς αιωρούνταν στο Πορφυρό Κενό πέρα από την Άκρη. Η Αλκυόνη στάθηκε, για μια στιγμή, και κοίταξε το μέρος. Το Κοιμητήριο δεν ήταν, ουσιαστικά, τίποτα περισσότερο από ένα λιμάνι, που οι προβλήτες του εκτείνονταν πολλά μέτρα έξω από την πόλη, δημιουργώντας έναν λαβύρινθο από ξύλινες σανίδες μέσα στο Κενό. Επικίνδυνο μέρος για κάποιον μη-Ανεμοσκόπο, καθώς οι Άνεμοι εδώ χτυπούσαν πολύ δυνατότερα απ’ό,τι στο εσωτερικό της Άκρης –συνήθως, δεν έφταναν καν στο εσωτερικό της Άκρης, καθώς τους διέλυε ο Ανεμοθραύστης.

Η Αλκυόνη βάδισε προς την πέτρινη αψίδα που θεωρείτο επισήμως κεντρική πύλη του Κοιμητηρίου.

Ο Φιλοπολίτης την έπιασε απ’το μπράτσο, σταματώντας την. «Όχι από κει. Υπάρχει τηλεοπτικός πομπός.»

Πώς το ξέρεις; ήταν έτοιμη να ρωτήσει η Αλκυόνη, αλλά, έπειτα, θυμήθηκε ότι ο άνθρωπος ήταν χωροφύλακας προτού του συμβεί... ό,τι του είχε συμβεί. Επομένως, δεν έφερε αντίρρηση.

Κι ο Φιλοπολίτης την οδήγησε από μια άλλη πλευρά. Βρέθηκαν στην άκρη της Άκρης και πήδησαν πάνω σε μια από τις ξύλινες προβλήτες, η οποία έτριξε κάτω απ’τα πόδια τους.

«Στη δυτική μεριά, είπε ο Γεράρδος,» πληροφόρησε η Αλκυόνη τον Φιλοπολίτη, και βάδισαν μέσα στον λαβύρινθο. Το Πορφυρό Κενό απλωνόταν τώρα παντού γύρω τους, έχοντας εκείνο το σκούρο κόκκινο χρώμα που ήταν σχεδόν μαύρο και φανέρωνε ότι κι εδώ, όπως και στη Σεργήλη, ήταν νύχτα.

Η Αλκυόνη αισθάνθηκε έναν απ’τους Ανέμους να χαϊδεύει το πρόσωπό της και να ψιθυρίζει κάτι ακατανόητο μέσα της. Χαμογέλασε.

Ο Φιλοπολίτης πρέπει να το αισθάνθηκε επίσης, γιατί τον είδε να στενεύει τα μάτια.

Δεξιά κι αριστερά τους, μπροστά τους και πίσω τους, υπήρχαν πλοία δεμένα στις προβλήτες: τα άνω και τα κάτω ιστία τους ήταν ή κουρελιασμένα ή ανύπαρκτα· τα σώματά τους έμοιαζαν κουρασμένα, ή ήταν φανερά χτυπημένα με τρύπες και λακκούβες επάνω τους, ή σκουριασμένα από τη σκουριά που πλήττει τα σκάφη όταν αφήνονται μόνα τους στο Κενό δίχως καμία συντήρηση.

Η Αλκυόνη έψαχνε για τα γράμματα που έγραφαν ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ, και δεν άργησε να τα βρει, επάνω σ’ένα πλοίο που το

μεταλλικό του κέλυφος δεν ήταν ούτε χτυπημένο ούτε σκουριασμένο· τουναντίον, γυάλιζε. Γυάλιζε με μια αφύσικη γυαλάδα, σαν απαλή ακτινοβολία, σαν φεγγαρόφωτο.

Τι *πράγμα* είν'αυτό; αναρωτήθηκε η Αλκυόνη.

Και ο Φιλοπολίτης τής έριξε ένα βλέμμα που μαρτυρούσε ότι είχε ακριβώς την ίδια απορία στο μυαλό του.

Η Ανεμοσκόπος ανασήκωσε τους ώμους, για να δείξει την άγνοιά της. Καθώς, όμως, ζύγωναν το σκάφος, το θεώρησε σωστό να προσθέσει: «Ο Γεράρδος με προειδοποίησε ότι μια ασυνήθιστη… ασθένεια είχε πλήξει το σκάφος του.»

«Ασθένεια;» μόρφασε ο Φιλοπολίτης.

«Ναι. Την κόλλησε καθώς περνούσαν από ένα νησί· γι'αυτό κιόλας ο Γεράρδος αναγκάστηκε να το εγκαταλείψει. Μην ανησυχείς, όμως, δεν είναι θανατηφόρα.»

«Αυτό δεν είναι και πολύ καθησυχαστικό!»

«Δε νομίζω να μας πειράξει.» Σταμάτησαν να βαδίζουν μπροστά απ'το σκάφος. Αντίκρυ τους, υπήρχε μια σιδερένια σκάλα που έβγαζε στο άνω κατάστρωμα. «Ο Γεράρδος είπε ότι οι ναύτες του έβλεπαν εφιάλτες, και ότι… ότι κάποιες μορφές διακρίνονταν μέσα από τα τοιχώματα. Αλλά τίποτα περισσότερο απ'αυτό.»

«Δηλαδή, τι άλλο να συνέβαινε;» Ο Φιλοπολίτης κοιτούσε τα τοιχώματα του σκάφους καλά-καλά, αναμφίβολα περιμένοντας κάποια από αυτές τις «μορφές» να ξεπροβάλλει. Καμία, ωστόσο, δε φάνηκε. Τίποτα το ασυνήθιστο, πέρα από την απαλή ακτινοβολία.

Η Αλκυόνη σήκωσε πάλι τους ώμους. «Οτιδήποτε… Οτιδήποτε μπορεί να συμβεί στο Πορφυρό Κενό.» Πιάστηκε απ'τη σκάλα κι άρχισε ν'ανεβαίνει.

Ο Φιλοπολίτης την ακολούθησε.

Έφτασαν στο άνω κατάστρωμα του σκάφους. Τα κατάρτια δεν είχαν πανιά, παρατήρησε η Αλκυόνη· ο Γεράρδος, μάλλον, τα είχε πουλήσει, όταν παράτησε το πλοίο.

Ο Φιλοπολίτης κοίταξε τριγύρω, βαστώντας το πιστόλι του στο δεξί χέρι. Σίγουρα, περίμενε κάποιον κίνδυνο να πεταχτεί. Ξανά, όμως, τίποτα απολύτως δε συνέβη.

Η Αλκυόνη σήκωσε την καταπακτή του καταστρώματος κι άρχισε να κατεβαίνει την εσωτερική σκάλα. Ο Φιλοπολίτης την ακολούθησε, όπως και πριν.

Ο διάδρομος κάτω ήταν, φυσικά, έρημος… όμως όχι και σκοτεινός. Η απαλή ακτινοβολία που τύλιγε τα εξωτερικά τοιχώματα του σκάφους τύλιγε και τα εσωτερικά.

«Αλκυόνη,» είπε ο Φιλοπολίτης, «δε μ'αρέσει καθόλου αυτό. Ίσως θα έπρεπε να πάμε ν'αναζητήσουμε κάποιο άλλο μέρος.»

«Μην είσαι ανόητος. Μια απλή γυαλάδα είναι· δε μπορεί να μας βλάψει.» Η Ανεμοσκόπος άγγιξε τον τοίχο δεξιά της, σαν να ήθελε

να δώσει έμφαση στα λόγια της. «Πού θες να πάμε τώρα; Στη γέφυρα, στο αμπάρι, στις κουκέτες, στην τραπεζαρία; Μπορεί νάσαι κυνηγημένος, αλλά έχεις ένα ολόκληρο σκάφος δικό σου!» Μειδίασε.

Η όψη του Φιλοπολίτη παρέμεινε σφιγμένη. «Πάμε όπου νομίζεις.»

«Στην καμπίνα του καπετάνιου, τότε.»

Προχώρησαν μες στους διαδρόμους, και βρέθηκαν μπροστά σε μια κλειστή πόρτα. Η Αλκυόνη την άνοιξε, για να μπουν σ'ένα άδειο δωμάτιο. Κανένα έπιπλο δεν υπήρχε, κανένας εξοπλισμός· ο Γεράρδος το είχε γδύσει τελείως το σκάφος, προτού το εγκαταλείψει στο Κοιμητήριο.

«Μάλλον, δε θα βρούμε καρέκλες, ούτε κρεβάτι,» είπε η Αλκυόνη. «Αλλά, πιστεύω, θα τα βολέψουμε.»

Ο Φιλοπολίτης κάθισε, σιωπηλά, στο πάτωμα, αφήνοντας το τουφέκι και το πιστόλι δίπλα του.

Η Αλκυόνη κοίταξε έξω από ένα φινιστρίνι, το Κενό και τ'άλλα εγκαταλειμμένα σκάφη του Κοιμητηρίου.

Το πρόσωπό της αντανακλάτο επάνω στο τζάμι…

…και μετά, το πρόσωπό της της μίλησε.

—ΚΑΛΗΣΠΕΡΑ ΣΑΣ, είπε, και η φωνή του αντήχησε απ'όλο το δωμάτιο.

Η Αλκυόνη πετάχτηκε πίσω. Ο Φιλοπολίτης τινάχτηκε όρθιος, πιάνοντας το πιστόλι του.

—ΜΗ ΦΟΒΑΣΤΕ, ΔΕ ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΝΩ ΚΑΚΟ.

«Πού είσαι;» φώναξε ο Φιλοπολίτης.

—ΕΔΩ.

«Τρομερή απάντηση. Αλλά ή παρουσιάζεσαι τώρα ή αρχίζω να πυροβολώ στην τύχη!»

Η Αλκυόνη κοίταξε το δωμάτιο, γύρω-γύρω. *Μα, δεν υπάρχει μέρος για να κρυφτεί κάποιος!*

—ΒΡΙΣΚΕΣΤΕ ΜΕΣΑ ΜΟΥ, είπε η φωνή, που δεν ήταν ούτε αντρική ούτε γυναικεία. ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΠΛΟΙΟ.

«Το πλοίο;» μούγκρισε ο Φιλοπολίτης.

—ΝΑΙ. ΚΑΙ ΒΑΡΙΕΜΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΕΔΩ ΠΕΡΑ. ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ· ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΟΙΜΑΜΑΙ. ΘΑ ΤΡΕΛΑΘΩ, ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ.

«Αλκυόνη,» είπε ο Φιλοπολίτης, «νομίζω πως κάποιος παίζει μαζί μας.»

Η αντανάκλαση ενός προσώπου φάνηκε στα τζάμια όλων των φινιστρινιών: ενός μεταλλικού προσώπου, που δεν ήταν ούτε γυναικείο ούτε αντρικό. —ΜΗ ΜΕ ΠΡΟΣΒΑΛΕΤΕ· ΣΑΣ ΕΙΠΑ, ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΠΛΟΙΟ.

«Ο Μακρινός Ταξιδευτής;» ρώτησε η Αλκυόνη.

—ΟΧΙ.

«Μα, έτσι λέγεται το πλοίο.»

—ΑΥΤΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΔΩΣΑΝ ΜΕΤΑ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΟΥ ΟΝΟΜΑ.

«Και ποιο είναι το… *πραγματ*ικό σου όνομα;» απαίτησε ο Φιλοπολίτης, εξακολουθώντας να έχει το πιστόλι του σε ετοιμότητα.

—ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΣΑΣ ΤΟ ΠΩ ΑΥΤΟ. ΟΧΙ ΑΚΟΜΑ, ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ. ΟΠΟΙΟΣ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΟΥ ΟΝΟΜΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ.

Ο Φιλοπολίτης ρουθούνισε. «Καλό κι ετούτο…»

Η Αλκυόνη τον ατένισε. «Νομίζω πως λέει αλήθεια,» είπε. «Νομίζω πως είναι, όντως, το πλοίο που μας μιλά.»

.6.

Ο Φιλοπολίτης βημάτισε μέσα στην καμπίνα. «Αφού είσαι ζωντανός, όπως λες,» ρώτησε το πλοίο, «γιατί δε φεύγεις από δω; Σ'αρέσει το Κοιμητήριο;»

—ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΦΥΓΩ ΧΩΡΙΣ ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΜΟΥ. ΚΑΠΟΙΟΣ ΜΟΥ ΤΙΣ ΕΒΓΑΛΕ, ΠΡΟΤΟΥ ΞΥΠΝΗΣΩ ΠΛΗΡΩΣ! Η φωνή του, παρότι ούτε αρσενική ούτε θηλυκή, φανέρωνε ενόχληση για το γεγονός που ανέφερε.

Η Αλκυόνη σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της. «Ο Γεράρδος, πάντως, δε μου είπε τίποτα για σένα. Μου είπε, όμως, ότι, πηγαίνοντας σ'ένα νησί, το σκάφος του κόλλησε μια ασθένεια. Μια μόλυνση.»

—ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΓΕΡΑΡΔΟΣ;

«Ο Καπετάνιος σου.»

—ΔΕΝ ΕΧΩ ΠΙΑ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟ. ΕΚΤΟΣ ΑΝ ΗΤΑΝ ΕΔΩ ΟΣΟ ΚΟΙΜΟΜΟΥΝ…

«Τι εννοείς, όταν λες ότι κοιμόσουν;» ρώτησε ο Φιλοπολίτης.

—ΚΟΙΜΟΜΟΥΝ, είπε απλά το πλοίο.ΜΕ ΕΙΧΑΝ ΒΑΛΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΩ. ΚΑΙ ΜΕΤΑ, ΚΑΤΙ ΜΕ ΞΥΠΝΗΣΕ. ΔΕ ΘΥΜΑΜΑΙ ΤΙ ΗΤΑΝ ΑΚΡΙΒΩΣ…

Η *ασθένεια*… σκέφτηκε η Αλκυόνη. Η *μόλυνση*… Δεν πρέπει να ήταν, τελικά, ούτε *ασθένεια* ούτε *μόλυνση*, παρά μόνο το πλοίο που ξυπνούσε. Υπήρχε κάτι σ'εκείνο το νησί που το *αφύπνισε*· και, καθώς *αφυπνιζόταν*, προκάλεσε όλα τα παράξενα φαινόμενα που ανέφερε ο Γεράρδος.

Από την άλλη, βέβαια, πώς ήταν δυνατόν ένα πλοίο νάναι ζωντανό; Η Αλκυόνη δεν είχε ποτέ άλλοτε ακούσει για κάτι τέτοιο.

«Πότε κοιμήθηκες;» το ρώτησε.

Το σκάφος άργησε ν'απαντήσει, σα να δίσταζε, να φοβόταν, ή να σκεφτόταν. Μετά, είπε: —ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ. ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΣΒΗΣΕΙ ΟΛΕΣ ΜΟΥ ΤΙΣ ΜΝΗΜΕΣ. ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΜΟΥ! Έμοιαζε να υπάρχει ένας τόνος πανικού στη φωνή του.

Ο Φιλοπολίτης κάθισε, ακουμπώντας την πλάτη του σ'ένα απ'τα τοιχώματα της καμπίνας και τους πήχεις του στα γόνατά του. Μόρφασε από την πληγή στον ώμο του. «Δεν ξέρω για σένα, Αλκυόνη, αλλά εγώ δεν έχω ξανακούσει για πλοία που μιλάνε. Επομένως, ή κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει εδώ, ή ετούτο το πράγμα προέρχεται από μια εποχή που… που τα πάντα λειτουργούσαν τελείως διαφορετικά.»

«Δεν αποκλείεται,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη, καθίζοντας οκλαδόν στο πάτωμα, αντίκρυ του. «Και είμαι βέβαιη πως ο Γεράρδος δεν ήξερε τίποτα γι'αυτό.»

«Μάλλον,» συμφώνησε ο Φιλοπολίτης.

Η Αλκυόνη τού μίλησε για τις σκέψεις της που αφορούσαν το κοιμισμένο πλοίο και τον Γεράρδο· και κατέληξε: «Το σκάφος του δεν *μολύνθηκε* σ'εκείνο το νησί· απλά, κάπως, *αφυπνίστηκε*.»

«Εκτός, βέβαια, αν υπάρχει κάποια ασθένεια που να ζωντανεύει τα πλοία,» είπε, μεταξύ αστείου και σοβαρού, ο Φιλοπολίτης.

—ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΒΛΗΤΙΚΟ ΝΑ ΜΕ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑ! διαμαρτυρήθηκε το σκάφος.

«Συγνώμη, φίλε μου, αλλά δεν έχω ξανακούσει πλοίο να μιλάει.»

—ΣΟΒΑΡΟΛΟΓΕΙΣ;

«Δε θα μπορούσα να είμαι πιο σοβαρός.»

Το σκάφος έμεινε σιωπηλό.

«Τέλος πάντων,» αναστέναξε, κουρασμένα, ο Φιλοπολίτης, «ό,τι κι αν είσαι, θα σε πείραζε να μείνουμε εδώ για κάποιο καιρό;»

—ΚΑΘΟΛΟΥ. ΕΧΩ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΒΑΡΙΕΜΑΙ, ΕΞΑΛΛΟΥ, ΟΠΩΣ ΗΔΗ ΣΑΣ ΕΙΠΑ. ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΤΕ, ΜΑΛΙΣΤΑ, ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ ΜΟΥ· ΔΕ ΘΑ ΕΙΧΑ ΚΑΝΕΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

«Δεν είμαι ναυτικός,» είπε ο Φιλοπολίτης. «Κάποτε… κάποτε, ήμουν φύλακας της Άκρης. Αλλά όχι πλέον…» Μόρφασε, σμίγοντας τα χείλη απογοητευμένα και στρέφοντας το βλέμμα στο πάτωμα.

«Τι συνέβη;» τον ρώτησε η Αλκυόνη, μετά από μερικές στιγμές σιωπής. «Μου είπες ότι χρειάζεσαι τη βοήθειά μου· για ποιο λόγο τη χρειάζεσαι;»

Το βλέμμα του υψώθηκε· τα γκρίζα του μάτια, μέσα στα οποία εκείνη μπορούσε να διακρίνει έναν Άνεμο, την ατένισαν. «Ετούτη είναι η πιο παράξενη μέρα της ζωής μου…» είπε ο Φιλοπολίτης, και η φωνή του ακούστηκε ξερή και κενή μες στην άδεια καμπίνα. «Δε θα περίμενα, Αλκυόνη, κανείς να με πιστέψει… Δε θα περίμενα κανείς να πιστέψει αυτά που θα σου πω. Αλλά εσύ το ξέρω πως θα με πιστέψεις. Δεν ξέρω πώς σκατά το ξέρω, όμως το ξέρω με απόλυτη βεβαιότητα… Και είναι πράγματα που, αν μου τάλεγαν παλιότερα, κι εγώ ο ίδιος θα τα θεωρούσα τρελά. Αλλά τώρα είναι σα να τάχω δει… σα νάχουν διαδραματιστεί μπροστά στα μάτια μου…»

«Εξήγησέ μου,» τον παρότρυνε η Αλκυόνη, γιατί της φαινόταν ότι ο Φιλοπολίτης έμοιαζε να έχει αρχίσει σχεδόν να παραμιλά.

«Βρισκόμουν έξω, όταν η θύελλα ξέσπασε,» είπε εκείνος. «Ήμουν ένας απ'τους φύλακες με τα κράνη. Τα κράνη που, υποτίθεται, θα μας προστάτευαν απ'τους Ανέμους. Μα εμένα το δικό μου δε με προστάτεψε. Όταν οι Άνεμοι άρχισαν να σφυροκοπούν τον Ανεμοθραύστη, αισθάνθηκα ένα κάλεσμα… το κάλεσμά τους… βαθιά μέσα μου, και…» Τα μάτια του στένεψαν. «Και έβγαλα το κράνος, Αλκυόνη. Στεκόμουν εκεί, στο λιμάνι, κι

έβγαλα το κράνος. Ο συνάδελφός μου μου φώναξε: ‘Τι κάνεις, είσαι τρελός;’ και μετά… μετά, όλα άλλαξαν. Ζήτησα –ζήτησα μέσα μου– από τους Ανέμους να έρθουν πιο κοντά, να περάσουν την ασπίδα, να με πλησιάσουν, γιατί… γιατί μου ψιθύριζαν ότι ήξεραν κάποιο μυστικό κι ότι θα μου το αποκάλυπταν… κι εγώ καταλάβαινα ότι το μυστικό ήταν σημαντικό για μένα.

»Και μες στη θύελλα, Αλκυόνη, ήσουν κι εσύ. Σε *είδα*. Είδα την όψη σου. Και μαζί προσπαθήσαμε να φέρουμε τους Ανέμους κοντά, στην πόλη…»

«Εσύ ήσουν, ώστε!» είπε η Αλκυόνη. «Εσύ ήσουν ο άλλος Ανεμοσκόπος που αισθάνθηκα.»

«Με είχες καταλάβει κι εσύ;»

«Φυσικά και σε είχα καταλάβει. Προσπαθούσες να συγκεντρώσεις τους Ανέμους σ’ένα και μόνο σημείο του Ανεμοθραύστη, για να τον διαλύσεις ευκολότερα –το οποίο ήταν… έξυπνο. Και τώρα που το συλλογιέμαι, μονάχα ένας φύλακας θα μπορούσε να το σκεφτεί.» Μειδίασε. «Χρησιμοποίησες τους Ανέμους σαν συγκεντρωτικά πυρά.»

Ο Φιλοπολίτης τής επέστρεψε το μειδίαμα. «Δεν το έκανα επίτηδες. Δεν ήξερα ακριβώς τι έκανα, για νάμαι ειλικρινής· δεν ήξερα τι με είχε πιάσει.

»Αλλά, Αλκυόνη, αφού κι εσύ με είδες, πώς μετά, στο σπίτι σου, δε με αναγνώρισες;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δεν σε *είδα*. Αισθάνθηκα την παρουσία σου. Άκουσα το κάλεσμά σου. Ήξερα ότι ήταν και κάποιος άλλος Ανεμοσκόπος εκεί έξω, μα δεν ήξερα ότι ήσουν εσύ.»

Ο Φιλοπολίτης συνοφρυώθηκε. «Παράξενο· εγώ το ήξερα.»

«Συνέχισε,» τον παρότρυνε η Αλκυόνη, νιώθοντας πως ήθελε να μάθει περισσότερα γι’αυτόν τον άνθρωπο και την ιστορία του. Σίγουρα, δεν ήταν ένας συνηθισμένος Ανεμοσκόπος· και, ό,τι κι αν ήταν, τόσο καιρό δεν είχε καταλάβει τίποτα για τις δυνάμεις του… μέχρι που η καταιγίδα χτύπησε την Άκρη. *Γιατί;*

«Οι Άνεμοι διαπέρασαν τον Ανεμοθραύστη και μπήκαν στην πόλη… κι εγώ, αναμφίβολα, ήμουν απ’τους πρώτους ανθρώπους που χτύπησαν. Κι εκείνη τη στιγμή, ο κόσμος μου αναποδογύρισε, Αλκυόνη… Είδα πράγματα που– Σκότωσα τον συνάδελφό μου… και θέλω να σκοτώσω κι άλλους… Δε μπορείς να φανταστείς… δε μπορείς να φανταστείς πόσο διεφθαρμένη είναι η χωροφυλακή…»

«Γιατί; Τι είδες;»

«Είδα…» Ο Φιλοπολίτης έσμιξε τα χείλη. Η φωνή του έγινε πιο σταθερή. «Κάποτε, συνέβη ένα ατύχημα. Σκότωσα κάποιον, κατά λάθος. Έναν διαρρήκτη. Και θα μ’έδιωχναν απ’τη χωροφυλακή. Τα πάντα έμοιαζαν αποφασισμένα, και ήμουν προετοιμασμένος να

χάσω τη θέση μου, ή ίσως και κάτι χειρότερο: θα στιγματιζόμουν για πάντα μέσα στην Άκρη ως φονιάς, και θα ήταν δύσκολο μετά να πιάσω οποιαδήποτε άλλη δουλειά… όχι πως ήξερα να κάνω και κάποια άλλη δουλειά. Όμως το περιστατικό, παραδόξως, ξεχάστηκε. Μου είπαν ότι ήταν όλοι πρόθυμοι να το παραβλέψουν. Ο αξιωματικός που είδες στο σπίτι σου, αυτός με το καφετί δέρμα, ονομάζεται Λαρκάνιος, κι εκείνος ήταν που έπρεπε ν'αποφασίσει για την υπόθεσή μου, ως ανώτερός μου. Βέβαια, κι αυτός όφειλε να λογοδοτήσει σε άλλους, μα, ουσιαστικά, η απόφαση ήταν δική του.»

«Και σε βοήθησε…»

«Έτσι νόμιζα. Όμως το έκανε…» Ο Φιλοπολίτης έτριξε τα δόντια, κοίταξε το πάτωμα. «Το έκανε εξαιτίας της γυναίκας μου.»

«Είσαι παντρεμένος;»

«Ήμουν.»

«Τι συνέβη;»

«Είναι νεκρή.»

«Και τι σχέση έχει–;»

«Η γυναίκα μου πηδιόταν μαζί του,» είπε ο Φιλοπολίτης, δίχως να υψώσει το πρόσωπό του· στα μάτια του, όμως, η οργή γυάλιζε πεντακάθαρα. «Πηδιόταν για να μη χάσω εγώ τη θέση μου, από εκείνο το φόνο.»

«Και πώς το έμαθες;»

«Οι Άνεμοι μού το είπαν. Μου το φανέρωσαν με τέτοια βεβαιότητα που,» κούνησε το κεφάλι, «δεν μπορώ να τ'αμφισβητήσω, Αλκυόνη. Καταλαβαίνεις τι εννοώ; Εσύ πρέπει να καταλαβαίνεις…»

Μα το Πορφυρό Κενό! σκέφτηκε η Αλκυόνη. *Οι Άνεμοι σπάνια σού αποκαλύπτουν πράγματα που δεν ξέρεις ήδη. Σχεδόν ποτέ. Εκτός… εκτός αν εσύ είσαι κάτι διαφορετικό… ή αν ο Άνεμος είναι ασυνήθιστος, σπάνιος.* Ωστόσο, κατένευσε. «Καταλαβαίνω.»

Η απάντησή της φάνηκε να τον ικανοποιεί· η όψη του μαλάκωσε λιγάκι. «Και μετά, ο Λαρκάνιος τη σκότωσε,» είπε.

«Τη γυναίκα σου;»

«Ναι. Την έπνιξε, και είπε πως το έκανε κάποιος παρανοϊκός δολοφόνος που τριγυρίζει στην Άκρη. Ο μπάσταρδος είναι ανώμαλος! Είναι πιο ανώμαλος απ'ό,τι μπορείς να φανταστείς· και δεν το ήξερα… δεν το είχα ποτέ υποψιαστεί…»

Μέχρι που οι Άνεμοι σ'το είπαν… Μα το Κενό, Φιλοπολίτη, ή είσαι μια πολύ ιδιαίτερη περίπτωση, ή είσαι τελείως τρελός. Και η Αλκυόνη φοβόταν ότι, πολλές φορές, το ένα εύκολα μπερδευόταν με το άλλο.

«Κι οι υπόλοιποι τον κάλυψαν. Ένα σωρό από τους συναδέλφους μου το ήξεραν, και τον κάλυψαν. Ο φύλακας με τον

οποίο δούλευα, που ήταν και παλιός μου φίλος, το ήξερε επίσης, και ούτ'αυτός μού είπε τίποτα. Κάλυψαν αυτόν τον ανώμαλο μπάσταρδο, γιατί κι οι ίδιοι δεν είναι και πολύ καλύτεροι!»

Αναστέναξε. «Κι εκεί, στο λιμάνι, καθώς τα έμαθα όλα τούτα απ'τους Ανέμους, πυροβόλησα τον συνάδελφό μου στο κεφάλι, κι έφυγα μες στους δρόμους της Άκρης, αναζητώντας κι άλλα απ'αυτά τα καθάρματα.»

«Καταλαβαίνω, λοιπόν, γιατί θέλουν τόσο πολύ να σε πιάσουν,» είπε η Αλκυόνη. «Ο φόβος τους είναι διπλός: φοβούνται μην τους σκοτώσεις, αλλά και μην τους αποκαλύψεις.»

Ο Φιλοπολίτης γέλασε, ξερά και κοφτά· ειρωνικά. «Μην τους *αποκαλύψω*; Δε σοβαρολογείς, Αλκυόνη! Σε ποιους να τους αποκαλύψω; Αφού όλοι βουτηγμένοι μες στα ίδια σκατά είναι, υπηρετώντας την ίδια διεφθαρμένη αρχή.»

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις;»

Ο Φιλοπολίτης κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Δεν έχω ιδέα. Ν'αυτοκτονήσω, στο τέλος, φαίνεται το συνετότερο.»

«Όχι–» άρχισε η Αλκυόνη.

«Ξέρεις μέχρι πού φτάνει η *αρρώστια* μέσα στη χωροφυλακή ετούτης της καταραμένης πόλης;» τη διέκοψε ο Φιλοπολίτης, και για μια στιγμή το βλέμμα του ήταν τρομακτικό. «Θα σου πω μέχρι πού φτάνει! Έχεις ακούσει για τον γνωστό παρανοϊκό δολοφόνο που τριγυρίζει στους δρόμους της Άκρης και κανείς δεν έχει καταφέρει ακόμα να τον πιάσει;»

Η Αλκυόνη ένευσε. «Ναι.» Και ρώτησε: «Αυτός ήταν που λέγανε επισήμως πως σκότωσε τη γυναίκα σου;»

«Αυτός. Ο *ανύπαρκτος*.»

«Ανύπαρκτος;»

«Αστικός μύθος είναι. Δεν υπάρχει παρανοϊκός δολοφόνος, Αλκυόνη,» είπε ο Φιλοπολίτης, μορφάζοντας. «Αν υπήρχε, θα τον είχαν βρει· πού σκατά θα κρυβόταν, τόσα χρόνια; Ο δολοφόνος είναι η χωροφυλακή! Ο δολοφόνος είναι το φάντασμα που κατηγορείται για όλα τα εγκλήματα των φυλάκων της Άκρης: εκείνων που βρίσκονται στα ανώτερα στρώματα της ιεραρχίας, τουλάχιστον.»

«Οι Άνεμοι σ'το αποκάλυψαν κι αυτό;»

«Φυσικά, ποιος άλλος;»

Η Αλκυόνη αναστέναξε. «Φιλοπολίτη, πρέπει να σου πω κάτι πολύ σημαντικό. Κατ'αρχήν, σε πιστεύω. Πιστεύω όλα όσα λες. Αλλά μια περίπτωση σαν τη δική σου εγώ, τουλάχιστον, δεν την έχω ξανακούσει.»

«Τι εννοείς;»

«Οι Ανεμοσκόποι, κανονικά, δε μαθαίνουν τέτοια πράγματα μέσα απ'τους Ανέμους. Εσύ είναι σαν… σαν να είδες κάποιου

είδους οράματα…» Και σταμάτησε να μιλά, καθώς θυμήθηκε και το δικό της όραμα, την αποστολή της, την οποία, μέσα στην κλινική, είχε ξεχάσει, και η οποία ακόμα δεν είχε επιστρέψει στο νου της. Η απώλεια τη βασάνιζε, σαν ένα πυρωμένο καρφί στο μυαλό. Τι *θύελλα* ήταν *αυτή* που *χτύπησε* την Άκρη; Ούτε το *δικό μου όραμα* ήταν κάτι *συνηθισμένο*…

«Τι είναι, Αλκυόνη;» Η φωνή του Φιλοπολίτη την έβγαλε απ'τους συλλογισμούς της.

Εκείνη βλεφάρισε. «Τίποτα…» Έγλειψε τα χείλη. «Το κατάλαβες αυτό που σου είπα;»

«Ναι, αλλά… δεν μπορώ να κάνω κάτι για να το διορθώσω, έτσι δεν είναι;»

«Μα, δε χρειάζεται να *διορθώσεις* τίποτα. Είπες, όμως, πριν ότι ήθελες τη βοήθειά μου…»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φιλοπολίτης, «γιατί νιώθω πως… πως ακόμα υπάρχουν Άνεμοι μέσα μου· πως ακόμα ψιθυρίζουν στο εσωτερικό του κεφαλιού μου· πως ακόμα βλέπω, κάπου-κάπου, εικόνες, σκηνές, οράματα…»

«Υπάρχει, όντως, ένας Άνεμος μέσα σου,» τον διαβεβαίωσε η Αλκυόνη. «Μπορώ να τον δω. Στα μάτια σου.»

Ο Φιλοπολίτης συνοφρυώθηκε.

«Βρίσκεται στην επιφάνεια,» του είπε η Αλκυόνη. «Βρίσκεται, θα μπορούσε να πει κανείς, ακριβώς πίσω απ'τα μάτια σου. Μπορώ να τον διώξω, αν θέλεις.»

«Θέλω. Δεν τον ανέχομαι άλλο μέσα μου. Με τρελαίνει, Αλκυόνη! Θέλω οι φωνές και οι εικόνες να *σταματήσουν*.»

«Θα σταματήσουν,» υποσχέθηκε εκείνη. Σηκώθηκε, τον πλησίασε, και γονάτισε εμπρός του. Πήρε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της και κοίταξε μες στα γκρίζα μάτια του. Βαθιά μες στα γκρίζα μάτια του…

Ναι, ο Άνεμος ήταν εκεί. Ένας απ'τους Ανέμους της καταιγίδας. *Ένας απ'τους Ανέμους* που *μου μίλησαν,* που *μου έδωσαν* την *αποστολή μου. Λες να μπορέσω να ξαναθυμηθώ,* παίρνοντάς τον *απ'τον Φιλοπολίτη* και *τραβώντας* τον *μέσα μου;* Η ελπίδα φτερούγισε στο στήθος της.

Και η Αλκυόνη, έχοντας το βλέμμα της καρφωμένο στα μάτια του Φιλοπολίτη, κάλεσε τον Άνεμο προς τη μεριά της, τον άδραξε γερά, και τον παρέσυρε. Εκείνος αντιστάθηκε για λίγο, αλλά, ύστερα, γλίστρησε εύκολα, ξεγελασμένος από τα κόλπα της. Δεν ήταν άπειρη Ανεμοσκόπος· ήξερε ακριβώς τι έκανε. Και, όταν είχε τον Άνεμο υπό την κυριαρχία της, δεν τον απελευθέρωσε, δεν τον έστειλε πίσω στο Κενό απ'όπου είχε έρθει· τον τράβηξε μέσα της, στο εσωτερικό της ψυχής της–

Σωριάστηκε στο πάτωμα.

«Αλκυόνη!» άκουσε τη φωνή του Φιλοπολίτη, απόμακρα. Αισθάνθηκε το χέρι του στον ώμο της. «Αλκυόνη!»

Η Αλκυόνη άφησε τον Άνεμο να τη γεμίσει, να την πλημμυρίσει, να της μιλήσει, να της αποκαλύψει όλα του τα μυστικά, μην αφήνοντας τίποτα ανείπωτο, μην κρύβοντας τίποτα.

Ήθελε να τα μάθει όλα! Όλα!

Και το όραμά της! Την αποστολή της!

Πού ήταν η αποστολή της; Πού;

Ο Άνεμος δεν ήταν… δεν ήταν ο σωστός Άνεμος!

Η Αλκυόνη ούρλιαξε, απελευθερώνοντας τον μες στο σκάφος κι αφήνοντάς τον να επιστρέψει στο Κενό.

Διπλώθηκε, κλαίγοντας.

«Αλκυόνη;» Ο Φιλοπολίτης. «Είσαι καλά, Αλκυόνη; Με συγχωρείς, αν… αν…»

«Δε φταις εσύ,» αποκρίθηκε εκείνη, εξακολουθώντας να κλαίει, διπλωμένη. «Δε φταις εσύ. Άφησέ με, σε παρακαλώ· άφησέ με…»

Ο Φιλοπολίτης ορθώθηκε, διστακτικά, και απομακρύνθηκε.

.7.

«Ποια ήταν αυτή;» ρώτησε η Θεώνη, όταν η Αλκυόνη έφυγε απ'το σπίτι.

«Σου είπα: τ'όνομά της είναι Αλκυόνη, και είναι Ανεμοσκόπος,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, βγάζοντας το καπέλο του και βάζοντάς το πάλι πάνω στο κεφάλι του σκελετού πλάι στην πόρτα. «Γιατί δεν της άνοιξες πριν; Φοβήθηκες ότι μπορεί να ήταν κατάσκοπος;»

Η Θεώνη ανασήκωσε τους ώμους. «Οτιδήποτε... θα μπορούσε νάναι οτιδήποτε.» Κάθισε ξανά στην πολυθρόνα. «Πού τη γνώρισες;»

«Τη βρήκα σε μια βραχονησίδα, στο Πορφυρό Κενό, μισοπεθαμένη,» εξήγησε ο Γεράρδος, και πήγε προς το υπνοδωμάτιό του. «Τι ξέρεις για τους Ανεμοσκόπους, Θεώνη;»

«Ότι είναι, ουσιαστικά, τρελοί.»

«Δεν είναι ψέμα αυτό. Αλλά ούτε και η αλήθεια ακριβώς.» Ο Γεράρδος τράβηξε το πιστόλι του και το έβαλε μέσα σ'ένα συρτάρι του γραφείου. Η Αλκυόνη, πάντως, όφειλε να παραδεχτεί ότι ήταν από τους πιο τρελούς ανθρώπους που είχε γνωρίσει στη ζωή του. Ήταν τρελή, όχι με τρόπο άσχημο, ούτε με τρόπο παρανοϊκό ή σχιζοφρενικό, αλλά με τρόπο απρόβλεπτο, ασυμβίβαστο, εκκεντρικό... Ο Γεράρδος μειδίασε, καθώς έβγαζε το πανωφόρι του και άνοιγε την ντουλάπα, για να το κρεμάσει εκεί. Η Αλκυόνη... Ναι, η Αλκυόνη ήταν τελείως παλαβή. Κάποτε, ήταν εραστές οι δυο τους, για ένα σύντομο χρονικό διάστημα, αφότου την είχε πάρει από τη βραχονησίδα και την είχε φέρει πίσω, στην Άκρη. Και θυμόταν καθαρά τι είχε συμβεί στο μικρό καθιστικό του σπιτιού του, την πρώτη φορά που είχαν κάνει έρωτα: τα πάντα είχαν καταλήξει άνω-κάτω, σα να είχε περάσει θύελλα. Η Αλκυόνη ήταν, αναμφίβολα, τρελή σ'όλους τους τομείς της ζωής της–

Κι αναρωτιέμαι πού να έχει μπλέξει τώρα, σκέφτηκε ο Γεράρδος, κλείνοντας τη ντουλάπα. *Γιατί είμαι βέβαιος πως προσπαθεί από κάποιον να κρυφτεί, αλλιώς αποκλείεται να ήθελε να μείνει στον Μακρινό Ταξιδευτή...*

Επέστρεψε στο σαλονάκι.

Η Αόρατη είχε κουλουριαστεί πάνω στα γόνατα της Θεώνης: το χαμαιλεοντικό σώμα της έμοιαζε να χάνεται εκεί, να γίνεται ένα με τη γυναίκα που τη χάιδευε, αφηρημένα, με τα δάχτυλα του δεξιού της χεριού.

«Τι έγινε με τον Βατράνο;» ρώτησε η Θεώνη.

«Ο Σκρά'ηγκεμ τον έκλεψε,» είπε ο Γεράρδος, καθίζοντας σε μια

απ'τις καρέκλες του τραπεζιού κι ανάβοντας τσιγάρο.

«Αυτό το ξέρω: ακουγόταν σ'όλο το πλοίο, προτού φτάσουμε στην Άκρη. Πιστεύεις ότι αληθεύει;»

«Θα έλεγα πως ναι. Ο Σκρά'ηγκεμ έχει πολύ κακή φήμη ως τζογαδόρος.»

«Σε κάποιο παιχνίδι τον έκλεψε;»

«Ναι. Του πήρε πενήντα-τρεις ήλιους και εξήντα ακτίνια.»

«Μπόλικα λεφτά,» παρατήρησε η Θεώνη. «Σου εξήγησε πώς έγινε;»

«Μου είπε ότι ο Σκρά'ηγκεμ κατάφερε να τα μπαλώσει, κάπως, προτού εκείνος τον πιάσει πάνω στο κλέψιμο. Βρίσκονταν και μερικοί άλλοι εκεί κοντά, είπε, μα κανένας δε θέλησε να παραδεχτεί ότι είδε τον Σκρά'ηγκεμ να κλέβει· φοβούνταν να τον αποκαλύψουν επειδή είναι Υποπλοίαρχος –ή, τουλάχιστον, έτσι ισχυρίζεται ο Βατράνος.»

«Έχεις τις αμφιβολίες σου;»

«Θέλω να μιλήσω και με τον Σκρά'ηγκεμ για το ζήτημα.»

«Αν όντως έκλεψε τον Βατράνο, μην περιμένεις να το παραδεχτεί,» είπε η Θεώνη.

«Δεν το περιμένω· απλά, θέλω να δω αν υπάρχουν μεγάλες διαφορές ανάμεσα στις ιστορίες τους. Μετά, θα μιλήσω και με τους άλλους που ήταν παρόντες κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού.»

«Κι αν ανακαλύψεις ότι τα πράγματα έχουν όπως λέει ο Βατράνος, τι θα κάνεις;» ρώτησε η Θεώνη.

Η όψη του Γεράρδου έγινε συλλογισμένη. «Κάτι θα σκεφτώ.

»Για την ώρα, όμως, είμαι πολύ κουρασμένος για να σκεφτώ οτιδήποτε.» Έσβησε το τσιγάρο του μέσα στο τασάκι στο κέντρο του τραπεζιού. «Μπορείς να έχεις το κρεβάτι μου· θα κοιμηθώ κάπου εδώ.»

Η Θεώνη κούνησε το κεφάλι. «Ούτε που να το διανοείσαι. Κοιμήσου εσύ στο κρεβάτι σου κι εγώ θα κοιμηθώ εδώ.»

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, που, εκτός από πολύ κουρασμένος για να σκέφτεται, ήταν και πολύ κουρασμένος για να φέρει αντίρρηση. «Καληνύχτα,» είπε, καθώς σηκωνόταν και πήγαινε προς την πόρτα του δωματίου του.

«Καληνύχτα, Γεράρδε.»

Έκλεισε την πόρτα, γδύθηκε, και έπεσε ανάσκελα στο κρεβάτι, τραβώντας τα σκεπάσματα επάνω του. Ο ύπνος δεν άργησε να τον πάρει και, για κάποια ώρα, κοιμήθηκε ατάραχος… αλλά, ύστερα, ονειρεύτηκε τον παλιό του Θεό και ξύπνησε μες στη νύχτα, ιδρωμένος και αναστατωμένος. Ξάπλωσε πάλι, και προσπάθησε να διώξει τον αλλόκοτο εφιάλτη απ'το μυαλό του.

Η πόρτα ακούστηκε ν'ανοίγει και, με τις άκριες των ματιών του, ο Γεράρδος είδε μια σκιερή μορφή να γλιστρά μες στο δωμάτιο: μια

μορφή που έμοιαζε να γίνεται ένα με το σκοτάδι.

Η Αόρατη φτερούγισε, συρίζοντας ελαφρά, και πάτησε πάνω στο κρεβάτι, χαϊδεύοντας με το σώμα της τα γυμνά πλευρά του Γεράρδου. Εκείνος χαμογέλασε. *Θα έλεγε κανείς ότι κατάλαβες πως ξύπνησα.* Αλλά πώς είναι *δυνατόν να το κατάλαβες αυτό; Εκτός αν φώναξα, χωρίς να το αντιληφτώ…* Όμως ο Γεράρδος δε νόμιζε νάχε φωνάξει.

Ορισμένες φορές, η Αόρατη τον εξέπληττε με τις παράξενες αισθήσεις της.

Χάιδεψε το τρίχωμά της και, σε λίγο, τον πήρε ο ύπνος. Ο εφιάλτης του και ο παλιός του Θεός είχαν ξεχαστεί.

Κοιμήθηκε γαλήνια ώς το πρωί.

* * *

Όταν ξύπνησε, διαπίστωσε πως η Αόρατη δεν ήταν πια κοντά του και η πόρτα του δωματίου του ήταν κλειστή. *Το ονειρεύτηκα κι αυτό;* αναρωτήθηκε για μια στιγμή, αλλά, ύστερα, έδιωξε την ανούσια απορία απ'το νου του. Σηκώθηκε και ετοιμάστηκε, φορώντας τα ναυτικά του ρούχα, αφού σήμερα σκόπευε να πάει στην *Ανεμομάχη*, για να βγάλει το εμπόρευμα από το αμπάρι. Η προηγούμενη ημέρα ήταν ημέρα ανάπαυσης, εξαιτίας της θύελλας, αλλά η σημερινή δεν μπορούσε παρά να είναι μία ακόμα ημέρα δουλειάς. Η ζωή συνεχιζόταν, όσο κι αν ούρλιαζαν οι Άνεμοι του Πορφυρού Κενού.

Ο Γεράρδος άνοιξε την πόρτα του υπνοδωματίου του και είδε ότι στο τραπέζι του σαλονιού τον περίμενε μια κούπα με αχνιστό καφέ. Η Θεώνη ήταν επίσης ξύπνια και καθόταν έχοντας μια άλλη κούπα εμπρός της.

«Καλημέρα,» είπε.

«Καλημέρα,» της αποκρίθηκε ο Γεράρδος, καθίζοντας αντίκρυ της. «Από τι ώρα έχεις σηκωθεί;» Έπιασε την κούπα του και δοκίμασε τον καφέ· ήταν ακριβώς όπως τον έπινε.

«Πριν από λίγο.»

«Θα έρθεις στο πλοίο;»

«Φυσικά. Δε θα χρειαστείτε τη βοήθειά μου;»

«Υποθέτω,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, αν και ήξερε πως η βοήθειά της δε θα ήταν απαραίτητη. Γενικά η βοήθειά της δεν ήταν απαραίτητη μέσα στην *Ανεμομάχη*· η πρώην ιέρεια της Αρτάλης δεν ήξερε και πολλά από πλοία. Ωστόσο μάθαινε γρήγορα, κι επιπλέον ο Γεράρδος δεν μπορούσε να τη διώξει, όταν εκείνη τού είχε ζητήσει καταφύγιο· έπρεπε να την κρύψει από τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας, κι ο καλύτερος τρόπος ήταν να τη βάλει να εργάζεται στο σκάφος του. Ποιος θ'αναζητούσε μια ιέρεια της Αρτάλης σ'ένα καράβι του Κενού; Υποτίθεται πως η θεά τους τους

απαγόρευε τις χειρονακτικές εργασίες. Κι ευτυχώς που το ένστικτο της επιβίωσης ήταν ισχυρότερο μέσα στη Θεώνη από τον νομοκάνονα της θρησκείας της. Ο Γεράρδος δε θα ήθελε να δει αυτούς τους ανώμαλους φανατικούς της Παντοκράτειρας να τη σκοτώσουν.

Τελείωσαν ήσυχα το πρωινό τους και, μετά, βγήκαν από το μικρό σπίτι στο πλάι της ψηλής πολυκατοικίας. Στους δρόμους της Άκρης διαπίστωσαν πως η ζωή είχε επανέλθει στον φυσιολογικό της ρυθμό· οι κάτοικοι της πόλης έμοιαζαν να έχουν συνέλθει πλήρως από τη θύελλα. Ωστόσο, ο Γεράρδος γνώριζε πως αυτό δεν ήταν παρά μια ψευδαίσθηση: μια ολόκληρη πόλη δεν μπορεί να συνέλθει τόσο γρήγορα από μια τέτοια, δυνατή καταιγίδα Ανέμων του Κενού· αναμφίβολα, υπήρχαν ακόμα κάποιοι που βασανίζονταν από φωνές μέσα στο κεφάλι τους, από ενοχές, από φόβους, κι από χίλια-δύο άλλα άσχημα συναισθήματα. Ορισμένοι θ'αυτοκτονούσαν μέσα στις επόμενες ημέρες· ήταν βέβαιο. Και κάποιες δολοφονίες θα διαπράττονταν. Αλλά αυτά ήταν θέματα με τα οποία όφειλε ν'ασχοληθεί η χωροφυλακή…

Ο Γεράρδος και η Θεώνη έστριψαν στην Πορφυρή Οδό, τη μεγάλη λεωφόρο που διέσχιζε την Άκρη από το Βορρά ώς το Νότο, περνώντας από την Καρδιά και φτάνοντας στο λιμάνι, όπου άραζαν τα σκάφη του Κενού. Ο θόρυβος από τα τροχοφόρα ήταν δυνατός εδώ, καθώς και από τις φωνές του κόσμου, ενώ οι μορφές των αερομεταφορέων περνούσαν πάνω απ'τα κεφάλια όλων, πηγαίνοντας προς κάθε κατεύθυνση και ρίχνοντας μεγάλες φτερωτές σκιές στο έδαφος.

Ο Γεράρδος και η Θεώνη βάδιζαν σ'ένα από τα πεζοδρόμια, πηγαίνοντας προς το λιμάνι της Άκρης, όταν μια από τις σκιές των γρυποκαβαλάρηδων τούς σκέπασε. Ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης ύψωσε το κεφάλι και είδε τον αερομεταφορέα να τον κοιτάζει. Ήταν ο ίδιος που είχε συναντήσει και το βράδυ; Νόμιζε πως κάτι τού θύμιζε.

«Να σας πάω κάπου, κύριε;» ρώτησε ο άντρας πάνω στον γρύπα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «είμαστε εντάξει.»

Ο αερομεταφορέας τού έκλεισε το μάτι και έστρεψε τον γρύπα του απ'την άλλη, βάζοντάς τον να φτερουγίσει δυνατότερα και να υψωθεί.

Καθώς απομακρυνόταν, κάτι τού έπεσε και κατέληξε μπροστά στα πόδια του Γεράρδου.

Μια δερμάτινη, κυλινδρική θήκη.

Εκείνος έσκυψε και τη σήκωσε. Και, μόλις το χέρι του την άγγιξε, ήρθε στο νου του μια εικόνα: είδε ότι στεκόταν κάπου μακριά από εδώ, σ'ένα χορταριασμένο λιβάδι, και τρία μονοπάτια υπήρχαν εμπρός του, το μεσαίο λιθόστρωτο και τ'άλλα δύο

χωματένια.

Ένα συνθηματικό της Επανάστασης, που ζητούσε να επιλέξεις δρόμο. Μια ερώτηση-παγίδα.

Ο Γεράρδος στράφηκε, νοητικά, απ’την άλλη, αγνοώντας και τα τρία μονοπάτια, και βάδισε μέσα στο ανοιχτό χορταριασμένο λιβάδι, ελεύθερος από οποιονδήποτε δρόμο.

Και ήξερε πως το μήνυμα είχε ξεκλειδωθεί σωστά.

Η όλη διαδικασία δεν πήρε παραπάνω από μερικά δευτερόλεπτα: δυο ανοιγοκλείσματα του ματιού.

«Τι είν’αυτό;» ρώτησε η Θεώνη.

«Κάτι που του έπεσε.»

Η Θεώνη κούνησε τα χέρια της πάνω απ’το κεφάλι, μήπως ο αερομεταφορέας τη δει και επιστρέψει. Μα εκείνος δεν επέστρεψε.

«Δεν πειράζει,» είπε ο Γεράρδος, βάζοντας τον κύλινδρο μες στο πανωφόρι του. «Θα το κρατήσω και θα προσπαθήσω να του το δώσω κάποια άλλη στιγμή. Εξάλλου, δεν είναι και τόσοι πολλοί οι αερομεταφορείς της πόλης.»

Η Θεώνη ανασήκωσε τους ώμους, και συνέχισαν να βαδίζουν προς το λιμάνι.

* * *

Ο Γεράρδος δεν ήταν ο μόνος που είχε την ιδέα να πάει στο πλοίο σήμερα, για να πιάσουν δουλειά. Αρκετοί από τους ναύτες του βρίσκονταν ήδη εκεί, κι ανάμεσά τους ήταν κι ο Υποπλοίαρχος Σκρά’ηγκεμ. Κάθονταν στο άνω κατάστρωμα και κουβέντιαζαν. Ορισμένοι κρατούσαν κούπες στα χέρια με διάφορα ποτά.

«Καπετάνιε!» χαιρέτησε ο Σκρά’ηγκεμ, καθώς σηκωνόταν όρθιος. Στη Θεώνη δε φάνηκε να δίνει σημασία· ο Γεράρδος αναρωτήθηκε αν ήταν ακόμα θυμωμένος μαζί της, από τη βραδιά της θύελλας, που εκείνη τον είχε αποκαλέσει *μυρμ*ήγκι.

«Σκρά’ηγκεμ,» αντιχαιρέτησε ο Γεράρδος. «Πώς είναι το πλήρωμα;»

«Σε ελεεινή κατάσταση, Καπετάνιε, αλλά κάνω ηρωικές προσπάθειες να το συνεφέρω.»

Ο Γεράρδος μειδίασε. «Ωραία, γιατί έχουμε εμπορεύματα να ξεφορτώσουμε και να τα πάμε στην αποθήκη.» Έριξε ένα βλέμμα στους ναύτες. «Ανασκουμπωθείτε.»

Εκείνοι, ο ένας μετά τον άλλο, σηκώθηκαν απ’τις θέσεις τους. «Μά’στα, Καπ’τάνιε.» – «Ό,τι πεις, Καπετάνιο.» – «Έγινε, Καπ’τάνιε.»

«Πηγαίνω στην καμπίνα μου, δυο λεπτά, κι επιστρέφω,» είπε ο Γεράρδος στον Σκρά’ηγκεμ, κι απομακρύνθηκε καθώς ο Κρά’αν έγνεφε καταφατικά με τα δύο απ’τα τέσσερα χέρια του

σταυρωμένα στο στέρνο.

Στην καμπίνα του, ο Γεράρδος έβγαλε την κυλινδρική θήκη απ'το πανωφόρι του και τράβηξε το χαρτί από μέσα: το χαρτί που, αν εκείνος δεν είχε δώσει τη σωστή απάντηση στο νοητικό σύνθημα, θα ήταν κενό ή θα έγραφε ασυναρτησίες.

Το άνοιξε και το διάβασε.

> ΔΥΟ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΣ ΘΑ ΣΕ ΣΥΝΑΝΤΗΣΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΗΜΕΡΕΣ. ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΙ ΣΕΛΙΡ'ΧΟΚ. ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ ΚΑΠΟΙΟ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΙΚΟ ΣΗΜΑΔΙ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΚΕΝΟ, ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΘΑ ΣΟΥ ΖΗΤΗΣΟΥΝ. ΠΡΟΣΦΕΡΕ ΤΟΥΣ Ο,ΤΙ ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΠΟΡΕΙΣ. Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΕΙΝΑΙ ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ. ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΑΦΟΥ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ.

Ο Γεράρδος το κατέστρεψε, ρίχνοντάς το μέσα στον καταστροφέα εγγράφων.

Μάλιστα… σκέφτηκε. Βρήκαν την καλύτερη στιγμή για να επισκεφτούν την Άκρη: ακριβώς ύστερα από μια θύελλα Ανέμων που όμοιά της η πόλη δεν έχει ξαναδεί…

Βγήκε από την καμπίνα του και πήγε να βοηθήσει στη μεταφορά των εμπορευμάτων.

* * *

Οι ναύτες της Ανεμομάχης πήγαιναν τα εμπορεύματα από το σκάφος στην αποθήκη του Γεράρδου, η οποία βρισκόταν στο λιμάνι. Ο ίδιος ο Καπετάνιος στεκόταν στην είσοδο της αποθήκης και επέβλεπε. Ο Σκρά'ηγκεμ έκανε πέρα-δώθε, διανύοντας όλη τη διαδρομή από το πλοίο ώς εδώ, ξανά και ξανά, κουνώντας και τα τέσσερα χέρια του και φωνάζοντας και μιλώντας…

…ενώ θα μπορούσε να χρησιμοποιεί τα παραπάνω από αρκετά χέρια του για να βοηθά, δεν μπόρεσε παρά να σκεφτεί ο Γεράρδος.

«Όχι έτσι, ρε!» φώναζε τώρα ο Υποπλοίαρχος σ'έναν ψηλό, μυώδη ναύτη με μακριά, καστανά μαλλιά δεμένα κοτσίδα, ο οποίος μετέφερε ένα κιβώτιο. «Θα σου πέσει έτσι όπως το κρατάς· και δε βλέπεις ότι πάνω λέει 'εύθραυστον'; Πάρτο στον ώμο! Έτσι μπράβο, τώρα είσαι σωστός.»

Πίσω απ'τον καστανομάλλη άντρα ερχόταν η Θεώνη, κρατώντας στην αγκαλιά της δύο μεγάλα κουτιά, το ένα πάνω στ'άλλο. Ο Γεράρδος δεν το ενέκρινε και τόσο αυτό· μια ιέρεια της Αρτάλης –έστω και πρώην ιέρεια– δεν έπρεπε να κάνει τέτοιες εργασίες. Ωστόσο, ορισμένες φορές, ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης νόμιζε πως η Θεώνη έκανε εσκεμμένα ό,τι έκανε· πως ήθελε να χαθεί στη δουλειά της και να ξεχάσει την ιεροσύνη της και τους διωγμούς της Παντοκράτειρας… ή ίσως να ήθελε και να τιμωρήσει τον εαυτό της μ'αυτό τον τρόπο. Ίσως να ήθελε να τιμωρήσει τον

εαυτό της, που είχε φύγει και είχε κρυφτεί, αντί να υποστεί όσα είχαν υποστεί οι υπόλοιπες ιέρειες.

Όπως και να ήταν, ο Γεράρδος δε νόμιζε ότι έπραττε σωστά. Θα μπορούσε να είναι λιγότερο σκληρή με τον εαυτό της. *Βέβαια,* σκέφτηκε, *είσαι καλός στο να δίνεις τέτοιες συμβουλές στους άλλους, αλλά καθόλου καλός στο να τις ακολουθείς ο ίδιος.*

Ο Σκρά'ηγκεμ είχε τώρα βρεθεί κοντά του, βηματίζοντας με το ένα ζευγάρι χέρια σταυρωμένο μπροστά στο στέρνο του και το άλλο πιασμένο πίσω απ'την πλάτη. Τα μάτια του λοξοκοίταζαν τους ναύτες, καθώς μετέφεραν κιβώτια μες στην αποθήκη. «Με το μαλακό! Με το μαλακό!» φώναξε σε κάποιον. «Δεν είναι μήλα, ρε παλικάρι! Δε βλέπεις τι γράφει πάνω;»

«Δε γκξέρω να διαβάζω, Υποπλοίαρχε,» αποκρίθηκε ο ψηλός, λιγνός άντρας.

«Θα σε δαγκώσω!» απείλησε ο Σκρά'ηγκεμ (μια απειλή που ήταν γνωστό ανάμεσα στο πλήρωμα ότι είχε, κατά καιρούς, πραγματοποιήσει), καθώς ο ναύτης απομακρυνόταν.

«Σκρά'ηγκεμ,» είπε ο Γεράρδος, διώχνοντας τις σκέψεις σχετικά με τη Θεώνη απ'το νου του. «Τι έγινε, τελικά, με τον Βατράνο, φίλε μου;»

Ο Κρά'αν στράφηκε στο μέρος του, βλεφαρίζοντας. «Τι να γίνει, ρε Καπετάνιε;»

«Τον έκλεψες ή όχι;»

Ο Σκρά'ηγκεμ κούνησε τις κεραίες του, νευρικά. «Ποιος σου βάζει λόγια;»

«Δε χρειάζεται κανείς να μου βάλει λόγια· ο Βατράνος τόχει πει παντού ότι τον έκλεψες.»

«Και τον πιστεύεις;»

«Λέει ψέματα;»

«Είναι κλέφτης, Γεράρδε,» τόνισε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Ήταν κλέφτης.»

Ο Σκρά'ηγκεμ αναποδογύρισε τα μάτια. «Ναι, καλά…»

«Εσύ, όμως,» συνέχισε ο Γεράρδος, «ήσουν τζογαδόρος και εξακολουθείς να είσαι τζογαδόρος· και, μάλιστα, έχοντας μια πολύ άσχημη φήμη, σωστά;»

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Πουθενά. Σε ρωτάω, όμως,» είπε ο Γεράρδος, καρφώνοντάς τον μ'ένα απ'τα σκοτεινά του βλέμματα: «τον έκλεψες, ή όχι;»

Τα μικρά μάτια του Κρά'αν στένεψαν· έγιναν σχεδόν αόρατα πάνω στο πρόσωπό του: δυο γυαλιστερές σχισμάδες. «Υπάρχουν αποδείξεις;»

«Δε ρώτησα αν υπάρχουν αποδείξεις· ρώτησα αν τον έκλεψες. Χρειάζονται αποδείξεις για να πεις την αλήθεια σε μένα, Σκρά'ηγκεμ;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Υποπλοίαρχος της Ανεμομάχης, «δεν τον έκλεψα. Λέει ψέματα.» Και, στρεφόμενος, απομακρύνθηκε απ'τον Καπετάνιο του, βαδίζοντας προς το σκάφος, όπου οι ναύτες εξακολουθούσαν να ξεφορτώνουν εμπόρευμα.

Ο Γεράρδος κοίταζε την πλάτη του Κρά'αν, ήρεμα. *Δεν ξέρω αν εκείνος λέει ψέματα,* Σκρά'ηγκεμ*,* σκέφτηκε, *πάντως έχω την εντύπωση πως εσύ μόλις μου είπες...*

Κι ετούτο ήταν κάτι που δεν του άρεσε καθόλου.

.8.

—…ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ. ΕΝΑΣ ΕΙΣΒΟΛΕΑΣ…

Η φωνή ήρθε σαν ψίθυρος στ’αφτιά του, σαν ελαφρύς άνεμος, σαν αύρα. Αλλά δεν υπήρχε αμφιβολία ότι επρόκειτο για τη φωνή του ζωντανού πλοίου.

Τα βλέφαρα του Φιλοπολίτη άνοιξαν, κι αμέσως ήρθε σε σωματική και νοητική εγρήγορση. Χρόνια εργασίας ως φύλακας της Άκρης τον είχαν προετοιμάσει παραπάνω από αρκετά για ακριβώς τέτοιες καταστάσεις.

Σηκώθηκε, πατώντας στα μποτοφορεμένα πόδια του, αλλά έχοντας τα γόνατά του λυγισμένα. Ο τραυματισμένος αριστερός του ώμος τού έριξε μια έντονη σουβλιά, καθώς το χέρι του κινήθηκε ύστερα από κάμποσες ώρες ύπνου και ακινησίας. Ο Φιλοπολίτης τράβηξε το πιστόλι του, το απασφάλισε, και το κράτησε υψωμένο εμπρός του, περιμένοντας… περιμένοντας να δει τον εισβολέα να παρουσιάζεται…

Τα βήματα του αγνώστου αντηχούσαν μέσα στο εγκαταλειμμένο σκάφος, όχι πολύ δυνατά αλλά αρκετά δυνατά για να μπορεί να τ’ακούσει κάποιος που είχε το νου του.

Ο Φιλοπολίτης λοξοκοίταξε την Αλκυόνη με τις άκριες των ματιών του. Η Ανεμοσκόπος βρισκόταν στην αντικρινή μεριά της καμπίνας, πεσμένη στο πλάι και κουλουριασμένη. Κοιμόταν ακόμα· η φωνή του πλοίου δεν την είχε ξυπνήσει. *Τι στο Πορφυρό Κενό τής συνέβη, όταν έβγαλε τον Άνεμο από μέσα μου; Γιατί δε θέλει να μου εξηγήσει; Γιατί δε θέλει να μου μιλήσει;* Η συμπεριφορά της είχε αλλάξει πολύ απότομα· η γυναίκα έμοιαζε νάχε πέσει σε μελαγχολία, κι ο Φιλοπολίτης δεν ήθελε να σκέφτεται ότι εκείνος ευθυνόταν για τούτο.

Διώχνοντας από το μυαλό του την Αλκυόνη, έστρεψε πάλι την προσοχή του στην πόρτα της καμπίνας, όπου τα βήματα πλησίαζαν.

Υποστήριξε τον καρπό του τεντωμένου δεξιού του χεριού με το αριστερό χέρι. Το δάχτυλό του ήταν στη σκανδάλη. Αν οι χωροφύλακες τον είχαν, κάπως, εντοπίσει, θα το πλήρωναν πολύ ακριβά. Δε θα παραδινόταν εύκολα· θα έπαιρνε μαζί του όσους περισσότερους μπορούσε. Όσους περισσότερους μπορούσε! Αισθανόταν μια έντονη λύσσα να έχει φουντώσει ξανά μέσα του, παρόμοια μ’αυτή που τον είχε καταλάβει όταν τον χτύπησαν οι Άνεμοι της θύελλας. Μια καταστροφική μανία, μια ακατάπαυστη επιθυμία να σκοτώσει, να διαλύσει, να τιμωρήσει.

Τα γκρίζα μάτια του στένεψαν. Το σαγόνι του σφίχτηκε.

Έλα, καθίκι, ζύγωσε…

Η πόρτα άνοιξε–

«ΑΚΙΝΗΤΟΣ*!*» γκάριξε ο Φιλοπολίτης. «Τα χέρια σου ψηλά*!*»

Ο άντρας που είχε παρουσιαστεί ήταν ψηλός και μελαχρινός, με δέρμα λευκό όπως του Φιλοπολίτη και της Αλκυόνης. Δε φορούσε στολή χωροφύλακα, αλλά ρούχα που, μάλλον, ήταν ρούχα ναυτικού.

Δε δίστασε να υψώσει τα χέρια του, ενώ μια έκφραση αιφνιδιασμού περνούσε απ'το πρόσωπό του και τα μάτια του είχαν γουρλώσει.

«Τι στ'ανάθεμα συμβαίνει εδώ;» είπε.

«Ποιος είσαι και τι δουλειά έχεις στο πλοίο;» απαίτησε ο Φιλοπολίτης, σημαδεύοντάς τον.

«Το πλοίο αυτό είναι δικό μου,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, ξεπερνώντας γρήγορα το πρώτο σάστισμα, που, αντί για την Αλκυόνη, είχε συναντήσει έναν παλαβό οπλοφόρο μες στον Μακρινό Ταξιδευτή. «Ή, τουλάχιστον, ήταν προτού το αφήσω στο Κοιμητήριο. Πάντως, δε θυμάμαι να το έχω πουλήσει σε κανέναν· και, σίγουρα, όχι σε σένα, όποιος κι αν είσαι.»

—ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΜΟΥ; Η φωνή ήταν αλλόκοτη, ούτε αντρική ούτε θηλυκή, και δεν έμοιαζε να είχε προέλθει απ'τον οπλοφόρο· τα χείλη του δεν είχαν κινηθεί.

«Ποιος μίλησε;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Το πλοίο,» αποκρίθηκε ο Φιλοπολίτης. «Αλλά ακόμα δε μου απάντησες ποιος είσαι.»

Μια γυναικεία φιγούρα ορθώθηκε στην αντικρινή μεριά της καμπίνας. «Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, Φιλοπολίτη,» είπε η Αλκυόνη. «Αυτός ο άνθρωπος είναι ο Γεράρδος, και το πλοίο είναι πράγματι δικό του.»

Ο Φιλοπολίτης τής έριξε μια γρήγορη ματιά πάνω απ'τον ώμο του. Κατέβασε το πιστόλι, δίχως να μιλήσει.

Ο Γεράρδος κατέβασε τα υψωμένα χέρια του. «Δε μου είπες ότι θα έφερνες και παρέα…» είπε στην Αλκυόνη.

«Δε ρώτησες.» Η Ανεμοσκόπος πλησίασε τον Φιλοπολίτη, για να σταθεί πλάι του.

—ΕΙΣΑΙ, ΠΡΑΓΜΑΤΙ, Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΜΟΥ;

«Ποιος μιλάει;» Η ερώτηση του Γεράρδου απευθυνόταν στην Αλκυόνη. «Υπάρχει και κάνας άλλος κρυμμένος εδώ μέσα; Κανένας που, όλως τυχαίως, παρέλειψες επίσης να μου αναφέρεις;» Ήταν ενοχλημένος· δεν του άρεσε να του κρύβουν πράγματα, κι αυτό είχε συμβεί δύο φορές σήμερα: μία με τον Σκρά'ηγκεμ, και μία τώρα. Και, μάλιστα, τα δύο άτομα που του είχαν κρύψει την αλήθεια ήταν άτομα που, στο παρελθόν, είχε βοηθήσει πολύ. Όχι, δεν του άρεσε καθόλου ετούτο…

«Το πλοίο είναι που μιλάει,» είπε η Αλκυόνη.

Ο Γεράρδος άρχισε να χάνει την υπομονή του. «Μη μου λες ψέματα. Αρκετά!»

—ΔΕΝ ΛΕΕΙ ΨΕΜΑΤΑ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ.

«Κι εμείς δυσκολευτήκαμε να το πιστέψουμε, όταν ήρθαμε εδώ,» είπε η Αλκυόνη. «Το πλοίο σου, όμως, έχει όντως ζωντανέψει, Γεράρδε. Δεν ξέρω πώς έγινε, αλλά έχει ζωντανέψει. Όταν νόμιζες ότι μολύνθηκε, δεν μολύνθηκε· είχε αρχίσει να ξυπνά. Υπήρχε κάτι σ'εκείνο το νησί που το αφύπνισε.»

«Δε σοβαρολογείς…»

«Σοβαρολογώ.»

—ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ, είπε η φωνή που έμοιαζε να προέρχεται από παντού γύρω· και, ξαφνικά, ένα πρόσωπο παρουσιάστηκε στα φινιστρίνια της καμπίνας: ένα σκιώδες πρόσωπο, που δεν ήταν ούτε αρσενικό ούτε θηλυκό, τίποτα περισσότερο από μια αντανάκλαση, ένα παιχνίδισμα του φωτός. ΚΑΤΙ ΜΕ ΑΦΥΠΝΙΣΕ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ. ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΤΙ… ΚΑΙ ΔΕ ΘΥΜΑΜΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΜΟΥ.

«Πολύ βολικό…» σχολίασε ο Γεράρδος.

—ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ, είπε ξανά η φωνή. ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΚΑΝΩ ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΗ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ;

«Δε νομίζω να μπορώ να σε σταματήσω. Κάνε την.»

—ΓΙΑΤΙ ΠΗΡΕΣ ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΜΟΥ; ΚΡΕΜΟΜΑΙ ΓΙΑ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ ΚΑΙΡΟ ΕΔΩ, ΣΕ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ, ΜΗ ΜΠΟΡΩΝΤΑΣ ΝΑ ΦΥΓΩ, ΝΑ ΠΑΩ ΠΟΥΘΕΝΑ, ΚΑΙ ΒΑΡΙΕΜΑΙ ΑΦΟΡΗΤΑ…

Θα τρελαθώ! γρύλισε από μέσα του ο Γεράρδος. *Ένα καταραμένο πλοίο που μιλάει, και σκέφτεται, και βαριέται! Αν είναι ποτέ δυνατόν…* Η όλη ιστορία έμοιαζε με κάποια καλοσχεδιασμένη απάτη. Αλλά, απ'την άλλη, υπήρχε κάτι που του έλεγε πως *δεν* ήταν απάτη. «Νόμιζα ότι είχες μολυνθεί,» εξήγησε στο σκάφος, νιώθοντας ανόητος που, ουσιαστικά, συζητούσε με τον αέρα, ή έστω με μια αντανάκλαση επάνω στα τζάμια. «Οι ναύτες μου έβλεπαν οράματα εξαιτίας σου. Δε μπορούσα να συνεχίσω τις δουλειές μου μ'εσένα, έτσι πήρα ό,τι ήταν δυνατόν να πουλήσω και αγόρασα ένα άλλο πλοίο.»

—ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΩ. ΔΕΝ ΗΞΕΡΕΣ. ΚΙ ΑΠ'Ο,ΤΙ ΜΟΥ ΕΙΠΑΝ Η ΑΛΚΥΟΝΗ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΠΟΛΙΤΗΣ, ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΕΔΩ ΣΚΑΦΗ ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΝΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΥΝ ΜΑΖΙ ΣΑΣ, ΚΙ ΑΥΤΟ ΣΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟ.

«Τολμώ να πω πως, ναι, μου φαίνεται πολύ περίεργο. Πώς, όμως… πώς είναι δυνατόν να μιλάς; Τι είδους τεχνική το επιτρέπει κάτι τέτοιο;»

—ΔΥΣΤΥΧΩΣ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ, ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ. ΚΑΠΟΙΟΣ –ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΑΝ ΗΣΟΥΝ ΕΣΥ ΄Η ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΣ– ΕΣΒΗΣΕ ΤΙΣ ΜΝΗΜΕΣ ΜΟΥ, ΠΡΟΤΟΥ ΜΕ ΚΟΙΜΙΣΟΥΝ ΄Η ΑΦΟΤΟΥ ΜΕ ΚΟΙΜΙΣΑΝ.

«Ποιοι σε κοίμισαν; Ή, μήπως, ούτε αυτό το θυμάσαι;»

—ΔΕΝ ΤΟ ΘΥΜΑΜΑΙ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ. ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ.

«Υποθέτω, δε φταις εσύ. Αλλά…» Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι

του. «Μα το Κενό, δεν καταλαβαίνω!» μούγκρισε.

«Από πού το αγόρασες αυτό το πλοίο, Γεράρδε;» ρώτησε η Αλκυόνη.

«Από έναν έμπορο εδώ, στην Άκρη, όταν πρωτοήρθα. Ο Μακρινός Ταξιδευτής ήταν το πρώτο μου σκάφος. Αλλά ποτέ δε φανταζόμουν…» μόρφασε, «ότι θα μιλήσουμε! Και, υποθέτω, ούτε ο έμπορος που μου το πούλησε το γνώριζε, αλλιώς, δε μπορεί, η τιμή θα ήταν πολύ μεγαλύτερη. Το αγόρασα σε χαμηλή τιμή και με πίστωση, ως παλιό σκάφος που είναι. Τώρα, όμως, δεν μπορώ παρά ν'αναρωτηθώ πόσο παλιό, πραγματικά, είναι· γιατί, νομίζω, έχουμε να κάνουμε μ'ένα είδος τεχνολογίας άγνωστο… άγνωστο στους πάντες, και ίσως γνωστό μόνο σε κάποιον πολύ παλιότερο πολιτισμό που υπήρχε σε τούτα τα μέρη, ή κάπου στο Κενό.»

Ο Φιλοπολίτης, που τώρα πλέον είχε θηκαρώσει το πιστόλι του, ένευσε. «Ναι, έτσι πιστεύω κι εγώ. Δεν εξηγείται αλλιώς.»

«Γιατί, όμως, είσαι εδώ, Γεράρδε;» ρώτησε η Αλκυόνη.

«Γιατί θέλω να μάθω τι συμβαίνει μ'εσένα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τι *ακριβώς* συμβαίνει. Και,» έριξε ένα βλέμμα στον Φιλοπολίτη, «ποιος είναι αυτός ο τύπος.»

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του Φιλοπολίτη σφίχτηκαν. Η Αλκυόνη, όμως, άγγιξε τον πήχη του και είπε: «Ο Γεράρδος είναι άνθρωπος εμπιστοσύνης· δε θα μας προδώσει.»

«Σας κυνηγάνε, λοιπόν… όπως το είχα υποψιαστεί.»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Αλκυόνη.

«Ποιοι;»

«Οι φύλακες της Άκρης.»

Ο Γεράρδος αναστέναξε. «Τι έκανες;»

«Εγώ, βασικά, δεν έκανα τίποτα. Κυρίως, τον Φιλοπολίτη κυνηγάνε. Αλλά εκείνος ήρθε σε μένα, γιατί μόνο εγώ μπορούσα να τον βοηθήσω.»

Ο Γεράρδος κοίταξε τον άντρα πλάι της από πάνω μέχρι κάτω. «Φοράς στολή χωροφύλακα,» παρατήρησε.

«Ναι, ήμουν παλιότερα ένας απ'αυτούς. Δηλαδή, μέχρι που η καταιγίδα χτύπησε την Άκρη. Μετά, σκότωσα τον συνάδελφό μου και–»

«Εσύ είσαι αυτός που τίναξε στον αέρα τα μυαλά εκείνου του φύλακα στο λιμάνι;»

Ο Φιλοπολίτης δεν κίνησε το χέρι του, αλλά ήταν πανέτοιμος να τραβήξει πάλι το πιστόλι του, αν χρειαζόταν, και να τινάξει στον αέρα και τα μυαλά του Γεράρδου. «Ναι. Αλλά, ό,τι κι αν έχεις ακούσει για μένα, δεν είμαι τρελός.»

Ποιος τρελός πιστεύει πως είναι τρελός; σκέφτηκε ο Γεράρδος.

«Οι Άνεμοι μού μίλησαν,» συνέχισε ο Φιλοπολίτης.

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Είσαι Ανεμοσκόπος κι εσύ;»

«Δεν ξέρω. Δεν είμαι σίγουρος.»

«Πρέπει να είσαι,» είπε η Αλκυόνη. «Κάποια πράγματα μ'εσένα δεν εξηγούνται αλλιώς.»

«Και τι σου είπαν;» ρώτησε ο Γεράρδος τον Φιλοπολίτη.

Προτού, όμως, εκείνος μιλήσει, η Αλκυόνη ρώτησε: «Έχεις χρόνο ν'ακούσεις;»

«Θα κάνω χρόνο.»

«Ωραία, γιατί αυτά που πρέπει να σου πούμε είναι αρκετά.»

Κάθισαν στο πάτωμα της άδειας καμπίνας και ο Φιλοπολίτης κι η Αλκυόνη εξήγησαν στον Γεράρδο όλα όσα είχαν συμβεί με τη χωροφυλακή της πόλης. Η Αλκυόνη δεν είπε τίποτα για το όραμά της (που ακόμα τη βασάνιζε, καθώς εξακολουθούσε να μη μπορεί να επιστρέψει στο μυαλό της) ή για την κλινική.

«Την έχεις πολύ άσχημα,» είπε ο Γεράρδος στον Φιλοπολίτη. «Οι φύλακες της Άκρης δεν πρόκειται να σ'αφήσουν να ξεφύγεις· και όπου κι αν πας μέσα στη Σεργήλη θα βρεις πράκτορες της Παντοκράτειρας να σε κυνηγάνε.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Γι'αυτό ένα πράγμα θέλω μόνο: να τελειώσω τη δουλειά μου.» Η όψη του ήταν σκληρή, καθώς μιλούσε, και το βλέμμα του ασάλευτο. «Και μετά, θα τερματίσω ο ίδιος ετούτο το παιχνίδι.»

«Σκοπεύεις ν'αυτοκτονήσεις…»

«Δε μπορεί,» παρενέβη η Αλκυόνη, «σίγουρα θα υπάρχει κάποια άλλη λύση.»

«Δεν υπάρχει,» της είπε ο Φιλοπολίτης, δίχως να στραφεί να την κοιτάξει. «Θα σκοτώσω τον Λαρκάνιο και όλους όσους τον κάλυψαν, και μετά θα τερματίσω τη ζωή μου.»

«Και τι θάχεις καταφέρει έτσι;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Δεν ξέρω, αλλά αυτό είναι που πρέπει να κάνω.» Ο τόνος της φωνής του μαρτυρούσε πως δεν υπήρχε χώρος για συζήτηση.

Δεν έχω ιδέα τι μπορεί να σου αποκάλυψαν ή να μη σου αποκάλυψαν οι Άνεμοι, σκέφτηκε ο Γεράρδος, *πάντως είσαι σίγουρα τρελός.* Βέβαια, όφειλε να παραδεχτεί πως ο Φιλοπολίτης είχε κάποιο δίκιο, μα η αντίδρασή του ήταν μάλλον υπερβολική. Δεν είχε υποψιαστεί τόσα χρόνια πόσο διεφθαρμένοι ήταν οι φύλακες της Άκρης; Τώρα το είχε αντιληφτεί; *Έτσι φαίνεται… Μοιάζει με άνθρωπο που όλος ο κόσμος του ανατράπηκε και τώρα θέλει να καταστρέψει εκείνο που δε γνωρίζει, εκείνο που φοβάται.* Ο Γεράρδος μπορούσε να καταλάβει, περίπου, πώς ένιωθε ο Φιλοπολίτης. Άλλωστε, κι αυτός ήταν ένας άνθρωπος που, κάποτε, ολόκληρος ο κόσμος του είχε ανατραπεί.

«Αν θέλεις να σωθείς, υπάρχει ένας τρόπος,» είπε.

«Θα τον πάρεις στο πλοίο σου;» ρώτησε η Αλκυόνη.

Με ξέρεις καλά, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Ξέρεις ότι έχω μια τάση να*

βοηθάω όσους *χρειάζονται τη βοήθειά μου.* Ωστόσο, ετούτη τη φορά κάνεις λάθος. «Όχι, δεν μπορώ να τον πάρω στο πλοίο μου. Όχι μόνιμα, τουλάχιστον. Γιατί, εντάξει, όσο αρμενίζουμε στο Κενό, κανείς δε θα τον ανακαλύψει, μα, όταν αράξουμε στην Άκρη, τι θα γίνει; Μπορεί τη μια φορά η φρουρά να μην τον εντοπίσει· μπορεί και τη δεύτερη, επίσης, να μην τον εντοπίσει· την τρίτη, όμως, θα τον εντοπίσει, και θα τον συλλάβει –και ίσως να συλλάβει κι εμάς.»

Ο Φιλοπολίτης ένευσε. «Έχεις δίκιο. Οι πάντες θα έχουν πλέον την περιγραφή μου. Γι'αυτό κιόλας δε ζητώ την προστασία σου. Το μόνο που ζητώ είναι να μ'αφήσεις να μείνω εδώ, σε τούτο το εγκαταλειμμένο σκάφος, για όσο το χρειάζομαι. Κι αν το καταλάβουν οι φύλακες, μπορείς πάντα ν'αρνηθείς εύκολα ότι γνώριζες για μένα· ο καθένας θα μπορούσε νάρθει και να κρυφτεί σε τούτο το μέρος.»

«Έτσι είναι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Όμως, όπως σου είπα, υπάρχει ένας τρόπος να σωθείς, αν το θέλεις.»

«Και τι τρόπος είν'αυτός;»

«Μπορώ να σε πάρω μαζί μου σε ένα ταξίδι και μόνο, και να σ'αφήσω σε κάποιο νησί του Πορφυρού Κενού. Εκεί κανένας δε θα σε βρει. Ή, τουλάχιστον, οι πιθανότητες θα είναι πολύ μικρότερες.»

Ο Φιλοπολίτης έμεινε σιωπηλός· τα χείλη του ήταν πιεσμένα.

«Τι λες, λοιπόν;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Πότε σαλπάρεις;»

«Σε μερικές μέρες. Το πλοίο μου ονομάζεται Ανε*μομάχη*. Περιμένω δύο άτομα να έρθουν στην Άκρη, και μετά φεύγω.»

«Αν ώς τότε ο Λαρκάνιος είναι νεκρός, θα έρθω μαζί σας,» υποσχέθηκε ο Φιλοπολίτης.

«Όπως επιθυμείς,» είπε ο Γεράρδος. «Θα κρατήσω μια θέση ανοιχτή για σένα.» Πρότεινε το χέρι του.

Ο Φιλοπολίτης το έσφιξε. «Σ'ευχαριστώ, Καπετάνιε. Θα σ'το χρωστάω.»

«Φρόντισε, λοιπόν, να μείνεις ζωντανός,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, πολύ σοβαρά. «Τα χρωστούμενα των νεκρών δεν ξεπληρώνονται ποτέ.»

Ο Φιλοπολίτης μειδίασε. «Θα προσπαθήσω.»

—ΜΑΖΙ ΜΟΥ ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ; ρώτησε το πλοίο, καθώς όλοι τους ορθώνονταν.

«Τι θα πρότεινες να γίνει;» είπε ο Γεράρδος.

—ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΘΑ ΗΤΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠ'ΤΟ ΝΑ ΚΑΘΟΜΑΙ ΕΔΩ, Σ'ΕΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΕΡΟΣ, ΔΙΧΩΣ ΝΑ ΚΙΝΟΥΜΑΙ.

«Χρειάζεσαι επισκευές για να λειτουργήσεις ξανά. Κι εγώ δεν ξέρω αν έχω ανάγκη από άλλο ένα σκάφος, αυτή τη στιγμή.»

—ΘΑ ΜΕ ΠΑΡΑΤΗΣΕΙΣ, ΛΟΙΠΟΝ;

«Κοίτα…» είπε ο Γεράρδος, «δεν έχω συνηθίσει ν’απολογούμαι σ’ένα καράβι που μιλά. Αλλά η αλήθεια είναι πως δεν μπορώ να κάνω κάτι για σένα. Θα… θα το σκεφτώ, όμως. Αυτό είναι το καλύτερο που μπορώ να σου υποσχεθώ.»

—…ΕΝΤΑΞΕΙ. Η απογοήτευση ήταν έκδηλη στη φωνή του.

«Αλκυόνη,» ρώτησε ο Γεράρδος, «εσύ τι θα κάνεις τώρα;»

«Θα μείνω εδώ, προς το παρόν.»

«Οι φύλακες δεν μπορούν να σε κατηγορήσουν για τίποτα, νομίζω. Ο Φιλοπολίτης σε είχε πάρει σαν όμηρο.»

Ο Φιλοπολίτης ένευσε. «Ναι,» είπε στην Αλκυόνη, «θα μπορούσες να επιστρέψεις σπίτι σου.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε θέλω να επιστρέψω εκεί. Θα… θα νοικιάσω σπίτι κάπου αλλού, ίσως… αργότερα.»

Γιατί νομίζω ότι πάλι μου κρύβεις κάτι, Αλκυόνη; σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Γιατί είμαι σίγουρος ότι μου κρύβεις κάτι;* «Όπως θέλεις,» της είπε μόνο. «Εγώ, πάντως, δε θα ξαναπεράσω από εδώ, γιατί, υποθέτω, αυτό θα ήταν το συνετότερο στην περίπτωσή σας.»

Ο Φιλοπολίτης ένευσε. «Πράγματι. Δε χρειάζεται κανείς να παρατηρήσει ότι υπάρχει κίνηση μέσα και γύρω απ’αυτό το σκάφος.»

«Σας εύχομαι καλή τύχη,» είπε ο Γεράρδος, «και στους δύο.»

«Να είσαι καλά, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Φιλοπολίτης.

Ο Γεράρδος στράφηκε και βγήκε απ’την καμπίνα.

—ΜΗΝ ΜΕ ΞΕΧΑΣΕΙΣ, του ζήτησε το πλοίο, προτού εκείνος πιαστεί στη σκάλα και ανεβεί στο άνω κατάστρωμα.

«Δεν ξεχνώ κανέναν και τίποτα. Αλλά…» Μια ιδέα ήρθε στο νου του. «Μπορείς να μου πεις κάτι;»

—ΤΙ ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ;

«Ποιο είναι τ’όνομά σου; Ο έμπορος που σ’έδωσε σ’εμένα είπε ότι ονομαζόσουν Μακρινός Ταξιδευτής· αλλά αυτό το όνομα, υποθέτω, είναι διαφορετικό από εκείνο που είχες όταν σε έφτιαξαν.»

—ΔΕΝ ΜΕ ΕΦΤΙΑΞΑΝ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ.

«Τι εννοείς;» Ο Γεράρδος είχε σταματήσει στην αρχή της σιδερένιας σκάλας, με το αριστερό του πόδι στο κατώτερο σκαλοπάτι και το δεξί του χέρι στη χειρολαβή. «Δεν είναι δυνατόν πλοία σαν εσένα να *αναπαράγονται*!» Δεν είχε ποτέ ακούσει για μηχανές με δυνατότητα αναπαραγωγής· ήταν ίσως το μόνο πράγμα που κάθε επιστήμονας, φιλόσοφος, και μάγος συμφωνούσε πως ήταν αδύνατον.

—ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ, ΑΛΛΑ ΕΙΜΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΕ ΕΦΤΙΑΞΑΝ. ΚΑΠΟΙΟΙ ΜΕ ΕΦΕΡΑΝ ΕΔΩ.

«Στο σκάφος;»

—ΝΑΙ.

Ένα πνεύμα, φυλακισμένο μέσα σ'ένα καράβι του Κενού*;* Ο Γεράρδος δεν είχε ποτέ του ακούσει κάτι παρόμοιο. Αλλά σκέφτηκε: Αυτός ο Σέλιρ'χοκ*, που έρχεται, πρέπει νάναι μάγος.* Η κατάληξη χοκ υποδήλωνε κάποιον μάγο που ανήκε στο τάγμα των Διαλογιστών. Θα *τον ρωτήσω,* όταν τον *δω.* Ίσως *να* γνωρίζει κάτι.

—ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΜΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ;

«Τι συμφωνία;» Όποιος πρότεινε συμφωνίες ήταν ύποπτος για τον Γεράρδο, τις περισσότερες φορές.

—ΘΑ ΣΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΩ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΟΥ ΟΝΟΜΑ, ΑΝ ΥΠΟΣΧΕΘΕΙΣ ΝΑ ΜΕ ΠΑΡΕΙΣ ΑΠΟ ΕΔΩ.

«Θεωρείς το πραγματικό σου όνομα τόσο σημαντικό;»

—ΟΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΟΥ ΟΝΟΜΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ.

Ναι, συλλογίστηκε ο Γεράρδος, *αυτός* ο Σέλιρ'χοκ *ίσως να* γνωρίζει κάτι *διαφωτιστικό* για την *περίπτωση.* «Θα το σκεφτώ,» υποσχέθηκε στο σκάφος, και σκαρφάλωσε τη σκάλα, βγαίνοντας στο άνω κατάστρωμα.

.9.

Ο Φιλοπολίτης έφυγε από το εγκαταλειμμένο πλοίο και από το Κοιμητήριο, προς αναζήτηση της εκδίκησής του. Ήταν αποφασισμένος να τα καταφέρει ή να πεθάνει. Δεν υπήρχε μέση οδός για εκείνον.

Η Αλκυόνη έμεινε πίσω, στο καράβι, μόνη, αφήνοντας το μυαλό της να ηρεμήσει και περιμένοντας το όραμά της να επιστρέψει. Περιμένοντας η αποστολή της να ξαναγίνει ξεκάθαρη, όπως ήταν στην αρχή, προτού αυτοί οι καταραμένοι μπάσταρδοι στην κλινική τη ναρκώσουν και την κάνουν να ξεχάσει, χίλιες κατάρες επάνω στ’άχρηστα τομάρια τους! είθε ο Δράκοντας να κατέτρωγε τις ψυχές τους!

Η Αλκυόνη έβγαινε, κάπου-κάπου, στο άνω κατάστρωμα, τις ημέρες που κατοικούσε μέσα στο πλοίο, και άκουγε τους Ανέμους που έφταναν μέχρι εδώ, κάνοντας τα εγκαταλειμμένα σκάφη να τρίζουν και τα ξύλα του λαβυρίνθου από σανίδες που αποτελούσαν το Κοιμητήριο να κροταλίζουν, σαν δόντια ή κόκαλα. Ο Ανεμοθραύστης δεν ήταν δυνατός σ’ετούτο το μέρος και δεν μπορούσε να κάνει πολλά για να τους σταματήσει. Οι ψίθυροί τους γέμιζαν το νου της Αλκυόνης, η οποία, χρησιμοποιώντας τους Ανεμοπομπούς που βρίσκονταν στον αυχένα της, τέντωνε τις αισθήσεις της, προσπαθώντας να ρωτήσει, να μάθει, να ανακαλύψει ποιο ήταν το όραμά της, η αποστολή της, το πεπρωμένο της· τι της είχαν πει οι χαώδεις Άνεμοι της θύελλας!

Αλλά απάντηση δεν ερχόταν, και η Αλκυόνη καταριόταν τον εαυτό της και τους Ανεμοπομπούς, και τους ανθρώπους που είχαν φτιάξει τους Ανεμοπομπούς, τους τεχνουργούς που της είχαν υποσχεθεί ότι αυτά τα μαραφέτια θα όξυναν τις αισθήσεις της, θα την έκαναν να έχει καλύτερη επικοινωνία με τους Ανέμους… και είχε! είχε καλύτερη επικοινωνία με τους Ανέμους, αλλά τώρα, τώρα την απογοήτευαν! δεν της έδιναν πληροφορίες για την αποστολή της! Είχε ξεχάσει, και δεν μπορούσε να ξαναθυμηθεί!

Η Αλκυόνη περιφερόταν σαν φάντασμα μέσα στο έρημο σκάφος, και ούρλιαζε και έβριζε, και κλοτσούσε τις πόρτες και ανέτρεπε ό,τι άχρηστα αντικείμενα και έπιπλα είχε αφήσει ο Γεράρδος εδώ.

—ΑΦΕΝΤΡΑ, της είπε το καράβι, ένα απόγευμα, ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΚΑΝΩ ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΩ; ΠΑΡΑΤΗΡΩ ΟΤΙ ΒΡΙΣΚΕΣΑΙ ΣΕ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΗ.

«Σκασμός!» γρύλισε η Αλκυόνη. «*Σκασμός!*» ούρλιαξε. «*Σκασμός!*» Εκτόξευσε ένα κομμάτι σίδερο, σπάζοντας ένα τζάμι.

—ΑΥΤΟ ΠΟΝΕΣΕ… σχολίασε το πλοίο. ΜΗΠΩΣ ΘΑ ΕΠΙΘΥΜΟΥΣΕΣ ΝΑ

ΦΑΣ ΚΑΤΙ, ΑΦΕΝΤΡΑ; ΕΧΕΙΣ ΝΑ ΦΑΣ ΑΠΟ–

«Σκα – σμός!» το διέκοψε η Αλκυόνη. «Σκα – σμός!»

Και το πλοίο δεν της ξαναμίλησε.

Η Αλκυόνη είχε, πράγματι, να φάει μια ολόκληρη ημέρα, και το ήξερε πολύ καλά. Δεν είχε φάει γιατί τα λιγοστά τρόφιμα στο σάκο της τελείωναν, και δεν είχε καμια όρεξη να φύγει από δω για να πάει ν'αγοράσει άλλα. Δεν είχε καμια όρεξη για φαγητό, γενικά. Ήθελε πίσω το όραμά της! πίσω την αποστολή της! Τι της είχαν ψιθυρίσει οι Άνεμοι; Οι Άνεμοι της καταιγίδας τής είχαν αποκαλύψει κάτι σημαντικό! Τι; Τι; ΤΙ;

Η Αλκυόνη βγήκε δυο φορές και στο κάτω κατάστρωμα του πλοίου, και κρεμάστηκε ανάποδα από τις σιδερένιες χειρολαβές, πλάι στα κατάρτια που ήταν γυμνά από ιστία. Κρεμάστηκε κι άφησε το βλέμμα της να χαθεί στο Πορφυρό Κενό· άφησε τις αισθήσεις της ν'απομακρυνθούν, ν'απομακρυνθούν, ν'απομακρυνθούν, ν'ακούσουν τους μακρινούς Ανέμους, τις φωνές τους, το σφύριγμά τους. Τίποτα, όμως, απ'αυτά δεν έφερνε ξανά στο νου της το όραμα της θύελλας.

Και η απόγνωση την κυρίευε ολοένα και περισσότερο. Βασανιζόταν, και δεν μπορούσε να κάνει το παραμικρό για να ξεφύγει από τούτο το μαρτύριο.

Αισθανόταν πλέον κουρασμένη, εξαντλημένη από τη μάχη με τον εαυτό της, με τους Ανέμους, και με το Κενό. Κατέρρευσε μέσα στην καμπίνα του καπετάνιου, ενώ απέξω ήταν νύχτα: το καταλάβαινε γιατί έβλεπε, από τα φινιστρίνια, ότι το πορφυρό χρώμα του Κενού είχε σκουρύνει. Η Αλκυόνη ξάπλωσε ανάσκελα, με τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος, και κοίταζε το ταβάνι ανέκφραστα, αφήνοντας τις αισθήσεις της να ηρεμήσουν. Οι Ανεμοπομποί έκαναν τον αυχένα της να πονά, στα σημεία όπου ήταν εμφυτευμένοι. Είχε σπρώξει τον εαυτό της στα άκρα, και καταλάβαινε ότι αυτό δεν ήταν καλό για εκείνη. Όμως, επίσης, καταλάβαινε ότι δε θα ήταν καλό να μην ξαναβρεί το χαμένο της όραμα, τη χαμένη της αποστολή…

Τι να κάνω; Πού να πάω;

Θα τη βοηθούσε, αν ταξίδευε στο Κενό; Θα έβρισκε εκεί τις απαντήσεις που έψαχνε;

Σίγουρα, πάντως, δε θα βρω τις απαντήσεις μου εδώ, μέσα σε τούτο το καταραμένο σκάφος–

Αναπάντεχα, το απαλό φως που προερχόταν απ'τους τοίχους έσβησε, αφήνοντάς την στο σκοτάδι, ή, μάλλον, στο αχνό, κόκκινο φως του Κενού που έμπαινε απ'τα φινιστρίνια.

Η Αλκυόνη ανασηκώθηκε, παραξενεμένη. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

Καμια απάντηση.

«Πλοίο; Μ’ακούς;»
Καμια απάντηση.
Και μετά, βήματα από τον διάδρομο. Η Αλκυόνη έστρεψε το βλέμμα της προς την πόρτα, η οποία ήταν ανοιχτή, και είδε κάποιον να έρχεται: μια σκοτεινή φιγούρα με κάπα. Στο κεφάλι της μια κουκούλα ήταν σηκωμένη, η οποία έκρυβε το πρόσωπό της στο σκοτάδι. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα κοντό ραβδί, που στην άκρη του υπήρχε κάτι που γυάλιζε: μια γυάλινη σφαίρα.
«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Αλκυόνη, καθώς ορθωνόταν. Δεν μπορεί να ήταν ο Γεράρδος· ο Γεράρδος δε θα ερχόταν έτσι. Επιπλέον, ποτέ δεν κουβαλούσε ραβδί, κι αποκλείεται να είχε αρχίσει τώρα. «Ποιος είσαι;»
«Μη θορυβείσαι, Αλκυόνη,» αποκρίθηκε μια αντρική φωνή, καθώς η ψηλή, μαύρη φιγούρα περνούσε το κατώφλι. Μέσα στη γυάλινη σφαίρα του ραβδιού της η Ανεμοσκόπος παρατήρησε ότι κάτι πλανιόταν, σαν ομίχλη. «Δε θέλω το κακό σου.»
«Ποιος είσαι;» ξαναρώτησε εκείνη, επίμονα, ενώ οπισθοχωρούσε προς το σάκο της, όπου βρισκόταν το μακρύ της μαχαίρι. «Τι έκανες στο πλοίο;»
Τα μάτια του άντρα γυάλισαν μέσα απ’την κουκούλα του. «Τι έκανα στο πλοίο;»
Η Αλκυόνη έσκυψε κι άρπαξε το μαχαίρι απ’το σάκο.
Ο άντρας δεν κινήθηκε, ούτε φάνηκε να τρομάζει ή ν’ανησυχεί εξαιτίας της λεπίδας που τώρα γυάλιζε στο χέρι της.
«Μην προσποιείσαι ότι δεν ξέρεις για τι πράγμα μιλάω!» είπε η Αλκυόνη. «Τι έκανες στο πλοίο;»
«Το… *απομόνωσα*, προς το παρόν. Ή, ίσως, θα μπορούσες να πεις, απομόνωσα εμάς από αυτό.»
«Δεν καταλαβαίνω. Τι θέλεις εδώ;»
«Δε χρειάζεται να καταλαβαίνεις. Και βρίσκομαι εδώ για να σε βοηθήσω.»
«Για να με *βοηθήσεις*;» έκανε η Αλκυόνη, προσπαθώντας να μη δείχνει τον φόβο της. «Δεν ξέρω καν ποιος είσαι, και δεν έχω ανάγκη τη βοήθειά σου.» Υποψιαζόταν ότι αυτός ο τύπος ίσως να ήταν από την κλινική. Ναι, για να της μιλά έτσι, από εκεί πρέπει να ήταν· δεν μπορεί να ήταν χωροφύλακας. Αν ήταν χωροφύλακας, θα μιλούσε αλλιώς, θα φερόταν αλλιώς, θα ενεργούσε αλλιώς, και σίγουρα θα ήταν ντυμένος αλλιώς! *Δε θα τους αφήσω, όμως, να με πάρουν, οι καταραμένοι μπάσταρδοι! Θα τον σκοτώσω, αν με πλησιάσει! Δε θα τους αφήσω να με πάρουν!* Η αναπνοή της είχε γίνει γρήγορη· τα μάτια της είχαν στενέψει· το σαγόνι της είχε σφιχτεί. Τα γόνατά της είχαν λυγίσει· ήταν έτοιμη να επιτεθεί, σαν άγριο θηρίο.
«Κι όμως,» είπε, ήρεμα, ο άντρας, «την έχεις ανάγκη τη βοήθειά

μου.»

«Έλα πιο κοντά και θα πεθάνεις!» γρύλισε η Αλκυόνη.

«Δε χρειάζεται να έρθω πιο κοντά. Θέλω να σου μιλήσω μόνο, να σε συμβουλέψω. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο–»

«Δε μ’ενδιαφέρουν οι συμβουλές σου!»

«Γνωρίζω για το... πρόβλημά σου, Αλκυόνη. Γνωρίζω για το όραμα, και για την απώλεια του οράματος.»

Η Αλκυόνη αισθάνθηκε ένα ψύχος να ξεκινά απ’τα πόδια της και να σκαρφαλώνει στη ράχης της, κοκαλώνοντάς την στη θέση της, παραλύοντάς την. Ξεροκατάπιε. Πώς ήταν δυνατόν;... «Ποιος είσαι;» ψέλλισε. «Πώς... πώς το ξέρεις;»

«Γνωρίζω πολλά πράγματα,» συνέχισε να μιλά ήρεμα ο άντρας. «Έχω προσβάσεις σε μέρη που δεν μπορείς ούτε καν να φανταστείς.»

Πρέπει νάναι πράκτορας της Παντοκράτειρας! Μα το Πορφυρό Κενό, πράκτορας της Παντοκράτειρας! Ο τρόμος της μεγάλωσε, καθώς τώρα αντιλαμβανόταν πως το μαχαίρι της δεν υπήρχε καμία πιθανότητα να μπορούσε να την προστατέψει από αυτόν τον άνθρωπο. Αναμφίβολα, δε θα ήταν τόσο ηλίθιος, ώστε να έρθει εδώ απροετοίμαστος για το ενδεχόμενο ότι εκείνη ίσως να ήταν οπλισμένη και αρκετά τρελή για να χρησιμοποιήσει τα όπλα της.

«Και θέλω να σε βοηθήσω,» είπε ο σκοτεινός άντρας με το ραβδί.

Η Αλκυόνη έγλειψε τα ξεραμένα της χείλη. «Γιατί;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά. Μπορώ, όμως, να σου δώσω πίσω το όραμά σου. Σ’ενδιαφέρει;»

«Ναι,» είπε αμέσως, μη μπορώντας να κρύψει την αδημονία της. «Τι πρέπει να κάνω;»

Νόμισε ότι διέκρινε μια κίνηση μες στη σκιά της κουκούλας του άντρα. Ένα χαμόγελο; «Ο Γεράρδος θα φύγει σύντομα από την Άκρη–»

«Γνωρίζεις τον Γεράρδο;»

«Ναι, αλλά όχι προσωπικά· και εκείνος, σίγουρα, δεν ξέρει εμένα. Θέλεις να μ’ακούσεις τώρα;»

Η Αλκυόνη ένευσε. «Συνέχισε.» *Εξάλλου, ό,τι σχέδια και νάχεις στο μυαλό σου, δεν μπορείς να μου κάνεις κακό όταν απλά μου μιλάς και τίποτα περισσότερο.*

«Ο Γεράρδος θα φύγει σύντομα από την Άκρη, πηγαίνοντας σε μια ειδική αποστολή. Φρόντισε να είσαι στο σκάφος του, όταν θα αποπλεύσει. Εκεί θα βρεις την απάντηση που ζητάς.»

«Το όραμά μου;»

«Ναι.»

«Γιατί; Πού πηγαίνει ο Γεράρδος;»

«Σ’ένα μέρος στο Κενό.»

«Αυτή δεν είναι απάντηση!» είπε η Αλκυόνη, νιώθοντας τα νεύρα της τσιτωμένα, έτοιμα να πεταχτούν έξω απ'το πετσί της και ν'αρχίσουν να χοροπηδάνε μες στην καμπίνα. «Κι εσύ γιατί – γιατί θες να θυμηθώ το όραμά μου;»

«Σου είπα: αυτή είναι δική μου δουλειά. Η απόφαση, όμως, είναι *δική σου*, Αλκυόνη.» Ο άντρας στράφηκε, γυρίζοντάς της την πλάτη, και βάδισε μες στον διάδρομο.

«Περίμενε!» φώναξε πίσω του εκείνη, μην τολμώντας όμως να τον πλησιάσει. «Έχουμε πολλά να πούμε!»

«Όχι,» αποκρίθηκε η φωνή του άντρα, απόμακρη τώρα και σιγανή, «δεν έχουμε τίποτ'άλλο να πούμε. Υπάρχει μονάχα ένας δρόμος για να επανακτήσεις το όραμά σου.» Χάθηκε απ'τα μάτια της, μες στο σκοτάδι του πλοίου.

Η Αλκυόνη έμεινε ακίνητη στο εσωτερικό της καμπίνας του καπετάνιου, κοκαλωμένη, σαν να προσπαθούσε να συμπεράνει αν η συνάντησή της με τον άντρα είχε όντως συμβεί ή αν δεν ήταν παρά ένα όνειρο, ένα ακόμα όραμα.

Ο αχνός φωτισμός επανήλθε.

Όχι, η συνάντησή της δεν ήταν ούτε όνειρο ούτε όραμα.

Αλλά ποιος ήταν αυτός ο τύπος; Και γιατί–;

—ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ; Το πλοίο είχε ξυπνήσει.

«Τίποτα.» Η Αλκυόνη κάθισε στο πάτωμα της καμπίνας, αφήνοντας το μαχαίρι της να πέσει μες στο σάκο.

—ΚΑΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΕΔΩ. ΚΑΠΟΙΟΣ ΜΕ ΚΟΙΜΙΣΕ… ΟΠΩΣ ΤΟΤΕ.

«Μη μιλάς! Άσε με ήσυχη. Θέλω να σκεφτώ.»

—ΑΠΑΝΤΗΣΕ ΜΟΥ! ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ;

«Κάποιος που ήθελε να μιλήσει μαζί μου, και μόνο.»

Η Αλκυόνη σηκώθηκε απ'το πάτωμα, πέρασε το κατώφλι της καμπίνας, προχώρησε μες στους διαδρόμους, κατέβηκε μια μακριά σκάλα, και έφτασε σε μια καταπακτή του κάτω καταστρώματος. Την άνοιξε και βγήκε, πιάνοντας τις χειρολαβές με χέρια και με πόδια, κι αφήνοντας τον εαυτό της να κρεμαστεί από εκεί, ανάποδα, μέσα στο Κενό.

Γιατί ενδιαφέρεται για μένα; αναρωτήθηκε.

Τι σε νοιάζει; είπε μια άλλη φωνή εντός της. *Σου έδωσε την απάντηση για το πώς να ξαναθυμηθείς το όραμά σου!*

Κι αυτό είναι που έχει σημασία, σωστά; Αυτό είναι που έχει σημασία.

Ένας Άνεμος φυσούσε, χαϊδεύοντας το πρόσωπο της και τα κοντά, σγουρά της μαλλιά, ψιθυρίζοντας ασυναρτησίες στο μυαλό της, κάνοντας τους Ανεμοπομπούς της να πάλλονται ελαφρά.

Εξάλλου, κι η ίδια είχα σκεφτεί να πάω στο Κενό. Σίγουρα, κάπου εκεί βρίσκεται η απάντηση στο πρόβλημά μου. Εκεί και όχι εδώ, σ'ετούτο το παρατημένο σκάφος.

Γεράρδε… πρέπει, λοιπόν, να ξαναμιλήσουμε.

.10.

Οι μεγάλοι δρόμοι της Σεργήλης ελέγχονταν καλά, καθώς η επιρροή της Παντοκράτειρας ήταν ισχυρή σε τούτη τη διάσταση. Περιπολίες κυκλοφορούσαν συχνά-πυκνά· κατάσκοποι καιροφυλακτούσαν σε κομβικά σημεία (ή σε σημεία που κρίνονταν σημαντικά)· και κλειστά κυκλώματα τηλεοπτικών πομπών παρατηρούσαν τα περαστικά οχήματα, τους πεζούς, και τους έφιππους. Έτσι, η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ ήξεραν, εκ των προτέρων, ότι θα έπρεπε να κινηθούν μέσα από μονοπάτια που δεν έβγαιναν στους κεντρικούς δρόμους, αλλά που θα τους οδηγούσαν, τελικά, στην Άκρη.

Φεύγοντας από τις παρυφές της ερήμου, ταξίδεψαν επάνω στις λοφώδεις πεδιάδες βορειοανατολικά της, παρατηρώντας ότι εδώ η ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ του οχήματός τους δεν μειωνόταν τόσο γρήγορα όσο στη Χάρνταβελ ή στη Διάσταση του Φωτός. Για κάποιο λόγο, οι μηχανές του τροχοφόρου τους απαιτούσαν λιγότερη ενέργεια για να λειτουργήσουν στη Σεργήλη.

Η Ιωάννα οδήγησε το πρωί για τέσσερις ώρες, διασχίζοντας τις πεδιάδες, που ήταν παντελώς ακατοίκητες, κι επομένως οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας δεν είχαν λόγο να περιπολούν εδώ. Το μεσημέρι έκανε μια στάση, για να φάνε και να ξεκουραστούν, και μετά συνέχισαν για άλλες πέντε ώρες με τον Σέλιρ'χοκ στο τιμόνι. Όταν νύχτωσε, είχαν φτάσει στους πρόποδες των βουνών που ονομάζονταν Ραχοκοκαλιά της Σεργήλης, για όσους δεν κατοικούσαν σε τούτη τη διάσταση, ή απλώς Ραχοκοκαλιά, για όσους κατοικούσαν.

«Εδώ είναι τα ορυχεία,» είπε η Ιωάννα, δείχνοντας πάνω στο χάρτη της ένα σημείο στην ανατολική μεριά των βουνών. «Καλύτερα ν'αποφύγουμε αυτή την περιοχή.»

Ο Σέλιρ'χοκ κατένευσε. «Ναι· αναμφίβολα, θα φυλάσσονται καλά από την Παντοκράτειρα.»

Οι δυο τους στέκονταν έξω απ'το τετράτροχο όχημα, για να τεντώσουν τα μουδιασμένα μέλη τους και να ξεπιαστούν.

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Σέλιρ'χοκ, στρέφοντας το βλέμμα του στα σκοτεινά όρη, «θα πρέπει να έχουμε το νου μας για άγριους γρύπες. Ετούτα τα βουνά είναι γεμάτα από δαύτους, και δεν ξέρω πώς θα τους φανεί το πέρασμα ενός μεταλλικού οχήματος από τα μέρη τους.»

«Πιστεύεις ότι θα μας επιτεθούν;»

«Ίσως.»

«Δεν μπορείς να τους διώξεις με κάποιο ξόρκι;»

«Δε νομίζω, Ιωάννα. Δεν υπάρχει ένα ξόρκι για κάθε περίπτωση, αλλιώς όλα τα προβλήματα του κόσμου θα μπορούσαν να είχαν λυθεί πολύ εύκολα, εδώ και καιρό,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, κι επέστρεψε στο εσωτερικό του οχήματος, καθίζοντας στο μεγάλο πίσω κάθισμα.

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους. Η μαγεία πάντοτε ήταν ακατανόητη για εκείνη, έτσι κι αλλιώς· και ποτέ δεν καταλάβαινε γιατί υπήρχε ξόρκι που έλυνε το τάδε πρόβλημα, ενώ δεν υπήρχε ξόρκι που έλυνε το δείνα. Τέλος πάντων... Δίπλωσε τον χάρτη της και μπήκε κι αυτή στο όχημα, καθίζοντας στη θέση του συνοδηγού και βάζοντας τα πόδια της στη θέση του οδηγού.

Προτού κοιμηθεί, φρόντισε να έχει το πιστόλι και το τουφέκι της οπλισμένα και σε σημεία που θα μπορούσε εύκολα να τα πιάσει και να τα χρησιμοποιήσει, σε περίπτωση ανάγκης.

Όπως αποδείχτηκε, όμως, κανένα όπλο δεν της χρειάστηκε.

Το πρωί ήρθε, και η Ιωάννα κάθισε στη θέση του οδηγού, πάτησε την ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ, και οδήγησε το όχημά τους μέσα στη Ραχοκοκαλιά της Σεργήλης, ακολουθώντας τα κακοτράχαλα μονοπάτια που έδειχνε ο χάρτης της. Οι ρόδες του οχήματος χοροπηδούσαν σε ορισμένα σημεία, τόσο άσχημα ήταν τα εδάφη· ευτυχώς, όμως, το τροχοφόρο ήταν φτιαγμένο για δύσβατες περιοχές και δεν έμοιαζε έτοιμο να διαλυθεί, τουλάχιστον όχι ακόμα.

Διέσχισαν τα βουνά προς τα νοτιοανατολικά, αποφεύγοντας να πλησιάσουν την περιοχή των ορυχείων όπου έβγαινε ο διαλύτης Κενού (το αέριο που χρησιμοποιούσαν τα πλοία για να κινούνται στο Πορφυρό Κενό), και το απόγευμα έφτασαν σε μια λοφώδη ακτή μετά από την οποία ο ουρανός και η γη φαινόταν να σχίζονται και το Πορφυρό Κενό απλωνόταν ώς εκεί όπου μπορούσε το μάτι να δει· κι αν το κοίταζες για πολλή ώρα, η Ιωάννα είχε διαπιστώσει κι από άλλες φορές ότι ζαλιζόσουν, καθώς έμοιαζε να μην τελειώνει ποτέ· έμοιαζε με μια τρύπα που ρουφούσε τον κόσμο προς τα μέσα: τίποτα παραπάνω από μια ψευδαίσθηση, φυσικά, γιατί στην πραγματικότητα δεν ίσχυε κάτι τέτοιο. Το Κενό περισσότερο με μια ατελείωτη έκταση θα μπορούσε να το παρομοιάσει κανείς, παρά με ρουφήχτρα.

Ο Σέλιρ'χοκ, που τώρα εκείνος οδηγούσε, έστριψε το όχημα και το έβαλε να κινηθεί κατά μήκος της ακτής, ακολουθώντας την προς τα ανατολικά. Η Ιωάννα έβλεπε στο χάρτη τους ότι, έχοντας αυτή την πορεία, θα συναντούσαν στο τέλος την Άκρη. Κι εκεί, σκέφτηκε, *θα* πρέπει *να μπούμε* κρυφά και *χωρίς* το όχημά *μας, αλλιώς δε θα μας αφήσουν να* κρατήσουμε *τα* όπλα *μας*. Και όχι μόνο αυτό, αλλά, μάλλον, θα τους φυλάκιζαν κιόλας, θεωρώντας

τους ύποπτους και πιθανούς εγκληματίες. Στην Άκρη, μονάχα η χωροφυλακή επιτρεπόταν επισήμως να οπλοφορεί. Η χωροφυλακή κι ορισμένοι άλλοι, ελάχιστοι, όπως οι ναυτικοί του Κενού, αλλά ακόμα κι αυτοί μόνο στα ταξίδια τους, όχι μέσα στην πόλη· και, φυσικά, δεν τους επιτρεπόταν να φέρουν βαριά όπλα: αν τους έπιαναν στο λιμάνι με βαριά όπλα, δέχονταν μεγάλα πρόστιμα.

Το επόμενο μεσημέρι, η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ έφτασαν σ'ένα μέρος απ'όπου μπορούσαν άνετα ν'αγναντέψουν την Άκρη. Το τετράτροχο όχημά τους το είχαν αφήσει σ'ένα κοίλωμα του εδάφους, για να μην το προσέξουν οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας, και οι ίδιοι βρίσκονταν τώρα πιασμένοι επάνω σ'έναν μεγάλο βράχο, όχι όρθιοι αλλά γονατιστοί, για να μη δίνουν στόχο. Η Ιωάννα είχε στα μάτια της ένα ζευγάρι κιάλια και παρατηρούσε την πόλη, θέλοντας να δει κατά πόσο είχε αλλάξει η πολεοδομία της και η φύλαξή της από τότε που είχε ξαναπεράσει από εδώ.

Όχι πολύ, συμπέρανε. Σχεδόν καθόλου. Η Άκρη εξακολουθούσε να εκτείνεται μέχρι τα ίδια όρια που η Ιωάννα θυμόταν, και εξακολουθούσε να μην προστατεύεται από κανένα τείχος, εκτός από τον Ανεμοθραύστη, φυσικά, που ήταν ουσιαστικά αόρατος, καθώς φαινόταν μόνο ως ένας κυματισμός του αέρα και τίποτα περισσότερο, στη νότια μεριά της πόλης, πέρα απ'την οποία απλωνόταν το αχανές Πορφυρό Κενό. Η Άκρη φυλασσόταν, κυρίως, από περιπολίες της τοπικής χωροφυλακής, που, όπως ήξερε κι από παλιά η Ιωάννα και όπως μπορούσε να δει και τώρα, αποτελούνταν είτε από εξάδες οπλοφόρων πεζών, είτε από δυάδες δίκυκλων και τρίκυκλων οχημάτων. Επίσης, στον ουρανό πετούσαν, σποραδικά, γρυποκαβαλάρηδες με πυροβόλα όπλα προσαρτημένα στη σέλα τους· και δεν πλησίαζαν καθόλου το Κενό, καθώς οι γρύπες το αποστρέφονταν και δεν υπήρχε –ή, τουλάχιστον, δεν είχε ακόμα εφευρεθεί– κανένας τρόπος εκπαίδευσης για να τους βάλεις να πετάξουν μέσα σ'αυτό.

Εκτός από τις περιπολίες, ιπτάμενες και μη, η Ιωάννα παρατήρησε και αρκετούς πυργίσκους ελέγχου στα άκρα της πόλης, οι οποίοι χρησίμευαν για να επικοινωνούν οι χωροφύλακες αναμεταξύ τους, αλλά και για να εντοπίζουν εισβολείς με διάφορες μεθόδους. *Ακριβώς όπως τα θυμάμαι τα πράγματα… αν και νομίζω ότι υπάρχει ένας πυργίσκος παραπάνω από τούτη τη μεριά. Τίποτα το σπουδαίο.*

Πήρε τη ματιά της από εκεί και έστρεψε τα κιάλια αλλού. Προς το κέντρο της πόλης. Και, πάνω απ'τα υπόλοιπα οικοδομήματα της Άκρης, είδε τον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου να ξεπροβάλλει: το πανύψηλο, μεταλλικό κτίσμα που ήταν φτιαγμένο στην πλατεία

που ονομαζόταν Καρδιά, καθώς βρισκόταν πραγματικά στην καρδιά της πόλης. Ο Πύργος χρησίμευε για να διοχετεύει διαφόρων ειδών ενέργειας στην Άκρη, κι εκείνος ήταν που διατηρούσε τον Ανεμοθραύστη υψωμένο, προστατεύοντας την πόλη από τους καταστροφικούς Ανέμους του Κενού. Η Ιωάννα είχε, παλιότερα, μπει στον Πύργο Κεντρικού Ελέγχου, όταν υπηρετούσε ακόμα την Παντοκράτειρα, ως Μαύρη Δράκαινα· αμφέβαλλε, όμως, αν θα ήταν πλέον ευπρόσδεκτη εκεί.

Ο Πύργος προστατευόταν από φανερά πυροβόλα όπλα (καθώς και από πολλών άλλων ειδών κρυφά όπλα, όπως γνώριζε η Ιωάννα) και γύρω του φτερούγιζαν οπλισμένοι γρυποκαβαλάρηδες της χωροφυλακής.

Η Ιωάννα κατέβασε τα κιάλια της και τα έδωσε στον Σέλιρ'χοκ.

Εκείνος, σιωπηλός ως συνήθως, δεν έκανε καμία κίνηση για να τα πάρει· κούνησε μονάχα το κεφάλι του αρνητικά.

«Γνωρίζεις την πόλη τόσο καλά;» τον ρώτησε η Ιωάννα.

«Δεν τη γνωρίζω καθόλου,» αποκρίθηκε ο μάγος· «είμαι, όμως, βέβαιος ότι εσύ ξέρεις τα πάντα γι'αυτήν.»

«Δε θα τόλεγα,» είπε η Ιωάννα. «Οι γνώσεις μου είναι περιορισμένες για τούτο το μέρος. Αλλά, βέβαια, θα καταφέρω να μας βάλω μέσα, χωρίς κανείς να μας αντιληφτεί. Είμαι Μαύρη Δράκαινα.»

Ένας Άνεμος ήρθε απ'το Κενό, σφυρίζοντας μερικές ακατανόητες ασυναρτησίες στ'αφτιά τους και κεντρίζοντας, προς στιγμή, το νου τους, προτού διαλυθεί μέσα στην ατμόσφαιρα της Σεργήλης.

* * *

Το φεγγάρι της Σεργήλης βρισκόταν ψηλά στον νυχτερινό ουρανό, ενώ το πορφυρό χρώμα του Κενού είχε σκουρύνει, είχε γίνει σχεδόν μαύρο.

Το τρίκυκλο όχημα πέρασε, σηκώνοντας σκόνη πίσω του μέσα στη νύχτα. Ένα δίκυκλο το ακολούθησε. Και τα δύο ήταν καλυμμένα με γυάλινο, φιμέ σκέπαστρο, το οποίο έκρυβε τους οδηγούς και τους επιβάτες τους.

Όταν είχαν στρίψει ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες, για να κάνουν τον κύκλο του τετραγώνου και να επανέλθουν, δυο σκιερές φιγούρες γλίστρησαν από το σκοτάδι δυτικά της Άκρης και πλησίασαν την πόλη, γρήγορα κι αθόρυβα.

Το μάτι ενός φρουρού, ο οποίος στεκόταν πάνω σ'ένα μπαλκόνι, τις παρατήρησε. Ο νεαρός άντρας έστρεψε τον προβολέα του – κάτω απ'τον οποίο ήταν προσαρτημένο ένα πυροβόλο– προς το μέρος τους. Το φως έσχισε το σκοτάδι, σαν κουρτίνα…

…μην αποκαλύπτοντας τίποτα περισσότερο από την άδεια

πέτρινη αυλή μιας χαμηλής πολυκατοικίας.

Ο φρουρός βλεφάρισε, αναρωτούμενος αν ήταν πραγματικό αυτό που είχε δει ή αν η νύχτα είχε ξεγελάσει τα μάτια του.

Για παν ενδεχόμενο, όμως, αποφάσισε να ειδοποιήσει τους υπόλοιπους χωροφύλακες που φρουρούσαν την ίδια περιοχή μ'εκείνον. Πατώντας ένα μικρό κουμπί επάνω στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της στολής του, τον ρύθμισε στην ανάλογη συχνότητα και ανέφερε, κοφτά και με ακρίβεια, την υποψία του.

Η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ δεν τον είδαν, ούτε τον άκουσαν, να ενημερώνει κανέναν για την παρουσία τους· η πρώτη, όμως, ήταν βέβαιη ότι ο φρουρός θα έκανε ακριβώς αυτό. Και δεν ανησυχούσε καθόλου. Γιατί όλα τούτα δεν ήταν παρά αναμενόμενα. Οι συνηθισμένοι φύλακες μιας πόλης ή ενός οικοδομήματος ήταν πολύ προβλέψιμοι στις ενέργειές τους, και μια Μαύρη Δράκαινα είχε μάθει –ανάμεσα σε άλλα– να εκμεταλλεύεται αυτή την προβλεψιμότητά τους, ενώ η ίδια δρούσε απρόβλεπτα. Το να είσαι απρόβλεπτος για τους εχθρούς σου είναι, αν όχι το παν, μια πολύ σημαντική ιδιότητα για να τους κατατροπώσεις και να πετύχεις το στόχο σου, είτε πρόκειται για δολοφονία, είτε για κατασκοπία, είτε για εισβολή, είτε για διαφυγή, είτε για... οτιδήποτε, ουσιαστικά.

Η Ιωάννα δεν είχε σταματήσει ούτε δευτερόλεπτο, όταν εκείνη κι ο Σέλιρ'χοκ μπήκαν στην πέτρινη αυλή της πολυκατοικίας· είχε οδηγήσει τον σύντροφό της ευθεία μπροστά, σ'έναν δρόμο ο οποίος ήταν φανερά φρουρούμενος.

Έξι χωροφύλακες περιπολούσαν εδώ, και ήδη κατευθύνονταν προς τους δύο Επαναστάτες.

Χωρίς να τους έχουν προσέξει, όμως.

Η Ιωάννα είχε οδηγήσει τον σύντροφό της μέσα στις πυκνές νυχτερινές σκιές, ανάμεσα σε δύο ενεργειακές λάμπες, και οι φύλακες δεν έψαχναν για κάτι που ήταν κρυμμένο μπροστά τους, αλλά βιάζονταν να πάνε στο άκρο της πόλης, όπου ο συνάδελφός τους στο μπαλκόνι τούς είχε ειδοποιήσει πως παρατήρησε κάποια ασυνήθιστη κίνηση.

Προβλέψιμοι. Τόσο προβλέψιμοι...

Η περιπολία πέρασε, και η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ βγήκαν απ'την κρυψώνα τους και προχώρησαν γρήγορα, μπαίνοντας πιο βαθιά μέσα στην πόλη. Στη γωνία του τετραγώνου σταμάτησαν, για να μην τους προσέξουν οι φύλακες στο τρίκυκλο και στο δίκυκλο όχημα, που εκείνη τη στιγμή διέσχιζαν τον δρόμο εμπρός τους.

Η εισβολή τους είχε τελειώσει. Βρίσκονταν στο εσωτερικό της Άκρης, και κανείς δε θα τους σταματούσε τώρα. Κανείς δε θα ζητούσε να τους ψάξει, γιατί δε θα πρόσεχε τίποτα το περίεργο

επάνω τους· τα όπλα τους τα είχαν στους σάκους τους, και ο Σέλιρ'χοκ είχε τυλίξει το μακρύ του ραβδί με μαύρο ύφασμα, για να μη φαίνονται τα κυκλώματα, οι κρύσταλλοι, και τα μικροσκοπικά κάτοπτρα.

«Ευκολότερο απ'ό,τι νόμιζα...» μουρμούρισε ο μάγος.

«Ποιο πράγμα;»

«Να μπούμε.»

«Σ'το είπα πως δε θα υπήρχε πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Ας πάμε τώρα να βρούμε αυτόν τον Γεράρδο.»

«Θυμάσαι τη διεύθυνσή του;»

«Ναι.»

«Γνωρίζεις πού ακριβώς είναι μέσα στην πόλη;»

«Όχι ακριβώς· δεν έχω ξαναπάει σπίτι του. Όμως έχω υπόψη μου τον δρόμο.»

«Και είναι μακριά από δω;»

«Δυστυχώς, ναι, αρκετά. Αλλά, μάγε,» πρόσθεσε η Ιωάννα, λοξοκοιτάζοντάς τον μέσα απ'την κουκούλα της και υπομειδιώντας, «είσαι παράξενα ομιλητικός απόψε. Υπάρχει συγκεκριμένος λόγος γι'αυτό;»

«Ας πούμε ότι δεν είμαι συνηθισμένος να εισβάλλω μες στη νύχτα σε φρουρούμενες πόλεις για τις οποίες δεν γνωρίζω τίποτα.»

«Απορώ, τότε, γιατί ο Ανδρόνικος επέλεξε εσένα για να με συντροφεύσεις σε τούτη την αποστολή,» είπε η Ιωάννα, ελπίζοντας ότι τα λόγια της θα τον παρακινούσαν να της εξηγήσει το λόγο που ο Πρίγκιπας είχε στείλει αυτόν μαζί της, αντί για την Άνμα'ταρ.

Ο μάγος, ωστόσο, έμεινε σιωπηλός, αποφασίζοντας μάλλον να επανακτήσει τη συνήθη στωικότητά του.

Η Ιωάννα τον αγνόησε, συνεχίζοντας να τον οδηγεί μέσα στην Άκρη.

Προτίμησε, φυσικά, ν'ακολουθήσει τα μικρά δρομάκια παρά τις μεγάλες λεωφόρους, που, όπως και οι κεντρικοί δρόμοι όλης της Σεργήλης, ελέγχονταν πολύ εύκολα μέσω τηλεοπτικών πομπών, γρυποκαβαλάρηδων, περιπολιών, και πρακτόρων. Βέβαια, η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ δεν είχαν κάτι που να τραβά αμέσως την προσοχή επάνω τους, και η κίνηση στους δρόμους δεν ήταν λίγη, ώστε να φαίνονται παράξενοι δύο ακόμα διαβάτες, όμως η Μαύρη Δράκαινα προτιμούσε να είναι προσεκτική. Αντιλαμβανόταν ότι η προσοχή της πλησίαζε ώρες-ώρες την παράνοια –όπως και η προσοχή κάθε Μαύρης Δράκαινας–, αλλά δεν μπορούσε να αγνοήσει την εκπαίδευσή της, που τόνιζε ότι καλύτερα νάσαι προσεκτικός παρά νεκρός.

Κάποια πράγματα, μετά από ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, γίνονται δεύτερη φύση.

* * *

Το σπίτι του Γεράρδου ήταν μακριά. Έπρεπε να διασχίσουν τη μισή πόλη μέχρι να φτάσουν εκεί, κι αυτό τούς πήρε παραπάνω από μια ώρα. Ωστόσο, καθοδόν κανένας δεν επιχείρησε να τους εμποδίσει, ούτε η Ιωάννα εντόπισε κανέναν να τους παρακολουθεί.

«Αυτό εδώ πρέπει να είναι,» είπε, δείχνοντας ένα μικρό οίκημα, που έγερνε κουρασμένα επάνω σε μια ψηλή πολυκατοικία.

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε, αδιόρατα, μέσα απ'την κουκούλα του· το μόνο φανερό χαρακτηριστικό του προσώπου του ήταν τα μάτια: μαύρο δέρμα και μαύρες σκιές είχαν γίνει ένα αδιαχώριστο κράμα.

Η Ιωάννα πλησίασε την πόρτα του σπιτιού και χτύπησε.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια αντρική φωνή από μέσα.

«Ιωάννα και Σέλιρ'χοκ.»

Η πόρτα άνοιξε κατά το ήμισυ, κι ένας λευκόδερμος άντρας με κοντά μαύρα μαλλιά τούς κοίταξε με σταθερό, υπολογιστικό βλέμμα. «Ή έτσι λέτε.»

«Και ποιος λες πως είσαι εσύ;»

«Γεράρδος, Καπετάνιος της Ανεμομάχης. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Μας περίμενες, σωστά;»

«Ίσως.»

Η Ιωάννα έβγαλε μέσα απ'την κάπα της το ευαίσθητο χαρτί που είχε δείξει και στον άντρα στη Χάρνταβελ. Το κράτησε εμπρός της με τα δύο χέρια, και τα δάχτυλά της πίεσαν την κάτω δεξιά του άκρη. Γράμματα παρουσιάστηκαν επάνω στην πλευρά που έβλεπε ο Γεράρδος, καθώς και η υπογραφή του Ανδρόνικου.

Τα γράμματα έλεγαν: Ο ΦΕΡΩΝ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΙΝΑΙ ΕΜΠΙΣΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΟΥ.

«Μπορείς να πιέσεις την επάνω αριστερή άκρη, για να το ελέγξεις περισσότερο, αν θέλεις,» είπε η Ιωάννα.

Ο Γεράρδος το έκανε, και μπροστά στα πνευματικά του μάτια παρουσιάστηκαν τα τρία μονοπάτια στο χορταριασμένο λιβάδι, όπως είχαν παρουσιαστεί όταν του πέταξε τον κύλινδρο ο αερομεταφορέας. Ετούτη τη φορά, όμως, δεν υπήρχε ζήτημα επιλογής· αισθάνθηκε τον εαυτό του να στρέφεται ακούσια απ'την άλλη και ν'απομακρύνεται.

Κι ύστερα, το σύντομο όραμα διαλύθηκε.

Ο Γεράρδος άφησε την πάνω αριστερή άκρη του εγγράφου, και η Ιωάννα άφησε την κάτω δεξιά. Το τύλιξε και το έκρυψε πάλι μέσα στην κάπα της.

«Λοιπόν;» ρώτησε.

«Θέλετε να σας πω τι είδα;»

«Δε χρειάζεται· ο καθένας βλέπει και κάτι διαφορετικό: αλλά

αυτό που βλέπει είναι πάντα το συνθηματικό της Επανάστασης που γνωρίζει καλύτερα.»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Εντάξει,» είπε, «περάστε.» Και παραμέρισε απ'την είσοδο, αφήνοντάς τους να μπουν στο σπίτι του.

Η Αόρατη σύριξε, βρισκόμενη πάνω στο τραπέζι του μικρού σαλονιού. Το σώμα της έμοιαζε να λιώνει, να γίνεται ένα με τον γύρω χώρο· δεν μπορούσες εύκολα να την ξεχωρίσεις από τα έπιπλα, τα διακοσμητικά, τους τοίχους, και τις πόρτες, σαν να μην ήταν παρά μέρος τους.

Τα μάτια του Σέλιρ'χοκ στένεψαν.

Αυτή ήταν η μόνη του αντίδραση, αλλά ήταν αρκετή για να πιστέψει ο Γεράρδος ότι ο μαυρόδερμος μάγος είχε ανησυχήσει. «Μη φοβάστε, η Αόρατη είναι άκακη για τους φίλους μου· και, σίγουρα, μπορεί να καταλάβει ότι είστε φίλοι.»

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ· και ρώτησε: «Πού το βρήκες τούτο το πλάσμα;»

«Σ'ένα νησί του Κενού,» εξήγησε ο Γεράρδος. «Το μοναδικό νησί όπου κατοικεί το είδος του. Φυγάδες, τα ονομάζουν οι κάτοικοι των Αιωρούμενων Νήσων.»

«Φυγάδες… Γνωρίζεις γιατί;»

Ο Γεράρδος ανασήκωσε τους ώμους. «Υπάρχουν διάφοροι μύθοι. Αλλά δε φαντάζομαι πως είστε εδώ για να συζητήσουμε για την Αόρατη.»

«Όχι,» τον διαβεβαίωσε ο Σέλιρ'χοκ· «βρίσκω, όμως, το κατοικίδιό σου… εξαιρετικά ενδιαφέρον, Καπετάνιε.»

Αρκετά κράτησε *αυτή η άσκοπη κουβέντα,* σκέφτηκε η Ιωάννα, που, πραγματικά, δεν την ενδιέφερε στο ελάχιστο τι είδους πλάσμα ήταν αυτό που τώρα φτερούγιζε πάνω απ'το τραπέζι του Γεράρδου. «Τι σου έχουν πει για την αποστολή μας, Καπετάνιε;»

«Γνωρίζω μόνο ότι πρέπει να σας πάω κάπου στο Πορφυρό Κενό, και να σας προσφέρω ό,τι βοήθεια μπορώ.»

Η Ιωάννα ένευσε, και πλησίασε το τραπέζι. Άφησε το σάκο της επάνω στην επιφάνειά του, τον άνοιξε, κι από μέσα τράβηξε μια κυλινδρική θήκη· κι απ'την κυλινδρική θήκη έβγαλε έναν χάρτη, τον οποίο άπλωσε μπροστά της. «Εδώ,» είπε, δείχνοντας.

Ο Γεράρδος έβλεπε ότι επρόκειτο για έναν ναυτικό χάρτη των Αιρούμενων Νήσων, και το δάχτυλο της Ιωάννας άγγιζε ένα νησί που… «Αυτό βρίσκεται σ'ένα απ'τα βαθύτερα σημεία του Πορφυρού Κενού.»

«Εγώ γνωρίζω ελάχιστα για το Πορφυρό Κενό, Καπετάνιε. Είναι η ειδικότητά σου.»

«Για ποιο λόγο θέλετε να πάτε σ'αυτό το νησί;» ρώτησε ο Γεράρδος. «Δεν έχω ξαναταξιδέψει εκεί· είναι πολύ μακριά.»

«Θα σου εξηγήσουμε,» είπε η Ιωάννα.

«Καθίστε,» πρότεινε ο Γεράρδος, «καθίστε,» δείχνοντας τις καρέκλες του τραπεζιού.

Η Ιωάννα και ο Σέλιρ’χοκ κάθισαν.

«Να κεράσω κάτι;»

«Λίγο νερό, Καπετάνιε,» είπε ο μάγος.

Η Ιωάννα έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε. «Ό,τι επιθυμείς.»

Ο Γεράρδος γέμισε ένα ποτήρι νερό για τον Σέλιρ’χοκ και δύο κούπες καφέ για τον εαυτό του και την ξανθιά γυναίκα, αναρωτούμενος ποια να ήταν η θέση και η λειτουργία της μέσα στην Επανάσταση. Δεν είχε την παραμικρή ιδέα, ή υποψία, ότι αντίκρυ του καθόταν μια πρώην Μαύρη Δράκαινα της Παντοκράτειρας.

«Λοιπόν,» ρώτησε ο Γεράρδος, «τι το τόσο ενδιαφέρον έχει αυτό το απομακρυσμένο νησί;»

«Ένα απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου.»

«Απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου;»

«Δε γνωρίζεις τις θεωρίες για τον Ενιαίο Κόσμο;»

«Τις έχω ακουστά...» Ο Γεράρδος ανασήκωσε τους ώμους. «Ουσιαστικά, το μόνο που ξέρω γι’αυτές είναι ότι υπάρχουν· τίποτα περισσότερο.»

«Ο Σέλιρ’χοκ, υποθέτω, μπορεί να σε ενημερώσει καλύτερα από εμένα σχετικά με το θέμα,» είπε η Ιωάννα, και στράφηκε στον μάγο.

Ο Γεράρδος ήπιε μια γουλιά απ’τον καφέ του. *Ο ύπνος μας προβλέπεται να είναι λίγος απόψε...*

.11.

Ο Σέλιρ’χοκ δεν μπήκε σε λεπτομέρειες, παρότι είχε, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους, πει στην Ιωάννα ότι είχε αφιερώσει τη ζωή του να μάθει πώς διασπάστηκε το σύμπαν. Εξήγησε στον Γεράρδο πως όσοι πίστευαν στη θεωρία του Ενιαίου Κόσμου πρέσβευαν ότι όλες οι διαστάσεις ήταν κάποτε ενωμένες, αποτελώντας ένα ενιαίο σύνολο, το οποίο θρυμματίστηκε από κάποια άγνωστη, μέχρι στιγμής, αιτία. «Ορισμένοι,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, «εικάζουν πως το σημείο όπου έγινε η αρχική έκρηξη η οποία διαίρεσε τον κόσμο βρίσκεται κάπου στις Αιωρούμενες Νήσους. Το στηρίζουν στο προφανές γεγονός ότι οι Αιωρούμενες Νήσοι μοιάζουν με θραύσματα μιας κάποτε ενιαίας γήινης μάζας· κι επιπλέον, αιωρούνται μέσα σ’έναν κενό χώρο που παρόμοιός του δεν υπάρχει σε καμια άλλη διάσταση και πιστεύεται ότι θα μπορούσε να δημιουργηθεί μόνο από μια ακραία καταστροφή. Το Πορφυρό Κενό, θεωρούν κάποιοι, είναι μια τρύπα που κοιτάζει έξω απ’τον θρυμματισμένο μας κόσμο, προς ένα ευρύτερο σύμπαν.»

Ο Γεράρδος αισθάνθηκε ένα ρίγος να διατρέχει τη ράχη του. Ποτέ δεν είχε σκεφτεί το Πορφυρό Κενό έτσι. Αυτό που του έλεγε τώρα ο μαυρόδερμος μάγος αντίκρυ του σήμαινε ότι μπορεί, κάποια στιγμή, να ερχόταν από το Κενό κάτι… κάποια οντότητα, οτιδήποτε… *από έναν άλλο κόσμο*.

Και ίσως αυτό το κάτι να μην έχει επάνω του τίποτα το κατανοητό για εμάς.

«Είσαι σίγουρος για τούτο;» ρώτησε τον Σέλιρ’χοκ, μην μπορώντας παρά να δυσπιστεί.

«Για τίποτα δεν είμαι σίγουρος, Καπετάνιε. Σου είπα, αυτά είναι όλα θεωρίες. Ο ένας τα λέει έτσι, ο άλλος τα λέει αλλιώς. Το θέμα είναι πως τώρα υπάρχουν έντονες υποψίες ότι ένα απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο βρίσκεται στις Αιωρούμενες Νήσους, και ή θα προλάβουμε να το βρούμε εμείς ή η Παντοκράτειρα.»

«Γνωρίζει κι η Παντοκράτειρα για την ύπαρξή του;»

«Δυστυχώς.»

Κι εγώ φταίω γι’αυτό, σκέφτηκε η Ιωάννα, η οποία ακόμα θυμόταν εκείνη την τρισκατάρατη μαύρη οντότητα που είχε μπει μέσα της και την είχε κρυφακούσει να μιλά με τον Ανδρόνικο. Το γεγονός εξακολουθούσε να την ενοχλεί και, μάλλον, δε θα σταματούσε σύντομα. Έμοιαζε να βρίσκεται σαν καρφί μες στο στήθος της και, διαρκώς, να στριφογυρίζει. Μια Μαύρη Δράκαινα δεν ήταν εκπαιδευμένη για να την πατά έτσι! Από κανέναν.

«Και, όπως πολλοί που ήταν, κατά καιρούς, κοντά της γνωρίζουν, η Παντοκράτειρα είναι παθιασμένη με τα απομεινάρια του Ενιαίου Κόσμου,» συνέχισε ο Σέλιρ'χοκ.

«Θες να πεις ότι υπάρχουν κι άλλα τέτοια απομεινάρια;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Φυσικά και υπάρχουν. Ή φήμες γι'αυτά, τουλάχιστον.»

«Το συγκεκριμένο τι υποτίθεται πως είναι;»

«Δεν γνωρίζουμε,» είπε η Ιωάννα, προτού μιλήσει ο Σέλιρ'χοκ. «Αλλά το έψαχνε κάποιος εξερευνητής από την Απολλώνια, ο οποίος ονομάζεται Τιβέριος. Ή, ίσως, θα ήταν σωστότερο να πω *ονομαζόταν* Τιβέριος, γιατί δεν ξέρουμε αν είναι ζωντανός. Βλέπεις, Καπετάνιε, εξαφανίστηκε ενώ ακόμα ήταν στο νησί όπου πιστεύουμε πως βρίσκεται το απομεινάρι. Προτού, όμως, εξαφανιστεί...» η Ιωάννα τράβηξε έναν άλλο χάρτη απ'την κυλινδρική της θήκη και τον άνοιξε επάνω στο τραπέζι, «...έστειλε αυτό στην Απολλώνια.»

Ο Γεράρδος κοίταξε το νησί που ήταν ζωγραφισμένο στο χαρτί. Δεν του έλεγε κάτι: δεν το είχε ξαναδεί ποτέ του, και σίγουρα δεν είχε ποτέ ξανά ταξιδέψει εκεί. «Γιατί υπάρχουν τόσα Χι γραμμένα επάνω;» ρώτησε, ύστερα από μερικές στιγμές παρατήρησης.

Η Ιωάννα άναψε τσιγάρο. «Δεν ξέρουμε. Τι γνώμη έχεις εσύ;»

«Λογικά, κάποιος θα έβαζε Χι εκεί όπου θεωρούσε ότι υπάρχει κάτι σημαντικό. Κι αφού μου λέτε πως αυτός ο τύπος έψαχνε για ένα απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου, υποθέτω πως τα Χι έχουν σχέση με το συγκεκριμένο απομεινάρι. Ίσως νάναι τοποθεσίες που πίστευε ότι πιθανώς να βρίσκεται θαμμένο.»

«Κάτι τέτοιο υποπτεύομαι κι εγώ,» παραδέχτηκε η Ιωάννα. Κι έστρεψε το βλέμμα της στον Σέλιρ'χοκ. «Εσύ τι λες, μάγε;» Δεν το είχαν ξανασυζητήσει το θέμα, οι δυο τους· είχαν ξεκινήσει την αποστολή χωρίς να κουβεντιάσουν τέτοια πράγματα.

«Λογική φαίνεται η υπόθεσή σας,» είπε Σέλιρ'χοκ. «Ίσως, όμως, να πρόκειται και για κάτι τελείως διαφορετικό, που δεν μπορούμε να φανταστούμε ακόμα. Ή ίσως τα Χι να μην είναι πιθανές θέσεις για το απομεινάρι, αλλά σημάδια που ο Τιβέριος πίστευε ότι θα τον οδηγήσουν στο απομεινάρι.»

«Χμμ...» Ο Γεράρδος ήπιε μια γουλιά καφέ, παρατηρώντας τον χάρτη του νησιού.

«Αν ενώναμε τα Χι με γραμμές τι σχήμα θα έβγαζαν;» Η Ιωάννα διέτρεξε το δάχτυλό της επάνω στο χαρτί, πηγαίνοντας από το ένα Χ στο άλλο.

«Ένα τυχαίο πολύγωνο, απ'ό,τι φαίνεται,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Αλλά τι σημασία έχει αυτό;»

«Αν είναι, όπως υπέθεσες, σημάδια που οδηγούν στο απομεινάρι, τότε ίσως τούτος νάναι ο τρόπος για να το βρούμε.»

Ο Σέλιρ’χοκ κούνησε το κεφάλι. «Όχι· μοιάζει ανόητο, σαν κάτι που θα συναντούσες σ’ένα παιδικό παραμύθι. Γιατί, αν ο Τιβέριος μπορούσε να είχε απλά ενώσει τα σημεία και να είχε βρει τη θέση του απομειναριού, τότε ποιος ο λόγος να μη βάλει ένα και μόνο Χι εκεί; Για να ταλαιπωρήσει εμάς; Δε βγάζει νόημα.»

«Πράγματι,» παραδέχτηκε η Ιωάννα, αν και λίγο πικαρισμένη που ο μάγος είχε απορρίψει τη σκέψη της ως ανόητη.

«Υπάρχουν και κάτι άλλες σημειώσεις εδώ,» παρατήρησε ο Γεράρδος, σκύβοντας πάνω απ’τον χάρτη. «Τις έχετε διαβάσει; Ίσως νάναι διαφωτιστικές.»

«Δεν τις έχω διαβάσει ακόμα,» είπε η Ιωάννα· «δεν υπήρχε χρόνος.»

«Εγώ τις έχω διαβάσει,» δήλωσε ο Σέλιρ’χοκ.

Η Ιωάννα τού έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα.

«Προτού έρθεις στην Αλβέρια, ο Ανδρόνικος κι εγώ είχαμε μιλήσει, και μου είχε δώσει τον χάρτη για να τον μελετήσω,» εξήγησε εκείνος.

«Τέλος πάντων.» Η Ιωάννα στράφηκε πάλι στον Γεράρδο. «Πρέπει να ξεκινήσουμε το συντομότερο δυνατό, Καπετάνιε. Μπορούμε να φύγουμε αύριο;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Ιωάννα έσβησε το τσιγάρο της μέσα στο τασάκι. «Τότε, καλύτερα να κοιμηθούμε όσο μπορούμε απόψε, και με την αυγή ξεκινάμε.»

«Θα πρέπει να ειδοποιήσω, πρώτα, το πλήρωμά μου,» είπε ο Γεράρδος. «Επομένως, δεν είναι δυνατόν να φύγουμε μόλις χαράξει.»

«Δε μπορείς να τους ειδοποιήσεις τώρα;»

«Μπορώ, αλλά δεν είναι κι η καλύτερη ώρα.»

«Βιαζόμαστε, όμως, Καπετάνιε,» είπε η Ιωάννα. «Αφού η Παντοκράτειρα γνωρίζει για την αποστολή μας, δεν πρέπει να χάνουμε καθόλου χρόνο.»

«Σας ακολούθησαν καθώς ερχόσασταν εδώ;»

«Φυσικά και όχι.» Αυτό έλειπε, σκέφτηκε η Ιωάννα, *να κατάφερναν να με κατασκοπεύσουν δύο φορές μέσα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα!* «Ωστόσο, τούτος δεν είναι λόγος για αργοπορία.»

«Εντάξει,» είπε ο Γεράρδος και σηκώθηκε απ’την καρέκλα του, «θα ειδοποιήσω το πλήρωμά μου τώρα.»

Πήγε στο γραφείο του και έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό που βρισκόταν εκεί. Πάτησε μερικά πλήκτρα και τον έφερε στο αφτί του.

«…Ποιος;» ακούστηκε η αγουροξυπνημένη φωνή του Σκρά’ηγκεμ.

«Ο Γεράρδος.»

«Καπετάνιε…» Ένα μουγκρητό. «Ξέρεις τι ώρα είναι, Καπετάνιε, μα τους Ανέμους;»

«Ώρα να ειδοποιήσεις το πλήρωμα ότι ξεκινάμε με την αυγή.»

«Τα ήπιαμε, Γεράρδε;»

«Δεν αστειεύομαι, Σκρά'ηγκεμ. Θα φύγουμε απ'το λιμάνι με την αυγή.»

«Μάλιστα… Υποθέτω, υπάρχει κάποιος καλός λόγος για τούτο, σωστά; Τέλος πάντων, θα τα πούμε το πρωί, στο σκάφος.»

Ο Γεράρδος άφησε τον πομπό στο γραφείο του και επέστρεψε στο μικρό σαλόνι. «Κανονίστηκε,» είπε στην Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ. Έριξε μια ματιά γύρω, στο δωμάτιο. «Δυστυχώς, δεν έχω και τον καλύτερο δυνατό χώρο για να σας φιλοξενήσω. Το μέρος είναι περιορισμένο…»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα, Καπετάνιε,» τον διαβεβαίωσε η Ιωάννα. «Έχουμε κοιμηθεί και σε χειρότερα μέρη, τις τελευταίες ημέρες.»

«Εντάξει,» είπε ο Γεράρδος. «Σας καληνυχτίζω, τότε. Αν χρειαστείτε κάτι, ειδοποιήστε με.»

Η Ιωάννα ένευσε, κι εκείνος πήγε στο υπνοδωμάτιό του και έκλεισε την πόρτα.

Ο Σέλιρ'χοκ σηκώθηκε απ'την καρέκλα του και έκανε τον γύρο του μικρού δωματίου, κοιτάζοντας τα διάφορα έπιπλα και διακοσμητικά αντικείμενα. Ή, τουλάχιστον, προσποιούμενος πως τα κοίταζε. Η Ιωάννα μπορούσε να καταλάβει πότε κάποιος έψαχνε για κάτι άλλο απ'αυτό που έδειχνε, ακόμα κι αν είχε μαύρο, κατάμαυρο δέρμα που, φορές-φορές, τον έκανε ένα με τις σκιές.

«Αναρωτιέσαι πού πήγε το πλάσμα που ο Καπετάνιος αποκαλεί Αόρατη;»

Ο Σέλιρ'χοκ στράφηκε να την κοιτάξει. «Έχει σημασία;»

Η Ιωάννα μόρφασε. «Απλά, έχω την περιέργεια.»

«Μου θυμίζει κάτι αυτό το πλάσμα. Έναν μύθο του λαού μου, στη Μοργκιάνη.»

«Τι μύθο;»

«Έχεις διάθεση για συζήτηση, Ιωάννα;»

Θα ήταν μια ευχάριστη αλλαγή μαζί σου. «Τόσο μεγάλος είναι αυτός ο μύθος;»

«Όχι ιδιαίτερα, αν και, όπως συνήθως με τους μύθους, υπάρχουν διάφορες εκδοχές. Συνοπτικά, όμως, μιλά για ένα είδος πνευμάτων τα οποία, σε αρχαίους καιρούς, συντρόφευαν το λαό μου. Ήταν ιπτάμενα και… 'το μάτι δεν μπορούσε να τα καλοπιάσει', όπως λέγεται· 'το χέρι, όμως, μπορούσε να τ'αγγίξει και να τα αισθανθεί.' Η αποστολή τους ήταν να μας προστατεύουν από

άλλων ειδών πνεύματα –κακοποιά πνεύματα. Κάποτε, όμως, μας εγκατέλειψαν, κι από τότε δεν τα έχουμε ξαναδεί. Υπάρχει η φήμη ότι έχουν πάει κάπου μακριά, σε κάποιο νησί πέρα απ'τον Χρυσό Ωκεανό, περιμένοντας να επιστρέψουν όταν θα τα έχουμε και πάλι ανάγκη.»

«Ο Γεράρδος είπε ότι βρήκε την Αόρατη σ'ένα νησί του Πορφυρού Κενού, κι απ'όσο ξέρω η Μοργκιάνη δε συνδέεται με το Πορφυρό Κενό…»

«Κι εγώ το ίδιο ξέρω,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Κανείς, όμως, δεν έχει ακόμα επιστρέψει απ'τα πέρατα του Χρυσού Ωκεανού. Όσοι επιχείρησαν να πάνε εκεί έχουν χαθεί, σαν τον Τιβέριο της Απολλώνιας.»

«Και πιστεύεις ότι αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι κατέληξαν στο Πορφυρό Κενό;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Θα ήθελα, πάντως, να δω αυτό το νησί όπου βρίσκονται οι… Φυγάδες, αν είναι στο δρόμο μας.»

«Μην ξεχνάς την αποστολή μας, Σέλιρ'χοκ,» τον προειδοποίησε η Ιωάννα.

«Την αποστολή μας δεν την ξεχνάω στο ελάχιστο,» τη διαβεβαίωσε εκείνος. «Γι'αυτό μπορείς να είσαι βέβαιη.»

* * *

Ετούτη ήταν η δεύτερη ημέρα που η Αλκυόνη παραφυλούσε στο λιμάνι, κοντά στην *Ανεμομάχη*, περιμένοντας να δει τον Γεράρδο να έρχεται, για να του μιλήσει. Δεν είχε πάει κατευθείαν στο σπίτι του, γιατί δεν ήθελε να του δώσει χρόνο να σκεφτεί εκείνο που θα του ζητούσε· πιο καλά να τον συναντούσε λίγο προτού φύγει με το σκάφος του, ώστε να τον αιφνιδιάσει, να τη δεχτεί στο πλοίο, και να μην της κάνει πολλές ερωτήσεις, που μπορεί να του έδιναν την ευκαιρία να αρνηθεί.

Επιπλέον, η Αλκυόνη δεν είχε καμια όρεξη να ξαναβρεί εκείνη τη Θεώνη στο σπίτι του Γεράρδου! Δεν ήταν, φυσικά, αυτός ο κύριος λόγος για τον οποίο δεν ήθελε να πάει εκεί –ασφαλώς και δεν ήταν!–, αλλά ήταν, σίγουρα, ένας *δευτερεύων* λόγος.

Έτσι, περίμενε στο λιμάνι, τυλιγμένη σε μια κάπα και έχοντας τον σάκο της στον ώμο. Η μορφή της δεν κινούσε υποψίες σε καμία περίπτωση, καθώς πάρα πολύς κόσμος βρισκόταν στο λιμάνι, για διάφορες δουλειές· άλλοι βάδιζαν, άλλοι συνομιλούσαν σε δυάδες, τριάδες, ή τετράδες, άλλοι μετέφεραν εμπορεύματα, άλλοι έψαχναν για πλοίο, και άλλοι, σαν εκείνη, έδειχναν να περιμένουν κάποιον ή κάτι. Το Πορφυρό Κενό ανοιγόταν εμπρός τους, αχανές, μυστηριώδες, και, στο νου της Αλκυόνης, γεμάτο τόσες επιλογές και ευκαιρίες. Ο Ανεμοθραύστης που προστάτευε την πόλη ίσα που φαινόταν, αλλά η Αλκυόνη δεν

είχε δυσκολία να τον αντιληφτεί, καθώς σταματούσε ακόμα και τον παραμικρό Άνεμο, καταπνίγοντας όλα όσα είχε αυτός να προσφέρει στην ψυχή.

Απρόσμενα, μια φιγούρα ξεχώρισε από το πλήθος, τυλιγμένη κι αυτή σε κάπα, όπως η Ανεμοσκόπος, κι έχοντας την κουκούλα της στο κεφάλι. Ερχόταν προς το μέρος της… αλλά, σίγουρα, δεν μπορεί να ερχόταν για εκείνη. Τυχαίο πρέπει να ήταν. Ποιος να την είχε αναγνωρίσει;

Η Αλκυόνη κατέβασε την κουκούλα της λίγο περισσότερο, κι έστρεψε το βλέμμα της αλλού, σ'ένα από τα πλοία, μη θέλοντας να δείχνει ότι κοίταζε τον άγνωστο.

Εκείνος, ωστόσο, συνέχισε να τη ζυγώνει με βήμα που δεν ήταν καθόλου βιαστικό· μπορούσε να τον δει με την άκρια του ματιού της.

Μα το Κενό! για μένα έρχεται, τελικά, σκέφτηκε η Αλκυόνη. *Ή, μήπως, όχι;* Η καρδιά της βροντούσε κάτω απ'το στήθος της. Το χέρι της έπιασε το μαχαίρι που ήταν θηκαρωμένο στη ζώνη της.

Αν έρχεται όντως για μένα, ποιος μπορεί να είναι; Ο Γεράρδος; Όχι, αποκλείεται. Επομένως…; Επομένως, ίσως να είναι ο άντρας που μου μίλησε και μέσα στον Μακρινό Ταξιδευτή· ο άντρας που, μάλλον, είναι πράκτορας της Παντοκράτειρας.

Τι θέλει, όμως, τώρα; Είπε πως ήθελε μόνο να με συμβουλέψει, για να βρω ξανά το όραμά μου–

Σου είπε ψέματα, ανόητη! Θα το θεωρούσες παράξενο αν ένας τέτοιος άνθρωπος σού έλεγε ψέματα; Αυτή είναι η δουλειά τους: να λένε ψέματα και να εξαπατούν τον κόσμο.

Ο κουκουλοφόρος δεν υπήρχε τώρα αμφιβολία πως ερχόταν για εκείνη. Η απόσταση που είχε απομείνει ανάμεσά τους ήταν πολύ μικρή για να πηγαίνει πουθενά αλλού.

Η Αλκυόνη έσφιξε το μανίκι του μαχαιριού στη γροθιά της. *Ναι, πρόσεξε αυτό μη σε σώσει, αν θέλει να σου κάνει κακό…*

Ο άντρας στάθηκε εμπρός της. Το πρόσωπό του φάνηκε μέσα απ'την κουκούλα.

Η Αλκυόνη αιφνιδιάστηκε: τα μάτια της γούρλωσαν, πήρε μια απότομη, κοφτή ανάσα. «Εσύ…!» έκανε.

Το πρόσωπο που την ατένιζε ήταν μονόφθαλμο: το ένα μάτι δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια πληγή, γεμάτη πηγμένο αίμα· το άλλο μάτι, όμως, ήταν γκρίζο και γυαλιστερό.

«Καλημέρα, Αλκυόνη,» χαιρέτησε ο Φιλοπολίτης, και κάθισε πλάι της, στο πέτρινο πεζούλι όπου ήταν καθισμένη κι εκείνη.

«Δεν περίμενα να σε ξαναδώ ζωντανό,» είπε η Αλκυόνη. «Αλλά χαίρομαι που σε βλέπω.» Χαμογέλασε.

«Ο Λαρκάνιος είναι νεκρός. Έτσι, ήρθα να βρω τον Καπετάνιο.»

«Κι εμένα πώς με κατάλαβες;»

«Προσπαθούσες να κρυφτείς;»

Ναι, μα το Κενό! Τόσο πολύ απέτυχα;

Ο Φιλοπολίτης μειδίασε με τη σιωπή της. «Δε θυμάσαι πώς σε βρήκα στο διαμέρισμά σου;»

Εκείνη ένευσε. «Μπορείς ακόμα να διαισθανθείς την παρουσία μου;»

«Έτσι φαίνεται. Για ποιο λόγο, όμως, βρίσκεσαι εδώ, Αλκυόνη;»

«Περιμένω τον Γεράρδο. Θέλω να του μιλήσω. Για να ταξιδέψω κι εγώ μαζί του, βασικά.»

«Γιατί δεν πήγες να τον βρεις σπίτι του;»

«Καλύτερα εδώ,» είπε η Αλκυόνη, αποφεύγοντας την ερώτηση και το βλέμμα του.

«Συμβαίνει κάτι;» θέλησε να μάθει ο Φιλοπολίτης, κι αν η Αλκυόνη έκρινε σωστά από τη φωνή του, έμοιαζε να υπάρχει πραγματικό ενδιαφέρον στα λόγια του.

Η Ανεμοσκόπος κούνησε το κεφάλι της, κοιτάζοντας το πεζοδρόμιο.

«Γιατί, τότε, θες να ταξιδέψεις στο Κενό;» είπε ο Φιλοπολίτης.

«Ανεμοσκόπος είμαι. Ταξιδεύω συχνά στο Κενό, Φιλοπολίτη. Εδώ, στην Άκρη, η ατμόσφαιρα είναι αποπνιχτική· οι Άνεμοι δε φτάνουν ποτέ…»

«Γνωρίζεις πότε θα περάσει ο Γεράρδος;» ρώτησε ο Φιλοπολίτης, αλλάζοντας θέμα.

«Όχι. Αλλά αυτή είναι η δεύτερη μέρα που τον περιμένω εδώ. Υποθέτω, θα φανεί όπου νάναι· δεν μπορεί να μείνει μακριά απ'το πλοίο του για πολύ.»

Ο Φιλοπολίτης δε μίλησε, και σιωπή απλώθηκε ανάμεσά τους, καθώς περίμεναν τον ερχομό του Καπετάνιου της Ανεμομάχης.

* * *

Ο Γεράρδος, η Ιωάννα, και ο Σέλιρ'χοκ ξεκίνησαν από το σπίτι του πρώτου με την αυγή, αλλά, μέχρι να φτάσουν στο λιμάνι της Άκρης και κοντά στην Ανεμομάχη, ο ήλιος είχε ξεπροβάλλει ολόκληρος από την Ανατολή.

Η Αλκυόνη τούς είδε να πλησιάζουν, το ίδιο κι ο Φιλοπολίτης, καθώς ήταν ακόμα καθισμένοι στην πέτρινη πεζούλα.

«Ποιοι είναι αυτοί οι δύο μαζί με τον Καπετάνιο, Αλκυόνη;»

«Δεν ξέρω, δεν τους έχω ξαναδεί,» αποκρίθηκε η Ανεμοσκόπος, συνοφρυωμένη μέσα απ'την κουκούλα της κάπας της. *Αυτός ο μαυρόδερμος άντρας μοιάζει με μάγο. Ίσως και να κάνω λάθος, βέβαια, αλλά… αν, όντως, είναι μάγος, τότε αυτό είναι πολύ παράξενο, γιατί ποτέ δεν ήξερα ο Γεράρδος νάχει μάγο στο σκάφος του.*

Όπως και να ήταν, δεν μπορούσε να καθυστερήσει. Σηκώθηκε

απ’την πεζούλα κι άρχισε να βαδίζει προς τον Καπετάνιο της Ανεμομάχης. Ο Φιλοπολίτης την ακολούθησε.

Η Ιωάννα παρατήρησε αμέσως τους δύο κουκουλοφόρους που πλησίαζαν εκείνη και τους συντρόφους της. Το χέρι της πήγε στην εξωτερική τσέπη του σάκου της, όπου ήταν κρυμμένο το πιστόλι της. Ο αντίχειράς της το απασφάλισε, και η Μαύρη Δράκαινα έστρεψε την κάννη του προς τους δύο αγνώστους. Μ’ένα πάτημα της σκανδάλης, ο ένας απ’αυτούς εύκολα θα πέθαινε.

«Κάποιοι έρχονται, Γεράρδε. Τους περιμένεις;»

Ο Γεράρδος σταμάτησε να βαδίζει. «Δε θα τόλεγα. Αλλά ας δούμε τι θέλουν.»

Η Ιωάννα κι ο Σέλιρ’χοκ στάθηκαν δεξιά κι αριστερά του: η Μαύρη Δράκαινα εξακολουθώντας να έχει το όπλο της σε ετοιμότητα.

«Γεράρδε…» είπε η μία κουκουλοφόρος μορφή –η κοντύτερη από τις δύο, που φαινόταν νάναι γυναίκα.

Ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης αναγνώρισε το πρόσωπο της Αλκυόνης μέσα απ’την κουκούλα, καθώς εκείνη ήρθε κοντά του. «Δεν περίμενα να σε βρω εδώ,» παραδέχτηκε. Κι αν κρίνω απ’την όψη σου, πρέπει να βρίσκεσαι σε χειρότερη κατάσταση απ’ό,τι την προηγούμενη φορά, που με συνάντησες σπίτι μου μες στη νύχτα.

«Πρέπει να σου μιλήσω,» είπε η Αλκυόνη. «Κι επίσης, μαζί μου είναι….» Έστρεψε το βλέμμα της στον Φιλοπολίτη, ο οποίος στεκόταν ένα βήμα πίσω…

…και τώρα ζύγωσε, για να σταθεί δίπλα της. «Καλημέρα, Καπετάνιε.»

«Ζωντανός, βλέπω,» είπε ο Γεράρδος. «Ολοκληρώθηκε η αποστολή σου, φίλε μου;»

Το γκρίζο μάτι του Φιλοπολίτη γυάλισε μέσα απ’τη σκιά της κουκούλας του. «Το σημαντικότερό της μέρος, ναι.»

«Πρέπει, όμως, κάποιος να περιποιηθεί το τραύμα σου, νομίζω,» είπε ο Γεράρδος, παρατηρώντας το χτυπημένο –και, μάλλον, κατεστραμμένο– του μάτι. «Δε φαίνεται κανένας να τόχει κάνει αυτό, και υπάρχει κίνδυνος να μολυνθεί.»

«Το αντιλαμβάνομαι, Καπετάνιε, κι ελπίζω να βρεθεί κάποιος στο σκάφος σου για να το περιποιηθεί. Η προσφορά σου ισχύει ακόμα, σωστά;»

«Σ’το υποσχέθηκα, δε σ’το υποσχέθηκα;»

Η Ιωάννα είχε πλέον πάρει το χέρι της από το κρυμμένο της όπλο, παρατηρώντας ότι, αναμφίβολα, επρόκειτο για φίλους. Ωστόσο, δεν μπόρεσε παρά να ρωτήσει: «Ποιοι είναι αυτοί οι δύο, Γεράρδε;»

«Η Αλκυόνη, Ανεμοσκόπος. Και ο Φιλοπολίτης, τον οποίο… τον οποίο, νομίζω, θα συμπαθήσεις, Ιωάννα,» είπε ο Καπετάνιος της

Ανεμομάχης, υπομειδιώντας, καθώς στρεφόταν να την κοιτάξει.

Αναρωτιέμαι γιατί, σκέφτηκε εκείνη. «Θα έρθουν μαζί μας;»

«Ο Φιλοπολίτης, σίγουρα, ναι· του το είχα υποσχεθεί. Η Αλκυόνη δεν–»

«Κι εγώ ακριβώς αυτό θέλω, Γεράρδε, αν δεν υπάρχει πρόβλημα,» τον διέκοψε η ίδια, εσπευσμένα.

Τα μάτια του Γεράρδου στένεψαν. *Κάτι συμβαίνει μαζί σου, Αλκυόνη· κάτι συμβαίνει που δε μου το λες.* «Για ποιο λόγο;»

«Για ποιο λόγο μπορεί να θέλει μια Ανεμοσκόπος να ταξιδέψει στο Κενό;»

«Μοιάζεις, όμως, να επείγεσαι…»

«Και λοιπόν; Δε θα με πάρεις μαζί σου;»

«Πάμε στο πλοίο,» είπε ο Γεράρδος, «και θα το συζητήσουμε εκεί.» Στράφηκε, ξεκινώντας να βαδίζει πρώτος.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Η Ιωάννα ψιθύρισε στον Σέλιρ'χοκ: «Τι σημαίνει Ανεμοσκόπος;»

«Μεγάλη ιστορία,» αποκρίθηκε ο μάγος στον ίδιο τόνο.

Ευχαριστώ πολύ… σκέφτηκε η Ιωάννα, αναποδογυρίζοντας τα μάτια. *Τέλος πάντων· θα μάθαινε σύντομα, υπέθετε. Πάντως, ήλπιζε αυτή η Αλκυόνη να μην έβαζε σε κίνδυνο την αποστολή τους.*

Και ο Φιλοπολίτης τι σόι άνθρωπος ήταν; Γιατί ο Καπετάνιος είπε ότι θα τον συμπαθήσω; *Είναι μέλος της Επανάστασης, μήπως;*

Στο άνω κατάστρωμα της *Ανεμομάχης*, ο Σκρά'ηγκεμ τούς περίμενε με τα δύο του χέρια σταυρωμένα μπροστά του και τ'άλλα δύο στη μέση του. «Καπετάνιε, δε μου είπες ότι θα έφερνες μαζί σου τόσο μεγάλη κομπανία.»

«Εσύ νόμιζες ότι θα αποπλέαμε μόνοι μας, Σκρά'ηγκεμ, για ταξιδάκι αναψυχής;»

«Σίγουρα όχι. Καλό θα ήταν, όμως, να με είχες ενημερώσει πρωτύτερα.»

«Θα είχε κάποια διαφορά;»

Ο Σκρά'ηγκεμ δε μίλησε, αλλά το βλέμμα του ήταν σκοτεινό.

«Όλα έτοιμα;» τον ρώτησε ο Γεράρδος.

«Έτοιμα.»

«Να σας συστήσω τον Υποπλοίαρχο της *Ανεμομάχης*,» είπε ο Γεράρδος στην Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ. «Ονομάζεται Σκρά'ηγκεμ, και ανήκει στο λαό των Κρά'αν.»

Κρά'αν… σκέφτηκε η Ιωάννα. *Τα πλάσματα που στο νησί τους βγάζουν τον διαλύτη Κενού, το ίδιο αέριο που βγαίνει και στα ορυχεία βόρεια της Άκρης, αλλά σε πολύ μικρότερες ποσότητες.* Το νησί των Κρά'αν λεγόταν πως ήταν γεμάτο απ'αυτό. Ή, τουλάχιστον, έτσι ήξερε η Ιωάννα, που δεν είχε και πολλές γνώσεις σχετικά με το Πορφυρό Κενό και τις Αιωρούμενες Νήσους.

Ο Σέλιρ’χοκ είπε κάτι σε μια γλώσσα που εκείνη δεν καταλάβαινε, πάντως της ακουγόταν σαν γλωσσοδέτης.

Ο Σκρά’ηγκεμ μειδίασε, κι απάντησε στην ίδια γλώσσα.

«Τι είπατε, αν επιτρέπεται;» θέλησε να μάθει η Ιωάννα.

«Ο φίλος σου μου συστήθηκε,» εξήγησε ο Σκρά’ηγκεμ, «και είπε πως είναι τιμή του που συναντά έναν από τους Συλλέκτες. Του απάντησα πως δεν είμαι πλέον Συλλέκτης, εξαιτίας του παραπτώματός μου.

»Και ποιο είναι το δικό σου όνομα, κυρία;»

Τι *παράπτωμα;* αναρωτήθηκε η Ιωάννα, αλλά δεν ρώτησε. «Ιωάννα,» είπε μόνο, και του έδωσε το χέρι της. Ο Σκρά’ηγκεμ το έσφιξε μ’ένα απ’τα δικά του, που ήταν σκληρό και ξερό, σαν ξύλο, και ελαφρώς μικρότερο από εκείνης.

Ο Κρά’αν έστρεψε το βλέμμα του στους άλλους δύο. «Ποιοι είν’αυτοί;»

«Δε μ’αναγνωρίζεις, Σκρά’ηγκεμ;» είπε η Αλκυόνη.

«Μα τον Δράκοντα!» έκανε ο Υποπλοίαρχος, κοιτάζοντας κάτω απ’την κουκούλα της. «Προσπαθούν οι Άνεμοι να μας τιμωρήσουν όλους;»

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, Σκρά’ηγκεμ,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη, στενεύοντας τα μάτια. Και τον έβρισε στη γλώσσα του –την οποία γνώριζε καλά–, χρησιμοποιώντας τη λέξη που σήμαινε *απόβλητος* ή *απορριπτέος*.

Εκείνος τής έδειξε τα μυτερά του δόντια.

«Αρκετά,» παρενέβη ο Γεράρδος, που κι αυτός ήξερε καλά τη γλώσσα των Κρά’αν. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε, Σκρά’ηγκεμ.»

Το βλέμμα του Υποπλοίαρχου εξακολουθούσε να είναι σκοτεινό. «Δε θα φέρουμε κάνα εμπόρευμα, Καπετάνιε;»

«Όχι.»

«Τι; Θα κάνουμε ταξίδι χωρίς εμπόρευμα;»

«Ναι.»

«Υποθέτω θα υπάρχει κάποιος καλός λόγος και γι’αυτό, έτσι;»

«Με ξέρεις να κάνω ποτέ πράγματα χωρίς να υπάρχει καλός λόγος;» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, και βάδισε προς την ανοιχτή καταπακτή του καταστρώματος.

Όταν όλοι τους βρίσκονταν στο εσωτερικό της *Ανεμομάχης*, ο Καπετάνιος ζήτησε από την Αλκυόνη να τον ακολουθήσει στην καμπίνα του, ενώ είπε στον Σκρά’ηγκεμ να πάει στη γέφυρα και να ειδοποιήσει τον Μηχανοκράτη Βενμίλιο να βάλει μπροστά τις μηχανές.

«Μην ανησυχείς, Καπετάνιε, θα τ’αναλάβω όλα,» αποκρίθηκε ο Κρά’αν, βαδίζοντας μέσα σ’έναν απ’τους διαδρόμους.

«Και, Σκρά’ηγκεμ;»

«Τι;» Ο Υποπλοίαρχος στράφηκε.

«Ειδοποίησε τη Θεώνη νάρθει να ρίξει μια ματιά στο τραύμα του Φιλοπολίτη από δω.»

* * *

Ο Γεράρδος γέμισε μια κούπα καφέ και την έδωσε στην Αλκυόνη, η οποία καθόταν στην καρέκλα μπροστά απ’το γραφείο του, έχοντας βγάλει την κάπα της κι έχοντας σταυρώσει τα πόδια της στο γόνατο. Πήρε την κούπα με τα δύο χέρια και ήπιε μια μικρή γουλιά.

Ο Γεράρδος είδε το πρόσωπό της, που φαινόταν τσιτωμένο μέχρι στιγμής, να μαλακώνει. Το βλέμμα της, επίσης, ηρέμησε.

«Τι συμβαίνει, λοιπόν;» τη ρώτησε, καθίζοντας πίσω απ’το γραφείο του, επάνω στο οποίο υπήρχε μια βαλσαμωμένη, μαλλιαρή σαύρα, από ένα είδος που μπορούσε κανείς να βρει μόνο στις Αιωρούμενες Νήσους.

Ένας δυνατός θόρυβος αντήχησε μες στο σκάφος· ο Μηχανοκράτης Βενμίλιος είχε βάλει μπροστά τις μηχανές, και θα νόμιζε κανείς ότι ένας δράκος είχε μόλις βρυχηθεί.

Η Αλκυόνη ήπιε ακόμα μια γουλιά απ’τον καφέ της. «Τίποτα το ιδιαίτερο…»

«Μη λες ψέματα σε μένα, Αλκυόνη· σε ξέρω καλά,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Κάτι συμβαίνει μαζί σου. Κάτι συνέβαινε από τότε που ήρθες στο σπίτι μου μες στη νύχτα, και–»

«Κυνηγούσαν τον Φιλοπολίτη.»

«–και δεν έχει να κάνει με τον Φιλοπολίτη. Είμαι σίγουρος. Έχει να κάνει μ’εσένα, και μόνο μ’εσένα.»

Πανάθεμά σε, Γεράρδε! σκέφτηκε η Αλκυόνη. *Ώρες-ώρες, είσαι ανυπόφορος! Κι ακόμα κι αν σου εξηγήσω, δε θα καταλάβεις, έτσι κι αλλιώς! Γιατί το σκαλίζεις το θέμα; Τόσο σπουδαίο είναι να με πάρεις μαζί σου; Πρώτη φορά συνταξιδεύουμε;*

«Αν δε μου πεις, δε θα σε πάρω μαζί μου σε τούτο το ταξίδι,» την προειδοποίησε, σα νάχε ακούσει τις σκέψεις της.

«Γιατί; Τι διαφορά έχει τούτο το ταξίδι από οποιοδήποτε άλλο;»

«Ο χρόνος σου τελειώνει, Αλκυόνη. Οι μηχανές βουίζουν, και το πλοίο είναι ακόμα εδώ. Χρειάζεται μόνο η δική μου διαταγή για να αποπλεύσει.»

Η Αλκυόνη αναστέναξε. «Είδα ένα όραμα,» εξήγησε, «κατά τη διάρκεια της θύελλας. Αλλά μετά το ξέχασα… και με βασανίζει. Είναι εδώ!» ακούμπησε το δάχτυλό της στο πλάι του κεφαλιού της, «*εδώ!* και δε θέλει να παρουσιαστεί πάλι. Είναι σαν… σαν φυλακισμένο.»

«Και τι σχέση έχει τούτο μ’εμένα;»

«Πιστεύω πως, ταξιδεύοντας μαζί σου, θα ξαναβρώ το όραμά μου.»

«Με τι τρόπο;»

«Είμαι Ανεμοσκόπος, Γεράρδε· τι θα καταλάβεις κι αν σου εξηγήσω; Ζούμε σε διαφορετικούς κόσμους· δεν έχεις τις δικές μου αισθήσεις.»

«Αυτό είναι, δηλαδή…» είπε ο Γεράρδος. «Αυτός είναι ο λόγος που θες νάρθεις μαζί μου…»

«Τι άλλο λόγο θα μπορούσα να έχω;»

Ο τηλεπικοινωνιακός δίαυλος χτύπησε και το φωτάκι επάνω του άρχισε ν'αναβοσβήνει. Ο Γεράρδος πάτησε ένα κουμπί, και η φωνή του Σκρά'ηγκεμ ακούστηκε μέσα στην καμπίνα: «Καπετάνιε, είμαστε έτοιμοι ν'αποπλεύσουμε με τη διαταγή σου.»

«Αποπλεύσατε.»

Ο δίαυλος έκλεισε.

Ο Γεράρδος είπε στην Αλκυόνη: «Όπως βλέπεις, πήρα την απόφασή μου. Μη με κάνεις να τη μετανιώσω, γιατί, μα το Κενό, θα σ'αφήσω εκεί που σε πρωτοβρήκα, σε μια έρημη βραχονησίδα, για να σε περισυλλέξει κάποιος άλλος άτυχος αυτή τη φορά.»

.12.

Όλη την προηγούμενη ημέρα, το σήμα ερχόταν από το λιμάνι. Αναβόσβηνε επάνω στον χάρτη σε ακριβώς εκείνο το σημείο της πόλης· και δεν είχε απομακρυνθεί ούτε για μια ώρα: ο Τάμπριελ, έχοντας ελέγξει διεξοδικά όλα τα αποθηκευμένα δεδομένα, είχε βεβαιωθεί για τούτο.

Σήμερα, καθώς στεκόταν μπροστά απ’την οθόνη, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ’την πλάτη του, μπορούσε να δει ότι το σήμα εξακολουθούσε να έρχεται από το λιμάνι της Άκρης· κι αν έκρινε από την ακριβή θέση του, η Αλκυόνη πρέπει νάχε μόλις μπει σε κάποιο πλοίο.

Κάποιο πλοίο που ο Τάμπριελ δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία πώς ονομαζόταν και σε ποιον ανήκε.

Ακολούθησε τη συμβουλή μου, σκέφτηκε. *Ωραία. Πολύ ωραία. Τώρα, οι Επαναστάτες δε θα πάνε πουθενά χωρίς να το ξέρουμε. Θα μας οδηγήσουν κατευθείαν στο απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο.*

Οι Ανεμοπομποί της Αλκυόνης τούς είχαν προδώσει. Και ποιος απ’αυτούς θα το φανταζόταν; Κανείς. Κατά πάσα πιθανότητα, δεν ήξεραν καν για την ύπαρξη των Ανεμοπομπών· και ούτε, ασφαλώς, μπορούσαν να ξέρουν για ποιους δούλευαν οι τεχνουργοί που τους κατασκεύαζαν…

Δούλευαν για άτομα σαν τον Τάμπριελ: πράκτορες της Παντοκράτειρας, η οποία θεωρούσε τους Ανεμοσκόπους… εξαιρετικό είδος· άξιο μελέτης. Και είχε βαλθεί να τους μελετήσει, δίχως οι ίδιοι να γνωρίζουν τίποτα, φυσικά. Τους είχε ρίξει ένα δόλωμα: τους Ανεμοπομπούς, που είχαν τη δυνατότητα να διευρύνουν τις αισθήσεις τους… και που, συγχρόνως, εξέπεμπαν σήμα σε μια συχνότητα που οι πράκτορές της μπορούσαν να εντοπίσουν. Έτσι, οι Ανεμοσκόποι βρίσκονταν, διαρκώς, υπό παρακολούθηση.

Και η Αλκυόνη ήταν μια πολύ ενδιαφέρουσα Ανεμοσκόπος· ο Τάμπριελ είχε παρακολουθήσει τις κινήσεις της και παλιότερα, αλλά ετούτη τη φορά το όραμά της του είχε κινήσει ιδιαιτέρως την περιέργεια. Οι γιατροί της ψυχιατρικής κλινικής, βέβαια, την είχαν περάσει για τρελή, κι αυτό είχαν γράψει στην αναφορά τους προς τις Αρχές, όμως ο Τάμπριελ δεν ήταν τόσο ανόητος. Η Αλκυόνη φυσικά και *δεν* ήταν τρελή. Ή, τουλάχιστον, η τρέλα της δεν αποτελούσε παραφροσύνη· ήταν ένα… χρήσιμο κι ενδιαφέρον είδος τρέλας.

Και η απώλεια του οράματός της μπορούσε να την οδηγήσει στα άκρα, πίστευε ο Τάμπριελ. *Επομένως, είναι ένα πιόνι που δύναμαι*

εύκολα να χειριστώ και να χρησιμοποιήσω. Και, μέχρι στιγμής, οι προβλέψεις μου σχετικά μ'αυτήν έχουν αποδειχτεί σωστές.

Για να δούμε, θα επανέλθει και το όραμά της εκεί όπου πηγαίνει…

Αν επανερχόταν, τότε ο Τάμπριελ μπορεί με μία κίνηση να είχε πετύχει δύο πολύ καλά αποτελέσματα: πρώτον, τον εντοπισμό του απομειναριού του Ενιαίου Κόσμου· δεύτερον, πιθανώς να μάθαινε τι είχε δει η Αλκυόνη, το οποίο ίσως η Παντοκράτειρα και η Αυλή της –και, κυρίως, εγώ– να έβρισκαν ενδιαφέρον.

Τα πάντα πηγαίνουν καλά, σκέφτηκε. *Και δεν υπάρχει λόγος να χρονοτριβούμε.*

Στράφηκε σ'έναν φρουρό, ο οποίος στεκόταν στην είσοδο του θαλάμου: «Ειδοποιήστε τη Ζαφειρία. Αμέσως.»

Ο άντρας έκλινε το κεφάλι. «Μάλιστα, Υψηλότατε,» είπε, και απομακρύνθηκε μέσα στους διαδρόμους και τις σκάλες του Πύργου Κεντρικού Ελέγχου της Άκρης.

* * *

Οι Μαύρες Δράκαινες ήταν μια στρατιωτική ελίτ θηλέων, αποτελούμενη από ελάχιστα, άριστα εκπαιδευμένα μέλη. Ωστόσο, δεν κράτησε για πολύ, καθώς η Παντοκράτειρα είχε μεγάλες αξιώσεις για τις Μαύρες Δράκαινες, και, όπως ήταν στους πάντες γνωστό, δεν ανεχόταν εύκολα την οποιαδήποτε αποτυχία. Έτσι, όταν οι Μαύρες Δράκαινες άρχισαν να την απογοητεύουν η μία κατόπιν της άλλης, άρχισε κι εκείνη να τις τιμωρεί με διάφορους παραδειγματικούς τρόπους, που ξεκινούσαν από απλή φυλάκιση και έφταναν μέχρι την εκτέλεση ή τα βασανιστήρια, σωματικά ή ψυχολογικά. Αυτό έκανε αρκετές Μαύρες Δράκαινες να αντιδράσουν, πράγμα το οποίο είχε αρνητικά αποτελέσματα για τις ίδιες. Τελικά, όταν η Παντοκράτειρα θεώρησε πως «το πράγμα είχε παραγίνει», ξεγέλασε πολλές από αυτές ώστε να μπουν σ'ένα Μεταβλητό Αυτοσυντηρούμενο Όχημα, που είχε τη μορφή τρένου και ταξίδευε κυκλικά σε μια σειρά από ακατοίκητες, διαρκώς μεταβαλλόμενες, ομόχρονες διαστάσεις. Συγχρόνως, είχε φροντίσει οι Δράκαινες να υποβληθούν σε μαγγανείες, για να ξεχάσουν το παρελθόν τους· και το τρένο ήταν γεμάτο με μικροσκοπικούς τηλεοπτικούς πομπούς, κρυμμένους μέσα στους τοίχους. Έτσι, οι Μαύρες Δράκαινες το μόνο που μπορούσαν να κάνουν, σ'αυτή την κατάσταση, ήταν να προσφέρουν διασκέδαση στην Παντοκράτειρα και την Αυλή της.

Τουλάχιστον, έτσι είχαν τα πράγματα ώσπου ο Ανδρόνικος, ο προδότης σύζυγός της, τις ελευθέρωσε, χρησιμοποιώντας ένα τέχνασμα που ο Τάμπριελ όφειλε να ομολογήσει πως είχε ζηλέψει. Η Παντοκράτειρα, αν και προσπάθησε, δεν κατάφερε να

τον σταματήσει, και τώρα οι Μαύρες Δράκαινες βρίσκονταν στις υπηρεσίες του. Κι επομένως, ήταν επικηρυγμένες, και υπήρχαν μεγάλες αμοιβές για τα κεφάλια τους.

Ορισμένες, όμως, εξακολουθούσαν να υπηρετούν την Παντοκράτειρα.

Ορισμένες που δεν την είχαν απογοητεύσει ποτέ. Που δεν την είχαν αμφισβητήσει ποτέ. Που δεν είχαν δώσει καμία αφορμή για να θεωρηθούν άπιστες ή προδοτικές.

Μία απ'αυτές ήταν η γυναίκα που, επί του παρόντος, στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας του θαλάμου, αντίκρυ στον Τάμπριελ. Μετρίου αναστήματος, με μαύρο σαν το μελάνι δέρμα και κοντοκουρεμένα γαλανά μαλλιά. Στο δεξί της μάγουλο υπήρχε μια μακριά χαρακιά, που φαινόταν σκούρα-μπλε, όπως φαίνονταν όλες οι ουλές των μαυρόδερμων κατοίκων της Μοργκιάνης. Φορούσε στολή που ήταν μελανή σαν το πετσί της. Από τον ώμο της κρεμόταν ένα τουφέκι, και στη ζώνη της ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο –τα αναγνωριστικά όπλα των Μαύρων Δρακαινών.

«Πρίγκιπα Τάμπριελ,» είπε, ενώνοντας τις γροθιές της μπροστά στο στήθος της και κλίνοντας το κεφάλι.

«Ζαφειρία,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ. «Είσαι έτοιμη να ξεκινήσεις;»

«Περιμένω μόνο τη διαταγή σας, Πρίγκιπά μου.» Το βλέμμα της υψώθηκε, σταθερό και μαβί, δίνοντας, παρά το χρώμα του, την αίσθηση ατσαλιού.

Ο Τάμπριελ έριξε μια ματιά στην οθόνη πλάι του. Το σήμα της Αλκυόνης απομακρυνόταν απ'το λιμάνι· το πλοίο του Γεράρδου έφευγε. «Την έχεις τη συχνότητα της Ανεμοσκόπου;»

«Ασφαλώς, Πρίγκιπά μου.»

«Καλώς.» Ο Τάμπριελ εξακολουθούσε να κοιτάζει την οθόνη και το σήμα που απομακρυνόταν από το λιμάνι, γνωρίζοντας ότι σύντομα θα έβγαινε εκτός της εμβέλειας του Πύργου Κεντρικού Ελέγχου και θα χανόταν. «Ακολούθησέ τους, κι άφηνε πίσω σου πομπούς, για ν'ακολουθήσω εγώ το δικό σου σήμα με μεγαλύτερο σκάφος.» Στράφηκε να την ατενίσει.

«Όπως επιθυμείτε. Υπάρχει κάτι άλλο που θα έπρεπε να ξέρω;»

«Δε νομίζω. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Η Ζαφειρία έφυγε.

Ο Τάμπριελ παρατηρούσε το σήμα μέχρι που χάθηκε απ'τους ανιχνευτές του Πύργου, και ύστερα έφυγε κι εκείνος.

* * *

Ο Τάμπριελ στάθηκε μπροστά στο εγκαταλειμμένο σκάφος όπου είχε συναντήσει την Αλκυόνη. Δε γνώριζε σε ποιον ανήκε, όμως υπέθετε ότι πρέπει να ανήκε στον Γεράρδο. Αυτό πρέπει να ήταν

το παλιό του πλοίο, και για κάποιο λόγο το είχε παρατηρήσει.

Για κάποιο λόγο που νομίζω ότι ξέρω. Μάλλον, δεν ενοικούσε μια νοήμων οντότητα μέσα του, όταν το αγόρασε. Αργότερα, κάπως, θα εισέβαλε. Το οποίο είναι ενδιαφέρον, και άξιο μελέτης, όσο κι οι Ανεμοσκόποι. Ίσως και περισσότερο. Τι θα μπορούσε, άραγε, να κάνει ένας στόλος από νοήμονα σκάφη του Κενού; όφειλε ν'αναρωτηθεί ο Τάμπριελ. Τι θα μπορούσε, άραγε, να κάνει ένας στόλος από νοήμονα οχήματα γενικότερα; Κανείς, μέχρι τώρα, δεν είχε καταφέρει να δώσει νοητικές ιδιότητες σε κάποιο μηχάνημα· όσοι το είχαν προσπαθήσει με πάθος είχαν καταντήσει ή παράφρονες ή κατατονικοί.

Και να, εδώ υπήρχε ένα σκάφος με νοημοσύνη!

Ένα σκάφος που το κέλυφός του εξέπεμπε μια ανεξήγητη ακτινοβολία, σαν φεγγαρόφωτο. Μια ακτινοβολία που, όταν αδρανοποίησα το πνεύμα εντός του, αδρανοποιήθηκε κι αυτή· επομένως, από εκείνο προέρχεται και όχι από άλλη αιτία.

Ο Τάμπριελ ήθελε να μάθει περισσότερα για τούτο το πλοίο.

Έκανε νόημα στους δύο φρουρούς του να μείνουν πίσω και σκαρφάλωσε τη σκάλα του σκάφους, ανεβαίνοντας στο άνω κατάστρωμα. Εκεί, υπήρχε μια καταπακτή, από την οποία είχε ξανακατεβεί, και κατέβηκε και πάλι.

—ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ;

«Δε με θυμάσαι;» ρώτησε ο Τάμπριελ, βαδίζοντας μέσα στον διάδρομο. Τα τοιχώματα γύρω του φεγγοβολούσαν από εκείνη την παράξενη ακτινοβολία.

—ΕΙΣΑΙ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΠΟΥ ΜΕ ΚΟΙΜΙΣΕ, ΟΠΩΣ ΜΕ ΕΙΧΑΝ ΚΟΙΜΙΣΕΙ ΠΑΛΙΑ.

«Ποιοι σε είχαν κοιμίσει;»

—ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ. ΕΣΥ ΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ; ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΜΟΥ.

«Δεν είμαι,» είπε ο Τάμπριελ, πηγαίνοντας προς την καμπίνα του καπετάνιου, «αλλά θα μπορούσα να γίνω.»

—ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ;

Ο Τάμπριελ δεν απάντησε. «Γιατί σ'εγκατέλειψε ο Γεράρδος;» ρώτησε. «Τι του έκανες;»

—ΤΙΠΟΤΑ.

Ο Τάμπριελ πέρασε το κατώφλι της καμπίνας. «Αν δεν του είχες κάνει τίποτα, δε νομίζω να σε είχε αφήσει εδώ, ανάμεσα σε τόσα άψυχα πλοία.» Για να δούμε τι θ'απαντήσεις σ'αυτό…

—ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ΔΕΝ ΤΟΥ ΕΚΑΝΑ ΤΙΠΟΤΑ! ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑ ΗΤΑΝ ΝΑ ΞΥΠΝΗΣΩ, ΚΑΙ, ΞΥΠΝΩΝΤΑΣ, ΤΡΟΜΑΞΑ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ.

«Πώς;»

—ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΡΑΜΑΤΑ.

«Τα έστειλες επίτηδες αυτά τα οράματα;»

—ΟΧΙ.

«Τι ήταν εκείνο που σε ξύπνησε;»

—ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ.

«Τι θυμάσαι;»

—ΤΙΠΟΤΑ.

«Παράξενο. Γιατί;» Ο Τάμπριελ συνέχιζε να βηματίζει μέσα στην καμπίνα του καπετάνιου, και τώρα είδε ένα σκιώδες πρόσωπο να παρουσιάζεται στα τζάμια των φινιστρινιών: ένα πρόσωπο που δεν μπορούσε να διακρίνει αν ήταν αρσενικό ή θηλυκό.

—ΓΙΑΤΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΣΒΗΣΕ ΟΛΕΣ ΜΟΥ ΤΙΣ ΜΝΗΜΕΣ! ΟΠΩΣ ΚΙ Ο ΓΕΡΑΡΔΟΣ, Ο ΤΩΡΙΝΟΣ ΜΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ, ΠΗΡΕ ΟΛΕΣ ΜΟΥ ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΦΥΓΩ ΑΠΟ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΜΕΡΟΣ!

«Θέλεις να φύγεις;»

—ΝΑΙ! Τα τοιχώματα του σκάφους έτριξαν, μοιάζοντας έτοιμα να διαλυθούν.

Φαίνεται πως πάτησα κάποιο ευαίσθητο κουμπί, παρατήρησε ο Τάμπριελ, υψώνοντας το εβένινο ραβδί εμπρός του και κοιτάζοντας, σκεπτικά, το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας να περιφέρεται μέσα στη γυάλινη σφαίρα στο άνω του άκρο.

«Θα μπορούσα να σε πάρω από δω, ξέρεις,» είπε, απομακρύνοντας το βλέμμα του από το Μακρύ Πόδι και στρέφοντάς το στο σκιώδες πρόσωπο, σ'ένα απ'τα φινιστρίνια. «Θα μπορούσα να αντικαταστήσω τις μηχανές σου και να σε πάρω από δω. Αλλά αναρωτιέμαι... *γιατί;* Γιατί να το κάνω;»

—ΘΑ ΣΕ ΥΠΗΡΕΤΗΣΩ ΠΙΣΤΑ. ΘΑ ΣΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΩ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΟΥ ΟΝΟΜΑ.

«Το πραγματικό σου όνομα;»

—ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΟΥ ΟΝΟΜΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ.

«Μάλιστα...» είπε ο Τάμπριελ. *Ένα νοήμων σκάφος, λοιπόν... υπό τις προσταγές μου.*

Ποιος, όμως, ήταν που έφτιαξε ένα τέτοιο πράγμα; Και με τι τρόπο; Σίγουρα, δεν είχε γίνει με τη χρήση κάποιας γνωστής, σύγχρονης τεχνικής. Πρέπει να είχε χρησιμοποιηθεί κάποια μέθοδος που κανείς πλέον δεν γνώριζε.

Αν υπάρχει, όμως, μπορεί να ανακαλυφθεί εκ νέου...

«Πολύ καλά,» είπε ο Τάμπριελ. «Θα αντικαταστήσω τις μηχανές σου. Και θα σε γεμίσω και με πλήρωμα. Και θα σε οδηγήσω στο πρώτο σου ταξίδι εδώ και πολύ, πολύ καιρό.»

Τα τζάμια έτριξαν, και το σκιώδες πρόσωπο φάνηκε να χαμογελά· τα μάτια του γυάλισαν με μια λάμψη η οποία έμοιαζε με τη λάμψη των ενεργειακών λαμπών στους δρόμους της Άκρης.

«Φτάνει να μου αποκαλύψεις, πρώτα, το πραγματικό σου όνομα, όπως υποσχέθηκες.»

Και το σκάφος τού το αποκάλυψε.

Αλλά το όνομά του δεν ήταν μία λέξη, ούτε δύο, ούτε τρεις. Ούτε ήταν σε κάποια αρθρώσιμη γλώσσα. Ήταν κάτι τελείως διαφορετικό.

Ο Τάμπριελ είδε την ακτινοβολία γύρω του να δυναμώνει, και να δυναμώνει, και να δυναμώνει, καθώς γινόταν ολοένα και πιο εκτυφλωτική. Και, για μια στιγμή, ανησύχησε· σκέφτηκε να ελευθερώσει το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας από το ραβδί του, ή να χρησιμοποιήσει το Ξόρκι Προσωρινής Πνευματικής Καταπαύσεως, που είχε χρησιμοποιήσει και την προηγούμενη φορά, για να ρίξει σε ύπνο το σκάφος. Ωστόσο, δεν έκανε τίποτα απ'αυτά, γιατί δε νόμιζε ότι το παλιό πλοίο του Γεράρδου είχε λόγο να τον βλάψει· αντιθέτως, είχε κάθε λόγο να θέλει το καλό του, αφού θα το βοηθούσε, παίρνοντάς το από το Κοιμητήριο.

Τα σκιώδη πρόσωπα φάνηκε να φεύγουν απ'τα τζάμια των φινιστρινιών, να φεύγουν και να αιωρούνται, και να συγκεντρώνονται στο κέντρο της καμπίνας, για να γίνουν ένα πρόσωπο. Γωνιώδες και ψυχρό, που εξακολουθούσε να είναι αδύνατο να καθοριστεί αν επρόκειτο για αρσενικό ή θηλυκό.

Τα φωτεινά σαν ενεργειακές λάμπες μάτια του προσώπου ατένισαν κατάματα τον Τάμπριελ… κι έστειλαν λόγχες παλλόμενης ενέργειας προς το μέρος του.

Εκείνος κραύγασε, λυγίζοντας τη μέση του προς τα πίσω. Δεν απέφυγε, όμως, την αχαλίνωτη ενέργεια, και ούτε είχε τώρα χρόνο για να κάνει τίποτα ώστε να τη σταματήσει. Ο νους του ήταν πολύ συγχυσμένος για να καλέσει το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας (κι ακόμα κι αν, ως εκ θαύματος, κατάφερνε να το καλέσει, αμφέβαλλε ότι θα μπορούσε να το ελέγξει) ή να χρησιμοποιήσει οποιοδήποτε ξόρκι.

Η ενέργεια διαπέρασε τις κόγχες των ματιών του και χώθηκε βαθιά μέσα στο κρανίο του.

Για μια στιγμιαία αιωνιότητα, ο Τάμπριελ έχασε την αίσθηση του σώματός του, ενώ παντού γύρω του μπορούσε ν'αντικρίσει μονάχα σκοτάδι. Ένα κενό σαν το Πορφυρό Κενό, αλλά μαύρο, κατάμαυρο… με μοναδικό φως το φως του σκάφους: το ίδιο φως που εξέπεμπαν και τα τοιχώματά του· εδώ, όμως, είχε μια πολύ συγκεκριμένη μορφή: σχημάτιζε ένα μακρύ φίδι μέσα στο μαύρο κενό… και το φίδι άρχισε να κουνιέται και να διαγράφει σύμβολα, που χαράχτηκαν στο νου του Τάμπριελ. Χαράχτηκαν σαν δερματοστιξία, αδύνατον να αφαιρεθεί.

Και μετά, η όρασή του επανήλθε, καθώς κι η αίσθηση του σώματός του.

Εξακολουθούσε να στέκεται μέσα στην καμπίνα του καπετάνιου, όπως και πριν. Αλλά τώρα… τώρα γνώριζε το όνομα του σκάφους.

«Θα επιστρέψω,» του υποσχέθηκε.

—ΘΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ.

Τα μάτια του Τάμπριελ στένεψαν. «Πώς με αποκάλεσες;»

—ΣΑΛ’ΝΤΡΑΧ.

«Και τι σημαίνει αυτό;»

—ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ.

Αλλά, *σίγουρα, μπορούμε να μαντέψουμε,* σκέφτηκε ο Τάμπριελ. Σίγουρα*, μπορούμε να μαντέψουμε.*

Και έφυγε από την καμπίνα κι από το σκάφος.

Βιβλίο Τρίτο

Αρμενίζοντας
στην Απεραντοσύνη
ενός Πορφυρού Κενού

.1.

«Αυτός είναι,» είπε ο Σκρά'ηγκεμ, πλησιάζοντας τους τρεις επιβάτες της Ανεμομάχης, οι οποίοι στέκονταν υπομονετικά στον διάδρομο, κάτω από το άνω κατάστρωμα. «Αυτός είναι που ο Καπετάνιος ζήτησε να περιποιηθείς το τραύμα του.» Το ένα απ'τα χέρια του Κρά'αν έδειξε τον κουκουλοφόρο άντρα πλάι στην ξανθιά γυναίκα και τον μαυρόδερμο, πρασινομάλλη τύπο που βαστούσε ένα ραβδί γεμάτο καλώδια, κρυστάλλους, και μικροσκοπικά κάτοπτρα.

Η Θεώνη βλεφάρισε, παραξενεμένη. «Ποιο τραύμα;»

«Με συγχωρείτε αν γίνομαι βάρος,» είπε ο άντρας, κατεβάζοντας την κουκούλα του, για ν'αποκαλύψει κοντά, ξανθά μαλλιά, πλατύ πρόσωπο, και ένα, *μόνο ένα*, γκρίζο μάτι. Το άλλο του μάτι ήταν χτυπημένο, γεμάτο πηγμένο αίμα, και, μάλλον, αχρηστεμένο για πάντα. «Ονομάζομαι Φιλοπολίτης, και ο Καπετάνιος υποσχέθηκε να με πάρει στο σκάφος για ένα σύντομο ταξίδι.»

Πού τραυματίστηκες έτσι, άνθρωπέ μου; αναρωτήθηκε η Θεώνη. Αλλά είπε: «Έλα μαζί μου· θα δω τι μπορώ να κάνω για σένα.»

Ο Φιλοπολίτης την ακολούθησε, χωρίς άλλη κουβέντα.

Σύντομα, έστριψαν σε μια γωνία του διαδρόμου, και οι υπόλοιποι τούς άκουσαν να κατεβαίνουν μια σκάλα.

«Ποιος είν'αυτός ο τύπος, αν επιτρέπεται;» ρώτησε ο Σκρά'ηγκεμ την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ.

«Δεν τον ξέρουμε,» απάντησε η πρώτη, η οποία, όπως και η Θεώνη, είχε αναρωτηθεί για το τραύμα του. *Ένας τραυματισμένος άντρας, που μέσα στην πόλη έκρυβε το πρόσωπό του, και που ζητούσε να μπει σ'ένα σκάφος για να φύγει… Ναι, θα μπορούσε να είναι με την Επανάσταση. Ή, αν δεν είναι, πρέπει νάχει κάποια σοβαρή σύγκρουση με τις Αρχές της Άκρης. Και, μάλλον, γι'αυτό σχολίασε ο Γεράρδος ότι θα τον συμπαθήσω.* Βέβαια, η αλήθεια ήταν πως η Ιωάννα χρειαζόταν κάτι περισσότερο –κάτι πολύ περισσότερο– για να συμπαθήσει κάποιον, αλλά αυτό, προφανώς, ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης δεν το γνώριζε.

«Δεν είναι μαζί σας, δηλαδή, ε;» είπε ο Σκρά'ηγκεμ, αρχίζοντας να βαδίζει μέσα στον διάδρομο.

Η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ τον ακολούθησαν. «Όχι, δεν είναι,» είπε η πρώτη.

«Κι εσείς ποιοι είστε, για νάχουμε καλό ερώτημα;» ρώτησε ο Υποπλοίαρχος της Ανεμομάχης, καθώς έμπαινε στη γέφυρα και άφηνε και τους δύο επιβάτες να μπουν.

Το δωμάτιο γύρω τους ήταν γεμάτο με διάφορα όργανα που η

Ιωάννα μπορούσε μόνο να μαντέψει τη χρησιμότητά τους. Παλιότερα, είχε βρεθεί σε σκάφος του Κενού, μα δεν ήξερε και πώς να πλοηγήσει ένα. Μια μικρή άκατο ίσως να την πλοηγούσε, αν χρειαζόταν, μα όχι ένα τόσο μεγάλο πλοίο· θα χανόταν αμέσως μέσα σ'όλες τούτες τις οθόνες, τις ενδείξεις, τους μοχλούς, και τα πλήκτρα. Μονάχα δύο πράγματα τής φαίνονταν κατανοητά: το τιμόνι και η οθόνη που έδειχνε το ίδιο το σκάφος και τι βρισκόταν γύρω του –η οθόνη που, μάλλον, πρέπει να μετέφερε τις πληροφορίες των ανιχνευτικών συστημάτων στη γέφυρα.

«Σου είπαμε ποιοι είμαστε, δε σου είπαμε;» αποκρίθηκε η Ιωάννα στον Σκρά'ηγκεμ, ύστερα από μια ματιά ολόγυρα.

«Χε-χε, ναι, μου είπατε,» έκανε ο Κρά'αν, πατώντας μερικά πλήκτρα και κοιτάζοντας μια στενόμακρη οθόνη με τα μικρά του μάτια. «Αλλά τα ονόματά σας από μόνα τους δε μου λένε και πολλά. Για πού κατευθύνεστε, και πώς ο Καπετάνιος συμφώνησε να σας πάρει μαζί του, αφού δεν φέρνετε κανένα εμπόρευμα;»

Δεν πρέπει ν'ανήκει στην Επανάσταση ετούτος εδώ, σκέφτηκε η Ιωάννα. *Κι αναρωτιέμαι αν, μέσα σ'αυτό σκάφος, ανήκει κανένας άλλος εκτός απ'τον Γεράρδο.* Όπως και νάχε, καλύτερα να ήταν επιφυλακτική. «Έχουμε κάνει ειδική συμφωνία με τον Καπετάνιο σου,» απάντησε.

«Ειδική συμφωνία…» είπε ο Σκρά'ηγκεμ, δίχως να την κοιτάζει. «Μάλιστα. Αντιλαμβάνομαι.»

* * *

Η Θεώνη τον πήγε στο ιατρείο του σκάφους και του ζήτησε να βγάλει την κάπα του και να ξαπλώσει σ'ένα μακρόστενο κρεβάτι. Ο Φιλοπολίτης υπάκουσε. Εκείνη έβρεξε ένα κομμάτι βαμβάκι με υγρό από ένα φιαλίδιο, το οποίο δεν ήταν τίποτα περισσότερο από αποστειρωμένο νερό, και άρχισε να καθαρίζει το τραύμα του από το πηγμένο αίμα· με προσοχή, όμως, γιατί καταλάβαινε ότι ήταν ευαίσθητη περιοχή και, σίγουρα, ο ασθενής της θα πονούσε.

Δεν το έδειχνε, πάντως· η όψη του ήταν επίπεδη, και το άλλο του μάτι –το μοναδικό του μάτι– ατένιζε το χαμηλό ταβάνι του ιατρείου.

«Πού χτυπήθηκες;» τον ρώτησε η Θεώνη, για να σπάσει τη σιωπή και να του πάρει το νου από την περιποίηση του τραύματος –αν, δηλαδή, ο νους του δεν βρισκόταν ήδη πολύ, πολύ μακριά, όπως φανέρωνε η έκφραση στο πρόσωπό του.

«Μια σφαίρα,» απάντησε, αργόσυρτα, σχεδόν βαριεστημένα, ο Φιλοπολίτης.

Ναι… σκέφτηκε η Θεώνη, παρατηρώντας την ουλή δίπλα απ'το μάτι του: το κατεστραμμένο δέρμα και το πηγμένο αίμα. Μια

σφαίρα που ήρθε από πλάι και σε πήρε ξυστά. Ήσουν τυχερός, πολύ τυχερός, απ'ό,τι φαίνεται, φίλε μου. Ο πυροβολισμός που εν μέρει σε τύφλωσε θα μπορούσε, κάλλιστα, να σου είχε τινάξει τα μυαλά στον αέρα, αν το κεφάλι σου βρισκόταν μερικά εκατοστά πιο δίπλα, ή αν ο εχθρός σου είχε σημαδέψει καλύτερα.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του σφίχτηκαν.

«Με συγχωρείς, αν σε κάνω να πονάς,» είπε η Θεώνη. «Θα ήθελες να σου δώσω κάποιο αναισθητικό, για τον πόνο;»

«Όχι, δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε ο Φιλοπολίτης. «Λίγο νερό μόνο θα ήθελα, μετά.»

«Εντάξει.» Η Θεώνη τελείωσε με το καθάρισμα της πληγής του, και τώρα μπορούσε να δει το μάτι του καλύτερα: ή, τουλάχιστον, το σημείο όπου κάποτε ήταν το μάτι του. Τώρα, εκεί δεν υπήρχε παρά μια μάζα κρέατος, και αίμα είχε αρχίσει πάλι να κυλά, σαν πορφυρά δάκρυα, ύστερα από τον καθαρισμό της Θεώνης.

«Τι είναι αυτός ο θόρυβος;» ρώτησε ο Φιλοπολίτης, εξακολουθώντας να κοιτάζει το ταβάνι.

Η Θεώνη έβρεξε ένα κομμάτι πανί με υγρό που θα βοηθούσε να αποστειρωθεί το τραύμα. «Οι μηχανές του πλοίου.» Πλησίασε το πανί στο χτυπημένο μάτι. «Αυτό θα πονέσει λίγο.» Το πίεσε, ελαφρά.

Ο Φιλοπολίτης έτριξε τα δόντια. Τα χέρια του έσφιξαν τις άκριες του κρεβατιού.

Η Θεώνη καταλάβαινε ότι ο άντρας πρέπει να αισθανόταν το υγρό σαν φωτιά μέσα στο κεφάλι του. Ήταν για το καλό του, όμως· θα εξάλειφε κάθε πιθανότητα μόλυνσης.

«Δεν εννοώ τις καταραμένες μηχανές!» μούγκρισε ο Φιλοπολίτης, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

Η Θεώνη δεν απομάκρυνε το πανί απ'το τραύμα του. «Τι εννοείς, τότε;»

«Δεν… δεν είχα ξανάρθει παλιότερα εδώ, στο Κενό,» είπε εκείνος, «αλλά δεν περίμενα ότι θα ακούγονταν συνέχεια.»

Η Θεώνη συνοφρυώθηκε. «Για τι πράγμα μιλάς;»

«Για τους Ανέμους, φυσικά. Δεν τους ακούς, που μας φωνάζουν από μακριά;»

Δόξα στην Αρτάλη, όχι, σκέφτηκε η Θεώνη, και κούνησε το κεφάλι. «Δε φτάνουν μες στο σκάφος. Εσύ τους ακούς;»

«Ναι.»

Τι είσαι, Ανεμοσκόπος; «Σε ενοχλούν;»

«Όχι. Για να είμαι ειλικρινής…» ένα χαμόγελο χαράχτηκε στο πρόσωπο του Φιλοπολίτη, «…είναι υπέροχα εδώ!» Γέλασε.

Θα έφερνε ο Γεράρδος έναν τρελό μέσα στο σκάφος; αναρωτήθηκε η Θεώνη, γιατί για τέτοιος τής έμοιαζε. Πήρε το πανί απ'το πρόσωπό του και κοίταξε το τραύμα: Είχε καυτηριάσει επαρκώς τα

σημεία που είχαν αρχίσει πάλι να αιμορραγούν, και η αιμορραγία είχε σταματήσει.

«Γιατί σε έφερε ο Καπετάνιος στην *Ανεμομάχη*;» ρώτησε η Θεώνη, καθώς σηκωνόταν από πλάι του και πήγαινε σ'ένα ντουλάπι, για να το ανοίξει και να πάρει από εκεί ένα σωληνάριο. «Και με συγχωρείς αν γίνομαι αδιάκριτη.»

«Μου το είχε υποσχεθεί πως θα μ'έπαιρνε μαζί του για ένα ταξίδι.»

Η Θεώνη ξανακάθισε δίπλα του, άνοιξε το σωληνάριο, το πίεσε, και πήρε λίγη αλοιφή στα δάχτυλά της, την οποία άπλωσε επάνω στο τραύμα του Φιλοπολίτη. «Θα σε βοηθήσει,» εξήγησε. Και, αλλάζοντας θέμα: «Ο Γεράρδος είναι καλός άνθρωπος· όταν υπόσχεται κάτι, πάντοτε το κάνει. Να υποθέσω ότι κινδύνευες στην Άκρη;»

«Δεν κινδύνευα μόνο,» αποκρίθηκε ο Φιλοπολίτης. «Αν έμενα εκεί, θα ήμουν σίγουρα νεκρός μέσα σε μερικές ημέρες. Με κυνηγά όλη η χωροφυλακή.»

«Τι έκανες;» Η Θεώνη έκλεισε το σωληνάριο.

«Δεν έχει σημασία τι έκανα εγώ, αλλά τι έχουν κάνει εκείνοι.»

Η Θεώνη δεν κατάλαβε και πολλά από αυτό –ουσιαστικά, τίποτα–, όμως δεν ρώτησε να μάθει περισσότερα. Σηκώθηκε και πήρε μερικούς επιδέσμους από ένα συρτάρι. Ύστερα, επέστρεψε κοντά του.

«Είναι εγκληματίες,» είπε ο Φιλοπολίτης. «Όλοι σχεδόν. Κι αυτοί που *δεν* είναι καλύπτουν τους εγκληματίες… ή… ή δεν ξέρουν τίποτα για τα εγκλήματά τους, και… είναι σα να ζουν αλλού.» Το γκρίζο του βλέμμα έμοιαζε πάλι χαμένο κάπου στο ταβάνι. Το στόμα του είχε στραβώσει, σαν από αποστροφή.

Η Θεώνη έβαλε μια μαλακή γάζα επάνω στο χτυπημένο του μάτι και την έδεσε εκεί με επιδέσμους. «Ξεκουράσου,» του είπε· «εδώ δεν είναι κανένας απ'αυτούς.» Ορθώθηκε, και πήγε να του γεμίσει ένα ποτήρι νερό.

Όταν στράφηκε πάλι προς το μέρος του, ο Φιλοπολίτης είχε σηκωθεί και καθόταν στην άκρη του κρεβατιού, με τους πήχεις του ακουμπισμένους στα γόνατά του.

«Καλύτερα να μη σκύβεις,» τον συμβούλεψε η Θεώνη, δίνοντάς του το ποτήρι. «Δεν είναι καλό για το μάτι σου.»

«Ευχαριστώ.» Ο Φιλοπολίτης ήπιε το νερό μονοκοπανιά, κι ύστερα σηκώθηκε.

«Δε θέλεις να ξαπλώσεις λίγο, να ξεκουραστείς;» πρότεινε η Θεώνη.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Θ'ανεβώ στο κατάστρωμα.»

«Στο κατάστρωμα;» Τρελός είναι ο τύπος; «Εμ, κοίτα… δεν έχει

και τόσο επικίνδυνους Ανέμους σήμερα, και οι περισσότεροι ναυτικοί δεν έχουν πρόβλημα να βγουν στο κατάστρωμα υπό τέτοιες συνθήκες. Όμως εσένα, αφού έρχεσαι πρώτη φορά στο Κενό, δε θα σ'το πρότεινα· ειδικά μετά από τον τραυματισμό σου.»

«Δε μ'ενοχλούν οι Άνεμοι,» είπε ο Φιλοπολίτης. «Θ'ανεβώ.»

Η Θεώνη μόρφασε, αμήχανα. «Όπως θέλεις…»

Εκείνος την προσπέρασε και πήρε την κάπα του, ρίχνοντάς τη στους ώμους. Άνοιξε την πόρτα του ιατρείου και βγήκε.

Η Θεώνη τον ακολούθησε, γιατί, στην κατάσταση που ήταν, φοβόταν γι'αυτόν. Εκτός απ'το γεγονός ότι ήταν τραυματισμένος, δεν έμοιαζε να στέκει και πολύ στα καλά του, ψυχολογικά.

* * *

Η Ζαφειρία δεν έχασε χρόνο μετά τη διαταγή του Πρίγκιπα Τάμπριελ· πήγε στο λιμάνι της Άκρης, και οι χωροφύλακες εκεί την οδήγησαν στην άκατο που είχε ετοιμαστεί για εκείνη: ένα μικρό σκάφος, μεταλλικό και κλειστό, με φιμέ τζάμια γύρω από τη θέση του οδηγού, και με χώρο για όχι περισσότερο από δύο άτομα και κάποιες αποσκευές.

Η Ζαφειρία άνοιξε την καταπακτή, κατέβασε μέσα τον σάκο της, και ύστερα πήδησε κι η ίδια στο εσωτερικό. Έκανε νόημα στους φύλακες της Άκρης να λύσουν την αλυσίδα που κρατούσε την άκατο δεμένη στην προβλήτα, και έκλεισε την καταπακτή. Κάθισε στη θέση του οδηγού, η οποία ήταν δερμάτινη και αναπαυτική.

Πήρε από την τσέπη της τον μικροσκοπικό κύβο δεδομένων που περιείχε αποθηκευμένη τη συχνότητα των Ανεμοπομπών της Αλκυόνης και τον έβαλε σε μια ισομεγέθη θυρίδα μπροστά της. Ένα φωτάκι άναψε, και η Ζαφειρία πάτησε το πλήκτρο ΑΠΟΘΗΚΕΥΣΗ ΔΕΔΟΜΕΝΩΝ, ενώ οι φύλακες απέξω έλυναν την αλυσίδα που κρατούσε την άκατο δεμένη στην αποβάθρα. Η συχνότητα των Ανεμοπομπών μεταφέρθηκε από τον κύβο στο κεντρικό ανιχνευτικό σύστημα της ακάτου, το οποίο και η Ζαφειρία ενεργοποίησε.

Μια οθόνη άναψε, και το σήμα, πολύ αχνό, παρουσιάστηκε στα όριά της. *Δεν πρόκειται να μου ξεφύγουν, όμως.*

Η Ζαφειρία έλεγξε, ήρεμα αλλά χωρίς να χρονοτριβεί –όπως κάποιος που ξέρει ακριβώς τι κάνει, και το κάνει επαγγελματικά και με βεβαιότητα–, όλα τα συστήματα του μικρού της σκάφους, και ύστερα κατέβασε τον μοχλό που ξεκινούσε τις μηχανές, οι οποίες έκαιγαν το ορυκτό που έβγαινε στα ορυχεία βόρεια της Άκρης, καθώς και στο νησί των Κρά'αν. Το ορυκτό που όλοι, εκτός απ'τους Κρά'αν, ονόμαζαν «διαλύτη Κενού» ή, απλά, «διαλύτη». Τα μυρμήγκια το έλεγαν κάπως αλλιώς, αλλά η Ζαφειρία δε

θυμόταν την ακριβή ονομασία στην αλλόκοτη γλώσσα τους.

Η άκατος έφυγε απ'το λιμάνι της Άκρης.

Τα ιστία η Ζαφειρία δεν τα είχε ανοίξει· δε νόμιζε ότι θα της χρειάζονταν ακόμα. Ίσως αργότερα. Γενικά, προτιμούσε να πλοηγεί χρησιμοποιώντας για κινητήριο δύναμη τις μηχανές και μόνο.

Το σήμα των Ανεμοπομπών, που είχε χαθεί για λίγο, παρουσιάστηκε και πάλι στην οθόνη της.

Η Ζαφειρία κοίταξε την ένδειξη που μετρούσε την ποσότητα των δικών της πομπών: αυτών που θα άφηνε, κατά διαστήματα, πίσω της, προκειμένου να την ακολουθήσει ο Πρίγκιπας Τάμπριελ. Είδε πως η άκατός της ήταν εξοπλισμένοι με διακόσιους.

Μειδίασε. Ο Τάμπριελ *δε θέλει με τίποτα να με χάσει, φαίνεται…* σκέφτηκε, και, έχοντας φτάσει και ξεπεράσει τα όρια της εμβέλειας των ανιχνευτών του Πύργου Κεντρικού Ελέγχου της Άκρης, πίεσε το πλήκτρο που εκτόξευε τους πομπούς. Δίπλα από την ένδειξη της ποσότητάς τους παρουσιάστηκε ένα ερωτηματικό. Η Ζαφειρία πάτησε το πλήκτρο που έγραφε *1*, και μετά πάτησε ξανά το πλήκτρο ΕΚΤΟΞΕΥΣΗ.

Η άκατος άφησε πίσω της ένα μικροσκοπικό, μεταλλικό αντικείμενο, αδύνατον να παρατηρηθεί με γυμνό μάτι μέσα στο Πορφυρό Κενό, και φορτισμένο με αρκετή ενέργεια ώστε να παραμείνει ενεργό, και να δίνει σήμα, για εικοσιτέσσερις ώρες.

* * *

Ο Φιλοπολίτης ανέβηκε στο άνω κατάστρωμα της Ανεμομάχης, και η Θεώνη ανέβηκε μετά απ'αυτόν. Εκτός απ'τους δυο τους, στο κατάστρωμα βρίσκονταν και τρεις άλλοι ναύτες, τους οποίους η Θεώνη, ασφαλώς, γνώριζε. Ένας απ'αυτούς ήταν ο Βατράνος, με το κατάλευκό του δέρμα να έρχεται σε έντονη αντίθεση όχι μόνο με το δέρμα των υπόλοιπων, αλλά και με το πορφυρό χρώμα του Κενού.

Οι Άνεμοι ήταν αρκετά δυνατοί για να φουσκώνουν τα ιστία, παρατήρησε η Θεώνη, αλλά, αν η Ανεμομάχη δεν είχε και τις μηχανές της, δε θα μπορούσε να πιάσει τις ταχύτητες που έπιανε τώρα.

Οι ψίθυροι των Ανέμων χάιδευαν τ'αφτιά και το νου της Θεώνης, μα δεν ήταν διαπεραστικοί και ψυχοφθόροι, όπως στη θύελλα που είχε χτυπήσει την Άκρη. Ήταν ακίνδυνοι, και τα λόγια τους δεν έβγαζαν νόημα· μονάχα μερικές σκόρπιες λέξεις ακούγονταν καθαρά απ'το όλο μουρμουρητό.

Ο Φιλοπολίτης έδειχνε μαγεμένος απ'το περιβάλλον. Σαν υπνοβάτης, βάδισε προς την πλώρη του σκάφους, με τα χέρια του ανοιχτά, το πρόσωπό του υψωμένο, και την κάπα του να

κυματίζει πίσω του.

«Τι κάνει αυτός ο παλαβός, ρε;» φώναξε ένας ναύτης, που η Θεώνη ήξερε πως ονομαζόταν Καθάριος. Ένας κοντόχοντρος άντρας με καφέ δέρμα και μαλλιά μαύρα, φουντωτά, και σγουρά· αφάνα. Το υπόλοιπο πλήρωμα τον φώναζε Μυρμηγκοφωλιά, και πολλοί έλεγαν ότι πράγματι έντομα είχαν τις φωλιές τους στο κεφάλι του.

Ο Βατράνος ατένιζε τον Φιλοπολίτη με στενεμένα μάτια. Πλησίασε τη Θεώνη και ρώτησε: «Καινούργιος στο πλήρωμα;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δεν ήρθε για να μείνει.»

«Επιβάτης, τότε;»

Ο Φιλοπολίτης στάθηκε στην άκρη του σκάφους, μπροστά στην κουπαστή.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Θεώνη, «επιβάτης…»

«Ανεμοσκόπος θάναι, ρε σεις,» είπε ο Βινάρης, ένας ψηλός, καστανός ναύτης με κοντοκουρεμένα μαλλιά και μεγάλο σκουλαρίκι στο αριστερό αφτί. Δύο από τα μπροστινά του δόντια γυάλιζαν ασημένια.

Τώρα, όλοι είχαν συγκεντρωθεί γύρω απ'τη Θεώνη, εκτός απ'τον Φιλοπολίτη, φυσικά, που βρισκόταν σ'αρκετή απόσταση, έχοντας ακουμπήσει τα χέρια του στην κουπαστή.

«Ναι,» ένευσε ο Βατράνος, «Ανεμοσκόπος, σίγουρα.»

«Σκατά,» έφτυσε ο Καθάριος. «Οι Ανεμοσκόποι πάντα τα κάνουνε άνω-κάτω τα πράματα.»

* * *

«Με συγχωρείτε που σας άφησα να περιμένετε, αλλά έπρεπε να τακτοποιήσω κάποια πράγματα πρώτα,» είπε ο Γεράρδος, μπαίνοντας στη γέφυρα.

Αναρωτιέμαι τι είδους πράγματα να ήταν αυτά, σκέφτηκε η Ιωάννα. Δεν της άρεσε και τόσο η εμφάνιση της Ανεμοσκόπου που ονομαζόταν Αλκυόνη· ίσως να έβαζε σε κίνδυνο την αποστολή τους, ή να την περιέπλεκε. Από την άλλη, βέβαια, δεν ήξερε ακόμα τι ακριβώς σήμαινε να είναι κανείς Ανεμοσκόπος. Ήταν καλό ή κακό; Το όνομα υποδήλωνε ότι το άτομο είχε κάποια σχέση με τους Ανέμους· μπορούσε να τους μαντέψει, ίσως, να τους διαισθανθεί, ή να τους επικαλεστεί. Ο Σέλιρ'χοκ έπρεπε να της πει περισσότερα. Ή –γιατί όχι;– ο Γεράρδος· αλλά όχι εδώ, μπροστά σ'αυτόν τον Σκρά'ηγκεμ, που, απ'ό,τι έδειχνε, δεν ήταν καν μέλος της Επανάστασης. Δεν μπορούσαν να μιλάνε μπροστά του για πράγματα που πιθανώς να επηρέαζαν την αποστολή.

«Δεν πειράζει, Καπετάνιε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Ο Υποπλοίαρχος μάς φρόντισε όσο έλειπες.»

«Επιτρέψτε μου να σας οδηγήσω στις καμπίνες σας,»

προθυμοποιήθηκε ο Γεράρδος, και τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν, βγαίνοντας πάλι από τη γέφυρα.

Εκείνοι βάδισαν στο κατόπι του.

Συνάντησαν μερικούς ναύτες, οι οποίοι τους ατένισαν με περίεργα και, συγχρόνως, καχύποπτα βλέμματα, αλλά δεν τους μίλησαν· πέρασαν από δίπλα τους σιωπηλοί.

Η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ κατέβηκαν μια απ'τις σκάλες στο εσωτερικό της Ανεμομάχης και βρέθηκαν σ'έναν στενό διάδρομο επενδυμένο με ξύλο· και έπειτα, ο Γεράρδος τούς οδήγησε σ'ένα σημείο όπου υπήρχαν δύο αντικριστές πόρτες.

Τις άνοιξε συγχρόνως, τη μία με το δεξί χέρι, την άλλη με το αριστερό, αποκαλύπτοντας δύο καμπίνες. «Δεν έχουν διαφορά,» είπε. «Επιλέξτε όποια επιθυμείτε. Είναι αυτές που κρατάω για τους διακεκριμένους επιβάτες μου. Κι οι δύο έχουν φινιστρίνι, και μπορείτε να βλέπετε έξω.»

«Ευχαριστούμε, Καπετάνιε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

Η Ιωάννα κοίταξε μες στις καμπίνες, και είδε πως, πράγματι, δεν είχαν διαφορά. Και στις δύο υπήρχε ένα κρεβάτι, στενό όπως συνηθίζεται στα πλοία, ένα κομοδίνο, και ένα μπαούλο, και φυσικά, ένα μικρό, στρογγυλό παράθυρο, ή *φινιστρίνι*, σύμφωνα με τη ναυτική ορολογία.

«Μπορείτε ν'αφήσετε τα πράγματά σας,» είπε ο Γεράρδος, «και θα σας κάνω μια ξενάγηση στο σκάφος.»

«Δε νομίζω ότι εκείνο που χρειαζόμαστε άμεσα είναι μια ξενάγηση, Καπετάνιε,» είπε η Ιωάννα.

Ο Γεράρδος ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Θα θέλαμε να μας μιλήσεις για τους άλλους σου επιβάτες,» συνέχισε η Μαύρη Δράκαινα. «Πρέπει να ξέρουμε ποιοι είναι, καθώς κι αν υπάρχει περίπτωση να θέσουν σε κίνδυνο την αποστολή μας.»

* * *

Η Θεώνη ζύγωσε τον Φιλοπολίτη, που στεκόταν στην πλώρη, έχοντας τα χέρια του ακουμπισμένα στην κουπαστή. Ο Βατράνος κι οι άλλοι ναύτες προτίμησαν να κρατήσουν τις αποστάσεις τους.

«Τι βλέπεις;» ρώτησε η Θεώνη.

Ο Φιλοπολίτης έστρεψε το βλέμμα του, για μια στιγμή, στο μέρος της, σαν τώρα να είχε αντιληφτεί την παρουσία της, σαν να μην την είχε καταλάβει να τον πλησιάζει. Ύστερα, πήρε τη ματιά του από πάνω της και κοίταξε ξανά την πορφυρή απεραντοσύνη του Κενού.

«Δε βλέπω,» της αποκρίθηκε. «Δε βλέπω μόνο… Ακούω, και αισθάνομαι… Νομίζω πως, για πρώτη φορά εδώ και… από τότε που γεννήθηκα, για πρώτη φορά, νιώθω πραγματικά να υπάρχω.»

«Δεν ήξερες ότι ήσουν Ανεμοσκόπος;» απόρησε η Θεώνη.

«Όχι. Η θύελλα ήταν που με... με αφύπνισε.» Το μοναδικό του μάτι στένεψε, και γυάλισε. «Οι Άνεμοι. Μου έδειξαν τόσα πολλά... και αισθάνομαι –το ξέρω– ότι έχουν να μου δείξουν κι άλλα ακόμα... πολύ, πολύ περισσότερα.»

«Πράγματι, έχουν. Δεν έχεις ακόμα δει τίποτα, Φιλοπολίτη. Τίποτα.» Δεν ήταν η Θεώνη που μίλησε. «Δεν έχεις νιώσει τίποτα.» Η φωνή ερχόταν από πίσω τους, και ήταν γυναικεία.

Ο Φιλοπολίτης δε φάνηκε να ξαφνιάζεται, λες κι είχε ακούσει τα βήματά της να πλησιάζουν· λες και τα δικά της βήματα να ήταν, κατά κάποιο τρόπο, πιο ηχηρά στ'αφτιά του απ'ό,τι της Θεώνης.

Η Θεώνη, όμως, δεν είχε αντιληφτεί την Αλκυόνη να έρχεται, και ξαφνιάστηκε απ'την παρουσία της. Στράφηκε και την κοίταξε. «Εσύ εδώ;» απόρησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ανεμοσκόπος. «Εγώ εδώ.»

«Δεν ήξερα ότι βρισκόσουν στο σκάφος.»

«Ήρθα μαζί με τον Φιλοπολίτη.»

«Γνωρίζεστε;» Η Θεώνη μπορούσε να δει, πίσω από την Αλκυόνη, ότι το κατάστρωμα είχε αδειάσει· οι ναύτες είχαν, αναμφίβολα, αναγνωρίσει την Ανεμοσκόπο και, με δύο τέτοιους κοντά τους, είχαν όλοι προτιμήσει να φύγουν.

«Γνωριζόμαστε.»

Ο Φιλοπολίτης ακόμα δεν είχε γυρίσει για να κοιτάξει την Αλκυόνη· αλλά της μίλησε: «Πάντα έτσι είναι εδώ έξω, Αλκυόνη;»

«Πάντα.»

«Ακούς κι εσύ τους Ανέμους;»

«Φυσικά.»

«Ακόμα κι όταν είσαι στο εσωτερικό του σκάφους;»

«Ναι.»

«Νιώθω... *ζωντανός!*» Ο Φιλοπολίτης χαμογέλασε.

Η Αλκυόνη δε μίλησε. Ούτε η Θεώνη, η οποία αισθανόταν μουδιασμένη κοντά σ'ετούτους τους δύο παράξενους ανθρώπους, που αντιλαμβάνονταν πράγματα ακατάληπτα για εκείνη. *Οι άλλοι ναύτες ήταν πιο συνετοί, που έφυγαν,* σκέφτηκε.

«Αναρωτιέμαι...» είπε ο Φιλοπολίτης, «αναρωτιέμαι πώς τόσο καιρό δεν είχα έρθει εδώ... Αν γνώριζα μόνο! Αν γνώριζα!»

Η Θεώνη δεν ήξερε πώς της ήρθε ετούτη η ερώτηση στο μυαλό, και, κυρίως, δεν ήξερε πώς αποφάσισε να μιλήσει, αλλά το έκανε· ρώτησε την Αλκυόνη, συνοφρυωμένη: «Εσύ πότε κατάλαβες ότι είσαι Ανεμοσκόπος;»

«Από την αρχή της ζωής μου,» αποκρίθηκε εκείνη, σαν να μην υπήρχε τίποτα πιο φυσικό.

«Τότε, και ο Φιλοπολίτης....»

«Ο Φιλοπολίτης,» είπε η Αλκυόνη, «είναι… ιδιάζουσα περίπτωση.»

Το συνοφρύωμα της Θεώνης βάθυνε. «Τι εννοείς;»

«Δε θα καταλάβεις, έτσι κι αλλιώς. Πήγαινε κάτω, στο εσωτερικό του σκάφους.» Η έκφρασή της ήταν υπεροπτική, αλαζονική.

Η Θεώνη ενοχλήθηκε. «Δεν είσαι Καπετάνισσα της *Ανεμομάχης* για να με προστάζεις πού να πάω και πού όχι! Είμαι εδώ γιατί ο Φιλοπολίτης μπορεί να χρειαστεί τη βοήθειά μου. Είναι τραυματισμένος, και μόλις πριν από λίγο περιποιήθηκα το τραύμα του.»

Η Αλκυόνη μειδίασε, αχνά, σαν η αντίδραση της Θεώνης να την είχε διασκεδάσει. «Δε χρειάζεται τη βοήθειά σου, πίστεψέ με.»

Η Θεώνη έσφιξε τις γροθιές της. «Τότε, να τον προσέχεις εσύ. Δεν είναι και τόσο ασφαλές να στέκεται στην άκρη του σκάφους· ίσως ζαλιστεί και πέσει.» Και ήταν έτοιμη να φύγει, αφήνοντας τους δύο Ανεμοσκόπους μόνους στο άνω κατάστρωμα.

Όμως, τότε, κάτι περίεργο συνέβη.

Η *Ανεμομάχη* περνούσε δίπλα από δύο βραχονησίδες. Επάνω στη μία απ’αυτές βρισκόταν μια μεγάλη, λαξευτή πέτρα· κι επάνω στη λαξευτή πέτρα ήταν καθισμένο ένα έντομο ίσαμε την παλάμη της Θεώνης, το οποίο είχε φανταχτερά φτερά, χρυσαφιά με κόκκινες λωρίδες.

«Τι είν’αυτό;» ρώτησε ο Φιλοπολίτης, που πριν δε μιλούσε όσο οι δύο γυναίκες φιλονικούσαν, σαν να μην άκουγε αυτά που έλεγαν για εκείνον, σαν να μην ήταν εκεί, αλλά κάπου μακριά, χαμένος στην απεραντοσύνη του Πορφυρού Κενού.

«Πεταλούδα του Κενού,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη. «Μαντατοφόρος των Ανέμων.»

Η πεταλούδα φτερούγισε, φεύγοντας απ’τη λαξευτή πέτρα και ζυγώνοντας τις δύο γυναίκες και τον μονόφθαλμο άντρα στην πλώρη της *Ανεμομάχης*.

«…Σπάνια πλησιάζουν ανθρώπους, οι πεταλούδες του Κενού,» μουρμούρισε η Θεώνη, ατενίζοντας με ορθάνοιχτα μάτια το πανέμορφο έντομο με τα χρυσοκόκκινα φτερά.

«Φιλοπολίτη…!» έκανε η Αλκυόνη, βλέποντας την πεταλούδα να πετά πάνω απ’το κεφάλι του.

Εκείνος είχε υψώσει το βλέμμα, χαμογελώντας. Το θέαμα ήταν φανερό πως τον ευχαριστούσε.

Και τότε, η πεταλούδα εξαπέλυσε έναν Άνεμο με το χτύπημα των φτερών της. Έναν Άνεμο που ακόμα κι η Θεώνη τον είδε να στροβιλίζεται γύρω απ’τ’αφτιά του Φιλοπολίτη· ακόμα κι η Θεώνη τον άκουσε να βουίζει διαπεραστικά, κι έπιασε μερικές σκόρπιες λέξεις που δεν έβγαζαν νόημα.

Ο Φιλοπολίτης κραύγασε, υψώνοντας τα χέρια, θαρρείς και προσπαθούσε να πιάσει την πεταλούδα. Όμως εκείνη πέταξε μακριά, καθώς ο Άνεμος διαλυόταν από γύρω του.

«Τι συνέβη;» ρώτησε η Θεώνη.

Ο Φιλοπολίτης κούνησε το κεφάλι του, ζαλισμένα, και κάθισε κάτω, ακουμπώντας την πλάτη του στην κουπαστή.

«Η πεταλούδα έφερε έναν Άνεμο για σένα…» είπε η Αλκυόνη, και η φωνή της έμοιαζε νάναι γεμάτη κατάπληξη και δέος. «Γιατί;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Φιλοπολίτης. «Δεν κατάλαβα τι είπε. Δεν κατάλαβα τι ήθελε από μένα. Μίλησε πολύ γρήγορα.»

Η Αλκυόνη τον κοίταζε σκεπτικά. «Χρειάζεσαι εμπειρία, για να ελέγξεις αυτό που έχεις.»

«Εσύ κατάλαβες, Αλκυόνη;» Το μοναδικό γκρίζο του μάτι ατένισε ερευνητικά το πρόσωπό της.

«Το μήνυμα ήταν για σένα,» εξήγησε εκείνη. «Για τα δικά σου αφτιά και μόνο.»

«Κατάλαβες, όμως;»

Η Αλκυόνη δάγκωσε το κάτω της χείλος, συλλογισμένα. «… Ναι.»

Τι *συμβαίνει;* σκέφτηκε η Θεώνη. *Είναι σα να φοβάται να μιλήσει.*

«Και;» επέμεινε ο Φιλοπολίτης.

«Ήταν ένα κάλεσμα,» εξήγησε η Αλκυόνη.

Το μάτι του Φιλοπολίτη στένεψε. «Τι κάλεσμα;»

«Από τους Ανέμους. Ή από κάποιον που έστειλε έναν Άνεμο. Αλλά…» Η Ανεμοσκόπος κόμπιασε.

«Αλκυόνη,» είπε ο Φιλοπολίτης, «τι σχέση μπορεί να έχω εγώ με…; Εννοώ, πώς κάποιος να με ξέρει, για να με καλέσει;»

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ. Ακριβώς αυτό.»

«Καλύτερα να κατεβούμε στο εσωτερικό του σκάφους,» πρότεινε η Θεώνη, νιώθοντας μια ανατριχίλα να διατρέχει τη ράχη της. Δεν άντεχε άλλο μ'ετούτους τους δύο. Λίγο ακόμα και θα τρελαινόταν. Είπε από μέσα της μια γρήγορη προσευχή στην Αρτάλη: μια προσευχή που σε προστάτευε από πάσης φύσεως δαιμόνια.

Η Αλκυόνη άργησε λίγο ν'απαντήσει, σαν να ήθελε να σκεφτεί κάτι, αλλά έπειτα κατένευσε. «Ναι, καλύτερα να κατεβούμε.» Και ξεκίνησε να βαδίζει πρώτη προς την ανοιχτή καταπακτή του άνω καταστρώματος.

Η Θεώνη παραξενεύτηκε από τούτη την απρόσμενη προθυμία της Ανεμοσκόπου να συμφωνήσει μαζί της, καθώς κι απ'το γεγονός ότι οι γνώμες τους είχαν τόσο αβίαστα συμπέσει. Ωστόσο, δεν υπήρχε λόγος ν'αναρωτιέται για κάτι που, μάλλον, ήταν θετικό σημάδι, σωστά;

Ακολούθησε την Αλκυόνη, κι ο Φιλοπολίτης ακολούθησε εκείνη.

.2.

«Δηλαδή, εκείνο που μας λες είναι ότι, αυτή τη στιγμή, έχουμε μέσα στο σκάφος έναν δολοφόνο κυνηγημένο από τη χωροφυλακή της Άκρης και μια γυναίκα που τα κίνητρά και οι προθέσεις της είναι αμφίβολα.» Η Ιωάννα σηκώθηκε από το στενό κρεβάτι και βημάτισε μέσα στην καμπίνα, πλησιάζοντας το φινιστρίνι, έξω απ'το οποίο φαινόταν η απεραντοσύνη του Πορφυρού Κενού.

«Δεν πιστεύω ότι θα δυσκολέψουν την αποστολή μας,» είπε ο Γεράρδος, ο οποίος καθόταν σε μια καρέκλα. «Τον Φιλοπολίτη, κατά πάσα πιθανότητα, θα τον αφήσουμε σε κάποιο νησί–»

«Δε μ'ανησυχεί τόσο ο Φιλοπολίτης, Καπετάνιε,» τον διέκοψε η Ιωάννα, παίρνοντας το βλέμμα της από το φινιστρίνι και στρέφοντάς το στον Γεράρδο. «Αυτή η Αλκυόνη είναι που με απασχολεί.»

«Κι όμως,» διαφώνησε ο Σέλιρ'χοκ, «ο Φιλοπολίτης θα έπρεπε να σε απασχολεί.» Ο μαυρόδερμος μάγος ήταν καθισμένος σε μια άλλη καρέκλα, δίπλα στον Καπετάνιο της Ανεμομάχης· το μακρύ ραβδί του ήταν ακουμπισμένο σε μια γωνία της καμπίνας: οι κρύσταλλοι και τα μικροσκοπικά του κάτοπτρα γυάλιζαν στο απαλό φως της ενεργειακής λάμπας στο ταβάνι.

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Γιατί η Αλκυόνη είναι μια φυσιολογική Ανεμοσκόπος· και οι Ανεμοσκόποι είναι γνωστό πως φέρονται παράλογα. Ή, τουλάχιστον, σ'εμάς, που δεν είμαστε σαν αυτούς, η συμπεριφορά τους μοιάζει παράλογη.»

«Το θεωρείς *φυσιολογικό* που ήρθε μαζί μας, δήθεν, για να 'θυμηθεί' αυτό το όραμα που έφυγε απ'το μυαλό της;»

«Δεν υπάρχει 'δήθεν' στην όλη υπόθεση,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, κουνώντας το κεφάλι· «κατά πάσα πιθανότητα, όντως αυτό συμβαίνει. Προσπαθεί να θυμηθεί το όραμα που της είχαν δώσει οι Άνεμοι. Δεν είναι καθόλου περίεργο για έναν Ανεμοσκόπο· για την ακρίβεια, πιστεύω πως ο κάθε Ανεμοσκόπος έτσι ακριβώς θα αντιδρούσε, υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες.»

«Μάλιστα,» είπε η Ιωάννα, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός της κι αποφασίζοντας να μη διαφωνήσει με τον μάγο, αφού φαινόταν να ξέρει περισσότερα από εκείνη για το Πορφυρό Κενό και τις… ιδιάζουσες περιπτώσεις ανθρώπων που περιφέρονταν εδώ. «Και γιατί πιστεύεις ότι ο Φιλοπολίτης θα έπρεπε να με απασχολεί;»

«Διότι ο Φιλοπολίτης δεν είναι μια φυσιολογική περίπτωση Ανεμοσκόπου. Κατ'αρχήν, όπως μας είπε ο Καπετάνιος, μπορούσε

κάπως να εντοπίζει την Αλκυόνη μέσα στην Άκρη…» Κοίταξε τον Γεράρδο, ερωτηματικά.

Εκείνος κατένευσε. «Ναι, έτσι μου είπε η ίδια: ότι ο Φιλοπολίτης ήξερε πως θα την έβρισκε στο διαμέρισμά της.»

«Κι επιπλέον,» πρόσθεσε ο Σέλιρ'χοκ, στρέφοντας πάλι το βλέμμα του στην Ιωάννα, «ο συγκεκριμένος άντρας πληροφορήθηκε από τους Ανέμους πράγματα που, κανονικά, δε θα έπρεπε να μπορεί να πληροφορηθεί. Έχω ακούσει για διάφορες περιπτώσεις Ανεμοσκόπων, αλλά ποτέ ότι κάποιος απ'αυτούς έμαθε, ξαφνικά, τόσα πολλά πράγματα… και, μάλιστα, πράγματα που δε θα μπορούσαν να μεταφέρουν οι Άνεμοι. Ένας Άνεμος μπορεί, ας πούμε, να μεταφέρει τις επιθανάτιες φωνές ανθρώπων από ένα σημείο του Κενού σ'ένα άλλο, ή τις πιο φορτισμένες τους σκέψεις, ή ακόμα και επικίνδυνη ενέργεια κάποιες φορές· μα δεν μπορεί να γεμίσει το μυαλό σου με τόσες πολλές γνώσεις για γεγονότα που δεν συνέβησαν καν στο Πορφυρό Κενό, αλλά στην Άκρη, η οποία βρίσκεται στην ατμόσφαιρα της Σεργήλης.»

«Δε σκέφτηκες, όμως, ότι οι Άνεμοι ίσως απλά να τον τρέλαναν,» είπε η Ιωάννα. «Ίσως να έχουμε να κάνουμε μ'έναν παράφρονα που νομίζει πράγματα που δεν ισχύουν.»

«Αν ήταν έτσι, τότε πώς θα μπορούσε να ξέρει, για παράδειγμα, για τον παρανοϊκό δολοφόνο-φάντασμα που τριγυρίζει στην Άκρη; Πώς θα μπορούσε να ξέρει ότι δεν είναι παρά ένας αστικός μύθος, επίτηδες φτιαγμένος από την χωροφυλακή;» έθεσε το ερώτημα ο Σέλιρ'χοκ.

«Ίσως, κάπου, να το είχε ακούσει.»

«Δε μου φαίνεται και πολύ πιθανό.»

«Εγώ, πάντως, δεν το ήξερα,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος. «Από τον Φιλοπολίτη το έμαθα, όταν πρωτομίλησα μαζί του και με την Αλκυόνη. Υποπτευόμουν, βέβαια, ότι κάτι περίεργο συνέβαινε με τον συγκεκριμένο δολοφόνο, μα δεν ήμουν σίγουρος για τίποτα. Εσείς το γνωρίζατε;» Κοίταξε μια την Ιωάννα μια τον Σέλιρ'χοκ.

Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε. «Ναι, εδώ και κάποιο καιρό· και προσπαθούσαμε να βρούμε έναν τρόπο να χρησιμοποιήσουμε την πληροφορία υπέρ της Επανάστασης.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχουμε βρει κανέναν μέχρι στιγμής.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Γεράρδος. «Δε νομίζω πως ακόμα κι ο Φιλοπολίτης βάζει σε κίνδυνο την αναζήτησή μας για το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου.»

Η Ιωάννα ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο της καμπίνας, πλάι στο φινιστρίνι. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο στον Σέλιρ'χοκ, περιμένοντας μια απάντηση.

Εκείνος είπε: «Για την ώρα, όλα φαίνεται να κυλούν ομαλά. Καλό θα ήταν, όμως, να έχουμε το νου μας στον Φιλοπολίτη. Θα

μπορούσες να βάλεις κάποιον να τον παρακολουθεί, Καπετάνιε;»

Ο Γεράρδος κατένευσε. «Δεν είναι δύσκολο· το πλοίο είναι γεμάτο ναύτες που εμπιστεύομαι.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ.

«Και την Αλκυόνη νομίζω πως θα έπρεπε να την παρακολουθούμε,» είπε η Ιωάννα. «Μπορεί η συμπεριφορά της να είναι φυσιολογική για συμπεριφορά Ανεμοσκόπου, μα, ακόμα κι έτσι, εμένα δε μου αρέσει καθόλου αυτή η ιστορία με τα χαμένα οράματα.»

«Μην ανησυχείς για την Αλκυόνη,» είπε ο Γεράρδος· «θα την έχω εγώ από κοντά. Την ξέρω από παλιά.»

Ωστόσο, η Ιωάννα όφειλε να παρατηρήσει ότι η όψη του ήταν σκεπτική, καθώς μιλούσε για την Ανεμοσκόπο. *Υποπτεύεται κι εκείνος ότι κάτι περίεργο συμβαίνει μαζί της. Αναρωτιέμαι γιατί. Για τον ίδιο λόγο που το υποπτεύομαι κι εγώ, ή για κάποιον τελείως διαφορετικό λόγο;*

* * *

Ο Τάμπριελ δεν άργησε να κάνει τον Μακρινό Ταξιδευτή και πάλι λειτουργικό σκάφος, έτοιμο να σαλπάρει στο Πορφυρό Κενό. Με τα πάντα μέσα στην Άκρη εύκολα διαθέσιμα σ'εκείνον, ένας σύζυγος της Παντοκράτειρας δεν χρειαζόταν πολύ χρόνο για να το καταφέρει αυτό· και το χρήμα, ασφαλώς, ήταν κάτι που δεν υπήρχε λόγος να υπολογίζει, αφού δικαιολογούσε τις ενέργειές του ως ενέργειες που αφορούσαν το καλό της Παντοκρατορίας και, άρα, όλοι όσοι βρίσκονταν εντός της Άκρης ήταν υποχρεωμένοι να τον εξυπηρετήσουν.

Ο Μακρινός Ταξιδευτής απέκτησε μηχανές και ιστία και πλήρωμα και καύσιμα, μέχρι το απόγευμα της ίδιας ημέρας που είχε κάνει τη συμφωνία με τον Τάμπριελ να τον υπηρετεί και να τον αποδέχεται ως Καπετάνιο του. Επίσης, ο Πρίγκιπας φρόντισε το πλοίο να εξοπλιστεί και να επιπλωθεί πλήρως με ό,τι πιθανώς να χρειαζόταν στο ταξίδι.

Γιατί μ'ετούτο το σκάφος σκόπευε να ακολουθήσει τα ίχνη της Ζαφειρίας και, επομένως, την Ανεμομάχη και τους Επαναστάτες.

Επί του παρόντος, και καθώς οι προετοιμασίες βρίσκονταν στο τελευταίο τους στάδιο, ο Τάμπριελ στεκόταν στη γέφυρα και κοίταζε την οθόνη των ανιχνευτικών συστημάτων (τα οποία, φυσικά, ήταν καινούργια –μια ευγενική δωρεά της χωροφυλακής της Άκρης). Το σήμα της Ζαφειρίας φαινόταν να έρχεται από ένα συγκεκριμένο σημείο του Κενού, ακίνητο και συνεχές: ένα κόκκινο φωτάκι που αναβόσβηνε ρυθμικά: ο πρώτος από τους πομπούς που η Μαύρη Δράκαινα είχε αφήσει πίσω της.

Ειρωνικό, σκέφτηκε ο Τάμπριελ, *τόσο ειρωνικό. Θα κυνηγήσω*

τον Γεράρδο με το παλιό του σκάφος. Το σκάφος που θεωρούσε άχρηστο –και επικίνδυνο– και είχε παρατήσει.

Ο Τάμπριελ (όπως και άλλοι πράκτορες της Παντοκράτειρας) ήξερε από καιρό ότι ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης είχε μπλεχτεί με την Επανάσταση και έκανε διάφορες υπηρεσίες για τους αποστάτες. Οι υπηρεσίες του αυτές ποτέ δεν είχαν άμεση σχέση με σοβαρά σαμποτάζ ή δολοφονίες, έτσι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είχαν συμφωνήσει να μην τον εξολοθρεύσουν. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Ήταν προτιμότερο να τον έχουν υπόψη τους και να τον παρακολουθούν· γιατί, εξάλλου, ήταν καλός έμπορος και πήγαινε σε μέρη του Κενού όπου δεν πήγαιναν άλλοι· τροφοδοτούσε την Άκρη με διάφορα αγαθά, την έκανε πιο πλούσια. Δεν εξολοθρεύεις έναν τέτοιο, χρήσιμο άνθρωπο. Όταν διαπιστώσεις ότι σχετίζεται με αποστάτες, απλά τον παρακολουθείς, αφήνοντάς τον να σε πληροφορεί για τις κινήσεις του: αφήνοντάς τον να σε εξυπηρετεί χωρίς να το γνωρίζει.

Όπως τώρα, σκέφτηκε ο Τάμπριελ. *Όπως τώρα,* που *θα με οδηγήσει στο νησί όπου βρίσκεται το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο.*

Βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν και να μπαίνουν στη γέφυρα.

Ο Τάμπριελ στράφηκε, για να δει τον Υποπλοίαρχό του, έναν άντρα με κοντά, ξανθά μαλλιά και λευκό δέρμα, ντυμένο με στολή της χωροφυλακής της Άκρης. Ονομαζόταν Σαντμάρης, και είπε, χαιρετώντας στρατιωτικά: «Τα πάντα είναι σε ετοιμότητα, Άρχοντά μου. Μπορούμε να ξεκινήσουμε με τη διαταγή σας.»

«Ξεκινήστε.»

Ο Σαντμάρης έφυγε.

Ο Τάμπριελ έστρεψε πάλι το βλέμμα του στην οθόνη, και φώναξε τον Μακρινό Ταξιδευτή με το πραγματικό του όνομα. Τον φώναξε χωρίς να κινεί τα χείλη του, χωρίς να μιλά· τον φώναξε με το νου του.

Το σκιώδες πρόσωπο με τις έντονες γωνίες παρουσιάστηκε στην οθόνη, ημιδιαφανές πάνω από τις ενδείξεις της και, όπως πάντα, ακαθορίστου φύλου. —ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ ΜΟΥ...

«Έχεις κάνει την παρουσία σου αισθητή στο πλήρωμά μου;» ρώτησε ο Τάμπριελ, ενώ, συγχρόνως, αισθανόταν μια αναταραχή από το εβένινο ραβδί του. Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας ήταν ανήσυχο. Δε φαινόταν να συμπαθεί το πνεύμα που ενοικούσε μέσα στο πλοίο, και δεν έκρυβε αυτή του την αντιπάθεια. *Αναρωτιέμαι γιατί συμβαίνει τούτο...*

—ΟΧΙ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΕ. ΜΟΝΟ ΕΣΥ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΓΙΑ ΜΕΝΑ.

«Φοβάσαι ότι το πλήρωμά μου θα έχει την ίδια αντίδραση όπως το πλήρωμα του Γεράρδου;» Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας

εξακολουθούσε να είναι ανήσυχο· ο Τάμπριελ αισθανόταν μια έντονη δόνηση, σχεδόν σαν παλλόμενη ενέργεια, να περνά απ'το στέλεχος του ραβδιού του και να φτάνει στο χέρι του. Μάλλον *θα χρειαστεί να κουβεντιάσουμε, μετά…* Μια σκέψη που δεν τον χαροποιούσε ιδιαίτερα. Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας δεν ήταν κι από τους καλύτερους συνομιλητές· ήταν μια άγρια, ανυπότακτη δύναμη, αν και φυλακισμένη· ένας θεός της ερημιάς και του σκοταδιού.

—ΣΚΕΦΤΗΚΑ ΟΤΙ ΙΣΩΣ ΕΣΥ ΝΑ ΤΟ ΦΟΒΑΣΑΙ ΑΥΤΟ, ΚΑΙ ΠΡΟΤΙΜΗΣΑ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΩ ΣΤΗΝ ΑΦΑΝΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ.

«Και καλά έκανες,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ. «Το ίδιο ακριβώς θα προτιμούσα κι εγώ: να παραμείνεις στην αφάνεια.»

—Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΤΑΓΗ ΜΟΥ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

Το βουητό των μηχανών αντήχησε μέσα στο σκάφος, και ο Τάμπριελ νόμισε, προς στιγμή, πως είδε το στόμα του σκιώδους προσώπου να λυγίζει· νόμισε πως το είδε να χαμογελά. Τα μάτια του, πάντως, σίγουρα γυάλισαν.

«Η αναμονή σου τελείωσε,» είπε, «και το ταξίδι αρχίζει. Μπορείς ν'ακολουθήσεις το σήμα που βλέπω στην οθόνη;»

—ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΜΠΟΡΩ. ΘΑ ΕΚΠΛΑΓΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΠΟΣΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΚΑΝΩ.

«Ακολούθησέ το, τότε.»

Ο Μακρινός Ταξιδευτής απέπλευσε από το λιμάνι της Άκρης, και το σήμα στην οθόνη που κοίταζε ο Τάμπριελ άρχισε να έρχεται ολοένα και πιο κοντά.

* * *

Ο Γεράρδος έπαιρνε μεσημεριανό στην καμπίνα του, καθισμένος στο γραφείο, με τη βαλσαμωμένη μαλλιαρή σαύρα να μοιάζει να κοιτά λαίμαργα το φαγητό του. Τα ψεύτικα μάτια της γυάλιζαν στην πορφυρή ακτινοβολία που έμπαινε απ'τα φινιστρίνια. Ο Γεράρδος είχε τις ενεργειακές λάμπες σβηστές· προτιμούσε το φως του Κενού από το τεχνητό φως, όσο ασθενικό κι αν ήταν. Εκτός αν ήθελε να κάνει κάποια λεπτομερειακή δουλειά, οπότε το θέμα άλλαζε. Για την ώρα, όμως, η πορφυρή ακτινοβολία ήταν ό,τι χρειαζόταν· τον βοηθούσε να ηρεμήσει.

Είχε ζητήσει απ'την Αλκυόνη να φάει μαζί του, αλλά εκείνη είχε αρνηθεί, προτιμώντας να μείνει στην καμπίνα της. Και έχοντας μια συλλογισμένη έκφραση στο πρόσωπό της, η οποία είχε βάλει τον Γεράρδο σε ακόμα περισσότερες υποψίες. Η συμπεριφορά της ήταν ασυνήθιστη τελευταία, ό,τι κι αν έλεγε ο Σέλιρ'χοκ. Εξάλλου, ο μαυρόδερμος μάγος δεν την ήξερε όπως την ήξερε εκείνος· ο Γεράρδος την είχε ζήσει την Αλκυόνη και, όσο παράξενη κι αν ήταν, την είχε καταλάβει σε μεγάλο βαθμό: ίσως περισσότερο απ'ό,τι η ίδια νόμιζε. Και η *συμπεριφορά* της τώρα δεν

είναι ακριβώς φυσιολογική για εκείνη. Υπάρχει κάτι στο φέρσιμό της... κάτι αδιόρατο... κάτι που κρύβεται κάτω απ'την επιφάνεια και φαίνεται μόνο η σκιά του–

Ένας χτύπος ακούστηκε, κάνοντάς τον να στρέψει το βλέμμα του προς την πόρτα της καμπίνας. Η Αλκυόνη είχε, τελικά, αλλάξει γνώμη; Είχε αποφασίσει να έρθει για να φάει μαζί του;

«Καπετάνιε, εγώ είμαι. Μπορώ να περάσω;»

Ο Βατράνος.

«Πέρνα.»

Η πόρτα άνοιξε, και ο ασπρόδερμος άντρας μπήκε, κάπως διστακτικά. Η μορφή του ήταν σκιερή στο πορφυρό φως του Κενού. «Δεν ενοχλώ, Καπετάνιε...»

«Ανάλογα,» είπε ο Γεράρδος.

«Ανάλογα;» Ο Βατράνος έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Ανάλογα με το λόγο για τον οποίο βρίσκεσαι εδώ.» Ο Γεράρδος πιρούνιασε ένα κομμάτι κρέας και το μάσησε.

«Θα ήθελα να μάθω, Καπετάνιε, αν σκέφτηκες αυτό που συζητήσαμε. Σχετικά με τον Σκρά'ηγκεμ. Σχετικά με το ότι με έκλεψε.»

Το υποψιαζόμουν ότι θα ήταν κάτι τέτοιο. Ο Γεράρδος αναστέναξε. Ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί του. Είπε: «Το σκέφτηκα. Και το ερεύνησα.»

«Και;» Ο Βατράνος προσπαθούσε να κρατά την όψη του ουδέτερη, αλλά η οργή του –και πιθανώς το μίσος του– για τον Υποπλοίαρχο της Ανεμομάχης φαινόταν σαν παλμός κάτω απ'το ολόλευκό του δέρμα, σαν φωτιές πίσω απ'τα μάτια του, σαν υπόκωφο σύριγμα στο βάθος της φωνής του.

Δε μ'αρέσει τούτο, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Δε θέλω νάχω τέτοιες τεταμένες καταστάσεις μες στο σκάφος μου. Ας ελπίσουμε πως ο Βατράνος δε θα μ'αναγκάσει να λάβω μέτρα που δε θα επιθυμούσα να λάβω.* Ήπιε άλλη μια γουλιά απ'το κρασί του. «Δεν έχω βγάλει άκρη ακόμα.»

«Πιστεύεις ότι σου λέω ψέματα, Καπετάνιε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Το πρόβλημα, όμως, είναι πως δεν μπορώ να βρω κανέναν άλλο πρόθυμο να υποστηρίξει εσένα σε τούτη την υπόθεση. Έχω ρωτήσει αυτούς που σας έβλεπαν όσο παίζατε, κι όλοι τους μου είπαν ότι *δεν* είδαν τον Σκρά'ηγκεμ να σε κλέβει.»

«Λένε ψέμα.»

«Δεν έχω τρόπο να το ξέρω αυτό,» είπε ο Γεράρδος.

«Μα, Καπετάνιε,» διαμαρτυρήθηκε ο Βατράνος, σφίγγοντας τις γροθιές του, «ή αυτοί λένε ψέματα ή εγώ! Και μόλις τώρα μου είπες πως *δεν* πιστεύεις ότι λέω ψέματα!»

«Δεν το πιστεύω διότι δεν έχω αποδείξεις ότι λες–»

«Μα δεν μπορεί και αυτοί και εγώ να λέμε αλήθεια!»
«Κι όμως, μπορεί–»
«Καπετάνιε!»
«Σιωπή!» μούγκρισε ο Γεράρδος, και ορθώθηκε. «Κάθισε και ηρέμησε, για να συζητήσουμε.»
Ο Βατράνος αναστέναξε. «Καλώς, Καπετάνιε. Με συγχωρείς,» είπε, και κάθισε μπροστά απ'το γραφείο.
Ο Γεράρδος κάθισε επίσης. «Αυτοί που σας παρακολουθούσαν μου είπαν ότι δεν πρόσεξαν αν σε έκλεψε ο Σκρά'ηγκεμ. Πράγμα το οποίο δε σημαίνει πως *δεν* σ'έκλεψε κιόλας, σωστά;»
«Σωστά, Καπετάνιε, αλλά, μα όλους τους θεούς της Σεργήλης, σ'το ορκίζομαι, αποκλείεται να *μην* το πρόσεξαν οι μπαγαπόντηδες. Λένε ψέματα γιατί τονε φοβούνται τον Σκρά'ηγκεμ.»
«Ίσως. Όμως, απ'την άλλη, ο Σκρά'ηγκεμ είναι ο καλύτερος –ή, μάλλον, ο *χειρότερος*– τζογαδόρος που ξέρω. Μπορεί, όντως, να σ'έκλεψε και κανένας τους να μην το παρατήρησε.»
«Μπορεί...» παραδέχτηκε ο Βατράνος μεσ'απ'τα δόντια του, αλλά δεν έμοιαζε να το πιστεύει.
«Όπως και νάχει,» είπε ο Γεράρδος, «δεν έχω τη δυνατότητα τώρα να κάνω κάτι παραπάνω.»
«Δηλαδής, θα την παρατήσεις την ιστορία;»
«Δεν 'παρατάω' ποτέ καμία ιστορία· περιμένω μέχρι να μάθω περισσότερα. Και θα *μάθω* περισσότερα, Βατράνε· γι'αυτό να είσαι σίγουρος.»
Ο Βατράνος δε φαινόταν, όμως, πεπεισμένος· η αμφιβολία ήταν έκδηλη στο βλέμμα του. «Κι όταν μάθεις, Καπετάνιε, τι θα κάνεις;»
«Θα φροντίσω να αποδοθεί δικαιοσύνη. Ο Σκρά'ηγκεμ θα σου επιστρέψει τα χρήματα που σου πήρε, και κάτι παραπάνω.»
Ο Βατράνος φάνηκε τώρα να ηρεμεί λίγο, σαν ετούτη η υπόσχεση να σήμαινε κάτι γι'αυτόν.
«Εν τω μεταξύ,» είπε ο Γεράρδος, συνεχίζοντας το φαγητό του, «θέλω να κάνεις μια δουλειά για μένα.» *Και είμαι βέβαιος πως θα την κάνεις καλά, αν μη τι άλλο για να έχεις την εύνοιά μου στη διαμάχη σου με τον Σκρά'ηγκεμ.*
«Τι δουλειά;» Ναι, υπήρχε προθυμία στη φωνή του Βατράνου.
«Τον Φιλοπολίτη τον είδες;»
«Αυτόν τον τρελό Ανεμοσκόπο που τονε περιποιήθηκε η Θεώνη;»
«Τον ξέρεις, λοιπόν–»
«Κι αναρωτιέμαι τι κάνει στο πλοίο, Καπετάνιε...»
«Του έχω υποσχεθεί ότι θα τον αφήσω σε κάποιο νησί,» είπε ο Γεράρδος. «Αλλά, μέχρι να φτάσουμε εκεί, θέλω να τον παρακολουθείς.»

«Να τον παρακολουθώ; Καπετάνιε, δεν ξέρω αν τούτη είναι καλή ιδέα… Ο άνθρωπος δε μοιάζει νάναι στα συγκαλά του.»

«Γι’αυτό ακριβώς θέλω να ξέρω τις κινήσεις του.»

«Γιατί δε λες στην Αλκυόνη να τον προσέχει;» πρότεινε ο Βατράνος. «Φαίνεται νάναι τα ίδια μ’εκείνον, Ανεμοσκόποι κι οι δυο τους…»

Γιατί, έτσι όπως έχει η κατάσταση, ούτε αυτήν την εμπιστεύομαι απόλυτα. «Ακριβώς,» είπε ο Γεράρδος: «Ανεμοσκόποι κι οι δυο τους. Θέλω, λοιπόν, να τον παρακολουθεί κάποιος που *δεν* είναι Ανεμοσκόπος. Κάποιος που μπορεί να με ενημερώσει αν πρόκειται, εξαιτίας των πράξεών του, να βάλει σε κίνδυνο το σκάφος.»

Η όψη του Βατράνου ήταν, για λίγο, διστακτική. Ύστερα, όμως, ένευσε και είπε: «Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, Καπετάνιε.»

«Αυτό θέλω κι εγώ από σένα.»

* * *

Καθώς το πορφυρό χρώμα του Κενού σκούραινε, και οι ενδείξεις των οργάνων στη γέφυρα του *Μακρινού Ταξιδευτή* έλεγαν ότι είχε έρθει το βράδυ, ο Τάμπριελ αποσύρθηκε στην καμπίνα του, δίνοντας διαταγή να μην τον ενοχλήσουν, παρά μόνο αν επρόκειτο για κάτι σημαντικό.

Εκεί, κάθισε στην αναπαυτική πολυθρόνα του και κράτησε το εβένινο ραβδί του με τα δύο χέρια. Έκλεισε τα μάτια του και έστειλε το νου του κοντά στο Μακρύ Πόδι της Σήραγγας, ακριβώς έξω απ’τα όρια της φυλακής του· γιατί ήταν επικίνδυνο: αν το πλησίαζε περισσότερο, ήταν ικανό να καταβροχθίσει την ψυχή του. Έτσι, όμως, δεν μπορούσε παρά να βρυχάται και να ουρλιάζει, χωρίς νάχει τη δυνατότητα να διαπεράσει το φράγμα.

Και ο Τάμπριελ το υπέταξε, γι’ακόμα μία φορά. Το έκανε να ζαρώσει, παρά τα γρυλίσματα και τα τραντάγματά του. Το δύσκολο –και πραγματικά επικίνδυνο– ήταν να το υποτάξει την πρώτη φορά, όταν ήταν ελεύθερο, άγριο, ατίθασο, και αδάμαστο· τότε, είχε αληθινά κινδυνέψει να χάσει την ψυχή του μέσα στα σκοτεινά βάθη όπου το Μακρύ Πόδι κατοικούσε.

Επί του παρόντος, ο Τάμπριελ το ρώτησε για το πνεύμα που ενοικούσε στο σκάφος.

Και έλαβε απάντηση: *Μίσος. Ερωτηματικά. Πιθανός κίνδυνος.*

Κίνδυνος; Για ποιο λόγο;

Ισχυρό πνεύμα. Υποταγμένο, μα δόλιο. Πανούργο. Μίσος.

Γιατί το υποπτεύεσαι; Γνωρίζεις κάτι γι’αυτό; Τι είδους πνεύμα είναι;

Ερωτηματικά.

Από πού ήρθε;

Ερωτηματικά.

Θα μπορούσε να μοιάζει μ’εσένα;

Άρνηση! Μίσος.

Ο Τάμπριελ απομάκρυνε το νου του από τη φυλακή του Μακρύ Ποδιού της Σήραγγας. Άνοιξε τα μάτια του και βλεφάρισε. *Παράξενα μού τα λες,* σκέφτηκε καθώς ορθωνόταν.

Πλησίασε ένα φινιστρίνι της καμπίνας και κοίταξε έξω, το Πορφυρό Κενό, αναρωτούμενος αν, τελικά, είχε κάνει καλά που πήρε τον Μακρινό Ταξιδευτή σε τούτη την αποστολή. Αναμφίβολα, το σκάφος ήταν άξιο μελέτης· παρουσίαζε πολύ μεγάλο ενδιαφέρον. Όμως μήπως υπήρχε κίνδυνος να χαλάσει όλα του τα σχέδια;

Απ’την άλλη, βέβαια, ο Τάμπριελ γνώριζε το πραγματικό όνομα του πλοίου –το πραγματικό του όνομα, που ήταν περισσότερο κάτι σαν… συχνότητα εγκεφαλικών παλμών, παρά οτιδήποτε άλλο– κι επομένως μπορούσε να το προστάζει. Το πλοίο ήταν υπηρέτης του· τι να έκανε για να τον ξεγελάσει; Και γιατί; Ο Τάμπριελ το είχε πάρει από το Κοιμητήριο, του είχε δώσει μηχανές, και ενέργεια, και πλήρωμα…

Εκτός *αν μου είπε ψέματα για τα πάντα.*

Μπορεί να του είχε πει ψέματα ακόμα και για το πραγματικό του όνομα· ακόμα και για το γεγονός ότι εκείνος είχε τη δύναμη να το προστάζει μέσω του πραγματικού του ονόματος. *Για να με κάνει να πιστέψω ότι βρίσκεται υπό την κυριαρχία μου, ενώ, στην ουσία, εγώ βρίσκομαι υπό την κυριαρχία εκείνου.*

Ήταν, όμως, αληθινό κάτι τέτοιο; Μπορούσε νάναι αληθινό;

Ο Τάμπριελ δεν ήταν σίγουρος. Πάντως, το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας είχε τώρα φυτέψει την υποψία μέσα στο νου του, και, από δω και στο εξής, αναμφίβολα θα ήταν προσεκτικότερος με το πνεύμα του Μακρινού Ταξιδευτή.

* * *

Νύχτα στο Πορφυρό Κενό, το κόκκινο χρώμα του σχεδόν μαύρο.

Η Ανεμομάχη συνέχιζε να πλέει μέσα στην απεραντοσύνη, έχοντας ήδη προσπεράσει μερικά αιωρούμενα νησιά, με τα πανιά της φουσκωμένα απ’τους Ανέμους.

Ο Γεράρδος κοιμόταν στην καμπίνα του, κάνοντας αναστατωμένο ύπνο. Σπάνια έκανε ήρεμο ύπνο ο Γεράρδος, πολύ σπάνια.

Η Θεώνη ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στην κουκέτα της, με τα λεπτά, μακρυδάχτυλά της χέρια σταυρωμένα επάνω στο στήθος της. Μέσα στις ενωμένες της παλάμες έκρυβε ένα μικρό φυλαχτό της Αρτάλης. Προσευχόταν, σιωπηλά, στη θεά της, και ζητούσε συγχώρεση, που είχε αναγκαστεί να κρυφτεί για να γλιτώσει από τους διωγμούς της Παντοκράτειρας.

Ο Φιλοπολίτης, στην καμπίνα του, κοιμόταν τον γαλήνιο ύπνο της εξάντλησης· τον ύπνο που εδώ κι αρκετές μέρες χρειαζόταν μα δεν είχε καταφέρει να κάνει. Το κρεβάτι πλάι στο δικό του ήταν άδειο…

…γιατί η Αλκυόνη είχε σηκωθεί μέσα στη νύχτα και, βαδίζοντας ξυπόλυτη επάνω στο ξύλινο πάτωμα, είχε φύγει· είχε κατεβεί τις σκάλες στο εσωτερικό της *Ανεμομάχης* και είχε φτάσει σε μια καταπακτή του κάτω καταστρώματος· την είχε ανοίξει και είχε βγει, για να πιαστεί από τις χειρολαβές και να κρεμαστεί ανάποδα, ανάμεσα στα ιστία. Ακούγοντας τους Ανέμους να σφυρίζουν, και να μουρμουρίζουν, και να ουρλιάζουν. Νιώθοντάς τους να γεμίζουν την ψυχή της. Αναζητώντας το χαμένο της όραμα, μα μη μπορώντας να το βρει.

(Ένας ναύτης την κοιτούσε, τρομαγμένος, από ένα φινιστρίνι.)

Η Ιωάννα ήταν μισοξαπλωμένη επάνω στο κρεβάτι της, ντυμένη με τα εσώρουχά της κι ένα φαρδύ πουκάμισο. Κάπνιζε, και σκεφτόταν· και, πού και πού, κοίταζε έξω απ'το φινιστρίνι της, ατενίζοντας το Πορφυρό Κενό, αναρωτούμενη αν θα πλησίαζαν τα νησιά που ονομάζονταν «το Τρίγωνο». Το μέρος όπου, παλιότερα, η Παντοκράτειρα την είχε στείλει σε μια πολύ αιματηρή αποστολή, μαζί με άλλες Μαύρες Δράκαινες.

Ο Σέλιρ'χοκ ήταν, επίσης, ξύπνιος στην καμπίνα του και κρατούσε σημειώσεις σ'ένα ανοιχτό βιβλίο. Το κατάμαυρο δέρμα του χανόταν μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο· κανένα φως δεν ήταν αναμμένο εκτός από αυτό της ενεργειακής του πένας, η οποία φώτιζε αρκετά ώστε ο χρήστης της να μπορεί να γράψει τις πρώτες του εντυπώσεις από το ταξίδι που είχε μόλις ξεκινήσει στο Πορφυρό Κενό.

Και έξω από την *Ανεμομάχη*, αρκετά μίλια Κενού πίσω της, ερχόταν μια άκατος. Μέσα στην οποία βρισκόταν η Μαύρη Δράκαινα γνωστή ως Ζαφειρία, με τα μάτια της ορθάνοιχτα και τις αισθήσεις της σε πλήρη εγρήγορση, καθώς τονωτικές ουσίες είχαν, προς το παρόν, διώξει την ανάγκη για ύπνο από τον οργανισμό της. Πάτησε το πλήκτρο ΕΚΤΟΞΕΥΣΗ, ύστερα το πλήκτρο με τον αριθμό *1*, και πάλι το πλήκτρο ΕΚΤΟΞΕΥΣΗ. Η άκατος άφησε πίσω της τον έκτο πομπό εντοπισμού…

…ενώ τα ανιχνευτικά συστήματα του *Μακρινού Ταξιδευτή* ακολουθούσαν τη συχνότητα του τέταρτου πομπού που είχε εκτοξεύσει η Ζαφειρία. Το πνεύμα του σκάφους οδηγούσε ακούραστα, και ανατίναζε τους πομπούς που προσπερνούσε, όπως το είχε προστάξει ο Σάλ'ντραχ του, προκειμένου να μην μπορεί κανείς άλλος να εντοπίσει τα ίχνη τους, εσκεμμένα ή κατά τύχη.

Ο Τάμπριελ κοιμόταν, γνωρίζοντας πως, ό,τι κι αν συνέβαινε στο εγγύς μέλλον, θα ήταν καλύτερα να τον βρει ξεκούραστο και

με τις δυνάμεις του αναπληρωμένες.

.3.

Νήσος Κρά'αν'φεγκ.

Η πατρίδα των τετράχειρων Κρά'αν, που οι ίδιοι ονόμαζαν τους εαυτούς τους Συλλέκτες, ενώ πολλοί λαοί ανθρώπων τούς αποκαλούσαν *μυρμήγκια* του Κενού, ή *μυρμήγκια*: παρατσούκλια που οι Κρά'αν δεν συμπαθούσαν, παρά τη φυσική τους ομοιότητα με τα εν λόγω έντομα.

Η Νήσος Κρά'αν'φεγκ (που στη γλώσσα τους σήμαινε «το μεγάλο σπίτι των Κρά'αν») ήταν μια άνυδρη Αιωρούμενη Νήσος, που στην επάνω μεριά της δεν υπήρχαν παρά ξερές πέτρες, άμμος, χώμα, χαλίκια, και προαιώνια σκέλεθρα που είχαν απολιθωθεί. Οι Άνεμοι του Κενού ούρλιαζαν, μαστιγώνοντας ανενόχλητοι το τοπίο, λες κι αντιλαμβάνονταν ότι κανένας δεν κατοικούσε εδώ και ήταν ελεύθεροι να δράσουν όπως επιθυμούσαν.

Το εσωτερικό του νησιού δεν ήταν το ίδιο έρημο όπως η επάνω μεριά του, γιατί εκεί έμεναν οι Κρά'αν, έχοντας σκάψει σήραγγες, λαγούμια, και αίθουσες ολόκληρες μέσα στους βράχους, προκειμένου να συλλέγουν το υλικό που οι άνθρωποι ονόμαζαν *διαλύτη* Κενού, ενώ οι ίδιοι αποκαλούσαν *ράθ'γκεμ'κο*, «αίμα του νησιού», και το οποίο ήταν απαραίτητο για να κινούνται τα καράβια μέσα στο Πορφυρό Κενό· τα ιστία από μόνα τους δεν πρόσφεραν μεγάλες δυνατότητες πλοήγησης, ακόμα κι αν κάποιος είχε τους καλύτερους Ανεμοχάρτες που κυκλοφορούσαν στο εμπόριο.

Στην κάτω μεριά του νησιού κρέμονταν πελώρια κομμάτια γρανίτη, σαν γιγάντιοι σταλακτίτες, κι επάνω τους γέφυρες, ράμπες, και μικρά οικήματα ήταν οικοδομημένα· επίσης, τρύπες διαφόρων μεγεθών και σχημάτων ήταν ανοιγμένες πάνω σ'αυτούς τους σταλακτίτες, οι οποίες οδηγούσαν στο εσωτερικό τους και, στη συνέχεια, ακόμα πιο ψηλά, στα έγκατα του νησιού. Η κάτω μεριά της Κρά'αν'φεγκ δεν ήταν ούτε ακατοίκητη ούτε έρημη, όπως η πάνω.

Και η Ανεμομάχη πλησίαζε τώρα μία από τις αποβάθρες που βρίσκονταν εκεί.

Ο Γεράρδος, η Ιωάννα, και ο Σέλιρ'χοκ στέκονταν στην πλώρη του σκάφους, ακούγοντας τα σφυρίγματα και τα απόμακρα μουρμουρητά των Ανέμων.

«Ζητάμε άδεια ν'αράξουμε!» φώναξε ο Καπετάνιος στους δύο Κρά'αν που στέκονταν στην προβλήτα, έχοντας τουφέκια περασμένα στους ώμους τους. Από τον σταλακτίτη πίσω τους ένα κανόνι ξεπρόβαλλε, έτοιμο να πυροβολήσει, αν χρειαζόταν, και

να κάνει την Ανεμομάχη σκάφος διαμπερές.

«Σ'αναγνωρίζουμε, Γεράρδε, Καπετάνιε της Ανεμομάχης,» αποκρίθηκε ο ένας απ'τους δύο Κρά'αν, μιλώντας τη λαλιά των ανθρώπων πολύ χειρότερα απ'ό,τι τη μιλούσε ο Σκρά'ηγκεμ· έμοιαζε να κάνει συνεχώς ένα ανούσιο *τσκ τσκ τσκ* μέσα απ'τα δόντια του. «Και, ναι, μπορείς να αράξεις το σκάφος σου στο Κρά'αν'φεγκ.»

Ο Γεράρδος έδωσε στο πλήρωμά του διαταγή να αράξουν, και το πλοίο πλησίασε ακόμα περισσότερο την αποβάθρα. Ένας ναύτης πέταξε ένα σχοινί στους Κρά'αν, και εκείνοι το έδεσαν σε μια χοντρή δέστρα.

«Γιατί δε βγαίνει ο Σκρά'ηγκεμ να μιλήσει στους συμπατριώτες του;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Ο Σκρά'ηγκεμ είναι καταζητούμενος εδώ,» της εξήγησε ο Γεράρδος. «Τον κυνηγάνε για να τον σκοτώσουν.»

«Πολλούς κυνηγημένους μαζεύεις στο σκάφος σου, Καπετάνιε…»

«Οφείλω να ομολογήσω πως είναι μια απ'τις κακές μου συνήθειες.»

Οι ναύτες είχαν πετάξει άλλα δύο σχοινιά στους Κρά'αν στην προβλήτα, και εκείνοι τα έδεναν κι αυτά σε δέστρες.

«Γιατί θέλουν να σκοτώσουν τον Σκρά'ηγκεμ;» ζήτησε να μάθει η Ιωάννα.

«Είναι εγκληματίας στα μάτια του λαού του.»

«Δολοφόνος;»

«Όχι.»

«Κλέφτης;»

«Ούτε.»

«Τι έκανε, τότε;»

«Μπορεί να σου φανεί περίεργο, αλλά βγάζει απόλυτο νόημα για τους Κρά'αν,» είπε ο Γεράρδος, λοξοκοιτάζοντάς την και υπομειδιώντας.

Η Ιωάννα τον περίμενε να συνεχίσει, καθώς η ίδια δεν ήξερε τίποτα για το λαό που πολλοί αποκαλούσαν «μυρμήγκια του Κενού». Όταν ξανάχε βρεθεί στις Αιωρούμενες Νήσους, είχε έρθει για μια πολύ συγκεκριμένη αποστολή στο Τρίγωνο και, ύστερα, είχε φύγει αμέσως.

«Προσπάθησε να συνευρεθεί με το αντίθετο φύλο σε εποχή που απαγορεύεται η αναπαραγωγή,» εξήγησε ο Γεράρδος.

Η Ιωάννα τον κοίταξε παραξενεμένη, βέβαιη πως ο Καπετάνιος κάπου εδώ θα γελούσε και θα της έλεγε ότι αστειευόταν.

«Δεν αστειεύομαι,» είπε ο Γεράρδος, βλέποντας την όψη της. «Αυτό που έκανε ο Σκρά'ηγκεμ είναι ένα πολύ σοβαρό έγκλημα για τους Κρά'αν. Αν τον ξαναβρούν στο νησί τους, θα τον

σκοτώσουν.»

«Μπορείτε να κατεβείτε, Καπετάνιε!» φώναξε ο Κρά'αν που είχε μιλήσει και πριν, στεκόμενος στην αποβάθρα, πλάι στον σύντροφό του.

«Και δεν ξέρουν ότι τώρα βρίσκεται στο σκάφος σου;» ψιθύρισε η Ιωάννα στον Γεράρδο, ενώ αναρωτιόταν αν ο άνθρωπος ήταν τρελός που έπαιρνε τέτοια ρίσκα.

«Φυσικά και το ξέρουν. Όπως επίσης ξέρουν ότι τον έσωσα από τα χέρια τους. Όμως, όσο βρίσκεται μέσα στην *Ανεμομάχη*, είναι υπό την προστασία μου και, άρα, ασφαλής. Το σκάφος μου θεωρείται *δικό μου* έδαφος, όχι μέρος του νησιού τους.»

Και, μ'αυτά τα λόγια, ο Γεράρδος άρχισε να κατεβαίνει τη ράμπα που είχαν ετοιμάσει οι ναύτες.

Η Ιωάννα έριξε ένα βλέμμα στον Σέλιρ'χοκ.

«Μην ανησυχείς,» της είπε εκείνος. «Μέχρι στιγμής, δε βλέπω να συμβαίνει τίποτα παράξενο.»

Εγώ *βλέπω!* σκέφτηκε η Ιωάννα, αλλά δε μίλησε.

Ακολούθησαν τον Γεράρδο στην αποβάθρα, και αρκετοί ναύτες ήρθαν μαζί τους.

«Για να πάρω καύσιμα είμαι εδώ,» είπε ο Καπετάνιος στους δύο Κρά'αν με τα τουφέκια. «Θα με δεχτεί ο Σκρά'λαγκαμ;»

«Μάλλον ναι, Καπετάνιε Γεράρδε,» απάντησε εκείνος που είχε μιλήσει και πριν. «Είσαι ελεύθερος να πας να τον συναντήσεις.»

«Ευχαριστώ.»

Ο Γεράρδος στράφηκε στους ναύτες του. «Πηγαίνετε να κάτσετε σε καμια ταβέρνα, άμα θέλετε, αλλά να ξέρετε ότι μέχρι το μεσημέρι θα πρέπει να φύγουμε.» Προς την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ: «Δε θ'αργήσω να επιστρέψω. Θα με περιμένετε στο σκάφος;»

«Θα καθίσουμε κι εμείς μαζί με τους ναύτες σου, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο μάγος, προτού προλάβει να μιλήσει η Ιωάννα.

«Εντάξει,» ένευσε ο Γεράρδος και απομακρύνθηκε, βαδίζοντας επάνω στην ξύλινη προβλήτα.

Οι ναύτες του είχαν ήδη αρχίσει να διαλύονται: η Ιωάννα είδε κάποιους απ'αυτούς ν'ανεβαίνουν μια σκάλα, η οποία οδηγούσε σ'ένα ξύλινο επίπεδο πιο ψηλά στον γιγαντιαίο σταλακτίτη, ενώ κάποιοι άλλοι πήγαιναν εκεί όπου ξεκινούσε μια γέφυρα από σχοινί και ξύλο και τη διέσχιζαν, για να φτάσουν στις κατασκευές επάνω σ'έναν αντικρινό σταλακτίτη. Κρά'αν φρουροί υπήρχαν παντού, και τους παρακολουθούσαν· δεν έδειχναν να είναι ιδιαίτερα φιλικοί με τους ανθρώπους, αλλά ούτε και εχθρικοί. Επαγγελματικούς, θα μπορούσε να τους αποκαλέσει κανείς.

Η Ιωάννα παρατήρησε ότι στο νησί ήταν αραγμένα δύο σκάφη

ακόμα, εκτός από του Γεράρδου. Το ένα ήταν αρκετά μεγάλο, σχεδόν όσο η Ανεμομάχη, και πρέπει κι αυτό να είχε έρθει από την Άκρη· ή, αν δεν είχε έρθει κατευθείαν από εκεί, τότε σίγουρα η Άκρη πρέπει να ήταν ο τελικός προορισμός του. Το άλλο σκάφος ήταν μικρό, μικρότερο από το ένα δεύτερο της Ανεμομάχης, και, αν η Ιωάννα έκρινε από το σχήμα του, μάλλον δεν ερχόταν από την Άκρη, ούτε ο τελικός του προορισμός ήταν εκεί· πρέπει να ανήκε σε κάποιους από τους κατοίκους των Αιωρούμενων Νήσων.

«Λοιπόν;» είπε ο Σέλιρ’χοκ πλάι της. «Πάμε;»

«Έχεις κάποιο μέρος να προτείνεις;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Ναι.»

«Υποθέτω, έχεις ξανάρθει εδώ, σωστά;»

Ο Σέλιρ’χοκ κατένευσε, και η Ιωάννα ήξερε πως ετούτη ήταν η μόνη απάντηση που θα κατάφερνε να αποσπάσει απ’αυτόν.

Ο μάγος ξεκίνησε να βαδίζει, και η Μαύρη Δράκαινα τον ακολούθησε. Διέσχισαν μια γέφυρα από ξύλο και σχοινί, έφτασαν σ’ένα ξύλινο επίπεδο στον αντικρινό σταλακτίτη όπου είχαν πάει και οι ναύτες που είχε δει η Ιωάννα, έστριψαν για να βγουν σε μια πλευρά του σταλακτίτη που δε φαινόταν από την προβλήτα, και μπήκαν σ’ένα άνοιγμα επάνω στον γρανίτη.

Στο εσωτερικό ήταν ένα καπηλειό, σκαμμένο μέσα στην πέτρα. Στα τραπέζια κάθονταν παραπάνω πελάτες απ’ό,τι θα περίμενε η Ιωάννα να βρει σ’ένα τέτοιο μέρος, και διαπίστωσε πως οι περισσότεροι ήταν άνθρωποι, όχι Κρά’αν. Ο τύπος στο μπαρ, όμως, ήταν μυρμήγκι, όπως επίσης και οι τέσσερις φρουροί στις σκιερές γωνίες του μέρους, οι οποίοι δεν μπορούσαν, φυσικά, να μείνουν απαρατήρητοι από τα εκπαιδευμένα μάτια μιας Μαύρης Δράκαινας.

Ο Σέλιρ’χοκ πλησίασε ένα τραπέζι και τράβηξε μια καρέκλα για την Ιωάννα. «Να καθίσουμε;»

«Ελπίζω να έχουν τίποτα που να πίνεται εδώ πέρα,» είπε εκείνη, καθίζοντας.

Ο Σέλιρ’χοκ πήρε θέση αντίκρυ της, ακουμπώντας το ραβδί του στην άκρη του τραπεζιού κι αφήνοντας το να σταθεί εκεί. «Οι Κρά’αν,» της εξήγησε, «δεν πίνουν πολύ. Ούτε καν νερό, αλλιώς δε θα μπορούσαν να ζήσουν σ’ένα ξερό νησί σαν ετούτο. Το μόνο ποτό που πίνουν ονομάζεται λιθοζωμός, και οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να το αντέξουν.»

«Λιθοζωμός;» έκανε η Ιωάννα, μορφάζοντας. «Είναι αυτό που υποδηλώνει το όνομά του;»

«Ναι,» ένευσε ο Σέλιρ’χοκ, «λιωμένες πέτρες. Βέβαια, όχι οποιεσδήποτε πέτρες. Ούτε τις λιώνουν όπως-όπως. Υπάρχει ολόκληρη διαδικασία για την παρασκευή του λιθοζωμού.»

Η Ιωάννα άναψε τσιγάρο.

«Μην ανησυχείς, όμως,» πρόσθεσε ο Σέλιρ'χοκ, «οι Κρά'αν σερβίρουν κι άλλα ποτά στα καπηλειά τους, γιατί το ξέρουν πως ένα σωρό κόσμος περνά από δω. Τα προμηθεύονται είτε από την Άκρη είτε από ανθρώπους των Αιωρούμενων Νήσων.» Ύψωσε το χέρι του, κάνοντας νόημα σ'ένα σερβιτόρο να πλησιάσει.

Εκείνος τού έγνεψε ότι θα ερχόταν αμέσως.

«Και κάτι ακόμα,» είπε ο Σέλιρ'χοκ στην Ιωάννα, «μην καπνίζεις πολύ εδώ μέσα. Στους Κρά'αν δεν αρέσει ο καπνός, και μπορεί ν'αργήσουν υπερβολικά να μας εξυπηρετήσουν, αν μας βρουν ενοχλητικούς.»

* * *

Οι φρουροί ειδοποίησαν τον Σκρά'λαγκαμ και, επιστρέφοντας, είπαν στον Γεράρδο ότι ο Μεγάλος *–τσκ–* Συλλέκτης μπορούσε τώρα *–τσκ–* να του μιλήσει, *τσκ*. Ήταν εκνευριστικός ο τρόπος που πρόφεραν τη λαλιά των ανθρώπων, αλλά ο Γεράρδος ποτέ δεν είχε πρόβλημα να το παραβλέπει. Για την ακρίβεια, μάλιστα, θαύμαζε τους Κρά'αν, κατά έναν περίεργο τρόπο, όπως κανείς θαυμάζει ένα έντομο για τις περίπλοκες λειτουργίες του, αν και μπορεί να σιχαίνεται να το αγγίξει. –Κι ετούτη, μάλλον, ήταν μια σκέψη που καλύτερα να μην έλεγε μπροστά σ'έναν Κρά'αν, ούτε καν τον Σκρά'ηγκεμ.

«Ευχαριστώ τον Μεγάλο Συλλέκτη που αποφάσισε να με δεχτεί τόσο γρήγορα,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, και ανέβηκε τα μαρμάρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στη φαρδιά και ψηλή λαξευτή είσοδο, η οποία βρισκόταν επάνω σε μια απ'τις πλευρές του γιγαντιαίου σταλακτίτη.

Στο εσωτερικό, υπήρχαν κι άλλα σκαλοπάτια, όχι μαρμάρινα αλλά σκαλισμένα στην πέτρα. Οι φρουροί παραμέρισαν, για να τον αφήσουν να περάσει, και ο Γεράρδος άρχισε να τ'ανεβαίνει. Ο χώρος ήταν χαμηλοτάβανος, καθότι φτιαγμένος για το μπόι των Κρά'αν, έτσι ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης έπρεπε να πηγαίνει λιγάκι σκυφτός.

Και υποψιαζόταν πως τούτο δεν ήταν τυχαίο. Επίτηδες ο Σκρά'λαγκαμ είχε διατηρήσει το ταβάνι χαμηλό, για να αναγκάζει τους ανθρώπους που τον επισκέπτονταν –οι οποίοι δεν ήταν καθόλου λίγοι– να έρχονται να τον βρίσκουν σκυφτοί. Οι Κρά'αν είχαν μια έντονη περηφάνια μέσα τους για τον διαλύτη Κενού που εμπορεύονταν: μια περηφάνια που πλησίαζε την υπεροψία. Και οι Μεγάλοι Συλλέκτες είχαν, φυσικά, αυτό το χαρακτηριστικό πιο έντονο απ'όλους τους υπόλοιπους.

Ο Γεράρδος αναρωτιόταν πώς η Παντοκράτειρα δεν είχε επιχειρήσει ακόμα να τους υποτάξει. Γιατί δίσταζε; Φοβόταν κάτι; Είχε ακούσει πολλούς ναυτικούς να κάνουν διάφορες υποθέσεις

για το θέμα: ορισμένοι έλεγαν ότι οι Κρά'αν είχαν κάνει το νησί τους τόσο απόρθητο, που, ναι, ακόμα κι η Παντοκράτειρα δεν μπορούσε να το καταλάβει· άλλοι ισχυρίζονταν πως μονάχα οι Κρά'αν γνώριζαν τις σωστές μεθόδους για την εξόρυξη του διαλύτη από το νησί, και θα προτιμούσαν να πεθάνουν προτού τις αποκαλύψουν στους ανθρώπους· κάποιοι άλλοι, πάλι, πίστευαν ότι η Παντοκράτειρα απλά δεν είχε *ακόμα* κατακτήσει την Κρά'αν'φεγκ, γιατί δεν τη συνέφερε οικονομικά: σύντομα, όμως, θα το έκανε.

Η σκάλα που ανέβαινε ο Γεράρδος ήταν σπειροειδής και, τελικά, τον οδήγησε σε μια –αναμενόμενα– χαμηλοτάβανη, γρανιτένια αίθουσα, η οποία φωτιζόταν από ενεργειακές λάμπες. Στο πέρας της υπήρχε ένας θρόνος, επίσης από γρανίτη και στολισμένος με ποικίλους πολύτιμους και ημιπολύτιμους λίθους. Επάνω στο θρόνο καθόταν ο Σκρά'λαγκαμ, ένας χοντρός Κρά'αν, διπλάσιος από τον Σκρά'ηγκεμ στο φάρδος, ο οποίος φορούσε έναν μεταξωτό χιτώνα και ένα σωρό αστραφτερά κοσμήματα. Δεξιά του ήταν καθισμένη μια θηλυκή Κρά'αν, σχεδόν τόσο χοντρή όσο εκείνος. Αυτό, όμως, δεν ήταν ασυνήθιστο· οι γυναίκες των Κρά'αν ήταν πάντοτε χοντρές, καθώς έπρεπε να έχουν χώρο στην κοιλιά τους για να γεννούν αβγά. Επίσης, το κέλυφός τους ήταν πιο μαλακό από των αρσενικών και κάλυπτε μικρότερο μέρος του σώματός τους.

Εκατέρωθεν της εισόδου απ'την οποία είχε μόλις μπει ο Γεράρδος στέκονταν δύο φρουροί, οπλισμένοι με ενεργειακά δόρατα, που οι λεπίδες τους γυάλιζαν με μια γαλάζια, παλλόμενη ακτινοβολία. Στις ζώνες των Κρά'αν υπήρχαν θηκαρωμένα πιστόλια.

«Γεράρδε!» αναφώνησε, βραχνά, ο Σκρά'λαγκαμ, που μιλούσε τη γλώσσα των ανθρώπων καλύτερα από τους περισσότερους του είδους του, σχεδόν τόσο καλά όσο κι ο Σκρά'ηγκεμ.

«Τα σέβη μου, Μεγάλε Συλλέκτη,» είπε ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση –σκύβοντας, δηλαδή, περισσότερο απ'ό,τι ήταν ήδη σκυμμένος για να χωρά στην αίθουσα.

«Πώς είναι ο Εγκληματίας, Γεράρδε;» ρώτησε ο Σκρά'λαγκαμ, σταυρώνοντας τα δύο του χέρια στο στήθος, ενώ τ'άλλα δύο ακουμπούσαν στους βραχίονες του θρόνου του, και τα δάχτυλα του αριστερού χτυπούσαν νευρικά επάνω στον γρανίτη, κάνοντας ένα εκνευριστικό τικ τικ τικ.

«Χαίρει άκρας υγείας, Μεγάλε Συλλέκτη,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, γνωρίζοντας ότι ο ένθρονος Κρά'αν αντίκρυ του αναφερόταν, ασφαλώς, στον Σκρά'ηγκεμ.

«Υπάρχει κάτι που μπορώ να σου προσφέρω, για να μου τον

πουλήσεις;» Τα μάτια του Σκρά'λαγκαμ γυάλισαν, και τα δόντια του γυμνώθηκαν. «Υπάρχει;»

Η θηλυκή Κρά'αν πλησίασε τον Γεράρδο, προσφέροντάς του μια κούπα λιθοζωμό. Εκείνος την πήρε από ευγένεια, μην έχοντας καμία πρόθεση να πιει, αλλά μη ζητώντας και τίποτε άλλο· δεν ήταν ευγενικό να ζητήσεις από έναν Μεγάλο Συλλέκτη να σου προσφέρει κάποιο διαφορετικό ποτό: οι Κρά'αν έπιναν μόνο λιθοζωμό, και θεωρείτο τιμή να σε κεράσουν. Ευτυχώς, σκέφτηκε φευγαλέα ο Γεράρδος, που *δεν θεωρείται προσβολή να μην* τον πιεις.

«Πολύ φοβάμαι,» αποκρίθηκε στον Σκρά'λαγκαμ, «πως δεν υπάρχει κάτι που να είμαι πρόθυμος να ανταλλάξω για τον Σκρά'ηγκεμ.»

«Κάνεις μεγάλο λάθος, Καπετάνιε,» είπε ο Μεγάλος Συλλέκτης, κουνώντας το δάχτυλο του κάτω δεξιού του χεριού στον αέρα. «Κάποια στιγμή θα με *παρακαλάς* να πάρω τον Εγκληματία απ'το σκάφος σου!»

«Ίσως,» είπε ξερά ο Γεράρδος.

«Όπως επιθυμείς... Τι θα μπορούσα να κάνω για σένα, λοιπόν; Για καύσιμα βρίσκεσαι εδώ;»

«Ναι. Σκοπεύω να ταξιδέψω μακριά, και θέλω να είμαι βέβαιος πως δε θα ξεμείνω.»

Ο Σκρά'λαγκαμ τον κοίταξε σκεπτικά· οι κεραίες του έκαναν πέρα-δώθε πάνω στο κεφάλι του. «Για πού πλέεις, αν επιτρέπεται;»

«Για ένα νησί πέρα από το Ξίφος και το Πηγάδι.»

«Χμμμ... Μακριά, πράγματι· πολύ μακριά.» Ο Κρά'αν έτριψε, ελαφρά, το σαγόνι του. «Πώς ονομάζεται;»

Ο Γεράρδος νόμιζε πως επάνω στον χάρτη του Τιβέριου υπήρχε γραμμένο κάποιο όνομα, μα δεν είχε βρει χρόνο να το ξανακοιτάξει από τότε που η Ιωάννα τού πρωτόδειξε τον χάρτη στο σπίτι του, έτσι δεν το θυμόταν. «Δε γνωρίζω τ'όνομά του.»

«Τις συντεταγμένες του;»

«Φυσικά. Πιστεύεις ότι ίσως να ξέρεις κάτι γι'αυτά τα μέρη του Κενού, Μεγάλε Συλλέκτη;»

«Φήμες μόνο,» παραδέχτηκε ο Σκρά'λαγκαμ, «και ιστορίες. Παλιές, πολύ παλιές ιστορίες...»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Τι είδους ιστορίες;»

«Για τους Μαύρους Κρά'αν.»

«Τους Μαύρους Κρά'αν;»

«Μια φυλή συγγενική με τη δική μας, η οποία έχει χαθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια. Δε γνωρίζουμε πολλά γι'αυτούς.» Ο Σκρά'λαγκαμ τον ατένισε παρατηρητικά. «Δεν πιστεύω να τους αναζητάς, Καπετάνιε, ε;...»

«Όχι, μπορείς να είσαι βέβαιος ότι δεν ψάχνω γι'αυτούς.»

«Αν, όμως, τύχει να μάθεις κάτι, θα μ’ενδιέφερε να το μάθω κι εγώ. Καταλαβαίνεις;»

«Ασφαλώς,» είπε ο Γεράρδος. «Αν έχω κάποια αξιόλογη πληροφορία, θα διαπραγματευτούμε επ’αυτής.»

«Ωραία, πολύ ωραία. Και τώρα, τι έχεις να μου προσφέρεις για τα καύσιμα που ζητάς;»

«Χρήματα της Σεργήλης, ήλιους· μπουκάλια με μπίρα και κρασί, για να κερνάει ο λαός σου τους περαστικούς· και κάποια πυρομαχικά, επίσης.»

«Μάλιστα,» είπε ο Σκρά’λαγκαμ, και άρχισαν να παζαρεύουν.

* * *

Όταν το σήμα των Ανεμοπομπών σταμάτησε να κινείται, η Ζαφειρία πάτησε ένα πλήκτρο, και στην οθόνη εμπρός της παρουσιάστηκε ένας χάρτης των Αιωρούμενων Νήσων. Το φωτάκι που αναβόσβηνε βρισκόταν επάνω στη Νήσο Κρά’αν’φεγκ, την πατρίδα των μυρμηγκιών του Κενού. Ο Γεράρδος, λοιπόν, είχε σταματήσει για ανεφοδιασμό, κατά πάσα πιθανότητα· εκτός *αν έχει κάποια άλλη δουλειά με τους Κρά’αν, την οποία δεν μπορώ να μαντέψω.*

Η Ζαφειρία άφησε ακόμα έναν πομπό πίσω της –ο δέκατος-τρίτος ήταν αυτός– και επιτάχυνε την άκατό της, φτάνοντας σ’ένα σημείο του Πορφυρού Κενού όπου, μέσα στην απεραντοσύνη του, μπορούσε να δει το νησί των Κρά’αν, βραχώδες και έρημο από την επάνω μεριά, ενώ γεμάτο πελώριους σταλακτίτες από την κάτω· σταλακτίτες, γύρω απ’τους οποίους ξύλινες κατασκευές ήταν φτιαγμένες, ώστε πλοία να μπορούν να αράζουν.

Δε χρειάζεται, όμως, εγώ να πάω εκεί. Ο Πρίγκιπας Τάμπριελ, σύντομα, θα με συναντήσει, κι αν θέλω καύσιμα θα τα βρω στο σκάφος του.

Η Ζαφειρία οδήγησε την άκατό της προς μια έρημη βραχονησίδα και άραξε εκεί, ανάμεσα σ’επικίνδυνους, μυτερούς βράχους. Άνοιξε την καταπακτή του σκάφους της και βγήκε, για να ξεπιαστεί. Αισθάνθηκε τα γόνατά της να τρίζουν και την πλάτη της να πονά.

Οι τονωτικές ουσίες εξακολουθούσαν να ρέουν μέσα στον οργανισμό της, και δεν είχε ακόμα κοιμηθεί· αργά ή γρήγορα, όμως, θα έπρεπε, γιατί, έτσι όπως πήγαινε, θα οδηγιόταν στην αυτοκαταστροφή της.

Και πάλι, δεν είχε παρά να περιμένει τον Πρίγκιπα Τάμπριελ να τη βρει με το μεγαλύτερο σκάφος του· πράγμα το οποίο, αναμφίβολα, δε θ’αργούσε να συμβεί. Ίσως, μάλιστα, να την έβρισκε εδώ, στη βραχονησίδα, όσο εκείνη παρακολουθούσε το αραγμένο πλοίο του Γεράρδου.

Βάδισε επάνω στο ξερό έδαφος, ακούγοντας το χώμα και τα χαλίκια να κάνουν κρατς-κρουτς κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια της. Η βραχονησίδα δεν ήταν μεγαλύτερη από ένα τριάρι διαμέρισμα σε μια απ'τις πολυκατοικίες της Άκρης, και ήταν γεμάτη πέτρες.

Σ'ένα συγκεκριμένο σημείο της η Ζαφειρία είδε μια βαθιά τρύπα. Στάθηκε εμπρός της και την παρατήρησε. Ήταν αρκετά φαρδιά για να μπορεί να συρθεί ένας άνθρωπος μέσα της, και το πέρας της χανόταν στο σκοτάδι. Η βραχονησίδα μπορεί να μην ήταν μεγάλη σε έκταση, αλλά είχε κάμποσο βάθος· όταν η Ζαφειρία την πλησίαζε με την άκατό της, νόμιζε ότι κοιτούσε μια γιγάντια κοτρόνα να αιωρείται στο Πορφυρό Κενό.

Και τώρα, στεκόταν επάνω σ'αυτή την κοτρόνα.

Ανασηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους της, έστρεψε την πλάτη στην τρύπα κι άρχισε ν'απομακρύνεται.

Μάλλον, κάτι κατοικούσε εκεί μέσα, αλλά ό,τι κι αν ήταν δεν την ενδιέφερε–

Προτού καν προλάβει να ολοκληρώσει ετούτη τη σκέψη, άκουσε έναν θόρυβο πίσω της.

Το κάτι είχε μόλις ξετρυπώσει απ'το λαγούμι του.

Η Ζαφειρία γύρισε, πάραυτα, βγάζοντας το τουφέκι απ'τον ώμο της και υψώνοντάς το. Ο αντίχειράς της είχε ήδη κατεβάσει την ασφάλεια, και το δεξί της μάτι βρισκόταν στο στόχαστρο.

Μέσα απ'το οποίο είδε το πλάσμα.

Ένα σκουλήκι με ξερή, ραβδωτή σάρκα, τρεις κεραίες στο κεφάλι, και ένα στρογγυλό στόμα γεμάτο μυτερά δόντια. Στο ύψος ήταν όσο η Ζαφειρία και κάτι ακόμα –και δεν είχε ξεπροβάλλει ολόκληρο από την τρύπα του. Στο φάρδος ήταν περίπου σαν εκείνη.

Και τις εχθρικές του διαθέσεις δεν προσπάθησε στο ελάχιστο να τις κρύψει. Βγάζοντας ένα υπόκωφο σύριγμα, χίμησε καταπάνω της, κροταλίζοντας τα αιχμηρά, επικίνδυνα δόντια του. Μάλλον, ήταν πεινασμένο· εδώ πάνω, σε τούτη τη βραχονησίδα, δε θα υπήρχαν και πολλά τόσο νόστιμα εδέσματα όσο η Μοργκιανή γυναίκα που στεκόταν τώρα εμπρός του.

Η Ζαφειρία πάτησε τη σκανδάλη του τουφεκιού της, και την κράτησε πατημένη. Σφαίρες και φωτιά εξαπολύθηκαν από την κάννη, τραντάζοντας το σκουλήκι, κάνοντας το ευλύγιστο σώμα του να γείρει όπισθεν, και αποσπώντας ένα έντονο σύριγμα απ'το στρογγυλό του στόμα.

Η Ζαφειρία συνέχισε να το πυροβολεί, ώσπου βεβαιώθηκε πως ήταν νεκρό. Το σώμα του κειτόταν τώρα ακίνητο, και το αίμα του είχε μουσκέψει τις πέτρες και το χώμα.

Η Μαύρη Δράκαινα έβαλε καινούργιο γεμιστήρα στο τουφέκι

της και επέστρεψε στην άκατο.

* * *

Η Αλκυόνη κρεμόταν από τις χειρολαβές του κάτω καταστρώματος της Ανεμομάχης, χρησιμοποιώντας και τα χέρια και τα πόδια, κι έχοντας βρει μια θέση που ήταν βολική. Είχε αντιληφτεί ότι ο Γεράρδος είχε αράξει στην Κρά'αν'φεγκ, μα δεν είχε διάθεση να βγει και να πάει σε κάποιο καπηλειό. Καθόταν εδώ και άκουγε τους Ανέμους, ελπίζοντας πως κάποιος απ'αυτούς, ή κάποιος *συνδυασμός* αυτών, θα έκανε το όραμά της να επιστρέψει.

Βέβαια, ο μυστηριώδης άντρας που την είχε βρει μέσα στον Μακρινό Ταξιδευτή τής είχε πει πως το όραμά της θα επέστρεφε στο μέρος όπου κατευθυνόταν ο Γεράρδος, όχι σ'ένα τυχαίο μέρος του Κενού· και η Αλκυόνη ήταν σίγουρη πως η πατρίδα των Κρά'αν δεν ήταν ο τελικός προορισμός του Καπετάνιου· ωστόσο, δεν μπορούσε παρά να ελπίζει ότι το όραμά της ίσως επανερχόταν νωρίτερα.

Καθώς, όμως, τώρα κρεμόταν ανάποδα, αναρωτήθηκε το εξής: *Πού κατευθύνεται ο Γεράρδος; Ποιος είναι ο τελικός του προορισμός; Πού πηγαίνει αυτούς τους δύο καινούργιους που έχει πάρει μαζί του, την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ; Πρέπει να ήταν κάποιο πολύ ιδιαίτερο μέρος, για να μπορεί το όραμά της να επανέλθει μόνο εκεί. Μήπως ήταν το Πηγάδι, όπου οι Άνεμοι ούρλιαζαν ξέφρενα, σ'έναν θεϊκό χορό παραφροσύνης, και όπου ο Δράκοντας συχνά παρουσιαζόταν;*

Θα τον ρωτήσω τον Γεράρδο. Αλλά όχι τώρα, αμέσως· είναι λίγο θυμωμένος μαζί μου, μπορώ να το καταλάβω. Άστον να ηρεμήσει, και θα μιλήσουμε μετά.

Οι Άνεμοι έφεραν, ξαφνικά, ένα σύριγμα στ'αφτιά της. Και–

–πόνος!

–φωτιά!

–θάνατος!

Από κάπου κοντά. Τούτο είχε έρθει από κάπου κοντά.

Η Αλκυόνη βλεφάρισε και κοίταξε ολόγυρα, την πορφυρόχρωμη απεραντοσύνη του Κενού.

Τι συνέβη; αναρωτήθηκε. *Ποιος σκοτώθηκε;*

Ποιος σκότωσε;

Δεν μπορούσε να δει κάτι που να τραβά αμέσως την προσοχή της.

Μάλλον, κάποια συμπλοκή θα έγινε στις αποβάθρες της Κρά'αν'φεγκ, σκέφτηκε. Δεν ήταν και πολύ συχνές οι συμπλοκές εδώ· ήταν πιο σπάνιες απ'ό,τι στο λιμάνι της Άκρης: οι Κρά'αν φρουρούσαν καλά τα μέρη τους. Ωστόσο, δεν ήταν κι ανήκουστο

να γίνουν.

Η Αλκυόνη άφησε τις αισθήσεις της ν'απλωθούν πάλι στο Κενό και ν'ακολουθήσουν τους Ανέμους.

* * *

Ο Βατράνος είχε αφήσει τον Βινάρη να παρακολουθεί τον Φιλοπολίτη, ενώ ο ίδιος είχε βγει απ'την Ανεμομάχη και τώρα βάδιζε επάνω στις ξύλινες σανίδες που περιτριγύριζαν και ένωναν τους πελώριους γρανιτένιους σταλακτίτες στην κάτω μεριά της Κρά'αν'φεγκ. Προχωρούσε δίχως να σταματά πουθενά, και δεν πήγαινε προς κανένα από τα γνωστά καπηλειά του λιμανιού· πήγαινε σ'ένα πολύ συγκεκριμένο μέρος· και πήγαινε κρυφά. Φορούσε μια γκρίζα κάπα, και είχε την κουκούλα σηκωμένη, ενώ τα χέρια του ήταν ντυμένα με μαύρα, δερμάτινα γάντια, ώστε κανείς να μην προσέξει το ολόλευκο δέρμα του, γιατί αυτό ήταν ένα σημάδι που πιθανώς να τον πρόδιδε, αν ποτέ γινόταν έρευνα.

Ο Βατράνος σκαρφάλωσε μια σκάλα λαξεμένη πάνω στον γρανίτη και μπήκε σ'ένα άνοιγμα, μέσα στο οποίο έπρεπε νάναι σκυφτός, καθώς τα λαγούμια των μυρμηγκιών του Κενού δεν ήταν φτιαγμένα για το ύψος των ανθρώπινων φυλών. Κανένα φως δεν υπήρχε εδώ· τα πάντα ήταν σκοτεινά. Οι Κρά'αν, όμως, δεν είχαν ανάγκη το φως για να κινούνται· χρησιμοποιούσαν τις κεραίες τους για να προσανατολίζονται και να κάνουν τις πιο απλές τους εργασίες. Ωστόσο, για πιο περίπλοκες δουλειές προτιμούσαν τα μάτια τους, είχε ακούσει ο Βατράνος· και, για να λειτουργήσουν τα μάτια τους, χρειάζονταν φως, όπως κι αυτά των ανθρώπων.

«Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε, επιφυλακτικά, στη γλώσσα των Κρά'αν.

«Ποιος ρωτά;» ακούστηκε μια φωνή απ'το σκοτάδι, στην ίδια γλώσσα.

Ο Βατράνος προτίμησε να μην απαντήσει ευθέως. «Το πλοίο Ανεμομάχη βρίσκεται στο λιμάνι. Το πλοίο του Γεράρδου–»

«Το γνωρίζουμε,» τον διέκοψε ένα γρύλισμα· πρέπει να ήταν ο ίδιος Κρά'αν που είχε μιλήσει και πριν.

«Ο Εγκληματίας είναι στο σκάφος.»

Ακόμα ένα γρύλισμα, άναρθρο.

«Τον θέλετε;»

«Μας κοροϊδεύεις, άγνωστε;» Αυτή η φωνή σίγουρα ανήκε σε άλλον, και ακουγόταν πολύ θυμωμένη. «Η οικογένειά μας θα έκανε το παν για να τερματίσει τη ζωή του Εγκληματία! Και, προφανώς, το γνωρίζεις τούτο για να έρχεσαι εδώ και να μας μιλάς έτσι. Πες ευθέως, λοιπόν, τι θες από μας!»

«Να σας τον παραδώσω.»

Μια ενεργειακή λάμπα άναψε, ξαφνικά, κάνοντας τον Βατράνο

να στενέψει τα μάτια, και αποκαλύπτοντας ένα δωμάτιο σκαμμένο μέσα στον γρανίτη. Ένα κοντό τραπέζι υπήρχε στο κέντρο του, και δύο Κρά'αν κάθονταν εκατέρωθέν του. Ανάμεσά τους ήταν δυο κούπες –μάλλον, γεμάτες λιθοζωμό– και ένα πιστόλι. Στον τοίχο πίσω απ'τον καθένα στηριζόταν ένα ενεργειακό δόρυ. Στην αριστερή μεριά του δωματίου υπήρχε ένα άνοιγμα· στη δεξιά, μια σκάλα που οδηγούσε πιο ψηλά στο εσωτερικό του σταλακτίτη και, πιθανώς, στα έγκατα του νησιού.

«Τι θες γι'αντάλλαγμα;» ρώτησε ο πιο μεγαλόσωμος απ'τους δύο Κρά'αν –εκείνος που είχε μιλήσει τελευταία– και ορθώθηκε. Ο άλλος έπιασε το πιστόλι και το απασφάλισε, έχοντας το σε ετοιμότητα, αλλά χωρίς να στρέψει την κάννη προς τον Βατράνο.

«Τίποτα απολύτως. Θα ήταν χαρά μου να σας τον παραδώσω.»

«Οι κεραίες μου φωνάζουν *παγίδα*,» είπε ο Κρά'αν με το πιστόλι, στενεύοντας τα μάτια.

«Γιατί δε μας δείχνεις το πρόσωπό σου;» απαίτησε ο άλλος Κρά'αν.

«Το πρόσωπό μου δε σας αφορά, αν δεν αποφασίσετε πως θέλετε να συνεργαστούμε,» αποκρίθηκε ο Βατράνος.

Οι Κρά'αν έμειναν σιωπηλοί για μια στιγμή· ύστερα, εκείνος που στεκόταν όρθιος ρώτησε: «Πώς θα μας τον παραδώσεις; Ο Γεράρδος δε νομίζω να συμφωνήσει μ'αυτό.»

«Δε χρειάζεται ο Γεράρδος να συμφωνήσει. Μπορώ να βάλω δύο από εσάς στο σκάφος, κρυφά, κι εσείς θα φροντίσετε για τα υπόλοιπα.»

«Πρέπει να το σκεφτούμε,» δήλωσε ο Κρά'αν.

«Δεν έχετε πολύ χρόνο,» τον προειδοποίησε ο Βατράνος. «Η Ανεμομάχη σύντομα θα αποπλεύσει. Βρισκόμαστε εδώ μόνο για να πάρουμε καύσιμα.

»Αποφασίστε γρήγορα. Ίσως ετούτη να είναι η μοναδική σας ευκαιρία να ξεκάνετε τον Εγκληματία, μια και καλή.»

Οι Κρά'αν αλληλοκοιτάχτηκαν· ψιθύρισαν αναμεταξύ τους· κι ύστερα, ο πιο μεγαλόσωμος είπε: «Περίμενε εδώ, άγνωστε· δε θ'αργήσουμε.»

Πήραν τα όπλα τους κι ανέβηκαν τη σκάλα.

.4.

Ο Φιλοπολίτης καθόταν στην πλώρη της Ανεμομάχης, επάνω στην κουπαστή, καθώς το σκάφος ήταν αραγμένο στο νησί των Κρά’αν. Ο Βινάρης τον παρακολουθούσε απ’τη μέση του καταστρώματος, όπως του είχε ζητήσει ο Βατράνος προτού φύγει, ενώ, συγχρόνως, παρίστανε πως κάπνιζε την πίπα του αδιάφορα.

Ο Φιλοπολίτης, όμως, δε θα αντιλαμβανόταν ότι βρισκόταν υπό παρακολούθηση ακόμα κι αν ο Βινάρης είχε συνεχώς το βλέμμα καρφωμένο επάνω του. Γιατί ο νους του ταξίδευε αλλού. Προσπαθούσε να θυμηθεί τι του είχε πει η πεταλούδα του Κενού. Ή, μάλλον, να *καταλάβει*, όχι να θυμηθεί, καθώς νόμιζε πως τα λόγια της –τα λόγια του Ανέμου που εκείνη μετέφερε– στροβιλίζονταν ακόμα μέσα του, κι εκείνος δεν είχε παρά να τα αποκωδικοποιήσει, να… να βάλει τα γράμματα σε μια τάξη και να διαβάσει τις λέξεις. Ναι, κάπως έτσι ήταν: σαν σκόρπια γράμματα μες στο μυαλό του, τα οποία έπρεπε να βάλει στη σειρά. Σαν ένα παιχνίδι που έπαιζε όταν ήταν μικρός.

Ετούτο, όμως, το παιχνίδι ήταν πολύ πιο δύσκολο, και ίσως πολύ πιο επικίνδυνο για την ψυχή του.

Παρ’όλ’αυτά, δεν άργησε να φτάσει σ’ένα συμπέρασμα. Ένα συμπέρασμα το οποίο τον εξέπληξε, διότι δεν φανταζόταν ότι… Μα τους θεούς, ποια σύνδεση μπορεί να υπήρχε; Η Αλκυόνη τού είχε πει χτες πως το μήνυμα ήταν για εκείνον και μόνο για εκείνον. Είχε, μήπως, κάνει λάθος; Ή ο Φιλοπολίτης έκανε λάθος τώρα;

Συνοφρυώθηκε, παλεύοντας με το μυαλό του και τις σκόρπιες λέξεις, ψάχνοντας ξανά για νόημα ανάμεσά τους. Αλλά το συμπέρασμα ήταν το ίδιο. Το ίδιο. *Επομένως, δεν μπορεί εγώ να κάνω λάθος.*

Πρέπει να της μιλήσω.

Σηκώθηκε από την κουπαστή και βάδισε πάνω στο κατάστρωμα. Το μάτι του πήρε έναν ναύτη ο οποίος καθόταν κοντά στο κεντρικό κατάρτι, καπνίζοντας πίπα. Ήταν ένας καστανομάλλης τύπος με μεγάλο σκουλαρίκι στο αριστερό αφτί και πρόσωπο με βαθιές ρυτίδες, παρότι δεν έμοιαζε νάναι μεγάλος.

«Συγνώμη, φίλε,» είπε ο Φιλοπολίτης. «Ψάχνω την Αλκυόνη· ξέρεις πού είναι;»

Ο άντρας τον κοίταξε μ’ένα ερευνητικό βλέμμα, που ο Φιλοπολίτης θεώρησε υπερβολικό. *Τόσο περίεργος τού φαίνομαι;* απόρησε· αλλά μετά σκέφτηκε πως, μάλλον, για τους ναύτες της Ανεμομάχης πρέπει να ήταν όντως περίεργος.

«Δεν έχω ιδέα, μα νομίζω είν'ακόμα μες στο σκάφος. Δεν τηνε είδα να βγαίνει,» είπε ο καστανομάλλης άντρας, βγάζοντας την πίπα απ'το στόμα του.

Ο Φιλοπολίτης ζύγωσε την ανοιχτή καταπακτή λίγο πιο πέρα, και κατέβηκε τη σκάλα, για να βρεθεί στο εσωτερικό της Ανεμομάχης και να κατευθυνθεί προς την καμπίνα που μοιραζόταν με την Αλκυόνη. Όταν έφτασε εκεί, είδε ότι ο σάκος της κρεμόταν από την κρεμάστρα όπου κρεμόταν και το βράδυ, και πάνω στο κρεβάτι της ήταν αφημένη μια χτένα με μερικές τούφες σγουρών, μαύρων μαλλιών πιασμένες ανάμεσα στα δοντάκια της· αλλά η Ανεμοσκόπος δεν ήταν πουθενά. Οι μπότες της έλειπαν.

Ο ναύτης, όμως, είπε ότι δεν την είδε να βγαίνει από το σκάφος…

Ο Φιλοπολίτης κοίταξε την καμπίνα με παρατηρητικό μάτι, όπως έκανε όταν βρισκόταν στη χωροφυλακή της Άκρης και ερευνούσε έναν χώρο όπου είχε, πιθανώς, προηγηθεί κάποιο έγκλημα. Με μια πρώτη ματιά, όμως, δεν εντόπισε κανένα στοιχείο που να υποδηλώνει πού μπορεί να είχε πάει η Αλκυόνη.

Κάπου εδώ γύρω θα είναι, σκέφτηκε, και βγήκε απ'την καμπίνα.

Στον διάδρομο, είδε ότι περνούσε ο ίδιος ναύτης που, πριν από λίγο, ήταν στο κατάστρωμα καπνίζοντας πίπα.

«Τη βρήκες την Ανεμοσκόπο;» είπε στον Φιλοπολίτη, προτού εκείνος προλάβει να τον ρωτήσει «Τι κάνεις εδώ;»

«Δεν είναι στην καμπίνα μας. Είσαι σίγουρος ότι δεν βγήκε;»

Ο ναύτης ένευσε. «Σίγουρος.»

«Πού έχει πάει, τότε;»

Ανασήκωσε τους ώμους του, μορφάζοντας. «Δεν ξέρω. Αλλ'άμα θες μπορώ να σε βοηθήσω να τη βρεις.»

«Ευχαριστώ, δε χρειάζεται,» είπε ο Φιλοπολίτης, αρχίζοντας να βαδίζει μες στον διάδρομο και ν'απομακρύνεται απ'τον ναύτη.

«Όπως νομίζεις…» αποκρίθηκε εκείνος πίσω του.

Ο Φιλοπολίτης περιφέρθηκε στους στενούς διαδρόμους της Ανεμομάχης, ακούγοντας τα βήματά του ν'αντηχούν επάνω στο πάτωμα. Κάπου-κάπου, φώναζε το όνομα της Αλκυόνης, μα κανείς δεν του απαντούσε.

Και, σε κάποια στιγμή, αφού είχε κατεβεί μια σκάλα, σταμάτησε κι ακούμπησε το δεξί του χέρι στον τοίχο, καθώς μια ανησυχητική σκέψη πέρασε απ'το μυαλό του: *Κανονικά, θα έπρεπε να ξέρω πού βρίσκεται!*

«Κανονικά», τρόπος του λέγειν, βέβαια, γιατί, προτού οι Άνεμοι της θύελλας τον χτυπήσουν στην Άκρη, δεν μπορούσε να διαισθανθεί πού βρισκόταν κανένας. Μετά, όμως, γνώριζε συνέχεια τη θέση της Αλκυόνης, από ένστικτο.

Γιατί τώρα την είχε χάσει; Κάτι δεν πήγαινε καλά. *Ή έχω αρχίσει να επανέρχομαι στη φυσιολογική μου κατάσταση…*

Ή, μήπως, έφταιγε το Πορφυρό Κενό;

Όχι, αποκλείεται… Εξάλλου, οι Άνεμοι έρχονταν από το Κενό· και η διαίσθηση μου θα έπρεπε, αν μη τι άλλο, να είναι ισχυρότερη εδώ.

Ο Φιλοπολίτης έκλεισε το μοναδικό του μάτι, κι αφουγκράστηκε τους Ανέμους έξω απ'το σκάφος. Άφησε τις φωνές τους να τον γεμίσουν, και τους ρώτησε για την Αλκυόνη.

Και, ξαφνικά, γνώριζε πού βρισκόταν η Ανεμοσκόπος.

Χαμογέλασε, ανοίγοντας το μάτι του. Δεν είχε χάσει τη διαίσθησή του· είχε καταφέρει να κάνει κάτι άλλο, αν και άθελά του: να την χαλιναγωγήσει. Καθώς προσπαθούσε να αποκωδικοποιήσει τα λόγια της πεταλούδας του Κενού, συνειδητοποίησε τώρα ότι είχε, ακούσια, απομονώσει το μυαλό του από τις φωνές των Ανέμων που σφύριζαν γύρω από την Ανεμομάχη· και μετά, όταν είχε κατεβεί στο εσωτερικό της, είχε συνεχίσει να έχει τη διαίσθησή του καταπιεσμένη, προσπαθώντας να δει τον κόσμο όπως παλιά, όπως όταν ήταν χωροφύλακας στην Άκρη, που έψαχνε για στοιχεία στον τόπο ενός εγκλήματος.

Είχε διδαχτεί, λοιπόν, από μόνος του, πώς να ελέγχει τις καινούργιες του δυνάμεις· ή, τουλάχιστον, είχε κάνει το πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση.

Είναι σαν δύο κόσμοι: ο… ο κανονικός κόσμος, και ο κόσμος των Ανέμων· κι όταν τραβήξεις μια γραμμή ανάμεσά τους, διαχωρίζονται· αλλιώς, μπλέκονται και γίνονται ένα.

Περίεργο που δεν το είχε ποτέ ξανά σκεφτεί έτσι.

«Ψάχνεις κάτι, αδελφέ;»

Ο Φιλοπολίτης στράφηκε, για να δει έναν κοντό, γαλανόδερμο άντρα να τον κοιτάζει.

«Όχι,» αποκρίθηκε, «όχι. Μόλις το βρήκα· σ'ευχαριστώ.»

Ο ναύτης τον κοίταξε παραξενεμένος.

Ο Φιλοπολίτης έφυγε, κατεβαίνοντας όλες τις σκάλες της Ανεμομάχης, ώσπου έφτασε στην καταπακτή που έβγαζε στο κάτω κατάστρωμα, η οποία ήταν ανοιχτή. Γονάτισε δίπλα της και κοίταξε έξω.

Η Αλκυόνη κρεμόταν από τις χειρολαβές, ατενίζοντας τα πορφυρά βάθη του Κενού. Οι Άνεμοι έκαναν τα κοντά, σγουρά της μαλλιά να αναδεύονται ανάλαφρα.

Ο Φιλοπολίτης πιάστηκε από τις χειρολαβές και βγήκε κι εκείνος, πλησιάζοντάς την.

Η Αλκυόνη στράφηκε να τον κοιτάξει.

Ο Φιλοπολίτης πήρε βολική θέση πλάι της. «Πρέπει να σου μιλήσω.»

«Για τι πράγμα;»

«Για την πεταλούδα.»

Η Αλκυόνη τον κοίταξε με ενδιαφέρον· τα μάτια της γυάλισαν.

«Μου ζήτησε να σου πω κάτι,» εξήγησε ο Φιλοπολίτης.

«Η πεταλούδα;» Τώρα, τα μάτια της φανέρωναν μόνο έκπληξη.

«Ναι· ή, τουλάχιστον, ο Άνεμος που εκείνη μετέφερε.»

«Και τι σου ζήτησε να μου πεις;»

«Δεν ξέρω. Αλλά είμαι σίγουρος ότι ήταν κάποιο μήνυμα για σένα.»

«Φιλοπολίτη, πρέπει να κάνεις λάθος. Αν η πεταλούδα ήθελε να μιλήσει σε μένα, γιατί να μην το κάνει απευθείας; Γιατί να έρθει σε σένα και–;»

«Ναι, καταλαβαίνω τι θες να πεις,» τη διέκοψε εκείνος. «Κι εγώ το ίδιο σκέφτηκα αρχικά, ότι έκανα λάθος. Όμως...» μόρφασε, «δεν κάνω λάθος, Αλκυόνη. Είμαι σίγουρος. Η πεταλούδα ήθελε να σου πω κάτι, αλλά δεν έχω καταφέρει να αποκωδικοποιήσω τι.»

Η Αλκυόνη πήρε το βλέμμα της από τον Φιλοπολίτη· το έστρεψε πάλι στο Κενό. «Ετούτη η ιστορία είναι πολύ παράξενη,» είπε. «Οι πεταλούδες σπάνια –πολύ σπάνια– φέρνουν Ανέμους στους ανθρώπους, είτε αυτοί είναι Ανεμοσκόποι είτε όχι. Βασικά, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μια πεταλούδα να θέλει να δώσει ένα μήνυμα ειδικά σε σένα, και μάλιστα ένα μήνυμα που σου ζητά να πεις κάτι σε μένα...

»Αλλά δεν μπορώ και να μην αναρωτιέμαι...» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα της. «Δεν μπορώ να μην αναρωτιέμαι...»

«Να μην αναρωτιέσαι τι;» ρώτησε ο Φιλοπολίτης.

Να μην αναρωτιέμαι αν όλα τούτα έχουν σχέση με το όραμά μου, συλλογίστηκε η Αλκυόνη. *Το όραμα που έχασα και ψάχνω να βρω. Ορισμένες φορές, μάλιστα, σκέφτομαι ότι ίσως κι εσύ, Φιλοπολίτη, να έχεις θέση στο όραμά μου· κάποια θέση που έχω ξεχάσει. Ο τρόπος με τον οποίο μπορείς να μ'εντοπίζεις... δεν είναι δυνατόν αυτό νάναι τυχαίο. Γιατί βρήκες εμένα; Δεν ήμουν η μόνη Ανεμοσκόπος μες στην Άκρη, κατά τη διάρκεια της θύελλας. Αλλά ακόμα κι αν ήμουν, δε θα ήταν λογικό.*

«Τι είναι, Αλκυόνη;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη, «τίποτα. Μη με ρωτάς περισσότερα, γιατί δεν ξέρω· είμαι τελείως χαμένη.»

«Τότε, ποιος θα με βοηθήσει;» Δεν υπήρχε παρακλητικός ή παραπονεμένος τόνος στη φωνή του. Ούτε καν απογοητευμένος τόνος. Μιλούσε σαν η Αλκυόνη να του είχε πει, ξαφνικά, το πιο αλλόκοτο πράγμα, όπως «Δεν υπάρχουν χειρολαβές στο κάτω κατάστρωμα της Ανεμομάχης», οπότε η φυσική ερώτηση κάποιου θα ήταν «Τότε, από πού κρεμόμαστε;» Έτσι ακριβώς είχε εκφράσει την απορία του ο Φιλοπολίτης, λες και η βοήθεια της Αλκυόνης να ήταν το πιο φυσιολογικό και λογικό πράγμα στο σύμπαν.

Την τρόμαζε.

Και δεν του απάντησε.

Τι να ήταν το όραμά μου; αναρωτήθηκε, δίχως να τον κοιτάζει, έχοντας το βλέμμα της χαμένο στο αχανές Πορφυρό Κενό κι ακούγοντας τα ανάλαφρα σφυρίγματα των Ανέμων. *Μήπως ήταν παρόμοιο μ'αυτά που είδες κι εσύ, Φιλοπολίτη, για τη γυναίκα σου και για τους χωροφύλακες της Άκρης;* Τέτοιου είδους οράματα ήταν εξαιρετικά σπάνια, όπως ήξερε η Αλκυόνη· οι Άνεμοι δεν αποκάλυπταν πράγματα μέσα από τη Σεργήλη, κι ό,τι αποκάλυπταν δεν το αποκάλυπταν με τόση σαφήνεια, έτσι κι αλλιώς…

Ας υποθέσουμε πως μόνο εγώ κι ο Φιλοπολίτης είδαμε τέτοια οράματα μέσα στην Άκρη, κατά τη διάρκεια της θύελλας. Τι μπορεί να σημαίνει αυτό; Μπορεί να σημαίνει ότι… ότι η θύελλα ήταν, κατά κάποιο τρόπο, σταλμένη για εμάς; Της έμοιαζε απίστευτο. Πώς ήταν δυνατόν μια θύελλα Ανέμων να είχε έρθει για δύο ανθρώπους; Κι αν όντως είχε συμβεί αυτό, το επόμενο ερώτημα ήταν, ποιος την είχε στείλει; Οι Άνεμοι δεν είχαν δική τους βούληση… κι αν κάτι μπορούσε να ελέγξει τους Ανέμους, τότε, σίγουρα, δε θα ήταν τίποτα λιγότερο από ένας θεός του Κενού.

Η Αλκυόνη είχε ακούσει ότι υπήρχαν τέτοια πλάσματα, που λατρεύονταν από κατοίκους των Αιωρούμενων Νήσων· δεν είχε, όμως, ποτέ κάποια άμεση επαφή μαζί τους. Εκτός, ίσως, από μία φορά… μία φορά κοντά στο Πηγάδι, που δεν ήξερε τι ήταν αυτό που είχε συναντήσει, και δεν ήθελε ούτε καν να το θυμάται. Ήταν η μοναδική φορά που είχε πιστέψει ότι μπορεί να τρελαινόταν από τους Ανέμους, ότι μπορεί το μυαλό της να έσπαγε…

«Φιλοπολίτη,» είπε η Αλκυόνη, εξακολουθώντας να μην τον κοιτάζει, «έχω την αίσθηση ότι κάτι ψάχνει για σένα, και ίσως και για μένα· και, αργά ή γρήγορα, θα ανακαλύψουμε τι είναι αυτό.»

Και αναρωτιέμαι αν εκείνος ο τύπος που με βρήκε στο παλιό σκάφος του Γεράρδου έχει καμια σχέση μαζί του. Λογικά, πρέπει να έχει, αλλιώς γιατί να θέλει να ξαναβρώ το όραμά μου, και γιατί να με στείλει σε τούτο το ταξίδι;

Γεράρδε, πρέπει να μιλήσουμε για τον τελικό σου προορισμό, σύντομα…

* * *

«*Ζαφειρία;*» Η φωνή του Πρίγκιπα Τάμπριελ ήρθε από τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο της ακάτου της.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

«Βρισκόμαστε κοντά σου. Γιατί δεν κινείσαι; Χτυπήθηκες;»

«Όχι· το σκάφος του Γεράρδου έχει σταματήσει στο Κρά'αν'φεγκ,

μάλλον για να πάρει καύσιμα.»

Μια στιγμή σιγής, και ύστερα: «Ναι, πιάνω κι εγώ το σήμα των Ανεμοπομπών. Πολύ καλά, Ζαφειρία, τώρα δεν πρόκειται να τους χάσουμε. Μπορείς να έρθεις στο σκάφος μου· σου στέλνω τη συχνότητα που πρέπει ν'ακολουθήσεις.»

Η Ζαφειρία είδε μια ένδειξη να αναβοσβήνει, καθώς η συχνότητα ερχόταν μέσω του τηλεπικοινωνιακού διαύλου και αποθηκευόταν στη μνήμη του κεντρικού συστήματος της ακάτου της. Όταν η σύντομη διαδικασία τελείωσε, η Μαύρη Δράκαινα έδωσε εντολή στους ανιχνευτές να ακολουθήσουν τη συχνότητα, και στην οθόνη της εξαφανίστηκε το σήμα των Ανεμοπομπών και εμφανίστηκε το σήμα του πλοίου του Πρίγκιπα Τάμπριελ· το σύστημα της ακάτου ήταν πολύ περιορισμένο για να μπορεί να δείχνει, συγχρόνως, και τα δύο σήματα.

Η Ζαφειρία έφυγε από τη βραχονησίδα όπου ήταν αραγμένη και έβαλε πλώρη για το μεγαλύτερο σκάφος που την περίμενε.

* * *

Ο Φιλοπολίτης και η Αλκυόνη κρέμονταν από τις χειρολαβές του κάτω καταστρώματος της Ανεμομάχης, δίχως να μιλάνε. Ήταν κι οι δύο χαμένοι στις σκέψεις τους· νόμιζαν ότι είχαν μπλέξει σ'έναν λαβύρινθο όπου δε φαινόταν να υπάρχει έξοδος πουθενά κοντά τους.

Παρ'όλ'αυτά, δεν μπόρεσαν παρά να προσέξουν τις τρεις φιγούρες που πήδησαν από μια πλατφόρμα ενός γιγαντιαίου σταλακτίτη της Νήσου Κρά'αν'φεγκ και άρχισαν να ζυγώνουν την Ανεμομάχη με ανάλαφρες κινήσεις.

«Τι... τι συμβαίνει;» απόρησε ο Φιλοπολίτης. «Αυτοί μοιάζουν να... να κολυμπάνε μες στο Κενό.»

«Και γιατί παραξενεύεσαι;» ρώτησε η Αλκυόνη, στρεφόμενη να τον κοιτάξει.

Ο Φιλοπολίτης ήταν συνοφρυωμένος. «Νόμιζα ότι θα έπεφτα αν πηδούσα στο Κενό...»

«Εξαρτάται προς τα πού φυσάνε οι Άνεμοι. Ορισμένες φορές σε τραβάνε προς τα κάτω, άλλες φορές προς τα πάνω, ή προς οποιαδήποτε άλλη κατεύθυνση. Αλλά μπορείς να τους αντισταθείς εύκολα, εκτός αν είναι πολύ δυνατοί· κουνώντας τα χέρια και τα πόδια σου, μπορείς να... κολυμπήσεις, όπως είπες, στο Κενό.»

«Τόχεις κάνει;»

«Πολλές φορές. Έχω αφήσει, μάλιστα, και τους Ανέμους να με ταξιδέψουν όπου εκείνοι επιθυμούν.»

«Και πού σ'έχουν οδηγήσει;»

«Σε διάφορα μέρη,» είπε η Αλκυόνη.

Ο Φιλοπολίτης, όμως, δεν κοίταζε τώρα εκείνη, αλλά τους τρεις που πλησίαζαν. Ήταν όλοι τους τυλιγμένοι σε κάπες και φορούσαν κουκούλες, μα οι δύο ήταν, δίχως αμφιβολία, Κρά'αν· φαινόταν από τα τέσσερα χέρια τους. «Γιατί έρχονται προς το κάτω κατάστρωμα; Δε συνηθίζεται.»

Η Αλκυόνη δε μίλησε, όμως σκέφτηκε: *Όντως, είναι περίεργο.*

«Και δε νομίζω ότι μας έχουν δει,» συνέχισε ο Φιλοπολίτης.

Η Αλκυόνη ένευσε. «Τα ιστία μάς κρύβουν· για την ώρα, τουλάχιστον.»

Οι τρεις άγνωστοι έφτασαν κοντά στο κάτω κατάστρωμα της *Ανεμομάχης*, και οι δύο Ανεμοσκόποι τούς έχασαν από τα μάτια τους, γιατί τώρα τα πανιά του πλοίου τούς έκρυβαν κι εκείνους.

«Τι έρχονται να κάνουν εδώ;» αναρωτήθηκε ο Φιλοπολίτης.

«Υποθέτω,» είπε η Αλκυόνη, «ο Γεράρδος θα έχει κανονίσει κάτι για το οποίο δεν ξέρουμε τίποτα.»

«Γιατί, τότε, μου φαίνεται σαν αυτοί οι τύποι να προσπαθούν να μπουν λαθραία στο σκάφος;»

«Ίσως επειδή έχεις περάσει όλη σου την προηγούμενη ζωή με τους χωροφύλακες της Άκρης.»

«Ή ίσως επειδή έτσι είναι,» επέμεινε ο Φιλοπολίτης, και, χρησιμοποιώντας τις χειρολαβές, προσπάθησε να βρεθεί σε τέτοιο σημείο ώστε, ανάμεσα από τα ιστία, να μπορεί να ατενίσει τους αγνώστους.

Τα κατάφερε, και τους είδε να μπαίνουν σε μια καταπακτή του κάτω καταστρώματος και να την κλείνουν πίσω τους.

«Αλκυόνη!» φώναξε στην Ανεμοσκόπο, η οποία τώρα βρισκόταν σε κάποια απόσταση από εκείνον. «Πού βγάζει αυτή η καταπακτή;» Ύψωσε το χέρι του, για να δείξει.

Η Αλκυόνη ήρθε κοντά του, πιάνοντας τη μια χειρολαβή κατόπιν της άλλης. Κοίταξε την καταπακτή στην οποία αναφερόταν ο Φιλοπολίτης και είπε: «Νομίζω, σε κάποιο από τα κάτω αμπάρια.»

Ο Φιλοπολίτης άρχισε πάλι να απομακρύνεται.

«Πού πηγαίνεις;» τον ρώτησε η Αλκυόνη, ενοχλημένη από την ξαφνική του κινητοποίηση.

«Στο εσωτερικό του σκάφους. Καλό θα ήταν να ρίξουμε μια ματιά σ'αυτούς τους τύπους· μπορεί κάτι άσχημο να βρίσκεται σε εξέλιξη.»

Μα το Πορφυρό Κενό! μούγκρισε εσωτερικά η Αλκυόνη, *ποιος έβαλε εμάς για φρουρούς της Ανεμομάχης;*

.5.

Ο Φιλοπολίτης πιάστηκε απ’τη σκάλα της καταπακτής και ανέβηκε στο εσωτερικό της *Ανεμομάχης*. Φτάνοντας επάνω, είδε κάποιον ν’απομακρύνεται, βιαστικά. Κάποιον που, όπως τον κοίταζε από πίσω, η μορφή του δεν του ήταν άγνωστη.

«Εσύ εκεί!» φώναξε ο Φιλοπολίτης, απότομα, και το χέρι του πήγε μέσα στην κάπα του, στο πιστόλι στον γοφό του.

Ο άντρας γύρισε. Ήταν ο ναύτης που είχε δει και στο άνω κατάστρωμα, με τα καστανά μαλλιά, το ρυτιδωμένο πρόσωπο, και το μεγάλο σκουλαρίκι στο αριστερό αφτί.

Και μετά, σκέφτηκε ο Φιλοπολίτης, *τον ξαναείδα μέσα στο σκάφος. Και τώρα, τον βλέπω πάλι…* «Τι κάνεις εδώ;» Δεν τράβηξε το πιστόλι του, αλλά ήταν έτοιμος. Πίσω του, άκουγε την Αλκυόνη να ανεβαίνει τη σκάλα, ερχόμενη από το κάτω κατάστρωμα.

«Βαδίζω, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο ναύτης, μορφάζοντας αδιάφορα· ο Φιλοπολίτης, όμως, μπορούσε να διακρίνει τη νευρικότητα που έκρυβε.

«Με παρακολουθείς. Γιατί;»

«Κάποιο λάθος κάνεις–»

«Δεν κάνω λάθος. Τρεις φορές σ’έχω βρει πίσω μου.» Ο Φιλοπολίτης τράβηξε το πιστόλι του, σημαδεύοντάς τον.

«Όπα, ρε φίλε! Όπα!» έκανε ο ναύτης, γουρλώνοντας τα μάτια και υψώνοντας τα χέρια. «Μην τα παίρνεις στο κρανίο· δε σε παρακολουθώ. Σουλατσάρω, ρε φίλε, δεν το βλέπεις;»

«Φιλοπολίτη,» ακούστηκε η φωνή της Αλκυόνης, και ο Φιλοπολίτης αισθάνθηκε το χέρι της ν’αγγίζει τον ώμο του. «Τι κάνεις εκεί; Νόμιζα ότι γι’άλλο λόγο ανεβήκαμε.»

«Ναι, σωστά…» συμφώνησε εκείνος, στενεύοντας το μοναδικό του μάτι και παρατηρώντας τον ναύτη· το πιστόλι του δεν το είχε ακόμα κατεβάσει. «Το ξέρεις ότι τρεις τύποι μόλις μπήκαν απ’το κάτω κατάστρωμα;» τον ρώτησε.

Ο ναύτης βλεφάρισε, μπερδεμένος. «Τι πράμα;»

«Τρεις τύποι μόλις μπήκαν απ’το κάτω κατάστρωμα του σκάφους,» επανέλαβε ο Φιλοπολίτης, «ερχόμενοι απ’το νησί.»

«Και πού να το ξέρω γω;» διαμαρτυρήθηκε ο ναύτης. «Έλα, ρε φίλε, κατέβασε το σιδερικό, να πούμε, δεν έτρεξε και τίποτα!»

«Μοιάζουν να μπήκαν λαθραία,» συνέχισε ο Φιλοπολίτης.

«Σου είπα, δεν ξέρω τίποτα γι’αυτό! Τι νομίζεις; ότι τους βοήθησα να μπούνε λαθραία; Αν, δηλαδή, μπήκαν στ’αλήθεια λαθραία– Τον Καπετάνιο γιατί δεν τον ειδοποιείτε, άμα πράγματι

ισχύει αυτό; Ή, μάλλον, γιατί δεν–»

«–πάμε να ρίξουμε μια ματιά στη μεριά απ'την οποία μπήκαν;» είπε η Αλκυόνη.

Ο ναύτης ένευσε.

«Ακριβώς αυτό λέμε να κάνουμε.»

«Ε, τότε θαρθώ μαζί σας!» είπε ο ναύτης. «Με ξέρεις εμένα, Αλκυόνη, δε με ξέρεις; Εγώ σε ξέρω, πάντως. Πες στο φίλο σου να κατεβάσει το σιδερικό του· δε θέλω να του κάνω κακό.»

Η Αλκυόνη ένευσε. «Θυμάμαι το πρόσωπό σου από παλιά,» παραδέχτηκε. «Πώς σε λένε;»

«Βινάρη με φωνάζουνε, και πάντα ήμουνα πιστός στο Γεράρδο. Και καλύτερα να πάμε τώρα να δούμε τι συμβαίνει μ'αυτούς τους λαθραίους, αν στ'αλήθεια είναι τέτοιοι, ε;»

Ο Φιλοπολίτης κατέβασε το πιστόλι του και το θηκάρωσε. «Καλώς, πάμε.»

«Από πού τους είδατε να μπαίνουν;» ρώτησε ο Βινάρης.

«Από μια καταπακτή, από κείνη τη μεριά.» Ο Φιλοπολίτης έδειξε.

«Πρέπει να μπήκαν σ'ένα απ'τα κάτω αμπάρια,» πρόσθεσε η Αλκυόνη.

Ο Βινάρης ένευσε. «Σωστή. Όμως όλες οι καταπακτές είναι κλειδωμένες, ξέρετε, εκτός από τούτη δω απ'όπου βγήκατε. Κανονικά, δε θάπρεπε να μπορούν να μπουν.»

Ο Φιλοπολίτης κι η Αλκυόνη αλληλοκοιτάχτηκαν. «Αποκλείεται να πρόλαβαν να διαρρήξουν την κλειδαριά τόσο γρήγορα,» είπε ο πρώτος. «Εκτός αν χρησιμοποίησαν μαγεία, ή–»

«Ή αν δεν είναι λαθρεπιβάτες, τελικά,» τον διέκοψε η Αλκυόνη.

«Ή αν κάποιος από το πλήρωμα είναι προδότης,» συνέχισε ο Φιλοπολίτης. «Οι δύο ήταν Κρά'αν, αλλά ο άλλος ήταν άνθρωπος.»

«Καλύτερα να μη χάνουμε χρόνο,» είπε ο Βινάρης. «Πάμε, όμως, προσεχτικά, γιατί δεν ξέρεις τι όπλα μπορεί νάχουνε.»

Ο Φιλοπολίτης ένευσε και προπορεύτηκε, τραβώντας πάλι το πιστόλι του.

Οι άλλοι δύο τον ακολούθησαν μέσα στους στενούς διαδρόμους της Ανεμομάχης, που εδώ, στην κάτω μεριά του σκάφους, δεν ήταν τόσο καθαροί και καλοδιατηρημένοι όπως στην επάνω. Παντού απλώνονταν άσχημες μυρωδιές μούχλας, σιδερικών, και καπνού. Η ξύλινη επένδυση του σκάφους έτριζε κάτω απ'τα πόδια τους.

Ο Φιλοπολίτης τράβηξε άλλο ένα πιστόλι μέσα απ'την κάπα του και το έδωσε στον Βινάρη. «Δεν έχω τρίτο, Αλκυόνη,» είπε. «Αν υπάρξει κίνδυνος, μείνε πίσω.»

Εκείνη δε μίλησε. Σκέφτηκε: *Κοίτα να δεις που, στο τέλος, θα μπλέξουμε σε καμια απίστευτη παλιοκατάσταση…* Γιατί ο Γεράρδος

δε φρουρεί καλύτερα το σκάφος του, μα τους Ανέμους και τον Δράκοντα τον ίδιο;

Σύντομα, έφτασαν σ'ένα μέρος που δεν μπορεί παρά να ήταν αμπάρι, καθώς ήταν αρκετά μεγάλο για να χωρά εμπόρευμα. Τώρα, βέβαια, ήταν κατά κύριο λόγο άδειο, γιατί η Ανεμομάχη μετέφερε μόνο τους δύο μυστηριώδεις επιβάτες, την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ, αλλά υπήρχαν και κάποια πράγματα που είχαν ξεμένει εδώ από παλιά. Ο χώρος δεν ήταν και πολύ καλά φωτισμένος· είχε λίγες λάμπες για το μέγεθός του, έτσι το μεγαλύτερό του μέρος τυλιγόταν σε πυκνές σκιές.

«Εδώ είμαστε;» ρώτησε ο Φιλοπολίτης τούς συντρόφους του, μιλώντας ψιθυριστά.

«Έτσι νομίζω,» είπε η Αλκυόνη, στον ίδιο τόνο. «Σ'αυτό τ'αμπάρι πρέπει να μπήκαν.»

«Η καταπακτή είναι κει.» Ο Βινάρης έδειξε μες στις σκιές.

«Δε φαίνεται ανοιχτή,» παρατήρησε ο Φιλοπολίτης, και άρχισε να την πλησιάζει, προσεχτικά. Το πιστόλι του το κρατούσε υψωμένο στον ώμο, και κοίταζε γύρω-γύρω, μήπως κανείς καιροφυλακτούσε κάπου κοντά.

Η καταπακτή ήταν, όντως, κλειστή. Και κλειδωμένη.

«Προφανώς,» είπε ο Φιλοπολίτης, «κάποιος πρόλαβε και να την ξεκλειδώσει και να την ξανακλειδώσει σχετικά γρήγορα.»

Ο Βινάρης κοίταζε τριγύρω, τις σκιές, έχοντας το πιστόλι του σηκωμένο και βαστώντας το με τα δύο χέρια, τεντωμένο εμπρός του. «Δεν υπάρχει και πολύς χώρος για να κρυφτεί κανείς. Αλκυόνη, άναψε όλα τα φώτα.»

«Πού είναι οι διακόπτες;»

Ο Βινάρης πήρε το ένα του χέρι απ'τη λαβή του πιστολιού και έδειξε μια σκιερή γωνία.

Η Αλκυόνη πήγε εκεί, γρήγορα, και είδε εμπρός της μερικούς μοχλούς, ορισμένους σηκωμένους ορισμένους κατεβασμένους. Τους κατέβασε όλους, τον έναν μετά τον άλλο, και ολόκληρο το αμπάρι φωτίστηκε.

«Δεν υπάρχει κανείς εδώ,» είπε ο Φιλοπολίτης. «Αλλού σκοπεύουν να κρυφτούν. Ή, για άλλο λόγο εισέβαλαν στο σκάφος.»

Ο Βινάρης συνοφρυώθηκε. «Τι άλλο λόγο;»

«Δεν ξέρω, αλλά έχω μια υποψία. Πάντως, δε νομίζω νάναι δύσκολο να βρούμε δυο Κρά'αν, ε; Ξεχωρίζουν εύκολα.» Ο Φιλοπολίτης βάδισε, βιαστικά, προς τα σκαλοπάτια του αμπαριού.

Ο Βινάρης κι η Αλκυόνη τον ακολούθησαν.

«Τι υποψία;» ρώτησε η δεύτερη.

«Αν δεν έρχονται για να ταξιδέψουν λαθραία,» είπε ο Φιλοπολίτης, καθώς ανέβαιναν, «έρχονται ή για να κλέψουν ή

για να σκοτώσουν.»

«Μα τους Ανέμους…!» έκανε η Αλκυόνη, καθώς ξαφνικά κατάλαβε. Κατάλαβε γιατί μπορεί αυτοί οι δύο Κρά'αν να ήθελαν να εισβάλουν στην Ανεμομάχη χωρίς κανείς να τους δει. Ποιος, *όμως, από το πλήρωμα τούς οδήγησε εδώ;* Ο άνθρωπος μαζί τους πρέπει, σίγουρα, να ήταν κάποιος ναύτης του Γεράρδου.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Φιλοπολίτης, καθώς έφταναν επάνω. «Ξέρεις κάτι που δε μου λες;»

«Νομίζω πως κι εγώ ξέρω αυτό που ξέρει η Αλκυόνη…» είπε ο Βινάρης, διστακτικά και κάπως τρομαγμένα.

«Οι Κρά'αν,» εξήγησε η Ανεμοσκόπος, «μπορεί να ήρθαν για να σκοτώσουν τον Υποπλοίαρχο Σκρά'ηγκεμ.»

«Γιατί;»

«Επειδή σε τούτα τα μέρη είναι καταζητούμενος. Τον θέλουν νεκρό.»

«Και παρ'όλ'αυτά ο Γεράρδος συναλλάσσεται μαζί τους;»

«Ναι. Ο Σκρά'ηγκεμ βρίσκεται υπό την προστασία του, γιατί το σκάφος του θεωρείται δικό του έδαφος, όχι έδαφος του νησιού των Κρά'αν.»

«Ωραία προστασία…» είπε ο Φιλοπολίτης. «Πού είναι η καμπίνα του Σκρά'ηγκεμ; Λογικά, εκεί θα πάνε πρώτα.»

«Ακολουθήστε με,» είπε ο Βινάρης, και έτρεξε.

Τον ακολούθησαν.

* * *

«Σταματήστε!»

Ο Φιλοπολίτης στάθηκε στο πέρας του διαδρόμου με το πιστόλι του υψωμένο, σημαδεύοντας τους δύο Κρά'αν αντίκρυ του. Η καμπίνα του Σκρά'ηγκεμ ήταν δυο μέτρα απόσταση απ'αυτούς· η πόρτα ήταν κλειστή.

Η κάπα του ενός Κρά'αν τινάχτηκε· ένα πιστόλι παρουσιάστηκε· πυροβόλησε, αιφνιδιασμένα, χωρίς να στοχεύει.

Ο Φιλοπολίτης πετάχτηκε στο πλάι, για να καλύψει τον εαυτό του πίσω απ'τη γωνία του διαδρόμου. Η βολή πέτυχε το ταβάνι, με θόρυβο, τρυπώντας την ξύλινη επένδυση και χτυπώντας το μέταλλο από κάτω.

Η Αλκυόνη κι ο Βινάρης βρίσκονταν ένα βήμα πίσω απ'τον Φιλοπολίτη, και ο ναύτης είπε: «Γαμώ την τύχη μου, άρχισε το πιστολίδι! Σκατά! Σκατά…»

«Σκασμός,» είπε ο Φιλοπολίτης, ενώ, συγχρόνως, μια φωνή ακουγόταν απ'τον διάδρομο. Δεν καταλάβαινε τη γλώσσα, αλλά υπέθετε ότι ήταν αυτή των Κρά'αν.

Η Αλκυόνη την καταλάβαινε· ο Κρά'αν είχε φωνάξει: Μακριά, *αλλιώς θα πεθάνεις!*

Ύστερα, ένας γδούπος ακούστηκε· κάποιος κοπανούσε την πόρτα του Σκρά'ηγκεμ. Και μια φωνή ακολούθησε τον γδούπο, την οποία πάλι η Αλκυόνη μπορούσε να καταλάβει: *Άνοιξε, Εγκληματία! Δεν μπορείς να κρυφτείς τώρα!*

«Τι κάνουμε, ρε σεις;» ρώτησε ο Βινάρης.

«Δεν υπάρχει κανένας άλλος φρουρός σε τούτο το καταραμένο σκάφος;» γρύλισε ο Φιλοπολίτης.

«Πήγαν στα καπηλειά οι περισσότεροι–»

Ένας πυροβολισμός.

«Χτυπάνε την πόρτα,» είπε ο Φιλοπολίτης· «δεν έχουμε χρόνο.» Ξεπρόβαλε απ'τη γωνία του διαδρόμου, πυροβολώντας.

Και, καθώς πυροβολούσε, είδε ότι ο ένας Κρά'αν είχε το όπλο του στραμμένο στην πόρτα· ο άλλος ήταν γυρισμένος προς τον Φιλοπολίτη –και, μόλις τον είδε, πάτησε κι αυτός τη σκανδάλη.

Η βολή του ήταν άστοχη.

Η βολή του Φιλοπολίτη, όμως, βρήκε τον Κρά'αν στο πόδι. Εκείνος γρύλισε και γονάτισε, αλλά συνέχισε να πυροβολεί, μανιασμένα, λέγοντας πράγματα που ο άντρας από την Άκρη δεν καταλάβαινε.

Η Αλκυόνη τα καταλάβαινε: ήταν όλα βρισιές που δύσκολα μεταφράζονταν στη λαλιά των ανθρώπων.

Ο Φιλοπολίτης κρύφτηκε πάλι πίσω απ'τη γωνία, για να προστατευτεί απ'τον καταιγισμό των πυρών που χτυπούσαν τον διάδρομο, τρυπώντας την ξύλινη επένδυση.

«Θα τους τηνε βγω απ'την άλλη,» δήλωσε ο Βινάρης, κι απομακρύνθηκε.

* * *

Η Θεώνη βρισκόταν σε μελαγχολική διάθεση. Στο μυαλό της ήταν η παλιά της ζωή ως ιέρεια της Αρτάλης, και η προδοσία της προς τη θεά. Ετούτη ήταν μια από εκείνες τις ημέρες που σκεφτόταν ότι καλύτερα να είχε πεθάνει, παρά να είχε ζητήσει προστασία από τον Γεράρδο. Η Αρτάλη, σίγουρα, θα την αντάμειβε στην άλλη ζωή, αν το είχε κάνει αυτό, ενώ τώρα η Θεώνη υποψιαζόταν πως θα είχε ν'αντιμετωπίσει μονάχα την τιμωρία που της άξιζε όταν, τελικά, εγκατέλειπε ετούτο τον κόσμο.

Δεν είχε κατεβεί απ'το σκάφος, για να πάει στα καπηλειά της Κρά'αν'φεγκ· δεν είχε καμία διάθεση να πιει ή ν'ακούσει τη βαβούρα του κόσμου. Είχε μείνει στην κουκέτα της, ξαπλωμένη ανάσκελα, κρατώντας το φυλαχτό της Αρτάλης κοντά της.

Και είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου, ώσπου οι πυροβολισμοί την επανέφεραν σε εγρήγορση.

Μεγάλη Αρτάλη, τι συμβαίνει; σκέφτηκε, καθώς πεταγόταν όρθια, χτυπώντας το κεφάλι της στην κουκέτα πάνω απ'τη δική

της και μορφάζοντας απ’τον ξαφνικό πόνο.

Κατέβηκε, πατώντας στα ξυπόλυτα πόδια της και τρέχοντας ανάμεσα στις κουκέτες (που ήταν όλες άδειες), ψάχνοντας να δει τι γινόταν, από πού ερχόταν ο σαματάς.

Καθώς έβγαινε σ’έναν διάδρομο, κι άλλοι πυροβολισμοί αντήχησαν. Τους ακολούθησε, προσπαθώντας να φτάσει στην πηγή τους.

* * *

Ο Σκρά’ηγκεμ έφτιαχνε τις τράπουλές του, όταν ακούστηκε ο πρώτος πυροβολισμός έξω απ’την καμπίνα του, καθώς και μια φωνή στη γλώσσα του λαού του: «Μακριά, αλλιώς θα πεθάνεις!»

Για μένα ήρθαν!

Αμέσως, δραστηριοποιήθηκε. Πετάχτηκε όρθιος, κλείδωσε την πόρτα, κι ύστερα έτρεξε στο γραφείο πάλι, και έπιασε το πιστόλι του, απασφαλίζοντάς το.

Κάποιος προσπάθησε ν’ανοίξει την πόρτα, αποτυχαίνοντας· και μετά τη χτύπησε, δυνατά, φωνάζοντας: «Άνοιξε, Εγκληματία! Δεν μπορείς να κρυφτείς τώρα!»

Ο Σκρά’ηγκεμ έμεινε σιωπηλός, ετοιμάζοντας το πιστόλι του. Νόμιζε πως είχε αναγνωρίσει τη φωνή. Ήξερε ακριβώς ποιος ήταν που είχε έρθει γι’αυτόν. *Πώς, όμως, μπούκαραν εδώ, τα καθάρματα;*

Ένας πυροβολισμός, και η κλειδαριά της πόρτας έσπασε.

Κι άλλοι πυροβολισμοί ακολούθησαν, ερχόμενοι από τον διάδρομο. *Ευτυχώς, δεν είμαι μόνος!* σκέφτηκε ο Σκρά’ηγκεμ, έχοντας το βλέμμα του εστιασμένο στην πόρτα. *Μπες μέσα, ελεεινό σκουληκογέννημα, και θα γεμίσω το κέλυφός σου τρύπες!*

Κάποιος κλότσησε την πόρτα, ανοίγοντάς την απότομα.

Ο Σκρά’ηγκεμ πυροβόλησε, πετυχαίνοντας μόνο τα τοιχώματα της καμπίνας και το πλαίσιο της πόρτας, καθώς κανείς δεν μπήκε.

Ένα σφαιρικό, μεταλλικό αντικείμενο πετάχτηκε μες στο δωμάτιο.

Όχι!

Καπνός βγήκε από τις δεκάδες μικρές τρύπες της σφαίρας: ένα πράσινο νέφος, που ο Σκρά’ηγκεμ ήξερε ότι ήταν δηλητηριώδες. Θανάσιμο. Το ήξερε επειδή γνώριζε από ποιο πλάσμα της Κρά’αν’φεγκ παραγόταν: από ένα σκουλήκι με τόσο ισχυρά διαβρωτικά οξέα που έτρωγαν τις πέτρες και δημιουργούσαν σήραγγες.

«*Όχι!*» τσύριξε, απεγνωσμένος. «*Όχι!*»

Έπρεπε ν’ανοίξει το φινιστρίνι της καμπίνας, για να έχει έστω και μια μικρή ελπίδα να γλιτώσει απ’το δηλητηριώδες αέριο, μα, αν πλησίαζε εκεί, θα βρισκόταν ακριβώς μπροστά απ’την πόρτα, και θα τον πυροβολούσαν· οπότε, το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο:

θα πέθαινε.

Υπήρχε, όμως, κι άλλη λύση.

Έστρεψε το πιστόλι του και πυροβόλησε το φινιστρίνι, σπάζοντας το τζάμι.

Αυτό δε σήμαινε πως είχε γλιτώσει απ'τον κίνδυνο, αλλά, τουλάχιστον, είχε κερδίσει χρόνο.

«Βοήθεια*!*» φώναξε. «Βοήθεια*!* Δηλητήριο*!* ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ*!*»

* * *

Οι Κρά'αν άρχισαν ν'απομακρύνονται από την πόρτα του Σκρά'ηγκεμ, πηγαίνοντας προς την αντίθετη μεριά του διαδρόμου απ'αυτήν όπου βρίσκονταν ο Φιλοπολίτης και η Αλκυόνη. Ο ένας τους κούτσαινε, καθώς ήταν χτυπημένος στο πόδι, αλλά εξακολουθούσε να πυροβολεί, έχοντας αλλάξει γεμιστήρα· γνώριζε πως μόνο έτσι μπορούσε να κρατήσει μακριά τον αντίπαλό του που κρυβόταν πίσω απ'τη γωνία.

Φτάνοντας, όμως, στην άλλη άκρη του διαδρόμου, οι δύο Κρά'αν συναντήθηκαν με τον Βινάρη, ο οποίος, υψώνοντας το όπλο του και πυροβολώντας, κραύγασε στη γλώσσα των ανθρώπων: «Ψοφήστε, *μυρμήγκια!* Ψοφήστε*!*» Εκείνοι δεν κατάλαβαν λέξη, αλλά ο Κρά'αν που ήταν μέχρι στιγμής ατραυμάτιστος χτυπήθηκε στον ώμο και σωριάστηκε.

Ο άλλος πυροβόλησε τον Βινάρη, πετυχαίνοντάς τον στην κοιλιά. Ο ναύτης βόγκησε και σωριάστηκε κι εκείνος.

Την ίδια στιγμή, ο Φιλοπολίτης χιμούσε μέσα στον διάδρομο, και πυροβόλησε δύο φορές, απανωτά, τον όρθιο Κρά'αν. Η πρώτη σφαίρα τον βρήκε στο στήθος κι η δεύτερη στο κεφάλι, σκοτώνοντάς τον και γεμίζοντας τον τοίχο πίσω του με αίματα, μυαλά, και κομμάτια από το κέλυφός του.

«Μην κουνηθείς!» απείλησε ο Φιλοπολίτης τον άλλο Κρά'αν, που ήταν χτυπημένος στον ώμο και πεσμένος.

Αλλά, προτού προλάβει εκείνος να πει ή να κάνει τίποτα, μια φιγούρα ξεπρόβαλε από μια γωνία. Στο χέρι της κρατούσε πιστόλι, και πάτησε τη σκανδάλη τρεις φορές, βιαστικά. Και οι τρεις σφαίρες διαπέρασαν το στήθος του Κρά'αν, τσακίζοντας το κέλυφός του και σκοτώνοντάς τον.

Ο Φιλοπολίτης κοίταξε τον άντρα που είχε παρουσιαστεί τόσο απρόσμενα. Ψηλός, λιγνός, με ολόλευκο δέρμα και μαύρα μαλλιά· ναύτης, από το ντύσιμό του.

«Ευτυχώς, τον πρόλαβα,» είπε· «ήταν έτοιμος να σου ρίξει, ο μπάσταρδος.»

«Τι συμβαίνει εδώ;» Η φωνή ήρθε πίσω απ'τον λευκόδερμο άντρα, και ήταν γυναικεία.

Ο ναύτης στράφηκε, και ο Φιλοπολίτης είδε τη Θεώνη να

ζυγώνει με τα μάτια της γουρλωμένα και μια ταραγμένη όψη στο πρόσωπό της.

«Εισβολείς,» είπε ο λευκόδερμος άντρας. «Κρά'αν δολοφόνοι.»

* * *

Η Αλκυόνη δεν ακολούθησε τον Φιλοπολίτη αμέσως μόλις εκείνος όρμησε στον διάδρομο, όμως μετά ξεπρόβαλε από τη γωνία και έτρεξε προς την πόρτα του Σκρά'ηγκεμ, γιατί είχε ακούσει τον Υποπλοίαρχο να φωνάζει βοήθεια και, εκτός από βοήθεια, *δ*ηλητήριο.

Σταμάτησε στο κατώφλι της καμπίνας του και κοίταξε μέσα, για να δει, στο πάτωμα εμπρός της, μια μεταλλική σφαίρα, απ'την οποία εξαπλωνόταν ένα πράσινο νέφος. Το φινιστρίνι, αντίκρυ, ήταν ανοιχτό –ή, μάλλον, σπασμένο–, αλλά δεν ήξερε αν αυτό θα επαρκούσε για να φύγει το δηλητηριώδες αέριο, που έδειχνε ν'απλώνεται πολύ γρήγορα.

«Βοήθεια!» ξαναφώναξε, από μέσα, ο Σκρά'ηγκεμ. «Δε μ'ακούει κανείς;»

«Σ'ακούω, Σκρά'ηγκεμ,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη. «Πάψε να σκούζεις–»

«Τότε κάνε κάτι άχρηστη γυναίκα*!*» ούρλιαξε ο Υποπλοίαρχος, αναμφίβολα σε κατάσταση πανικού. «Πε*θαίνω!*»

Η Αλκυόνη είχε, από χτες, φυλακίσει έναν Άνεμο εντός της, πιστεύοντας ότι κάπου θα της χρειαζόταν· στο Πορφυρό Κενό, πάντα ήταν χρήσιμο νάχεις έναν Άνεμο στη διάθεσή σου για μια δύσκολη στιγμή. Έτσι, τώρα τον επικαλέστηκε.

Αισθάνθηκε τα μάτια της να καίνε, κι αν κοιτούσε τον εαυτό της σε καθρέφτη, θα έβλεπε ότι είχαν κοκκινίσει, ότι είχαν πάρει το βαθυκόκκινο χρώμα του Κενού. Άνοιξε το στόμα της, έβαλε τα χέρια της δεξιά κι αριστερά του, και *φύσ*ηξε.

Ο Άνεμος απελευθερώθηκε από μέσα της, εισβάλλοντας στην καμπίνα· άρπαξε το πράσινο νέφος, το παρέσυρε, και το έβγαλε από το σπασμένο φινιστρίνι, στέλνοντάς το στο Πορφυρό Κενό, για να διαλυθεί.

Η Αλκυόνη πέρασε το κατώφλι, και είδε τον Σκρά'ηγκεμ να βρίσκεται ζαρωμένος σε μια γωνία με το πιστόλι του υψωμένο. «Ελπίζω να μη σκέφτεσαι να με πυροβολήσεις, μυρμήγκι.»

Το χαμόγελο του Κρά'αν έμοιαζε νάναι έτοιμο να σκίσει το πρόσωπό του· και δε φαινόταν να είχε προσέξει το γεγονός ότι η Αλκυόνη τον είχε αποκαλέσει *μυρμ*ήγκι. «Σ'αγαπώ!» φώναξε, και, πλησιάζοντάς την, τύλιξε τα τέσσερα χέρια του γύρω της. Το κεφάλι του έφτανε μέχρι τον ώμο της· οι κεραίες του, όμως, έκαναν πέρα-δώθε μπροστά στο πρόσωπό της.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη, μορφάζοντας, «κι εγώ

σ’αγαπώ, αλλά ας αποφύγουμε τις υπερβολικές οικειότητες, ε;»

Ο Σκρά’ηγκεμ την ελευθέρωσε από την τετράχειρη αγκαλιά του. «Πού είναι αυτά τα τρισάθλια σκουληκογεννήματα; Πού;» γρύλισε, τρίζοντας τα δόντια. «Και πόσα είναι;»

«Δύο. Και βρίσκονται απέξω...» Αφουγκράστηκε. «Αν και τώρα δεν ακούω πυροβολισμούς· μόνο φωνές.»

Ο Σκρά’ηγκεμ βγήκε προσεκτικά, με το πιστόλι του υψωμένο.

Η Αλκυόνη τον ακολούθησε.

.6.

Ο Βινάρης κειτόταν ανάσκελα, έχοντας το ένα του χέρι στην κοιλιά. Ανάμεσα απ’τα δάχτυλά του αίμα έτρεχε, και η πουκαμίσα του ήταν νοτισμένη. Ο Φιλοπολίτης, αγνοώντας τη Θεώνη και τον λευκόδερμο ναύτη, είχε γονατίσει δίπλα του, και μπορούσε να κρίνει ότι το τραύμα του ήταν πολύ, πολύ άσχημο. Ο Βινάρης προσπάθησε να μιλήσει, και τα δόντια του φάνηκαν βαμμένα κόκκινα· έβηξε, αδύναμα, και αίμα πετάχτηκε απ’το στόμα του, βρέχοντας το σαγόνι και το λαιμό του. «Δεν… δεν…» ήταν το μόνο που κατόρθωσε να αρθρώσει.

Ο Φιλοπολίτης κοίταξε τη Θεώνη πάνω απ’τον ώμο του, ελπίζοντας πως εκείνη ίσως να μπορούσε να κάνει κάτι για τον Βινάρη. *Γιατί εγώ, μα τους θεούς, νομίζω πως είναι καταδικασμένος. Τα εσωτερικά του όργανα πρέπει νάχουν τρυπηθεί–*

Η Θεώνη γονάτισε δίπλα στον χτυπημένο άντρα, ψιθυρίζοντας: «Ω Αρτ– Ω θεοί…» Προσπάθησε να παραμερίσει το χέρι του Βινάρη από το τραύμα στην κοιλιά του, κι εκείνος την άφησε· δε φαινόταν νάχε απομείνει και πολλή δύναμη μέσα του. Η Θεώνη άνοιξε το πουκάμισό του με μια γρήγορη, απότομη κίνηση, σπάζοντας κουμπιά· και κοίταξε την πληγή.

Ο Φιλοπολίτης την είδε να ξεροκαταπίνει, φανερά. Κι εκτός απ’αυτό, παρατήρησε και κάτι άλλο: ένα περιδέραιο που είχε ξεφύγει μέσα απ’τα ρούχα της και κρεμόταν από το λαιμό της. Ένα περιδέραιο που στην άκρη του είχε ένα αργυρό σύμβολο: έναν ήλιο με οκτώ τεθλασμένες ακτίνες, τον οποίο αγκάλιαζαν δύο γυναικεία χέρια.

Ο Φιλοπολίτης το αναγνώριζε.

Ήταν απαγορευμένο στην Άκρη, από τότε που η Παντοκράτειρα είχε πάρει τον έλεγχο της πόλης.

Το σύμβολο της Αρτάλης. Το περιδέραιο που έχουν επάνω τους οι ιέρειές της! σκέφτηκε, κατάπληκτος. *Η Θεώνη είναι… ιέρεια της Αρτάλης;*

Βήματα ακούστηκαν να ζυγώνουν, κι ο Φιλοπολίτης έστρεψε το βλέμμα του προς τη μεριά τους.

Ο Σκρά’ηγκεμ και η Αλκυόνη. Ο πρώτος κοίταζε τους νεκρούς ομοειδείς του με όψη σφιγμένη.

«Ελπίζω νάχεις μια πολύ καλή εξήγηση για τούτο, Υποπλοίαρχε!» του είπε ο λευκόδερμος ναύτης.

Η ματιά του Σκρά’ηγκεμ στράφηκε αμέσως σ’αυτόν. «Εγώ, Βατράνε; Εγώ να έχω μια εξήγηση γι’αυτό; Για δύο δολοφόνους που εισέβαλαν στο σκάφος; Ποιος τους άφησε να μπουν; Ποιος;»

γρύλισε. «Κάποιος θα φτύσει αίμα γι'αυτό –νάσαι σίγουρος!» Τα μάτια του γυάλισαν με λύσσα.

«Εξαιτίας σου μπήκε ολόκληρο το πλοίο σε κίνδυνο!» αντιγύρισε ο Βατράνος.

«Επειδή δε βλέπετε μπροστά σας μπήκε στο πλ–!»

«Ο Βινάρης, ηλίθιο μυρμήγκι–!»

«Ο Βινάρης είναι νεκρός,» τους διέκοψε η Θεώνη. Η φωνή της ήταν μαλακή, όμως είχε κάτι που τους έκανε και τους δύο να σωπάσουν απότομα.

Ο Φιλοπολίτης κοίταξε τον Βινάρη. «Όχι...» μουρμούρισε κάτω απ'την ανάσα του. «Δεν είναι...» Έπιασε τον καρπό του ναύτη· δε βρήκε σφυγμό. Έπιασε το λαιμό του· ούτε εκεί βρήκε. Αναστέναξε, βαριά.

Με την άκρια του ματιού του, είδε τη Θεώνη να κρύβει, γρήγορα, το περιδέραιο μέσα στην πουκαμίσα της, σαν τώρα νάχε καταλάβει ότι είχε, κατά λάθος, αποκαλυφτεί.

Κι άλλα βήματα ακούστηκαν.

Στράφηκαν, όλοι τους. Ο Φιλοπολίτης ορθώθηκε, με το πιστόλι του σε ετοιμότητα. Ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να πλησίαζε· ίσως νάταν ο προδότης που είχε βάλει τους Κρά'αν μες στο σκάφος, και ίσως να είχε έρθει να ολοκληρώσει τη δουλειά του...

Ένας κοντός, γαλανόδερμος άντρας πετάχτηκε από τη γωνία ενός διαδρόμου. Κρατούσε τουφέκι, και το είχε υψωμένο.

Ο Φιλοπολίτης τον αναγνώρισε· ήταν εκείνος τον οποίο είχε συναντήσει ενώ περιφερόταν στο σκάφος, ψάχνοντας για την Αλκυόνη. Δεν μπορεί αυτός να ήταν ο προδότης.

«Σέλκιε,» είπε ο Βατράνος, «τι κάνεις εδώ;»

«Στο πλοίο ήμουν, δεν είχα βγει. Τι συνέβη; Άκουσα πιστολιές.»

Ο Βατράνος έδειξε τους δύο νεκρούς Κρά'αν. «Τα μυρμήγκια ήρθαν για το μυρμήγκι.»

Ο Σκρά'ηγκεμ γρύλισε, σφίγγοντας τις γροθιές του. Κανένας δεν του έδωσε σημασία.

Ο Σέλκιος κατέβασε το τουφέκι του. «Σκατά,» είπε. «Τι 'ν' αυτά, ρε σεις; Υποτίθεται πως οι Κρά'αν δεν εισβάλλουν σε–»

«Υποτίθεται,» τον έκοψε ο Βατράνος. «Αλλά είχαν καλό δόλωμα...» Έδειξε τον Σκρά'ηγκεμ με μια κοφτή κίνηση του κεφαλιού του.

«Ίσως νάναι κι άλλοι μέσα, τότε. Ψάξατε;»

«Δεν είναι κανένας άλλος,» τον διαβεβαίωσε ο Φιλοπολίτης. «Δύο ήταν. Τους είδαμε να μπαίνουν.»

«Τους είδατε να *μπαίνουν*;» πετάχτηκε ο Σκρά'ηγκεμ. «Και γιατί δεν τους σταματήσατε; Είστε ηλίθιοι;»

Ο Φιλοπολίτης τον αγριοκοίταξε με το μοναδικό του μάτι· γιατί ο Σκρά'ηγκεμ μπορεί να ήταν ανώτερος αξιωματικός για τους

υπόλοιπους εδώ μέσα, μα όχι και για κείνον, που δεν ήταν ναύτης της Ανεμομάχης. Κι επιπλέον, μόλις του είχαν σώσει τη ζωή· δεν μπορούσε να δείξει λίγη ευγνωμοσύνη; «Δεν είχαμε χρόνο,» αποκρίθηκε ξερά. «Πάντως, δεν μπήκαν μόνοι τους· κάποιος τούς έβαλε εδώ. Ένας άνθρωπος, όχι Κρά'αν, ο οποίος άνοιξε μια απ'τις καταπακτές του κάτω καταστρώματος.»

«Τι;» γρύλισε ο Σκρά'ηγκεμ. «Ποιος ήταν; Θα τον γδάρω ζωντανό!»

«Δυστυχώς, φορούσε κουκούλα και κάπα. Μάλλον, δεν ήθελε κανείς να δει το πρόσωπό του.»

«Ανησυχητικό,» είπε ο Βατράνος. «Θα πρέπει να γίνει έρευνα. Ο Καπετάνιος θα φροντίσει να φανερωθεί η αλήθεια· είμαι βέβαιος.»

Ο Σκρά'ηγκεμ τον ατένισε, και τα μάτια του στένεψαν, ενώ τα δόντια του σφίχτηκαν. «Βατράνε,» είπε, αργά, «εσύ δεν είχες βγει απ'το πλοίο;»

«Τι θες να πεις;»

«Αν είχες βγει απ'το πλοίο, τότε πώς παρουσιάστηκες εδώ τόσο γρήγορα;»

«Είχα επιστρέψει, φυσικά,» αποκρίθηκε ο Βατράνος· κι εκείνη τη στιγμή, άλλος ένας φάνηκε να ζυγώνει, διστακτικά, ένας ναύτης που ο Φιλοπολίτης δεν αναγνώριζε και που βαστούσε μακρύ μαχαίρι στο δεξί χέρι. Ο Βατράνος συνέχισε να μιλά: «Ή, μήπως, θες να υπονοήσεις ότι εγώ ήμουν που έβαλα μέσα τους Κρά'αν, ε; Και η Θεώνη ήρθε όταν ήρθα κι εγώ· θες να πεις ότι κι εκείνη είχε συμμαχήσει με τους Κρά'αν;»

«Εγώ άκουσα τους πυροβολισμούς!» είπε, απότομα, η Θεώνη. «Τι είν'αυτά που λέτε; Ήμουν στην κουκέτα μου.»

«Σκρά'ηγκεμ, έχεις παραλογιστεί τελείως, νομίζω,» έλεγε ο Βατράνος, καθώς ο καινούργιος άντρας, που πλησίαζε, ρώτησε: «Τι έγινε δω, ρε; Τι κάνουν αυτοί οι Κρά'αν εδώ χάμω;»

«Κοιμούνται τον τελευταίο τους ύπνο,» του αποκρίθηκε, απότομα, ο Βατράνος. «Εσύ τι λες να κάνουν;»

«Καλύτερα να ειδοποιήσουμε τον Γεράρδο,» πρότεινε η Αλκυόνη, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της. «Εσείς είστε σκέτος πονοκέφαλος…»

«Ο Καπετάνιος έχει πάει να διαπραγματευτεί για καύσιμα, Ανεμοσκόπε,» της είπε ο Βατράνος, «και θα επιστρέψει όπου νάναι. Δεν έχουμε παρά να περιμένουμε.

»Εκτός, βέβαια,» πρόσθεσε, λοξοκοιτάζοντας τον Σκρά'ηγκεμ, «αν ο καλός μας Υποπλοίαρχος έχει κάτι άλλο να προτείνει…»

* * *

Όταν οι διαπραγματεύσεις του με τον Σκρά'λαγκαμ τελείωσαν, ο Γεράρδος επέστρεψε στην Ανεμομάχη, για να δει ότι στο άνω

κατάστρωμα βρίσκονταν αρκετοί ναύτες που είχαν επίσης επιστρέψει από τα καπηλειά στις αποβάθρες του Κρά’αν’φεγκ. Πλάι στο κεντρικό κατάρτι, τον περίμεναν ο Βατράνος και η Αλκυόνη, και ο πρώτος τού έκανε νόημα να πλησιάσει· κι αν ο Γεράρδος έκρινε απ’την όψη του, δεν είχε καλά μαντάτα να του πει. *Για λίγο έλειψα από το καράβι, μα τους Ανέμους! Τι πρόλαβε να συμβεί;*

«Καπετάνιε, κάτι πολύ… απρόβλεπτο συνέβη,» είπε ο Βατράνος.

Το ήξερα, που να πάρουν οι Άνεμοι! «Τι;» ρώτησε, ξερά, ο Γεράρδος, περιμένοντας το χειρότερο, όπως ότι κάποιοι ναύτες του είχαν τσακωθεί με μερικούς Κρά’αν και αίμα είχε χυθεί.

Αυτό που άκουσε ήταν *ακόμα* πιο άσχημο. «Δύο Κρά’αν δολοφόνοι εισέβαλαν στο σκάφος, για να σκοτώσουν τον Σκρά’ηγκεμ–»

«Τι *πράγμα;*» σφύριξε ο Γεράρδος.

«Τους προλάβαμε, όμως, και τους σκοτώσαμε εμείς. Τους έχουμε τώρα σ’ένα άδειο αμπάρι, για να μην τους δούνε οι ναύτες που έρχονται και φήμες αρχίσουν ν’ακούγονται. Σκέφτηκα, καλύτερα να το αποσιωπήσουμε, τουλάχιστον όσο είμαστε εδώ, στην Κρά’αν’φεγκ.»

«Για την ακρίβεια, ήταν ιδέα του Φιλοπολίτη,» διευκρίνισε η Αλκυόνη, λοξοκοιτάζοντας τον λευκόδερμο ναύτη.

«Εσύ τι ρόλο παίζεις στο όλο περιστατικό;» τη ρώτησε ο Γεράρδος. «Και τι ρόλο παίζει ο Φιλοπολίτης; Ήσασταν μπροστά όταν συνέβη;»

«Εμείς ήμασταν που είδαμε τους δολοφόνους,» εξήγησε η Ανεμοσκόπος, «και τον–»

«Αλλ’ας αρχίσουμε να κατεβαίνουμε,» πρότεινε ο Βατράνος, διακόπτοντάς την. «Θα δεις κι από μόνος σου.»

«Πάμε,» είπε ο Γεράρδος, και καταδύθηκαν στο εσωτερικό της Ανεμομάχης.

Πώς είχαν τολμήσει οι Κρά’αν να εισβάλουν έτσι στο πλοίο του; αναρωτιόταν. Και πώς τα είχαν καταφέρει; Δεν τους είχε δει κανείς; Κανονικά, δε θα επιχειρούσαν κάτι τέτοιο. Όσο κι αν μισούσαν τον Σκρά’ηγκεμ, δε θα ήθελαν να έρθουν σε ρήξη με τον Γεράρδο, εκτός αν… εκτός αν πίστευαν ότι μπορούσαν να κάνουν κρυφά ό,τι είχαν στο νου τους και κανείς να μην τους αντιληφτεί. Αλλά, και πάλι, πώς να το κατορθώσουν κάτι τέτοιο;

Η φωνή της Αλκυόνης διέκοψε τις σκέψεις του: «Ήμασταν στο κάτω κατάστρωμα, εγώ κι ο Φιλοπολίτης, και είδαμε τρεις φιγούρες να πηδάνε στο Κενό, από το νησί, και να έρχονται προς την Ανεμομάχη. Οι δύο ήταν Κρά’αν, ο άλλος άνθρωπος· τα πρόσωπά τους δε φαίνονταν, γιατί όλοι φορούσαν κάπες και κουκούλες. Πλησίασαν μια καταπακτή, την άνοιξαν, και μπήκαν

σ'ένα απ'τα αμπάρια–»

«Οι κάτω καταπακτές είναι κλειδω….» άρχισε ο Γεράρδος, αλλά δεν ολοκλήρωσε τη φράση του, καθώς κατάλαβε. «Κάποιος προδότης,» είπε. «Κάποιος απ'τους ναύτες μου οδήγησε τους Κρά'αν μέσα στην *Ανεμομάχη*.»

«Έτσι φαίνεται,» είπε η Αλκυόνη, ενώ κατέβαιναν σκάλες.

«Θα το πληρώσει πολύ ακριβά, όταν τον ανακαλύψω! Ποιοι ήταν στο σκάφος εκείνη την ώρα;»

«Θα δεις τώρα.»

Η Αλκυόνη άνοιξε μια πόρτα και μπήκαν σ'ένα μικρό αμπάρι, όπου ο Γεράρδος είδε ότι βρίσκονταν συγκεντρωμένοι ο Φιλοπολίτης, ο Σκρά'ηγκεμ, η Θεώνη, ο Σέλκιος, ο Αρχίανδρος, και… δύο πτώματα Κρά'αν, καθώς κι άλλο ένα πτώμα: το πτώ*μα* του Βινάρη*!*

«Γεράρδε!» έκανε ο Υποπλοίαρχος, κουνώντας νευρικά τις κεραίες του. «Ένας τρισκατάρατος προδότης έβαλε *φονιάδες* μες στο σκάφος σου! Και νομίζω πως ξέρω ποιος είναι…» Τα μάτια του στένεψαν και καρφώθηκαν στον Βατράνο.

Ο Γεράρδος έκλεισε την πόρτα του αμπαριού πίσω του, ενώ ο Βατράνος έλεγε: «Μην του δίνεις σημασία, Καπετάνιε· το μυρμήγκι έχει πάθει σοκ, ύστερα από την απόπειρα εναντίον του–»

«Άλλη μια κουβέντα από σένα και είσαι νεκρός!» γρύλισε ο Σκρά'ηγκεμ, υψώνοντας το πιστόλι του.

«Κατέβασέ το, που να σε πάρουν οι Άνεμοι!» φώναξε ο Γεράρδος. «*Κατέβασέ* το.» Ο Υποπλοίαρχος υπάκουσε, αν και διστακτικά. «Και πες μου γιατί υποπτεύεσαι τον Βατράνο,» ζήτησε ο Γεράρδος με ήρεμη φωνή, επειδή ήξερε πως, αν άρχιζε κι εκείνος να πανικοβάλλεται, τότε θ'αλληλοσκοτώνονταν εδώ μέσα.

«Γιατί είναι προφανές ότι *αυτός* τούς έφερε εδώ! Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι μπορούσε ν'ανοίξει τις κάτω καταπακτές–»

«Δεν είναι ο μόνος, Σκρά'ηγκεμ.»

«Και αρχικά είχε φύγει απ'το σκάφος, ενώ μετά εμφανίστηκε ως δια μαγείας και, μάλιστα, για να σκοτώσει τον έναν απ'τους δύο φονιάδες–»

«Δηλαδή, αντί να μ'ευχαριστείς, μυρμήγκι, που καθάρισα αυτόν που ήθελε να σε καθαρίσει, κλαψουρίζεις κιόλας;» πετάχτηκε ο Βατράνος, μοιάζοντας θιγμένος. «Καπετάνιε, σ'το λέω, ο Υποπλοίαρχος Σκρά'ηγκεμ τα έχει χάσ–»

«*Σκασμός!*» ούρλιαξε ο Σκρά'ηγκεμ, σφίγγοντας το πιστόλι στο χέρι του. «Αυτός τούς έβαλε μέσα, Γεράρδε, και σκότωσε τον τελευταίο για να μη μιλήσει! Ο Φιλοπολίτης μού το είπε.» Κοίταξε τον μονόφθαλμο άντρα πλάι του. «Πες του,» τον πρόσταξε.

Ο Φιλοπολίτης ένευσε. «Ο Βατράνος, πράγματι, σκότωσε τον τελευταίο ζωντανό Κρά'αν–»

«Μα, θα σε πυροβολούσε, ανόητε, αν δεν το είχα κάνει! Είχε τ'όπλο του έτοιμο, όπως τώρα έχει έτοιμο τ'όπλο του το μυρμήγκι για να καθαρίσει εμένα–»

«Ήταν χτυπημένος και πεσμένος,» είπε ο Φιλοπολίτης· «δεν το νομίζω.»

«Κι εσύ εμφανίστηκες, όλως τυχαίως, την τελευταία στιγμή, ε, Βατράνε;» έκανε ο Σκρά'ηγκεμ. «Κάτι μού λέει ότι δεν υπήρχε τίποτα το τυχαίο στην εμφάνισή σου!»

«Κι η Θεώνη ήρθε την ίδια ώρα μ'εμένα, ρε αχάριστο μυρμήγκι! Άκουσε τους πυροβολισμούς κι έτρεξε, όπως εγώ. Μήπως τόχαμε σχεδιάσει μαζί, για να σε ξεπαστρέψουμε; –όχι πως δε θα σου άξιζε, αλλά λέμε τώρα!»

«Ησυχία!» τους διέκοψε ο Γεράρδος «Ησυχία!» Και ρώτησε, όταν η βαβούρα είχε πάψει: «Μπορεί κάποιος να μου εξηγήσει, απλά και κατανοητά, τι συνέβη;»

«Εγώ,» είπε η Αλκυόνη.

«Καλώς· σ'ακούω.»

Η Ανεμοσκόπος τού είπε τα πράγματα όπως τα ήξερε.

Ο Γεράρδος κοίταξε τον Βινάρη με λύπη στα μάτια, και αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε, «δε βλέπω εξ αρχής κάποιος να είναι προδότης σ'ετούτη την ιστορία–»

«Μα τι λες, ρε Γεράρδε;» πετάχτηκε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Αυτό,» συνέχισε ο Καπετάνιος της *Ανεμομάχης*, «δεν σημαίνει, βέβαια, πως κάποιος δεν είναι προδότης. Γιατί, προφανώς, κάποιος έβαλε τους Κρά'αν μέσα στο πλοίο. Κι αυτός ο κάποιος δεν έφυγε, έτσι δεν είναι, Αλκυόνη; Δεν τον είδατε να φεύγει…»

Η Ανεμοσκόπος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν τον είδαμε.»

«Βατράνε,» ρώτησε ο Γεράρδος, «πού ήσουν όταν συνέβη το περιστατικό;»

«Καπετάνιε, σίγουρα δεν πιστεύεις ότι εγώ–»

«Πού ήσουν όταν συνέβη το περιστατικό;»

Ο Βατράνος δε δίστασε να δώσει απάντηση: «Είχα μόλις επιστρέψει στην *Ανεμομάχη*, και άκουσα τους πυροβολισμούς· οπότε, έτρεξα να δω τι γινότανε.»

«Πού είχες πάει έξω απ'την *Ανεμομάχη*;»

«Μια βόλτα στις ξύλινες πλατφόρμες των μυρμηγκιών· τίποτα το ιδιαίτερο. Εξάλλου, ήθελα να γυρίσω σύντομα, γιατί μου είχες πει να είμαι στο σκάφος… δε θυμάσαι;»

Για να κατασκοπεύεις τον Φιλοπολίτη. «Θυμάμαι. Επομένως, γιατί είχες βγει εξαρχής; Υποτίθεται ότι έπρεπε να φρουρείς.»

«Ωραίο φρουρό έβαλες στο σκάφος, Γεράρδε,» είπε ο Σκρά'ηγκεμ. «Αυτός τα κανόνισε. Είναι φανερό πλέον.»

«Το μυρμήγκι τάχει παίξει–» άρχισε ο Βατράνος.

«Ησυχία,» είπε πάλι ο Γεράρδος. «Και απάντησέ μου, Βατράνε:

Γιατί βγήκες από το πλοίο;»

«Για να κάνω μια βόλτα· στ'αλήθεια, δεν υπήρχε άλλος λόγος. Το θεωρείς ύποπτο;»

«Θα μπορούσε να είναι.»

Ο Βατράνος κούνησε μόνο το κεφάλι του, ξεφυσώντας.

Ο Γεράρδος στράφηκε στη Θεώνη. «Εσύ πού ήσουν;»

«Στην κουκέτα μου. Βαριόμουν να βγω.» Ανασήκωσε τους ώμους της.

Αυτή η συμπεριφορά δεν ήταν ασυνήθιστη για τη Θεώνη, έκρινε ο Γεράρδος· είχε, συχνά-πυκνά, βαθιές μελαγχολίες. «Ήταν κανένας άλλος μαζί σου;»

«Όχι.»

«Ορίστε,» είπε ο Βατράνος· «θεωρητικά, κι αυτή θα μπορούσε νάναι σύμμαχος των Κρά'αν–»

«Είσαι με τα καλά σου;» έκανε η Θεώνη.

«Είπα, *θεωρητικά*. Για να καταλάβουμε, δηλαδή, τι ανόητα πράγματα είν'αυτά που υποστηρίζει ο Υποπλοίαρχος.» Και προς τον Γεράρδο: «Δε θα έβαζα ποτέ φονιάδες μες στο σκάφος σου, Καπετάνιε· το ξέρεις αυτό.»

Το καλό που σου θέλω, Βατράνε· *το καλό που σου θέλω, να μην το έχεις κάνει. Γιατί, όπως κι οι δύο γνωρίζουμε, το κίνητρο το είχες, και το έχεις.* Ωστόσο, ο Γεράρδος δεν πίστευε πραγματικά ότι ο Βατράνος θα έφτανε ώς αυτό το σημείο· λογικά, θα περίμενε να αποκαλυφτεί η αλήθεια σχετικά με την κλοπή στα χαρτιά· θα περίμενε ο Γεράρδος να βρει στοιχεία και να αποδώσει δικαιοσύνη… σωστά;

Ο Καπετάνιος στράφηκε στον κοντό, γαλανόδερμο άντρα. «Σέλκιε;»

«Τριγύριζα στο σκάφος, Καπ'τάνιε. Με είχες αφήσει φρουρό, όπως και τον Βινάρη, μήπως συμβεί τίποτα παράξενο. Άκουσα το πιστολίδι και ήρθα με το τουφέκι μου έτοιμο.» Ύψωσε το όπλο, σαν να ήθελε έτσι να αποδείξει τον ισχυρισμό του.

«Αρχίανδρε, εσύ πού ήσουν κατά τη διάρκεια της επίθεσης;» ρώτησε ο Γεράρδος τον τελευταίο ναύτη. «Δε θυμάμαι εσένα να σε είχα αφήσει φρουρό.»

«Εγώ, Καπετάνιε, άκουσα τους πυροβολισμούς και, τραβώντας το μαχαίρι μου, ζύγωσα να δω τι γινότανε.»

«Και πού ήσουν πριν;» επέμεινε ο Γεράρδος.

«Στο δεύτερο αμπάρι, Καπετάνιε,» απάντησε ο Αρχίανδρος, κομπιάζοντας.

Τα μάτια του Γεράρδου στένεψαν. «Τι έκανες εκεί;»

«Εμ… Καπετάνιε, κοίτα… με συγχωρείς. Δεν έχω καμία σχέση με τους φονιάδες, σ'τ'ορκίζομαι! γι'αυτό θα σ'το πω κιόλας: Ήμουνα στ'αμπάρι για να πιω λίγο απ'τα ποτά.»

«Απ’το εμπόρευμά μου.»

Ο Αρχίανδρος χαμογέλασε, αμήχανα. «Με συγχωρείς, Καπετάνιε.»

«Μάλιστα…» είπε ο Γεράρδος, παγερά, και πήρε το βλέμμα του απ’τον ναύτη «Και δεν ήταν κανένας άλλος στο σκάφος, εκτός από εσάς;» τους ρώτησε όλους.

«Εγώ, προσωπικά, δεν είδα κανένανε, έξω απ’τον Φιλοπολίτη από δω και την Αλκυόνη,» είπε ο Σέλκιος. «Αλλ’αυτοί εντοπίσανε πρώτοι τους φονιάδες να μπαίνουν· δεν μπορεί, οπότες, να τους βάλανε μέσα.»

«Κι επιπλέον, λογικά, δε θα μπορούσαν ν’ανοίξουν την καταπακτή.»

«Φυσικά,» είπε η Αλκυόνη. «Πώς να μπορούμε;»

«Ο προδότης είναι, προφανώς, κάποιος που εκείνη την ώρα βρισκόταν έξω από το σκάφος,» τόνισε ο Βατράνος.

«Κάποιος σαν εσένα,» είπε ο Σκρά’ηγκεμ.

«Εγώ ήμουν *μέσα* στο σκάφος.»

«Μόνο αφού μπήκαν κι οι δολοφόνοι–»

«Παραλογίζεσαι πάλι. Αν τους είχα βάλει εγώ μέσα, λες να είχα έρθει να βοηθήσω τον Φιλοπολίτη;»

«Ναι, για να μη σε καταλάβουμε.»

«Ανοησίες! Ο προδότης, κατά πάσα πιθανότητα, έβαλε τους Κρά’αν στο σκάφος και μετά ο ίδιος έφυγε, πήγε στις αποβάθρες του νησιού. Και κανένας μας δεν τον είδε να φεύγει, γιατί τότε συγκεντρωνόμασταν όλοι στο ίδιο σημείο, εξαιτίας των πυροβολισμών.»

«Ακούγεται λογικό αυτό που λέει ο Βατράνος…» είπε ο Σέλκιος.

«Βατράνε,» είπε ο Σκρά’ηγκεμ, «αν αυτός έφευγε, εσύ δε θα τον συναντούσες καθώς ερχόσουν;»

«Όχι απαραίτητα.»

«Φυσικά, γιατί είσαστε το ίδιο πρόσωπο! Δεν μπορείς να συναντήσεις τον εαυτό σου παρά μόνο μπροστά σε καθρέφτη.»

«Καπετάνιε, δε βγαίνει άκρη έτσι…»

«Αυτό ακριβώς ήθελα να πω κι εγώ,» συμφώνησε ο Γεράρδος. «Το θέμα δεν πρόκειται να λυθεί εδώ, απ’ό,τι φαίνεται.»

«Θα τον αφήσεις *ατιμώρητο;*» φώναξε ο Σκρά’ηγκεμ.

«Ο υπεύθυνος θα πληρώσει,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, με μια βεβαιότητα που πάγωνε τη ράχη, «μην αμφιβάλλεις γι’αυτό. Μέχρι να φύγουμε απ’την Κρά’αν’φεγκ, όμως, θέλω να υπάρξει πλήρης *μυστικότητα* σχετικά με το θέμα. Δε χρειάζεται να έρθουμε σε ρήξη με τους Κρά’αν, ειδικά τώρα. Με καταλαβαίνετε;»

Ο Σκρά’ηγκεμ τον κοιτούσε με άγριο βλέμμα· οι υπόλοιποι, όμως, κατένευσαν.

Ο Γεράρδος συνέχισε: «Δύο πτώματα του είδους τους θα

προκαλέσουν ένα σωρό προβλήματα εδώ, κι αυτό πρέπει να το αποφύγουμε. Σε λίγο, ο Σκρά’λαγκαμ θα μου φέρει τα καύσιμα που χρειαζόμαστε· κι όταν έρθουν οι υπηρέτες του, δε θέλω να γίνει κανένα δυστυχές περιστατικό, όπως να δουν τους νεκρούς.»

«Μην ανησυχείς γι’αυτό, Γεράρδε,» τον διαβεβαίωσε ο Σκρά’ηγκεμ.

«Καλώς,» είπε ο Καπετάνιος. «Τα πτώματα θα τα κλειδώσετε εδώ, και θα τα ξεφορτωθούμε όταν θα είμαστε μακριά από την Κρά’αν’φεγκ.»

* * *

Οι υπηρέτες του Μεγάλου Συλλέκτη Σκρά’λαγκαμ δεν άργησαν να έρθουν: τέσσερις Κρά’αν, που οι δύο τραβούσαν ένα μεγάλο, μεταλλικό καρότσι, γεμάτο ψηλές φιάλες που περιείχαν διαλύτη Κενού, ενώ οι άλλοι δύο βάδιζαν πίσω απ’το καρότσι, προσέχοντας μην ανατραπεί ή συμβεί κάποιο άλλο ατύχημα. Οι ναύτες του Γεράρδου είχαν κατεβάσει μια αρκετά φαρδιά ράμπα, ώστε οι Κρά’αν να μπορούν να ανεβούν με άνεση στο άνω κατάστρωμα του σκάφους· και, όταν αυτό έγινε, άρχισαν να τους βοηθάνε να κατεβάσουν τα καύσιμα στο αμπάρι του μηχανοστασίου, όπου ο Μηχανοκράτης Βενμίλιος επέβλεπε, στεκόμενος κάτω από μια ενεργειακή λάμπα που δεν έκανε καλή επαφή κι αναβόσβηνε κάπου-κάπου.

Η Ιωάννα και ο Σέλιρ’χοκ είχαν επιστρέψει στην Ανεμομάχη, αλλά ο Γεράρδος δεν τους είχε μιλήσει ακόμα για την απόπειρα δολοφονίας κατά του Σκρά’ηγκεμ· και, μάλιστα, αναρωτιόταν αν θα έπρεπε να τους μιλήσει γι’αυτήν. Ίσως να νόμιζαν ότι το περιστατικό μπορεί να έβαζε σε κίνδυνο την αποστολή τους. Από την άλλη, όμως, οι δυο τους πιθανώς να είχαν τρόπο να τον βοηθήσουν να εντοπίσει τον προδότη.

Γιατί ένας προδότης μέσα στο σκάφος του δεν έβαζε σε κίνδυνο μόνο την αποστολή των επαναστατών· έβαζε σε κίνδυνο τους πάντες. Ο Γεράρδος δεν ήθελε νάχει τέτοιους ανθρώπους στο πλήρωμά του· κι όταν τον έβρισκε, θα ευχόταν ο καταραμένος να μην είχε γεννηθεί.

Βατράνε, αν είσαι εσύ… αν είσαι εσύ…

Μα δεν ήθελε να το πιστέψει. *Θα το ερευνήσω, και θα μάθω.*

Όταν η μεταφορά των καυσίμων τελείωσε, ο Γεράρδος πλήρωσε τους υπηρέτες του Σκρά’λαγκαμ με το εμπόρευμα και τα χρήματα που τους είχε υποσχεθεί. Οι τέσσερις Κρά’αν έβαλαν στο καρότσι τους τα ποτά και τα πυρομαχικά και έριξαν τα χρήματα (Σεργήλιους ήλιους) σ’ένα χρηματοκιβώτιο, το οποίο και κλείδωσαν με λουκέτο ασφαλείας που άνοιγε με κωδικό.

«Ο Μεγάλος Συλλέκτης σε ευχαριστεί, Καπετάνιε Γεράρδε,» είπε

ο ένας απ’αυτούς (προφέροντας την ανθρώπινη γλώσσα μ’εκείνο το εκνευριστικό τσκ ανάμεσα στις λέξεις), και αποχώρησαν από το σκάφος.

Οπότε και η Ανεμομάχη απέπλευσε από το λιμάνι της Κρά’αν’φεγκ. Ο Γεράρδος δεν ήθελε να καθυστερήσει ούτε άλλη μία στιγμή εδώ, γιατί τώρα, εκτός από την αποστολή των επαναστατών, είχε στο μυαλό του και τα φονικά που είχαν συμβεί μέσα στο πλοίο. Οι Κρά’αν, αναμφίβολα, δε θ’αργούσαν να αντιληφτούν ότι δύο από το είδος τους είχαν εξαφανιστεί... και *καλύτερα να μην είμαστε εδώ, όταν το αντιληφτούν. Θα υποστηρίξω ότι δε γνωρίζω τίποτα για το ζήτημα, αν με ρωτήσουν κάποια άλλη φορά που περνάω απ’το νησί τους.*

Τώρα, όμως, έπρεπε να μάθει την αλήθεια για την απόπειρα δολοφονίας· κι αυτό, σύμφωνα με την εμπειρία του, σήμαινε ότι έπρεπε να μιλήσει ξεχωριστά στον καθένα από όσους είχαν εμπλακεί.

Κι αν κανένας απ’αυτούς δεν είναι ο προδότης; αναρωτήθηκε. *Αν, όπως είπε ο Βατράνος, ο προδότης έφυγε ενώ όλοι τους μαζεύονταν εκεί απ’όπου ακούστηκαν οι πυροβολισμοί;*

Τότε, θα πρέπει να μιλήσω και με το υπόλοιπο πλήρωμα. Θα πρέπει να μάθω μήπως κάποιος απ’αυτούς που βρίσκονταν έξω από την Ανεμομάχη παρατήρησε καμια ύποπτη κίνηση, την ώρα της επίθεσης κατά του Σκρά’ηγκεμ.

Ο Γεράρδος ήξερε ότι είχε δύσκολη δουλειά μπροστά του.

.7.

«Σου είπα ήδη όσα ξέρω, Γεράρδε.»

Η Αλκυόνη ήταν καθισμένη αντίκρυ του, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και τα χέρια της ακουμπισμένα στους βραχίονες της ξύλινης πολυθρόνας.

Η Ανεμοσκόπος ήταν η πρώτη που ο Γεράρδος είχε καλέσει στην καμπίνα του, για να της κάνει ερωτήσεις σχετικά με την απόπειρα δολοφονίας κατά του Σκρά'ηγκεμ.

«Δεν πειράζει, ξαναπές τα μου.»

Η Αλκυόνη ανασήκωσε τους ώμους. «Όπως θες,» αποκρίθηκε, και του τα ξαναείπε, βήμα προς βήμα, πιο αναλυτικά από πριν.

«Δηλαδή,» ρώτησε ο Γεράρδος, έχοντας το σαγόνι του ακουμπισμένο στη γροθιά του, «εσύ δεν είδες τον Βατράνο να σκοτώνει τον τελευταίο ζωντανό Κρά'αν;»

Η Αλκυόνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι· όταν συνέβαινε αυτό, βρισκόμουν στην καμπίνα του Σκρά'ηγκεμ: απομάκρυνα τους δηλητηριώδεις καπνούς με τον Άνεμο που είχα φυλακισμένο μέσα μου. Και μετά, όταν πλησίασα τους υπόλοιπους, οι δύο δολοφόνοι ήταν νεκροί.»

Ο Γεράρδος τής είπε ότι μπορούσε να πηγαίνει, και κάλεσε τον επόμενο.

Ο Φιλοπολίτης πήρε τη θέση της αντίκρυ του, και ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης άναψε τσιγάρο και τον άκουσε να του διηγείται τα γεγονότα, παρατηρώντας, αρχικά, για καμια διαφορά ανάμεσα στην ιστορία της Αλκυόνης και τη δική του· δεν υπήρχε, όμως, η παραμικρή· οι δυο τους αφηγούνταν τα πράγματα με τον ίδιο τρόπο, επομένως ή, παρά τον όλο πανικό, ήταν πολύ καλά συνεννοημένοι ή έλεγαν την αλήθεια.

«Πώς σου φάνηκε η αντίδραση του Βατράνου;» ρώτησε ο Γεράρδος, γνωρίζοντας ότι ο Φιλοπολίτης ήταν, μέχρι πρόσφατα, χωροφύλακας της Άκρης και πιθανώς να είχε και παλιότερα ασχοληθεί με τέτοιες περιπτώσεις.

«Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ύποπτη, Καπετάνιε· ωστόσο, δε νομίζω πως τούτο είναι αρκετό για να τον καταδικάσεις.»

«Πιστεύεις ότι υπήρχε πραγματικός λόγος για να σκοτώσει τον τελευταίο Κρά'αν;»

«Μάλλον όχι,» είπε ο Φιλοπολίτης· «ο τύπος έμοιαζε κατατροπωμένος.»

«Δηλαδή, δεν θεωρείς ότι προσπαθούσε, εκείνη τη στιγμή, να σε πυροβολήσει...»

«Όχι, δε νομίζω ότι το προσπαθούσε. Ο Βατράνος, όμως, ίσως

ειλικρινά να το νόμιζε και γι'αυτό να τον σκότωσε. Υπάρχουν περιπτώσεις όπου κάποιος πανικοβάλλεται και πυροβολεί κάποιον άλλο κατά λάθος, Καπετάνιε, ενώ δεν είναι απαραίτητο.»

Ο Γεράρδος ένευσε, και ρώτησε: «Έχεις παρατηρήσει τίποτε άλλο που θα ήθελες να μου αναφέρεις;»

Ο Φιλοπολίτης συνοφρυώθηκε, για λίγο, σκεπτικός. Είπε: «Δεν ξέρω αν τούτο θα σου φανεί χρήσιμο, αλλά ο άνθρωπος που πλησίασε το κάτω κατάστρωμα μαζί με τους δύο Κρά'αν, εκτός από κάπα, έχω την εντύπωση πως φορούσε και γάντια. Μαύρα γάντια. Σου λέει κάτι αυτό;»

Τίποτα απολύτως. Δε θυμόταν κανένας ναύτης του να είχε τη συνήθεια να φορά μαύρα γάντια. «Θα δείξει. Σ'ευχαριστώ, Φιλοπολίτη.»

«Καπετάνιε,» είπε ο Φιλοπολίτης, καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα, «αυτό είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω για σένα.»

Μετά, ήρθε μέσα ο Σκρά'ηγκεμ.

«Αυτός ο ελεεινός, τρισάθλιος κακοποιός τα κανόνισε όλα, Γεράρδε! Ο Βατράνος!» είπε αμέσως, προτού καν ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης αρχίσει τις ερωτήσεις. «Αυτός!» Σταύρωσε τα δύο απ'τα τέσσερα χέρια του μπροστά του. «Τι θα κάνουμε μαζί του;»

«Δεν είμαστε ακόμα σίγουροι ότι όντως ο Βατράνος μάς πρόδωσε.»

«Εγώ *είμαι* σίγουρος!»

«Εγώ, όμως, *δεν* είμαι,» είπε ο Γεράρδος. «Τώρα κάθισε.»

Ο Σκρά'ηγκεμ υπάκουσε. «Ποιος άλλος θάχε κίνητρο να με θέλει νεκρό;»

«Γιατί να σε θέλει νεκρό ο Βατράνος;»

«Έλα τώρα, Γεράρδε· γνωρίζεις πολύ καλά. Ο παρανοϊκός μπάσταρδος νομίζει ότι τον έκλεψα στα χαρτιά!»

«Δεν τον έκλεψες;»

«Φυσικά και όχι.»

Εκτός από χαρτοκλέφτης, Σκρά'ηγκεμ, είσαι και ψεύτης... και επιμένεις να παραμένεις ψεύτης. Ακόμα και μπροστά μου. «Πες μου τα γεγονότα όπως τα ξέρεις.»

Ο Σκρά'ηγκεμ τού τα είπε, και ο Γεράρδος τα σύγκρινε, μέσα στο νου του, με όσα τού είχαν διηγηθεί η Αλκυόνη κι ο Φιλοπολίτης. Τα πάντα έδεναν.

«Εντάξει, μπορείς να πηγαίνεις.»

«Και τι θα γίνει με τον Βατράνο;» απαίτησε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Αν αυτός είναι όντως ο προδότης, θα λάβει ό,τι του αξίζει.»

«Θες να πεις ότι έχεις *αμφιβολίες*;»

«Ομολογώ πως ναι.»

Ο Σκρά'ηγκεμ, που είχε ήδη σηκωθεί απ'την πολυθρόνα,

στράφηκε στην πόρτα της καμπίνας, φανερά εκνευρισμένος.

«Μην κάνεις καμια ανοησία που θα τη μετανιώσουμε,» τον προειδοποίησε ο Γεράρδος, προτού φύγει.

Ο Υποπλοίαρχος δεν αποκρίθηκε.

Ο Γεράρδος άναψε τσιγάρο, όταν ο Βατράνος ήρθε στην καμπίνα του.

«Το μυρμήγκι έχει τρελαθεί τελείως, Καπετάνιε.»

«Κάθισε,» πρότεινε ο Γεράρδος, «και πάψε ν'αποκαλείς τον Υποπλοίαρχό σου 'μυρμήγκι'.»

«Όπως αγαπάς.» Ο Βατράνος πήρε θέση αντίκρυ του, στην πολυθρόνα όπου είχαν καθίσει κι οι υπόλοιποι.

«Πού βρισκόσουν όταν έγινε η απόπειρα δολοφονίας;»

«Σου είπα ήδη, Καπετάνιε: ήμουν έξω, για μια μικρή βόλτα· κι όταν επέστρεψα, άκουσα τους πυροβολισμούς–»

«Δε σου είχα ζητήσει να κατασκοπεύεις τον Φιλοπολίτη;»

«Φυσικά, και δεν το παραμέλησα· είχα βάλει τον Βινάρη να τον παρακολουθεί, για το μικρό χρονικό διάστημα που θα έλειπα εγώ.»

«Ο Βινάρης, όμως, είναι νεκρός, και δεν μπορεί να μας το επιβεβαιώσει αυτό…»

«Δυστυχώς. Αλλά είναι η αλήθεια.»

Μάλλον, σκέφτηκε ο Γεράρδος, γιατί ο Φιλοπολίτης τού είχε πει ότι είχε υποπτευτεί πως ο συγκεκριμένος ναύτης τον παρακολουθούσε για κάποιο λόγο· και η Αλκυόνη είχε αναφέρει ακριβώς το ίδιο: ότι ο Φιλοπολίτης τον είχε υποψιαστεί.

«Μόλις επέστρεψες, λοιπόν, άκουσες τους πυροβολισμούς και έτρεξες…»

«Ναι,» ένευσε ο Βατράνος.

«Σε είδε κανένας, όσο έκανες βόλτα έξω απ'το σκάφος;»

«Δε νομίζω.»

«Δεν υπάρχει, δηλαδή, κάποιος που να μπορεί να επιβεβαιώσει την αλήθεια των όσων λες…» Ο Γεράρδος έσβησε το τσιγάρο του μέσα στο τασάκι.

«Καπετάνιε, πραγματικά πιστεύεις ότι θα έβαζα Κρά'αν δολοφόνους στο καράβι σου;»

«Δεν ξέρω. Μην ξεχνάς πως, προτού γίνεις ναύτης μου, σ'έπιασα να προσπαθείς να με κλέψεις.»

«Έχω αλλάξει από τότε.»

«Γιατί σκότωσες τον τελευταίο Κρά'αν;»

«Ήταν έτοιμος να πυροβολήσει τον Φιλοπολίτη.»

«Είσαι βέβαιος γι'αυτό;»

«Ναι.»

Η Θεώνη ήταν μαζεμένη, όταν κάθισε μπροστά στον Γεράρδο· η όλη κατάσταση έμοιαζε να την έχει τρομάξει, κι έδειχνε να φοβάται πως θα την κατηγορούσαν εκείνη για την απόπειρα

δολοφονίας κατά του Σκρά'ηγκεμ. Ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης δεν μπορούσε να διανοηθεί τι λόγο πιθανώς να είχε η πρώην ιέρεια της Αρτάλης για να θέλει νεκρό τον Υποπλοίαρχό του, όμως, στην προκειμένη περίπτωση, δε θα έπρεπε ν'αποκλείει τίποτα.

«Πες μου τα πράγματα όπως τα ξέρεις,» της ζήτησε.

Η Θεώνη έπλεξε τα δάχτυλα εμπρός της. «Ήμουν στην κουκέτα μου και... ξεκουραζόμουν· δεν είχα όρεξη να κατεβώ απ'το πλοίο. Και άκουσα τους πυροβολισμούς. Ανησύχησα και έτρεξα αμέσως· κι όταν έφτασα, ήταν ήδη εκεί ο Φιλοπολίτης κι ο Βατράνος, και οι δύο νεκροί Κρά'αν. Και ο Βινάρης ήταν ετοιμοθάνατος. Προσπάθησα να τον βοηθήσω, αλλά ήταν αδύνατον· η σφαίρα είχε τρυπήσει τα ζωτικά του όργανα: πραγματικά, δεν υπήρχαν πολλά που μπορούσα να κάνω.»

«Μάλιστα,» είπε ο Γεράρδος, ήρεμα. «Και, πριν από τούτα τα γεγονότα, δεν είδες τίποτα το παράξενο;»

Η Θεώνη έσεισε το κεφάλι, αρνητικά.

«Ούτε άκουσες κάτι που να σου κινήσει τις υποψίες;»

«Ούτε.»

Ο Γεράρδος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Ποιος νομίζεις ότι τα κανόνισε όλα τούτα; Ποιος έβαλε τους φονιάδες στο σκάφος μου;»

«Δεν μπορώ να κάνω τέτοια υπόθεση, Γεράρδε,» αποκρίθηκε η Θεώνη, νευρικά.

«Είδες τον Βατράνο να πυροβολεί τον τελευταίο Κρά'αν;»

«Δεν πρόλαβα· εκείνη τη στιγμή έφτασα.»

«Και ήσουν η πρώτη που έφτασε στο σημείο της συμπλοκής, εκτός από τον Βατράνο, σωστά;»

«Η πρώτη, ναι,» αποκρίθηκε η Θεώνη. «Εξαιρουμένων, βέβαια, των άμεσα εμπλεκόμενων.»

Επομένως, ο Βατράνος φαίνεται να βρισκόταν πιο κοντά απ'όλους σας... «Τον Βατράνο τον είχες δει καθόλου, πιο πριν;»

«Όχι.»

«Ποιον από τους υπόλοιπους εμπλεγμένους είχες δει πιο πριν;»

«Κανέναν, βασικά. Σου είπα, ήμουν όλη την ώρα στην κουκέτα μου.»

Ο Σέλκιος αποδείχτηκε πιο χρήσιμος, όταν ο Γεράρδος τού έκανε την ίδια ερώτηση.

«Είδα τον Φιλοπολίτη, Καπ'τάνιε, καθώς γυρόφερνε στο σκάφος. Τον ρώτησα αν έψαχνε κάτι, κι εκείνος μ'απάντησε ότι μόλις το βρήκε. Μ'απάντησε μ'έναν τελείως περίεργο τρόπο, δηλαδής· αλλά είναι Ανεμοσκόπος, βέβαια. Και, γενικά, δε φαινόταν καλά όταν τον συνάντησα...»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Δε φαινόταν καλά;»

«Ακουμπούσε στον τοίχο. Σα να σκεφτότανε, σα να ζαλιζότανε· δεν ξέρω.»

«Πού ακριβώς τον συνάντησες;» Ο Γεράρδος ξεδίπλωσε έναν βασικό χάρτη του σκάφους επάνω στο γραφείο του.

«Κάπου εδώ πρέπει νάταν.» Ο Σέλκιος έδειξε.

Στην κάτω μεριά της Ανεμομάχης. Λογικό, αφού ο Φιλοπολίτης βγήκε μετά στο κάτω κατάστρωμα.

«Πού βρισκόσουν την ώρα της επίθεσης, Σέλκιε;»

«Τριγύριζα στην ίδια μεριά, Καπ'τάνιε. Άκουσα το πιστολίδι κι έτρεξα.»

«Και πώς βρήκες την κατάσταση;»

Η περιγραφή του Σέλκιου δε διέφερε από την περιγραφή των υπόλοιπων.

Το ίδιο κι η περιγραφή του Αρχίανδρου, ο οποίος ήρθε και κάθισε μετά αντίκρυ του Καπετάνιου της Ανεμομάχης, έχοντας μια μάλλον ένοχη όψη, που ο Γεράρδος ήταν βέβαιος πως δεν οφειλόταν καθόλου στην απόπειρα δολοφονίας, αλλά εξολοκλήρου στο γεγονός ότι ο ναύτης κρυφόπινε στο δεύτερο αμπάρι.

«Προτού ακούσεις τους πυροβολισμούς, αντιλήφτηκες τίποτα ύποπτο;»

«Τίποτα απολύτως, Καπετάνιε, σ'τ'ορκίζομαι.»

«Ποιον άλλο είδες να βρίσκεται μες στο σκάφος;»

«Τον Σέλκιο, γιατί κατάφερα να τον αποφύγω χωρίς να με πάρει χαμπάρι.»

«Εκτός απ'τον Σέλκιο;»

Ο Αρχίανδρος μόρφασε. «Ο Βινάρης πρέπει νάταν επάνω, στο άνω κατάστρωμα.»

«Ο Βατράνος;»

«Ο Βατράνος είχε βγει, Καπετάνιε. Χμμ, ναι, ήταν απ'τους τελευταίους που βγήκαν· τον είδα. Και, προτού βγει, μιλούσε με τον Βινάρη.»

Του ζητούσε να παρακολουθεί τον Φιλοπολίτη, όσο εκείνος θα έλειπε. Αλλά γιατί ο Βατράνος να θέλει τόσο πολύ να κάνει μια απλή βόλτα στις ξύλινες πλατφόρμες της Κρά'αν'φεγκ; Συνήθως, δεν δρα έτσι.

«Τι φορούσε όταν τον είδες, Αρχίανδρε;»

Ο ναύτης έξυσε το κεφάλι του. «Μια κάπα, νομίζω.»

«Τι χρώματος;»

«Γκρίζα ήτανε, νομίζω.»

Γκρίζα… σκέφτηκε ο Γεράρδος. Ο Φιλοπολίτης και η Αλκυόνη είχαν, επίσης, πει ότι ο άνθρωπος που έφερε τους Κρά'αν στο σκάφος φορούσε μια γκρίζα κάπα. Τυχαίο, ή όχι;

«Φορούσε γάντια, Αρχίανδρε;»

Το μέτωπο του ναύτη αυλακώθηκε, σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί. «Δε νομίζω, Καπετάνιε. Δεν είμαι σίγουρος, αλλά δε νομίζω κιόλας.»

* * *

Ο Γεράρδος κάπνιζε, καθισμένος αναπαυτικά στην πολυθρόνα του, με τα πόδια του τεντωμένα και σταυρωμένα στον αστράγαλο, όταν η πόρτα της καμπίνας χτύπησε, διακόπτοντάς τον από τους συλλογισμούς του σχετικά με την υπόθεση της επίθεσης κατά του Σκρά'ηγκεμ.

«Περάστε.»

Η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ μπήκαν, κλείνοντας πίσω τους. «Κάτι συμβαίνει, Καπετάνιε,» είπε η πρώτη, με απόλυτη βεβαιότητα στη φωνή της. «Πότε σκοπεύεις να μας το πεις;»

Ο Γεράρδος λύγισε τα γόνατα κι ακούμπησε τους αγκώνες του επάνω στο γραφείο. «Μην κάνεις το λάθος να νομίζεις ότι, επειδή είμαι μέλος της Επανάστασης, είμαι και υποχρεωμένος να σας αναφέρω τα πάντα που συμβαίνουν μες στο σκάφος μου.»

Τα μάτια της στένεψαν. «Αν υπάρχει κίνδυνος το συμβάν να επηρεάσει την αποστολή μας, Καπετάνιε, ναι, είσαι. Και οτιδήποτε θα μπορούσε να προκαλέσει αναστάτωση στο πλοίο σου, θα μπορούσε πιθανώς να επηρεάσει και την αποστολή μας.»

Κανένας, όμως, δεν κάνει κουμάντο μέσα στην Ανεμομάχη, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Κανένας, εκτός από εμένα.* Ωστόσο, προτίμησε να μην έρθει σε σύγκρουση με την Ιωάννα· αποκρίθηκε: «Σκόπευα να σας το πω· απλά, δεν είχε έρθει ακόμα η ώρα. Ή, μάλλον, για να γίνω πιο συγκεκριμένος, δε σκόπευα μόνο να σας το πω· σκόπευα να ζητήσω και τη βοήθειά σας. Αν και, βέβαια, δεν ξέρω με τι έχεις ασχοληθεί εσύ προσωπικά, Ιωάννα, πέραν απ'το γεγονός ότι είσαι μέλος της Επανάστασης, όπως εγώ...» *Πάντως, αν κρίνω απ'την εμφάνισή σου κι απ'το φέρσιμό σου, δεν μπορεί να μην είχες, κάποτε στη ζωή σου, κάποια σχέση με το στρατό, ή με καμια παραστρατιωτική οργάνωση.*

Η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ κάθισαν αντίκρυ του· ο μάγος εξακολουθούσε να είναι σιωπηλός, αλλά παρατηρητικός.

«Τι είναι, λοιπόν, Καπετάνιε;» ρώτησε η Ιωάννα.

Δεν είσαι, επομένως, πρόθυμη να αποκαλύψεις το παραμικρό για τον εαυτό σου, παρατήρησε ο Γεράρδος. *Αναρωτιέμαι γιατί.* Απάντησε: «Ενόσω ήμασταν αραγμένοι στην Κρά'αν'φεγκ, δύο Κρά'αν εισέβαλαν στην Ανεμομάχη κι επιχείρησαν να δολοφονήσουν τον Σκρά'ηγκεμ.» Και τους μίλησε για όλες τις λεπτομέρειες του θέματος. «Ποια η γνώμη σας;» ρώτησε, τελειώνοντας.

«Αυτός ο Βατράνος μοιάζει, σίγουρα, ύποπτος,» είπε η Ιωάννα.

«Είχε και το κίνητρο –αν, όντως, ο Σκρά'ηγκεμ τον έκλεψε στα χαρτιά– και η ιστορία του ακούγεται περίεργη.»

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Σέλιρ'χοκ, μιλώντας για πρώτη φορά από τότε που οι δυο τους μπήκαν στην καμπίνα του Καπετάνιου, «φορούσε γκρίζα κάπα.»

«Αυτό είναι δευτερεύον· πολλοί φοράνε γκρίζα κάπα. Αν φορούσε και γκρίζα κάπα και μαύρα γάντια, όταν τον είδε ο Αρχίανδρος, τότε και μόνο τότε θα μπορούσαμε να μιλάμε για μια σοβαρότατη ένδειξη.»

«Παρ'όλ'αυτά, όμως, πιστεύεις ότι ήταν ο Βατράνος που έφερε τους Κρά'αν εδώ, έτσι;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη, αλλά, αν έπρεπε να διαλέξω ανάμεσα σ'όλους όσους ανέφερες, αυτόν θα διάλεγα.»

Ο Γεράρδος αναστέναξε, ακουμπώντας την πλάτη του στην πολυθρόνα. «Κι όμως,» είπε, «δεν μπορώ να τον καταδικάσω έτσι… Αν δεν είναι αυτός ο υπαίτιος, τότε ο πραγματικός προδότης, όχι μόνο θα έχει γλιτώσει, αλλά θα έχει καλύψει και τον εαυτό του, γιατί κανείς πια δε θα υποπτεύεται ότι υπάρχει προδότης μες στο σκάφος.»

«Επομένως, θα γίνει απρόσεκτος, κι ίσως να τον πιάσεις ευκολότερα,» είπε η Ιωάννα.

«Αφότου έχω θυσιάσει έναν αθώο; Δε μ'αρέσει ο τρόπος που σκέφτεσαι. Δε μ'αρέσει καθόλου.»

Η Ιωάννα μειδίασε, αχνά. «Δε χρειάζεται να τον θυσιάσεις στ'αλήθεια.» Άναψε τσιγάρο.

«Τι εννοείς;»

«Μπορείς να σκηνοθετήσεις το όλο πράγμα, έτσι ώστε το πλήρωμα –και ο προδότης– να νομίσουν ότι ο Βατράνος είναι νεκρός, ενώ στην πραγματικότητα, φυσικά, δεν θα είναι.»

«Κι αν αυτός ο Βατράνος είναι, όντως, ο προδότης;» έθεσε το ερώτημα ο Σέλιρ'χοκ.

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους, φυσώντας καπνό. «Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα. Ίσα-ίσα, αν ο Καπετάνιος ζητήσει τη βοήθειά του ώστε να πιάσουμε τον 'πραγματικό προδότη', τότε εκείνος θα πιστέψει ότι δεν τον υποπτευόμαστε, κι άρα ίσως κάνει κάποιο μοιραίο λάθος που θα μας αποκαλύψει την αλήθεια.»

Ο Γεράρδος χαμογέλασε. «Τελικά, μ'αρέσει ο τρόπος που σκέφτεσαι.» *Και με κάνει ακόμα πιο περίεργο για σένα. Πού έμαθες να σκέφτεσαι έτσι;* Ακόμα κι ο Φιλοπολίτης, που ήταν παλιότερα στη χωροφυλακή, δεν είχε σκαρφιστεί μια τέτοια μηχανορραφία.

«Το ήξερα πως θα το εκτιμούσες, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, επιστρέφοντάς του το χαμόγελο.

«Θα καλέσω τον Βατράνο τώρα,» είπε ο Γεράρδος, «για να του μιλήσουμε.» Πάτησε ένα πλήκτρο επάνω στον τηλεπικοινωνιακό

δίαυλο του γραφείου του, και πρόσταξε: «Φέρτε μου τον Βατράνο.»
«Μάλιστα, Καπετάνιε!»
«Είσαι σίγουρος πως θέλεις να είμαστε κι εμείς εδώ;» ρώτησε η Ιωάννα.
«Ναι. Εξάλλου, θα χρειαστώ τη βοήθειά σας προκειμένου να σκηνοθετήσω την εκτέλεσή του.»
Η Ιωάννα δε μίλησε αμέσως.
«Υποθέτω, έχεις κατά νου κάποιον τρόπο, σωστά;» τη ρώτησε ο Γεράρδος.
«Λυπάμαι που σ’το λέω, αλλά όχι, δεν έχω. Θα προσπαθήσω να σκεφτώ έναν, όμως, ανάλογα με το τι εξοπλισμούς διαθέτεις μέσα σε τούτο το σκάφος.»
«Έχω εγώ έναν τρόπο,» δήλωσε ο Σέλιρ’χοκ. «Θα κάνω τους πάντες να πιστέψουν ότι είναι νεκρός· το μόνο που χρειάζομαι είναι ένας χώρος για να τον κρύψουμε, μετά.»
«Υπάρχουν αρκετοί τέτοιοι χώροι στην Ανεμομάχη.»
Η πόρτα χτύπησε.
«Περάστε,» είπε ο Γεράρδος.
Ο Βατράνος μπήκε, και το βλέμμα του πήγε αμέσως στην Ιωάννα και τον Σέλιρ’χοκ, κοιτάζοντάς τους με περιέργεια.
«Χρειάζομαι τη βοήθειά σου,» του είπε ο Γεράρδος, «για να ξεσκεπάσω τον προδότη.»
«Είμαι όλος δικός σου, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Βατράνος, δίχως να διστάσει στο ελάχιστο. Μετά, όμως, ρώτησε: «Τι θέλουν αυτοί εδώ;» Και τώρα, υπήρχε κάμποση καχυποψία στη φωνή του.
«Η Ιωάννα και ο Σέλιρ’χοκ θα μας βοηθήσουν, επίσης,» εξήγησε ο Γεράρδος.
Ο Βατράνος τούς ατένισε, παρατηρητικά. «Τι σχέση έχουν αυτοί με το πλοίο, Καπετάνιε;»
«Ταξιδεύουμε μέσα του,» είπε η Ιωάννα.
«Και τους εμπιστεύομαι,» πρόσθεσε ο Γεράρδος.
«Είναι γνωστοί σου;» ρώτησε ο Βατράνος, στρέφοντας τώρα το βλέμμα του σ’εκείνον.
«Ναι, τους ξέρω· και είμαι σίγουρος ότι *μπορούν* να με βοηθήσουν να εντοπίσω τον προδότη.»
«Ποιο είναι το σχέδιο, λοιπόν;»
«Θα σε εκτελέσουμε.»
Τα μάτια του Βατράνου γούρλωσαν, κι έκανε να μιλήσει· ο Γεράρδος, όμως, τον πρόλαβε: «Εικονικά, ασφαλώς. Η εκτέλεσή σου θα είναι ψεύτικη, απλά και μόνο για να νομίσει ο *πραγματικός* προδότης ότι είσαι νεκρός και να γίνει απρόσεκτος.»
«Γιατί εγώ;» ρώτησε ο Βατράνος, σφιγμένα.
«Γιατί εσένα υποπτεύονται περισσότερο–»
«Δεν καταλαβαίνω το λόγο–»

«Δεν έχει σημασία ο λόγος. Σημασία έχει ότι ο Σκρά’ηγκεμ, αργά ή γρήγορα, θ’αρχίσει να μουρμουρά, όπου βρίσκεται, ότι εσύ έβαλες τους Κρά’αν μες στο σκάφος προκειμένου να τον δολοφονήσουν. Αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα ο πραγματικός προδότης να νομίζει πως είναι καλυμμένος, πως κανείς δεν τον υποψιάζεται· και, όταν μάλιστα δηλώσω εγώ, επισήμως, ότι εσύ με πρόδωσες και ότι θα εκτελεστείς προς παραδειγματισμό, ο προδότης θα αποκτήσει ακόμα περισσότερη αυτοπεποίθηση και θα γίνει απρόσεκτος· έτσι, θα τον μαγκώσω.»

«Κι αν είναι πιο έξυπνος απ’ό,τι νομίζεις, Καπετάνιε, και δεν πέσει στην παγίδα;»

«Τότε, θα πρέπει να βρω άλλον τρόπο. Αλλά, για την ώρα, αυτός είναι ο καλύτερος που μπορώ να σκεφτώ. Θα με βοηθήσεις, Βατράνε, ή όχι;»

«Φυσικά και θα σε βοηθήσω, Καπετάνιε. Όμως πρέπει να ξέρω τι ακριβώς θα γίνει μαζί μου, αν το επιτρέπεις. Μετά την ψεύτικη εκτέλεση, πού θα πάω; Και πώς η εκτέλεση θα φανεί αληθινή ενώ θα είναι ψεύτικη;»

«Θα σε κρύψουμε κάπου μέσα στην *Ανεμομάχη*, μην ανησυχείς,» είπε ο Γεράρδος. «Όσο για το πώς η εκτέλεση θα φανεί αληθινή, άφησέ το επάνω σε μένα και στους δύο φίλους μου από δω.»

Ο Βατράνος ξανακοίταξε την Ιωάννα και τον Σέλιρ’χοκ με καχυποψία.

Τους *φοβάται*, παρατήρησε ο Γεράρδος. «Μπορείς να πηγαίνεις τώρα. Θα σε ειδοποιήσω μόλις σε χρειαστώ.»

Ο Βατράνος αποχώρησε.

«Τι νομίζεις;» ρώτησε ο Γεράρδος την Ιωάννα. «Πώς σου φάνηκε η αντίδρασή του;»

«Είναι πολύ νωρίς για να κρίνουμε. Δεν είναι παράλογο το γεγονός ότι μοιάζει διστακτικός και καχύποπτος. Ακόμα κι ένας αθώος, μάλλον, έτσι θα ήταν.»

Ο Γεράρδος στράφηκε στον Σέλιρ’χοκ. «Εξήγησέ μου τώρα τι ακριβώς έχεις στο μυαλό σου, μάγε.»

.8.

Προτού κάνει οτιδήποτε, ο Γεράρδος έπρεπε πρώτα να ενημερώσει το πλήρωμά του σχετικά με την κατάσταση. Καλύτερα να άκουγαν από εκείνον τι είχε συμβεί, παρά από τον Σκρά'ηγκεμ, ο οποίος δε θ'αργούσε να προσπαθήσει, υπογείως, να αφιονίσει τους πάντες κατά του Βατράνου. Και ο Σκρά'ηγκεμ είχε αποκτήσει αξιοσημείωτη επιρροή ανάμεσα στο πλήρωμα: ο Γεράρδος το γνώριζε τούτο καλά, και το υπολόγιζε στις ενέργειές του.

Έτσι, όφειλε να παραδεχτεί πως η σκέψη της Ιωάννας, να εκτελέσουν εικονικά τον Βατράνο, είχε και μιαν άλλη χρησιμότητα, πέρα απ'το να ανακαλύψουν ποιος ήταν ο προδότης: Βλέποντας ο Σκρά'ηγκεμ τον Βατράνο να πεθαίνει, θα ηρεμούσε και δε θα προέβαινε σε ασύνετες κινήσεις που ο Γεράρδος φοβόταν ότι πιθανώς να προβεί.

Βέβαια, το σχέδιο της Ιωάννας είχε και το εξής πρόβλημα: Τι θα γινόταν αν, παρ'όλες τις προσπάθειες παραπλάνησης, ο προδότης δεν αποκαλυπτόταν; Ή, ακόμα χειρότερα, τι θα γινόταν αν κατάφερνε να μαντέψει τι σκέφτονταν, πώς προσπαθούσαν να τον παγιδέψουν; Ο Γεράρδος ήξερε ότι δεν ήταν δυνατόν να κρατά τον Βατράνο για πάντα κρυμμένο· αν έβλεπε ότι, ύστερα από ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, το σχέδιο της Ιωάννας δεν έφερνε αποτελέσματα, θα έπρεπε να τον βγάλει απ'την κρυψώνα του και να ανακοινώσει στο πλήρωμά του πως όλα τούτα είχαν συμβεί προκειμένου να παγιδευτεί ο πραγματικός προδότης.

Και ποια θα ήταν η γνώμη του Σκρά'ηγκεμ για τούτο; Μάλλον, όχι και πολύ καλή. Μάλλον, θα εξοργιζόταν. Αλλά, ο Γεράρδος ήλπιζε, όχι τόσο όσο ήταν εξοργισμένος τώρα· θα είχε περάσει κάποιος καιρός και θα είχε ηρεμήσει.

Φυσικά, όλο αυτό το σχέδιο εμπεριείχε και κάποιο ρίσκο. Ρίσκο τα πράγματα να πάνε πολύ, πολύ στραβά, και ο Γεράρδος να έχει ν'αντιμετωπίσει απρόβλεπτες, και πιθανώς επικίνδυνες, καταστάσεις. Ωστόσο, δεν μπορούσε και να μην κάνει τίποτα για να βρει τον προδότη· όπως επίσης δεν μπορούσε να καταδικάσει τον Βατράνο με τα στοιχεία που μέχρι στιγμής είχε. Μπορεί ορισμένες ενδείξεις να ήταν προς τη μεριά του, μα κάθε άλλο παρά βέβαιο ήταν ότι εκείνος είχε φέρει τους Κρά'αν μέσα στην Ανεμομάχη. Θα μπορούσε, κάλλιστα, να ήταν κάποιος άλλος, ο οποίος είχε μπει απ'το κάτω κατάστρωμα και μετά είχε βγει απ'το σκάφος, ενώ οι πυροβολισμοί είχαν αρχίσει. Διόλου απίθανο, αφού ένα τέτοιο άτομο, μάλλον, δε θα πλησίαζε καν την καμπίνα του Σκρά'ηγκεμ: θα έλεγε στους Κρά'αν πού βρισκόταν και εκείνος

θα έφευγε απ’το πλοίο, όσο πιο γρήγορα μπορούσε και όσο πιο αθέατα μπορούσε.

Όποιος κι αν ήταν ο προδότης, όμως, ο Γεράρδος όφειλε να τον βρει. Ήταν επικίνδυνο να τον έχει μες στο σκάφος του, ειδικά τώρα που βρισκόταν σε αποστολή για την Επανάσταση: και, μάλιστα, μια αποστολή που, σύμφωνα με τα λεγόμενα της Ιωάννας και του Σέλιρ’χοκ, ήταν σημαντική. Αυτό το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου πρέπει να ήταν σοβαρή υπόθεση. Κι ένας άνθρωπος που είχε βάλει Κρά’αν δολοφόνους μες στην Ανεμομάχη μπορούσε, άνετα, να τους πουλήσει όλους στους πράκτορες της Παντοκράτειρας, αν μάθαινε το παραμικρό.

Πρώτα, όμως, όφειλε να ενημερωθεί το πλήρωμα για την κατάσταση, γιατί, εκτός των άλλων, αυτό πιθανώς να δημιουργούσε και μια πίεση κατά του προδότη· ή ίσως να έδινε στον Γεράρδο καμια επιπλέον πληροφορία: ίσως κάποιος ναύτης να είχε δει κάτι ύποπτο και ν’αποφάσιζε να το μοιραστεί με τον Καπετάνιο του.

Έτσι, ο Γεράρδος συγκέντρωσε το πλήρωμά του στην κεντρική τραπεζαρία, λίγη ώρα ύστερα από τη συζήτησή του με την Ιωάννα και τον Σέλιρ’χοκ, και τους μίλησε για την απόπειρα δολοφονίας κατά του Σκρά’ηγκεμ, χωρίς ν’αναφέρει τίποτα για τις υποψίες του σχετικά με τον Βατράνο. Είπε μόνο ότι βρισκόταν ήδη στα ίχνη του προδότη και, σύντομα, θα τον εντόπιζε. Εν τω μεταξύ, αν κάποιος είχε δει ή ακούσει κάτι ύποπτο, το καλύτερο που μπορούσε να κάνει ήταν να έρθει σ’εκείνον και να το αναφέρει. Θα υπήρχε κι ανταμοιβή για όποιον πρόσφερε αξιοσημείωτη βοήθεια στην εύρεση του προδότη, «ο οποίος,» τους πληροφόρησε όλους ο Γεράρδος, «θα πεθάνει από το ίδιο μου το χέρι.»

Ο Σκρά’ηγκεμ έβγαλε μια άγρια κραυγή, κουνώντας τη μια από τις τέσσερις γροθιές του στον αέρα· κι αρκετοί ναύτες τον μιμήθηκαν, φωνάζοντας και ζητώντας το αίμα του παλιοτόμαρου που είχε βάλει φονιάδες μες στο σκάφος. Αρκετοί άλλοι άρχισαν να μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους.

Η Ιωάννα στεκόταν σε μια γωνία της αίθουσας, έχοντας την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο και τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της. Παρατηρούσε τους ναύτες, για να δει τις αντιδράσεις τους, μα κανένας δεν της φαινόταν ιδιαίτερα ύποπτος. Ακόμα κι ο Βατράνος. Ο λευκόδερμος άντρας καθόταν σ’ένα τραπέζι και μιλούσε μ’άλλους τρεις, εξηγώντας τους, κατά πάσα πιθανότητα, πώς είχαν συμβεί τα πράγματα έξω απ’την καμπίνα του Υποπλοίαρχου.

Επομένως, σκέφτηκε η Ιωάννα, *δεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε κάποιον απατεωνίσκο που πανικοβάλλεται εύκολα. Αυτός που έβαλε τους Κρά’αν στο σκάφος ήξερε πολύ καλά τι έκανε, και ήξερε*

επίσης τι έπρεπε *να κάνει σε περίπτωση που κάτι δεν πήγαινε σύμφωνα με το σχέδιό του.*

Όταν οι φωνές καταλάγιασαν, ο Γεράρδος εξέφρασε τη λύπη του για τον θάνατο του Βινάρη, ο οποίος ήταν, είπε, καλός ναύτης και πάντοτε πιστός σ’εκείνον και σ’όλο το υπόλοιπο πλήρωμα. Οι ακροατές του μουρμούρισαν καταφατικά και ένευσαν· ο Βινάρης ήταν αγαπητός ανάμεσα στους περισσότερους, και η θλίψη τους ήταν φανερή. Ο Γεράρδος πρότεινε σε όλους να πιουν ένα ποτό στ’όνομα του Βινάρη, ευχόμενοι η ψυχή του να βρει ανάπαυση για όπου κι αν είχε βάλει πλώρη. Και γέμισε πρώτα εκείνος ένα ποτήρι με κρασί, το ύψωσε, φώναξε «Στον Βινάρη!» και ήπιε.

Οι ναύτες του τον μιμήθηκαν.

«Στον Βινάρη!»

«Στον Βινάρη!»

«Στον Βινάρη!»

Η τραπεζαρία αντήχησε από τις φωνές τους.

Όταν σιγή επικράτησε ξανά και τα πνεύματα φαινόταν πως είχαν λιγάκι ηρεμήσει, ο Γεράρδος τόνισε στους ναύτες του ότι όσο λιγότερο μιλούσαν για τούτο το δυστυχές περιστατικό τόσο το καλύτερο θα ήταν· γιατί κανέναν δε θα ωφελούσε αν οι Κρά’αν πληροφορούνταν τι είχε συμβεί. Οι Μεγάλοι Συλλέκτες δε θα ήταν ευχαριστημένοι ούτε με τους ομοειδείς τους που έστειλαν τους δολοφόνους, αλλά ούτε και με τους ναύτες της *Ανεμομάχης* που σκότωσαν τους φονιάδες.

Το πλήρωμα έγνεψε καταφατικά, και μερικά «Ναι, έχεις δίκιο, Καπ’τάνιε» ακούστηκαν.

Ύστερα, ο Γεράρδος πρόσταξε ορισμένους ναύτες να πάνε να βγάλουν τα πτώματα από το μικρό αμπάρι όπου ήταν κρυμμένα και να τα μεταφέρουν στους κλίβανους, για να αποτεφρωθούν. Όπως πάντα, όμως, εκείνος θα ήταν που θα έριχνε τους νεκρούς στη φωτιά, και κανένας άλλος. *Ο Καπετάνιος φροντίζει για το πλήρωμά του στη ζωή, ο Καπετάνιος φροντίζει για το πλήρωμά του και στον θάνατο,* έλεγε ανέκαθεν· και οι ναύτες του το είχαν πλέον μάθει καλά. Δε χρειαζόταν να τον ακούσουν να το ξαναλέει· τα λόγια του αντηχούσαν, ακούσια, μέσα στο κεφάλι τους.

Η Ιωάννα, παρακολουθώντας τον Γεράρδο να μιλά, σκέφτηκε ότι μόνο ένας ρήτορας μπορεί να είχε τόση ευφράδεια και σωστή επιχειρηματολογία. Γνώριζε ακριβώς τι έπρεπε να πει για να βάλει τους ναύτες του να συμπεριφερθούν όπως επιθυμούσε. Ένας απλός καπετάνιος δε θα μπορούσε να το κάνει έτσι αυτό· θα χρησιμοποιούσε άλλες μεθόδους, όπως την πολύ συνηθισμένη μέθοδο του εκφοβισμού και της επίδειξης δύναμης: δύο πράγματα που η Ιωάννα είχε δει πολλούς αξιωματικούς να χρησιμοποιούν,

κυρίως γιατί δεν μπορούσαν να καταφέρουν εκείνο που ήθελαν με καλύτερο τρόπο. Ο Γεράρδος, όμως, ήταν διαφορετικός.

Αποκλείεται αυτός ο άνθρωπος να ήταν ανέκαθεν καπετάνιος του Κενού, συλλογίστηκε η Ιωάννα. Και αναρωτήθηκε τι μπορεί να ήταν. Πολιτικός; Άρχοντας; Δημαγωγός; Ιερέας; Σίγουρα, κάτι απ’αυτά.

Επιπλέον, το όνομα Γεράρδος –τώρα το συνειδητοποιούσε– δεν ήταν όνομα που συναντά κανείς στη Σεργήλη. Γεράρδος... Αυτό είναι ένα όνομα που μπορεί να συναντήσεις στη Χάρνταβελ.

Παράξενο. Τι ήθελε ένας Χαρνταβέλιος στην Άκρη; Τι ζητούσε στην πορφυρή απεραντοσύνη του Κενού;

* * *

Αφότου ο Γεράρδος έριξε τα πτώματα στους κλίβανους και τα αποτέφρωσε, πήγε στην καμπίνα του, θέλοντας να απομονωθεί, να ξεκουραστεί. Ήξερε, όμως, ότι είχε ακόμα μια δουλειά να κάνει. Όχι κάτι το σπουδαίο, άλλη μια απλή ενημέρωση, αλλά όφειλε να γίνει.

Πάτησε ένα πλήκτρο στον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο του γραφείου του και ζήτησε να του φέρουν τον Βατράνο.

Ο λευκόδερμος ναύτης δεν άργησε να παρουσιαστεί στο κατώφλι του, δείχνοντας τώρα πιο συγκροτημένος από πριν. Επίσης, έμοιαζε να χαίρεται για το γεγονός ότι, ετούτη τη φορά, ήταν μόνοι στο δωμάτιο, χωρίς την Ιωάννα και τον Σέλιρ’χοκ κοντά τους.

«Θ’αφήσω να περάσει καμια μέρα,» του είπε ο Γεράρδος, βηματίζοντας μες στη καμπίνα, για να γεμίσει ένα ποτήρι νερό για τον εαυτό του, «και μετά, θα σε κατηγορήσω για προδοσία.»

«Βάσει τι στοιχείων, αν επιτρέπεται, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Βατράνος, που κι αυτός στεκόταν.

Θέλει να ξέρει αν τον υποπτεύομαι πραγματικά, ή αν το μόνο που κάνω είναι να προσπαθώ να ξεσκεπάσω κάποιον άλλο, παρατήρησε ο Γεράρδος. «Είχες το κίνητρο· πίστευες ότι ο Σκρά’ηγκεμ σε έκλεψε στα χαρτιά. Βγήκες απ’το σκάφος και, μυστηριωδώς, επανεμφανίστηκες μέσα σ’αυτό. Σκότωσες τον τελευταίο Κρά’αν πριν να μιλήσει. Σε είχαν δει να φοράς γκρίζα κάπα, προτού βγεις από την Ανεμομάχη· και ο προδότης που έφερε τους δολοφόνους στο πλοίο φορούσε, επίσης, γκρίζα κάπα. Τέλος, από όλους όσους ανέκρινα εσύ είχες το χειρότερο άλλοθι.»

«Γιατί, ο Αρχίανδρος δε θα μπορούσε να λέει ψέματα, Καπετάνιε;»

«Θα μπορούσε,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος, αν και ήξερε πως δεν έλεγε, επειδή είχε, πριν από λίγη ώρα, πάει να ελέγξει το δεύτερο αμπάρι, και είχε δει ότι, όντως, κάποιος είχε ανοίξει μπουκάλια

και είχε πιει, «αλλά δε μ'ενδιαφέρει τώρα αυτό, όπως καταλαβαίνεις. Εκείνο που μ'ενδιαφέρει είναι ότι, στα μάτια των υπολοίπων, μπορείς να φανείς ευκολότερα υπαίτιος· κι επιπλέον, σ'εμπιστεύομαι περισσότερο απ'τον Αρχίανδρο, για να φέρεις σε πέρας ετούτη την αποστολή.»

«Δε θα σ'απογοητεύσω, Καπετάνιε.»

Το ελπίζω… Ο Γεράρδος ήπιε, αργά, μια γουλιά νερό, παρατηρώντας τον.

«Πώς ακριβώς θα γίνουν τα πράγματα, λοιπόν;» ρώτησε ο Βατράνος.

«Τι εννοείς;»

«Πώς ακριβώς θα στηθεί η ψεύτικη εκτέλεση;»

«Ο Σέλιρ'χοκ θα φροντίσει να φανείς νεκρός, όταν θα σε πυροβολήσω.»

Ο Βατράνος συνοφρυώθηκε. «Δεν τον εμπιστεύομαι αυτόν τον μαυρόδερμο μάγο, Καπετάνιε· μου μοιάζει περίεργος. Από πόσο παλιά τον ξέρεις;»

«Από αρκετά παλιά,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, αν και, βέβαια, τώρα τον είχε γνωρίσει· το γεγονός, όμως, ότι ήταν με την Επανάσταση έλεγε πως όφειλε να του έχει εμπιστοσύνη.

Η απάντηση του Καπετάνιου δε φάνηκε ν'αρέσει στον Βατράνο, ο οποίος είπε: «Θα πρέπει νάναι πολύ καλοί σου φίλοι κι οι δυο τους, και ο μάγος και αυτή η γυναίκα, για να τους ταξιδεύεις μες στο Κενό δίχως νάχουν κανένα εμπόρευμα. Πληρώνουν ικανοποιητικά, τουλάχιστον;»

«Πληρώνουν όσο χρειάζεται.»

«Και πού τους πηγαίνεις;»

Ο Γεράρδος ήπιε την τελευταία γουλιά απ'το ποτήρι του και το άφησε στο γραφείο. «Δε νομίζω, Βατράνε, ότι όλ'αυτά είναι επί του παρόντος. Σε κάλεσα εδώ για να σου πω να είσαι έτοιμος για την εκτέλεσή σου, μετά από καμια μέρα.»

«Ακόμα, όμως, δε μου έχεις εξηγήσει πώς ακριβώς θα γίνει η εκτέλεση. Τι θα κάνει ο μάγος;»

«Θα σου πει ο ίδιος, όταν μιλήσεις μαζί του· αλλά, απ'ό,τι είπε σε μένα, πολύ γενικά, θα περάσει κάποιο εξάρτημα κάτω από το δέρμα σου, το οποίο θα ενεργοποιηθεί την κατάλληλη στιγμή, χτυπώντας σε με ενεργειακά κύματα· αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα να λιποθυμήσεις και αρκετά αιμοφόρα αγγεία στο κεφάλι σου να σπάσουν με πίεση. Έτσι, θα φανεί σαν να σε έχω πυροβολήσει στο μέτωπο, και όλοι θα πιστέψουν πως είσαι νεκρός· στην πραγματικότητα, όμως, δε θα έχεις αποκτήσει παρά ένα επιφανειακό τραύμα.»

Ο Βατράνος φάνηκε νευρικός. «Κι αν κάτι δεν πάει καλά; Αν οι αλχημείες του μάγου με σκοτώσουν στ'αλήθεια;»

«Δε νομίζω πως είναι τόσο ερασιτέχνης, Βατράνε. Πίστεψέ με, είσαι μακράν πιο ασφαλής από τον Σέλιρ'χοκ, παρά από τον Σκρά'ηγκεμ, σε περίπτωση που παραμείνεις ζωντανός και δεν βρεθεί ο προδότης.»

* * *

Η Ιωάννα στεκόταν μπροστά στο φινιστρίνι της καμπίνας του Σέλιρ'χοκ και αγνάντευε το Κενό, καθώς η νύχτα είχε έρθει και το πορφυρό του χρώμα είχε σκουρύνει, είχε γίνει σχεδόν μαύρο.

«Πού είναι το Τρίγωνο, μάγε; Το έχουμε περάσει, ή δεν έχουμε ακόμα φτάσει εκεί;»

Ο Σέλιρ'χοκ ήταν καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού του. Στα μαύρα του χέρια κρατούσε μια σκληρή, μακριά βελόνα και μια μικρή, μεταλλική πλάκα, γεμάτη ακόμα πιο μικροσκοπικά καλώδια και χαράγματα. Με τη βελόνα, σκάλιζε την πλάκα σε διάφορα σημεία, κάνοντας λάμψεις να παρουσιάζονται και να χάνονται, και δημιουργώντας καινούργια χαράγματα κάπου-κάπου, ενώ τα παλιότερα έμοιαζαν ν'αλλάζουν σχήμα με το άγγιγμα της βελόνας, σαν να μην ήταν λαξεμένα σε μέταλλο αλλά σε ζυμάρι, ή σαν να ήταν ζωντανά.

«Το Τρίγωνο βρίσκεται από κει,» είπε, και η Ιωάννα στράφηκε, για να δει πού της έδειχνε.

Ο Σέλιρ'χοκ είχε υψωμένο το χέρι του προς τον αντικρινό τοίχο, προς τη μεριά όπου βρισκόταν και η δική της καμπίνα.

«Και κάτω,» πρόσθεσε ο μάγος. «Περίπου σαράντα μίλια Κενού κάτω απ'την Κρά'αν'φεγκ... αν οι λέξεις επάνω και κάτω μπορούν να έχουν κανένα ιδιαίτερο νόημα σ'έναν χώρο σαν ετούτο.» Ανασήκωσε τους ώμους του και συνέχισε να σκαλίζει τη μεταλλική πλάκα με τη βελόνα. «Γιατί ρωτάς, όμως;»

«Για κανέναν ιδιαίτερο λόγο,» αποκρίθηκε η Ιωάννα· και είπε: «Πάω στην καμπίνα μου.»

«Καληνύχτα.»

Η Ιωάννα έφυγε και, όπως είχε πει, πήγε στην καμπίνα της. Τράβηξε την κουρτίνα απ'το φινιστρίνι και κοίταξε έξω, στο Πορφυρό Κενό. Το μόνο που μπορούσε να δει, εκτός από την αχανή απεραντοσύνη που σ'έκανε να αισθάνεσαι τόσο μικρός, ήταν μερικές αιωρούμενες βραχονησίδες. Το Τρίγωνο –ένα σύμπλεγμα δέκα νησιών, αν θυμόταν καλά τον αριθμό τους– βρισκόταν πολύ μακριά, για να μπορεί να το αγναντέψει.

Το Τρίγωνο...

Η Ιωάννα έκλεισε τα μάτια της, προσπαθώντας να ξεχάσει. Αλλά διαπίστωσε πως, όταν τα μάτια της ήταν κλειστά, οι εικόνες που τη στοίχειωναν έρχονταν πιο έντονα στο μυαλό της.

Το Τρίγωνο...

Το μοναδικό μέρος του Κενού που είχε γνωρίσει καλά, πριν από ετούτη την αποστολή. Ένα μέρος όπου η Παντοκράτειρα είχε στείλει εκείνη και μερικές άλλες Μαύρες Δράκαινες, προκειμένου να διαλύσουν μια επιστημονική βάση που λειτουργούσε εναντίον της. Να τη διαλύσουν και να σκοτώσουν τους πάντες μέσα σ'αυτήν. Δίχως καμία εξαίρεση.

Οι Μαύρες Δράκαινες είχαν περιπλανηθεί για κάμποσες ώρες στα ξερονήσια του Τριγώνου, μέχρι να καταφέρουν να εντοπίσουν το μεταλλικό, θολωτό κατασκεύασμα. Η συνέχεια, όμως, ήταν απλή. Παρότι υπήρχε κάποιο σύστημα προφύλαξης της βάσης, δε δυσκολεύτηκαν να διεισδύσουν· η εκπαίδευσή τους ήταν καλύτερη από το σύστημα: δεν μπορούσε να τις εξολοθρεύσει, ούτε καν να τις παρεμποδίσει.

Κι όταν βρέθηκαν στο εσωτερικό, η σφαγή άρχισε.

Η *σφαγή*. Μ'όλη τη σημασία της λέξης.

Γιατί η βάση –για κάποιο λόγο που η Ιωάννα ακόμα δεν γνώριζε– ήταν γεμάτη παιδιά. Τα παιδιά ήταν πολύ, πολύ περισσότερα από τους ενήλικες. Και οι Μαύρες Δράκαινες έπρεπε να τα σκοτώσουν όλα, μέχρι το τελευταίο, σύμφωνα με τις διαταγές τους.

Η Ιωάννα, ασφαλώς, δεν είχε διστάσει ούτε στιγμή, αν και μέσα της, ακόμα και τότε, υπήρχε κάτι που αντιδρούσε, κάτι που ήθελε να επαναστατήσει, να αμφισβητήσει τις διαταγές.

Μετά, όμως, φεύγοντας από τη διαλυμένη επιστημονική βάση και από το Κενό, είχε πάψει πια να το σκέφτεται. Ήταν άλλη μια αποστολή που είχε τελειώσει με επιτυχία. Η Παντοκράτειρα είχε μείνει ευχαριστημένη, και μονάχα αυτό μετρούσε.

Το περιστατικό είχε σχεδόν σβηστεί από το νου της Ιωάννας.

Μέχρι τώρα, που είχε επιστρέψει στο Πορφυρό Κενό, έχοντας αναλάβει ετούτη τη φορά μια αποστολή, όχι για την Παντοκράτειρα, αλλά για τις δυνάμεις που της εναντιώνονταν.

Τα βλέφαρά της άνοιξαν. Αναστέναξε.

Τουλάχιστον, σκέφτηκε, *δε φαίνεται ότι θα περάσουμε κοντά από το Τρίγωνο.*

Έτσι, μπορούσε και πάλι να προσποιηθεί πως τίποτα δεν είχε συμβεί…

.9.

«Πώς πάει η έρευνα, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Σκρά'ηγκεμ, καθώς οι δυο τους βρίσκονταν στη γέφυρα. Ο Υποπλοίαρχος ρύθμιζε τον χάρτη πλοήγησης, ενώ ο Γεράρδος ατένιζε έξω από ένα φινιστρίνι.

«Καλά, πιστεύω,» αποκρίθηκε, και πλησίασε τον πίνακα ελέγχου των ανιχνευτών, ψάχνοντας να δει αν, παρ'ελπίδα, κάποιο σκάφος ακολουθούσε την *Ανεμομάχη*. Ύστερα απ'όσα είχαν συμβεί στην Κρά'αν'φεγκ, δε θα το θεωρούσε απίθανο να βρει καμια άκατο των Κρά'αν στο κατόπι του. Ωστόσο, οι ανιχνευτές του πλοίου δεν εντόπιζαν τίποτα τέτοιο μέχρι εκεί όπου έφτανε η εμβέλειά τους· πράγμα το οποίο σήμαινε πως, κατά πάσα πιθανότητα, κανένας δεν ακολουθούσε την *Ανεμομάχη*.

«Θα μπορούσα να σε βοηθήσω, ξέρεις...»

«Δεν εμπιστεύομαι την κρίση σου, στην προκειμένη περίπτωση.» Ο Γεράρδος εστίασε τους ανιχνευτές σε μερικά σημεία, μήπως κάτι τού είχε ξεφύγει· μα πάλι δε βρήκε τίποτα.

«Με πληγώνεις, Καπετάνιε.»

«Έχεις βάλει στο μάτι τον Βατράνο· δεν είναι τρόπος αυτός για να διεξάγεις μια έρευνα.»

«Μα, είναι προφανές ότι ο Βατράνος τούς έβαλε μες στο πλοίο!»

«Ίσως, αλλά το 'προφανές' δεν είναι πάντοτε και το αληθές, φίλε μου.»

«Δηλαδή,» είπε ο Σκρά'ηγκεμ, «εσένα η έρευνά σου σ'έχει οδηγήσει προς άλλη κατεύθυνση;»

«Θα δείξει,» αποκρίθηκε, μυστηριωδώς, ο Γεράρδος. «Συγκεντρώνω ακόμα στοιχεία. Δε βρίσκομαι μακριά απ'την αλήθεια, αλλά θέλω να επιβεβαιώσω ορισμένα πράγματα.»

Ο Σκρά'ηγκεμ ασχολήθηκε για λίγη ώρα με τον χάρτη πλοήγησης, σιωπηλά. Ύστερα, είπε: «Καπετάνιε, έχεις χαράξει μια πορεία στη μνήμη του συστήματος...» Πατώντας ένα πλήκτρο, έκανε μια κόκκινη γραμμή ν'αρχίσει ν'αναβοσβήνει επάνω στον χάρτη της οθόνης εμπρός του: μια γραμμή που ξεκινούσε από την Άκρη, περνούσε από το Κρά'αν'φεγκ, και συνέχιζε σχεδόν ώς το τέλος του χάρτη. «Πρόκειται για λάθος;»

«Δε βλέπω κανένα λάθος, Σκρά'ηγκεμ,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, καθισμένος πίσω απ'το γραφείο της γέφυρας.

«Η πορεία δεν είναι καν καλοσχεδιασμένη,» είπε ο Κρά'αν· «η γραμμή που βλέπουμε είναι ο... μέσος όρος των πιθανών δρόμων που φαίνεται να σκέφτεσαι ν'ακολουθήσεις.»

«Ναι, έτσι πρέπει να είναι,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος, παρατηρώντας την οθόνη με το ένα του χέρι στο σαγόνι.

«Με δουλεύεις, Καπετάνιε; Εσύ ποτέ δε χαράζεις τόσο άτσαλες πορείες· είσαι πάντα ακριβής και συγκεκριμένος. Επιπλέον, πώς είναι δυνατόν αυτή η καταραμένη γραμμή να ξεκινά απ'την Άκρη και να φτάνει μέχρι... μέχρι τα διαολεμένα πέρατα του σύμπαντος;»

«Φτάνει μέχρι εκεί γιατί εκεί πηγαίνουμε,» εξήγησε ο Γεράρδος. «Και δεν έχω χαράξει καλύτερη πορεία γιατί, ακόμα, δεν είμαι βέβαιος ποιον δρόμο συμφέρει ν'ακολουθήσω.»

Τα στενά μάτια του Σκρά'ηγκεμ στένεψαν περισσότερο. «Πού ακριβώς πηγαίνεις τους επιβάτες μας, μπορώ να μάθω;»

«Σ'ένα νησί.»

«Στα διαολεμένα πέρατα του σύμπαντος;»

«Ναι.»

«Χωρίς εμπόρευμα και χωρίς τίποτα... Ξεκινήσαμε απ'την Άκρη, άδειοι, και–»

«Γνωρίζω την κατάσταση, Σκρά'ηγκεμ.»

«Πόσο πληρώνουν αυτοί οι δύο, η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ;» θέλησε να μάθει ο Υποπλοίαρχος.

«Τίποτα.»

«Τίποτα*;* Και πώς θα βγουν τα έξοδα του ταξιδιού, Καπετάνιε;»

«Μην ανησυχείς, θα τα καταφέρουμε.»

«Το πλήρωμα θα θέλει να πληρωθεί,» είπε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Θα πληρωθεί,» τον διαβεβαίωσε ο Γεράρδος.

«Το ριψοκινδυνεύεις, Γεράρδε.»

«Το ριψοκινδυνεύω;» Ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα του και πλησίασε τον Σκρά'ηγκεμ. «Τι πάει να πει αυτό;»

«Γνωρίζεις τι γίνεται με τα πληρώματα που μένουν απλήρωτα και που ο καπετάνιος τους τα οδηγεί σε μακρινά ταξίδια όπου δεν υπάρχει ούτε ένα λιμάνι της προκοπής.»

«Έχω βοηθήσει τους περισσότερους από εσάς πολύ πιο πολύ απ'ό,τι θα σας βοηθούσε ο οποιοσδήποτε καπετάνιος, Σκρά'ηγκεμ. Θες να πεις ότι ακόμα δε μ'εμπιστεύεστε;»

«Φυσικά και σ'εμπιστεύομαι, Καπετάνιε. Εγώ κι ολόκληρο το πλήρωμα σ'εμπιστευόμαστε, αλλά νομίζω πως τώρα το παρατραβάς μ'ετούτο το ταξίδι. Οι ναύτες δεν ξέρουν τίποτα για τους μυστηριώδεις ταξιδιώτες σου· ούτε κι εγώ δεν ξέρω τίποτα· και άσχημες φήμες έχουν ήδη αρχίσει να κυκλοφορούν.»

«Τι φήμες;»

«Υποθέσεις για το ποιοι μπορεί νάναι αυτοί οι δύο και τι μπορεί να θέλουν μαζί μας. Κι όλοι αναρωτιούνται πώς είναι δυνατόν να δέχτηκες να μεταφέρεις μονάχα δύο επιβάτες, δίχως νάχεις γεμίσει τ'αμπάρια μ'εμπόρευμα, συγχρόνως. Ορισμένοι λένε πως η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ είναι πλούσιοι που σ'έχουν

χρυσοπληρώσει. Ορισμένοι άλλοι λένε πως είναι άνθρωποι της Παντοκράτειρας.»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Δεν ισχύει ούτε το ένα ούτε το άλλο.»

«Τι είναι, τότε;» ρώτησε ο Σκρά'ηγκεμ, παρατηρώντας το πρόσωπό του· οι κεραίες του ήταν τεντωμένες πάνω απ'το κεφάλι του, σαν να προσπαθούσε μ'αυτές να διαβάσει το μυαλό του Καπετάνιου.

«Παλιοί γνωστοί.» Ο Γεράρδος απομακρύνθηκε από τον Υποπλοίαρχό του, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο.

«Παράξενο. Δεν τους είχες αναφέρει ποτέ πριν.»

«Δε σου έχω μιλήσει για όλους τους παλιούς μου γνωστούς, Σκρά'ηγκεμ.»

«Από τη Χάρνταβελ είναι; Από τον καιρό που ήσουν ιερέας;»

«Όχι,» είπε, κοφτά, ο Γεράρδος, μη θέλοντας ν'αρχίσει την κουβέντα σχετικά με την ιεροσύνη του. Ο Σκρά'ηγκεμ ανέκαθεν τον έψηνε να του πει γιατί είχε φύγει από τη Χάρνταβελ –και δεν ήταν ο μόνος. Ολόκληρο το πλήρωμα έμοιαζε να επιθυμεί να το μάθει αυτό· τους εξήπτε την περιέργεια. Ο Γεράρδος ήταν, όμως, βέβαιος πως κανείς τους δε θα μπορούσε να καταλάβει. Κι επιπλέον, δεν υπήρχε κανένας απολύτως λόγος να ξύνει παλιές πληγές· είχε έρθει στη Σεργήλη και στο Πορφυρό Κενό για ν'αφήσει τη Χάρνταβελ πίσω του.

«Από πού τους ξέρεις, τότε;» απαίτησε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Έχει σημασία;»

«Γιατί το κρύβεις;»

«Δεν κρύβω τίποτα, Σκρά'ηγκεμ. Πρόκειται για δύο επιβάτες που πηγαίνουν σ'έναν συγκεκριμένο προορισμό· δεν καταλαβαίνω γιατί θάπρεπε να σ'ενδιαφέρει κάτι περισσότερο γι'αυτούς.»

«Γιατί ο προορισμός τους είναι στα διαολεμένα πέρατα του σύμπαντος!»

Ο Γεράρδος ανασήκωσε τους ώμους. «Και λοιπόν;»

«Δε βγάζει κανείς άκρη μαζί σου σήμερα!» γρύλισε ο Σκρά'ηγκεμ, υψώνοντας και τα τέσσερα χέρια του, απεγνωσμένα. «Με κάνεις ν'αναρωτιέμαι διάφορα,» πρόσθεσε.

«Μην αναρωτιέσαι· έχε μου εμπιστοσύνη.»

«Το πλήρωμα θα ζητήσει εξηγήσεις, αργά ή γρήγορα,» τον προειδοποίησε ο Υποπλοίαρχος.

«Και πάλι, δεν καταλαβαίνω γιατί. Είναι κάποιοι επιβάτες που τους μεταφέρουμε σ'ένα συγκεκριμένο μέρος· δεν υπάρχει λόγος να γνωρίζει κανείς τίποτα περισσότερο γι'αυτούς.»

«Οι επιβάτες είναι παράξενοι, και δεν έχουμε πάρει κι εμπόρευμα.»

«'Παράξενος' μπορεί νάναι ο καθένας, Σκρά'ηγκεμ· και για το

εμπόρευμα τα είπαμε.»

«Βασικά, δεν είπαμε τίποτα. Ακόμα δεν μπορώ να κατανοήσω τι σ'έπιασε και τρέχεις στα πιο απόμακρα μέρη του Κενού με τ'αμπάρια του πλοίου άδεια!»

Ο Γεράρδος κάθισε στην πολυθρόνα του, δίχως ν'απαντήσει. Εξάλλου, ο Σκρά'ηγκεμ δεν έμοιαζε να ζητά απάντηση· έμοιαζε περισσότερο να θέλει να τσακωθεί. Τα νεύρα του ήταν ακόμα τσιτωμένα, από την απόπειρα δολοφονίας εναντίον του, κι απ'το γεγονός ότι ο Βατράνος –τον οποίο θεωρούσε, σώνει και καλά, υπεύθυνο– δεν είχε εκτελεστεί.

«Μπορείς, τουλάχιστον, να μου πεις πού ακριβώς κατευθυνόμαστε;» ρώτησε ο Σκρά'ηγκεμ. «Δε φαίνεται να υπάρχει νησί εκεί όπου τελειώνει η πορεία που έχεις χαράξει.»

«Υπάρχει.» Ο Γεράρδος άναψε τσιγάρο.

Ο Σκρά'ηγκεμ στράφηκε στην οθόνη, και μεγέθυνε τον χάρτη γύρω από το τέλος της γραμμής που αναβόσβηνε. «Δεν υπάρχει,» παρατήρησε.

«Σύμφωνα με *αυτόν* τον χάρτη.»

«Γιατί, ποιον χάρτη ακολουθούμε;»

Ο Γεράρδος άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του και τράβηξε από μέσα ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί. «Ετούτον εδώ. Δεν είχα χρόνο να τον περάσω στο σύστημα του πλοίου, αλλά είχα χαράξει την πορεία μας με το μάτι. Αν θες, μπορείς να τον περάσεις εσύ.»

Ο Σκρά'ηγκεμ πλησίασε το γραφείο, πήρε σε δύο απ'τα χέρια του τον χάρτη, και τον άνοιξε εμπρός του. Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα του στην οθόνη και τον συνέκρινε με τον χάρτη εκεί. «Πράγματι, φαίνεται να υπάρχει ένα νησί στο σημείο όπου κατευθυνόμαστε. Είσαι σίγουρος, όμως, ότι αυτός ο χάρτης είναι έγκυρος;»

«Λογικά, πρέπει να είναι.»

Ο Σκρά'ηγκεμ έστρεψε τη ματιά του στον Καπετάνιο της *Ανεμομάχης*. «Δεν είναι δικός σου, έτσι; Είναι των επιβατών μας.»

«Έχει σημασία; Μου είπαν πού θέλουν να τους πάω και τους πηγαίνω.»

«Ο προορισμός με εκπλήσσει, Καπετάνιε…»

«Μου το είπες ήδη, Σκρά'ηγκεμ.»

Ο Υποπλοίαρχος πήρε τον χάρτη και πήγε στο σύστημα πλοήγησης, αρχίζοντας να τον αποθηκεύει στη μνήμη.

* * *

«Γεράρδε;»

Ο Καπετάνιος της *Ανεμομάχης* καθόταν στην καμπίνα του και έπαιρνε μεσημεριανό. Ύψωσε το βλέμμα και είδε την Αλκυόνη να στέκεται στο κατώφλι· η πόρτα πρέπει να ήταν μισάνοιχτη, και η Ανεμοσκόπος την είχε ανοίξει χωρίς εκείνος να την ακούσει.

«Η όψη σου είναι παράξενη,» της είπε ο Γεράρδος.

Η Αλκυόνη μειδίασε. «Αναρωτιόμουν αν εξακολουθεί να ισχύει εκείνη η πρόσκληση για μεσημεριανό.»

«Αυτό είναι ακόμα πιο παράξενο.»

Η Αλκυόνη συνοφρυώθηκε. «Ποιο πράγμα;»

«Το γεγονός ότι θυμήθηκες πως σε είχα προσκαλέσει για φαγητό πριν από δύο μέρες.»

«Η μνήμη μου δεν είναι και τόσο χάλια.»

Όχι, σκέφτηκε ο Γεράρδος, *αλλά το μυαλό σου είναι, συνήθως, αλλού.* «Κάθισε,» της είπε. «Θα παραγγείλω–»

«Δε χρειάζεται.» Η Αλκυόνη έφερε εμπρός της αυτό που κρατούσε πίσω της: ένα μπολ με φαγητό από την τραπεζαρία.

«Βλέπω, λοιπόν, πως ήρθες προετοιμασμένη…» Που *σημαίνει ότι, μάλλον, θες να μου μιλήσεις για κάτι. Και θα έλεγα πως καιρός ήταν.*

Η Αλκυόνη έκλεισε την πόρτα με το πόδι και πλησίασε το γραφείο όπου καθόταν ο Γεράρδος, για ν'ακουμπήσει το μπολ της στην ξύλινη επιφάνειά του και να καθίσει αντίκρυ στον Καπετάνιο της Ανεμομάχης.

Εκείνος τής γέμισε ένα ποτήρι κρασί.

«Ευχαριστώ.»

Άρχισαν να τρώνε, σιωπηλά.

«Τι νέα, λοιπόν;» ρώτησε η Αλκυόνη, μετά από λίγο.

«Σχετικά με την έρευνα για τον προδότη;»

Η Αλκυόνη ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Ναι, σχετικά μ'αυτό.»

«Πλησιάζω.»

«Αλήθεια;» Προσποιητό ενδιαφέρον.

«Ναι.»

«Ωραία,» είπε η Αλκυόνη, και ήπιε μια γουλιά κρασί. «Νομίζεις πως είναι ο Βατράνος;»

«Ναι, νομίζω ότι θα μπορούσε να είναι.»

«Και τι θα κάνεις μαζί του; Θα τον σκοτώσεις, όπως είπες στο πλήρωμα;»

«Φυσικά, αν όντως είναι αυτός.»

«Και…» Η Αλκυόνη ανακίνησε το κρασί μέσα στο ποτήρι της, κοιτάζοντάς το. «Οι δύο άλλοι που είναι μαζί μας –η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ– πού πηγαίνουν;» Τώρα το ενδιαφέρον της δεν ήταν καθόλου προσποιητό, παρότι η Ανεμοσκόπος προσπαθούσε, φανερά, να το κρύψει.

Αλλά δεν μπορούσε να το κρύψει από τον Γεράρδο, ο οποίος σκέφτηκε: Τι *στο Κενό; συνεννοημένη με τον* Σκρά'ηγκεμ *είναι;* «Γιατί ρωτάς;»

Η Αλκυόνη μόρφασε. «Γενικά. Ο μαυρόδερμος τύπος είναι μάγος, δεν είναι;»

«Ναι, μάγος είναι· και λοιπόν;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο… Πού πηγαίνουν, όμως;»

«Σ'ένα νησί.»

Η Αλκυόνη έφαγε μια πιρουνιά απ'το φαγητό της, μοιάζοντας να σκέφτεται πώς να συνεχίσει την κουβέντα. Τελικά, χαμογέλασε λοξά. «Το είχα καταλάβει αυτό.» Μάλλον, είχε αποφασίσει ν'ακολουθήσει τη μέθοδο κάνουμε-ελαφριά-ευχάριστη-κουβέντα-μέχρι-να-ξεφύγει-στον-άλλο-εκείνο-που-θέλουμε-να-μάθουμε.

Ο Γεράρδος ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί του, για ν'αποφύγει να μιλήσει.

«Είναι μακριά αυτό το νησί;» ρώτησε η Ανεμοσκόπος.

Ο Γεράρδος άφησε κάτω το ποτήρι του. «Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος που θες να μάθεις, Αλκυόνη;»

«Τι λόγος να υπάρχει; Απλά, επειδή ο τύπος είναι μάγος, μου έχει κινήσει την περιέργεια. Σε τι νησί θα πήγαινε ένας μάγος;…»

Ο Γεράρδος την ατένισε, για λίγο, ανέκφραστα· ύστερα, γέλασε.

«Είπα κάτι αστείο;»

«Τα ψέματά σου είναι οικτρά, Αλκυόνη.»

«Με προσβάλλεις!»

«Πίστευες ότι είναι καλύτερα;»

«Με προσβάλλεις γιατί *δεν* λέω ψέματα!» τόνισε εκείνη.

«Φυσικά και λες,» είπε ο Γεράρδος με βεβαιότητα. «Υπάρχει λόγος που σ'ενδιαφέρει πού πηγαίνουν αυτοί οι δύο. Σοβαρός λόγος.»

«Εντάξει,» είπε η Αλκυόνη, «αφού δε με πιστεύεις, καλύτερα να πηγαίνω»· κι έκανε να σηκωθεί.

Ο Γεράρδος την έπιασε απ'τον αγκώνα. «Από την αρχή που μου ζήτησες να έρθεις μαζί μου σε τούτο το ταξίδι, είχα καταλάβει ότι κάτι μού κρύβεις. Τι είναι; Γιατί δε μου λες; Και τι σχέση μπορεί νάχει με τους επιβάτες μου, ε;»

Η Αλκυόνη αναστέναξε, παύοντας να προσπαθεί να σηκωθεί. «Πώς είναι δυνατόν να είσαι τόσο σίγουρος, πανάθεμά σε;»

«Σε ξέρω αρκετά καλά, για να μπορώ να το καταλάβω.» Ο Γεράρδος άφησε τον αγκώνα της. «Αλλά εκείνο που, πραγματικά, *δεν* μπορώ να καταλάβω είναι γιατί αποφάσισες να μου πεις ψέματα.»

«Δε σου είπα ακριβώς *ψέματα*, Γεράρδε· απλά, δε σου είπα τα πάντα… επειδή φοβόμουν ότι ίσως να μη δεχτείς να με πάρεις στο σκάφος, αν…»

«Αν τι;»

Η Αλκυόνη ύψωσε το βλέμμα της από το τραπέζι στο πρόσωπό του. «Θα σου πω, αλλά υποσχέσου ότι δε θα με πετάξεις έξω απ'το πλοίο, σε καμια βραχονησίδα.»

«Αλκυόνη, αν αυτό είναι κάτι σοβαρό –κάτι επικίνδυνο– και δεν μου το είπες εξαρχής….»

«Θα με πετάξεις έξω απ’το πλοίο!;»

«Θα σε πετάξω *σίγουρα* έξω απ’το πλοίο αν *δεν* μου πεις, τώρα αμέσως, τι ακριβώς συμβαίνει μαζί σου· γιατί, μη γνωρίζοντας, είμαι βέβαιος πως στο μυαλό μου πιθανώς να μεγαλοποιώ τα πράγματα. Κι επιπλέον, τι είναι αυτό το τόσο τρομερό; Έχεις την υποψία ότι ίσως να σε καταδιώκουν;»

Η Αλκυόνη κούνησε το κεφάλι.

«Το φαντάστηκα, γιατί σήμερα το πρωί έλεγξα τους ανιχνευτές του σκάφους και δεν εντόπισα κανέναν να μας παρακολουθεί.»

Η Αλκυόνη δάγκωσε το κάτω της χείλος. «Είναι παράξενο… αυτό που μου συμβαίνει.»

«Δε με εκπλήσσει· τα πάντα που σου συμβαίνουν είναι παράξενα.»

Η Αλκυόνη αναποδογύρισε τα μάτια. «Ευχαριστώ…»

Ο Γεράρδος ήπιε μια γουλιά κρασί. Άνοιξε την ταμπακέρα του και της πρόσφερε τσιγάρο. Η Αλκυόνη πήρε ένα, κι εκείνος τής το άναψε. Ύστερα, άναψε ένα για τον εαυτό του.

«Θυμάσαι το όραμα για το οποίο σου είχα μιλήσει; Το όραμα που ξέχασα;» τον ρώτησε η Ανεμοσκόπος.

Ο Γεράρδος ένευσε. «Το θυμάμαι.»

«Όσο περίμενα μέσα στο παλιό σου σκάφος, τον Μακρινό Ταξιδευτή, ένας άντρας ήρθε και με συνάντησε, λέγοντας πως μπορούσε να με βοηθήσει να ξαναβρώ το όραμά μου. Στην αρχή, δεν τον πίστεψα· τον ρώτησα τι λόγο είχε εκείνος να θέλει να με βοηθήσει. Μου απάντησε πως οι λόγοι του δε μ’ενδιέφεραν, και είπε πως, συνταξιδεύοντας μαζί σου, θα μπορούσα να ξαναβρώ το όραμά μου. Να το ξαναβρώ εκεί όπου κατευθύνεσαι.»

«Και δε σκέφτηκες ότι αυτό θα ήθελα να το ξέρω;»

«Το σκέφτηκα, βέβαια. Αλλά, επίσης, σκέφτηκα ότι ίσως να παραξενευόσουν και να μη μ’έπαιρνες μαζί. Εγώ, όμως, δεν μπορούσα να το ρισκάρω, Γεράρδε…» Αναστέναξε. «Πρέπει να το ξαναβρώ το όραμά μου. Πρέπει.»

«Γιατί;»

«Με *βασανίζει!* Δε μ’αφήνει να ησυχάσω!» Απέστρεψε το βλέμμα της. «Δεν είναι δυνατόν να καταλάβεις…»

Ανεμοσκόποι… μούγκρισε εσωτερικά ο Γεράρδος. *Παραφροσύνη κι ανωμαλία, να πάρει το Κενό!…* Ρώτησε: «Ποιος ήταν ο άντρας που σου μίλησε;»

«Δε μου είπε τ’όνομά του.»

«Πώς ήταν στην εμφάνιση;»

«Δεν τον είδα· φορούσε κουκούλα.»

«Υπέροχα! Κανένα άλλο καλό νέο;»

«Όχι, αυτά είναι…» Η Αλκυόνη έσβησε το τσιγάρο της μες στο τασάκι, αποφεύγοντας το βλέμμα του Γεράρδου.

«Βρίσκεσαι, λοιπόν, σταλμένη εδώ από έναν τελείως άγνωστο άνθρωπο–»

«Δεν είμαι *σταλμένη*!» διαμαρτυρήθηκε η Αλκυόνη. «Δε μου ζήτησε να κάνω τίποτα ιδιαίτερο· μου είπε μόνο πού θα μπορούσα να ξαναβρώ το όραμά μου!»

«Και ίσως αυτό, και μόνο αυτό, να είναι το 'κάτι ιδιαίτερο' που ήθελε να κάνεις.»

Η Αλκυόνη μόρφασε, στραβώνοντας τα χείλη. «Γιατί; Δε βγάζει νόημα.»

«Για σένα, όχι· για εκείνον, μάλλον ναι.»

«Υποσχέθηκες να *μην* με πετάξεις απ'το σκάφος, τώρα που σ'τα είπα,» τόνισε, απότομα, η Αλκυόνη.

«Δεν το υποσχέθηκα αυτό· σου είπα ότι *σίγουρα* θα σε πετάξω έξω αν *δεν* μου τα πεις.»

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Και τώρα θα με πετάξεις;»

«Όχι.» Ο Γεράρδος φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια, παρατηρώντας την. «Ακόμα.»

«Έλα τώρα, Γεράρδε, αφού κατά βάθος το ξέρεις ότι το πλοίο θα είναι άδειο χωρίς εμένα…» μειδίασε η Αλκυόνη.

Ο Γεράρδος ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, κουνώντας το κεφάλι. Έσβησε το τσιγάρο του και ρώτησε: «Ο τύπος που σ'έστειλε εδώ είχε τίποτα το χαρακτηριστικό επάνω του; Οτιδ–»

«Δε μ''έστειλε',» επέμεινε εκείνη.

Ο Γεράρδος αγνόησε τη διαμαρτυρία της. «Σκέψου, Αλκυόνη: είχε τίποτα το χαρακτηριστικό επάνω του; Κάτι που σου έκανε εντύπωση;»

Η Αλκυόνη δάγκωσε το χείλος της, μοιάζοντας συλλογισμένη. «Ναι,» είπε, τελικά, «είχε.

»Κατ'αρχήν, έκανε ένα πράγμα που δεν ξέρω πόσο εύκολα μπορεί να κάνει κάποιος…»

«Τι πράγμα;»

«Εξουδετέρωσε τον Μακρινό Ταξιδευτή.»

«Τον *εξουδετέρωσε;* Τι σημαίνει αυτό;»

«Τον έκανε να σταματήσει να μιλά. Τον κοίμισε. Τα φώτα του έσβησαν, και η παράξενη νοημοσύνη του δεν υπήρχε, για όσο ο άντρας ήταν εκεί.»

Μάγος; αναρωτήθηκε ο Γεράρδος. *Μονάχα ο Σέλιρ'χοκ θα μπορεί να μου δώσει απάντηση.* Κι επιπλέον, τώρα θυμήθηκε πως ήθελε να ρωτήσει τον Σέλιρ'χοκ και για το πνεύμα που κατοικούσε μέσα στον Μακρινό Ταξιδευτή…

Η Αλκυόνη συνέχισε: «Το άλλο πράγμα που παρατήρησα

σχετικά μ’αυτόν ήταν ότι κρατούσε ένα κοντό ραβδί. Και στην άκρη του ραβδιού υπήρχε μια γυάλινη σφαίρα, που μέσα της… νομίζω πως κάτι πλανιόταν, σαν μαύρη ομίχλη.»

Η υπόθεση, όσο πάει, γίνεται και πιο παράξενη, σκέφτηκε ο Γεράρδος. Ακούμπησε το σαγόνι του στις ενωμένες του γροθιές. «Δεν καταλαβαίνω τι συμφέρον μπορεί να έχει αυτός ο τύπος από σένα…» είπε, προβληματισμένα. «Κι επίσης… επίσης, πώς σκατά ήξερε τόσα πολλά για σένα, αλλά και για μένα;»

«Το ίδιο τον ρώτησα κι εγώ. Μου απάντησε ότι έχει προσβάσεις σε μέρη που δεν μπορώ ούτε καν να φανταστώ.»

«Αναλυτικότατη απάντηση…»

«Γεράρδε,» είπε η Αλκυόνη, διστακτικά, «νομίζω ότι είναι– ότι *ίσως* να είναι–»

«–πράκτορας της Παντοκράτειρας.»

Η Ανεμοσκόπος ένευσε.

«Να σε πάρει το Κενό, Αλκυόνη!» μούγκρισε ο Γεράρδος και σηκώθηκε απ’την καρέκλα του. «Κι εγώ το ίδιο σκέφτομαι.» Βάδισε μες στο δωμάτιο, πλησιάζοντας το φινιστρίνι κι ακουμπώντας τα χέρια του εκεί. «Υπάκουσες αυτό που σε πρόσταξε ένας άνθρωπος που υποψιαζόσουν ότι είναι πράκτορας της Παντοκράτειρας!»

«Δεν… δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς,» είπε η Αλκυόνη, καθώς κι εκείνη σηκωνόταν. «Δεν είχα άλλο τρόπο για να ξαναβρώ το όραμά μου, Γεράρδε· και πρέπει οπωσδήποτε να το βρω.»

Ο Γεράρδος στράφηκε να την αντικρίσει. «Το καταλαβαίνεις ότι ίσως να μας έχεις βάλει όλους σε κίνδυνο;» *Γιατί πώς ήξερε αυτός ο τύπος πού πηγαίνω; Πρέπει να γνώριζε για την Ιωάννα και τον Σέλιρ’χοκ, και για την αποστολή τους!*

«Με συγχωρείς…» έκανε η Αλκυόνη, υψώνοντας τα χέρια αμήχανα. «Αλλά δεν είναι και σίγουρο… Θέλω να πω, μπορεί και να μην σας έχω βάλει σε κίνδυνο. Μπορεί αυτή η υπόθεση να μην έχει καμια σχέση μ’εσάς.»

«Δεν καταλαβαίνεις…» αναστέναξε ο Γεράρδος, σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του.

«Εντάξει· είπα, με συγχωρείς! Τι θες να κάνω τώρα; Ν’αυτοκτονήσω; Εξάλλου, εγώ δεν ήμουν που είδα τους Κρά’αν να μπαίνουν στην Ανεμομάχη; Αν εγώ κι ο Φιλοπολίτης δεν είχαμε βοηθήσει, ο Σκρά’ηγκεμ ίσως τώρα νάταν νεκρός!»

«Επομένως, νομίζεις ότι το ένα πράγμα ισοσκελίζει το άλλο;» είπε ο Γεράρδος· ο τόνος της φωνής του φανέρωνε θυμό. «Νομίζεις ότι πρόκειται για παζάρι;»

«Όχι, δε νομίζω ότι– Απλά, σου λέω· προσπαθώ να– Τέλος πάντων, δεν έχει νόημα· θα ξανασυζητήσουμε μια άλλη στιγμή, όταν θάχεις ηρεμήσει!» είπε η Αλκυόνη, και, στρεφόμενη απότομα,

έφυγε απ’την καμπίνα.

* * *

Ο Γεράρδος κάλεσε την Ιωάννα και τον Σέλιρ’χοκ στην καμπίνα του, και τους ενημέρωσε σχετικά με την κατάσταση, μιλώντας τους για τη συνάντηση της Αλκυόνης μ’αυτόν τον μυστηριώδη άντρα και για τις υποψίες του ότι επρόκειτο για κάποιον πράκτορα της Παντοκράτειρας.

«Ο οποίος φαίνεται να γνωρίζει πράγματα για την Αλκυόνη, για εμένα, και για την αποστολή μας στις Αιωρούμενες Νήσους.»

«Ανησυχητικό,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, συλλογισμένα. «Πολύ ανησυχητικό, Καπετάνιε.»

Η Παντοκράτειρα βρίσκεται πάλι στα ίχνη μου! σκέφτηκε η Ιωάννα, πικαρισμένη. *Δεν το πιστεύω! Πώς μας βρήκε, αυτή τη φορά;* Βέβαια, είχε κατασκόπους της και συστήματα παρακολούθησης παντού, αλλά ακόμα κι έτσι…

«Έλεγξες να δεις μήπως μας καταδιώκουν;» ρώτησε τον Γεράρδο. «Η Αλκυόνη ίσως νάχει επάνω της κάποιον πομπό, δίχως να το γνωρίζει.»

«Το έλεγξα· σήμερα το πρωί, μάλιστα, γιατί φοβόμουν ότι ίσως να μας ακολουθούσε καμια άκατος των Κρά’αν.»

«Και δε βρήκες τίποτα;»

«Τίποτα.»

«Τότε, ίσως θα έπρεπε να ψάξεις περισσότερο.»

«Σκοπεύω να το κάνω,» τη διαβεβαίωσε ο Γεράρδος. «Πάντως, και το πρωί έψαξα αρκετά διεξοδικά, εστιάζοντας σε ορισμένες περιοχές, μήπως η άκατος είχε συστήματα απόκρυψης.»

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε, καθώς ήταν καθισμένη στη μία από τις δύο καρέκλες μπροστά απ’το γραφείο του Γεράρδου. «Αν αυτός ο πράκτορας δεν ήθελε ν’ακολουθήσει την Αλκυόνη, τι μπορεί να ήθελε;» αναρωτήθηκε, σα να μονολογούσε. Και στράφηκε στον Σέλιρ’χοκ.

Ο μαυρόδερμος μάγος, που καθόταν στην άλλη καρέκλα, είπε: «Οτιδήποτε. Δεν μπορώ να γνωρίζω.

»Μπορώ, όμως, να ελέγξω αν η Αλκυόνη έχει, όντως, κάποιον πομπό επάνω της, ή όχι.»

«Να την καλέσω;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ναι, Καπετάνιε,» ένευσε ο Σέλιρ’χοκ, «κάλεσέ την.»

Ο Γεράρδος ενεργοποίησε τον τηλεπικοινωνιακό του δίαυλο και ζήτησε να του φέρουν την Αλκυόνη.

Η Ιωάννα είπε: «Η Ανεμοσκόπος σού ανέφερε ότι ο άντρας που της μίλησε κρατούσε ένα κοντό ραβδί, σωστά; Ένα ραβδί με γυάλινη σφαίρα, που μέσα της έμοιαζε να περιφέρεται μια μαύρη ομίχλη.»

Ο Γεράρδος τούς είχε πει μόνο αυτό για τον μυστηριώδη επισκέπτη της Αλκυόνης, προτιμώντας να αφήσει την εξουδετέρωση του Μακρινού Ταξιδευτή για κάποια άλλη στιγμή, που θα εξηγούσε στον Σέλιρ'χοκ και για το πνεύμα μέσα στο σκάφος. Απάντησε στην Ιωάννα: «Ναι· σου θυμίζει κάτι;»

«Ίσως...» μουρμούρισε εκείνη, στενεύοντας τα μάτια. «Ίσως...» Και πιο δυνατά: «Τι χρώμα είχε ο άντρας; Τι χρώμα ήταν το δέρμα του;»

«Δε νομίζω η Αλκυόνη να κατάφερε να δει. Τι υποπτεύεσαι;»

«Αν είχε κόκκινο δέρμα, τότε... τότε, είναι πολύ πιθανό να πρόκειται για τον Πρίγκιπα Τάμπριελ, έναν απ'τους συζύγους της Παντοκράτειρας.»

«Τι *πράγμα;*» *Μόνο αυτό μάς έλειπε,* σκέφτηκε ο Γεράρδος, *να έχουμε έναν απ'τους ίδιους τους συζύγους της Παντοκράτειρας στο κατόπι μας!*

«Ο Τάμπριελ είναι μάγος,» εξήγησε η Ιωάννα, «και έχει στην κατοχή του ένα κοντό ραβδί με γυάλινη σφαίρα στο άκρο. Μέσα στη σφαίρα φαίνεται να πλανιέται μια μαύρη ομίχλη. Την έχ–» *Την έχω δει,* ήταν έτοιμη να πει, μα σταμάτησε τον εαυτό της. Ο Γεράρδος δε γνώριζε ότι ήταν Μαύρη Δράκαινα, και η Ιωάννα προτιμούσε να το κρατήσει έτσι. «Λένε πως ένας δαίμονας, ή θεός, είναι φυλακισμένος εκεί μέσα. Ένα πλάσμα από τη Φεηνάρκια.»

«Δεν ήξερα πως η Παντοκράτειρα είχε για σύζυγό της έναν Δεσμοφύλακα,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Δεσμοφύλακα;»

«Αν ο Τάμπριελ είναι αυτό που νομίζω, τότε είναι ένας από τους Δεσμοφύλακες της Φεηνάρκια–»

«Τους ερυθρόδερμους μάγους που φυλακίζουν δαίμονες;» είπε ο Γεράρδος. «Είναι αληθινές οι φήμες γι'αυτούς;»

«Οι περισσότερες φοβάμαι πως ναι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. Και ρώτησε την Ιωάννα: «Είχες ακούσει ποτέ να τον αποκαλούν Τάμπριελ'λι;»

Προτού εκείνη απαντήσει, ο Γεράρδος τής είπε: «Τον γνωρίζεις από κοντά τον Τάμπριελ;»

Η Ιωάννα λοξοκοίταξε τον Σέλιρ'χοκ. *Δεν έπρεπε να τόχες κάνει αυτό, μάγε, η Έχιδνα να σου πιει το αίμα! Έπρεπε να με είχες ρωτήσει πρώτα!*

Η πόρτα χτύπησε, διακόπτοντάς τους.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Η Αλκυόνη.»

«Πέρασε.»

Η Ανεμοσκόπος μπήκε, και κοίταξε την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ με απορία.

«Ο φίλος μου από δω,» της είπε ο Γεράρδος, δείχνοντας με το

βλέμμα του τον μαυρόδερμο μάγο, «θα ελέγξει μήπως υπάρχει κάποιος πομπός επάνω σου.»

«Πομπός;» έκανε η Αλκυόνη. «Τι πομπός;»

«Κάποια συσκευή μέσω της οποίας οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας ίσως να έχουν τη δυνατότητα να σ'εντοπίζουν,» εξήγησε ο Σέλιρ'χοκ, καθώς σηκωνόταν και την πλησίαζε. Στο δεξί του χέρι βαστούσε το μακρύ ραβδί του· τα μικροσκοπικά κάτοπτρα και οι κρύσταλλοι επάνω του γυάλιζαν στο φως της ενεργειακής λάμπας στο ταβάνι.

«Δε χρειάζεται αυτό!» είπε η Αλκυόνη, οπισθοχωρώντας. «Δεν έχω τίποτα επάνω μου!»

«Μπορεί να έχεις και να μην το ξέρεις. Μη φοβάσαι, δε θα πονέσεις.»

Η Αλκυόνη συνοφρυώθηκε. «Γιατί σας ενδιαφέρει τόσο πολύ αν με παρακολουθούν ή όχι;»

«Γιατί, κατά πρώτον,» δήλωσε ο Γεράρδος, καθώς ορθωνόταν, «δε θέλω κανένας ν'ακολουθεί το σκάφος μου, δίχως να το γνωρίζω.»

Η Αλκυόνη τον αγριοκοίταξε, και είπε: «Εντάξει, κάντε ό,τι θέλετε να κάνετε, να τελειώνουμε!»

Ο Σέλιρ'χοκ ύψωσε το αριστερό του χέρι και, εστιάζοντας το βλέμμα του στην Ανεμοσκόπο, μουρμούρισε μερικά λόγια κάτω απ'την ανάσα του.

Ξαφνικά, τα μάτια του στένεψαν, σαν να είχε βρει κάτι. «Γύρνα!» της είπε.

Η Αλκυόνη παραξενεύτηκε. «Τι είναι; Υπάρχει όντως κάτι επάνω μου;»

«Γύρνα,» επέμεινε ο μάγος.

Εκείνη υπάκουσε, και ο Σέλιρ'χοκ άγγιξε τον αυχένα της, όπου, ανάμεσα στα σγουρά, μαύρα της μαλλιά, δύο μικρά, μεταλλικά κομμάτια γυάλιζαν.

«Τι είν'αυτά;»

«Αυτοί είναι οι Ανεμοπομποί μου· δεν έχουν καμία σχέση μ'εσάς.»

«Ανεμοπομποί;» είπε η Ιωάννα, που ήταν η μόνη που ακόμα καθόταν μέσα στην καμπίνα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη, «Ανεμοπομποί. Αρκετοί Ανεμοσκόποι τούς έχουν. Διευρύνουν τις αισθήσεις μας, όσον αφορά τους Ανέμους· δεν έχουν να κάνουν μ'εσάς, ούτε με κανένα σύστημα παρακολούθησης.»

Η Ιωάννα κοίταξε τον Σέλιρ'χοκ, ερωτηματικά.

«Το ξόρκι μου,» είπε ο μάγος, «τους εντοπίζει. Αυτό σημαίνει ότι κάτι εκπέμπουν.»

Η Αλκυόνη αναστέναξε. «Σας το ξαναλέω: αυτό που εκπέμπουν

δεν μπορεί να έχει σχέση μ'εσάς ή με την Παντοκράτειρα. Το μόνο που κάνουν είναι να διευρύνουν τις αισθήσεις μου.» Στράφηκε, για να τους κοιτάξει. «Πιστεύετε ότι λέω ψέματα;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, τα πράγματα είναι όπως τα λες,» της αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «γιατί, όπως σου εξήγησα και πριν, οι ανιχνευτές της Ανεμομάχης δεν έχουν εντοπίσει κανέναν να μας ακολουθεί. Ωστόσο, νομίζω πως, τελικά, θα πρέπει να κάνω μια πιο λεπτομερειακή έρευνα…» Έριξε μια ματιά στην Ιωάννα, η οποία είπε:

«Θα την κάνω εγώ αυτή την έρευνα, Καπετάνιε. Μέσα σε κάποια από τις ακάτους του σκάφους σου.»

«Όπως επιθυμείς.»

«Θα μπορούσε κάποιος να μου εξηγήσει γιατί ανησυχείτε τόσο;» ρώτησε η Αλκυόνη. «Τι είστε εσείς οι δύο;» Κοίταξε μια την Ιωάννα μια τον Σέλιρ'χοκ. «Κυνηγημένοι από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας; Φυγάδες;»

Ο Γεράρδος αναστέναξε, ακουμπώντας τις παλάμες του στην επιφάνεια του γραφείου και στηριζόμενος εκεί. Ατένισε την Ιωάννα, και το βλέμμα του ρωτούσε: *Να της πούμε;*

«Νομίζω πως έχει βγάλει από μόνη της τα συμπεράσματά της,» είπε εκείνη. Και προς την Αλκυόνη: «Έτσι δεν είναι;»

«Η συμπεριφορά σας, πάντως, αυτό δείχνει,» αποκρίθηκε η Ανεμοσκόπος, μορφάζοντας, «ότι είστε κυνηγημένοι.»

«Ας πούμε, καλύτερα, ότι είμαστε κάποιοι που επιθυμούν να αποφύγουν οποιαδήποτε συνάντηση με ανθρώπους της Παντοκράτειρας. Σου αρκεί;»

«Υποθέτω πως δε θα λάβω και καμια άλλη απάντηση.»

«Θα λάβεις, όμως, μια προειδοποίηση,» της είπε η Ιωάννα: «Αν μιλήσεις για εμάς, θα σε σκοτώσω.» Ο τόνος της ήταν επίπεδος.

«Δε χρειάζονται απειλές. Δεν έχω λόγο να πω σε κανέναν τίποτα.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Ακριβώς.»

Η Αλκυόνη στράφηκε για να φύγει.

«Περίμενε,» τη σταμάτησε η Μαύρη Δράκαινα. «Μια ερώτηση ακόμα: Ο άντρας που σου μίλησε είχε κόκκινο δέρμα;»

«Δεν ξέρω, ήταν σκοτεινά.»

.10.

Ο Γεράρδος οδήγησε την Ιωάννα σε μια από τις ακάτους που ήταν προσαρτημένες στο πλάι του άνω καταστρώματος της Ανεμομάχης. Γύρω τους, το χρώμα του Κενού είχε αρχίσει να σκουραίνει, καθώς ήταν απόγευμα. Μερικοί ναύτες τούς έριχναν λοξές ματιές από διάφορα σημεία του καταστρώματος. Ο Άνεμος που φούσκωνε τα πανιά του σκάφους ήταν σταθερός και σχετικά αθόρυβος, σχεδόν σαν «κανονικός» άνεμος· η Ιωάννα αντιλαμβανόταν το μουρμουρητό του μόνο ως ένα απαλό χάδι στ'αφτιά της.

Ο Γεράρδος τής άνοιξε την καταπακτή της ακάτου. «Να υποθέσω ότι ξέρεις πώς να την οδηγείς, σωστά;»

Η Ιωάννα ένευσε. «Ξέρω.» Είχε μάθει, προκειμένου να αναλάβει εκείνη την καταραμένη αποστολή στο Τρίγωνο, και ως γενικότερη γνώση της εκπαίδευσής της· δεν επιτρεπόταν μια Μαύρη Δράκαινα να μην ξέρει πώς να οδηγήσει ένα είδος σκάφους.

Πάτησε πάνω στην κουπαστή της Ανεμομάχης και πήδησε μέσα στην άκατο, για να καθίσει στη θέση του οδηγού.

«Θα σε περιμένουμε να επιστρέψεις, στην καμπίνα μου,» της είπε ο Γεράρδος, κι έκλεισε την καταπακτή, πηγαίνοντας να λύσει την άκατο από τα πλάγια της Ανεμομάχης.

Η Ιωάννα, εν τω μεταξύ, έλεγξε τα συστήματα της ακάτου, πατώντας μερικά πλήκτρα, και τα βρήκε όλα εντάξει. Ενεργοποίησε τις μηχανές και άφησε το μικρός της σκάφος να απομακρυνθεί από την Ανεμομάχη. Όταν βρισκόταν σε κάποια απόσταση, πάτησε το κουμπί που άνοιγε τα ιστία του, τα οποία αμέσως φούσκωσαν από τους Ανέμους, προσφέροντας επιπλέον ώθηση.

Ωραία, σκέφτηκε η Ιωάννα· *ας ξεκινήσουμε τώρα τους δύο μας ελέγχους.*

Η Μαύρη Δράκαινα υποψιαζόταν πως, αν όντως αυτή η Αλκυόνη είχε κάποιον πομπό επάνω της, τότε το γεγονός ότι ο Γεράρδος δεν εντόπιζε κανένα σκάφος να τους ακολουθεί μπορεί να οφειλόταν είτε στο ότι το σκάφος είχε πολύ καλά συστήματα απόκρυψης, είτε στο ότι βρισκόταν εκτός της εμβέλειας των ανιχνευτών της Ανεμομάχης. Το δεύτερο δεν ήταν απίθανο να συμβαίνει, έκρινε η Ιωάννα, γιατί, αν η Αλκυόνη είχε επάνω της έναν πομπό που έστελνε σήμα σε μεγάλες αποστάσεις, τότε οι διώκτες τους θα μπορούσαν να πιάνουν αυτό το σήμα έξω απ'την εμβέλεια των ανιχνευτών, κι επομένως να τους ακολουθούν δίχως εκείνοι να έχουν αντιληφθεί τίποτα.

Ο πρώτος έλεγχος, όμως, θα ήταν για κάποιο μικρό σκάφος με

καλά συστήματα απόκρυψης. Μικρό, επειδή, αν ήταν μεγάλο και βρισκόταν κάπου κοντά τους, δε θα χρειάζονταν ανιχνευτές για να το εντοπίσουν· θα το έβλεπαν από το κατάστρωμα ή από τα φινιστρίνια.

Η Ιωάννα ξεκίνησε, λοιπόν, να ερευνά σε μια μεγάλη ακτίνα πίσω από την πρύμνη της *Ανεμομάχης*, μέχρι εκεί όπου έφτανε η εμβέλεια των ανιχνευτών του πλοίου του Γεράρδου. Και είχε, συνεχώς, τα μάτια της ανοιχτά, γιατί, αν ήταν να βρει το σκάφος με τα καλά συστήματα απόκρυψης, θα έπρεπε να το βρει με τα μάτια της, όχι με την οθόνη εμπρός της. Εκτός αν τύχαινε να πέσει πολύ κοντά του, οπότε οι ανιχνευτές της μάλλον θ'άρχιζαν να τσυρίζουν σαν δαιμονισμένοι.

* * *

Ο Γεράρδος επέστρεψε στην καμπίνα του, όπου τον περίμενε ο Σέλιρ'χοκ, στεκόμενος μπροστά σ'ένα φινιστρίνι και κοιτάζοντας την άκατο της Ιωάννας να ξεμακραίνει μέσα στο Πορφυρό Κενό.

«Υπάρχει κάτι ακόμα, μάγε,» είπε ο Καπετάνιος της *Ανεμομάχης*· «κάτι που δε σας ανέφερα πριν. Σχετικά με τον άντρα που επισκέφτηκε την Αλκυόνη.»

Ο Σέλιρ'χοκ στράφηκε στο μέρος του· το βλέμμα του, αν και ήρεμο, έμοιαζε να ρωτά: *Γιατί όχι πριν;*

«Δεν είπα τίποτα πριν,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «γιατί πρέπει πρώτα να εξηγήσω κάποια πράγματα, σ'εσένα συγκεκριμένα.»

«Πολύ ενδιαφέρον, Καπετάνιε. Μίλησέ μου, ελεύθερα.»

Ο Γεράρδος κάθισε πίσω απ'το γραφείο του, και του είπε για τη μόλυνση που είχε προσβάλλει τον *Μακρινό Ταξιδευτή*, προκαλώντας τόσα προβλήματα στο πλήρωμά του που εκείνος είχε αναγκαστεί να παρατήσει το σκάφος στο Κοιμητήριο της Άκρης. Είχε πουλήσει όλα τα χρήσιμα εξαρτήματά του και δεν ξανάχε ενδιαφερθεί γι'αυτό, μέχρι πρόσφατα, που η Αλκυόνη κι ο Φιλοπολίτης, κυνηγημένοι απ'τη χωροφυλακή, είχαν κρυφτεί μέσα στο πλοίο και ο Γεράρδος είχε πάει να τους συναντήσει· τότε, είχε ανακαλύψει πως ο *Μακρινός Ταξιδευτής* είχε αποκτήσει νοημοσύνη και μπορούσε να μιλά. Έτσι, το σκάφος είπε στον Γεράρδο ότι το είχαν υπνωτίσει, αλλά, όταν εκείνος και το πλήρωμά του πέρασαν κοντά από ένα συγκεκριμένο νησί, αφυπνίστηκε. Ο Καπετάνιος υποπτευόταν ότι επρόκειτο για κάποιο πνεύμα που, κάπως, κάποιοι είχαν φυλακίσει μέσα στο καράβι.

Ο Σέλιρ'χοκ άκουγε δίχως να μιλά, ενώ ακόμα στεκόταν.

«Γνωρίζεις για καμια παρόμοια περίπτωση;» τον ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ομολογώ πως όχι, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ,

κάνοντας μερικά αργά βήματα μες στην καμπίνα. «Η ιστορία σου μοιάζει ψεύτικη, για να είμαι ειλικρινής.»

«Δεν είναι, όμως.»

«Πώς ονομάζεται το νησί που, όταν πέρασες από κοντά του, το παλιό σου σκάφος αφυπνίστηκε;»

«Άρντιλαν.»

Ο Σέλιρ’χοκ κάθισε στην καρέκλα αντίκρυ στον Γεράρδο. «Το γνωρίζω. Ένα νησί γεμάτο ζούγκλες και νερό, αλλά, παρ’όλ’αυτά, ακατοίκητο από ανθρώπους.»

«Μονάχα κάποια θηρία περιφέρονται. Επικίνδυνα θηρία.»

Ο Σέλιρ’χοκ ένευσε. «Και υπάρχουν φήμες για τα ερείπια κάποιου παλιού πολιτισμού στα βάθη του.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Γεράρδος, παρατηρώντας ότι ο μαυρόδερμος μάγος δεν ήταν άσχετος από το Πορφυρό Κενό· γνώριζε πράγματα που, λογικά, θα τα ήξερε μόνο κάποιος ο οποίος είχε ξαναταξιδέψει εδώ. «Υπάρχει κάτι συγκεκριμένο που υποπτεύεσαι ότι ίσως να αφύπνισε το πνεύμα μέσα στον Μακρινό Ταξιδευτή;»

«Δυστυχώς, όχι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ’χοκ. Και ρώτησε: «Από πού αγόρασες το σκάφος, Καπετάνιε;»

«Από έναν έμπορο, ο οποίος το πουλούσε σε πολύ χαμηλή τιμή και με πίστωση. Ήταν παλιό πλοίο, βλέπεις, κι εγώ δεν είχα, τότε, χρήματα για κάτι καλύτερο.»

«Ο έμπορος δεν ήξερε τίποτα για το πνεύμα, έτσι;»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω. Αν ήξερε, είμαι βέβαιος πως θα πουλούσε το σκάφος πολύ πιο ακριβά.»

«Τι σχέση, όμως, έχουν όλα τούτα με τον άντρα που επισκέφτηκε την Αλκυόνη, Καπετάνιε;» θέλησε να μάθει ο Σέλιρ’χοκ.

«Ο άντρας που επισκέφτηκε την Αλκυόνη κατάφερε, κάπως, να αδρανοποιήσει το πνεύμα, για όσο μιλούσε μαζί της. Δεν ξέρω τι είδους πληροφορία μπορεί να σου δίνει αυτό, αλλά, πιστεύω, έπρεπε να σ’το πω.»

«Ναι,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, κατεβάζοντας το βλέμμα του και τρίβοντας το σαγόνι, «καλά έκανες και μου το ανέφερες, Καπετάνιε, πολύ καλά…»

Τι *σκέφτεται;* αναρωτήθηκε ο Γεράρδος. Του *έδωσαν,* όντως, κάποια *πληροφορία τα λόγια μου;*

Ο Σέλιρ’χοκ ύψωσε πάλι το βλέμμα. «Υποθέτω πως ο επισκέπτης της Αλκυόνης χρησιμοποίησε κάποιο Ξόρκι Πνευματικής Καταπαύσεως, προκειμένου να αδρανοποιήσει την πνευματική οντότητα μέσα στο σκάφος. Όμως αυτό δεν είναι πάντα εύκολο, Καπετάνιε· εξαρτάται από τη δύναμη του αντίπαλου πνεύματος και από τη δύναμη του μάγου. Και δεν μπορώ να πιστέψω ότι το πνεύμα μέσα στον Μακρινό Ταξιδευτή είναι ένα πνεύμα

ανίσχυρο.»
«Επομένως, ο μάγος είναι πολύ ισχυρός…»
«Φοβάμαι πως ναι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Και άρα πιθανώς να έχουμε να κάνουμε, όντως, με τον Πρίγκιπα Τάμπριελ, τον σύζυγο της Παντοκράτειρας.»
Τον οποίο η Ιωάννα φάνηκε να γνωρίζει, σκέφτηκε ο Γεράρδος, από κοντά. Κι αναρωτιέμαι πώς είναι δυνατόν αυτό. Βρισκόταν, κάποτε, στο πλευρό της Παντοκράτειρας; Ωστόσο, δε ρώτησε τίποτα τον Σέλιρ'χοκ, αφήνοντας το, για την ώρα, να περάσει σαν να μην το είχε προσέξει.

* * *

Η Ιωάννα δεν εντόπισε τίποτα στον πρώτο της έλεγχο· κανένα σκάφος δε φαινόταν να βρίσκεται εντός της εμβέλειας των ανιχνευτών της Ανεμομάχης. Επομένως, πάμε για τον δεύτερο έλεγχο, συλλογίστηκε, και έβαλε την άκατό της να βγει από την εμβέλεια των ανιχνευτών και να πλεύσει στα πορφυρά βάθη του Κενού, το οποίο ολοένα και σκοτείνιαζε.
Η Ιωάννα πρόσεχε τώρα και την οθόνη εμπρός της και το φινιστρίνι, γιατί, αν υπήρχε κάτι, θα παρουσιαζόταν ή εδώ ή εκεί.
Πέρασε δίπλα από μια βραχονησίδα, η οποία ήταν ξερή και έρημη. Τίποτα το ενδιαφέρον, σκέφτηκε, ρίχνοντάς της μια ματιά.
Πέρασε κοντά από ένα νησί, το οποίο πρέπει να ήταν κατοικημένο, γιατί στις ακτές του μπορούσε να δει ένα μικρό λιμάνι, καθώς κι έναν ποταμό να χύνεται απ'την άκρη του και να χάνεται μέσα στο Κενό, για να διαλυθεί σε άπειρα σταγονίδια, τα οποία η Ιωάννα γνώριζε πως παρασύρονταν από τους Ανέμους και, τελικά, συγκεντρώνονταν πάλι μέσα σε κάποιον από αυτούς, που περνούσε πάνω από τα νησιά προκαλώντας βροχή.
Η Μαύρη Δράκαινα κοίταξε, προσεκτικά, το λιμάνι. Μονάχα μερικά μικρά σκάφη βρίσκονταν εκεί, τα οποία φαινόταν ν'ανήκουν στους ντόπιους. Δεν ήταν και πολύ πιθανό κάποιο απ'αυτά να κατασκόπευε την Ανεμομάχη, ειδικά έτσι όπως ήταν αραγμένα.
Η Ιωάννα συνέχισε, ακολουθώντας την πορεία που την απομάκρυνε από το πλοίο του Γεράρδου και την πήγαινε προς τη γενικότερη κατεύθυνση της Άκρης–
Ένα σκάφος!
Γύρισε γρήγορα το τιμόνι, έτσι ώστε η άκατός της να στρίψει, για να κρυφτεί πίσω από μια βραχονησίδα.
Στο βάθος του Κενού μπορούσε να δει έναν μεγάλο όγκο, ο οποίος ήταν φανερός γιατί δεν είχε νυχτώσει ακόμα και έκανε αντίθεση. Ένα πλοίο που θα μπορούσε να έρχεται από την Άκρη. Ένα πλοίο που θα μπορούσε, άνετα, να μας παρακολουθεί, αν η

Αλκυόνη έχει κάποιον ισχυρό πομπό επάνω της, και αν αυτό διαθέτει τους κατάλληλους ανιχνευτικούς εξοπλισμούς –που, μάλλον, τους διαθέτει.

Και ίσως –ίσως– να μπορεί να εντοπίσει κι εμένα, εδώ όπου βρίσκομαι.

Φυσικά, δεν ήταν δυνατόν να είναι βέβαιη πως το συγκεκριμένο πλοίο παρακολουθούσε την Ανεμομάχη· πιθανώς να μην επρόκειτο για τίποτα περισσότερο από ένα εμπορικό σκάφος που ταξίδευε στο Κενό για τελείως διαφορετικούς λόγους. Ωστόσο, πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για κάθε ενδεχόμενο. Και πρέπει να μάθουμε αν, τελικά, αυτοί οι Ανεμοπομποί της Ανεμοσκόπου όντως εκπέμπουν τέτοιο σήμα που μπορεί κάποιος να χρησιμοποιήσει για να μας παρακολουθήσει.

Η Ιωάννα έστριψε την άκατό της προς την Ανεμομάχη, και έβαλε το σύστημα πλοήγησης να ακολουθήσει την αντίστροφη πορεία απ'αυτήν που είχε ακολουθήσει για να έρθει εδώ.

Θα επιστρέψω αύριο, σκέφτηκε, για να δω αν τούτο το πλοίο εξακολουθεί να βρίσκεται πίσω μας.

* * *

Φτάνοντας στην Ανεμομάχη, ζήτησε άδεια να προσεγγίσει και, όταν δύο ναύτες έδεσαν την άκατό της στο πλάι του άνω καταστρώματος του καραβιού, η Ιωάννα άνοιξε την καταπακτή και βγήκε. Οι ναύτες πάλι την παρατηρούσαν, μα δεν τους έδωσε σημασία· είχε συνηθίσει να την παρατηρούν περίεργα όσοι δεν την ήξεραν· φαίνεται πως τους προκαλούσε ζωηρή εντύπωση με την παρουσία της, τις κινήσεις της, και το γενικότερο φέρσιμό της.

Κατέβηκε στην καμπίνα του Γεράρδου, όπου εκείνος την περίμενε μαζί με τον Σέλιρ'χοκ. Η Ιωάννα τούς εξήγησε τι είχε βρει, και είπε: «Νομίζω πως πρέπει, οπωσδήποτε, να μάθουμε αν, τελικά, οι Ανεμοπομποί της Αλκυόνης εκπέμπουν σήμα που μπορεί κάποιος ν'ακολουθήσει.»

«Εντάξει,» είπε ο Γεράρδος, «ας το ελέγξουμε.» Πάτησε ένα πλήκτρο πάνω στον τηλεπικοινωνιακό του δίαυλο και ζήτησε να καλέσουν την Αλκυόνη.

Η Ιωάννα στεκόταν όρθια, καθώς περίμεναν την Ανεμοσκόπο να έρθει.

Όταν εκείνη έφτασε, έμοιαζε ενοχλημένη. «Τι είναι πάλι;» ρώτησε. «Δεν πέρασα μ'επιτυχία τις δοκιμασίες σας;»

«Απομένει μία δοκιμασία ακόμα,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Πρέπει να ελέγξουμε σε τι συχνότητα εκπέμπουν οι Ανεμοπομποί σου.»

Η Αλκυόνη αναποδογύρισε τα μάτια. «Γιατί; Σας είπα, το μόνο που κάνουν είναι–»

«–να διευρύνουν τις αισθήσεις σου,» τη διέκοψε η Ιωάννα, σταυρώνοντας τα χέρια της εμπρός της· «ναι, μας το είπες. Όμως πολλά πράγματα έχουν περισσότερες από μία χρήσεις, είτε εσύ τις γνωρίζεις είτε όχι.»

Ο Γεράρδος σηκώθηκε από το γραφείο του και πλησίασε την πόρτα της καμπίνας. «Επιστρέφω σε λίγο.»

Η Ιωάννα, ο Σέλιρ'χοκ, και η Αλκυόνη περίμεναν σιωπηλά, όσο εκείνος έλειπε. Οι δύο γυναίκες ήταν όρθιες, ενώ ο μάγος καθόταν, ήρεμα. Η Ανεμοσκόπος βημάτιζε, κοιτάζοντας, κάπου-κάπου, έξω απ'το φινιστρίνι. Το θεωρούσε περιττό, που την είχαν φέρει πάλι εδώ. Οι Ανεμοπομποί της δεν μπορεί να χρησίμευαν για να την εντοπίσει κάποιος. Αν ίσχυε αυτό, τότε οι φύλακες της Άκρης θα την είχαν βρει με μεγάλη ευκολία, και εκείνη και τον Φιλοπολίτη· πράγμα το οποίο δεν είχε συμβεί: οι δυο τους είχαν καταφέρει να εξαφανιστούν.

Δεν της άρεσε καθόλου αυτή η ξανθιά σκύλα που ονομαζόταν Ιωάννα και φερόταν σαν λοχαγός της χωροφυλακής. Ήταν επιθετική και τελείως, μα τελείως, παρανοϊκή!

Κι επιπλέον, ο Γεράρδος είναι τώρα θυμωμένος μαζί μου επειδή του έκρυψα την επίσκεψη που δέχτηκα μέσα στον Μακρινό Ταξιδευτή. Κάνει κι αυτός λες κι έγινε κάτι το τραγικό!

Βέβαια, ήταν, ομολογουμένως, περίεργο που ο μυστηριώδης επισκέπτης της ήθελε να τη βοηθήσει, καθώς και που γνώριζε πράγματα για εκείνη, τον Γεράρδο, και τον προορισμό του Γεράρδου… όμως, παρ'όλ'αυτά, τίποτα ασυνήθιστο δεν είχε συμβεί στο ταξίδι τους, μέχρι στιγμής. Εκτός απ'την απόπειρα δολοφονίας κατά του Σκρά'ηγκεμ, η οποία δεν μπορεί νάχε καμια σχέση με την Αλκυόνη–

Η πόρτα της καμπίνας άνοιξε και ο Καπετάνιος μπήκε, κρατώντας στα χέρια του ένα μεταλλικό κατασκεύασμα απ'το οποίο δύο κεραίες προεξείχαν και επάνω του υπήρχαν διάφοροι δείκτες, πλήκτρα, και διακόπτες.

«Ετούτος ο ανιχνευτής,» είπε ο Γεράρδος, «είναι από τους καλύτερους που μπορεί κανείς να βρει στην αγορά της Άκρης. Εντοπίζει όλες τις συχνότητες που χρησιμοποιούνται για παρακολουθήσεις, και κατάφερα να τον βρω σε τιμή ευκαιρίας.»

«Ελπίζω να μην κρύβει κι αυτός καμια… πνευματική έκπληξη μέσα του, Καπετάνιε,» αστειεύτηκε ο Σέλιρ'χοκ, υπομειδιώντας.

«Κι εγώ το ελπίζω, μάγε,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Μέχρι στιγμής, πάντως, δεν έχει αρχίσει να μου μιλά.»

Η Ιωάννα τούς κοίταξε συνοφρυωμένη, μην καταλαβαίνοντας λέξη απ'όσα έλεγαν.

«Θα σου εξηγήσουμε αργότερα,» της είπε ο Γεράρδος, και πάτησε ένα πλήκτρο επάνω στον ανιχνευτή του, στρέφοντάς τον προς την

Αλκυόνη.

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους, δίχως να μιλήσει.

Η Αλκυόνη σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της, καθώς στεκόταν πλάι στο φινιστρίνι.

Ο Γεράρδος γύρισε έναν στρογγυλό διακόπτη, και συνέχισε να τον γυρίζει με αργό ρυθμό.

Η Αλκυόνη άρχισε να χτυπά το πόδι της νευρικά στο πάτωμα.

Η Ιωάννα ήταν πάλι συνοφρυωμένη, αλλά για άλλο λόγο τώρα.

Ο Σέλιρ'χοκ ήταν, ως συνήθως, υπόδειγμα ηρεμίας.

Ο Γεράρδος έκλεισε, τελικά, τον ανιχνευτή και τον άφησε πάνω στο γραφείο του. «Δε φαίνεται να εκπέμπεις τίποτα,» είπε στην Αλκυόνη.

«Αδύνατον, Καπετάνιε,» διαφώνησε ο Σέλιρ'χοκ· «το εντόπισα, την προηγούμενη φορά. Οι Ανεμοπομποί της εκπέμπουν κάποιο σήμα· είμαι σίγουρος.»

«Ναι, αλλά δεν είναι αυτό που νομίζετε!» επέμεινε η Αλκυόνη.

«Μπορείς να μου δώσεις τη συχνότητα;» ρώτησε ο Γεράρδος τον μαυρόδερμο μάγο.

«Δυστυχώς, όχι. Το ξόρκι μου βρίσκει ότι κάποια εκπομπή προέρχεται από τους Ανεμοπομπούς της Αλκυόνης, μα δεν μπορεί να μου φανερώσει και τη συχνότητα–»

«Γιατί δε μ'ακούτε;» μούγκρισε η Ανεμοσκόπος.

«Μπορώ, όμως, να δοκιμάσω κάτι άλλο,» συνέχισε ο Σέλιρ'χοκ.

«Τι πράγμα;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ν'ακολουθήσω τη συχνότητα και να δω πού θα με οδηγήσει.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να φύγεις απ'το σκάφος;»

«Δε θα χρειαστεί.

»Μπορείς να καθίσεις, Αλκυόνη;» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του.

Η Αλκυόνη, βλέποντας πως δεν είχε κανένα νόημα να διαφωνείς μ'αυτούς τους τρελούς, υπάκουσε.

Το δεξί χέρι του Σέλιρ'χοκ πλησίασε τον αυχένα της, παραμέρισε τα σγουρά, μαύρα μαλλιά της, και άγγιξε τους Ανεμοπομπούς, τον έναν με τον δείκτη και τον άλλο με τον μέσο.

Ύστερα, ο μάγος έκλεισε τα μάτια και ψιθύρισε τα λόγια για ένα ξόρκι…

* * *

…και το σύμπαν πλουτίζει γύρω του.

Μέσα από τα κλειστά του βλέφαρα, βλέπει τους Ανεμοπομπούς σαν δύο φωτιές που διαλύουν το σκοτάδι, στέλνοντας κύματα προς κάθε κατεύθυνση και λαμβάνοντας κύματα από κάθε κατεύθυνση.

Ακολουθεί ένα τυχαίο κύμα που απομακρύνεται· γαντζώνεται πάνω του και το αφήνει να τον οδηγήσει στην απεραντοσύνη, όπου

κι άλλα παρόμοια κύματα περιφέρονται. Θα χαθεί, αν ξεγαντζωθεί από το δικό του κύμα· θα χαθεί σ'έναν ατελείωτο λαβύρινθο κυμάτων, που ορισμένα είναι πιο πλατιά, ορισμένα πιο λεπτά, ορισμένα έχουν το ένα χρώμα, ορισμένα το άλλο.

Επιστρέφει στην αφετηρία του, στους Ανεμοπομπούς, που λαμβάνουν και στέλνουν, συγχρονισμένοι σ'έναν αλλόκοτο συμπαντικό χορό, τον οποίο αδυνατεί να κατανοήσει πλήρως.

Αν υπάρχει κάτι εδώ, σκέφτεται, κάτι που μπορεί κάποιος να χρησιμοποιήσει για να βρει την Αλκυόνη, αποκλείεται να έχει άμεση σχέση μ'αυτά τα κύματα. Αποκλείεται να έχει άμεση σχέση με τους Ανέμους του Κενού.

Παρατηρεί τα δύο κατακόκκινα σημάδια, που τον κοιτάζουν σαν μάτια μέσα απ'το σκοτάδι, μάτια πλαισιωμένα από μυριάδες κυματίζοντα πλοκάμια. Πλησιάζει, για να δει καλύτερα. Αισθάνεται μια θερμότητα επάνω στο ίδιο του το είναι· οι Άνεμοι μπορεί ν'αποβούν βλαβεροί για έναν μη-Ανεμοσκόπο: το ξέρει, και καταλαβαίνει ότι πρέπει να βιαστεί.

Βρισκόμενος κοντά, μπερδεύεται· ο ρυθμός των κυμάτων τον ζαλίζει. Κοιτάζει ανάμεσά τους, ψάχνοντας, ψάχνοντας για κάτι άλλο… αλλά δεν υπάρχει τίποτα. Οι Ανεμοπομποί φαίνεται, πράγματι, να λειτουργούν μόνο ως δίαυλοι για τους Ανέμους… Και πώς να είναι φτιαγμένοι; Δεν μπορεί καν να φανταστεί με τι είδους τεχνολογία τούς έχουν κατασκευάσει.

Απομακρύνεται από τα πορφυρά σημάδια· τα κοιτάζει και πάλι από απόσταση. Παρατηρεί τον ρυθμό των κυμάτων, τον χορό τους… Δεν μπορεί νάναι τυχαίος, σκέφτεται. Παίρνει κι άλλη απόσταση· κοιτάζει τους Ανεμοπομπούς από πιο μακριά. Ναι, τώρα ο χορός γίνεται πιο ξεκάθαρος στα πνευματικά του μάτια… νομίζει ότι έχει φτάσει στα πρόθυρα να τον κατανοήσει… και μετά, βλέπει την ασυμμετρία.

Ένα κύμα δεν κινείται στον ρυθμό των υπολοίπων, σαν να θέλει να ξεχωρίσει, να επαναστατήσει, ν'ακολουθήσει τον δικό του δρόμο.

Ας μάθουμε, λοιπόν, πού οδηγεί ο δικός του δρόμος.

Ο Σέλιρ'χοκ πιάνεται πάνω του, και παρασύρεται απ'αυτό: παρασύρεται ανάμεσα σε μυριάδες άλλα κύματα, και δε φοβάται μη χαθεί, γιατί συνειδητοποιεί ότι αυτό το κύμα δεν είναι σαν τα υπόλοιπα· έχει προκαθορισμένη πορεία, και δεν μπλέκεται με κανένα άλλο καθώς απομακρύνεται από τους Ανεμοπομπούς.

Δεν είναι Άνεμος του Κενού. Είναι μια τηλεπικοινωνιακή συχνότητα, μασκαρεμένη ως Άνεμος του Κενού. Γι'αυτό ο ανιχνευτής του Γεράρδου δεν μπορούσε να την πιάσει.

Ο Σέλιρ'χοκ είναι αποφασισμένος να φτάσει μέχρι το τέλος της. Εξάλλου, πόσο μακριά να πηγαίνει;…

* * *

Σταματά.

Μια μεγάλη μάζα σκότους ορθώνεται εμπρός του. Ένας μαύρος γίγαντας, που ανοίγει μάτια ολοπόρφυρα, και το πρόσωπό του διακρίνεται σαν ένα φαιοκίτρινο γωνιώδες σχήμα.

—ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΕΔΩ, ΜΑΓΕ! λέει, και ο Σέλιρ'χοκ βλέπει τα μάτια του γίγαντα ν'αστράφτουν, κι αισθάνεται μια κολοσσιαία δύναμη να στρέφεται εναντίον του–

* * *

«Ααααργκχχχ…!»

Το σώμα του Σέλιρ'χοκ λύγισε προς τα πίσω, ενώ τα δάχτυλά του εξακολουθούσαν να βρίσκονται πάνω στους Ανεμοπομπούς της Αλκυόνης, σαν να ήταν κολλημένα εκεί και να μην μπορούσαν να ξεκολλήσουν.

«Μα τον Δράκοντα, τι συμβαίνει;» έκανε η Ανεμοσκόπος, ταραγμένη, προσπαθώντας να αποτινάξει το χέρι του μάγου απ'τον αυχένα της.

Ό,τι κι *αν συμβαίνει*, σκέφτηκε η Ιωάννα, *δε νομίζω ότι ήταν μέσα στα σχέδια* του Σέλιρ'χοκ. Και τινάχτηκε, πέφτοντας με τον ώμο πάνω στον μαυρόδερμο σύντροφό της.

Προς στιγμή, αισθάνθηκε κάτι να χτυπά το σώμα της, σαν έντονο ενεργειακό κύμα· αλλά, σχεδόν αμέσως, το κύμα διαλύθηκε, καθώς ο Σέλιρ'χοκ πεταγόταν όπισθεν, παραπατούσε, και σωριαζόταν στο πάτωμα της καμπίνας.

Η Αλκυόνη στράφηκε να τον κοιτάξει, τρίβοντας τον αυχένα της.

Ο Γεράρδος έμοιαζε κοκαλωμένος στη θέση του.

Ο Σέλιρ'χοκ ανακάθισε, μουγκρίζοντας και ακουμπώντας το μέτωπό του στις παλάμες του.

Η Ιωάννα είχε ήδη γονατίσει στο ένα γόνατο πλάι του. «Τι έγινε; Τι είδες;»

Ο Σέλιρ'χοκ ξεφύσησε και έτριψε τα κλειστά του βλέφαρα. Τα άνοιξε και στράφηκε να την ατενίσει· τα μάτια του, είδε η Ιωάννα, είχαν κοκκινίσει, σαν ύστερα από πολλές ώρες έντονης παρατήρησης κάποιας οθόνης. «Δεν ξέρω ακριβώς…» είπε ο μάγος, διστακτικά. Προσπάθησε να ορθωθεί, και η Μαύρη Δράκαινα τον βοήθησε.

Ο Σέλιρ'χοκ κοίταξε την Αλκυόνη. «Τα κύματα απ'τους Ανεμοπομπούς σου… δεν είναι όλα ίδια. Υπάρχει ένα απ'αυτά που είναι, ουσιαστικά, μια συγκαλυμμένη συχνότητα.»

«Συγκαλυμμένη συχνότητα;» έκανε ο Γεράρδος.

«Ναι,» του είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Δεν είναι δυνατόν!» διαμαρτυρήθηκε η Αλκυόνη.

«Πού σε οδήγησε;» τον ρώτησε ο Γεράρδος.

«Σε… σε κάτι. Σε μια οντότητα. Μια πνευματική οντότητα–»

«Η ίδια πνευματική οντότητα που με είχε ακολουθήσει και–;» άρχισε η Ιωάννα.

Ο Σέλιρ’χοκ τη διέκοψε, κουνώντας το κεφάλι. «Όχι, όχι· αυτό είναι κάτι τελείως διαφορετικό.»

«Για να καταλάβω…» είπε ο Γεράρδος. «Οι Ανεμοπομποί της Αλκυόνης στέλνουν κάποιο σήμα σε μια…» μόρφασε, «ακατονόμαστη πνευματική οντότητα; Η οποία πιθανώς να μας παρακολουθεί;»

«Θα έλεγα πως το περιέγραψες αρκετά σωστά, Καπετάνιε.»

«Και τι ήταν εκείνο που σου επιτέθηκε; Γιατί αυτή την εντύπωση μού έδωσες, ότι κάτι σου επιτέθηκε, και σε πέταξε πίσω, βίαια.»

Ο Σέλιρ’χοκ ένευσε. «Και πάλι, το περιγράφεις σωστά,» τον διαβεβαίωσε. «Η οντότητα που εντόπισα με… απομάκρυνε.»

«Πού βρίσκεται αυτή η οντότητα; Μπορείς να μου δείξεις επάνω σ’έναν χάρτη του Κενού;»

«Φοβάμαι πως όχι. Το ξόρκι που χρησιμοποίησα δεν δίνει τόσο συγκεκριμένες πληροφορίες· απλά, μου επιτρέπει να ακολουθήσω, πνευματικά, μια τηλεπικοινωνιακή εκπομπή, σχεδόν οποιουδήποτε είδους. Για να βρεθεί αυτό που ζητάς, Καπετάνιε, χρειαζόμαστε μια συσκευή που να μπορεί να εντοπίσει το σήμα των Ανεμοπομπών και να το ακολουθήσει, ώστε να μας δώσει τις συντεταγμένες.»

«Δεν έχουμε, όμως, μια τέτοια συσκευή…» είπε ο Γεράρδος.

«Ακριβώς, Καπετάνιε.»

«Τι προτείνεις, λοιπόν;»

«Αυτή τη στιγμή, το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι να βάλεις ακάτους να περιφέρονται γύρω από την *Ανεμομάχη*· διότι δεν είμαι βέβαιος ότι τα συνηθισμένα ανιχνευτικά συστήματα θα έχουν τη δυνατότητα να εντοπίσουν την πνευματική οντότητα που ακολουθεί τους ανεμοπομπούς της Αλκυόνης, σε περίπτωση που αποφασίσει να μας πλησιάσει.»

«Γιατί να μη βγάλουμε τους ανεμοπομπούς από πάνω της;» είπε η Ιωάννα.

«Τι*!*» έκανε η Αλκυόνη. «Δεν *μπορούν* να βγουν!»

«Αποκλείεται–»

«Είναι συνδεδεμένοι με τη σπονδυλική μου στήλη και τον εγκέφαλό μου· αν αφαιρεθούν, θα πεθάνω.»

«Τότε, ίσως θα έπρεπε να πεθάνεις,» είπε η Ιωάννα, η οποία ήταν εκνευρισμένη που ετούτη η γυναίκα έβαζε σε κίνδυνο την αποστολή τους, χωρίς κανέναν, μα κανέναν, καλό λόγο.

Η Αλκυόνη έσφιξε τις γροθιές της, κι ήταν έτοιμη ν’απαντήσει, όταν ο Γεράρδος παρενέβη: «Αρκετά! Κανένας δε θα πεθάνει μες

στο πλοίο μου απόψε. Θα ξεκουραστούμε και θα ξανασκεφτούμε το ζήτημα το πρωί.

»Μάγε,» πρόσθεσε, στρέφοντας το βλέμμα του στον Σέλιρ’χοκ, «θέλω να μιλήσουμε, οι δυο μας.»

«Όπως επιθυμείς, Καπετάνιε.»

Η Ιωάννα παραξενεύτηκε από τούτο, αλλά αποφάσισε να μη φέρει αντίρρηση· στράφηκε και βγήκε από την καμπίνα. Κι η Αλκυόνη την ακολούθησε.

«Να υποθέσω πως θες να μου μιλήσεις για τον Βατράνο, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Σέλιρ’χοκ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Η εκτέλεσή του δεν θα γίνει αύριο, όπως σκεφτόμουν, αλλά μεθαύριο.»

Ο Σέλιρ’χοκ ένευσε. «Εξάλλου, δεν είχα χρόνο να τον προετοιμάσω απόψε.»

«Ακριβώς· γι’αυτό σ’το λέω κι εγώ. Αύριο το απόγευμα, όμως, θα σ’τον στείλω στην καμπίνα σου. Να τον περιμένεις.

»Και ενημέρωσε και την Ιωάννα για τούτη τη σύντομη συνομιλία μας, να μη νομίζει ότι της κρύβουμε πράγματα. Κυρίως, την Αλκυόνη ήθελα να διώξω, γι’αυτό ζήτησα να συζητήσω αποκλειστικά μαζί σου.»

* * *

Αργότερα, ο Γεράρδος έπεσε να κοιμηθεί, παρά τις μπερδεμένες σκέψεις που τον στοίχειωναν. Εξάλλου, ο ύπνος θα καθάριζε το μυαλό του, και το πρωί θα μπορούσε να σκεφτεί με περισσότερη διαύγεια. Απόψε, δεν ήταν σίγουρος αν θα έπρεπε ν’ανησυχήσει γι’αυτό που ανακάλυψε ο Σέλιρ’χοκ, ή αν θα έπρεπε να το αγνοήσει, ως κάτι που δεν είχε σχέση μ’εκείνον και την αποστολή για την Επανάσταση.

Ωστόσο, επειδή μέσα του αισθανόταν πως είχε σχέση, άργησε να κοιμηθεί, κοιτάζοντας το σκοτεινό ταβάνι για πολλή ώρα, και μην μπορώντας να κλείσει τα βλέφαρά του και να τα κρατήσει κλειστά.

Τελικά, ο ύπνος τον πήρε ύπουλα, σαν ένα μελανό πέπλο που γλίστρησε ανεπαίσθητα επάνω του.

Και ονειρεύτηκε.

Είδε ότι βρισκόταν σ’ένα σκοτεινό δάσος της Χάρνταβελ, που τα πανύψηλα δέντρα του έφταναν ώς τους ουρανούς, μοιάζοντας να τους γδέρνουν με τις μυτερές κορφές τους. Έκανε παγωνιά, και το τοπίο ήταν χιονισμένο. Ο Γεράρδος αισθανόταν το κρύο να προσπαθεί να γλιστρήσει κάτω απ’τα βαριά του ρούχα, για να μουδιάσει το δέρμα του, να παραλύσει τις κλειδώσεις και τη ράχη του, να σταματήσει την καρδιά του…

Μα δεν μπορούσε να πάψει να ψάχνει για εκείνη. Απεγνωσμένα,

μέσα στο νυχτερινό, άγριο δάσος.

Και τώρα, την είχε βρει.

Μελισσάνθη!

Η γυναίκα κειτόταν στο χιόνι, μισοπεθαμένη, με τα μακριά, πυρόξανθά της μαλλιά να χύνονται στους ώμους της και γύρω απ'το πρόσωπό της. Φορούσε ένα λευκό φόρεμα, κατασχισμένο και κουρελιασμένο. Γεμάτο αίμα. Το δικό της αίμα. Ανάμεσα απ'τα σχισίματα του ενδύματος, ο Γεράρδος μπορούσε να διακρίνει μακριές χαρακιές, από τα νύχια κάποιου θηρίου· μα κανένα θηρίο δε φαινόταν εκεί κοντά.

Μελισσάνθη! φώναξε, τρέχοντας κοντά της.

Και δεν είχε κάνει παρά μερικές δρασκελιές, όταν το είδε. Σαν τα μάτια του να μην μπορούσαν ν'ατενίσουν τον τερατώδη όγκο του στα πέντε μέτρα απόσταση, αλλά να μπορούσαν στα τρία.

Το θηρίο είχε εμφανιστεί από το πουθενά.

Στο κεφάλι του φύτρωναν δύο ψηλά, κυρτά κέρατα. Τα πόδια του τελείωναν σε επικίνδυνα νύχια. Η μουσούδα του ήταν μακριά, και το στόμα του γεμάτο δόντια. Τα μάτια του γυάλιζαν μ'ένα παγερό γαλανόλευκο φως.

Και βρισκόταν πάνω απ'την πυρόξανθη γυναίκα, σχίζοντας το δέρμα της, δαγκώνοντάς την, πίνοντάς της τη ζωή, σταγόνα-σταγόνα.

Μελισσάνθη!

Η απόσταση ανάμεσα στον Γεράρδο και στο θηρίο είχε, ξαφνικά, αυξηθεί· δεν μπορούσε να το φτάσει. Και το κρύο είχε αρχίσει να διεισδύει, να παγώνει τα μέλη του.

Βοήθησέ με! φώναξε, απευθυνόμενος στο δάσος. *Βοήθησέ με!*

Αλλά τα δέντρα και το σκοτάδι ήταν σιωπηλά· μονάχα τα μουγκρητά του τέρατος αντηχούσαν, και τα ουρλιαχτά της γυναίκας.

Σε καταρώμαι! κραύγασε ο Γεράρδος, απεγνωσμένα. *Σε καταρώμαι!*

Σε απαρνούμαι!

Το αίμα της γυναίκας είχε γεμίσει το χιόνι–

Και ο Γεράρδος τινάχτηκε πάνω στο κρεβάτι του.

Πέρασε το χέρι του μέσα απ'τα ιδρωμένα του μαλλιά και, ξεστομίζοντας μια βρισιά, σηκώθηκε. Γέμισε ένα ποτήρι νερό και ήπιε, προσπαθώντας να διώξει τις εικόνες που έκαναν το νου του να φλέγεται.

Η εξώπορτα της καμπίνας χτύπησε.

«Ποιος καταραμένος διάολος είναι αυτή την ώρα;» φώναξε ο Γεράρδος.

«Εγώ, η Αλκυόνη.»

Ο Γεράρδος αναποδογύρισε τα μάτια. «Είναι τελείως παλαβή,»

μουρμούρισε, αρπάζοντας τη ρόμπα του, φορώντας την, και πηγαίνοντας στην πόρτα, για να την ανοίξει.

Η Αλκυόνη έμοιαζε να είχε μόλις σηκωθεί απ'το κρεβάτι: τα μαλλιά της ήταν αχτένιστα, η μπλούζα της τσαλακωμένη, και το παντελόνι της επίσης. «Πρέπει να μιλήσουμε,» είπε.

«Πιστεύεις ότι αυτή είναι η καλύτερη ώρα;»

«Δεν μπορώ να κοιμηθώ.»

«Κι εγώ τι φταίω;»

«Εσύ κοιμόσουν, δηλαδή;»

«Όχι.»

«Το κατάλαβα, επειδή απάντησες αμέσως.» Χαμογέλασε. «Να περάσω;»

Ο Γεράρδος παραμέρισε απ'το κατώφλι, αφήνοντάς τη να μπει. Ύστερα, έκλεισε την πόρτα. «Υπάρχει κάτι που δεν έχουμε πει ακόμα;»

«Φυσικά και υπάρχει,» αποκρίθηκε εκείνη, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο· ο Γεράρδος παρατήρησε ότι ήταν ξυπόλυτη. «Δε μου είπες πού ακριβώς κατευθυνόμαστε. Τι είδους μέρος είναι το νησί όπου πηγαίνουν η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ; Τι το σημαντικό έχει;»

«Τι το σημαντικό θα *μπορούσε* να έχει;»

«Ο άντρας που με επισκέφτηκε όταν ήμουν στον Μακρινό Ταξιδευτή είπε ότι εκεί όπου πηγαίνεις θα καταφέρω να ξαναβρώ το όραμά μου. Επομένως, κάτι σημαντικό πρέπει να υπάρχει,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη, καθώς ερχόταν να σταθεί μπροστά του.

«Και λοιπόν;»

«Πρέπει να μου πεις!» επέμεινε η Αλκυόνη. «Πρέπει να ξέρω τι θα… τι να περιμένω.

»Κι επιπλέον, εγώ έκανα όλα όσα μού ζητήσατε. Σας είπα ποιος μ'έστειλ– ποιος μου πρότεινε να έρθω μαζί σας, και τι γνωρίζω γι'αυτόν–»

«Που, ουσιαστικά, δεν γνωρίζεις τίποτα.»

«Η πρόθεση είναι που μετράει. Κι εκτός αυτών, άφησα και τον Σέλιρ'χοκ να κάνει ό,τι έκανε με τους Ανεμοπομπούς μου –που ίσως και νάταν επικίνδυνο! Μου χρωστάς μια απάντηση, Γεράρδε, ύστερα απ'όλα τούτα, δε νομίζεις;» Έβαλε τα χέρια της στη μέση.

«Το μόνο που σου χρωστάω,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, ατενίζοντάς την με βλέμμα σκοτεινό, «είναι να σε πετάξω έξω απ'το πλοίο μου, μετά απ'την αναστάτωση που προκάλεσες εδώ μέσα. Θυμάσαι τι σου είπα όταν φεύγαμε απ'την Άκρη;»

«Ναι, αλλά κι οι δύο ξέρουμε ότι δε θα το έκανες ποτέ αυτό!»

«Γιατί όχι;»

«Γιατί, κατά πρώτον, δεν είσαι τέτοιος άνθρωπος· και, κατά δεύτερον, με συμπαθείς.»

«Αυτή τη στιγμή,» είπε ο Γεράρδος, «*είμαι* τέτοιος άνθρωπος· και

δεν συμπαθώ καθόλου όσους προκαλούν αναστάτωση μες στο πλοίο μου.» Στράφηκε και βάδισε προς το κρεβάτι. «Πήγαινε να κοιμηθείς, Αλκυόνη· χρειαζόμαστε όλοι ύπνο, ύστερα από τα σημερινά.»

Εκείνη δεν απάντησε.

Ο Γεράρδος ξάπλωσε.

Η Αλκυόνη εξακολούθησε να στέκεται μες στη μέση της καμπίνας του.

Ο Γεράρδος χασμουρήθηκε. «Θα τη βγάλεις εκεί, όλο το βράδυ;»

«Ναι.»

«Υπέροχα· μ'αρέσει να με προσέχουν όταν κοιμάμαι.» Ο Γεράρδος έκλεισε τα μάτια του, χαμογελώντας.

Μερικές στιγμές σιγής πέρασαν.

Έπειτα, άκουσε έναν ανεπαίσθητο ήχο, σαν από ύφασμα· κι έναν άλλο ήχο: κάτι μαλακό που πέφτει στο πάτωμα.

Ο Γεράρδος άνοιξε τα μάτια του, και είδε ότι, όπως υποψιαζόταν, η Αλκυόνη είχε αρχίσει να γδύνεται. Είχε βγάλει τη μπλούζα της, αποκαλύπτοντας από κάτω έναν μαύρο στηθόδεσμο, και τώρα ξεκούμπωνε και το παντελόνι της.

«Τι κάνεις;»

«Τι νομίζεις ότι κάνω;» Έσκυψε, για να βγάλει, ένα-ένα, τα μπατζάκια του παντελονιού.

«Αν πιστεύεις ότι έτσι πρόκειται να σου πω για–»

«Ως συνήθως, υποθέτεις πολλά!» είπε η Αλκυόνη, και ξάπλωσε πλάι του στο κρεβάτι, γυρίζοντας στο ένα πλευρό κι ακουμπώντας το κεφάλι της στο αριστερό της χέρι. «Απλά, θέλω να κοιμηθώ εδώ· υπάρχει πρόβλημα μ'αυτό;»

Ο Γεράρδος δεν απάντησε. Το βλέμμα του γλίστρησε στο λαιμό της, στο στήθος της, στην κοιλιά της. «Αυτά δεν είναι τα εσώρουχα που σου είχα αγοράσει, όταν μέναμε μαζί;» ρώτησε.

«Σοβαρά; Δεν το θυμόμουν,» είπε η Αλκυόνη, υπομειδιώντας.

«Λες ψέματα.»

«Ίσως. Θες να τα ελέγξεις;»

«Νομίζω πως αυτή θα ήταν καλή ιδέα,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, καθώς ανασηκωνόταν επάνω στο κρεβάτι.

Η Αλκυόνη πήρε καθιστή θέση, στρέφοντάς του την πλάτη, κι αφήνοντάς τον να λύσει τον στηθόδεσμό της και να τον πάρει στα χέρια του. «Τι λες, λοιπόν;»

Ο Γεράρδος την αγκάλιασε, χαϊδεύοντας τα στήθη της και νιώθοντάς τα να σκληραίνουν κάτω απ'τις παλάμες του. «Νομίζω πως είναι, όντως, αυτά,» είπε, φιλώντας το πλάι του λαιμού της.

Τα χείλη του σύρθηκαν πάνω στο δέρμα της. Συνάντησαν κάτι ψυχρό και μεταλλικό, και σταμάτησε.

Ο ένας από τους δύο Ανεμοπομπούς.

«Αυτό, πάντως, δεν ήταν εδώ, την προηγούμενη φορά…» παρατήρησε.

Η Αλκυόνη έστρεψε το κεφάλι, για να τον κοιτάξει και να φιλήσει τα χείλη του. «Αυτό, όμως, ήταν. Δεν ήταν;»

Δε μίλησαν άλλο, για κάμποση ώρα.

Αργότερα, καθώς ο Γεράρδος ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα και η Αλκυόνη ξαπλωμένη στην αγκαλιά του, εκείνος κοίταξε τον στηθόδεσμο και την περισκελίδα της, που κρέμονταν απ'τα κάγκελα του κρεβατιού, από πάνω τους.

«Αν θυμάμαι καλά,» είπε, «ήταν κι ένα ζευγάρι κάλτσες μαζί, σωστά;»

«Ναι, ήταν,» μουρμούρισε η Αλκυόνη, μισοκοιμισμένα.

«Και τι έγιναν;»

«Σκίστηκαν και τις πέταξα.»

«Τις πέταξες; Ξέρεις πόσο ακριβά ήταν αυτά τα εσώρουχα;»

«…Όχι.»

«Κι επιπλέον, πώς σκίστηκαν; Το υλικό απ'το οποίο ήταν φτιαγμ–»

«Σκίστηκαν· δε θυμάμαι πώς. Επίτηδες το κάνεις;»

«Ποιο πράγμα;»

«Που με βασανίζεις έτσι!»

«Είσαι αχαρακτήριστη,» είπε ο Γεράρδος.

«…Ευχαριστώ.»

.11.

Ο Τάμπριελ καθόταν σε μια δερμάτινη πολυθρόνα μέσα στη γέφυρα του Μακρινού Ταξιδευτή και κοίταζε την οθόνη που έδειχνε το σήμα της Αλκυόνης –κι επομένως, το πλοίο του Γεράρδου– να κινείται. Ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης είχε φύγει απ'το δωμάτιο πριν από λίγο, ζητώντας την άδεια του Πρίγκιπα, την οποία εκείνος δεν είχε διστάσει να του δώσει με μια αποδεσμευτική –και ολίγον αδιάφορη– κίνηση του χεριού. Έτσι κι αλλιώς, η θέση του Υποπλοίαρχου ήταν τυπική σε τούτο το σκάφος· άλλος ήταν που, στην πραγματικότητα, έλεγχε τα πάντα εδώ μέσα.

Και ο Τάμπριελ πολύ φοβόταν –ή, μάλλον, είχε την υποψία– ότι ίσως αυτός ο άλλος να μη βρισκόταν υπό την κυριαρχία του. Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας, τουλάχιστον, δεν έδειχνε να τον εμπιστεύεται στο ελάχιστο. Ο Τάμπριελ είδε τη μαύρη ομίχλη να αναδεύεται στο εσωτερικό της γυάλινης σφαίρας του κοντού ραβδιού του, σαν το πνεύμα εκεί να είχε αντιληφτεί τις σκέψεις του.

—ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ. Η φωνή του σκάφους αντήχησε μέσα στο άδειο δωμάτιο, και ένα σκιώδες πρόσωπο, ακαθόριστου φύλου, παρουσιάστηκε επάνω στην οθόνη όπου φαινόταν και το σήμα της Αλκυόνης. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΕ ΕΝΗΜΕΡΩΣΩ ΓΙΑ ΚΑΤΙ.

«Σ'ακούω,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Τάμπριελ, ατενίζοντας τα ψυχρά μάτια αντίκρυ του και αναρωτούμενος αν μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει για να καταλάβει τις διαθέσεις του συνομιλητή του, όπως με τους κανονικούς ανθρώπους. Τα μάτια του πνεύματος του Μακρινού Ταξιδευτή, όμως, δεν φανέρωναν το παραμικρό. Εξάλλου, το πρόσωπό του ίσως να μην ήταν τίποτα περισσότερο από μια εκούσια προβολή· το πνεύμα, μάλλον, δεν διέθετε πρόσωπο που μπορούσε να γίνει αντιληπτό από τη φυσική ανθρώπινη όραση.

—ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ, ΚΑΠΟΙΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΜΑΣ ΕΝΤΟΠΙΣΕΙ, ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΣΥΧΝΟΤΗΤΑΣ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ.

«Πώς έγινε αυτό;» Δεν ήταν δυνατόν να είχαν καταλάβει ότι οι Ανεμοπομποί της Αλκυόνης εξέπεμπαν σήμα που μπορούσε κάποιος ν'ακολουθήσει!

—ΔΕΝ ΞΕΡΩ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ· ΟΜΩΣ ΚΑΠΟΙΟΣ ΗΡΘΕ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΧΝΟΤΗΤΑ–

«Ήρθε;»

—ΧΩΡΙΣ ΥΛΙΚΟ ΣΩΜΑ.

Κάποιος *μάγος, τότε,* σκέφτηκε ο Τάμπριελ. *Κατάφερε να εντοπίσει τη συγκαλυμμένη συχνότητα και να την ακολουθήσει*

μ’ένα Ξόρκι Αΰλου Προσεγγίσεως Τηλεπικοινωνιακής Συχνότητος. «Συνέχισε,» πρόσταξε, εσπευσμένα, γιατί ίσως το ζήτημα να ήταν σημαντικό. «Τι συνέβη; Και γιατί δε με ειδοποιήσεις αμέσως;»

—ΤΟΝ ΕΜΠΟΔΙΣΑ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΣΤΕΙΛΑ ΠΙΣΩ. ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΙΔΕ. ΚΑΙ ΔΕΝ ΞΑΝΑΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΠΛΗΣΙΑΣΕΙ. ΓΙ’ΑΥΤΟ ΚΙΟΛΑΣ ΔΕΝ ΣΕ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΑ ΑΜΕΣΩΣ: Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΗΤΑΝ ΥΠΟ ΕΛΕΓΧΟ.

«Τώρα, όμως, θα έχουν καταλάβει ότι κάποιος τούς παρακολουθεί,» είπε ο Τάμπριελ.

—ΟΧΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ. Ο ΜΑΓΟΣ, ΜΑΛΛΟΝ, ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΡΕΙ ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΒΡΗΚΕ· ΚΡΙΝΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΟΛΩΝ ΟΣΩΝ ΕΧΩ ΓΝΩΡΙΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΞΥΠΝΗΣΑ, ΥΠΟΘΕΤΩ ΠΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΕΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΑΡΟΜΟΙΟ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ.

«Ναι, αλλά δε θα κατάλαβε ότι πρόκειται για πλοίο;»

—ΝΟΜΙΖΩ ΠΩΣ ΟΧΙ. ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΦΗΣΑ ΝΑ ΠΛΗΣΙΑΣΕΙ ΑΡΚΕΤΑ ΩΣΤΕ ΝΑ ΑΝΤΙΛΗΦΤΕΙ ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΜΟΥ ΣΩΜΑ. ΤΟΝ ΕΙΧΑ ΕΝΤΟΠΙΣΕΙ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΗ ΣΥΧΝΟΤΗΤΑ, ΚΑΙ ΗΜΟΥΝ ΕΤΟΙΜΟΣ ΓΙ’ΑΥΤΟΝ. ΕΠΙΣΗΣ, ΣΑΛ’ΝΤΡΑΧ, ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ, Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΖΑΦΕΙΡΙΑ ΜΑΣ ΚΡΥΦΑΚΟΥΕΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ.

Ο Τάμπριελ έκανε, πάραυτα, την πολυθρόνα του να περιστραφεί, και ορθώθηκε.

Η Μαύρη Δράκαινα ξεπρόβαλε απ’την άκρη της πόρτας, ντυμένη με τη μαύρη της στολή, που έμοιαζε να γίνεται ένα με το ομόχρωμο δέρμα της. «Πρίγκιπά μου,» χαιρέτησε, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση.

«Με κατασκοπεύεις, Ζαφειρία;»

«Τυχαία βρέθηκα έξω από την πόρτα της γέφυρας, και άκουσα φωνές από μέσα. Δύο φωνές…» Τα μάτια της πήγαν στην οθόνη, πίσω από τον Τάμπριελ, όπου ακόμα φαινόταν το σκιώδες πρόσωπο.

«Κλείσε,» την πρόσταξε ο Πρίγκιπας.

Η Μαύρη Δράκαινα υπάκουσε.

«Αυτό που έμαθες σήμερα,» της είπε ο Τάμπριελ, «δε θα το αναφέρεις σε κανέναν.»

Η Ζαφειρία έκλινε το κεφάλι. «Η επιθυμία σας, Πρίγκιπά μου, είναι διαταγή μου. Ωστόσο,» πρόσθεσε, «οφείλω να ομολογήσω πως… δεν ξέρω ακριβώς τι έμαθα.» Συνοφρυώθηκε.

—ΣΗΜΕΡΑ, ΖΑΦΕΙΡΙΑ, ΕΜΑΘΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΜΟΥ. Η φωνή του σκάφους ήρθε από παντού γύρω, σαν το δωμάτιο να ήταν γεμάτο μικροσκοπικά μεγάφωνα σε κάθε του γωνία.

«Ο Μακρινός Ταξιδευτής δεν είναι όπως τα άλλα, συνηθισμένα πλοία,» εξήγησε ο Τάμπριελ. «Είναι ένα πλοίο… ζωντανό.» Και, ξαφνικά, διαπίστωσε ότι αισθανόταν καλύτερα που είχε μοιραστεί αυτή τη γνώση με κάποιον άλλο, εκτός από το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας. Σίγουρα, δεν ήταν κάτι που ήθελε να μάθει ολόκληρο το πλήρωμά του, όμως πιθανώς να του φαινόταν χρήσιμο το γεγονός ότι η Ζαφειρία ήξερε για το πνεύμα· ειδικά αν ο Μακρινός

Ταξιδευτής σκόπευε, κάποια στιγμή στο μέλλον, να τον προδώσει.

«Ζωντανό;» απόρησε η Μαύρη Δράκαινα, που, αναμενόμενα, δεν είχε ξανακούσει κάτι παρόμοιο. «Ένα ζωντανό μηχάνημα;»

«Ακριβώς. Αλλά μη ρωτάς πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό, γιατί δεν γνωρίζω. Και ούτε κι ο ίδιος ο Μακρινός Ταξιδευτής φαίνεται να γνωρίζει τις λεπτομέρειες της ύπαρξής του. Κάποιοι τον είχαν υπνώσει, πριν από πολλά χρόνια, και τώρα αφυπνίστηκε.»

Η Ζαφειρία ακόμα έμοιαζε παραξενεμένη· τα φρύδια της εξακολουθούσαν να είναι σμιγμένα κι ένα καχύποπτο βλέμμα υπήρχε στα μάτια της.

«Το πρόβλημα, όμως, δεν είναι τώρα η καταγωγή του Μακρινού Ταξιδευτή,» συνέχισε ο Τάμπριελ. «Το πρόβλημα είναι ότι, χτες βράδυ, κάποιος επιχείρησε να μας βρει, ακολουθώντας τη συχνότητα των Ανεμοπομπών της Αλκυόνης. Κάποιος μάγος από το πλοίο του Γεράρδου.»

«Αποστάτης;»

«Υποθέτω πως ναι. Αλλά, σύμφωνα μ'ό,τι μου λέει ο Μακρινός Ταξιδευτής, δεν κατόρθωσε να μας εντοπίσει. Τον εμπόδισε. Ωστόσο, ο μάγος θα έχει τώρα υποψίες…» Ο Τάμπριελ κάθισε στην πολυθρόνα του, σκεπτικός, σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο κι ακουμπώντας επάνω τους το ραβδί του.

«Αν έχει υποψίες, Πρίγκιπά μου,» είπε η Ζαφειρία, «μάλλον, θα στείλουν κάποια άκατο να ελέγξει αν τους ακολουθούν.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Τάμπριελ, γνέφοντας καταφατικά. «Και ποια είναι η γνώμη σου, Ζαφειρία; Τι νομίζεις ότι θα έπρεπε να κάνουμε;»

Η Μαύρη Δράκαινα ανασήκωσε τους ώμους της. «Τίποτα απολύτως. Βρισκόμαστε ήδη πολύ μακριά από την *Ανεμομάχη*, και, αν κρίνει κανείς από την εμφάνιση του πλοίου μας, θα μπορούσε να είναι ένα οποιοδήποτε εμπορικό σκάφος.»

«Σωστά… Ας κινηθούμε έτσι, προς το παρόν, και μετά βλέπουμε.» Η ματιά του πήγε στην οθόνη των ανιχνευτών. «Το μόνο που θα ήθελα να ελέγξεις είναι αν συνεχίζουμε ν'ακολουθούμε την *Ανεμομάχη*· γιατί, αν οι αποστάτες φοβήθηκαν, ίσως να έβαλαν την Αλκυόνη σε κάποιο άλλο πλοίο, προκειμένου να μας παραπλανήσουν.»

«Θα το ελέγξω, Πρίγκιπά μου.»

* * *

Η Ιωάννα είχε να κάνει έναν παρόμοιο έλεγχο: ήθελε να διαπιστώσει αν το πλοίο που βρισκόταν πίσω από την *Ανεμομάχη* χτες βράδυ εξακολουθούσε να βρίσκεται εκεί και σήμερα. Ζήτησε την άδεια του Γεράρδου να πάρει πάλι την άκατο και έφυγε από

την Ανεμομάχη, ενώ ο Σέλιρ'χοκ ήταν στην καμπίνα του, ολοκληρώνοντας κάποιες τελευταίες λεπτομέρειες επάνω στον δεσμό (όπως είχε αποκαλέσει τη μικροσκοπική μεταλλική πλάκα) που θα περνούσε κάτω απ'την επιδερμίδα του Βατράνου.

Η Ιωάννα είδε ότι το ύποπτο πλοίο συνέχιζε να βρίσκεται πίσω τους· μπορούσε, άνετα, να το διακρίνει στο βάθος του Πορφυρού Κενού, τώρα που ήταν ημέρα. Επίσης, το μάτι της πήρε μια άκατο παρόμοια με τη δική της, η οποία περνούσε από κοντά της. Και οι ανιχνευτές της την εντόπισαν· επάνω στην οθόνη άρχισε ν'αναβοσβήνει το σήμα της.

Η Ιωάννα το παρακολούθησε, για λίγο, και το είδε να πηγαίνει προς την Ανεμομάχη. *Υπάρχει κάποιο λιμάνι προς εκείνη τη μεριά; Ή η άκατος μπορεί να μας παρακολουθεί;* Η Ιωάννα καταράστηκε τις λιγοστές γνώσεις που είχε για το Πορφυρό Κενό· και, μόλις η άκατος έφτασε στο τέλος της εμβέλειας των ανιχνευτών της, άρχισε να την ακολουθεί, για να δει πού πήγαινε κι αν οι κινήσεις της μπορούσαν να θεωρηθούν ύποπτες.

Το πρόβλημα είναι πως, αν έχω να κάνω με κάποιον κατάσκοπο, σίγουρα κι αυτός μ'έχει εντοπίσει.

Η άκατος δεν πλησίασε πολύ την Ανεμομάχη –στοίχημα ήταν αν μπήκε στην εμβέλεια των ανιχνευτών του μεγαλύτερου σκάφους– κι ύστερα έστριψε, απότομα, και βούτηξε προς τα κάτω, πραγματοποιώντας μια μανούβρα που η Ιωάννα δεν μπορούσε παρά να θαυμάσει· *ο οδηγός της είναι μακράν καλύτερος από εμένα στην πλοήγηση στο Κενό,* σκέφτηκε. *Και οι κινήσεις του, αναμφίβολα, μπορούν να θεωρηθούν ύποπτες.*

Να επιχειρήσω να τον ακολουθήσω;

Αποφάσισε πως άξιζε τον κόπο· και βούτηξε κι εκείνη προς τα κάτω, επιταχύνοντας.

* * *

Ποιος είν'αυτός ο αυτοκτονικός που μ'ακολουθεί; αναρωτήθηκε η Ζαφειρία. Δεν μπορεί να ήταν κάποιος τυχαίος· γιατί, αν ήταν, δε θα είχε κανένα λόγο να την πάρει από πίσω, ειδικά ύστερα από την επικίνδυνη μανούβρα της. *Επομένως, ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης φοβήθηκε απ'το σήμα που εντόπισε ο μάγος του, κι έχει ξαμολήσει ανιχνευτικά σκάφη.*

Δεν μπορώ να τ'αφήσω τούτο εδώ να μ'ακολουθήσει πίσω, στον Μακρινό Ταξιδευτή.

Η Ζαφειρία εξαπέλυσε έναν Ανεμομαγνήτη, και επιτάχυνε· έβαλε το σκάφος της να κινηθεί στη μέγιστή του ταχύτητα, κι η ένδειξη ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΠΟΣΟΤΗΤΑΣ ΔΙΑΛΥΤΗ άρχισε να μειώνεται με ραγδαίο ρυθμό.

* * *

Η Ιωάννα είδε ένα μεταλλικό αντικείμενο να εξαπολύεται απ'το πίσω μέρος της ακάτου που ακολουθούσε, και, ενστικτωδώς, έκοψε ταχύτητα, φοβούμενη ότι επρόκειτο για κάτι το εκρηκτικό.

Δεν ήταν, όμως, εκρηκτικό. Το αντικείμενο σταθεροποιήθηκε σ'ένα σημείο του Κενού και φάνηκε να δονείται. Την ίδια στιγμή, η Ιωάννα άκουσε –ακόμα και μέσα στην άκατό της– τα ουρλιαχτά των Ανέμων να δυναμώνουν, ενώ, συγχρόνως, τους αισθάνθηκε να συγκεντρώνονται γύρω της, σφυροκοπώντας το μικρό της σκάφος και στριφογυρίζοντάς το.

Μαύρη Δράκαινα, έλεγαν οι Άνεμοι. *Μαύρη Δράκαινα.*

Φόνισσα παιδιών.

Ουρλιαχτά, φωνές. Παιδικές φωνές. Φωνές τρόμου και απόγνωσης.

Η Ιωάννα έτριξε τα δόντια, προσπαθώντας να κάνει την άκατό της να επιταχύνει και να βγει από τούτη τη θύελλα όπου είχε πέσει. Οι Άνεμοι, όμως, δεν την άφηναν· χρησιμοποιούσαν την ταχύτητα που είχε αναπτύξει για να τη στροβιλίσουν περισσότερο μέσα τους, ενώ, συγχρόνως, τα ουρλιαχτά τους αντηχούσαν στο κεφάλι της.

Φόνισσα παιδιών.

Πέθανε! πέθανε! πέθανε! πέθανε!

Σου αξίζει να πεθάνεις; δε σου αξίζει να πεθάνεις;

Παιδικές φωνές τρόμου.

Επιθανάτιες κραυγές.

Η Ιωάννα πάλεψε να οργανώσει πάλι τις σκέψεις της· πάλεψε να σπρώξει τα ουρλιαχτά των Ανέμων στο υποσυνείδητό της, και να φέρει στο συνειδητό την εκπαίδευσή της ως Μαύρη Δράκαινα–

Μαύρη Δράκαινα, φόνισσα παιδιών!

«Σταμάτα, που να σε καταβροχθίσει η Έχιδνα! Σταμάτα!» γρύλισε η Ιωάννα, μην ξέροντας σε ποιον απευθυνόταν: σε κάποια εξωτερική οντότητα, ή στο ίδιο της το μυαλό;

Είσαι τρελή· η Παντοκράτειρα σάς έκανε όλες τρελές.

Η Ιωάννα, κοιτάζοντας έξω απ'το τζάμι της ακάτου, μπορούσε να δει το Κενό να περιστρέφεται, διαστρεβλωμένο· οι Άνεμοι το *θόλωναν*, το έκαναν να ρυτιδώνει, όπως όταν κάποιος βάζει ένα κουταλάκι μέσα σ'ένα ποτήρι νερό κι αρχίζει να το στριφογυρίζει. Και στο επίκεντρο του στροβίλου βρισκόταν το παράξενο αντικείμενο που είχε εκτοξεύσει το σκάφος που η Ιωάννα ακολουθούσε.

Παρά τις φωνές και τα ουρλιαχτά στο κεφάλι της, παρά τα κύματα οδύνης που μάστιζαν τον ψυχισμό της, κατάφερε να κάνει μια καθαρή σκέψη: *Αυτό είναι! Αυτό είναι που, κάπως, κάλεσε τους Ανέμους γύρω μου!*

Αλλά πώς μπορούσε να το σταματήσει;

Δεν μπορώ να το σταματήσω· είμαι καταδικασμένη να πεθάνω εδώ· κι έτσι μου αξίζει– Βλεφάρισε, διώχνοντας τούτο το συλλογισμό απ'το νου της, γιατί δεν ήταν δικός της!

Φυσικά και είναι δικός σου: γνωρίζεις τι θα συμβεί.

–Όχι!

Φόνισσα παιδιών.

Τι σε κάνει καλύτερη από την Παντοκράτειρα; Εσύ ήσουν το χέρι της· εσύ έχεις διαπράξει πολύ χειρότερα πράγματα από εκείνη. Αφού δεν μπορούσες να πεις όχι τότε, γιατί λες όχι τώρα;

Είναι κόλπο, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της η Ιωάννα, ένα κόλπο για να με–

Δεν είναι κόλπο η αλήθεια!

Η Ιωάννα επιχείρησε ν'ανοίξει την καταπακτή της ακάτου, μα οι Άνεμοι δεν την άφηναν· ήταν πολύ δυνατοί.

Και η αλήθεια είναι ότι ήρθε το τέλος σου!

Τράβηξε το πιστόλι απ'τον γοφό της και πυροβόλησε το τζάμι, θρυμματίζοντάς το –κι αφήνοντας τους Ανέμους να εισβάλουν, ουρλιάζοντας, διαπερνώντας το μυαλό της σαν παγερές λόγχες.

Η Ιωάννα άκουσε τον εαυτό της να κραυγάζει από πόνο· αισθάνθηκε καυτά δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά της· το αριστερό της χέρι χτύπησε, ακούσια και σπασμωδικά, τα πλήκτρα στον πίνακα εμπρός της.

Πρέπει να φύγω!

Δεν έχεις να πας πουθενά.

Παιδικές κραυγές.

Η Ιωάννα, εξακολουθώντας να κρατά το πιστόλι της, πιάστηκε απ'τις άκριες του σπασμένου φινιστρινιού της ακάτου, και έβαλε τα πόδια της πάνω στη θέση του οδηγού, με τα γόνατα λυγισμένα. Τέντωσε, απότομα, τα γόνατά της και πίεσε τις άκριες του φινιστρινιού με τα χέρια της, και τινάχτηκε έξω απ'το μικρό σκάφος…

…μέσα στον στρόβιλο, που τη στριφογύριζε και τη στριφογύριζε και τη στριφογύριζε, αποζητώντας να διαλύσει το μυαλό της.

Η συσκευή που τον είχε καλέσει δεν ήταν μακριά από την Ιωάννα, κι εκείνη βάλθηκε να την πλησιάσει ακόμα περισσότερο, χτυπώντας τα χέρια και τα πόδια της μέσα στους Ανέμους, για να προχωρήσει, ενώ, συγχρόνως, προσπαθούσε να χτίσει ένα νοητικό τείχος γύρω απ'το νου της, να τον προφυλάξει από τις φωνές και τα ουρλιαχτά.

Οι προσπάθειές της, όμως, έμοιαζαν μάταιες· οι φωνές συνέχιζαν, και η Μαύρη Δράκαινα –φόνισσα παιδιών φόνισσα παιδιών φόνισσα παιδιών– δυσκολευόταν να επικεντρώσει τις σκέψεις της σ'εκείνο που ήθελε να κάνει.

Μπορούσε να γευτεί αίμα, και ήξερε ότι είχε δαγκώσει τα χείλη

και τη γλώσσα της, επανειλημμένα. Τα μηλίγγια της βροντούσαν, και το κεφάλι της ήταν έτοιμο να σπάσει. Ακόμα κι η ράχη της πονούσε, και τα χέρια της έτρεμαν.

Σημάδεψε τη μεταλλική, δονούμενη συσκευή με το πιστόλι της και πάτησε τη σκανδάλη.

Αστόχησε. Από τόσο κοντά.

Αδύνατον! Μια Μαύρη Δράκαινα δεν αστοχεί ποτέ από τόσο κοντά–

–εκτός αν πρόκειται να ΠΕΘΑΝΕΙ–

–ΠΟΤΕ από τόσο κοντά! ΠΟΤΕ!

Ξαναπάτησε τη σκανδάλη, καθώς κάτι αντιδρούσε βίαια μέσα της· αντιδρούσε βίαια και σταθεροποιούσε το χέρι της, τουλάχιστον για ετούτη δω την καταραμένη βολή.

Η μεταλλική συσκευή χτυπήθηκε, και κομματιάστηκε μέσα σε μια ξαφνική λάμψη και μ'έναν έντονο κρότο. Μια διαπεραστική οσμή ήρθε στα ρουθούνια της Ιωάννας.

Ο στρόβιλος των Ανέμων διαλύθηκε από γύρω της, και οι φωνές έπαψαν.

Η Μαύρη Δράκαινα πήρε μια βαθιά ανάσα, θηκαρώνοντας το πιστόλι στον γοφό της κι αφήνοντας το σώμα και τα τσιτωμένα της νεύρα να ηρεμήσουν. Το κεφάλι της, ασφαλώς, εξακολουθούσε να πονά, και υποψιαζόταν ότι θα συνέχιζε να πονά για κάμποσες ώρες.

Το Πορφυρό Κενό δεν έμοιαζε τώρα ούτε θολωμένο ούτε ρυτιδωμένο· ήταν όπως πριν: μια ακατάληπτη απεραντοσύνη, προς όλες τις κατευθύνσεις. Η άκατος της Ιωάννας βρισκόταν από πάνω της, σε μικρή απόσταση, κι εκείνη αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να λειτουργήσει, ή αν είχε χτυπηθεί τόσο άσχημα απ'τους Ανέμους που τα βασικά της συστήματα είχαν καταστραφεί.

Ας μάθουμε. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο.

Αρχίζοντας να κουνά χέρια και πόδια, σαν να κολυμπούσε, κατάφερε να φτάσει στο μικρό σκάφος, που έμοιαζε να βουλιάζει σιγά-σιγά, εφόσον καμία εσωτερική δύναμη δεν το κινούσε πλέον και ήταν έρμαιο των Ανέμων και του Κενού. Η Ιωάννα άνοιξε την καταπακτή του, μπήκε, και κάθισε στη θέση του οδηγού, παραμερίζοντας πρώτα μερικά γυαλιά από το θρυμματισμένο τζάμι.

Κοιτάζοντας τις παλάμες της, είδε ότι αιμορραγούσαν· είχαν σκιστεί, όταν η Ιωάννα είχε πιαστεί απ'τις άκριες του φινιστρινιού, για να τιναχτεί έξω απ'την άκατο. Έπρεπε να τις περιποιηθεί, αλλά αργότερα, αφότου είχε επιστρέψει στην Ανεμομάχη.

Προσπάθησε να ενεργοποιήσει τα συστήματα του σκάφους της, και τα κατάφερε χωρίς δυσκολία. Ο στρόβιλος δεν τα είχε

καταστρέψει· πρέπει, όμως, να είχε προκαλέσει ορισμένες ζημιές, γιατί η οθόνη εμπρός της αναβόσβηνε και έκανε γραμμές. *Ας ελπίσουμε ότι δε θα σβήσει τελείως, μέχρι να φτάσω στην Ανεμομάχη·* γιατί, αν έσβηνε, η Ιωάννα πίστευε ότι, μάλλον, θα χανόταν στο Κενό, καθώς δεν είχε κανέναν χάρτη για να την καθοδηγήσει, και δεν ήξερε σχεδόν τίποτα για τούτο το αχανές μέρος.

* * *

Η καταπακτή της ακάτου με το σπασμένο τζάμι άνοιξε. Ένα ματωμένο χέρι βγήκε και πιάστηκε απ'την άκρη, και μια γυναίκα σκαρφάλωσε επάνω κι έμεινε για λίγο εκεί, γονατισμένη στο ένα γόνατο, σαν να προσπαθούσε να ισορροπήσει και να μην πέσει. Ήταν ντυμένη με μαύρη στολή, και τα μακριά ξανθά της μαλλιά, που ήταν δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της, είχαν ξεφύγει απ'τον σπάγκο ο οποίος τα έδενε και έπεφταν, άτακτα, στο πρόσωπο και στους ώμους της. Και τα δύο της χέρια αιμορραγούσαν. Στον ένα της γοφό ήταν θηκαρωμένο ένα πιστόλι, στον άλλο ένα ξιφίδιο.

Ύψωσε τη ματιά της και ατένισε τους ναύτες που την παρατηρούσαν από το άνω κατάστρωμα της *Ανεμομάχης*. Όλοι τους την αναγνώριζαν: ήταν η γυναίκα η οποία είχε έρθει με τον μαυρόδερμο άντρα που κρατούσε το παράξενο ραβδί. Η γυναίκα που τους έμοιαζε, συγχρόνως, περίεργη κι επικίνδυνη, και τους έβαζε να κάνουν υποθέσεις σχετικά με το τι συμφωνία μπορεί νάχε συνάψει με τον Καπετάνιο τους.

Τώρα, τους φαινόταν ακόμα πιο περίεργη, αλλά πολύ λιγότερο επικίνδυνη, όπως μια βαριά τραυματισμένη τίγρης, που, όταν τη βλέπεις, ξέρεις ότι έχει χάσει μεγάλο μέρος της δύναμής της.

Και τι μπορεί να ήταν εκείνο που την είχε τραυματίσει;

Η Ιωάννα αγνόησε τα βλέμματά τους. Αποκτώντας αρκετή ισορροπία, ορθώθηκε και πήδησε στο κατάστρωμα, νιώθοντας τα πόδια της να τρέμουν. Το κεφάλι της ακόμα πονούσε, και τ'αφτιά της βούιζαν. *Είμαι χάλια· πρέπει να ξεκουραστώ.*

Ένας ναύτης βρήκε το θάρρος να την πλησιάσει, καθώς εκείνη τρέκλιζε πάνω στο κατάστρωμα. «Τι είναι, κυρία; Είσαι καλά;» ρώτησε με βαριά προφορά.

«Φροντίστε την άκατο,» είπε η Ιωάννα· «χτυπήθηκε, και το ανιχνευτικό της σύστημα ίσως νάχει υποστεί βλάβες –η οθόνη, σίγουρα, έχει.» Και τον προσπέρασε, δίχως άλλη κουβέντα, προσπαθώντας να σταθεροποιήσει τα βήματά της, για να διασχίσει τον μικρό διάδρομο που της είχαν ανοίξει οι υπόλοιποι ναύτες ανάμεσά τους, εξακολουθώντας να την κοιτάζουν σαν να ήταν κάτι το αξιοπερίεργο.

Η Ιωάννα γονάτισε πλάι στην καταπακτή του καταστρώματος και κατέβηκε τη σκάλα με προσοχή· η σπονδυλική της στήλη την πονούσε, καθώς το έκανε, όπως επίσης κι ο αυχένας της.

Κατάφερε, όμως, να φτάσει ώς την καμπίνα της, και, ενώ άνοιγε την πόρτα, ο Σέλιρ'χοκ βγήκε απ'τη δική του καμπίνα και την πλησίασε. «Τι έγινε;» ρώτησε. «Σου επιτέθηκαν;»

Η Ιωάννα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της.

Ο μάγος την ακολούθησε μέσα, κι έκλεισε την πόρτα πίσω του. «Σου επιτέθηκαν;»

«Ναι.» Ακούμπησε τους πήχεις της στα γόνατά της· αισθανόταν καλύτερα καθιστή παρά όρθια.

«Πες μου.» Ο Σέλιρ'χοκ γονάτισε εμπρός της στο ένα γόνατο, και πήρε τα χέρια της στα δικά του, για να δει τις πληγές.

Η Ιωάννα τού είπε, κουρασμένα· και, καθώς τελείωνε, η πόρτα χτύπησε, και η φωνή του Γεράρδου ακούστηκε να λέει τ'όνομά της.

«Πέρασε, Καπετάνιε.»

Εκείνος μπήκε. Κοίταξε πρώτα το πρόσωπό της κι ύστερα τα χέρια της. «Οι ναύτες μου, λοιπόν, δεν υπερέβαλαν καθόλου...» παρατήρησε.

Η Ιωάννα αναστέναξε. «Υποθέτω, θα θες κι εσύ να μάθεις.»

«Πηγαίνω να φέρω σύνεργα, για να περιποιηθώ τα χέρια σου,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, καθώς σηκωνόταν απ'τη γονατιστή του θέση. Πέρασε δίπλα απ'τον Γεράρδο και βγήκε απ'την καμπίνα.

Η Ιωάννα άρχισε πάλι να διηγείται το περιστατικό που την οδήγησε σ'αυτή την κατάσταση.

Ο Σέλιρ'χοκ, εν τω μεταξύ, επέστρεψε μαζί μ'ένα μεταλλικό κουτί και μια πετσέτα, την οποία άπλωσε στα γόνατα της Ιωάννας κι έβαλε τα χέρια της επάνω. «Θα πρέπει να σου βγάλω μερικά γυαλιά,» της είπε. Εκείνη κατένευσε.

«Αυτός που οδηγούσε την άκατο είναι αυτός που μας παρακολουθεί;» ρώτησε ο Γεράρδος.

Η Ιωάννα μόρφασε, καθώς ο Σέλιρ'χοκ έριχνε μερικές σταγόνες αντισηπτικού στα τραύματά της. «Ίσως. Πάντως, την προηγούμενη φορά δεν τον είχα δει. Τι όπλο ήταν αυτό που χρησιμοποίησε εναντίον μου;»

Ο Σέλιρ'χοκ έβγαλε μια λεπίδα απ'το μεταλλικό του κουτί και, κρατώντας ανοιχτή τη μία παλάμη της Ιωάννας, τη χάραξε, για να βγάλει ένα κομμάτι γυαλί, γεμάτο αίματα. Η Μαύρη Δράκαινα δεν προσπάθησε ούτε στιγμή ν'αποτραβηχτεί, ούτε έκανε καμια σπασμωδική κίνηση· μονάχα το ζάρωμα γύρω απ'τα μάτια και το στόμα της φανέρωνε ότι μπορεί να πονούσε.

«Ανεμομαγνήτης,» είπε ο Γεράρδος. «Ανεμομαγνήτης, ονομάζεται. Συγκεντρώνει τους Ανέμους σ'ένα συγκεκριμένο σημείο, για όσο

διαρκεί η ενεργειακή του φόρτιση. Πολύ επικίνδυνο κι απρόβλεπτο όπλο· έχουν συμβεί διάφορα με τους Ανεμομαγνήτες.

»Η άκατος είδες πού πήγε, αφού απομακρύνθηκε από σένα;»

«Όχι. Πώς να δω; Γινόταν χαμός γύρω μου.»

«Εντάξει,» είπε ο Γεράρδος, «σ’αφήνω να ξεκουραστείς.» Και προς τον Σέλιρ’χοκ: «Μάγε, τ’απόγευμα θα σου στείλω τον Βατράνο. Είσαι έτοιμος;»

«Είμαι, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε εκείνος, δίχως να πάρει το βλέμμα του απ’τα χέρια της Ιωάννας και απ’το γυαλί που τώρα έβγαζε από εκεί.

Ο Γεράρδος έφυγε.

«Φτηνά τη γλίτωσες,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, καθώς πασπάτευε τις παλάμες της, για να δει μήπως και κανένα άλλο θραύσμα είχε μείνει μέσα. «Μπορούσαν να είχαν συμβεί και χειρότερα πράγματα.»

«Όπως;»

«Δεν είναι μικρό να σε χτυπήσει ένας στρόβιλος Ανέμων,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ’χοκ. «Μπορεί να έχανες το μυαλό σου.» Βλέποντας πως δεν είχαν μείνει άλλα γυαλιά μες στα χέρια της, τους έριξε πάλι αντισηπτικό και άρχισε να τα επιδένει. «Αν νιώθεις κάτι παράξενο, μη διστάζεις να μου το πεις.» Ύψωσε το βλέμμα του, για να κοιτάξει, σταθερά, το πρόσωπό της.

«Μια χαρά είμαι,» είπε η Ιωάννα, αν και το κεφάλι της την πονούσε όπως δε θυμόταν να την είχε πονέσει ποτέ· ο πόνος εκεί έμοιαζε να σβήνει τελείως τον πόνο στα χέρια της, να τον καθιστά αμελητέο στο νευρικό της σύστημα.

«Σίγουρα;»

«Ναι.»

Ο Σέλιρ’χοκ τελείωσε την επίδεση των χεριών της και ορθώθηκε. «Εγώ θα σου φέρω, πάντως, ένα χαλαρωτικό για τα νεύρα.»

«Δεν–»

«Σε έχουν ξαναχτυπήσει οι Άνεμοι;» τη διέκοψε ο μάγος.

«Όχι.»

«Τότε, δεν ξέρεις. Σε όλους χρειάζεται κάποιο φάρμακο, ύστερα από μια τέτοια εμπειρία.»

«Εντάξει,» μούγκρισε η Ιωάννα.

Ο Σέλιρ’χοκ πλησίασε την πόρτα της καμπίνας της. «Θα επιστρέψω σε λίγο. Εν τω μεταξύ, ξάπλωσε.»

Το *θεωρεί πιο σοβαρό απ’ό,τι είναι,* σκέφτηκε η Ιωάννα, βλέποντάς τον να φεύγει. Αναρωτιέμαι γιατί.

Ή, *μήπως,* εγώ το *θεωρώ* λιγότερο *σοβαρό απ’ό,τι είναι;*

Μπα, αποκλείεται· είχε περάσει κι από χειρότερα. Μια Μαύρη Δράκαινα δε φοβόταν έναν απλό πονοκέφαλο.

Γδύθηκε και ξάπλωσε, τραβώντας ένα σεντόνι επάνω της.

Καθώς ακούμπησε το κεφάλι της στο μαξιλάρι, αισθάνθηκε σαν, ξαφνικά, μια ρουφήχτρα να είχε τραβήξει όλο της το είναι προς τα κάτω: σαν κάποιος να είχε βγάλει το βούλωμα από μια λεκάνη γεμάτη νερό και το νερό να είχε πάει, σπειροειδώς, προς τον υπόνομο… αφήνοντας πίσω του φωνές μικρών παιδιών.

Η Ιωάννα βόγκησε, και βλεφάρισε. Έσβησε το φως, έκλεισε τα μάτια της, και προσπάθησε να ηρεμήσει.

Σε λίγο, η πόρτα ακούστηκε ν'ανοίγει, και ο Σέλιρ'χοκ μπήκε, κρατώντας μια αχνιστή κούπα. Η μορφή του ήταν σκοτεινή στην πορφυρή ακτινοβολία του Κενού που γλιστρούσε απ'το φινιστρίνι.

Ο μάγος ήρθε και κάθισε πλάι της. «Σήκω λιγάκι,» της ζήτησε, κι η Ιωάννα νόμιζε πως άκουσε τη φωνή του από απόσταση. Δεν του το είπε, όμως. Ανασηκώθηκε, ακουμπώντας την πλάτη της στο μαξιλάρι, και πήρε την κούπα και στα δύο επιδεμένα χέρια της.

«Μην το πιεις αμέσως,» τη συμβούλεψε ο Σέλιρ'χοκ. «Πιες το μισό. Σε δύο γουλιές. Και άσε το υπόλοιπο για όταν ξυπνήσεις.»

Η Ιωάννα υπάκουσε: ήπιε το μισό περιεχόμενο της κούπας –που πρέπει να ήταν κάποιου είδους τσάι– και την επέστρεψε στον μάγο. Εκείνος την ακούμπησε στο μικρό κομοδίνο, και ορθώθηκε. «Ξεκουράσου,» είπε, και έφυγε απ'το δωμάτιο.

Η Ιωάννα ήδη αισθανόταν τις αισθήσεις της να θολώνουν· αναμφίβολα, μέσα στο τσάι υπήρχε και κάποιο βαρύ υπνωτικό, συμπέρανε· και σκέφτηκε: Σκατά… *Δε μ'αρέσει να μου δίνουν υπνωτικά. Ο μάγος έπρεπε να με είχε προειδοποιήσει γι'αυτό.*

Μετά, κοιμήθηκε, χωρίς τις φωνές παιδιών να στοιχειώνουν τον ύπνο της.

* * *

Το απόγευμα, ο Βατράνος επισκέφτηκε τον Σέλιρ'χοκ στην καμπίνα του, ενώ η Ιωάννα ακόμα κοιμόταν στη δική της καμπίνα, υπό την επήρεια του φαρμάκου.

Ο μάγος σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Βγάλε το πουκάμισό σου και ξάπλωσε,» είπε, δείχνοντας το κρεβάτι. «Μπρούμυτα.»

«Τι θα μου κάνεις;» θέλησε να μάθει ο Βατράνος, ατενίζοντάς τον καχύποπτα.

Ο Σέλιρ'χοκ σήκωσε μια μικρή, μεταλλική πλάκα από το τραπεζάκι πλάι του. Ήταν λαξεμένη με διάφορα σχήματα, κι επάνω της υπήρχαν καλώδια. «Θα περάσω αυτόν τον δεσμό κάτω απ'το δέρμα σου.»

«Θα… θα μου κάνεις εγχείρηση, δηλαδή;»

«Μια μικρή εγχείρηση, ναι,» ένευσε ο Σέλιρ'χοκ. «Γδύσου και ξάπλωσε.»

«Και μετά, τι θα συμβεί;» ρώτησε ο Βατράνος, ακόμα στεκόμενος

στη θέση του, μερικά βήμα μπροστά απ'την πόρτα.

«Μετά;»

«Όταν είναι να μ'εκτελέσει ο Καπετάνιος.»

«Το πιστόλι του θα φανεί να σε πυροβολεί· δε θα εκτοξευτεί, όμως, αληθινή σφαίρα· με το πάτημα της σκανδάλης, θα ενεργοποιηθεί ο δεσμός επάνω σου· αρκετά αιμοφόρα αγγεία θα σπάσουν και το δέρμα σου θα σκιστεί ακριβώς εδώ.» Ο Σέλιρ'χοκ ακούμπησε το δάχτυλό του στο μέτωπο, πάνω απ'το δεξί μάτι. «Όσοι σε κοιτάζουν θα νομίσουν ότι χτυπήθηκες από σφαίρα. Εσύ θα αισθανθείς ένα ενεργειακό κύμα να τυλίγει τον εγκέφαλό σου και να παραλύει το σώμα σου, και θα λιποθυμήσεις. Μη φοβηθείς, όμως· δε θα πάθεις καμία μόνιμη βλάβη από την όλη διαδικασία. Θα έχεις μονάχα ένα επιφανειακό τραύμα στο μέτωπο, το οποίο θα φροντίσω να ράψω.»

Ο Βατράνος ξεροκατάπιε. «Οφείλω να ομολογήσω πως η ιδέα δε με… ελκύει ιδιαίτερα, μάγε. Αλλά, αφού ο Καπετάνιος το θεωρεί απαραίτητο για να βρεθεί ο προδότης….»

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε, και του έδειξε το κρεβάτι.

Ο Βατράνος έβγαλε βιαστικά το πουκάμισό του και ξάπλωσε μπρούμυτα, όπως του είχε πει ο μάγος.

«Τα χέρια σου βάλτα κάτω απ'το πρόσωπό σου,» ζήτησε ο Σέλιρ'χοκ, κι εκείνος υπάκουσε, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

Ο Σέλιρ'χοκ έσκυψε από πάνω του, κρατώντας ένα νυστέρι. Το κατάμαυρο δέρμα του ερχόταν σε έντονη αντίθεση με το κατάλευκο του Βατράνου· αν κάποιος τούς κοίταζε τώρα, θα νόμιζε ότι οι δυο τους ζούσαν σ'έναν ασπρόμαυρο κόσμο.

Ο μάγος έτριψε τον αυχένα του ναύτη μ'ένα κομμάτι βαμβάκι, ποτισμένο με αναισθητικό. Ύστερα, περίμενε μερικές στιγμές και χρησιμοποίησε το νυστέρι του, διαγράφοντας μια ορθή γωνία επάνω στο λευκό δέρμα. Αίμα έτρεξε. Ο Σέλιρ'χοκ έπιασε μια άκρη του σχισίματος και σήκωσε την επιδερμίδα με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο πέρασε από κάτω τον δεσμό. Ο Βατράνος ήταν τελείως ακίνητος, σαν να φοβόταν πως, αν κουνιόταν έστω και λίγο, ίσως κάτι ανεπανόρθωτο να συνέβαινε.

Ο Σέλιρ'χοκ πήρε κλωστή και έραψε το σχισμένο δέρμα, φυλακίζοντας μέσα τη μικρή, μεταλλική συσκευή. Τέλος, έβρεξε το τραύμα με αντισηπτικό. «Είσαι έτοιμος,» είπε στον Βατράνο, καθώς μάζευε τα σύνεργά του και σηκωνόταν απ'το κρεβάτι.

Ο ναύτης πήρε, πρώτα, καθιστή θέση κι έπειτα ορθώθηκε. Έκανε ν'αγγίξει τη δουλειά του μάγου με το δεξί χέρι, αλλά εκείνος τον σταμάτησε, πιάνοντάς του τον καρπό.

«Μην το πειράζεις. Ακόμα κι αν σ'ενοχλεί.»

«Δεν το αισθάνομαι καθόλου,» είπε ο Βατράνος.

«Επειδή το δέρμα σου είναι ακόμα υπό την επήρεια του

αναισθητικού. Μετά, θα το αισθανθείς. Αλλά μην το τρίβεις· είναι επικίνδυνο.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Βατράνος. Και ρώτησε: «Θα μου το βγάλεις μετά; Μετά απ'την εκτέλεση;»

«Θα σ'το βγάλω,» υποσχέθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Εξάλλου, θάναι άχρηστο πλέον. Είναι μίας χρήσης. Πήγαινε τώρα στην κουκέτα σου και ξεκουράσου· μέχρι το πρωί θα είσαι έτοιμος για να πεθάνεις εικονικά.»

Ο Βατράνος φόρεσε το πουκάμισό του και έφυγε απ'την καμπίνα του μαυρόδερμου μάγου, μοιάζοντας λιγότερο φοβισμένος απ'ό,τι όταν είχε έρθει.

Ο Σέλιρ'χοκ αναστέναξε και κάθισε, οκλαδόν, στο κρεβάτι. Έσβησε την ενεργειακή λάμπα και άφησε το πορφυρό φως του Κενού να πλημμυρίσει το δωμάτιο. Άνοιξε το δερματόδετο ημερολόγιο του και άρχισε να καταγράφει τα τελευταία γεγονότα από το ταξίδι τους μέσα στην Ανεμομάχη.

.12.

Το επόμενο πρωί, ο Γεράρδος πρόσταξε το πλήρωμά του να συγκεντρωθεί στο άνω κατάστρωμα της Ανεμομάχης, κι εκείνος στάθηκε επάνω στα σκαλιά της πρύμνης, ατενίζοντάς τους όλους εμπρός του. Δεν τους είχε πει το λόγο ετούτης της σύναξης, μα ήταν βέβαιος πως αρκετοί απ'αυτούς μπορούσαν να τον μαντέψουν. Επίσης, είχε ζητήσει από δύο ναύτες να είναι έτοιμοι, με όπλα στα χέρια, γιατί ίσως χρειαζόταν να συλλάβουν κάποιον. Ονομάζονταν Γρύπας και Σερφάντης, και ο Γεράρδος τούς χρησιμοποιούσε συχνά ως σωματοφύλακες, δεσμοφύλακες, ή απλώς μπράβους. Ήταν κι οι δυο τους σωματώδεις, ψηλοί, και ποτέ δεν έκαναν πίσω όταν τους είχε προστάξει κάτι. Ο Γρύπας είχε το κεφάλι του και το πρόσωπό του ξυρισμένα· το δεξί του μάτι έλειπε, και μια μαύρη καλύπτρα το έκρυβε· επί του παρόντος, είχε στον ώμο του ένα μακρύκαννο τουφέκι με πέλεκυ στην άκρη. Ο Σερφάντης έμοιαζε τελείως αντίθετος στην εμφάνιση, καθώς είχε μακριά, καστανά μαλλιά και μούσια, που φαινόταν νάναι αχτένιστα εδώ και αιώνες· στο δεξί του χέρι φορούσε μια σιδερογροθιά με καρφιά, και στον ώμο του είχε τώρα κι αυτός ένα μακρύκαννο τουφέκι με πέλεκυ στο άκρο· από τη ζώνη του κρεμόταν ένας ατσάλινος οδοντωτός δίσκος, στη ρίψη του οποίου το πλήρωμα είχε διαπιστώσει πολλάκις ότι ήταν καλός μα όχι αλάθητος –ένας ναύτης είχε, κατά λάθος, χάσει δύο δάχτυλά του έτσι.

Ο Γεράρδος έψαξε να δει αν ο Βατράνος βρισκόταν μέσα στο πλήθος, και, φυσικά, τον βρήκε, στις πρώτες σειρές μάλιστα. Ο Σκρά'ηγκεμ ήταν καθισμένος κοντά στο κεντρικό κατάρτι, με δύο από τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Γύρω του είχαν συγκεντρωθεί μερικοί ναύτες που οι άλλοι τούς ήξεραν ως οι *λακέδες* του Υποπλοίαρχου ή οι *λακέδες* του *μυρμηγκιού*, αλλά δεν τους το έλεγαν, βέβαια, κατάφατσα.

Η Θεώνη στεκόταν μόνη της, κοντά στην πλώρη, κοιτάζοντας μια τον Καπετάνιο στην άλλη άκρη του σκάφους, μια τους υπόλοιπους ναύτες. Αναμφίβολα, υποψιαζόταν τον λόγο που ο Γεράρδος τούς είχε μαζέψει όλους εδώ.

Ο Φιλοπολίτης και η Αλκυόνη δεν βρίσκονταν στο άνω κατάστρωμα· δεν αποτελούσαν μέρος του πληρώματος και δεν ήταν υποχρεωμένοι να υπακούουν στις διαταγές του Γεράρδου, εκτός αν απευθύνονταν ειδικά σ'αυτούς. Εκείνος δεν το είχε κρίνει σκόπιμο να τους καλέσει, αν δεν επιθυμούσαν να παρευρεθούν. Μάλλον, *θα κρέμονται από το κάτω κατάστρωμα,*

ακούγοντας τους Ανέμους.

Η Ιωάννα, ωστόσο, ήταν εδώ και κοίταζε, σιωπηλή κι ακίνητη, σαν σκιά. Φαινόταν να έχει συνέλθει από τη χτεσινή της δοκιμασία. Ο Σέλιρ'χοκ έλειπε, καθώς είχε άλλη δουλειά· περίμενε το τέλος ετούτης της διαδικασίας, για να δράσει…

Ο Γεράρδος δεν κούρασε το πλήρωμά του με κάποιον ανούσιο πρόλογο. «Ο προδότης βρέθηκε!» φώναξε, αρπάζοντας αμέσως την προσοχή τους. «Ο άνθρωπος που έφερε τους Κρά'αν στο πλοίο μας, για να δολοφονήσει τον Υποπλοίαρχο Σκρά'ηγκεμ, ανακαλύφθηκε!» Ύψωσε το χέρι του και έδειξε έναν ναύτη. «Γρύπα, Σερφάντη. Συλλάβετε τον Βατράνο!»

«Καπετάνιε!» φώναξε εκείνος, βλέποντας τους δύο σωματώδεις άντρες να βαδίζουν προς το μέρος του. «Καπετάνιε, κάνεις λάθος! Δεν ήμουν εγώ!»

Παίζει το ρόλο του καλά, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Κι αναρωτιέμαι αν ο λόγος που τον παίζει καλά είναι επειδή είναι όντως ο προδότης…* «Θα μιλήσεις μετά, προδότη!» τον διέκοψε. «Τώρα εγώ μιλάω!» Και, απευθυνόμενος στο πλήρωμα, παρέθεσε τα στοιχεία που τον είχαν οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι ο Βατράνος έβαλε τους Κρά'αν στην *Ανεμομάχη*, αν και γνώριζε πολύ καλά πως μικρή σημασία θα είχε ό,τι στοιχεία και να τους έδινε, φτάνει να ήταν αληθοφανή: «Η Αλκυόνη και ο Φιλοπολίτης είδαν κάποιον με γκρίζα κάπα και μαύρα γάντια να φέρνει τους δολοφόνους στο πλοίο. Ο Βατράνος, βγαίνοντας στις αποβάθρες του Κρά'αν'φεγκ, φορούσε γκρίζα κάπα· και μαύρα γάντια είχε κάθε λόγο να φορά, για να κρύψει το χρώμα του δέρματός του: δεν έχουμε παρά δύο λευκόδερμους μέσα στην *Ανεμομάχη*! Ο Βατράνος, επίσης, σκότωσε τον τελευταίο ζωντανό Κρά'αν δολοφόνο, ενώ ήταν φανερό πως εκείνος δεν αποτελούσε πλέον καμία απειλή· τον σκότωσε, επομένως, προκειμένου να μη μιλήσει: να μην τον αποκαλύψει σε μας! Και ο Βατράνος είχε φύγει από το σκάφος για ένα πολύ μικρό χρονικό διάστημα, ισχυριζόμενος ότι, δήθεν, ήθελε να κάνει μια βόλτα στις αποβάθρες· βρισκόταν, όμως, *μέσα* στην *Ανεμομάχη* όταν οι δολοφόνοι επιτέθηκαν, για να είναι κοντά στο σημείο της συμπλοκής και να μπορεί να βοηθήσει, σε περίπτωση που κάτι απρόβλεπτο συνέβαινε. Άρα, η 'βόλτα' του έγινε για να συνεννοηθεί με τους Κρά'αν και να τους οδηγήσει στο σκάφος μας! Ο Βατράνος, τέλος,» είπε ο Γεράρδος, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του κι ατενίζοντας διαπεραστικά τον λευκόδερμο ναύτη, «είναι γνωστό πως, τελευταία, είχε έρθει σε μια κάποια… ρήξη με τον Σκρά'ηγκεμ, επειδή υποπτευόταν πως εκείνος τον είχε κλέψει στα χαρτιά–»

«Το οποίο είναι τελείως αβάσιμο, παρεμπιπτόντως!» παρενέβη ο Σκρά'ηγκεμ, έχοντας μια θριαμβευτική όψη στο πρόσωπό του. Οι

λακέδες γύρω του κατένευσαν, και μερικοί είπαν: «Ναι, ναι, τελείως αβάσιμο, Καπετάνιε!»

«Ησυχία!» τους διέκοψε όλους ο Γεράρδος. «Δεν είναι τώρα η ώρα για τέτοια.» Προς τον Βατράνο: «Τι έχεις να πεις για τον εαυτό σου;»

Ο Γρύπας και ο Σερφάντης είχαν πιάσει τα χέρια του λευκόδερμου ναύτη, απομακρύνοντάς τον απ’το υπόλοιπο πλήρωμα και τραβώντας τον προς την πλώρη (απ’όπου η Θεώνη τώρα έφευγε με διστακτικά βήματα).

«Καπετάνιε,» είπε, απεγνωσμένα, ο Βατράνος, «δεν το έκανα εγώ! Το γεγονός ότι φορούσα γκρίζα κάπα δεν αποδεικνύει τίποτα! Το μυρμήγκι σ’έχει δηλητηριάσει εναντίον μου, Καπετάνιε! Σου λέει ψευτιές για μέν–!»

«Πώς τολμάς, τρισάθλιο απόβρασμα!» ούρλιαξε ο Σκρά’ηγκεμ, καθώς πεταγόταν όρθιος, υψώνοντας τις γροθιές του. «Καπετάνιε, άφησέ με εγώ να τον καθαρίσω, προσωπικά! Σε ικετεύω!»

«Κανένας δεν εκτελεί κανέναν μέσα στο πλοίο μου, εκτός από εμένα, Σκρά’ηγκεμ,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος· «το ξέρεις αυτό.» Και τράβηξε ένα πιστόλι απ’τη ζώνη του, κατεβαίνοντας αργά τα σκαλοπάτια της πρύμνης· η κάπα του κυμάτιζε πάνω απ’τους ώμους του, καθώς οι Άνεμοι είχαν δυναμώσει, φέρνοντας απόμακρες φωνές και μουρμουρητά, που γαργαλούσαν τόσο τ’αφτιά όσο και το νου.

«Καπετάνιε, *γιατί δε μ’α*κούς;» έσκουξε ο Βατράνος, καθώς ο Γρύπας και ο Σερφάντης έπαιρναν το πιστόλι απ’τη ζώνη του και τον άφηναν ολομόναχο στην πλώρη. Η Θεώνη είχε τώρα πλέον απομακρυνθεί από εκεί, και πήγαινε προς τη μεριά του Γεράρδου, καθώς εκείνος πλησίαζε. Το πλήρωμα ήταν σιωπηλό, σαν πολλοί απ’αυτούς να είχαν σοκαριστεί από την αποκάλυψη ότι ο Βατράνος ήταν, τελικά, που είχε βάλει φονιάδες μες στο σκάφος.

«Βατράνε,» είπε ο Γεράρδος, σταματώντας στα τρία μέτρα απόσταση από τον κατηγορούμενο, «σε βοήθησα σε μια από τις δύσκολές σου ώρες, όπως έχω βοηθήσει και πολλούς που βρίσκονται τώρα παρόντες· σε εμπιστεύτηκα για να σε βάλω στο πλήρωμά μου, και ξέρεις τι σημαίνει να ανήκεις στο δικό μου πλήρωμα· κι εσύ, Βατράνε, οδήγησες *δολοφόνους* μέσα στην *Ανεμομάχη*: τους άνοιξες μια από τις κλειδωμένες καταπακτές του κάτω καταστρώματος, για ν’αποκτήσουν πρόσβαση και να σκοτώσουν τον Σκρά’ηγκεμ, επειδή πίστευες ότι σ’έκλεψε σ’ένα παιχνίδι!» Ο Γεράρδος ύψωσε το πιστόλι του, απασφαλίζοντάς το.

«Καπετάνιε,» είπε ο Βατράνος, «σε παρακαλώ, άκουσέ με! Δεν ήμουν εγώ αυτός που έβαλε μέσα τα μυρμήγκια, σ’τ’ορκίζομαι!»

«Αυτά είναι τα τελευταία σου λόγια;»

«Δεν έχω κάτι άλλο να πω, Καπετάνιε… Κάνεις λάθος… Δώσε

μου άλλη μια ευκαιρία.»

«Οι ευκαιρίες σου τελείωσαν. Λυπάμαι,» είπε ο Γεράρδος.

Ο Βατράνος σώπασε. Έκλεισε τα μάτια και περίμενε τη βολή.

Ο Γεράρδος τον σημάδεψε στο κεφάλι –όπως είχε κάνει και μ'άλλους προδότες που είχε εκτελέσει παλιότερα: άλλους τρεις– και πάτησε τη σκανδάλη.

Το πιστόλι φάνηκε να πυροβολεί…

…και ο δεσμός του Σέλιρ'χοκ ενεργοποιήθηκε. Η σάρκα του Βατράνου πάνω απ'το δεξί του μάτι σχίστηκε, ενώ μερικά αιμοφόρα αγγεία έσπασαν με πίεση, εκτινάσσοντας έναν εντυπωσιακό πίδακα αίματος. Συγχρόνως, ένα ενεργειακό κύμα τύλιγε τον ναύτη, κλονίζοντας τον εγκέφαλό του.

Το πλήρωμα είδε τον Βατράνο να τινάζεται όπισθεν και να πέφτει, με το κεφάλι και το πρόσωπό του βαμμένα κόκκινα.

Η Θεώνη, που δεν είχε ξαναδεί τον Γεράρδο να εκτελεί κανέναν, ήταν κοκαλωμένη στη θέση της, με το ένα της χέρι στο στόμα και το άλλο στην κοιλιά. Διαπίστωσε ότι τα γόνατά της έτρεμαν, και η ραχοκοκαλιά της είχε, ξαφνικά, παγώσει.

Ο Σκρά'ηγκεμ, αντιθέτως, δεν έμοιαζε να έχει διάθεση παρά για γλέντι, καθώς έβγαλε ένα νικητήριο γρύλισμα, κροταλίζοντας τα δόντια του. Οι λακέδες του είπαν μερικές υποτιμητικές κουβέντες για τον Βατράνο, και μερικοί απ'αυτούς έφτυσαν στο κατάστρωμα ή στο Κενό.

«Το καθίκι!» ακούστηκε η φωνή κάποιου άλλου. «Και δεν τον είχα για τέτοιονα, να πούμε.»

Ο Γεράρδος θηκάρωσε το πιστόλι του, πλησίασε τον πεσμένο Βατράνο, και σήκωσε το ακίνητο σώμα του. Μπορούσε να δει –και να αισθανθεί– ότι ο λευκόδερμος ναύτης ανέπνεε. *Ας ελπίσουμε, όμως, ότι κανένας άλλος δε θα το προσέξει αυτό,* σκέφτηκε ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης, και βάδισε προς μια ανοιχτή καταπακτή, ενώ το πλήρωμά του του έκανε χώρο να περάσει. Πάντοτε εκείνος ήταν που πετούσε τους εκτελεσμένους προδότες στον κλίβανο. *Ο Καπετάνιος φροντίζει για το πλήρωμά του στη ζωή, ο Καπετάνιος φροντίζει για το πλήρωμά του και στον θάνατο.* Και δεν ήθελε κανένας άλλος νάναι μαζί του κάτι τέτοιες ώρες. Γιατί, επίσης, έλεγε: *Αν κάποιος βγει προδότης, το φταίξιμο είναι και δικό μου: φταίξιμο που τον εμπιστεύτηκα για να τον συμπεριλάβω στο πλήρωμα· φταίξιμο που δεν κατάλαβα εξαρχής ποιος ήταν, ή ποιος μπορούσε να γίνει.*

Η Θεώνη ήταν καινούργια στο πλοίο και δεν τα γνώριζε όλ'αυτά, έτσι έκανε ν'ακολουθήσει τον Γεράρδο, καθώς εκείνος βάδιζε προς την καταπακτή· ένα χέρι, όμως, την έπιασε απ'τη ζώνη και την τράβηξε πίσω. Εκείνη στράφηκε και είδε τον κοντό, γαλανόδερμο Σέλκιο να έχει υψωμένο το βλέμμα του για να

κοιτάξει το πρόσωπό της. «Ο Καπετάνιος δε χρειάζεται παρέα,» της είπε.

«Σκέφτηκα ότι ίσως να ήθελε βοήθεια…»

Ο Σέλκιος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, ούτε βοήθεια.»

* * *

Ο Γεράρδος κατέβασε τον αναίσθητο, αιμόφυρτο Βατράνο στο εσωτερικό της Ανεμομάχης και βάδισε προς τους κλίβανους. Προτού, όμως, φτάσει εκεί, έστριψε και μπήκε σ'ένα μικρό αμπάρι που δεν πολυχρησιμοποιούσε πλέον, και το οποίο ανέκαθεν είχε για τη μεταφορά «ειδικών» εμπορευμάτων.

Εκεί, μια λάμπα ήταν αναμμένη τώρα, γεμίζοντας τον χώρο με πυκνές σκιές. Μια απ'τις σκιές ξεχώρισε και πλησίασε τον Γεράρδο, στηριζόμενη σ'ένα μακρύ ραβδί, γεμάτο μικροσκοπικά κάτοπτρα, κρυστάλλους, και καλώδια.

«Πώς πήγε η εκτέλεση, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ, μέσα απ'την κουκούλα του.

«Όπως έπρεπε,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, αποθέτοντας τον Βατράνο στο πάτωμα. «Φρόντισε να μην πεθάνει, μάγε. Τον υποπτεύομαι, αλλά δεν είμαι βέβαιος ότι είναι ο προδότης.»

«Μην ανησυχείς.» Ο Σέλιρ'χοκ άφησε το ραβδί του στον τοίχο και πήρε ένα μεταλλικό κουτί από κάτω. Γονάτισε πλάι στον Βατράνο κι άρχισε να περιποιείται το τραύμα του. «Η πληγή δεν είναι παρά επιφανειακή· θα την καθαρίσω, θα τη ράψω, και ο ναύτης σου, σύντομα, θα βρίσκεται και πάλι σε πλήρη υγεία.»

Ο Γεράρδος έμεινε σιωπηλός. Είχε εμπιστοσύνη στις ικανότητες του μάγου· άλλο ήταν εκείνο που τον απασχολούσε πραγματικά. Για *να δούμε,* σκέφτηκε, *τι θα κάνει τώρα ο προδότης… όποιος κι αν είναι.*

Αν δεν ήταν ο Βατράνος, θα επιχειρούσε ξανά να δολοφονήσει τον Σκρά'ηγκεμ με κάποιο τρόπο, γιατί –όπως έδειχνε– είχε αληθινό μίσος κατά του Υποπλοίαρχου. Θα νόμιζε, μάλιστα, πως τώρα το πράγμα θα ήταν ευκολότερο, καθώς όλοι πίστευαν ότι ο προδότης είχε βρεθεί και εκτελεστεί. Επομένως, ο Γεράρδος δεν είχε παρά να προσέχει τις κινήσεις γύρω από τον Σκρά'ηγκεμ, για να πιάσει τον κακούργο.

Αν ήταν ο Βατράνος, τότε κανείς δε θα επιχειρούσε να σκοτώσει τον Σκρά'ηγκεμ, και ο Γεράρδος δε θα είχε παρά να παρατηρήσει τις αντιδράσεις του κρατούμενού του· γιατί τώρα, ουσιαστικά, ο λευκόδερμος ναύτης κρατούμενος θα ήταν, έτσι όπως θα τον περιόριζαν. Δε θα μπορούσε να βγει απ'το κελί του, όχι επειδή θα τον είχαν κλειδαμπαρωμένο, αλλά επειδή όλοι τον θεωρούσαν νεκρό κι εκείνος θα έπρεπε να διατηρεί αυτή την εντύπωση, αν μη τι άλλο για το δικό του καλό, αφού, αν παρουσιαζόταν, ο

Σκρά'ηγκεμ ήταν βέβαιο ότι θα τον έγδερνε ζωντανό. Επομένως, ο Βατράνος βρισκόταν στην τέλεια θέση για να κινηθεί κρυφά και να δολοφονήσει τον Υποπλοίαρχο· καθότι νεκρός για όλο το πλήρωμα και φυλακισμένος για τον Γεράρδο, τον Σέλιρ'χοκ, και την Ιωάννα, κανείς δε θα τον υποψιαζόταν, σωστά;

Λάθος.

Αυτή θα ήταν η λάθος σκέψη που θα έκανε, αν επιθυμούσε να σκοτώσει τον Σκρά'ηγκεμ· γιατί ο Σέλιρ'χοκ είχε φροντίσει να βάλει τηλεοπτικούς πομπούς στο μικρό αμπάρι, και, αν ο Βατράνος έφευγε από εδώ, ο μάγος αμέσως θα το αντιλαμβανόταν, όπως είχε πει στον Γεράρδο χτες βράδυ.

Αργά ή γρήγορα, λοιπόν, θ'αποκαλυφτεί η αλήθεια.

Ελπίζω.

* * *

Ο Σέλιρ'χοκ βρήκε τον Γεράρδο στην καμπίνα του, να κάθεται με τα πόδια επάνω στο γραφείο και να πίνει ένα ποτό.

«Είναι ξύπνιος, μάγε;»

«Όχι. Μέχρι το απόγευμα, όμως, θα έχει συνέλθει, και τότε θα τον ξαναεπισκεφτώ. Και, γενικώς, εγώ θα τον επισκέπτομαι για να του πηγαίνω φαγητό και νερό· εγώ ή η Ιωάννα.»

«Όπως επιθυμείς. Αρκεί να το κάνετε απαρατήρητοι.» Ο Γεράρδος τελείωσε το ποτό του.

«Μη φοβάσαι, Καπετάνιε, θα είμαστε προσεκτικοί,» υποσχέθηκε ο Σέλιρ'χοκ, και έκανε να στραφεί, να πάει προς την πόρτα. Σταμάτησε, όμως, και γύρισε πάλι, για να κοιτάξει τον Γεράρδο. «Η Αόρατη…» είπε, «δεν την παίρνεις μαζί σου στα ταξίδια;»

Ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης παραξενεύτηκε από τούτη την απρόσμενη ερώτηση· τα φρύδια του έσμιξαν. «Όχι,» αποκρίθηκε. Ο μάγος είχε δείξει κάποιο ενδιαφέρον για την Αόρατη και όταν ήμασταν στο σπίτι μου, θυμήθηκε.

«Υπάρχει κανένας ιδιαίτερος λόγος γι'αυτό;»

Ο Γεράρδος μειδίασε, και κατέβασε τα πόδια του απ'το γραφείο. «Φρουρεί το σπίτι μου, μάγε.»

«Το *φρουρεί*;»

«Σου φαίνεται περίεργο;»

«Υποθέτω, δε θα έπρεπε…»

«Το έχει ήδη προστατέψει επιτυχώς από έναν κλέφτη· οι άνθρωποι τα χάνουν εύκολα, όταν τους επιτίθεται κάτι που δεν μπορούν να δουν. Έτσι, της αγοράζω αρκετό φαγητό –και κρέας και λαχανικά· απ'όλα τρώει–, ρυθμίζω το σύστημα ύδρευσης ώστε μια λεκάνη να γεμίζει αυτόματα κάθε τόσο, και αφήνω την Αόρατη στην Άκρη, μέχρι να επιστρέψω. Δε μου έχει παραπονεθεί ποτέ· κι αν παραπονιόταν, νομίζω πως θα το καταλάβαινα: δεν

κρύβει τα συναισθήματά της.»

Ένα χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπο του Σέλιρ’χοκ. «Καπετάνιε, ίσως να είσαι ένας πολύ ιδιαίτερος άνθρωπος, δίχως να το γνωρίζεις,» είπε. Και ρώτησε: «Πού τη βρήκες την Αόρατη;»

«Σου είπα και όταν ήμασταν στο σπίτι μου, νομίζω: Σ’ένα νησί. Το μοναδικό νησί όπου κατοικεί το είδος της.»

«Πώς ονομάζεται; Μη μου πεις ότι είναι πάλι το Άρντιλαν…»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Όχι–»

«Γιατί, αν ήταν, θα το ήξερα.»

«Φαίνεται να γνωρίζεις αρκετά πράγματα για το Κενό, μάγε…» είπε ο Γεράρδος. Και, βλέποντας πως ο Σέλιρ’χοκ δεν επιθυμούσε να το σχολιάσει αυτό, συνέχισε: «Το νησί ονομάζεται Πίενρικ, και βρίσκεται στη μακρινή μεριά του Πηγαδιού. Δηλαδή, όχι προς την πλευρά της Άκρης· προς την αντίθετη–»

«Γνωρίζω την ορολογία, Καπετάνιε. Πόσα μίλια Κενού πάνω ή κάτω από το επίπεδο Σεργήλης είναι το νησί;»

Ο Γεράρδος μειδίασε, αχνά. *Ο μάγος ακούγεται σαν ταξιδευτής του Κενού· δε θα το περίμενα από κάποιον Μοργκιανό.* Το επίπεδο Σεργήλης ήταν το νοητό επίπεδο που χώριζε το Πορφυρό Κενό σε Άνω Κενό και Κάτω Κενό, βάσει των συντεταγμένων των ακτών της Σεργήλης· έτσι, μπορούσε κανείς να προσανατολίζεται λέγοντας, για παράδειγμα, ότι βρίσκεται +5 ή –5 μίλια Κενού από το επίπεδο Σεργήλης.

«Βρίσκεται ακριβώς επάνω στο επίπεδο Σεργήλης,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος.

«Και εκεί κατοικούν πολλοί… Φυγάδες, έτσι;»

«Ναι.»

«Εσύ πώς βρήκες την Αόρατη;»

«Γιατί σ’ενδιαφέρει να μάθεις;»

Ο Σέλιρ’χοκ βημάτισε μες στην καμπίνα, για να καθίσει, τελικά, στην καρέκλα μπροστά απ’το γραφείο του Γεράρδου. «Υποθέτω πως έχεις κάθε δικαίωμα να ρωτάς, Καπετάνιε. Το ενδιαφέρον μου βασίζεται σ’έναν θρύλο της Μοργκιάνης, σχετικά με κάποια ιπτάμενα πνεύματα, τα οποία δεν μπορούσες να δεις εύκολα με το μάτι, αλλά μπορούσες να τα αισθανθείς με την αφή. Τα πνεύματα αυτά μάς προστάτευαν, σύμφωνα με τον θρύλο, από ένα άλλο είδος πνευμάτων, που ήταν μοχθηρά και κακόβουλα. Κάποια στιγμή, όμως, μας εγκατέλειψαν· και υπάρχουν διάφοροι μύθοι που εξηγούν γιατί συνέβη αυτό, αλλά το βέβαιο είναι ότι ποτέ δεν τα ξαναείδαμε. Λέγεται πως πήγαν σ’ένα νησί, πέρα απ’τον Χρυσό Ωκεανό– Τον έχεις ακουστά τον Χρυσό Ωκεανό, Καπετάνιε;»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Είναι η μεγαλύτερη υδάτινη μάζα της Μοργκιάνης. Κανείς δεν έχει φτάσει στα πέρατά του, κι όσοι το έχουν επιχειρήσει έχουν

χαθεί.»

«Πιστεύεις, λοιπόν, ότι οι Φυγάδες ίσως νάναι τα αρχαία πνεύματα-προστάτες του λαού σου, σωστά;» είπε ο Γεράρδος.

«Σωστά, Καπετάνιε. Θα περάσουμε κοντά απ'το Πίενρικ, πηγαίνοντας προς τον προορισμό μας;»

«Φοβάμαι πως όχι, εκτός αν θες να βγούμε εκτός πορείας… Εγώ δεν έχω πρόβλημα μ'αυτό –αν και θα προτιμούσα ν'αποφύγω να πλησιάσω το Πηγάδι, γενικά–, αλλά έχω την εντύπωση πως η αποστολή μας επείγει.»

Ο Σέλιρ'χοκ κατάνευσε. «Έχεις δίκιο· όντως επείγει, και δεν μπορώ να μας καθυστερήσω για μια προσωπική μου υπόθεση. Να σου κάνω, όμως, ακόμα μια ερώτηση;»

«Ασφαλώς.» Ο Γεράρδος άναψε τσιγάρο.

«Η Αόρατη πώς ήρθε μαζί σου;»

Ο Γεράρδος ανασήκωσε τους ώμους. «Απλά ήρθε.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Έτυχε να σταματήσω το πλοίο μου στο νησί, και η Αόρατη άρχισε να μ'ακολουθεί.»

«Κι αυτό είναι όλο;»

«Αυτό είναι όλο,» μόρφασε ο Γεράρδος, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Είσαι, λοιπόν, πράγματι ξεχωριστός άνθρωπος, Καπετάνιε.» Ο Σέλιρ'χοκ ορθώθηκε.

«Για ποιο λόγο;»

«Διότι μία Κέρνι'ιμ σε επέλεξε για Σύντροφό της,» αποκρίθηκε ο μαυρόδερμος μάγος και, προτού ο Γεράρδος προλάβει να τον ρωτήσει τι εννοούσε, αποχώρησε από την καμπίνα.

.13.

Όπως είχε πει στον Γεράρδο, ο Σέλιρ'χοκ επισκέφτηκε αργότερα το μικρό αμπάρι όπου είχαν αφήσει τον Βατράνο· και διαπίστωσε ότι ο λευκόδερμος άντρας ήταν ξύπνιος και καθισμένος στο βρόμικο πάτωμα, με την πλάτη στον τοίχο. Οι πήχεις του ήταν ακουμπισμένοι στα λυγισμένα γόνατά του, και τα μάτια του γυάλιζαν, καθώς κοίταζαν τον Σέλιρ μέσα απ'τις σκιές.

«Παραλίγο να πεθάνω, μάγε,» είπε με φωνή ξερή και κουρασμένη.

«Ανοησίες· απλώς, έχασες κάμποσο αίμα, γι'αυτό δεν αισθάνεσαι καλά.» Απόθεσε έναν μικρό, δερμάτινο σάκο δίπλα στον Βατράνο.

«Τι είν'αυτό;»

«Φαγητό και ποτό. Κι ένα φάρμακο που καλό θα ήταν να ρίξεις μέσα στο ποτό: θα σε βοηθήσει να συνέλθεις πιο γρήγορα.»

Ο Βατράνος άγγιξε τον αυχένα του με το ένα χέρι. «Το έβγαλες, έτσι;»

«Μπορείς να το αισθανθείς;»

«Όχι.»

«Όπως βλέπεις, λοιπόν, ναι, το έβγαλα.» Και, πράγματι, το είχε βγάλει· δεν έλεγε ψέματα στον Βατράνο. Ο δεσμός ήταν άχρηστος, ύστερα από μία χρήση· καιγόταν, όταν εξαπέλυε το ενεργειακό του κύμα.

Ο Βατράνος έφερε τον σάκο ανάμεσα στα πόδια του, και τον άνοιξε. «Εύχομαι ετούτη η εικονική εκτέλεσή μου να σας βοηθήσει,» μούγκρισε· «γιατί, αν *δεν* σας βοηθήσει, μ'έχετε μπλέξει πολύ, πολύ άσχημα, μάγε. Εκτός αν ξέρεις να κάνεις κάποιο ξόρκι που ανασταίνει τους νεκρούς…» Έβγαλε ένα μπολ και το άνοιξε, κοιτάζοντας το περιεχόμενό του.

«Δεν υπάρχει τέτοιο ξόρκι,» τον διαβεβαίωσε ο Σέλιρ. «Και το γεγονός ότι είσαι νεκρός τώρα θα πρέπει να το βάλεις καλά στο μυαλό σου. Δεν θα φεύγεις από εδώ, για να πας πουθενά. Ο Καπετάνιος δε θέλει οι ναύτες του ν'αρχίσουν να πιστεύουν ότι βλέπουν φαντάσματα.»

Ο Βατράνος μειδίασε κι έφαγε μια κουταλιά απ'τα φασόλια μέσα στο μπολ. «Κατανοητό, μάγε. Αλλά υπάρχει ένα πολύ βασικό ερώτημα, ξέρεις…»

«Το οποίο είναι;»

«Πού μπορεί κανείς να κατουρά εδώ μέσα; Υποθέτω πως ο Καπετάνιος δε θέλει, επίσης, τούτο τ'αμπάρι να γίνει βόθρος.»

Ο Σέλιρ έκανε μερικά βήματα. «Αυτό το κιβώτιο το βλέπεις;» Το χτύπησε δυο φορές, ελαφρά, με την κάτω άκρη του ραβδιού του.

«Τα μάτια μου λειτουργούν ακόμα καλά, κι αυτό το πράμα δε μοιάζει με χέστρα.»

«Στο εσωτερικό του υπάρχει ένα δοχείο αφόδευσης,» εξήγησε ο Σέλιρ'χοκ, «το οποίο, με το πάτημα ενός κουμπιού, μπορεί να εξαερώσει έξι φορές το περιεχόμενό του· μετά η ενέργειά του τελειώνει, και θα σου φέρουμε άλλο αν χρειαστεί. Ωστόσο, χρησιμοποίησέ το με σύνεση.

»Τώρα. Υπάρχει τίποτε άλλο που θα ήθελες να ρωτήσεις;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Βατράνος, τρώγοντας ακόμα μια κουταλιά φασόλια απ'το μπολ του. «Έχοντας λύσει τις βασικές μου ανάγκες, αισθάνομαι τρισευτυχισμένος.»

* * *

«Πώς αισθάνεσαι;»

Η Ιωάννα καθόταν στην άκρη του κρεβατιού της καμπίνας της και ακόνιζε ένα ξιφίδιο, νωχελικά. Τα ξανθά της μαλλιά ήταν λυτά, πέφτοντας στους ώμους της και κρύβοντας το πρόσωπό της. Ακούγοντας, όμως, τον μάγο να έρχεται στο κατώφλι και να μιλά, έστρεψε τη ματιά της προς το μέρος του.

«Καλύτερα,» αποκρίθηκε. Και ρώτησε: «Πώς πήγαν τα πράγματα; Όπως τα είχαμε σχεδιάσει;»

«Μέχρι στιγμής, ναι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, μπαίνοντας στην καμπίνα και κλείνοντας πίσω του.

«Μ'αυτή την Ανεμοσκόπο τι θα γίνει; Δεν την εμπιστεύομαι.» Η Ιωάννα θηκάρωσε το ξιφίδιό της μέσα σ'ένα μαύρο θηκάρι και το άφησε πάνω στο κρεβάτι. «Ή, μάλλον, δεν εμπιστεύομαι τα πράγματα που έχει στο λαιμό της.»

Ο Σέλιρ'χοκ κάθισε στην καρέκλα, στηρίζοντας το ραβδί του ανάμεσα στα γόνατά του. Το βλέμμα του εστιάστηκε, για λίγο, στα μικροσκοπικά κάτοπτρα και τους κρυστάλλους.

«Τι βλέπεις εκεί;»

«Τον φίλο μας, τον Βατράνο. Έχει σηκωθεί και βηματίζει. Αλλά δε φαίνεται νάχει πρόθεση να φύγει,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, δίχως να στρέψει τη ματιά του σ'εκείνη.

«Τέλος πάντων,» είπε η Ιωάννα, «άσε αυτόν τώρα. Με την Ανεμοσκόπο τι θα γίνει;»

Ο Σέλιρ'χοκ την κοίταξε. «Τι προτείνεις να γίνει;»

«Δεν ξέρω, αλλά δε θέλω κάτι να μας ακολουθεί εξαιτίας της. Ό,τι κι αν είναι αυτό το κάτι... Και, πες μου, έχεις καμια υποψία τι θα μπορούσε να είναι;»

Η όψη του Σέλιρ έγινε σκεπτική, καθώς στο μυαλό του ερχόταν πάλι εκείνο που είχε συναντήσει, ακολουθώντας τη συγκαλυμμένη τηλεπικοινωνιακή συχνότητα των Ανεμοπομπών της Αλκυόνης. Μια πνευματική οντότητα... Θα μπορούσε νάναι

κάποιος άλλος μάγος, που με εμπόδισε να μπω στην περιοχή του; Δεν το νόμιζε. Η οντότητα που είχε βρει στο δρόμο του ήταν τεράστια –τεράστια με μια πνευματική, άυλη έννοια –τεράστια όπως «δεν μπορούσε να τη συλλάβει πλήρως ο ανθρώπινος νους». Αδύνατον να ήταν κάποιος άλλος μάγος, λοιπόν. Ένας άλλος μάγος ή θα είχε θέσει κάποια μαγγανεία προφύλαξης γύρω του –την οποία θα αντιλαμβανόμουν ως άθραυστο τείχος– ή, κάπως, θα με είχε αντιληφτεί να έρχομαι και θα είχε επιχειρήσει να βγει απ'το σώμα του και, με το πνεύμα του μόνο, να μ'αντιμετωπίσει· το πνεύμα που συνάντησα, όμως, δεν ήταν πνεύμα ανθρώπου.

«Μ'ακούς τι σου λέω, Σέλιρ;» Η φωνή της Ιωάννας διέκοψε τις σκέψεις του.

«Δεν ξέρω τι θα μπορούσε να είναι,» της απάντησε ο Σέλιρ'χοκ· «πάντως, σίγουρα, δεν είναι άνθρωπος.»

«Και τι είναι;» Τα μάτια της στένεψαν. «Κάτι σαν αυτό που μ'ακολούθησε στο υποποτάμιο άντρο της Αλβέρια;»

«Ναι. Αλλά όχι το ίδιο. Η παρουσία του ήταν διαφορετική.»

«Κάτι χειρότερο;»

«Κάτι μεγαλύτερο. Πολύ μεγαλύτερο.»

«Δεν καταλαβαίνω,» παραδέχτηκε η Μαύρη Δράκαινα.

«Για να είμαι ειλικρινής, ούτε εγώ καταλαβαίνω απόλυτα.»

«Με την Αλκυόνη, τι θα κάνουμε;» επέμεινε η Ιωάννα, αλλάζοντας θέμα. «Δε μπορείς, τουλάχιστον, να ξεριζώσεις τους καταραμένους τους Ανεμοπομπούς απ'το πετσί της;»

«Δε νομίζω ότι μας είπε ψέματα, όταν ισχυρίστηκε πως μια τέτοια αφαίρεση θα τη σκότωνε. Οι Ανεμοπομποί έχουν τώρα γίνει ένα μ'εκείνη, όπως τα ζωτικά της όργανα.»

«Η γυναίκα είναι τρελή,» είπε η Ιωάννα, στραβώνοντας τα χείλη της. «Ποιος λογικός άνθρωπος θα έβαζε αυτά τα πράγματα επάνω του;»

Ο Σέλιρ δε θέλησε να το σχολιάσει τούτο. «Θα μπορούσα να φτιάξω μια συσκευή που εντοπίζει τη συγκαλυμμένη συχνότητα των Ανεμοπομπών…» είπε, συλλογισμένα. «Θα μπορούσα να προσπαθήσω, τουλάχιστον.»

«Κι έτσι θα βλέπαμε πού βρίσκεται η οντότητα που μας ακολουθεί… ή, μάλλον, που ακολουθεί την Αλκυόνη. Πόσο γρήγορα, όμως, μπορείς να φτιάξεις μια τέτοια συσκευή;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Και θα χρειαστώ και κάποια εξαρτήματα κι εργαλεία.»

«Δε νομίζω ο Καπετάνιος να σου αρνηθεί τίποτα.»

«Ούτε κι εγώ το νομίζω· το ζητούμενο, όμως, είναι αν έχει μέσα στο πλοίο τα πράγματα που χρειάζομαι.»

«Ρώτησέ τον.»

«Θα το κάνω.»

* * *

Ο Γεράρδος βρισκόταν στη γέφυρα, παρακολουθώντας τα συστήματα πλοήγησης και ανίχνευσης της Ανεμομάχης και οδηγώντας το σκάφος επάνω στην πορεία που είχε χαράξει. Ο Σκρά’ηγκεμ δεν ήταν εδώ· είχε πάει να γλεντήσει τη νίκη του, μαζί με μερικούς άλλους ναύτες. Πίστευε ότι ο πραγματικός προδότης είχε τιμωρηθεί· ο άνθρωπος που είχε βάλει τους δύο Κρά’αν δολοφόνους στο πλοίο είχε βρεθεί και εκτελεστεί· κι αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Βατράνος: πράγμα που όχι μόνο καθιστούσε πλέον τον Σκρά’ηγκεμ ασφαλή, μα τον δικαίωνε κιόλας, αφού εκείνος εξαρχής έλεγε ότι ο λευκόδερμος ναύτης ήταν που είχε προβεί στην προδοσία.

Κι έτσι *το κλίμα φαίνεται να αποφορτίζεται,* σκέφτηκε ο Γεράρδος· *και ο αληθινός προδότης, αν είναι ελεύθερος, θα πιστέψει ότι τώρα έχει ευχέρεια κινήσεων…*

«Γεράρδε;»

Ο Καπετάνιος στράφηκε, για ν’αντικρίσει τη Θεώνη να μπαίνει στη γέφυρα. «Καλησπέρα, Θεώνη. Θέλεις κάτι;»

Εκείνη πλησίασε, διστακτικά. Έσμιξε τα χείλη. «Είσαι σίγουρος… ότι… θέλω να πω, ότι *αυτός* είχε φέρει τους Κρά’αν στο πλοίο;»

«Δυστυχώς, ναι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, κι έστρεψε το βλέμμα του στις οθόνες.

«Κι αν έκανες λάθος; Διαμαρτυρόταν πολύ, εκείνη τη στιγμή… σχεδόν σα νάταν αθώος.»

«Όλοι διαμαρτύρονται προτού τους εκτελέσεις, Θεώνη. Ή, τουλάχιστον, οι περισσότεροι. Ποντάρουν στο γεγονός ότι θα δειλιάσεις να αφαιρέσεις τη ζωή ενός άλλου ανθρώπου.» Στράφηκε, για να την κοιτάξει. «Αλλά δεν πρέπει, γιατί έχεις ήδη πάρει την απόφασή σου. Και η απόφαση παίρνεται πολύ πριν υψώσεις το όπλο· πολύ πριν βγεις στο κατάστρωμα για να σκοτώσεις. Δε μ’αρέσει, αλλά ορισμένες φορές είναι απαραίτητο, σε κάθε σκάφος που ταξιδεύει στο Κενό.»

«Γιατί απλά να μην τον αφήσεις σ’ένα νησί; Σ’ένα ξερονήσι; Σε μια βραχονησίδα; Σίγουρα, δε θα μπορούσε να είναι επικίνδυνος από εκεί…»

«Όταν εκτελείς έναν προδότη, δεν τον εκτελείς μόνο επειδή είναι επικίνδυνος, ούτε για να τον τιμωρήσεις· τον εκτελείς, κυρίως, για όλο το υπόλοιπο πλήρωμα. Για να γνωρίζει ο καθένας πως αυτή ακριβώς θα είναι η μοίρα του, αν αποφασίσει ν’ακολουθήσει τον λάθος δρόμο. Διαφορετικά, σ’ένα κλειστό σύμπαν, όπως είναι ένα πλοίο, θα παρουσιάζονταν κάθε τρεις και λίγο προδότες παρόμοιοι του Βατράνου· κι αυτό σημαίνει ότι, σύντομα, τα πάντα θα διαλύονταν.»

«Ίσως νάχεις δίκιο,» είπε η Θεώνη, αποφεύγοντας το βλέμμα του.

Ο Γεράρδος έσφιξε το μπράτσο της. «Καταλαβαίνω ότι δεν είχες μάθει να ζεις έτσι,» είπε με μαλακή φωνή. «Αλλά τώρα αρμενίζεις στο Πορφυρό Κενό, Θεώνη· και οι νόμοι εδώ είναι αλλιώτικοι.»

Η Θεώνη ένευσε. «Θα συνηθίσω, υποθέτω. Απλά...» πρόσθεσε, υψώνοντας τη ματιά της, για να κοιτάξει το πρόσωπό του, «δε σε ξαναείχα δει να σκοτώνεις. Δε μπορούσα να σε φανταστώ να σκοτώνεις, Γεράρδε, μόνο να σώζεις ζωές.»

«Σε είχα προειδοποιήσει,» αποκρίθηκε εκείνος, υπομειδιώντας.

«Πράγματι, με είχες. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, τίποτα δεν αλλάζει... για μένα,» είπε η Θεώνη, και τον αγκάλιασε, ακουμπώντας το πρόσωπό της στο πλάι του λαιμού του.

Ο Γεράρδος αισθάνθηκε τα μικρά της στήθη να πιέζονται επάνω του· κι εκτός απ'αυτά, κάτι άλλο, σκληρό και μεταλλικό. Χάιδεψε την πλάτη της, σιωπηλά.

Και, όταν η Θεώνη τον άφησε απ'την αγκαλιά της κι έκανε ένα βήμα πίσω, εκείνος πέρασε το δάχτυλό του μέσα στο άνοιγμα της πουκαμίσας της και τράβηξε έξω ένα δερμάτινο λουράκι. Από την άκρη του κρεμόταν το αργυρό σύμβολο της Αρτάλης.

«Τι είν'αυτό;»

«Ξέρεις τι είναι,» αποκρίθηκε η Θεώνη, όχι απότομα. Το πήρε απ'το χέρι του και το έκρυψε πάλι μέσα στα ρούχα της.

«Δε βάζεις μυαλό, ε;»

«Το χρειάζομαι κοντά μου.»

«Είναι επικίνδυνο.»

«Δε θα το αποχωριστώ,» δήλωσε εκείνη. «Ποτέ.»

Ο Γεράρδος αναστέναξε, κουνώντας το κεφάλι.

Η Θεώνη στράφηκε και έφυγε από τη γέφυρα με βιαστικά βήματα, σαν να φοβόταν ότι ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης θα συνέχιζε την κουβέντα.

Και μόλις η ιέρεια της Αρτάλης είχε βγει, μπήκε η Αλκυόνη, λέγοντας: «Ευτυχώς που δεν ήρθα μερικές στιγμές πιο πριν, να σας διακόψω από τίποτα!»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Τι πράγμα;»

«Βέβαια, με συγχωρείς, πρέπει να... *παρεξήγησα* την κατάσταση!» έκανε η Αλκυόνη, βαδίζοντας μες στο δωμάτιο.

«Δεν ξέρω τι παρεξήγησες,» είπε, ξερά, ο Γεράρδος, «αλλά σίγουρα κάτι παρεξήγησες.»

«Τι έκανε αυτή εδώ μέσα;» Η Αλκυόνη έδειξε προς τη μεριά της πόρτας, απ'όπου είχε βγει η Θεώνη.

«Πέρασε να πει μια καλησπέρα–»

«Το κάνουν αυτό όλοι οι ναύτες σου; Έρχονται στη γέφυρα να πουν μια καλησπέρα; Και μη μου πεις ότι αγκαλιάζεσαι και

μ’όλους, επίσης!»

Ο Γεράρδος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Ευτυχώς, λοιπόν, που δεν ήρθες μερικές στιγμές πιο πριν, ώστε να κρυφοκοιτάζεις εδώ μέσα…»

Η Αλκυόνη χτύπησε το πόδι της στο πάτωμα. «Απάντησέ μου! Αγκαλιάζεσαι μ’όλους σου τους Ανεμοχτυπημένους ναύτες;»

«Ναι,» ανασήκωσε τους ώμους ο Γεράρδος, «είναι κάτι που το συνηθίζουμε στην Ανεμομάχη, ν’αγκαλιαζόμαστε κάθε τόσο για να ζεσταινόμαστε.»

«Τολμάς να με δουλεύεις, γαμημένο καθίκι!» γρύλισε η Αλκυόνη.

«Τι στο Κενό πρέπει να κάνω, όταν μου λες αυτές τις ανοησίες; Η Θεώνη ήρθε μόνο για να μου μιλήσει· δεν ξέρω τι άλλο μπορεί νάχεις στο μυαλό σου. Κι επιπλέον, δε νομίζω πως, ό,τι κι αν ήταν, σε αφορά πραγματικά.»

«Σοβαρά, ε;»

Ο Γεράρδος στράφηκε στις οθόνες του σκάφους. «Εξάλλου,» πρόσθεσε, δήθεν αδιάφορα, ώστε η Αλκυόνη να αντιληφτεί το προσποιητό του ύφος, «φαίνεται να περνάς μια χαρά με τον Φιλοπολίτη. Τη μισή μέρα είστε στην καμπίνα σας, *μαζί*· και την άλλη μισή κρέμεστε από το κάτω κατάστρωμα, *μαζί*.»

«Είσαι *ηλίθιος!* Τον Φιλοπολίτη τον διδάσκω!»

«Τον… διδάσκεις,» είπε ο Γεράρδος, πατώντας ένα πλήκτρο μπροστά από την οθόνη των ανιχνευτών, για να ερευνήσει μια περίεργη κουκίδα που είχε εμφανιστεί. «Καταλαβαίνω.» Η κουκίδα έστριψε, βούτηξε μέσα στο Κενό, και πήγε σ’ένα νησί· μάλλον, η άκατος κάποιου ντόπιου.

«Τίποτα δεν καταλαβαίνεις! Ο Φιλοπολίτης είναι σαν χαμένος.»

Ο Γεράρδος στράφηκε να την αντικρίσει. «Κι εσύ προσπαθείς να τον κάνεις να βρει το δρόμο του;»

«Γεράρδε, πραγματικά το πιστεύεις αυτό; Πιστεύεις ότι… ότι υπάρχει κάτι με τον Φιλοπολίτη; Γι’αυτό υπάρχει κάτι και με τη Θεώνη; Επειδή υπάρχει– *νομίζεις* ότι υπάρχει κάτι μ’εμένα και τον Φιλοπολίτη;»

Σκατά, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Τι ήθελα να τον αναφέρω;* Αφού το *ξέρω* ότι είναι τελείως παρανοϊκή. «Δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι μ’εσένα και τον Φιλοπολίτη–»

«Δε βγάζεις κανένα νόημα σήμερα, το ξέρεις;»

«Έφερα απλώς ένα παράδει–»

«Δε μπορώ να πάω λίγο έξω, ν’ακούσω τους Ανέμους, κι αμέσως έρχεται *αυτή* εδώ μέσα και–»

«Αλκυόνη–»

«Αρκετά με ζάλισες!» είπε η Αλκυόνη, κι έφυγε απ’τη γέφυρα.

Ο Γεράρδος αναστέναξε. Άναψε τσιγάρο και στάθηκε μπροστά

σ’ένα φινιστρίνι, ατενίζοντας την πορφυρή απεραντοσύνη του Κενού. Θυμήθηκε γιατί είχαν χωρίσει παλιότερα, εκείνος κι η Αλκυόνη. Οι λόγοι ακόμα δεν είχαν αλλάξει.

* * *

Η Ανεμομάχη συνέχισε να αρμενίζει στο Πορφυρό Κενό για μέρες ολόκληρες, δίχως να σταματά στα λιμάνια των Αιωρούμενων Νήσων, παρά μόνο για κανέναν γρήγορο ανεφοδιασμό σε τρόφιμα. Καύσιμα είχαν πάρει αρκετά από την Κρά’αν’φεγκ, και δεν είχαν ανάγκη.

Το πλήρωμα γινόταν ολοένα και πιο ανήσυχο, καθώς ο εγκλεισμός μέσα σ’ένα σκάφος που πλέει στο αχανές Κενό είναι ικανός να τσιτώσει τα νεύρα του οποιουδήποτε, πολύ περισσότερο δε όταν ο Καπετάνιος μεταφέρει δύο μυστηριώδεις επιβάτες και καθόλου εμπόρευμα. Οι φήμες είχαν αρχίσει να δίνουν και να παίρνουν· λέγονταν από τα πιο απλά πράγματα –όπως ότι η Ιωάννα και ο Σέλιρ’χοκ ήταν πλούσιοι εξερευνητές που είχαν χρυσοπληρώσει τον Γεράρδο για να τους πάει εκεί όπου ήθελαν– μέχρι τα πιο απίθανα –όπως ότι ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας, οι οποίοι είχαν υποχρεώσει τον Καπετάνιο να τους μεταφέρει σ’ένα μέρος στα πέρατα του σύμπαντος, όπου όλοι τους, όλο το *πλήρωμα*, κατά πάσα πιθανότητα, θα πέθαιναν.

Ο Σκρά’ηγκεμ προσπαθούσε να καθησυχάσει τους ναύτες, τονίζοντας ότι ο Γεράρδος –όπως πάντα– ήξερε πολύ καλά τι έκανε. Εξάλλου, είχε βοηθήσει πολλούς απ’αυτούς στο παρελθόν· δεν άξιζε λίγη εμπιστοσύνη; Κι επιπλέον, είχε βρει και τον τρισάθλιο προδότη, τον Βατράνο, μέσα σε ελάχιστο χρόνο! Ο Καπετάνιος δεν έκανε λάθη! Κι εκείνος, ο Σκρά’ηγκεμ, τον εμπιστευόταν με τη ζωή του· εσείς, τους ρωτούσε με στόμφο, *δεν τον εμπιστεύεστε; Γιατί, αν δεν εμπιστεύεστε τον Καπετάνιο, τότε είναι σα να μην εμπιστεύεστε ούτε εμένα!*

Και ο Σκρά’ηγκεμ, έτσι, αισθανόταν βασιλιάς. Ο πραγματικός βασιλιάς του σκάφους.

Ο Γεράρδος είχε παρατηρήσει τη δυσαρέσκεια που έδειχνε το πλήρωμά του για το μακρινό τους ταξίδι, όμως δεν μπορούσε να επιστρέψει στην Άκρη· έπρεπε να φέρει σε πέρας την αποστολή που του είχε αναθέσει ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος. Ήταν πιστός στην Επανάσταση, κι επίσης πίστευε ότι το πλήρωμά του δε θα τον απογοήτευε· εκτός από το γεγονός ότι είχε βοηθήσει προσωπικά πολλούς από αυτούς, τους είχε οδηγήσει όλους σε ένα σωρό επιτυχημένα ταξίδια στο Κενό, αποφεύγοντας επικίνδυνους Ανέμους, αντιμετωπίζοντας κουρσάρους, και γεμίζοντας τις χούφτες όλων με ήλιους Σεργήλης και πολύτιμα αντικείμενα. Σίγουρα, δεν μπορεί παρά να ήταν ευχαριστημένοι μαζί του,

σκεφτόταν.

Και, συγχρόνως, παρατηρούσε τις κινήσεις όλων, περιμένοντας τον προδότη να παρουσιαστεί, επιχειρώντας να σκοτώσει τον Υποπλοίαρχό του.

Εκείνος, όμως, παρέμενε αδρανής. Ο κρυφός τηλεοπτικός πομπός έξω απ'την καμπίνα του Σκρά'ηγκεμ δεν έδειχνε ποτέ τίποτα το ύποπτο· και οι τηλεοπτικοί πομποί στο αμπάρι το ίδιο: Ο Βατράνος καθόταν εκεί όπου τον είχαν αφήσει, και περίμενε να πάρουν την απόφαση να τον ελευθερώσουν. Δεν έκανε ούτε εκείνος καμία ύποπτη κίνηση.

Και, καθώς οι ημέρες περνούσαν, ο Γεράρδος αισθανόταν πως βρισκόταν σε αδιέξοδο. Αν το σχέδιό του δεν του έδινε τα αποτελέσματα που περίμενε, θα έπρεπε, αργά ή γρήγορα, να βγάλει τον Βατράνο απ'το αμπάρι και να ανακοινώσει σε όλους την αλήθεια: ότι τα πάντα ήταν μια απάτη, προκειμένου να αποκαλυφτεί ο προδότης, και ότι τα στοιχεία δεν ήταν επαρκή για να καταδικαστεί ο Βατράνος.

Ωστόσο, δεν είχε ακόμα έρθει αυτή η ώρα· εξακολουθούσαν να υπάρχουν χρονικά περιθώρια. Ο Γεράρδος σκεφτόταν να ελευθερώσει τον κρατούμενό του όταν πια θα είχαν φτάσει στον τελικό τους προορισμό, το νησί που του είχαν δείξει η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ: το νησί που ο Τιβέριος, ο εξερευνητής από την Απολλώνια, είχε γράψει επάνω στον χάρτη του πως ονομαζόταν Φέλ'κριβ, ή Φελ'κρίβ· ο Γεράρδος δεν ήξερε ποιο από τα δύο ήταν το σωστό, γιατί το όνομα δεν είχε τόνο: και ούτε ο Σέλιρ'χοκ φαινόταν να ξέρει.

Ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης, εκτός από το όνομα του νησιού, βέβαια, είχε δει κι άλλα πράγματα επάνω στον χάρτη. Τον είχε μελετήσει, καθώς το καράβι του ταξίδευε στο Κενό, και είχε διαβάσει τις σημειώσεις του Τιβέριου, πολλές από τις οποίες ήταν κακογραμμένες, ενώ πολλές άλλες, παρότι καλογραμμένες, δεν έμοιαζαν να βγάζουν κανένα, μα κανένα, νόημα. Επίσης, ο Γεράρδος είχε μελετήσει τη μορφολογία των ακτών της Νήσου Φέλ'κριβ (ή Φελ'κρίβ), καθώς και τη γεωγραφία της, για να συμπεράνει πού θα συνέφερε περισσότερο να αράξει, όταν τελικά έφταναν.

Ο Σέλιρ'χοκ είχε ζητήσει από τον Καπετάνιο να του δώσει τα εξαρτήματα που θα χρειαζόταν, προκειμένου να φτιάξει τη συσκευή η οποία θα εντόπιζε τη συγκαλυμμένη συχνότητα των Ανεμοπομπών της Αλκυόνης, κι εκείνος τον είχε παραπέμψει στον Βενμίλιο τον Μηχανοκράτη. Ο Σέλιρ'χοκ βρήκε τον Βενμίλιο συνεννοήσιμο άνθρωπο και αρκετά ευχάριστο ως παρέα, γιατί πέρασε κάμποσες ώρες μαζί του, ψάχνοντας για διάφορα κομμάτια και ρωτώντας τον πώς ορισμένες συσκευές λειτουργούσαν στο

Πορφυρό Κενό, τι ιδιομορφίες παρουσίαζαν σε σχέση με τη λειτουργία τους στη Σεργήλη.

Την Αλκυόνη ζητούσε να τη βλέπει συχνά-πυκνά, καθώς ήθελε να κάνει δοκιμές με τους Ανεμοπομπούς της και με τη συχνότητα που εξέπεμπαν· και η Ανεμοσκόπος αποδείχτηκε το ακριβώς αντίθετο του Βενμίλιου: ούτε ιδιαίτερα συνεννοήσιμη ήταν, ούτε ευχάριστη ως παρέα. Πράγματα τα οποία ο Σέλιρ θεωρούσε φυσικά· έτσι ήταν οι Ανεμοσκόποι, απρόβλεπτοι κι ατίθασοι, γι'αυτό κιόλας ήταν Ανεμοσκόποι: ένας φυσιολογικός άνθρωπος δε θα μπορούσε ποτέ να έρχεται σε επαφή με τους Ανέμους.

Ο Σέλιρ'χοκ συνδύαζε κομμάτια και εξαρτήματα, τα φόρτιζε με διάφορες μορφές ενέργειας, τα ενίσχυε με ξόρκια και μαγγανείες, μα το έργο του ήταν δύσκολο, πολύ δύσκολο· γιατί οι συνηθισμένοι ανιχνευτές δεν ήταν ρυθμισμένοι έτσι ώστε να εντοπίζουν μια συχνότητα μασκαρεμένη ως Άνεμος του Κενού. Ο Σέλιρ'χοκ πίστευε ότι το μυστικό βρισκόταν στον τρόπο κατασκευής των Ανεμοπομπών –ήταν φτιαγμένοι με μια τεχνολογία άγνωστη σ'εκείνον–, όμως δεν μπορούσε να τους μελετήσει επαρκώς, για τρεις λόγους: κατά πρώτον, ήταν ένα με τη σάρκα και το νευρικό σύστημα της Αλκυόνης, και είναι πάρα πολύ άβολο να προσπαθείς να μελετήσεις κάτι που συνδέεται άμεσα με το ανθρώπινο σώμα· κατά δεύτερον, η Αλκυόνη ήταν κάθε άλλο παρά συνεργάσιμη· κατά τρίτον, ο Σέλιρ'χοκ δεν είχε εδώ τον κατάλληλο εξοπλισμό για τη μελέτη που ήθελε να διεξάγει.

Ωστόσο, δεν πίστευε ότι βρισκόταν σε αδιέξοδο· θεωρούσε πως η έρευνα του προχωρούσε, απλώς με αργά βήματα.

Η Ιωάννα ανησυχούσε όσο οι μέρες περνούσαν. *Δεν ξέρουμε τι είναι αυτό που μας παρακολουθεί, αλλά δε θέλω να μάθει τον τελικό μας προορισμό,* έλεγε.

Επιπλέον, είχε βγει δυο-τρεις φορές ακόμα από την Ανεμομάχη, για να δει αν εκείνο το σκάφος εξακολουθούσε να βρίσκεται στο κατόπι της, και είχε διαπιστώσει ότι, ναι, εξακολουθούσε να είναι εκεί. Το οποίο πλέον δεν μπορούσε να θεωρείται παρά ύποπτο, και, φυσικά, το είχε αναφέρει και στον Σέλιρ'χοκ και στον Γεράρδο. *Αν η συχνότητα της Αλκυόνης οδηγεί σ'αυτό το σκάφος,* τους είπε, *σημαίνει ότι ίσως να έχουμε μπλέξει άσχημα. Γιατί, μάλλον, κάποιοι πράκτορες της Παντοκράτειρας είναι στα ίχνη μας, και μπορεί ακόμα κι ο ίδιος ο Πρίγκιπας Τάμπριελ νάναι μαζί τους.*

Αν δεν έχεις βρει τη συχνότητα ώσπου να φτάσουμε κοντά στο Πηγάδι, μάγε, θα πρέπει να διώξουμε την Αλκυόνη απ'το πλοίο μας.

Του Γεράρδου δεν του άρεσε και τόσο ετούτη η ιδέα, αλλά όφειλε να παραδεχτεί πως, αν το σκεφτόταν κανείς με απλή, ξερή λογική, η Ιωάννα είχε δίκιο. Η Ανεμοσκόπος διακινδύνευε την

αποστολή τους· έπρεπε να τη διώξουν από την Ανεμομάχη και να δουν αν το πλοίο που τους ακολουθούσε συνέχιζε, τότε, να τους ακολουθεί.

Ο Γεράρδος καταλάβαινε πως, όταν το έλεγε αυτό στην Αλκυόνη, θα σηκωνόταν ολόκληρη θύελλα –ίσως και κυριολεκτικά!–, μα δε γινόταν αλλιώς. Και σκεφτόταν: *Θα βρούμε ένα κατοικημένο νησί για να την αφήσουμε· κι επιστρέφοντας, θα την πάρουμε πάλι, αν είναι ακόμα εκεί.*

* * *

Όταν, όμως, η Ανεμομάχη έφτασε κοντά στο Πηγάδι, τα πράγματα έφυγαν από τον έλεγχο του Γεράρδου.

Το πλήρωμα είχε ανησυχήσει για τους δύο μυστηριώδεις επιβάτες, και, όσο ταξίδευε περισσότερο μέσα στο Κενό, η ανησυχία του μεγάλωνε. Ο Σκρά'ηγκεμ προσπαθούσε να καθησυχάσει τους πάντες –απειλώντας, μάλιστα, ορισμένες φορές–, μα κι ο ίδιος όφειλε να παραδεχτεί, στον εαυτό του τουλάχιστον, πως η περιέργεια σχετικά με την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ τον έτρωγε.

Έτσι, αφού ο Γεράρδος αρνιόταν να του αποκαλύψει το παραμικρό, αποφάσισε να μάθει μόνος του. Κι ο μοναδικός τρόπος που είχε για να το κάνει αυτό ήταν να κατασκοπεύσει τους δύο επιβάτες. Συγκέντρωσε μερικούς από τους πιο έμπιστους ανθρώπους του και τους είπε να έχουν τα μάτια τους και τ'αφτιά τους εστιασμένα στην ξανθιά γυναίκα και τον μαυρόδερμο μάγο· κι αν έβλεπαν ή άκουγαν κάτι που θεωρούσαν περίεργο ή σημαντικό, έπρεπε νάρθουν αμέσως σ'εκείνον, τον Σκρά'ηγκεμ, και να του το αναφέρουν. Θα υπήρχαν κι ανταμοιβές, ασφαλώς.

Έτσι, ένα βράδυ, καθώς ο Σέλιρ'χοκ πήγαινε φαγητό στον Βατράνο, η Κυράλη –μία από τους έμπιστους ανθρώπους του Υποπλοίαρχου, η οποία ήταν γνωστή ανάμεσα στο πλήρωμα και ως η *Κουτσομπόλα*– τον παρακολουθούσε από τη γωνία ενός διαδρόμου, και τον είδε να ανοίγει την πόρτα για το μικρό αμπάρι που δεν χρησιμοποιείτο πλέον και να μπαίνει.

Σίγουρα, σκέφτηκε, *αυτό είναι παράξενο. Κάτι που ο Σκρά'ηγκεμ θα ήθελε, οπωσδήποτε, να μάθει. Και θα είμαι η πρώτη που θα του πάω μια χρήσιμη πληροφορία!* Ένα αυτάρεσκο μειδίαμα χαράχτηκε στο πρόσωπό της.

Δεν ακολούθησε, όμως, τον μάγο στο εσωτερικό του αμπαριού, γιατί φοβόταν. Τον περίμενε να βγει και να φύγει, και μετά πλησίασε με προσεκτικά βήματα…

Από την άλλη μεριά της πόρτας, ο Βατράνος αντιλήφτηκε τα βήματα που έρχονταν· και ήταν βέβαιος πως δεν ήταν τα βήματα του Σέλιρ'χοκ, γιατί ο μάγος είχε ακουστεί ν'απομακρύνεται.

Επιπλέον, παρατήρησε, ο ήχος είναι *διαφορετικός*. Πιο ελαφρύς. Έσβησε την ενεργειακή λάμπα και κρύφτηκε στο πλάι της πόρτας…

…η οποία άνοιξε, και μια γυναικεία φιγούρα μπήκε.

Ποια *είν'αυτή;* Δεν έμοιαζε με την Ιωάννα.

Η γυναίκα έβγαλε έναν φακό απ'τα ρούχα της και τον άναψε, βηματίζοντας μέσα στο αμπάρι, προσεκτικά.

Γαλανόδερμη, με πορφυρά μαλλιά.

Την αναγνώρισε. Η Κυράλη*!* Τι κάνει *αυτή* η *σκύλα εδώ;*

Η γυναίκα περιστράφηκε, φωτίζοντας από δω κι από κει μέσα στο μικρό αμπάρι. Ο Βατράνος προσπάθησε ν'αποφύγει την ακτινοβολία του φακού της, αλλά ο χώρος ήταν πολύ περιορισμένος, και ήταν, ουσιαστικά, αδύνατον να της κρυφτεί.

Τα μάτια της Κυράλης γούρλωσαν, και μια κραυγή βγήκε απ'το λαιμό της, καθώς νόμισε πως είδε φάντασμα. «Βατράνε*!*…»

Εκείνος έβαλε το δάχτυλό του μπροστά στα χείλη του. «Σσς!»

Η Κυράλη στράφηκε κι έτρεξε.

Ο Βατράνος έκανε να την αρπάξει, μα δεν πρόλαβε· το χέρι του γλίστρησε πάνω στα ρούχα της, κι εκείνη έφυγε απ'το μικρό αμπάρι.

.14.

Ο Βατράνος έμεινε να στέκεται, για λίγο, στο κατώφλι του μικρού αμπαριού, αποσβολωμένος.

Γνώριζε πως η Κυράλη ήταν από τους κοντινούς ανθρώπους του Σκρά'ηγκεμ: τους λακέδες του. Κι επίσης, γνώριζε πως ποτέ, ποτέ, δεν κρατούσε το στόμα της κλειστό. Πράγμα που σήμαινε πως ο Υποπλοίαρχος –γιατί, σίγουρα, σ'αυτόν θα πήγαινε κατευθείαν η Κυράλη, όχι στον Καπετάνιο– θα μάθαινε ότι ο Βατράνος δεν ήταν νεκρός, αλλά κρυμμένος.

Και, μάλλον, θα το μάθει τώρα αμέσως…

Κάτι πρέπει να κάνω… Κάτι…

Ο Καπετάνιος πρέπει, κάπως, να παρέμβει!

Ο Βατράνος κοίταξε τριγύρω, μες στο σκοτάδι του μικρού αμπαριού· πλησίασε τη λάμπα και την άναψε. *Ο Καπετάνιος ίσως ήδη να το γνωρίζει. Υποψιαζόταν πως υπήρχαν τηλεοπτικοί πομποί στον χώρο, για να παρακολουθούν τις κινήσεις του· γιατί ήταν σίγουρος ότι ο Γεράρδος τον υποπτευόταν για προδότη και ήθελε να δει πώς θα αντιδρούσε. Επομένως, μάλλον, θα είδε και την Κυράλη να μπαίνει· θα είναι ενημερωμένος· δε χρειάζεται εγώ να κάνω κάτι–*

Αλλά, απ'την άλλη, τώρα ήταν βράδυ. Θα παρακολουθούσε ο Γεράρδος τους τηλεοπτικούς πομπούς τέτοια ώρα; Θα καθόταν μπροστά από μια οθόνη και θα κοίταζε;

Όχι. Μάλλον, όχι.

Και, όσο ο Βατράνος καθυστερούσε, η Κυράλη έτρεχε στον Σκρά'ηγκεμ. Θα πλησίαζε ήδη την καμπίνα του.

Κι όταν εκείνος μάθει ότι είμαι ζωντανός, θα γίνει χαλασμός εδώ μέσα.

Ο Βατράνος ήξερε πολύ καλά την επιρροή που είχε το μυρμήγκι στο πλήρωμα. Την ήξερε και τη φοβόταν, όπως και πολλοί άλλοι.

Και τώρα, φοβόταν ποια μπορεί να ήταν η αντίδραση του Σκρά'ηγκεμ, μαθαίνοντας για τούτη την απάτη.

Γι'αρχή, μάλλον θάρθει εδώ κάτω για να με καθαρίσει, σκέφτηκε ο Βατράνος.

Και μετά, έφυγε απ'το μικρό αμπάρι.

* * *

«Δεν ήταν φάντασμα, ανόητη!» γρύλισε ο Σκρά'ηγκεμ, ακούγοντας τι είχε να του αναφέρει η Κυράλη. «Δεν κυκλοφορούν φαντάσματα μες στην Ανεμομάχη. Μας κορόιδεψαν!

»Ο… ο Γεράρδος με κορόιδεψε,» πρόσθεσε, βηματίζοντας μες στην

καμπίνα του.

Δεν μπορούσε να το πιστέψει.

Ο Γεράρδος είχε, κάπως, σκηνοθετήσει την εκτέλεση του Βατράνου. Είχε παραστήσει πως τον σκότωσε, ενώ, στην πραγματικότητα, δεν τον είχε σκοτώσει· τον είχε πάρει και τον είχε κρύψει.

Γιατί, όμως;

Τι «γιατί», καθυστερημένο σκουληκογέννημα, Σκρά'ηγκεμ; Το «γιατί» είναι προφανές! Τα είχαν συμφωνήσει οι δυο τους! Γι'αυτό... γι'αυτό κιόλας ο Γεράρδος ήταν διστακτικός, εξαρχής, να κατηγορήσει τον Βατράνο–

«Και τι θα γίνει τώρα;» διέκοψε τις σκέψεις του η Κυράλη.

Ο Σκρά'ηγκεμ, που κοίταζε το πάτωμα, έχοντας τα δυο του χέρια πιασμένα πίσω του και τ'άλλα δυο σταυρωμένα μπροστά του, στράφηκε να την αντικρίσει. «Ειδοποίησε τους ανθρώπους μου. Όλους. Αμέσως. Πρέπει να τους μιλήσω.»

Η Κυράλη έφυγε απ'την καμπίνα.

Ο Γεράρδος κι ο Βατράνος τα είχαν συμφωνήσει! Είχαν σχεδιάσει μαζί να με σκοτώσουν! Μονάχα αυτό έβγαζε νόημα. Ο Γεράρδος τον φοβόταν, τον Σκρά'ηγκεμ, επειδή έβλεπε πως είχε αποκτήσει μεγάλη επιρροή μέσα στο πλήρωμα· τον φοβόταν και ήθελε να τον εξολοθρεύσει, αλλά χωρίς να φανεί η δική του ανάμιξη. Εκείνος ήθελε να φαίνεται, όπως πάντα, σωστός και δίκαιος. Έτσι, είχε προστάξει τον Βατράνο να κάνει τη βρομοδουλειά του, κι όταν ο Βατράνος μαγκώθηκε, έπρεπε κάπως να τον προστατέψει, γιατί ο καταραμένος ασπρουλιάρης θα τον πρόδιδε σε διαφορετική περίπτωση, θάλεγε σ'όλους ότι ο Καπετάνιος ήταν που του είχε ζητήσει να φέρει τους Κρά'αν δολοφόνους μες στο σκάφος.

Ναι, έτσι πρέπει να είχαν τα πράγματα. Γιατί, αν δεν είχαν έτσι, ποιος ο λόγος ο Γεράρδος να μπει σε τόσο κόπο ώστε να προστατέψει τον Βατράνο; Επειδή τον συμπαθούσε; Θα μπορούσε να συμπαθεί κάποιον ο οποίος είχε βάλει, κρυφά απ'αυτόν, φονιάδες μες στο σκάφος του;

Ο Σκρά'ηγκεμ έτριξε τα δόντια, εξοργισμένος, κι αρπάζοντας τα πράγματα που βρίσκονταν πάνω στο γραφείο του, τα σκόρπισε βίαια μες στην καμπίνα. Τραπουλόχαρτα πετάχτηκαν παντού, σαν βροχή.

Άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε δύο πιστόλια. Τους έβαλε καινούργιους γεμιστήρες, τα θηκάρωσε, και τα έδεσε γύρω απ'τη μέση του. *Τώρα θα εξηγηθούμε, Γεράρδε! Τώρα θα τα πούμε όπως πρέπει, καταραμένο σκουληκογέννημα!*

Νόμιζες ότι θα προσπαθούσες να δολοφονήσεις εμένα, τον Σκρά'ηγκεμ, και θα έβγαινες λάδι; Θα μαρτυρήσεις την ώρα που έσπασες τ'αβγό σου!

Η πόρτα της καμπίνας του άνοιξε, και ένας από τους κοντινούς του ανθρώπους, ο Ρίβης ο Σκυλόδοντος, μπήκε, ακολουθούμενος από τον Νεογνό.

«Ο Βατράνος είναι ζωντανός, παλικάρια μου,» τους είπε ο Σκρά'ηγκεμ. «Ο Καπετάνιος μάς πούλησε· μας κορόιδεψε όλους, για να κρύψει τον εγκληματία σ'ένα σκοτεινό αμπάρι.»

* * *

Ο Σέλιρ'χοκ έφτανε στην καμπίνα του, όταν αισθάνθηκε την ειδοποίηση από το ραβδί του.

Οι τηλεοπτικοί πομποί στο αμπάρι του Βατράνου δεν είχαν την ιδιότητα μόνο να παρακολουθούν και να καταγράφουν τι γινόταν εκεί, αλλά και να ειδοποιούν τον μαυρόδερμο μάγο, σε περίπτωση που ο κρατούμενος αποφάσιζε να βγει από την εμβέλειά τους. Φτάνει ο Σέλιρ'χοκ να βρισκόταν μέσα σε τρία μέτρα από το ραβδί του· και ο Σέλιρ'χοκ ποτέ δεν αποχωριζόταν το ραβδί του.

Έτσι, τώρα το αισθάνθηκε: οι τηλεοπτικοί πομποί είχαν πάψει να κοιτάζουν τον Βατράνο· ο κρατούμενος είχε φύγει απ'το πεδίο όρασής τους.

Ο Σέλιρ εστίασε το βλέμμα του στα μικρά κάτοπτρα, και ο νους του γέμισε με εικόνες: Είδε το αμπάρι άδειο· μετά, κινήθηκε προς το καταγεγραμμένο σύντομο παρελθόν, και είδε τον Βατράνο ν'ανάβει τη λάμπα· ακόμα πιο πίσω στο παρελθόν, και είδε το αμπάρι σκοτεινό και μια γυναίκα να μπαίνει, γαλανόδερμη, πορφυρομάλλα, κρατώντας έναν φακό, κι εντοπίζοντας τον Βατράνο· πιο πίσω, και τώρα ο Βατράνος έκλεινε τη λάμπα και κρυβόταν στο πλάι της πόρτας, περιμένοντας· πιο πίσω, και ο Σέλιρ'χοκ έφευγε απ'το αμπάρι–

Ο μάγος βλεφάρισε, παίρνοντας τη ματιά του απ'τα μικροσκοπικά κάτοπτρα.

Τον *βρήκαν!* σκέφτηκε.

Μια στιγμή αμηχανίας πέρασε, κι ύστερα, ο Σέλιρ ζύγωσε την πόρτα της Ιωάννας και τη χτύπησε δυνατά, με το κάτω άκρο του ραβδιού του.

Η Μαύρη Δράκαινα άνοιξε. Ήταν ντυμένη μ'ένα κοντό, γκρι μπλουζάκι και τα εσώρουχά της, και στο δεξί χέρι βαστούσε ένα ξιφίδιο· στ'αριστερό είχε ένα πιστόλι, που ο μάγος δεν αμφέβαλλε ότι ήταν απασφαλισμένο. Τα μαλλιά της ήταν ανακατεμένα, σαν μόλις τώρα νάχε ξυπνήσει, όμως δε φαινόταν κανένα ίχνος ύπνου την όψη της. Οι Μαύρες Δράκαινες ποτέ δεν κοιμόνταν· έτσι είχε ακούσει ο Σέλιρ'χοκ να λένε· πράγμα το οποίο, ασφαλώς, δεν ήταν αληθές, μα ήθελε να δείξει την ετοιμότητά τους.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ιωάννα, που φαινόταν να είχε καταλάβει, από τον τρόπο που χτύπησε ο μάγος την πόρτα της, ότι

κάτι είχε πάει πολύ στραβά.

«Ανακάλυψαν τον Βατράνο· κι εκείνος φοβήθηκε κι έφυγε απ’τ’αμπάρι.»

«Ποιος τον βρήκε;»

«Μια γαλανόδερμη γυναίκα με κόκκινα μαλλιά.»

«Η Κυράλη, που την αποκαλούν ‘η Κουτσομπόλα’;»

«Ναι, αυτή ήταν, νομίζω.»

«Θα το αναφέρει στον Σκρά’ηγκεμ· είναι από τους κοντινούς του ανθρώπους.» Η Ιωάννα είχε ήδη πετάξει τα όπλα της πάνω στο κρεβάτι και ντυνόταν, φορώντας το παντελόνι, το πανωφόρι, και τις μπότες της. Θηκάρωσε το ξιφίδιο και το πιστόλι της στη μέση, και πήρε το τουφέκι της απ’τον τοίχο. «Καταλαβαίνεις, μάγε, ότι αυτό ίσως νάχει πολύ δυσάρεστες συνέπειες, έτσι;»

Ο Σέλιρ’χοκ ένευσε. «Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον Καπετάνιο.»

«Μπορείς να δεις τι γίνεται στην καμπίνα του Σκρά’ηγκεμ τώρα;» ρώτησε η Ιωάννα, που ήξερε ότι υπήρχε κι εκεί τηλεοπτικός πομπός.

«Στο εσωτερικό της όχι, αλλά απέξω ναι.» Ο Σέλιρ εστίασε πάλι τη ματιά του στα μικροσκοπικά κάτοπτρα του ραβδιού του, και είδε έναν άντρα να βαδίζει, βιαστικά, προς την καμπίνα του Υποπλοίαρχου· μαζί του ήταν η Κυράλη, μιλώντας και χειρονομώντας.

Ο Σέλιρ κινήθηκε προς το καταγεγραμμένο παρελθόν: είδε κι άλλους να πηγαίνουν στην καμπίνα του Σκρά’ηγκεμ· κι ακόμα πιο πριν είδε την Κυράλη να πηγαίνει εκεί και να χτυπά την πόρτα κι ο Υποπλοίαρχος να της ανοίγει.

«Είναι ήδη αργά,» είπε στην Ιωάννα, βλεφαρίζοντας και στρέφοντας τη ματιά του στο πρόσωπό της. «Ο Σκρά’ηγκεμ έχει ειδοποιηθεί, κι απ’ό,τι φαίνεται οι κοντινοί του άνθρωποι συγκεντρώνονται στην καμπίνα του.»

«Τι σχεδιάζει να κάνει;»

«Δεν ξέρω, αλλά πάμε στον Καπετάνιο.»

Ωστόσο, κι οι δυο τους φοβόνταν ότι ο Σκρά’ηγκεμ, πιθανότατα, ετοίμαζε ανταρσία.

* * *

Ο Βατράνος κρύφτηκε πίσω από μια πόρτα, καθώς άκουσε βήματα να πλησιάζουν· και, κοιτάζοντας από την άκρη, είδε τρεις ναύτες να περνάνε, οπλισμένοι. Ο ένας τους ήταν από τους λακέδες του Σκρά’ηγκεμ: ο ασπρόδερμος άντρας (ασπρόδερμος όπως ο Καπετάνιος και η Ιωάννα, όχι όπως ο Βατράνος) που ονομαζόταν Νεογνός και είχε σπαστά, μακριά, μαύρα μαλλιά και πλατιά χείλη. Στο δεξί του χέρι βαστούσε ένα ρόπαλο, ενώ στην πίσω μεριά του παντελονιού του ήταν χωμένο ένα πιστόλι.

Για μένα έρχονται. Πηγαίνουν προς το μικρό αμπάρι.

Πού να κρυφτώ τώρα; Θα με ψάχνει παντού το τρισκατάρατο μυρμήγκι!

Και δεν είχε μαζί του ούτε κάπα ούτε γάντια· δεν είχε κανέναν τρόπο για να καλύψει το πρόσωπό του ή το λευκό του δέρμα.

* * *

«Γεράρδε! Γεράρδε! Γεράρδε!»

Ο Γεράρδος άνοιξε τα μάτια του, για να δει ότι η γυναίκα που τον ταρακουνούσε ήταν η Αλκυόνη. Βλεφάρισε, παραξενεμένος, κι ανασηκώθηκε, στηριζόμενος στους αγκώνες του επάνω στο κρεβάτι.

«Τι είναι;» ρώτησε. Είχε μόλις πέσει για ύπνο, και μόνο την Ανεμοσκόπο δεν περίμενε. «Πώς μπήκες εδώ;»

«Είχες αφήσει ανοιχτά,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη, η οποία βρισκόταν στα γόνατα επάνω στο κρεβάτι, ντυμένη σαν να ήταν πρωί.

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε.

«Ανοιχτά ήταν! Δε σου λέω ψέματα.»

«Εντάξει. Τι θέλεις;»

«Να σου μιλήσω.» Δάγκωσε το κάτω της χείλος. «Κοίτα… Σχετικά μ’εκείνο το περιστατικό με τη Θεώνη. Πρέπει να υπερέβαλα, νομίζω…»

Θα τρελαθώ! σκέφτηκε ο Γεράρδος. «Και τώρα το θυμήθηκες;»

«Γιατί, ποιο είναι το πρόβλημα;»

Ο Γεράρδος ξάπλωσε πάλι ανάσκελα. «Κανένα πρόβλημα δεν υπάρχει. Χαίρομαι που το ξεκαθαρίσαμε–»

Η πόρτα της καμπίνας άνοιξε, ξαφνικά, και ο Σέλιρ’χοκ μπήκε, μαζί με την Ιωάννα. «Καπετάνιε, έχουμε ένα πολύ σοβ–» άρχισε να λέει αμέσως ο μάγος.

«Δεν ξέρετε να χτυπάτε προτού μπείτε;» τον διέκοψε η Αλκυόνη.

Ο Γεράρδος, βλέποντας την έκφραση στα πρόσωπά τους – ανήσυχη έκφραση στο πρόσωπο του μάγου· αποφασισμένη έκφραση στο πρόσωπο της Ιωάννας, σαν η γυναίκα να ήταν έτοιμη να πάει στον πόλεμο–, καταλάβαινε ότι οι δύο επαναστάτες δεν είχαν ορμήσει από αγένεια μες στην καμπίνα του, αλλά από αναγκαία βιασύνη. Ανασηκώθηκε πάλι, λέγοντας: «Τι συμβαίνει, Σέλιρ’χοκ;»

«Η Κυράλη βρήκε τον Βατράνο, στο αμπάρι–»

«Τι! Πώς έγινε αυτ–;»

«Ποιον Βατράνο;» έκανε η Αλκυόνη. «Ο Βατράνος δεν είναι–;»

«–και το ανέφερε στον Σκρά’ηγκεμ,» συνέχισε ο Σέλιρ’χοκ, σαν κανείς να μην τον είχε διακόψει. «Και τώρα, Καπετάνιε, ο Σκρά’ηγκεμ συγκεντρώνει τους κοντινούς του ναύτες–»

«Ετοιμάζει ανταρσία, Γεράρδε· είναι σίγουρο,» είπε η Ιωάννα.

* * *

Ο Βατράνος είναι ζωντανός!

Ο Καπετάνιος μάς κορόιδεψε! Δεν τον σκότωσε· παρίστανε πως τον σκότωσε: ήταν κόλπο!

Ο Βατράνος είναι ζωντανός και κρυμμένος μες στο σκάφος!

Ο Καπετάνιος κι ο Βατράνος ήταν συμφωνημένοι, για να δολοφονήσουν τον Υποπλοίαρχο, και μετά, ο Καπετάνιος προσπάθησε να καλύψει τον συνεργό του.

Αυτά έλεγαν οι ναύτες στις κουκέτες, κι η Θεώνη δεν μπορούσε να πιστέψει στ'αφτιά της.

Της ήταν αδύνατον να αποδεχτεί ότι ο Γεράρδος θα ενεργούσε ποτέ έτσι. Σίγουρα, κάποιο λάθος έκαναν. Εξάλλου, γιατί να ήθελε να σκοτώσει τον Υποπλοίαρχό του; Δεν είχαν ποτέ συγκρουστεί, εκείνος κι ο Σκρά'ηγκεμ· ο Γεράρδος, μάλιστα, ήταν που του είχε σώσει τη ζωή, παίρνοντάς τον μακριά από τους ομοειδείς του, οι οποίοι τον ήθελαν νεκρό.

«Δεν ξέρετε τι λέτε!» φώναξε η Θεώνη. «Πάψτε τις ανοησίες! Ο Καπετάνιος τον σκότωσε τον Βατράνο· δεν είναι ζωντανός! Ποιος από σας τον είδε ζωντανό;»

«Εγώ τον είδα,» δήλωσε η Κυράλη, περνώντας ανάμεσα από τον Ρίβη τον Σκυλόδοντο και τον Εφόριο, που κι οι δυο ήταν γνωστοί λακέδες του Σκρά'ηγκεμ. «Με τα ίδια μου τα μάτια.»

«Τα μάτια σου, όμως, όλοι ξέρουμε τι βλέπουν! Λες ψέματα!»

«Δε λέω ψέματα!» σφύριξε η Κυράλη και, ζυγώνοντας, έκανε να χαστουκίσει τη Θεώνη.

Εκείνη τής έπιασε το χέρι, σταματώντας την. Γύρω τους, οι ναύτες έφευγαν απ'τις κουκέτες, μάλλον για να συγκεντρωθούν στο κατάστρωμα και να ζητήσουν εξηγήσεις από τον Καπετάνιο τους… ή, ίσως, για να κάνουν κάτι πολύ, πολύ χειρότερο, φοβόταν η Θεώνη.

Έσπρωξε την Κυράλη πίσω. «Μη μ'αγγίζεις!»

«Πλάκωσέ τη στο ξύλο!» φώναξε η Κυράλη στον Εφόριο, δείχνοντας τη Θεώνη.

Εκείνος –ένας ψηλός, λιγνός άντρας με ξανθά μαλλιά– αποκρίθηκε, αδιάφορα: «Πάμε πάνω κι άσ'τις ανοησίες· θα μαλλιοτραβηχτείτε μετά.» Στράφηκε και βάδισε προς την έξοδο.

Η Κυράλη γρύλισε, ρίχνοντας ένα δολοφονικό βλέμμα, σαν μαχαίρι, στην πλάτη του. Είπε στον Ρίβη: «Εσύ κάντο! Πλάκωσέ την! Τώρα*!*»

«Κάντο μόνη σου,» της απάντησε εκείνος, γυρίζοντας και φεύγοντας, όπως ο Εφόριος.

«Θα τα πούμε μετά, σκρόφα!» υποσχέθηκε στη Θεώνη η Κυράλη,

και ακολούθησε τον Ρίβη τον Σκυλόδοντο.

Η Θεώνη αισθανόταν μουδιασμένη, όχι από την απειλή της γαλανόδερμης γυναίκας, αλλά από την όλη κατάσταση. Πώς ήταν δυνατόν ο Βατράνος να ήταν ζωντανός; Τον είχε δει να πεθαίνει! Είχε δει τον Γεράρδο να τον σκοτώνει. Κι ο ίδιος ο Γεράρδος τής είχε πει ότι ο θάνατός του ήταν απαραίτητος, προς παραδειγματισμό των υπολοίπων. Για ποιο λόγο να της πει ψέματα; Για ποιο λόγο να πει ψέματα σε όλους τους; Αποκλείεται να τα είχε σχεδιάσει μαζί με τον Βατράνο, ώστε να δολοφονήσουν τον Σκρά'ηγκεμ. Αποκλείεται. Όχι μόνο επειδή δεν έβγαζε κανένα νόημα, αλλά κι επειδή ο Γεράρδος δεν ήταν τέτοιος άνθρωπος.

Η Θεώνη κοίταξε τριγύρω, στις κουκέτες, και διαπίστωσε ότι είχε μείνει τελείως μόνη· όλοι οι άλλοι είχαν φύγει, και φωνές αντηχούσαν από τους διαδρόμους της Ανεμομάχης.

Κι εγώ τι κάνω εδώ; Πρέπει να μάθω την αλήθεια!

Βάδισε προς την έξοδο–

–κι ένα χέρι την άρπαξε από πίσω, κλείνοντάς της το στόμα.

«Μ*μμμ!*» έσκουξε η Θεώνη.

«Σσσσ,» ακούστηκε μια αντρική φωνή κοντά στ'αφτί της. «Μη φωνάζεις· εγώ είμαι, ο Βατράνος.»

Ο Βατράνος; Ο Βατράνος!

Μα, είσαι νεκρός!

Ο άντρας συνέχιζε να της κρατά το στόμα κλειστό. «Δεν είμαι νεκρός, όπως θάχεις πλέον καταλάβει,» της είπε, σαν να είχε ακούσει τις σκέψεις της. «Αλλά ίσως, σύντομα, να καταλήξω νεκρός.» Την τράβηξε πιο μέσα, στις πυκνές σκιές που τύλιγαν μια από τις γωνίες του μεγάλου δωματίου.

«Γνωρίζω το μυστικό σου,» την πληροφόρησε. «Γνωρίζω πως είσαι ιέρεια της Αρτάλης, και ήρθες εδώ για να γλιτώσεις από τους διώκτες σου. Είδα το περιδέραιό σου, όταν είχες σκύψει πάνω απ'τον Βινάρη· και υποθέτω είναι ακόμα εδώ, ε;» Το άλλο χέρι του Βατράνου πήγε στο μπροστινό μέρος του πουκαμίσου της.

Η Θεώνη αμέσως το έπιασε, μπήγοντας τα νύχια της στη λευκή του σάρκα.

«Ναι, εδώ είναι,» ψιθύρισε ο Βατράνος, «μπορώ να το αισθανθώ· γιατί αποκλείεται τα στήθη σου νάχουν σκληρύνει τόσο απ'τη χαρά σου που με είδες.

»Άκουσέ με καλά τώρα: Θα με βοηθήσεις να ξεφύγω απ'τα νύχια του καταραμένου μυρμηγκιού, αλλιώς θα βεβαιωθώ πως όλοι θα μάθουν για το μυστικό που κρύβεις κάτω απ'το πουκάμισό σου. Με καταλαβαίνεις;

»Μη φωνάξεις,» την προειδοποίησε, ελευθερώνοντας το στόμα της.

Η Θεώνη έγλειψε τα χείλη της, προσπαθώντας να ελέγξει την

αναπνοή της, που είχε γίνει γρήγορη και ταραγμένη· νόμιζε ότι μπορούσε ν’ακούσει την καρδιά της να χτυποβροντά, και ήταν βέβαιη πως κι ο Βατράνος θα μπορούσε να την ακούσει. «Γιατί… πώς… γιατί ο Γεράρδος το έκανε;» τραύλισε. «Γιατί σ’έκρυψε; Πώς;»

Ο Βατράνος γέλασε, κοφτά, πίσω της. «Μη μου πεις ότι πιστεύεις αυτές τις ηλιθιότητες που διαδίδουν οι λακέδες του μυρμηγκιού, Θεώνη…»

«Είσαι ζωντανός, όμως.»

«Ναι, είμαι· αλλά το σχέδιο του Γεράρδου ήταν άλλο, όχι αυτό που λένε αυτοί οι κρετίνοι. Σίγα μην ήθελε ο Γεράρδος να σκοτώσει το πολύτιμό του μυρμήγκι!

»Τούτα, όμως, δεν έχουν σημασία τώρα. Θα με βοηθήσεις να ξεφύγω, με καταλαβαίνεις;»

«Εντάξει,» είπε η Θεώνη, «εντάξει.»

«Κι άμα θες, έλα κι εσύ μαζί μου. Θα σ’το πρότεινα, γιατί, σε λίγο, στοιχηματίζω πως τούτο το σκάφος θα πάψει νάναι του Γεράρδου –και τότε, δεν ξέρω αν το μυρμήγκι θα σεβαστεί το μυστικό σου, όταν το ανακαλύψει.»

Ο Σκρά’ηγκεμ γνωρίζει ήδη ότι ήμουν ιέρεια της Αρτάλης, σκέφτηκε η Θεώνη, και ξεροκατάπιε, νιώθοντας ένα ρίγος να τη διατρέχει.

* * *

Ο Γεράρδος δεν χρειάστηκε να πάει μακριά, για να συναντήσει τον υπαίτιο της αναταραχής στο σκάφος του: μόλις βγήκε απ’την καμπίνα του, μαζί με την Αλκυόνη, την Ιωάννα, και τον Σέλιρ’χοκ, διαπίστωσε ότι ο Σκρά’ηγκεμ βρισκόταν ήδη στο πέρας του διαδρόμου, και πλησίαζε, βαστώντας δύο πιστόλια και έχοντας τρεις από τους κοντινούς του ανθρώπους γύρω του. Ο Γεράρδος τούς αναγνώριζε: ο Σερφάντης –που, εκτός απ’το γεγονός ότι έκανε πολλές δουλειές ως μπράβος και σωματοφύλακας για εκείνον, ήταν γνωστό ανάμεσα στους υπόλοιπους ναύτες πως ανήκε στην κλίκα του Σκρά’ηγκεμ–, ο Βασνάρος –ένας χρυσόδερμος άντρας με κομμένη γλώσσα, μοχθηρό βλέμμα, και ειρωνικό χαμόγελο–, και η Ευρυδίκη –μια πόρνη από ένα απ’τα νησιά του Πορφυρού Κενού, που ο Γεράρδος κάποτε την είχε σώσει από τρεις άντρες της πόλης της οι οποίοι σκόπευαν να τη λιντσάρουν.

Όλοι τους κρατούσαν όπλα.

«Γεράρδε,» δήλωσε ο Σκρά’ηγκεμ, σταματώντας μερικά βήματα απόσταση από τον Καπετάνιο, «βρίσκεσαι υπό κράτηση.»

«Υπό κράτηση; Μέσα στο ίδιο μου το πλοίο; Δεν το νομίζω, Σκρά’ηγκεμ. Και θα ήθελα να μάθω τώρα σε τι οφείλεται τούτη η

αναστάτωση.» Η όψη του ήταν σταθερή, αλλά εντός του ευχόταν το πράγμα να μην είχε βγει τόσο πολύ εκτός ελέγχου όσο φοβόταν.

«Οφείλεται στο γεγονός ότι μας πρόδωσες όλους! Και ότι επιχείρησες να με δολοφονήσεις, συνωμοτώντας μ'αυτό το σκουληκογέννημα, τον Βατράνο!» γρύλισε ο Σκρά'ηγκεμ, και ύψωσε το ένα του πιστόλι, σημαδεύοντας τον Γεράρδο.

Η Ιωάννα σήκωσε το τουφέκι της, σημαδεύοντας τον Σκρά'ηγκεμ. «Κατέβασέ το.»

«Αλλιώς, τι θα κάνεις;» αντιγύρισε εκείνος, μην υπακούοντας. «Θα μου ρίξεις; Βρίσκεσαι πάνω σ'ένα πλοίο που το πλήρωμά του, ύστερα, θα σε κομματιάσει, όποια κι αν είσαι!»

«Δεν έχεις ιδέα ποια είμαι.»

«Αυτό είναι αλήθεια· αλλά, πίστεψέ με, σύντομα θα μάθω.»

«Σκρά'ηγκεμ, αρχίζω να πιστεύω ότι έχεις τρελαθεί,» είπε ο Γεράρδος, διακόπτοντας τις απειλές που αντάλλασσαν η Ιωάννα κι ο Υποπλοίαρχός του. «Πώς είναι δυνατόν να φαντάστηκες ότι–;»

«Βρήκα τον Βατράνο!» τον διέκοψε ο Σκρά'ηγκεμ, έντονα· κι ύστερα, η φωνή του έγινε ακόμα πιο δυνατή, καθώς τσύριξε: «*Μην προσπαθείς να με ξανα*κοροϊδέψεις *εμένα,* τρισκατάρατο *σκουληκογέννημα!*» Τα μάτια του έμοιαζαν να πετάνε σπίθες, και τα δόντια του κροτάλιζαν, λες κι είχε λυσσάξει. «Τον είχες κρύψει στο μικρό αμπάρι, όπου κρύβεις κι άλλα πράματα που δε θες κανείς να βρει! Σκηνοθέτησες την εκτέλεσή του, για να τον πιστέψουμε νεκρό! Για να τον σώσεις!»

«Αυτό είναι αλήθεια–»

«Το παραδέχεσαι, λοιπόν!»

«Αλλά δεν έγινε για τους λόγους που νομίζεις–»

«Ανέβα στο άνω κατάστρωμα, να τα πούμε μπροστά στο υπόλοιπο πλήρωμα αυτά!»

«Σκρά'ηγκεμ, έχεις παραλογιστεί τόσο ώστε να πιστεύεις ότι μπορεί να θέλω το κακό σου;»

«*Ανέβα στο κατάστρωμα!* Και εσύ και οι… επι*β*άτες σου, και η Ανεμοσκόπος! *Τώρα!*»

«Γεράρδε,» ψιθύρισε η Αλκυόνη στ'αφτί του, «έχω μέσα μου έναν Άνεμο· μπορώ να–»

«Δε θα χρειαστεί,» της αποκρίθηκε εκείνος, στον ίδιο τόνο· και προς τον Σκρά'ηγκεμ: «Πολύ καλά· ας ανεβούμε στο άνω κατάστρωμα.

»Αλλά, μα τον Δράκοντα, Σκρά'ηγκεμ, αν συνεχίσεις τούτη την παράλογη ανοησία, θα σε καρφώσω στο κεντρικό κατάρτι και θα βάλω αμέσως πλώρη για την Κρά'αν'φεγκ, όπου θα σε παραδώσω στ–»

«Προχώρα!»

Ο Γεράρδος δεν επιχείρησε να συνεχίσει τα λόγια του. Αλλά η σκοτεινή του όψη έλεγε πολύ περισσότερα απ’ό,τι θα μπορούσε ποτέ να πει το στόμα του.

Η Αλκυόνη ρίγησε, βλέποντάς τον έτσι, γιατί ήξερε τι σήμαινε αυτό. Όπως επίσης ήταν βέβαιη πως ήξεραν και οι τρεις ναύτες γύρω από τον Σκρά’ηγκεμ, οι οποίοι είχαν στραφεί εναντίον του Καπετάνιου τους. Ο Γεράρδος είχε βοηθήσει πολλούς, ήταν αλήθεια, μα δύσκολα συγχωρούσε την προδοσία.

* * *

Η Θεώνη φώναξε ένα ναύτη ο οποίος είχε αργήσει να πάει στο άνω κατάστρωμα μαζί με τους άλλους και τώρα διέσχιζε βιαστικά έναν απ’τους διαδρόμους στο εσωτερικό της *Ανεμομάχης*. Εκείνος στράφηκε να την κοιτάξει, ρωτώντας: «Τι;»

«Έλα λίγο, να σου πω.»

Πλησίασε. «Όλοι μαζεύονται πάνω· τι κάνεις εσύ εδώ; Ο Σκρά’ηγκεμ έχει πει ότι θα φέρει τον Καπετάνιο, να ’ξηγηθούνε–» Μια σκιά πετάχτηκε πίσω του και τον χτύπησε, δυνατά, στο κεφάλι. Ο ναύτης κατέρρευσε.

Ο Βατράνος πήρε το πιστόλι απ’την πίσω μεριά του παντελονιού του και το μαχαίρι απ’τη μπότα του. «Βλέπεις που όλοι τους έρχονται οπλισμένοι; Το παραμικρό να γίνει, είν’έτοιμοι να σκοτωθούνε δω μέσα. Είναι, λοιπόν, να σε παραξενεύει που το μυρμήγκι τούς ελέγχει σαν κούκλες σε κουκλοθέατρο; Ο Καπετάνιος δεν έχει ιδέα τι γίνεται κάτω απ’τη μύτη του.» Ο Βατράνος πέρασε το πιστόλι στη ζώνη του, καθώς μιλούσε, και το μαχαίρι στη μπότα του. Ήταν τώρα ντυμένος με μια κάπα που είχε πάρει απ’τις κουκέτες, και είχε την κουκούλα σηκωμένη στο κεφάλι.

«Ο Καπετάνιος κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί για το πλήρωμα του,» είπε η Θέωνη· «κι αυτό που κάνουν αυτοί τώρα δεν είναι σωστό.»

Ο Βατράνος ρουθούνισε. «Σωστό και λάθος· πού μεγάλωσες, μέσα σε ναό;»

Η Θεώνη τον αγριοκοίταξε.

Εκείνος μειδίασε, λοξά, πονηρά· αλλά, όταν μίλησε, η φωνή του ήταν επίπεδη: «Το μόνο που τους νοιάζει είναι το τομάρι τους και το πουγκί τους.»

«Κι εσένα, επίσης,» αντιγύρισε η Θεώνη.

«Δε διαφωνώ. Γι’αυτό καλύτερα να πηγαίνουμε, δε νομίζεις;»

* * *

Ο Γεράρδος ατένισε τους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι στο άνω κατάστρωμα: όλο του το πλήρωμα. Πολλά βλέμματα τον κατηγορούσαν· άλλα πάλι ήταν αβέβαια, γεμάτα αμφιβολία· κι

ορισμένα φανέρωναν –το χειρότερο– απογοήτευση. Έχουν, *πραγματικά,* πιστέψει ότι *ήθελα να σκοτώσω* τον Σκρά'ηγκεμ*;* Και ότι *συνωμότησα με* τον Βατράνο*,* προκειμένου *να* το *καταφέρω;*

Ο Νεογνός πλησίασε τον Σκρά'ηγκεμ, μόλις αυτός, ο Γεράρδος, κι οι άλλοι ανέβηκαν στο κατάστρωμα, και, σκύβοντας, του ψιθύρισε κάτι στ'αφτί –ή, μάλλον, στην ακουστική του οπή, αφού οι Κρά'αν δεν είχαν αφτιά. Οι κεραίες του Υποπλοίαρχου κινήθηκαν, έντονα, και τα μυτερά του δόντια έτριξαν.

«Δραπέτευσε*;*» φώναξε, εξοργισμένος. Και στράφηκε στον Γεράρδο: «Πού τον έκρυψες ετούτη τη φορά;»

«Ποιον;» ρώτησε εκείνος, αν και ήξερε, φυσικά, για ποιον μιλούσε.

«Τον Βατράνο! Δεν τον βρήκαν στο μικρό αμπάρι· είχε φύγει!»

«Και πώς να ξέρω εγώ πού έχει πάει, Σκρά'ηγκεμ;»

Ο Υποπλοίαρχος τον αγνόησε, και πρόσταξε τους ανθρώπους του: «Βρείτε τον! Βρείτε τον και φέρτε τον εδώ! Θέλω το κε*φ*άλι του*!*»

Μερικοί απ'αυτούς έγνεψαν καταφατικά, και σκόρπισαν, αρχίζοντας την αναζήτηση.

«Ο συνεργός σου δεν μπορεί νάχει πάει μακριά,» είπε ο Σκρά'ηγκεμ. «Μες στην Ανε*μ*ο*μ*άχη θα βρίσκεται, γιατί, αν είχε πηδήσει στο Κενό, θα τον είχαμε δει, κι αν είχε αρπάξει άκατο για να φύγει, τότε και πάλι θα το είχαμε καταλάβει.»

«Σ'το ξαναλέω, Σκρά'ηγκεμ –*για τελευταία* φορά, και δε θα το επαναλάβω!–, ο Βατράνος *δεν* είναι *συνεργός μου,*» τόνισε ο Γεράρδος, γνωρίζοντας πως τώρα μιλούσε συγχρόνως για όλο του το πλήρωμα, όχι μόνο για τον Υποπλοίαρχό του, που τον είχε κυριέψει πανικός και παραφροσύνη, ανακαλύπτοντας ότι ο Βατράνος –ο άνθρωπος τον οποίο θεωρούσε σίγουρα υπεύθυνο για την απόπειρα δολοφονίας εναντίον του– βρισκόταν εν ζωή.

«Λες ψέματα!» φώναξε ο Σκρά'ηγκεμ. «Και όλοι το ξέρουν!»

«Καπετάνιε,» ρώτησε ο Σέλκιος, ξεπροβάλλοντας ανάμεσα από δύο άλλους ναύτες, οι οποίοι πυργώνονταν πάνω απ'το μικρό του ανάστημα, «είναι αλήθεια ότι ο Βατράνος είναι ζωντανός; Είναι αλήθεια ότι η εκτέλεση ήταν ψεύτικη;»

«Αλήθεια είναι,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος, κι αμέσως φωνές και μουρμουρητά ακούστηκαν απ'όλο το πλήρωμα. «Αλλά μέχρι εκεί!» πρόσθεσε, δυναμώνοντας τη φωνή του για ν'ακουστεί. «Δεν υπήρχε κανένα σχέδιο για να δολοφονήσω τον–»

«Και τότε γιατί αποφάσεις να σώσεις τον άνθρωπο που σε πρόδωσε;» γρύλισε ο Σκρά'ηγκεμ. Και προς το πλήρωμα: «Πιστεύετε ότι θα είχε ποτέ σώσει έναν *προδότη;* Κάποιον που–»

«Δεν ανέχομαι κανέναν προδότη, Σκρά'ηγκεμ, γι'αυτό κιόλας θα ξεριζώσω το καταραμένο κέλυφος σου από πάνω σου και θα σε

παραδώσω στους ομοειδείς σου καρφωμένο σε μια σανίδα!» τον διέκοψε ο Γεράρδος. «Η εκτέλεση ήταν ψεύτικη επειδή δεν ήμουν σίγουρος ποιος ήταν πραγματικά ο προδότης. Εκτέλεσα τον Βατράνο εικονικά, προκειμένου να κάνω τον προδότη –εκείνον που ήθελε στ'αλήθεια να σε σκοτώσει– να φανερωθεί.»

«Και κανείς δε φανερώθηκε, γιατί εσείς οι δύο ήσασταν που θέλατε το θάνατό μου! Περιμένεις να πιστέψουμε αυτό το ψέμα που τώρα μας λες;»

«Αν σε ήθελα νεκρό, δεν είχα παρά να σε παραδώσω στους Κρά'αν, όταν περάσαμε απ'το νησί τους. Γιατί να μπω στον κόπο να βάλω δολοφόνους μέσα στο ίδιο μου το πλοίο;»

«Για νάχεις τα χέρια σου καθαρά! Για να μπορείς να δηλώσεις στο πλήρωμα ότι –κάπως– οι δολοφόνοι εισέβαλαν στην Ανεμομάχη και με καθάρισαν. Το σχέδιό σου, όμως, δεν πήγε καλά: τον είδαν τον Βατράνο να φέρνει τους Κρά'αν από το κάτω κατάστρωμα, και μετά τον είδαν να σκοτώνει τον τελευταίο δολοφόνο προτού εκείνος μιλήσει· και, πριν, τον είχαν δει να φορά γκρίζα κάπα· και όλοι ξέρουμε πως ο Βατράνος θα είχε, όντως, λόγω να φορά γάντια, για να κρύψει το λευκό του δέρμα! Είναι φανερό ποιος έβαλε τους δολοφόνους στο σκάφος! Κι εσύ τον έσωσες για να μη σε αποκαλύψει! Για να μη φανερώσει τη συνωμοσία αναμεταξύ σας!»

Το πλήρωμα παρακολουθούσε σιωπηλά ετούτη την αντιπαράθεση, ετούτο παράξενο δικαστήριο, που έμοιαζε να έχει δύο δικαστές, ο ένας εκ των οποίων ήταν, συγχρόνως, και ο κατηγορούμενος της υπόθεσης.

Ο Γεράρδος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του, μη χάνοντας την ψυχραιμία του. Αντιλαμβανόταν ότι αυτά που έλεγε ο Σκρά'ηγκεμ θα μπορούσαν –τελείως υποθετικά, πάντα– να ισχύουν, και ότι επίσης θα μπορούσαν να επηρεάσουν το πλήρωμα. Ωστόσο, υπήρχε ένα σφάλμα στη λογική του Κρά'αν: *και πρέπει να το εκμεταλλευτώ, όχι μόνο για να πείσω τους ναύτες μου, αλλά και τον ίδιο.*

«Γιατί;» ζήτησε να μάθει ο Γεράρδος. «Γιατί να σε θέλω νεκρό;»

«Γιατί πίστευες ότι, έχοντας σώσει τη ζωή μου, θα μπορούσες να με ελέγχεις, ότι θα ήμουν για πάντα υποχείριό σου. Αλλά τώρα βλέπεις ότι υπάρχουν άνθρωποι ανάμεσα στο πλήρωμα που εκτιμούν εμένα περισσότερο. Κι επίσης, βλέπεις πως είμαι ο μόνος που έρχομαι να σου ζητήσω εξηγήσεις για τον αλλόκοτο προορισμό μας και για τούτους τους δύο,» έδειξε την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ μ'ένα απ'τα χέρια του, «κι αυτό δε σ'αρέσει. Θα ήθελες, μήπως, να μας πεις τώρα πού πηγαίνουμε, Γεράρδε; Θα ήθελες να μας πεις γιατί ταξιδεύουμε προς τα πιο μακρινά σημεία του Κενού, δίχως εμπόρευμα; Δε θα πάρουν οι ναύτες τίποτα

παραπάνω για ένα τέτοιο επικίνδυνο ταξίδι; Και γιατί δεν κάνουμε καθόλου στάσεις; Και πόσο σ'έχουν πληρώσει εσένα, προσωπικά, τούτοι οι δύο, ε;» Έδειξε πάλι την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ.

Ποτέ δεν είχα καταλάβει πόσο ανώμαλο βρομόσκυλο ήσουν, Σκρά'ηγκεμ, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Ακόμα κι αν ο Βατράνος έβαλε όντως δολοφόνους εδώ μέσα, για να σε σκοτώσει, είναι δέκα φορές καλύτερος από σένα… κι αρχίζω να πιστεύω πως θα σου άξιζε να πεθάνεις.*

Ο Υποπλοίαρχος είχε γυρίσει την αντιπαράθεση, έτσι ώστε να αναγκάσει τον Γεράρδο να απαντήσει σε ερωτήσεις που ουδεμία σχέση είχαν με το γιατί και πώς ο Βατράνος δεν είχε εκτελεστεί. Έμοιαζε να το είχε πάρει απόφαση ότι θα κάνει ανταρσία· δε ζητούσε να μάθει την αλήθεια, δε ζητούσε να βρει μια λύση, να ακούσει τις αληθινές εξηγήσεις του Καπετάνιου· ήθελε να γίνει εκείνος Καπετάνιος της Ανεμομάχης, ώστε να βεβαιωθεί πως ο Βατράνος θα πέθαινε, και να αισθανθεί ασφαλής.

Ορισμένοι ναύτες φώναξαν, απαιτώντας απ'τον Γεράρδο ν'απαντήσει στις ερωτήσεις του Σκρά'ηγκεμ, κι εκείνος ήξερε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να το αποφύγει, όπως επίσης ήξερε πως δεν μπορούσε και να τους δώσει τις απαντήσεις που ήθελαν. Η αποστολή ήταν κρυφή· μια αποστολή για την Επανάσταση, που δεν έπρεπε να διαρρεύσει.

«Πηγαίνουμε σ'ένα νησί,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «για μια ειδική δουλειά των επιβατών μας. Τον λόγο που πηγαίνουμε εκεί δεν μπορώ να σας τον πω, γιατί δεν αφορά αποκλειστικά εμένα.»

«Για να μην τονε λέγει, έχουμε μπλέξει!» φώναξε κάποιος, που ο Γεράρδος δεν κατάφερε να δει το πρόσωπό του, γιατί ήταν κρυμμένος πίσω από άλλους κι ο Καπετάνιος τώρα δε στεκόταν στην πρύμνη, αλλά καταμεσής του καταστρώματος.

Συγχρόνως, κι άλλες φωνές ακούστηκαν, κι ανάμεσα σε διάφορες λέξεις, ο Γεράρδος έπιασε και τη λέξη πράκτορες, και σκέφτηκε: *Νομίζουν ότι η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ είναι πράκτορες της Παντοκράτειρας!*

«Βλέπετε;» φώναξε ο Σκρά'ηγκεμ. «Αρνείται να μας πει! Αρνείται! Πρώτα, μας είπε ψέματα για την εκτέλεση του Βατράνου –μας κορόιδεψε όλους!– και τώρα μας τραβά στα πέρατα του Κενού, χωρίς εμπόρευμα, και δε μας λέει καν το λόγο!» Στράφηκε στον Γεράρδο. «Γεράρδε, απαιτούμε να επιστρέψουμε αμέσως στην Άκρη.»

«Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί· έχουμε ήδη κάνει το μισό ταξίδι–»

«Η απόφαση δεν είναι δική σου! Αναλαμβάνω εγώ καθήκοντα καπετάνιου, μέχρι να αποκαλυφτεί η αλήθεια για τα πάντα!»

Ορισμένοι ναύτες είπαν όχι, είπαν ότι ο Σκρά'ηγκεμ βιαζόταν, είπαν ότι αυτό ήταν προδοσία, είπαν ότι δεν μπορούσε να κάνει τέτοιο μπαμπέσικο πράμα στο Γεράρδο· και οι λακέδες του Υποπλοίαρχου τούς χτύπησαν, τους έσπρωξαν, τους έβρισαν, τους έφτυσαν· και κάμποσοι άλλοι ναύτες, που φοβήθηκαν, πήγαν αμέσως με τους μπράβους του Σκρά'ηγκεμ, βλέποντας ότι εκείνοι είχαν το πάνω χέρι.

«Γιατί το κάνεις αυτό;»

Η φωνή, ατάραχη και όχι ιδιαίτερα δυνατή, έκανε τους πάντες να σωπάσουν και να στραφούν.

Για να κοιτάξουν το μονόφθαλμο πρόσωπο του Φιλοπολίτη, ο οποίος τους ατένιζε στεκόμενος κοντά στην κουπαστή.

«Τον είδες τον Βατράνο να σκοτώνει τον τελευταίο δολοφόνο, δεν τον είδες;» του φώναξε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Τον είδα.»

«Ήταν απαραίτητο να τον σκοτώσει;»

«Δεν ήταν. Αλλά ούτε αυτό που κάνεις εσύ είναι.»

«Ο Γεράρδος κάλυψε τον συνεργό του· είναι φανερό!» είπε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Ο Γεράρδος έκρυψε κι *εμένα*, όταν με κυνηγούσαν. Ο Γεράρδος έκρυψε κι *εσένα*, σε παρόμοια περίπτωση, ή μήπως κάνω λάθος;»

«Αυτό δεν του δίνει το δικαίωμα να προσπαθεί να με σκοτώσει! Ούτε του δίνει το δικαίωμα να μας οδηγεί στα πέρατα του Κενού, χωρίς εμπόρευμα –και, άρα, χωρίς επιπλέον πληρωμή, που εξάγεται από την αξία του εμπορεύματος– και χωρίς καμία εξήγηση!»

«Είμαι βέβαιος πως υπάρχει εξήγηση,» είπε ο Φιλοπολίτης. «Όπως επίσης είμαι βέβαιος ότι *δεν* έβαλε τον Βατράνο να σε σκοτώσει.»

Φωνές ακούστηκαν, ξαφνικά, απ'την άλλη μεριά του καταστρώματος· και τώρα όλοι στράφηκαν προς τα εκεί, όπως πριν από λίγο είχαν στραφεί προς τον Φιλοπολίτη.

«Ο Βατράνος!» γκάριξε ο Ρίβης ο Σκυλόδοντος. «Ο Βατράνος!»

Το πλήρωμα παραμέρισε, καθώς τρεις ναύτες –ο Εφόριος, ο Αρχίανδρος, και ο Γρύπας– έφερναν κοντά τον Βατράνο, τραβώντας τον· εκείνος πάλευε να ξεφύγει, μα δεν τα κατάφερνε. Ο Νεογνός κρατούσε τη Θεώνη από το δεξί μπράτσο και την έσερνε μαζί του. «Κι ετούτη δω τον ακολουθούσε!» φώναξε. «Προσπαθούσανε να πάρουνε μια άκατο!»

«Κοίτα να δεις που ένας-ένας φανερώνονται!» έκανε, θριαμβευτικά, ο Σκρά'ηγκεμ. «Ο Γεράρδος είχε στείλει τη Θεώνη –που όλοι έχουμε δει πως συνέχεια από πίσω του τρέχει– για να βοηθήσει τον συνεργό του να τη σκαπουλάρει! Και μάλλον, κι αυτή ήταν μπλεγμένη στην απόπειρα εναντίον μου. –Μερικοί

μετρημένοι άνθρωποι κάνουν ό,τι θέλουν μες στο καράβι και σε μας τους υπόλοιπους δε δίνουν την παραμικρή σημασία!»

«Δεν είχα καμία σχέση με την απόπειρα εναντίον σου, ηλίθιο μυρμήγκι!» φώναξε η Θεώνη. «Και ούτε ο Γεράρδος! Έχεις τρελαθεί! Κι ο Βατράνος θα σ'το πει, ηλίθιο, τρισάθλιο, κι ελεεινό μυρμήγκι! Ο Γεράρδος δεν είχε καμ– Α*αα!*»

Ο Νεογνός τη χαστούκισε, δυνατά, σωριάζοντάς τη στα σανίδια του καταστρώματος. Η Κυράλη γέλασε, και την κλότσησε στα πλευρά, κάνοντάς τη να διπλωθεί.

«Θα το σκοτώσω αυτό το σκουληκογέννημα τώρα, για να ξεμπερδεύω μια και καλή μαζί του!» ούρλιαξε ο Σκρά'ηγκεμ, και ύψωσε το ένα απ'τα πιστόλια του, σημαδεύοντας τον Βατράνο.

Ένας δυνατός πυροβολισμός αντήχησε.

Το όπλο του Σκρά'ηγκεμ πετάχτηκε μακριά απ'το χέρι του, χτυπώντας τον Σερφάντη στο κεφάλι και κάνοντάς τον να παραπατήσει και να πέσει.

Η Ιωάννα δεν κατέβασε το τουφέκι της· συνέχισε να το έχει υψωμένο, με το μάτι της στο στόχαστρο.

Ο Σκρά'ηγκεμ τσύριξε, σαν λαβωμένο θηρίο, αν και η σφαίρα δεν τον είχε τραυματίσει· είχε πετύχει μόνο το πιστόλι του.

Έστρεψε το άλλο του πιστόλι προς την Ιωάννα και πυροβόλησε, στην τύχη, χωρίς να σημαδεύει. Ο Σέλιρ'χοκ χτυπήθηκε στον ώμο και, μουγκρίζοντας, στηρίχτηκε στο ραβδί του, για να μην πέσει.

Ο Φιλοπολίτης, τραβώντας το δικό του πιστόλι, έριξε, ενώ χαλασμός αρχινούσε πάνω στο κατάστρωμα· οι ναύτες που είχαν, πριν από λίγο, δεχτεί τις απειλές και τις φοβέρες των λακέδων του Σκρά'ηγκεμ είχαν αποφασίσει, φαίνεται, να κάνουν κάτι τελικά, θεωρώντας τις πράξεις του Υποπλοίαρχου ακραίες και άδικες.

Η ριπή του Φιλοπολίτη πέτυχε τον Σκρά'ηγκεμ, σωριάζοντάς τον. Ο Γεράρδος δεν μπορούσε να διακρίνει αν ο Κρά'αν ήταν νεκρός ή ζωντανός, δεν μπορούσε να διακρίνει καν πού είχε χτυπηθεί, καθώς οι άνθρωποί του μαζεύονταν γύρω του και καθώς οι πάντες αλληλοχτυπιόνταν με πιστόλια, μαχαίρια, κι ό,τι όπλο έβρισκε ο καθένας.

«*Σταματήστε!*» φώναξε ο Γεράρδος. «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ*!*» Γιατί ετούτο ήταν το πλήρωμά του, το πλήρωμα της *Ανεμομάχης*, και δεν ήθελε να τους αφήσει να σκοτώσουν ο ένας τον άλλο από μια δαιμονισμένη βλακεία που είχε θολώσει το νου του Σκρά'ηγκεμ.

«ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ*!*»

Μα, δυστυχώς, κανένας δεν τον άκουγε.

* * *

«Πώς είσαι, μάγε;» ρώτησε η Ιωάννα, δίχως να στρέψει το

βλέμμα της στον Σέλιρ'χοκ.

«Θα ζήσω,» αποκρίθηκε εκείνος, στηριζόμενος στο ραβδί του και έχοντας το χτυπημένο του χέρι λυγισμένο και κοντά του. «Αλλά πρέπει να φύγουμε από δω. Καπετάνιε, πρέπει να φύγουμε–»

«Δεν πρόκειται να εγκαταλείψω το πλοίο μου!» διαφώνησε ο Γεράρδος, ενώ γύρω τους επικρατούσε πανικός.

«Ο Σκρά'ηγκεμ έχει πολλούς με το μέρος του,» είπε η Ιωάννα. «Πάμε στην άκατο–»

«Είπα, όχι!»

Η Μαύρη Δράκαινα έσφιξε το μπράτσο του με το ένα χέρι. «Πρέπει να φτάσουμε στο νησί. Δεν μπορούμε να γυρίσουμε πίσω, ούτε να παγιδευτούμε εδώ!»

«Τότε, πηγαίνετε!»

«Σε χρειαζόμαστε για να μας οδηγήσεις μέσα στο Κενό· θα σε πάρουμε με το ζόρι, αν δε γίνεται αλλιώς.» Είχε ήδη αφήσει το μπράτσο του και ξεθηκαρώσει το ξιφίδιό της, και πίεσε την αιχμή της λεπίδας στα πλευρά του.

Το χέρι του Γεράρδου πήγε στο πιστόλι στη ζώνη του, αλλά δεν το τράβηξε, καθώς έβλεπε ότι βρισκόταν σε μειονεκτική θέση. «Κανένας δεν κάνει κουμάντο στο σκάφος μου.»

«Νομίζω πως αυτό άλλαξε από τη στιγμή που ο Σκρά'ηγκεμ ανακάλυψε ότι–»

Η Ιωάννα διέκοψε τα λόγια της, καθώς πολλά δυνατά ουρλιαχτά και φωνές αντήχησαν συγχρόνως, και ένας πανίσχυρος αέρας ήρθε πίσω απ'τον Γεράρδο και απλώθηκε σ'όλο το άνω κατάστρωμα. Η Μαύρη Δράκαινα παραπάτησε, προσπαθώντας να κρατήσει την ισορροπία της.

Ο Σέλιρ'χοκ σωριάστηκε στο ένα γόνατο, ενώ βαστούσε σφιχτά το ραβδί του.

Ο Γεράρδος κατάφερε να παραμείνει όρθιος μετά δυσκολίας και να στραφεί πίσω του, για να δει την Αλκυόνη να αιωρείται μερικά εκατοστά πάνω απ'τα σανίδια του καταστρώματος, έχοντας τα χέρια της υψωμένα και τα μάτια της κλειστά. Τα χείλη της ήταν ορθάνοιχτα κι από το στόμα της ερχόταν ο μανιασμένος Άνεμος που χτυπούσε τους πάντες.

* * *

Ο Βατράνος, εκμεταλλευόμενος τον χαλασμό προς όφελός του, κατάφερε να ξεφύγει απ'τους ναύτες που τον κρατούσαν και να τρέξει στην άκατο που πλησίαζε και πριν. Όμως, ακριβώς όπως και πριν, κάποιος τον σταμάτησε, προτού προλάβει να λύσει το μικρό σκάφος, να ανοίξει την καταπακτή, και να πηδήσει μέσα.

«Πού πας, Βατράνε; Σκέφτεσαι να φύγεις χωρίς τον Καπετάνιο;»

Στράφηκε, για να δει τον Φιλοπολίτη να στέκεται πίσω του με

το πιστόλι του υψωμένο.

«Δεν ξέρω γιατί η εκτέλεσή σου ήταν εικονική, αλλά είμαι βέβαιος πως ο Γεράρδος δε θα ήθελε να απομακρυνθείς δίχως εκείνον.»

Ο Βατράνος δεν αποκρίθηκε· ο θολωμένος του νους προσπαθούσε να βρει μια στιγμιαία λύση που θα τον γλίτωνε… αλλά η λύση παρουσιάστηκε από μόνη της: Ο Ρίβης όρμησε πίσω απ'τον Φιλοπολίτη και μ'ένα ρόπαλο τον κοπάνησε στο κεφάλι, βάφοντας τα μαλλιά του με αίμα και σωριάζοντάς τον αναίσθητο.

«Ο Σκρά'ηγκεμ έχει να πει δυο κουβέντες μαζί σου, Βατράνε.»

«Ας έρθει, τότε, ο ίδιος.» Ο Βατράνος τράβηξε το μαχαίρι απ'τη μπότα του (οι ναύτες που τον είχαν γραπώσει είχαν πάρει το πιστόλι απ'τη ζώνη του, μα το μαχαίρι δεν το είχαν προσέξει) και χίμησε στον Ρίβη. Απέφυγε το ρόπαλό του και τον κάρφωσε στα πλευρά–

Και ο Άνεμος φύσηξε, δυνατός, γεμίζοντας το μυαλό του Βατράνου με ουρλιαχτά, κραυγές, τσυρίγματα, και φωνές, που έμοιαζαν να φουσκώνουν το κρανίο του, κάνοντάς το έτοιμο να σπάσει.

Ούρλιαξε, πετώντας το μαχαίρι του και πιάνοντας το κεφάλι του με τα δύο χέρια.

Ο Ρίβης ο Σκυλόδοντος είχε ήδη διπλωθεί κάτω, βογκώντας και σκούζοντας.

* * *

Η Ιωάννα είχε, πρόσφατα, δεχτεί μια πολύ άσχημη κι επώδυνη επίθεση από τους Ανέμους, όταν εκείνη η άγνωστη άκατος είχε εξαπολύσει έναν Ανεμομαγνήτη εναντίον της. Αρκετές ημέρες είχαν περάσει από τότε, και η Μαύρη Δράκαινα είχε ξεπεράσει το σοκ· όμως δεν ήταν έτοιμη να δεχτεί άλλο ένα παρόμοιο τόσο σύντομα.

Ο Άνεμος της Αλκυόνης γλίστρησε μέσα στο νου της σαν ποτάμι υγρής φωτιάς, κλονίζοντας τον ψυχισμό της, σφυροκοπώντας το είναι της, ενώ, συγχρόνως, έφερνε στην επιφάνεια και την προηγούμενη επίθεση των Ανέμων. Το κεφάλι της τινάχτηκε, σπασμωδικά, πίσω και μια λαρυγγώδη κραυγή βγήκε απ'το στόμα της· και, παρότι δεν είχε αμέσως χάσει την ισορροπία της, τώρα τα πόδια της λύγισαν, τρέμοντας, κι έπεσε στα γόνατα και στα χέρια.

Ο Γεράρδος, που βρισκόταν παραδίπλα, είχε τα δικά του χέρια στις πλευρές του κεφαλιού του, προσπαθώντας να καταπολεμήσει τους Ανέμους, όπως τους είχε καταπολεμήσει και σε παλιότερες περιπτώσεις. Γνώριζε ότι ετούτη η ξαφνική θύελλα δε θα κρατούσε πολύ· οι Ανεμοσκόποι δεν μπορούσαν να φυλακίσουν μέσα τους Ανέμους που διαρκούσαν περισσότερο –ακόμα κι η

Αλκυόνη.

Ο Σέλιρ'χοκ έκλεισε τα μάτια του και άδειασε το νου του από σκέψεις, ενώ, συγχρόνως, έχτιζε ένα πνευματικό τείχος γύρω του. Στις μελέτες του σχετικά με τους Ανέμους του Κενού είχε ανακαλύψει μεθόδους για το πώς να τους αντιμετωπίζεις· τώρα, όμως, διαπίστωνε ότι –αναμενόμενα, εξάλλου– η θεωρία είχε αρκετή διαφορά από την πράξη. Δεν περίμενε ότι η εξαπόλυση ενός φυλακισμένου Ανέμου από έναν Ανεμοσκόπο μπορούσε να έχει τόσο βίαια αποτελέσματα.

Καθώς πάσχιζε να διατηρήσει τη νοητική του άμυνα σταθερή, πέρασε στιγμιαία απ'το μυαλό του μια βαθιά ανησυχία για την Ιωάννα, η οποία είχε, πριν από μερικές μέρες, δεχτεί μια επίθεση αναμφίβολα πολύ χειρότερη. Το γεγονός, πάντως, ότι η Μαύρη Δράκαινα την είχε αντέξει, και δεν είχε τρελαθεί, ήταν αξιοθαύμαστο–

–ενώ εσύ, παρ'όλες τις μελέτες σου και τις... άμυνές σου, θα γίνεις κομμάτια, ο νους σου θα–

Ο Σέλιρ άδειασε το μυαλό του από σκέψεις· οι σκέψεις άνοιγαν δρόμους για τους Ανέμους. Έπρεπε να είναι προσεκτικός.

* * *

Το πλήρωμα της *Ανεμομάχης* χτυπιόταν και έσκουζε πάνω στο κατάστρωμα του πλοίου· μονάχα η Αλκυόνη στεκόταν όρθια –ή, μάλλον, για την ακρίβεια, *αιωρείτο*– και τώρα άλλος ένας σηκωνόταν. Άλλος ένας, που έμοιαζε, όχι μόνο να μην επηρεάζεται από τον Άνεμο, αλλά να *θεραπεύεται* από αυτόν.

Ο Φιλοπολίτης ορθώθηκε, τρίβοντας το πίσω μέρος του κεφαλιού του, όπου τον είχε χτυπήσει το ρόπαλο του Ρίβη του Σκυλόδοντου. Κοίταξε πλάι του και είδε τον Ρίβη διπλωμένο στα σανίδια, και μαχαιρωμένο, όπως φαινόταν· παραδίπλα ήταν ο Βατράνος, παραπατώντας, και προσπαθώντας ν'ανοίξει την καταπακτή της ακάτου, ενώ τα δόντια του έτριζαν, το πρόσωπό του έκανε νευρικούς σπασμούς, και τα μάτια του συνεχώς βλεφάριζαν.

–Και, ξαφνικά, ο Άνεμος σταμάτησε.

* * *

Τα πόδια της Αλκυόνης πάτησαν στο κατάστρωμα, καθώς ο Άνεμος είχε φύγει από μέσα της. «Πάμε, Γεράρδε!» είπε, πιάνοντας το πουκάμισο του Καπετάνιου της *Ανεμομάχης*. «Πάμε!»

Εκείνος, ζαλισμένος ακόμα, αποκρίθηκε: «Τι... τι έκανες; Δεν έπρεπε...!»

«Θα μας σκοτώνανε! Είσαι τρελός; Πάμε σε μια άκατο–»

«Έχει δίκιο, Καπετάνιε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, καθώς ορθωνόταν. «Η Ανεμοσκόπος έχει δίκιο· δεν μπορείς να διασώσεις την κατάσταση,

δεν το βλέπεις; –Πρόσεχε!» έκρωξε, κι έσπρωξε τον Γεράρδο με το καλό του χέρι που κρατούσε και το ραβδί του.

Ο Εφόριος είχε υψώσει ένα τουφέκι και πυροβολούσε, γονατισμένος στο ένα γόνατο.

Η σφαίρα πέρασε ανάμεσα απ’τον Γεράρδο και τον Σέλιρ’χοκ, και δίπλα απ’το κεφάλι της Αλκυόνης.

«Ελεεινό καθίκι!» έβρισε εκείνη, γουρλώνοντας τα μάτια.

Ο Γεράρδος τράβηξε το πιστόλι του και έριξε στον Εφόριο, κι εκείνος αναγκάστηκε να καλυφτεί πίσω από το κεντρικό κατάρτι.

«Βοήθησέ την,» είπε ο Σέλιρ’χοκ στην Αλκυόνη, δείχνοντας με το ραβδί του την Ιωάννα, η οποία ακόμα βρισκόταν στα τέσσερα. Το κεφάλι της ήταν σκυμμένο· δάκρυα έτρεχαν απ’τις άκρες των ματιών της και σάλιο απ’τα χείλη της.

«Γιατί;» διαμαρτυρήθηκε η Αλκυόνη. «Απείλησε ότι θα με σκοτώσει!»

«Βοήθησέ την*, πανάθεμά σε!* Πρέπει να φύγουμε!»

Η Αλκυόνη αναπήδησε απ’την ξαφνική φωνή του μαυρόδερμου μάγου, και ζύγωσε την Ιωάννα, πιάνοντάς την κάτω απ’τις μασκάλες και τραβώντας την, για να σταθεί όρθια.

Ο Γεράρδος πυροβολούσε τον Εφόριο, προσπαθώντας να τον κρατά πίσω απ’το κατάρτι.

«Καπετάνιε!» αντήχησε η φωνή του Φιλοπολίτη, και ο μονόφθαλμος άντρας ξεχώρισε εύκολα επάνω στο κατάστρωμα, καθώς οι περισσότεροι ήταν πεσμένοι στα σανίδια ενώ αυτός ήταν όρθιος. Στεκόταν πλάι σε μια άκατο, που είχε την καταπακτή ανοιχτή. «Εδώ*,* Καπετάνιε!»

«Πηγαίνετε,» είπε ο Σέλιρ’χοκ. «Πηγαίνετε, προτού σηκωθούν κι άλλοι!» Κράτησε το ραβδί του υψωμένο πάνω απ’το κεφάλι του. «Πηγαίνετε!» Και άρχισε να υποτονθορύζει τα λόγια για ένα ξόρκι· οι κρύσταλλοι και τα κάτοπτρα άστραψαν, και τα καλώδια κοκκίνισαν, σαν να φορτίστηκαν με ξαφνική –και ισχυρή– ενέργεια.

Η Αλκυόνη και η Ιωάννα ήδη βάδιζαν, παραπατώντας, προς την άκατο και τον Φιλοπολίτη.

Και ο Γεράρδος όφειλε να παραδεχτεί πως η Ανεμοσκόπος κι οι επαναστάτες είχαν δίκιο: έπρεπε να φύγουν. Ο Σκρά’ηγκεμ τα είχε κάνει τόσο άνω-κάτω που πλέον θα ήταν αδύνατον ο Γεράρδος να οδηγήσει την Ανεμομάχη στο νησί που ονομαζόταν Φέλ’κριβ ή Φελ’κρίβ· στην καλύτερη περίπτωση, το πλήρωμα θα αντιδρούσε, θα ζητούσε να επιστρέψουν στην Άκρη· και στη χειρότερη, θα συνέχιζε την ανταρσία. Εξάλλου, όπως κι ο ίδιος είχε παρατηρήσει, οι λακέδες του Σκρά’ηγκεμ ήταν αρκετοί για να καθυποτάξουν όσους ναύτες πιθανώς να έμεναν πιστοί σ’εκείνον ώς το τέλος· που υποπτευόταν ότι δε θα έμεναν και πολλοί: θα

προτιμούσαν να σώσουν το τομάρι τους, παρά να τον υπερασπιστούν προκειμένου αυτός να τους οδηγήσει σ'ένα μυστηριώδες ταξίδι στα άγνωστα πέρατα του Πορφυρού Κενού, και μάλιστα χωρίς εμπόρευμα –χωρίς καμια προφανή πηγή επιπρόσθετου χρηματικού κέρδους πέραν του βασικού τους μισθού.

Έτσι, ο Γεράρδος έτρεξε προς την άκατο, μαζί με την Ιωάννα και την Αλκυόνη, ενώ, κοιτάζοντας πίσω του, μπορούσε να δει ότι μια φωτεινή σφαίρα ενέργειας σχηματιζόταν πάνω απ'το ραβδί του Σέλιρ'χοκ. *Τι κάνει ο μάγος; Θα τους επιτεθεί με κάποιον τρόπο; Θα επιτεθεί στον Σκρά'ηγκεμ και τους ανθρώπους του; Ο ανόητος! Θα τον πυροβολήσουν, έτσι όπως στέκεται ακάλυπτος!*

Και πράγματι, ο Εφόριος, καταλαβαίνοντας ότι κάτι περίεργο συνέβαινε με τον μαυρόδερμο άντρα, έστρεψε την κάννη του τουφεκιού του προς αυτόν και έριξε.

Συγχρόνως, και ο Σερφάντης πυροβολούσε τον Σέλιρ'χοκ, βγάζοντας έναν δυνατό βρυχηθμό απ'το στήθος του.

Κανένας απ'τους δυο τους, όμως, δεν πέτυχε τον μάγο· ο Γεράρδος, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, είδε μόνο δύο ξαφνικές αναταραχές στην επιφάνεια της φωτεινής σφαίρας, σαν δύο πετραδάκια να είχαν πέσει σε μια λίμνη. *Αυτό το πράγμα προσελκύει τις σφαίρες! Ο μάγος μάς δίνει χρόνο να ξεφύγουμε–*

«Γεράρδε!»

Ο Καπετάνιος σταμάτησε.

Η Θεώνη, καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί, είχε στρέψει το βλέμμα της σ'εκείνον.

«Συνεχίστε!» είπε ο Γεράρδος στην Αλκυόνη και την Ιωάννα, κι ο ίδιος έτρεξε προς την πρώην ιέρεια της Αρτάλης.

Ξαφνικά, ο μουγκός Βασνάρος ζύγωσε, παραπατώντας· κι υψώνοντας το πιστόλι του, πυροβόλησε τον Καπετάνιο. Αλλά, όπως ο Γεράρδος το περίμενε, η βολή ποτέ δεν τον πέτυχε· η φωτεινή σφαίρα την τράβηξε μέσα της. Ο Βασνάρος το κατάλαβε, κι έβγαλε ένα σύριγμα απ'τα χείλη του, σαν φίδι. Τα μάτια του γυάλισαν, και, πετώντας το άχρηστο πιστόλι, τράβηξε δύο μαχαίρια απ'τη ζώνη του.

Ο Γεράρδος ξεθηκάρωσε το ξιφίδιό του και στάθηκε απ'τη μια μεριά της Θεώνης –η οποία βρισκόταν ακόμα στα γόνατα–, ενώ ο αντίπαλός του στεκόταν απ'την άλλη.

«Βρομόσκυλο!» γρύλισε ο Καπετάνιος της Ανεμομάχης. «Έτσι με ξεπληρώνεις;» Η αλήθεια ήταν ότι δεν είχε ποτέ βοηθήσει προσωπικά τον Βασνάρο, αλλά ούτε του είχε ποτέ φερθεί άδικα μες στο σκάφος, παρά την αναπηρία του.

Ο μουγκός άντρας προσπάθησε να τον μαχαιρώσει με το ένα μαχαίρι. Ο Γεράρδος έκανε στο πλάι, αποφεύγοντας τη λεπίδα· και, όταν ο Βασνάρος επιτέθηκε με τη δεύτερη, του γράπωσε τον

καρπό και επιχείρησε να τον καρφώσει στην κοιλιά με το ξιφίδιό του. Ο Βασνάρος απέκρουσε με το άλλο μαχαίρι.

Οι λεπίδες τους μπλέχτηκαν.

Η Θεώνη έπεσε πάνω στα γόνατα του μουγκού άντρα, κάνοντάς τον να χάσει την ισορροπία του και να σωριαστεί. Εκείνος προσπάθησε να σηκωθεί πάλι, αλλά ο Γεράρδος τον κλότσησε κατακέφαλα, σπάζοντας μερικά δόντια του και στέλνοντάς τον για ύπνο. Ύστερα, άρπαξε το χέρι της Θεώνης και, βοηθώντας τη να σηκωθεί, έτρεξαν μαζί προς την άκατο.

Πυροβολισμοί ακούστηκαν πίσω τους, μα ο Γεράρδος δεν ανησύχησε· ήξερε πως η ελκτική σφαίρα φωτός του μάγου θα τους προστάτευε.

Και, καθώς έφτασαν μπροστά στην άκατο, συγχρόνως έφτασε κι ο Σέλιρ'χοκ. Τώρα, κρατούσε το ραβδί του κατεβασμένο, και οι κρύσταλλοι και τα κάτοπτρα επάνω του δεν άστραφταν, ούτε τα καλώδιά του ήταν κοκκινισμένα.

Ο Γεράρδος κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του, για να δει αν η φωτεινή σφαίρα εξακολουθούσε να βρίσκεται εκεί όπου την είχε δημιουργήσει ο μάγος, και διαπίστωσε πως ήταν στη θέση της, πράγμα το οποίο τον ανακούφισε.

«Δε θα κρατήσει για πολύ,» του είπε ο Σέλιρ'χοκ, και πήδησε μέσα στην άκατο.

Ο Γεράρδος κι η Θεώνη τον ακολούθησαν, και, μπαίνοντας, διαπίστωσαν πως, εκτός των άλλων, βρισκόταν κι ο Βατράνος στο εσωτερικό, αναίσθητος.

«Τον έφερα κι αυτόν, Καπετάνιε,» είπε ο Φιλοπολίτης. «Σκέφτηκα ότι ίσως να τον ήθελες.»

«Και να μην τον ήθελα, τώρα είν'αργά για να τον βγάλουμε έξω.» Ο Γεράρδος κάθισε στη θέση του οδηγού, περνώντας με δυσκολία ανάμεσα από τους υπόλοιπους, καθώς ο χώρος μέσα σε μια άκατο ήταν στενός και, σίγουρα, όχι αρκετός για να κάθονται αναπαυτικά εφτά άνθρωποι.

Ο Γεράρδος ενεργοποίησε τις μηχανές του μικρού σκάφους και –καθώς ο Φιλοπολίτης το είχε, από πριν, λύσει από το πλάι της Ανεμομάχης– έφυγαν, αναπτύσσοντας τη μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα. Γιατί *αυτό το ανώμαλο καθίκι ο Σκρά'ηγκεμ –αν είναι ακόμα ζωντανός– μπορεί νάχει λυσσάξει τόσο ώστε να βαλθεί να μας καταδιώξει.*

.15.

«Ετούτη τη φορά το παραξήλωσες, Σκρά’ηγκεμ,» είπε ο Μηχανοκράτης Βενμίλιος· «το παραξήλωσες πραγματικά.»

«Αλήθεια, ε;» σύριξε ο Σκρά’ηγκεμ, καθώς η Κυράλη περιποιόταν το τραύμα του από την πιστολιά του Φιλοπολίτη. Το κέλυφος του Κρά’αν είχε τρυπήσει εκεί όπου τον είχε πετύχει η ριπή, και η Κυράλη έπρεπε να ανοίξει αυτή την τρύπα ακόμα περισσότερο μ’ένα κοφτερό μαχαίρι, προκειμένου να βγάλει τη σφαίρα από το μαλακό δέρμα από κάτω και, ύστερα, να ξεκινήσει να ράβει την πληγή. Το κέλυφος θα αργούσε να θεραπευτεί και, στην αρχή, θα ήταν μαλακό· θα χρειάζονταν χρόνια για να σκληρύνει και, μάλλον, ποτέ δε θα γινόταν όπως παλιά σ’εκείνο το σημείο.

«Εσύ τι λες;» είπε, απότομα, ο Βενμίλιος, βηματίζοντας μέσα στη γέφυρα· το μηχανικό του πόδι έκανε ένα χαρακτηριστικό κλικ-κλακ-κλικ-κλοκ. Ο Σερφάντης, που στεκόταν σε μια γωνία του δωματίου, τον ατένιζε με στενεμένα μάτια, σαν να αναρωτιόταν αν έπρεπε ν’αρπάξει τον οδοντωτό δίσκο απ’τη ζώνη του και να τον εκτοξεύσει, για να κόψει το κεφάλι του Μηχανοκράτη. «Στράφηκες εναντίον του Γεράρδου, οι Άνεμοι να σε πάρουνε! Πήγες να τον σκοτώσεις!»

«Δεν πήγα να τον σκοτώσω!» αντιγύρισε ο Σκρά’ηγκεμ, καθώς η Κυράλη έραβε με προσοχή το τραύμα του κι εκείνος προσπαθούσε να παραμένει ακίνητος επάνω στην πολυθρόνα. «Αυτός πήγε να σκοτώσει ε*μένα*!»

«Δεν το ξέρεις–»

«Γιατί να κρύψει τον Βατράνο, ε; Τι άλλο λόγο μπορεί να είχε; Ή τα είχαν σχεδιάσει μαζί οι δυο τους, ή συμφωνούσε με το ότι ο Βατράνος έβαλε φονιάδες εδώ μέσα για να με καθαρίσουν! Το θεωρείς σωστό; Φέρθηκα ποτέ άσχημα στον Γεράρδο, για να δέχομαι τέτοια συμπεριφορά από μέρους του;»

Ο Βενμίλιος κούνησε το κεφάλι. «Η αλήθεια είναι πως όχι, αλλά–»

«Τι *αλλά*;» φώναξε ο Σκρά’ηγκεμ. «Υπάρχει και *αλλά*; Ο Γεράρδος όχι μόνο σχεδίασε ό,τι σχεδίασε, μα προσπάθησε και να μας εξαπατήσει, να μας κάνει να πιστέψουμε ότι ο Βατράνος ήταν νεκρός, ώστε να ξεχάσουμε την όλη υπόθεση με την απόπειρα εναντίον μου!»

«Είσαι πανικόβλητος, Σκρά’ηγκεμ,» μούγκρισε ο Βενμίλιος, «κι ακόμα δεν έχεις ηρεμήσει–»

«Θα έπρεπε να ηρε*μήσω*, όταν ο ίδιος ο Γεράρδος –που τον εμπιστευόμουν με τη ζωή μου–»

«Φυσικό είναι να τον εμπιστευόσουν με τη ζωή σου· εκείνος σού *έσωσε* τη ζωή–»

«Μη με διακόπτεις συνέχεια, Βενμίλιε!»

Το *ακριβώς αντίθετο ισχύει, μυρμήγκι,* σκέφτηκε ο Βενμίλιος· *δεν έχεις βάλει την ελεεινή σου γλώσσα μέσα, από τότε που ήρθα στη γέφυρα!*

«Ο Γεράρδος,» συνέχισε ο Σκρά'ηγκεμ, καθώς η Κυράλη έκοβε την κλωστή και τελείωνε με το ράψιμο του τραύματός του, «που τον εμπιστευόμουν με τη ζωή μου, γιατί, ναι, αυτός την είχε σώσει, με πρόδωσε, το βρομερό σκουληκογέννημα, κρύβοντας τον Βατράνο και, συγχρόνως, κάνοντάς με να πιστέψω πως ήταν νεκρός! Κι αναρωτιέμαι γιατί να το έκανε αυτό: ήθελε, μήπως, να ρίξω την άμυνά μου, για να με καθαρίσει ο Βατράνος πιο εύκολα ετούτη τη φορά;»

Ο Βενμίλιος αναστέναξε. «Ο Γεράρδος σού έδωσε μια απάντηση, άμα άκουσα καλά στο κατάστρωμα. Μια απάντηση σχετικά με το γιατί κράτησε τον Βατράνο ζωντανό… Χμμ…» Προσπάθησε να θυμηθεί.

Η Κυράλη τον βοήθησε: «Είπε πως σχεδίασε την ψεύτικη εκτέλεση για ν'αποκαλυφτεί ο πραγματικός προδότης.»

«Ναι, σωστά.»

«Τ'οποίο είναι μια χοντρή κι ελεεινή ψευτιά*!*» γρύλισε ο Σκρά'ηγκεμ. «Η *μοναδική* ψευτιά που μπορούσε να σκεφτεί για να πει, γιατί πώς αλλιώς να δικαιολογήσει το γεγονός ότι μας κορόιδεψε και κράτησε ζωντανό, και κρυμμένο, αυτό το σκουληκογέννημα;

»Ο Γεράρδος, Βενμίλιε,» είπε ο Σκρά'ηγκεμ, μιλώντας τώρα πιο ήρεμα, καθώς κατέβαινε από την πολυθρόνα κι έδειχνε τον Μηχανοκράτη μ'ένα απ'τα χέρια του, «νόμιζε πως, επειδή μας είχε βοηθήσει τους περισσότερους από εμάς σε κρίσιμες στιγμές της ζωής μας, μπορούσε να μας ελέγχει–»

«Η αλήθεια είναι πως του χρωστάμε.»

«Μη με διακόπτεις! Του χρωστάμε, ναι, μα όλα έχουν και τα όριά τους! Δες τώρα τι είχε στο μυαλό του να κάνει: ήθελε να μας πάει στην άκρη του σύμπαντος, χωρίς εμπόρευμα και χωρίς να ξέρουμε καν ποιοι ήταν αυτοί οι δύο που είχε φέρει μαζί του. Δεν είχε πει ούτε σ'*εμένα*, τον Υποπλοίαρχό του, το λόγο που θα πηγαίναμε σ'αυτό το καταραμένο νησί· ούτε, φυσικά, μου είχε πει τι ήταν η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ. Ήταν γνωστοί του; φίλοι του; κάτι άλλο; Ποιος ξέρει; Το βέβαιο, πάντως, είναι πως, όταν είχε να επιλέξει ανάμεσα σ'αυτούς και σ'εμάς, επέλεξε αυτούς. Μπροστά σ'όλους μας, επέλεξε αυτούς. Το αμφιβάλλεις;»

«Φοβάμαι πως, όχι, δε μπορώ να το αμφιβάλλω. Έμοιαζε αποφασισμένος να τους πάει, σώνει και καλά, στο νησί· δεν ξέρω

τι μπορεί νάχε να κερδίσει…» Έτριψε τα αξύριστα γένια του, μορφάζοντας κουρασμένα.

«Τον είχανε πληρώσει στα κρυφά, λέω γω,» υπέθεσε η Κυράλη, «και δεν μας έλεγε τίποτα, γιατί δεν ήθελε να μοιραστεί τα λεφτά μαζί μας. 'Δεν έχουμε εμπόρευμα, δεν παίρνετε ακτίνιο παραπάνω απ'το βασικό σας μισθό,' θα μας έλεγε, όταν γυρίζαμε στην Άκρη.»

«Και πάλι, όμως, ήταν λάθος σου, Σκρά'ηγκεμ, που του επιτέθηκες πάνω στο κατάστρωμα,» επέμεινε ο Βενμίλιος· «μπορούσαμε να τον είχαμε μονάχα φυλακίσει, αυτόν και τους επιβάτες του, και να βλέπαμε.»

«Εκείνοι μού επιτέθηκαν πρώτοι!»

«Δε σου επιτέθηκαν.»

«Μου επιτέθηκαν! Αυτή η ξανθιά σκύλα με το τουφέκι μού έριξε–»

«Σου πέταξε το πιστόλι απ'το χέρι, για να σ'εμποδίσει να καθαρίσεις το Βατράνο,» διόρθωσε ο Βενμίλιος.

«Και θα μπορούσε να μούχε τινάξει τα μυαλά στον αέρα!»

«Έτσι, αποφάσεις να γυρίσεις και να της ρίξεις…» είπε ο Βενμίλιος, με τρόπο που έδειχνε ότι δεν ενέκρινε τη συγκεκριμένη ενέργεια.

«Ας ήσουνα συ στη θέση μου και τότε τα λέγαμε! Εξάλλου,» πρόσθεσε ο Σκρά'ηγκεμ, υψώνοντας ένα απ'τα χέρια του, «ήταν φανερό πως όλοι τους ήταν συνεννοημένοι: ο Βατράνος, ο Γεράρδος, η Θεώνη, οι δύο επιβάτες, και οι Ανεμοσκόποι. Φύγανε μαζί, μες στην ίδια άκατο. Και μην ξεχνάς πως αυτό το άθλιο σκουληκογέννημα, ο Φιλοπολίτης, με πυροβόλησε για να με σκοτώσει κανονικά!»

«Εγώ ξέρω να πω ότι το πράμα μπλέχτηκε πολύ.» Ο Βενμίλιος βάδισε προς την έξοδο της γέφυρας. «Και δε μ'αρέσει που φεύγουμε έχοντας αφήσει τον Καπετάνιο στο έλεος των Ανέμων.»

«Έλαβε ό,τι του άξιζε,» είπε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Βενμίλιος, πιάνοντας το χερούλι της πόρτας κι ανοίγοντάς την.

Τα μάτια του Σκρά'ηγκεμ στένεψαν. «Με αμφισβητείς, Βενμίλιε;»

«Απλά, έχω τις αμφιβολίες μου· σ'το είπα, δε σ'το είπα;»

«Μπορείς νάχεις όσες αμφιβολίες θες, μα έχε καλά στο μυαλό σου ότι στο πλοίο μου μέσα δε θ'ανεχτώ άλλες προδοσίες και μπαγαποντιές παρόμοιες με του Γεράρδου,» τον προειδοποίησε ο Σκρά'ηγκεμ.

Ο Βενμίλιος έφυγε απ'τη γέφυρα, δίχως ν'αποκριθεί. Ορισμένες φορές, αγαπούσε τα μηχανήματα πολύ περισσότερο από οποιονδήποτε άνθρωπο. Τουλάχιστον, τα μηχανήματα ήξερες πάντα πώς θα συμπεριφερθούν. Με τους ανθρώπους –και τους Κρά'αν, βέβαια, και τους Κρά'αν– δεν ήξερες ποτέ…

Κατέβηκε προς το μηχανοστάσιο της Ανεμομάχης, για να βρει την ησυχία του. Θα συνέχιζε τη δουλειά του· δεν ήταν αυτός για να κάνει ανταρσίες πάνω στις ανταρσίες. Αν το υπόλοιπο πλήρωμα αισθανόταν τύψεις για τον ξεσηκωμό του, τότε ας προσπαθούσε να επανορθώσει από μόνο του.

* * *

Η ταχύτητά τους άλλαξε, παρατήρησε ο Τάμπριελ, κοιτάζοντας το σήμα στην οθόνη. *Πηγαίνουν πιο αργά τώρα. Σαν η Ανεμοσκόπος να βρίσκεται μέσα σε κάποιο μικρότερο σκάφος…*

Ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης στεκόταν παραδίπλα, ελέγχοντας μερικές άλλες ενδείξεις· δεν είχε προσέξει αυτό που έβλεπε ο Τάμπριελ.

Η Ζαφειρία είχε μόλις μπει στη γέφυρα –μάλλον, δεν την έπαιρνε ο ύπνος και είχε αποφασίσει να κάνει βόλτα– και καθόταν σε μια καρέκλα, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και το κεφάλι γερμένο ελαφρώς στο πλάι. Ο Τάμπριελ τής έδειξε, με μια κίνηση του κοντού, εβένινου ραβδιού του, την οθόνη που παρακολουθούσε. «Παρατηρείς καμια αλλαγή;»

Τα μάτια της στένεψαν. «Τολμώ να πω πως ναι, Πρίγκιπά μου. Στην ταχύτητα.»

«Δεν είναι η ιδέα μου, λοιπόν…» Ο Τάμπριελ στράφηκε πάλι στην οθόνη. *Και θα ήθελα πολύ ν'ακούσω και τη δική σου γνώμη επάνω στο θέμα,* Μακρινέ Ταξιδευτή· *αλλά, για να γίνει αυτό, πρέπει πρώτα να διώξω τον Σαντμάρη.*

Ο Σαντμάρης στράφηκε στον Τάμπριελ. «Συμβαίνει κάτι, Υψηλότατε; Θα μπορούσα, κάπως, να βοηθήσω;»

«Το σήμα που ακολουθούμε πηγαίνει πιο αργά τώρα· και, όχι, δε νομίζω ότι υπάρχει κάποιος τρόπος να βοηθήσεις.»

«Θα θέλατε να πάρω μια άκατο και να το ελέγξω, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Ζαφειρία.

Ο Τάμπριελ σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του, εξακολουθώντας να κρατά το κοντό του ραβδί με το ένα απ'αυτά. Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας αναδεύτηκε, βίαια, μέσα στη γυάλινη σφαίρα. *Να τη στείλω να ερευνήσει; Ναι, μάλλον θα ήταν συνετό. Γιατί ίσως να έγινε κάτι και να έδιωξαν την Αλκυόνη απ'το σκάφος του Γεράρδου· ίσως τώρα να μην ακολουθούμε παρά μονάχα μια άκατο που περιέχει μόνο την Ανεμοσκόπο…*

Ο Τάμπριελ ήταν έτοιμος να απαντήσει θετικά στη Ζαφειρία, όταν είδε και κάτι άλλο να παρουσιάζεται στην οθόνη.

Ένα πλοίο είχε μπει στην εμβέλεια των ανιχνευτών του Μακρινού Ταξιδευτή: ένα πλοίο το οποίο ερχόταν προς το μέρος τους.

«Τι είν'αυτό;…» μουρμούρισε ο Σαντμάρης, κοιτάζοντας κι

εκείνος την οθόνη.

«Πρέπει νάναι μεγάλο,» είπε η Ζαφειρία, καθώς σηκωνόταν. «Θα μπορούσε να είναι ακόμα και–»

«–η *Ανεμομάχη*,» τη διέκοψε ο Τάμπριελ.

«Ακριβώς, Πρίγκιπά μου.»

Ο Τάμπριελ απομακρύνθηκε απ'την οθόνη των ανιχνευτών και στάθηκε μπροστά σ'ένα φινιστρίνι, για να κοιτάξει έξω απ'το σκάφος, στο αχανές Πορφυρό Κενό, που το χρώμα του ήταν σκούρο, καθώς η ώρα ήταν νυχτερινή.

«Αποκλείεται να μπορείτε να το δείτε ακόμα, Υψηλότατε,» είπε ο Σαντμάρης.

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, «αλλά δε θ'αργήσει να έρθει κοντά, απ'ό,τι φαίνεται. Εν τω μεταξύ, Υποπλοίαρχε, δώσε διαταγή στο πλήρωμα να ετοιμαστεί για μάχη.»

Ο Σαντμάρης βλεφάρισε. «Για μάχη, Πρίγκιπά μου;»

«Έχει πρόβλημα η ακοή σου, Υποπλοίαρχε;» είπε ο Τάμπριελ, εξακολουθώντας να κοιτά έξω απ'το φινιστρίνι.

«Όχι, Υψηλότατε.» Ο Σαντμάρης υποκλίθηκε. Ύστερα, άνοιξε έναν τηλεπικοινωνιακό δίαυλο και είπε: «Υποπλοίαρχος προς όλο το πλήρωμα. Λάβατε θέσεις μάχης! Επαναλαμβάνω: Λάβατε θέσεις μάχης!»

Σε λίγο, ο Τάμπριελ μπορούσε ν'ακούσει τα βήματα των πολεμιστών του ν'αντηχούν μέσα στους διαδρόμους του *Μακρινού Ταξιδευτή*· κι ένας απ'αυτούς παρουσιάστηκε στο κατώφλι της γέφυρας, χαιρετώντας στρατιωτικά και αναφέροντας στον Σαντμάρη πως, σύμφωνα με τις προσταγές σας, Υποπλοίαρχε, το πλήρωμα ήταν έτοιμο για μάχη, στ'όνομα της Παντοκράτειρας!

Το σκάφος που τους πλησίαζε ήταν τώρα ορατό: και ο Τάμπριελ έβλεπε πως επρόκειτο, όντως, για την *Ανεμομάχη*. Παράξενο… Οι επαναστάτες είχαν αποφασίσει να παρατήσουν την αποστολή τους και να επιστρέψουν στην Άκρη; Ή κάτι τελείως απρόσμενο είχε γίνει;

Θα μάθουμε, σύντομα.

Αν ο Τάμπριελ δεν μπορούσε να τους ακολουθήσει ώς το νησί όπου κρυβόταν το χαμένο απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου, θα τους *ανάγκαζε* να τον οδηγήσουν εκεί.

«Υποπλοίαρχε,» είπε, «ανάπτυξε ταχύτητα εμβολισμού. Στόχος, το σκάφος που μας προσεγγίζει.»

* * *

Ο Σκρά'ηγκεμ δεν είχε δώσει ιδιαίτερη σημασία στο πλοίο που είχαν εντοπίσει οι ανιχνευτές της *Ανεμομάχης*. Εξάλλου, ένα καράβι στο Πορφυρό Κενό δεν ήταν τίποτα το αξιοπερίεργο· κατά πάσα πιθανότητα, επρόκειτο για κάποιο εμπορικό, από την Άκρη ή

από μια από τις κατοικημένες Αιωρούμενες Νήσους.

Τώρα, όμως, καθώς ο Σκρά'ηγκεμ κοίταζε από ένα φινιστρίνι της γέφυρας, έβλεπε ότι το πλοίο που πλησίαζε την *Ανεμομάχη* είχε αναπτύξει ασυνήθιστη ταχύτητα, και είχε προτάξει τα έμβολά του σαν αιχμηρά δόντια γιγαντιαίου δαίμονα.

«Μα τους Ανέμους!» αναφώνησε ο Σκρά'ηγκεμ, κι έπιασε το τιμόνι της *Ανεμομάχης*. Συγχρόνως, πάτησε το πλήκτρο που άνοιγε τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο, και είπε: «Καπετάνιος προς πλήρωμα! Μας επιτίθενται! Πάρτε θέσεις μάχης! Θέσεις μάχης! Μας επιτίθενται!»

Και προσπάθησε να αποφύγει τα έμβολα του εχθρικού σκάφους, ενώ ο Σερφάντης –το μοναδικό άτομο εκτός απ'αυτόν μέσα στη γέφυρα– κοίταζε έξω από ένα φινιστρίνι, ανέκφραστα. «Πειρατές πρέπει νάναι, Καπετάνιε,» είπε.

Ο Σκρά'ηγκεμ παρατήρησε ότι η μανούβρα του είχε πετύχει το σκοπό της: το εχθρικό σκάφος είχε αναγκαστεί ν'αλλάξει πορεία και, στρίβοντας, να χάσει την αρχική ορμή που είχε αναπτύξει. Όμως εξακολουθούσε, φυσικά, να ζυγώνει· δεν το είχαν αποφύγει τελείως. Και τώρα, καθώς βρισκόταν πιο κοντά τους, ο καινούργιος Καπετάνιος της *Ανεμομάχης* είδε κάτι που τον παραξένεψε.

Κάτι που τον τρόμαξε.

«Δεν είναι δυνατόν!…» γρύλισε. «Δεν είναι *δυνατόν!…*»

Αυτό το πλοίο ήταν ο *Μακρινός Ταξιδευτής*: το παλιό, εγκαταλειμμένο στο Κοιμητήριο καράβι του Γεράρδου!

* * *

Ο Σαντμάρης είχε φύγει απ'τη γέφυρα, μετά από διαταγή του Τάμπριελ· είχε πάει εκεί όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι και οι υπόλοιποι πολεμιστές της Παντοκρατορίας, για να επιβλέπει. Έτσι, ο Πρίγκιπας ήταν που τώρα στεκόταν στο τιμόνι και φαινόταν να οδηγεί τον *Μακρινό Ταξιδευτή*. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν τον οδηγούσε εκείνος, αλλά το πνεύμα μέσα στο σκάφος.

—ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥΣ ΜΟΥ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ, ΘΑ ΤΟΥΣ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΣΕ ΤΡΙΑΝΤΑ-ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ, ΑΝ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΝ ΤΗ ΔΕΔΟΜΕΝΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΜΥΝΑΣ.

«Ζαφειρία,» είπε ο Τάμπριελ, «είσαι έτοιμη; Οι στρατιώτες μου θα χρειαστούν τη βοήθειά σου.»

«Πανέτοιμη, Υψηλότατε.»

* * *

Ο Σκρά'ηγκεμ έκανε μια τελευταία, απεγνωσμένη μανούβρα, για ν'αποφύγει τα έμβολα του εχθρικού σκάφους, ενώ σκεφτόταν: Ποιος *δαίμονας* τ'οδηγεί *αυτό* το πλοίο; Πώς *μπορεί* και κινείται

έτσι;

Μετά, ο Μακρινός Ταξιδευτής χτύπησε την Ανεμομάχη.

Τα έμβολά του χώθηκαν στο μεταλλικό πετσί της σαν σπαθιά, τρυπώντας το και μπαίνοντας στα σωθικά της.

Ο Αρχίανδρος σκοτώθηκε από τη σύγκρουση, καθώς βρισκόταν στο σημείο όπου μπήχτηκε ένα από τα έμβολα του εχθρικού σκάφους. Το σώμα του τινάχτηκε σαν πάνινη κούκλα και κοπάνησε πάνω σ'έναν τοίχο· τα σίδερα τον έλιωσαν ανάμεσά τους.

Ο Εφόριος, επίσης, χτυπήθηκε· το κεφάλι του έσπασε, και το πρόσωπό του γέμισε αίματα, που, κυλώντας στα μάτια του, τον τύφλωναν. Ωστόσο, δεν σκοτώθηκε· έπεσε ανάμεσα σε κομμάτια μετάλλου και ξύλου, ουρλιάζοντας, και ο Γρύπας τον βοήθησε να σηκωθεί, για ν'απομακρυνθούν μαζί από το σημείο πρόσκρουσης.

Ο Βενμίλιος σωριάστηκε μέσα στο μηχανοστάσιο της Ανεμομάχης, και πίσω του άκουσε ένα απ'τα έμβολα να τρυπά το πλοίο, τσακίζοντας τα τοιχώματά του και διαλύοντας ό,τι βρισκόταν πίσω απ'αυτά. «Μα τον ίδιο το Δράκοντα!» μούγκρισε ο Μηχανοκράτης. «Πειρατές! Οι θεοί μας καταράστηκαν, όταν διώξαμε το Γεράρδο!»

* * *

«Επίθεση!» φώναξε ο Τάμπριελ μέσα από τον τηλεπικοινωνιακό δίαυλο της γέφυρας του Μακρινού Ταξιδευτή. «Καταλάβετε το αντίπαλο σκάφος! Αιχμαλωτίστε το πλήρωμά του!»

Οι πολεμιστές του άνοιξαν τις καταπακτές του άνω καταστρώματος και βγήκαν, πάνοπλοι, τρέχοντας προς το άνω κατάστρωμα της Ανεμομάχης, καθώς τα δύο πλοία ήταν αγκαλιασμένα. Η Ζαφειρία βρισκόταν ανάμεσά τους, βαστώντας το τουφέκι της. Ο Σαντμάρης τούς οδηγούσε, οπλισμένος όπως αυτούς.

Το πλήρωμα της Ανεμομάχης ξεπρόβαλε για να συναντήσει τους αντιπάλους του, επιτιθέμενο με πιστόλια, καραμπίνες, κοντάρια, μαχαίρια, και ρόπαλα. Ο Σερφάντης, βρυχούμενος σαν κτήνος, εκτόξευσε τον οδοντωτό του δίσκο και χτύπησε έναν απ'τους μαχητές του Τάμπριελ στο κεφάλι, σπάζοντας το κράνος του και σωριάζοντάς τον αιμόφυρτο.

«Μην τους σκοτώσετε όλους!» φώναξε ο Σαντμάρης μες στον χαλασμό, καθώς γονάτιζε και πυροβολούσε με το πιστόλι του, κρατώντας το ένα του χέρι σταθερό με το άλλο. «Ο Πρίγκιπας θέλει αιχμαλώτους! Αιχμαλώτους!»

Η Ζαφειρία, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά σ'όλο το πεδίο της μάχης, πρόσεξε αμέσως δύο πράγματα: πρώτον, έτσι όπως πήγαινε η κατάσταση, έτσι όπως έμοιαζε λυσσασμένο το πλήρωμα της

Ανεμομάχης κι έτσι σταθερά όπως μάχονταν οι πολεμιστές του Τάμπριελ, στο τέλος οι αιχμάλωτοι θα ήταν ελάχιστοι, αν όχι μηδενικοί· δεύτερον, ορισμένα άτομα ανάμεσα στο πλήρωμα της Ανεμομάχης ήταν που πραγματικά εμψύχωναν, ή ίσως τρομοκρατούσαν, τους υπόλοιπους ώστε να συνεχίζουν.

Η Ζαφειρία σημάδεψε τον μαλλιαρό άντρα που είχε εκτοξεύσει τον οδοντωτό δίσκο. Πάτησε τη σκανδάλη του τουφεκιού της και τα μυαλά του ναύτη τινάχτηκαν έξω απ'το κρανίο του, μαζί με θραύσματα κοκάλου και αίματα.

Ύστερα, έστρεψε το στόχαστρό της αλλού, και πυροβόλησε πάλι, σκοτώνοντας με τον ίδιο τρόπο ακόμα μία από τις ηγετικές φιγούρες του πληρώματος.

Της έκανε εντύπωση, όμως, που δεν μπορούσε να δει πουθενά τον άντρα ο οποίος ονομαζόταν Γεράρδος και ήταν Καπετάνιος της Ανεμομάχης.

«Κυκλώστε τους!» φώναξε ο Σαντμάρης. «Κυκλώστε τους!»

Και οι μαχητές του απλώθηκαν.

«Απωθήστε τους, ρε ζώα!» σφύριξε ο Σκρά'ηγκεμ στους δικούς του. «Απωθήστε τους! Και σκοτώστε αυτή τη σκύλα!» Έστρεψε την καραμπίνα του προς τη μαυρόδερμη πολεμίστρια με το τουφέκι, γιατί την είχε δει να σκοτώνει τον Σερφάντη και τον Νεογνό με τρομακτική ακρίβεια, και αντιλαμβανόταν ότι ήταν πολύ επικίνδυνη. Για κάποιο λόγο, μάλιστα, του θύμιζε την ξανθιά επιβάτισσα του Γεράρδου, την Ιωάννα. Πρέπει να έφταιγε το ντύσιμό της.

Ο Σκρά'ηγκεμ την πυροβόλησε, ξανά και ξανά και ξανά. Αστοχώντας, καθώς εκείνη ποτέ δε στεκόταν σ'ένα σημείο, παρά μετακινιόταν ευέλικτα από δω κι από κει επάνω στο κατάστρωμα της Ανεμομάχης.

Η Ζαφειρία, αποφεύγοντας μ'ευκολία τις βολές του Κρά'αν, σκέφτηκε: *Έτσι όπως είναι μαζεμένοι τόσοι ναύτες γύρω απ'αυτόν, μοιάζει εκείνος νάναι ο Καπετάνιος κι όχι ο Γεράρδος.* Κι απ'ό,τι γνώριζε, ο Γεράρδος είχε για Υποπλοίαρχό του έναν Κρά'αν, ο οποίος ονομαζόταν Σκρά'ηγκεμ. *Μου μυρίζει ανταρσία. Γι'αυτό, λοιπόν, η Ανεμομάχη είχε αρχίσει να επιστρέφει, ενώ το σήμα της Ανεμοσκόπου συνέχιζε προς το νησί με το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο.*

Η Ζαφειρία πυροβόλησε ακόμα έναν ναύτη στο κεφάλι· και μετά, άλλον έναν στο στήθος.

Και δεν υπάρχει ανάγκη να πεθάνουν περισσότεροι, παρατήρησε, βλέποντας τους μαχητές του Σαντμάρη να σφίγγουν τον κλοιό γύρω από τον Σκρά'ηγκεμ και τους υπόλοιπους του πληρώματος της Ανεμομάχης.

«Παραδοθείτε!» φώναξε ο Σαντμάρης. «Παραδοθείτε, και θα

δείξουμε έλεος!»

Οι ναύτες του Σκρά'ηγκεμ έπαψαν να επιτίθενται, κι εκείνος τούς πρόσταξε: «Πετάξτε τα όπλα σας! Πετάξτε τα!» ενώ, συγχρόνως, σκεφτόταν: *Αυτοί οι μπάσταρδοι δε μοιάζουν με πειρατές. Τι στους Ανέμους είναι; Γιατί μας όρμησαν;*

Και πώς είναι δυνατόν να χρησιμοποιούν το παλιό σκάφος του Γεράρδου;

* * *

«Μου είπαν ότι εσύ είσαι ο Καπετάνιος της *Ανεμομάχης*.» Ο Τάμπριελ ατένισε τον Κρά'αν που στεκόταν εμπρός του, μέσα στη γέφυρα του *Μακρινού Ταξιδευτή*. «Πού είναι ο Γεράρδος;»

Ο Σκρά'ηγκεμ έτριξε τα μυτερά του δόντια. «Τι σχέση έχεις εσύ με τον Γεράρδο; Και ποιος είσαι;»

Δεξιά κι αριστερά του στεκόταν από ένας πολεμιστής του πληρώματος του *Μακρινού Ταξιδευτή*, και τώρα ο αριστερός έστρεψε το τουφέκι του και, με το πίσω μέρος, χτύπησε τον Σκρά'ηγκεμ στο κεφάλι, κάνοντάς τον να παραπατήσει, μουγκρίζοντας.

«Πρόσεχε τους τρόπους σου, σκουλήκι!» είπε ο φρουρός.

«Σκουλήκι;» γρύλισε ο Κρά'αν. «Με απογοητεύεις· έχω συνηθίσει, όταν με βρίζουν, να μ'αποκαλούν *μυρμήγκι*.»

«Ονομάζομαι Τάμπριελ, Σκρά'ηγκεμ, και είμαι ο Καπετάνιος αυτού του σκάφους.»

«Γνωρίζεις τ'όνομά μου…»

«Γνωρίζω πολλά και διάφορα πράγματα: κι ανάμεσα σ'αυτά, ναι, είναι και τ'όνομά σου.» Ο Τάμπριελ μόρφασε, αδιάφορα.

Τα μάτια του Σκρά'ηγκεμ εστιάστηκαν στη γυάλινη σφαίρα στο πέρας του ραβδιού του Πρίγκιπα. «Είσαι μάγος, έτσι δεν είναι; Μάγος.»

«Το οποίο σημαίνει ότι ξέρω μερικά κόλπα παραπάνω από σένα,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, ήρεμα, και κάθισε στην πολυθρόνα του. «Αλλά ξεφύγαμε από το θέμα μας, φίλε μου. Σε ρωτούσα τι έγινε με τον Γεράρδο.»

«Πώς τον ξέρεις τον Γεράρδο; Δε μου είχε πει ποτέ τίποτα για σένα.»

«Τον ξέρω όπως ξέρω και το όνομά σου, Σκρά'ηγκεμ. Σου εξήγησα ήδη: γνωρίζω πολλά και διάφορα.»

«Και τώρα, περιμένεις μια απάντηση…»

«Τολμώ να πω πως ναι. Εξάλλου, βρίσκεσαι στο έλεός μου· με μια διαταγή μου, θα σε εκτελέσουν, ή θα ξεφλουδίσουν το κέλυφός σου, κομμάτι-κομμάτι, και θα σε κρεμάσουν από το μπροστινό κατάρτι του πλοίου μου.» Καθώς τα έλεγε τούτα, δεν υπήρχε ένταση στη φωνή του· μιλούσε σαν να πληροφορούσε τον

Κρά'αν για μια γενική και προφανή αλήθεια.

«Ο Γεράρδος δεν είναι μαζί μας,» απάντησε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Το πρόσεξα αυτό. Αλλά για ποιο λόγο;»

«Μας πρόδωσε.»

Το ένα λευκό φρύδι του Τάμπριελ υψώθηκε. «Σας πρόδωσε;»

«Είχε βάλει έναν ρουφιάνο του να με καθαρίσει και μετά προσπάθησε να τον καλύψει, να μας κάνει να τον πιστέψουμε νεκρό. Το καταλάβαμε, όμως· βρήκαμε το μέρος που τον έκρυβε.»

«Και τι συνέβη; Σκοτώσατε τον Καπετάνιο σας;»

«Δεν είχαμε σκοπό να τον σκοτώσουμε, αλλά εκείνος κι οι δικοί του φύγανε.»

«Οι δικοί του; Υπήρχαν άνθρωποι που τον υποστήριξαν;»

«Δύο παράξενοι επιβάτες, που μόνο ο Δράκοντας ξέρει γιατί τους πήγαινε στα πέρατα του Κενού με τ'αμπάρια μας άδεια. Και η Αλκυόνη κι ο Φιλοπολίτης, βέβαια· και ο Βατράνος –ο ρουφιάνος του!– κι η Θεώνη, που ήταν όλοι τους συνεννοημένοι εναντίον μου.»

«Δύο… παράξενοι επιβάτες, είπες;»

«Ναι.»

«Μπορείς να τους περιγράψεις;»

«Τους ξέρεις κι αυτούς;» ρώτησε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Τίποτα δεν αποκλείεται.»

Ο Σκρά'ηγκεμ γρύλισε, γιατί δεν του άρεσε ετούτη η ανάκριση. Όμως καταλάβαινε ότι βρισκόταν σε μειονεκτική θέση –κι επιπλέον, δε νόμιζε ότι χρωστούσε πια τίποτα στον Γεράρδο–, έτσι συνέχισε: «Μια ξανθιά γυναίκα με μαύρη στολή, που μοιάζει μ'αυτήν…» Κοίταξε τη Ζαφειρία, η οποία στεκόταν πίσω από το κάθισμα του Τάμπριελ. «Ή έτσι μου φαίνεται, τουλάχιστον… Όχι, βέβαια, πως εκείνη είχε μαύρο δέρμα. Τέλος πάντων, ο άλλος ήταν πράγματι μαυρόδερμος, και μάγος σαν εσένα. Κρατούσε ένα μακρύ ραβδί, γεμάτο μικρά πράγματα που γυαλίζανε. Τα μαλλιά του ήταν πράσινα.»

Ο Σέλιρ'χοκ και η Ιωάννα, σκέφτηκε ο Τάμπριελ, αναγνωρίζοντάς τους. «Και πώς έφυγαν απ'την *Ανεμομάχη*; Μπήκαν σε κάποια άκατο;»

«Ναι.»

«Υπάρχει κάτι άλλο που θα ήθελες να μου πεις, Σκρά'ηγκεμ;»

Ο Σκρά'ηγκεμ γέλασε, ξερά. «Δεν ξέρω καν ποιος είσαι.»

«Σου απάντησα ποιος είμαι. Ονομάζομαι Τάμπριελ, και είμαι Καπετάνιος ετούτου του σκάφους–»

«Ετούτο το σκάφος είναι ο *Μακρινός Ταξιδευτής*, το παλιό πλοίο του Γεράρδου· πώς το βρήκες εσύ; Και γιατί σ'ενδιαφέρει για τον Γεράρδο; Έχεις τίποτα προηγούμενα μαζί του;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, «δεν έχω προηγούμενα μαζί του.

Δεν τον γνωρίζω προσωπικά.»

«Τότε, γιατί τα κάνεις όλ’αυτά;»

«Για δικούς μου λόγους, που δεν αισθάνομαι την ανάγκη να μοιραστώ μαζί σου.» Και προς τους πολεμιστές εκατέρωθεν του Κρά’αν: «Οδηγήστε τον στο αμπάρι, μαζί με τους υπόλοιπους του πληρώματός του.»

«Πού θα μας πας;» ρώτησε ο Σκρά’ηγκεμ, καθώς οι φρουροί τον ωθούσαν προς την έξοδο της γέφυρας με το πίσω μέρος των όπλων τους.

«Εκεί όπου θα με οδηγήσει ο Γεράρδος.»

«Ο Γεράρδος θα χαθεί στο Κενό με μια άκατο μονάχα!» είπε ο Σκρά’ηγκεμ, κι ο ένας φρουρός τον έσπρωξε έξω απ’το δωμάτιο.

«Δε θα χαθεί,» διαφώνησε ο Τάμπριελ. «Θα βρει το δρόμο του. Και εκείνος και οι δύο… επιβάτες του, φίλε μου Σκρά’ηγκεμ.»

Ο Κρά’αν τον παρατήρησε. «Τι ξέρεις γι’αυτούς;» απαίτησε. «Ποιοι είναι; Είναι *δικοί σου* άνθρωποι;»

«Προχώρα!» του είπε ο φρουρός, τραβώντας τον από το ένα απ’τα δεξιά του χέρια.

Ο Πρίγκιπας Τάμπριελ ήταν γνωστό πως σπάνια χαμογελούσε, όμως ετούτη τη φορά ένα πλατύ μειδίαμα παρουσιάστηκε στο πρόσωπό του· και μετά, γέλασε. «Δικοί μου άνθρωποι; Όχι, φίλε μου, δε θα το έλεγα.»

Οι φρουροί πήραν τον Σκρά’ηγκεμ απ’τη γέφυρα, προτού εκείνος προλάβει να κάνει άλλες ερωτήσεις.

.16.

Η μικρή άκατος διέσχιζε το Πορφυρό Κενό, μέσα στη νύχτα, έχοντας αναπτύξει τη μέγιστή της ταχύτητα. Τα πανιά της ήταν ανοιχτά και φουσκωμένα από έναν μέτριο Άνεμο.

Ο Γεράρδος καθόταν στη θέση του οδηγού και είχε το πηδάλιο στα χέρια του. Δεξιά του βρισκόταν ο Σέλιρ'χοκ, έχοντας το βλέμμα του στο φινιστρίνι εμπρός τους. Αριστερά του ήταν η Αλκυόνη, αμίλητη κι ακίνητη, μάλλον αφουγκραζόμενη τους Ανέμους έξω από την άκατο. Η Ιωάννα, ο Φιλοπολίτης, η Θεώνη, κι ο Βατράνος βρίσκονταν πίσω, σχεδόν ο ένας επάνω στον άλλο, καθώς ο χώρος ήταν περιορισμένος. Η Μαύρη Δράκαινα ήταν διπλωμένη και τώρα έμοιαζε νάχει αρχίσει να συνέρχεται από τον κλονισμό που είχε υποστεί ο ψυχισμός της, ύστερα από τον Άνεμο που εξαπέλυσε η Αλκυόνη στο κατάστρωμα της Ανεμομάχης. Ο Βατράνος εξακολουθούσε νάναι λιπόθυμος· ο Φιλοπολίτης τον είχε χτυπήσει στο κεφάλι με τη λαβή του πιστολιού του, προτού τον πετάξει μες στην άκατο.

«Δεν μπορούμε να φτάσουμε στο καταραμένο σου νησί, μάγε,» είπε ο Γεράρδος· «είμαστε ακόμα πολύ μακριά, και δεν έχουμε πια τον χάρτη μαζί μας–»

«Τον θυμάμαι, και θα τον ξαναφτιάξω,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ.

«Χωρίς να θέλω να σε προσβάλω, δεν εμπιστεύομαι τους χάρτες που κάποιος φτιάχνει απ'το μυαλό του.»

«Ανήκω στους Διαλογιστές, Καπετάνιε· μέρος της εκπαίδευσής μας είναι να απομνημονεύουμε πράγματα και να τα ανασύρουμε από τη μνήμη μας ακριβώς όπως τα είδαμε ή τα ακούσαμε. Έχε μου εμπιστοσύνη· δε θα ισχυριζόμουν ότι μπορώ να ξαναφτιάξω τον χάρτη αν δεν μπορούσα.»

«Θυμάσαι και τον χάρτη που μας δείχνει την πορεία προς το νησί και τον χάρτη του ίδιου του νησιού;»

«Ναι.»

«Καλό αυτό,» είπε ο Γεράρδος. «Σημαίνει πως έχουμε, τουλάχιστον,» μόρφασε, «μια πιθανότητα στο εκατομμύριο να τα καταφέρουμε στην αποστολή μας. Γιατί, εκτός απ'τους χάρτες, υπάρχουν κι άλλα προβλήματα. Τα καύσιμα μιας ακάτου είναι αδύνατον να αποδειχτούν αρκετά για να φτάσουμε μέχρι το νησί σου, από εδώ όπου βρισκόμαστε· θα πρέπει να σταματήσουμε σε κάποιο μέρος για ανεφοδιασμό, κι ελπίζω να βρούμε κάτι με το οποίο θα μπορέσουμε να πληρώσουμε τους ντόπιους. Το δεύτερο πρόβλημα είναι πως μικρά σκάφη, όπως ετούτο, είναι πολύ ευάλωτα στους Ανέμους· δεν είναι σαν την Ανεμομάχη, που

διασχίζει με άνεση το Κενό· αν πέσουμε σε λίγο πιο δυνατούς Ανέμους, θα βγούμε εκτός πορείας, ή θα τσακιστούμε πάνω σε κανένα πετρώδες, ακατοίκητο νησί –αν είμαστε τυχεροί.»

«Το γνωρίζω, Καπετάνιε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, σαν ο Γεράρδος να μην ανέφερε τίποτα σπουδαίο ή ιδιαιτέρως ανησυχητικό· «όπως έχεις ήδη αντιληφτεί, έχω κάποιες γνώσεις σχετικά με το Πορφυρό Κενό.»

Ναι, *αυτό το έχω όντως αντιληφτεί*, σκέφτηκε ο Γεράρδος· *αλλά εσύ δε φαίνεται νάχεις αντιληφτεί πόσο άσχημα έχουμε μπλέξει.* «Δεν έπρεπε να είχα εγκαταλείψει το πλοίο,» είπε, μέσα απ'τα δόντια του.

«Και τι να έκανες, Καπετάνιε; Ήταν προφανές πως δεν μπορούσες να ελέγξεις την κατ–»

«Έπρεπε να προσπαθήσω!» είπε ο Γεράρδος, πιο απότομα και δυνατά απ'ό,τι χρειαζόταν.

«Εμπιστεύτηκες το λάθος πρόσωπο. Ήταν σφάλμα που είχες δώσει τόση εξουσία στον Σκρά'ηγκεμ.»

«Δεν του την *έδωσα* ακριβώς· μόνος του την πήρε.»

«Τον είχες, όμως, κάνει Υποπλοίαρχο· κι αυτό μετράει πολύ, μέσα σ'ένα σκάφος που ταξιδεύει μέρες ολόκληρες στο Πορφυρό Κενό. Οι υπόλοιποι τον φοβόνταν, επειδή ήταν κοντά σου, και φυσικό ήταν πολλοί απ'αυτούς να έχουν συσπειρωθεί γύρω του. Ο Σκρά'ηγκεμ αποτελούσε γέφυρα ανάμεσα στο πλήρωμα και σε σένα.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος, «αλλά είχαμε περάσει πολλά, εγώ κι εκείνος· δεν ξέρω τι σκατά τον έπιασε και λύσσαξε έτσι.» Κι αμέσως, διόρθωσε: «Φοβήθηκε. Φοβήθηκε ότι, όντως, είχα συνωμοτήσει εναντίον του.»

«Η αφορμή, ίσως, μα όχι απαραιτήτως και η αιτία.»

«Τι θες να πεις, μάγε;»

«Η αιτία πιθανώς να ήταν βαθύτερη. Πιθανώς ο Σκρά'ηγκεμ να είχε ξεπεράσει τα όριά του από καιρό, δίχως να το έχεις καταλάβει. Σκέψου, Καπετάνιε· δεν μπορεί να μην είχες προσέξει κάτι.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε, καθώς οδηγούσε την άκατο. *Ναι…* συλλογίστηκε. *Πράγματι… Ο μάγος δεν έχει άδικο.* Στο μυαλό του ήρθε η συμπεριφορά του Σκρά'ηγκεμ, όταν εκείνος τον είχε ρωτήσει για τη διαφωνία του με τον Βατράνο: ο Υποπλοίαρχος τού είχε πει, ξεδιάντροπα, ψέματα· δεν είχε κάνει την παραμικρή προσπάθεια να τα καλύψει· ο τρόπος του ήταν σαν να έλεγε: *Κάνω ό,τι θέλω! Πώς τολμάς να έρχεσαι και να με ελέγχεις;*

Εγώ, όμως, ήμουν ο Καπετάνιος του, σκέφτηκε ο Γεράρδος.

Και θυμήθηκε κι άλλες φορές που ο Σκρά'ηγκεμ είχε φερθεί παρόμοια. Το πλήρωμα τον φοβόταν, και ο Κρά'αν είχε μεθύσει

από αυτή την επιρροή που είχε επάνω τους· είχε *καβαλήσει τον Άνεμο,* όπως λέγανε ορισμένοι ντόπιοι των Αιωρούμενων Νήσων, *και πήγαινε προς τον Δράκοντα.*

«Μάγε,» είπε ο Γεράρδος, αλλάζοντας θέμα, «πώς είναι το τραύμα σου;»

«Πονάει, Καπετάνιε, αλλά δε νομίζω ότι–»

«Θεώνη;»

«Ναι, Γεράρδε,» είπε εκείνη από πίσω.

«Μπορείς να περιποιηθείς τον μάγο;»

«Ναι, θα προσπαθήσω.»

«Ωραία.»

Η Θεώνη πήγε κοντά στον Σέλιρ'χοκ, περνώντας με δυσκολία ανάμεσα από τους υπόλοιπους. «Καλύτερα, βέβαια, θα ήταν αν είχα περισσότερο χώρο… και κάποια εργαλεία.»

«Υπάρχει ένα κουτί πρώτων βοηθειών στην πίσω μεριά της ακάτου,» της είπε ο Γεράρδος. «Άνοιξε τη θυρίδα εκεί και θα το βρεις.»

Η Θεώνη υπάκουσε και, σε λίγο, επέστρεψε μαζί με το κουτί. Ο Σέλιρ'χοκ είχε ήδη κατεβάσει το χιτώνα του, φανερώνοντας κατάμαυρο δέρμα, και ένα τραύμα που αιμορραγούσε σκούρο-μπλε αίμα.

«Γεράρδε,» ρώτησε η Αλκυόνη, «γιατί πηγαίνουμε σ'αυτό το νησί; Θα μου πεις, επιτέλους;»

«Επειδή υπάρχει κάτι πολύ σημαντικό εκεί.» Ο Σέλιρ'χοκ ήταν που της απάντησε, καθώς η Θεώνη έπαιρνε μια λαβίδα από το κουτί πρώτων βοηθειών για να βγάλει τη σφαίρα από μέσα του.

«Τι σημαντικό;»

Ο μάγος δεν αποκρίθηκε, γιατί τώρα η Θεώνη είχε βάλει τη λαβίδα μέσα στο τραύμα του κι εκείνος κοίταζε κάτω, τρίζοντας τα δόντια, προσπαθώντας να μην ουρλιάξει· τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν σφιγμένα, και η μυρωδιά του ιδρώτα του δυνατή μέσα στη μικρή άκατο.

«Αλκυόνη,» είπε ο Γεράρδος, «όπως βλέπεις, δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για να συζητήσουμε αυτό το θέμα.»

Πάτησε ένα πλήκτρο, και στην οθόνη εμπρός του παρουσιάστηκε ένας χάρτης του Κενού, ο οποίος αμέσως μεγεθύνθηκε γύρω απ'το σημείο όπου βρισκόταν η άκατός τους.

«Τι ψάχνεις;» ρώτησε η Ανεμοσκόπος.

«Να βρω κάποια πόλη όπου μπορούμε να σταματήσουμε, για να πάρουμε καύσιμα.»

«Και τι θα γίνει μ'αυτούς που μας ακολουθούν;» ρώτησε η Ιωάννα από πίσω, με ξερή φωνή. «Ίσως να μας επιτεθούν, όταν–»

«Ποιοι μας ακολουθούν;» ρώτησε ο Φιλοπολίτης.

«Κάποιος… ή κάτι… παρακολουθεί τη συχνότητα των

Ανεμοπομπών της φίλης σου,» του είπε η Ιωάννα.

«Αυτό υποθέτετε, τουλάχιστον!» είπε η Αλκυόνη.

«Δεν το υποθέτουμε· ο Σέλιρ'χοκ τόχει διαπιστώσει. Και πάνω που πλησίαζε να φτιάξει εκείνη την καταραμένη συσκευή, έγινε η ανταρσία...»

«Ναι,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, λαχανιασμένα, καθώς τώρα η Θεώνη είχε βγάλει τη σφαίρα από μέσα του και αποστείρωνε το τραύμα, «αυτό ήταν δυστυχές, πράγματι.»

«Δε μπορούμε να σ'έχουμε μαζί μας, Αλκυόνη,» είπε η Ιωάννα, «γιατί δεν ξέρουμε τι σέρνεις πίσω σου. Θα πρέπει να σ'αφήσουμε σε κάποιο μέρος εδώ κοντά–»

«Δεν πρόκειται να πάω πουθενά· θάρθω μαζί σας.»

«Δεν είναι δική σου η επιλογή.»

«Ούτε δική σου!»

«Θα την κάνω δική μου,» είπε η Ιωάννα, τραβώντας το πιστόλι της και θέτοντας την κάννη μπροστά στο πρόσωπο της Ανεμοσκόπου.

«Έπρεπε να σε είχα αφήσει να πεθάνεις στο κατάστρωμα!» σφύριξε η Αλκυόνη.

«Αρκετά!» τις διέκοψε ο Γεράρδος. «Έχουμε σημαντικότερα προβλήματα τώρα. Σ'ετούτο το σημείο του Κενού όπου βρισκόμαστε δεν υπάρχουν και πολλά κατοικημένα μέρη· κι αν δε βρούμε καύσιμα, είμαστε καταδικασμένοι.

»Ιωάννα, κατέβασε το όπλο σου. Σε παρακαλώ.»

Εκείνη δίστασε για λίγο, αλλά, τελικά, υπάκουσε, επιστρέφοντας το πιστόλι στο θηκάρι στο γοφό της.

Η Αλκυόνη έστρεψε τη ματιά της αλλού, έξω απ'την άκατο.

Και, μετά από κάποια ώρα σιγής μέσα στο μικρό σκάφος, τα φρύδια της έσμιξαν. «Κάτι... ασυνήθιστο συμβαίνει,» μουρμούρισε.

«Οι Άνεμοι...» είπε ο Φιλοπολίτης πίσω της.

«Ναι, οι Άνεμοι,» συμφώνησε η Αλκυόνη. «Από πού έρχονται;... Πώς συγκεντρώνονται έτσι;»

«Για τι πράγμα μιλάτε;» απόρησε ο Γεράρδος. Πάτησε ένα πλήκτρο, για να δει στη μικρή οθόνη τις κινήσεις των Ανέμων γύρω από την άκατο: Δεν έβλεπε τίποτα το... *ασυνήθιστο*.

Τους το είπε.

«Δεν έχει διαμορφωθεί ακόμα,» εξήγησε ο Φιλοπολίτης.

«Αλλά διαμορφώνεται γρήγορα,» πρόσθεσε η Αλκυόνη.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ, που η Θεώνη είχε μόλις τελειώσει με το ράψιμο του τραύματος στον ώμο του.

Τα μάτια της Αλκυόνης, ξαφνικά, γούρλωσαν. «Ο Δράκοντας! Είναι ο Δράκοντας!»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Αποκλείεται νάναι ο Δράκοντας. Αν ήταν, θα τον είχαμε εντοπίσει· είναι πολύ ισχυρός

Άνεμος.»

«Διαμορφώνεται... από πολλούς Ανέμους, που συγκλίνουν,» είπε ο Φιλοπολίτης.

Η Αλκυόνη χαμογέλασε πλατιά. «Δεν τόχω ξαναδεί να συμβαίνει αυτό... Φιλοπολίτη, νομίζω πως βλέπουμε τη γέννηση του Δράκοντα!» Γέλασε. «Ποιος θα τόλεγε πως θα ήμασταν τόσο τυχεροί, τελικά!»

Η οθόνη του μικρού σκάφους άρχισε ν'αναβοσβήνει και ένας ήχος άμεσου κινδύνου ν'ακούγεται από το μεγάφωνο. «Με δουλεύεις...» μουρμούρισε ο Γεράρδος, κάτω απ'την ανάσα του. Γιατί τώρα, στην οθόνη εμπρός του, μπορούσε να δει τον Δράκοντα: και, μάλιστα, κοντά τους. Σαν να είχε εμφανιστεί από το πουθενά. Πράγμα, κανονικά, αδύνατον.

«Μα τους θεούς!» αναφώνησε ο Σέλιρ'χοκ. «Απόφυγέ τον, Καπετάνιε! Απόφυγέ τον!»

Λίγες φορές άκουγες πανικό στη φωνή του μάγου, αλλά ετούτη ήταν μία από αυτές.

Καθόλου καλό σημάδι, παρατήρησε ο Γεράρδος, γυρίζοντας το τιμόνι, προσπαθώντας να ξεφύγει από το στόμα του Δράκοντα.

Κοιτάζοντας έξω από το φινιστρίνι, μπορούσε να *δει* τον πανίσχυρο Άνεμο, καθώς αυτός έκανε το Κενό να ρυτιδώνει και να αναταράσσεται. Ουρλιαχτά, φωνές, οιμωγές, γρυλίσματα, και τσυρίγματα είχαν ήδη αρχίσει να εισβάλλουν στην άκατο· και η Ιωάννα φώναξε: «Όχι...*!* Όχι πάλι*!*» καθώς διπλωνόταν, κρατώντας το κεφάλι της.

Απέξω, ο Γεράρδος είδε κάτι να *σχηματίζεται*, μια ημιορατή μορφή να διαφαίνεται: ένα πελώριο κεφάλι, ένα μακρύ σώμα, φτερούγες ικανές να τυλίξουν μια Αιωρούμενη Νήσο στην αγκαλιά τους.

Αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται κι ένα ρίγος να τον διατρέχει.

Ο Δράκοντας*!*

Ο βρυχηθμός του θηρίου τον κούφανε, και, παρά τις προσπάθειές του με το τιμόνι, η μικρή άκατος έπεσε μέσα στον μανιασμένο Άνεμο. Τα πανιά της σχίστηκαν, πέταξαν μες στο Πορφυρό Κενό σαν λευκόφτερα πουλιά· τα κατάρτια της έσπασαν και παρασύρθηκαν από τη θύελλα· τα τοιχώματά της άρχισαν να τρίζουν λυσσασμένα, λες και τα γροντθοκοπούσαν μυριάδες μικροί δαίμονες.

Η Ιωάννα ούρλιαζε.

Ο Βατράνος είχε ξυπνήσει, και ούρλιαζε κι αυτός.

Ο Σέλιρ'χοκ είχε κλείσει τα μάτια, προσπαθώντας ν'αντισταθεί στις ψυχικές επιθέσεις του Ανέμου. *Δε φαίνεται να καταλαβαίνει πως τώρα δεν κινδυνεύει μόνο το μυαλό μας,* σκέφτηκε ο Γεράρδος·

κινδυνεύουμε να γίνουμε κομμάτια κανονικά!

Η Θεώνη ήταν κατάχλομη και έτρεμε· δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.

Η Αλκυόνη γελούσε, σαν γυναίκα τρελή. Τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα, καθώς ατένιζε έξω απ'την άκατο· τα δόντια της δάγκωναν τα χείλη της.

Ο Φιλοπολίτης ήταν παράξενα σιωπηλός, έκρινε ο Γεράρδος, ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του· έμοιαζε ν'αφουγκράζεται με προσοχή.

Τα ουρλιαχτά και οι κραυγές δυνάμωσαν, όπως επίσης και τα χτυπήματα στην άκατο. Ο Δράκοντας τούς είχε αρπάξει στο στόμα του, και τους περιέστρεφε, τους περιέστρεφε, τους περιέστρεφε, ασταμάτητα. Ο Γεράρδος ήξερε πως δεν είχε κανένα νόημα να συνεχίζει να κρατά το τιμόνι· συνέχιζε, όμως, λες κι αυτό να ήταν ικανό να τον σώσει. Μπορούσε να γευτεί αίμα, και διαπίστωσε ότι είχε δαγκώσει τη γλώσσα του. Το κεφάλι του πονούσε, καθώς μυριάδες φωνές έβαλλαν τον ψυχισμό και τη νοημοσύνη του.

Και, σύντομα, αντιλήφτηκε ότι πολλές απ'αυτές τις φωνές, πολλές απ'αυτές τις λυσσαλέες κραυγές, ήταν δικές του.

Τρελαίνεσαι, χωρίς να το καταλαβαίνεις! Τρελαίνεσαι! Όλοι σας τρελαίνεστε! Χα-χα-χα-χα-χα…!

Αυτό είναι το τελευταίο σου ταξίδι… Καπετάνιε…

…ιερέα…!

Θα συναντήσεις εκείνη: τη Μελισσάνθη…

…και τον Θεό.

Τι θα έχεις να πεις στον Θεό, ε; Χα-χα-χα-χα-χα…! Άφρονα και παραστρατημένε. Πίστευες ότι θα ξεφύγεις απ'την οργή του–

ΣΙΩΠΗ!

ΣΙΩΠΗ!

«ΣΙΩΠΗ!»

Αν θες σιωπή, Γεράρδε, ιερέα, τότε σταμάτα να φωνάζεις!

Εσύ θα σκοτώσεις το πλήρωμά σου, έτσι όπως οδηγείς. Εσύ! – χαχαχαχαχα!

Είσαι τελείως τρελός…

…αλλά ποιος θα εγκατέλειπε τον Θεό, αν δεν ήταν τελείως τρελός, ε;

* * *

Ο Φιλοπολίτης ήξερε ότι αυτό ήταν το σωστό. Ήξερε ότι αυτό έπρεπε να κάνει. Επειδή αυτό τού ζητούσε ο Δράκοντας. Αυτό το μήνυμα τού μετέφερε. Το είχε αποκωδικοποιήσει.

Άπλωσε τα χέρια του και άνοιξε την καταπακτή της ακάτου από πάνω του.

«Τι κάνεις;» ούρλιαξε η Θέωνη, καθώς ο Άνεμος έμπαινε με

περισσότερη δύναμη στο μικρό σκάφος. «Τι κάνεις;»

«Φιλοπολίτη!...» είπε η Αλκυόνη, γελώντας και μη μπορώντας να σταματήσει να γελά. «Φιλοπολίτη!...»

«Έλα!» της φώναξε εκείνος, πιάνοντας τις άκριες του ανοίγματος από πάνω του και βγαίνοντας από την άκατο.

Η Αλκυόνη τον ακολούθησε, καθώς ο Δράκοντας τον παρέσερνε, και έπιασε τον αστράγαλό του, για να μην τον χάσει μέσα στη θύελλα που τους στροβίλιζε και τους στροβίλιζε, παίρνοντάς τους μαζί της.

Ο Σέλιρ'χοκ και ο Γεράρδος, καταλαβαίνοντας ότι κάποιος είχε ανοίξει την καταπακτή, στράφηκαν να κοιτάξουν. «Κλείστε την!» φώναξε ο δεύτερος. «ΚΛΕΙΣΤΕ ΤΗΝ!»

Η Ιωάννα ήταν κουλουριασμένη και ούρλιαζε· δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Ο Βατράνος, όμως, σηκώθηκε κι επιχείρησε να υπακούσει τον Καπετάνιο του–

–αλλά, καθώς η άκατος περιστρεφόταν, ο Δράκοντας τον τράβηξε έξω.

Εκείνος πιάστηκε από μια άκρη της καταπακτής, προτού παρασυρθεί μακριά απ'το μικρό σκάφος. «Βοήθεια!» ούρλιαξε. «Βοήθεια, Καπετάνιε! Βοήθεια, σ'εκλιπαρώ! Σώσε με!»

Ο Σέλιρ'χοκ πλησίασε το άνοιγμα, μέσα στη δύναμη του Ανέμου. Τέντωσε το ραβδί του και φώναξε στον Βατράνο: «Πιάσου από δω!»

Εκείνος πιάστηκε με το άλλο χέρι. «Τράβηξέ με μέσα! Τράβηξέ με μέσα!»

Ο Σέλιρ'χοκ προσπάθησε, τρίζοντας τα δόντια. Το ένα του χέρι –το καλό– βαστούσε το ραβδί, και το άλλο –το τραυματισμό– γαντζώθηκε στην πλάτη του καθίσματος του Γεράρδου.

Η Θεώνη, βλέποντας τα δάχτυλα του μάγου να γλιστράνε, έπιασε το μανίκι του, γιατί καταλάβαινε ότι, εξαιτίας του τραύματός του, δε θα είχε αρκετή δύναμη για να κρατηθεί από μόνος του.

«Βατράνε,» φώναξε ο Σέλιρ'χοκ, «βοήθησέ με, πανάθεμά σε! Βοήθησέ με να σε τραβήξω, μη χτυπιέσαι σαν ψάρι έξω απ'το νερό!»

Ο Βατράνος, όμως, ήταν τελείως πανικόβλητος· ο Δράκοντας είχε συγχύσει το νου του και θολώσει τη σκέψη του.

Ο Σέλιρ'χοκ αισθάνθηκε το χέρι του να γλιστρά απ'την πλάτη της πολυθρόνας του Γεράρδου, και τα πόδια του να φεύγουν απ'το πάτωμα· οι ελκτικές δυνάμεις στο εσωτερικό της ακάτου δεν ήταν ικανές πλέον να τον συγκρατήσουν: όχι ενάντια στον πανίσχυρο Δράκοντα.

Η Θεώνη, έχοντας τα δικά της χέρια γαντζωμένα πάνω στον χιτώνα του μάγου, προσπάθησε να τον τραβήξει πίσω· μα το μόνο

που κατάφερε ήταν να σκίσει το ύφασμα και η ίδια να σωριαστεί στο πάτωμα.

Ο Σέλιρ'χοκ, αρνούμενος ν'αφήσει το ραβδί του, το οποίο ο Βατράνος εξακολουθούσε να σφίγγει, παρασύρθηκε έξω απ'την άκατο και μέσα στην τρομερή θύελλα.

«Θεώνη!» φώναξε ο Γεράρδος, νομίζοντας πως κι εκείνη είχε χαθεί. «Θεώνη!»

«…Εδώ είμαι.»

«Κλείσε την καταπακτή! Κλείσε την *καταπακτή!*»

Η Ιωάννα ούρλιαζε, πιασμένη γερά από μια χειρολαβή στο πάτωμα· τα ουρλιαχτά της έμοιαζαν ν'αντηχούν περισσότερο απ'αυτά των Ανέμων.

«*Θεώνη!*» φώναξε ο Γεράρδος. «Την *καταπακτή!*» Το βλέμμα του το είχε μπροστά, στο φινιστρίνι, κι αισθανόταν πως δεν μπορούσε να το ξεκολλήσει από εκεί· φοβόταν ότι, αν το ξεκολλούσε, ο Δράκοντας θα τον έπαιρνε. Ένας παράλογος φόβος, ίσως· ναι, το καταλάβαινε, μα δεν μπορούσε να τον σταματήσει. Οι φωνές, οι φωνές, οι φωνές…

«Δεν μπορώ, Γεράρδε! Δεν *μπορώ!*» αποκρίθηκε η Θεώνη, ουρλιάζοντας κι εκείνη τώρα σαν την Ιωάννα.

Ο Γεράρδος ανάγκασε τον εαυτό του ν'αφήσει το τιμόνι. Ανάγκασε τον εαυτό του να πάρει το βλέμμα του από το φινιστρίνι. Ανάγκασε τον εαυτό του να σηκωθεί απ'τη θέση του οδηγού και να πλησιάσει την καταπακτή, περνώντας πάνω απ'τη Θεώνη, που ήταν κουλουριασμένη στο πάτωμα, όπως η Ιωάννα.

–Και ο Δράκοντας τούς εγκατέλειψε. Απότομα. Απρόσμενα. Ακριβώς όπως τους είχε τυλίξει στην αγκαλιά του.

Η οθόνη τον έδειξε ν'απομακρύνεται, γρήγορα, και να χάνεται.

Ο Γεράρδος έκλεισε την καταπακτή και κατέρρευσε στο πάτωμα, παραξενεμένος και ζαλισμένος.

Ο Δράκοντας δεν φεύγει αν δεν έχει καταστρέψει τελείως τα θύματά του… Γιατί… γιατί έφυγε;

Φυσικά, δεν είχε ποτέ παλιότερα πέσει μέσα στον Δράκοντα, μα από όλους τους ναυτικούς το ίδιο είχε ακούσει: κανείς δεν γλίτωνε από τη μανιασμένη αγκαλιά του. Έπρεπε να τον αποφύγεις· αν δεν τον απέφευγες, κατέληγες ή παράφρων ή νεκρός.

Και δε νομίζω πως ούτε το ένα μάς έχει συμβεί ούτε το άλλο.

Σίγουρα, δεν είμαστε νεκροί… και… και δεν πρέπει να ήμασταν αρκετή ώρα μέσα του ώστε νάχουμε τρελαθεί.

Ο Γεράρδος κοίταξε το ρολόι πλάι στην οθόνη. Οι αριθμοί περιστρέφονταν μπροστά στα μάτια του, καθώς ήταν ζαλισμένος, μα μπόρεσε τελικά να δει την ώρα. Δύο λεπτά είχαν περάσει από τότε που τους είχε χτυπήσει ο Δράκοντας· το πολύ δύο λεπτά.

Ίσως, λοιπόν, να καταφέρουμε να βρούμε τον Βατράνο και τον Σέλιρ'χοκ, και την Αλκυόνη και τον Φιλοπολίτη… δεδομένου ότι αυτοί οι δύο θα θέλουν *να τους βρούμε.* Τι σκατά τούς είχε πιάσει κι άνοιξαν την καταπακτή; Αν δεν την είχαν ανοίξει, τώρα όλα θα ήταν καλά–

Ο Γεράρδος βλεφάρισε, για να καθαρίσει τη θολωμένη και αποπροσανατολισμένη του όραση· διότι νόμιζε πως η οθόνη της ακάτου έδειχνε κάτι σημαντικό.

ΖΗΜΙΑ ΣΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ! έγραφε στο κάτω μέρος της.

Κι επίσης, φαινόταν ότι πλησίαζαν ένα νησί–

Ο Γεράρδος τινάχτηκε, για να πιάσει το τιμόνι και να προλάβει να σταματήσει τη βίαιη πρόσκρουση.

Σκόνταψε στη διπλωμένη Θεώνη και έπεσε άτσαλα πάνω στη θέση του οδηγού.

Άπλωσε τα χέρια του, για ν'αρπάξει το πηδάλιο.

Αλλά ήταν πλέον πολύ αργά.

Η άκατος κοπάνησε με φόρα πάνω στο μικρό, πετρώδες νησί, και οι ελκτικές δυνάμεις της γήινης μάζας την έκαναν να χοροπηδήσει και να ανατραπεί.

.17.

Ο Δράκοντας τούς στροβίλισε μέσα του, για ένα μικρό χρονικό διάστημα, παίρνοντάς τους μακριά από την άκατο· και μετά, τους πέταξε παράμερα, όπως ένα παιδί που έχει βαρεθεί τα παιχνίδια του.

Ο Σέλιρ'χοκ εξακολουθούσε να κρατά τη μία άκρη του ραβδιού του, και ο Βατράνος την άλλη. Βρίσκονταν τώρα σ'ένα άγνωστο σημείο του Πορφυρού Κενού, και γύρω τους έβλεπαν μονάχα τη σκοτεινή απεραντοσύνη, και μια μαύρη κηλίδα η οποία ξεχώριζε όχι πολύ μακριά.

Ένα νησί; σκέφτηκε ο Σέλιρ, νιώθοντας το μυαλό του θολωμένο.

«Είμαστε ζωντανοί;» είπε ο Βατράνος, βλεφαρίζοντας.

«Έτσι δείχνει. Πράγμα το οποίο είναι, μάλλον, περίεργο, ύστερα από την εμφάνιση του Δράκοντα…»

«Πού είναι το μυρμήγκι;» Ο Βατράνος κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του.

«Δεν υπάρχουν Κρά'αν σε τούτα τα σημεία του Κενού. Κι αποκλείεται ο Άνεμος να μας πήγε μέχρι το Κρά'αν'φεγκ, γιατί, τότε, σίγουρα θα ήμασταν νεκροί.»

Τα μάτια του Βατράνου στένεψαν. Κοίταξε τριγύρω, σαν να ήθελε να διαπιστώσει ότι ο μάγος, όντως, είχε δίκιο· ότι, όντως, κανένα μυρμήγκι δεν βρισκόταν κοντά.

Είχε παραισθήσεις, σκέφτηκε ο Σέλιρ· *ο Δράκοντας τον έκανε νάχει παραισθήσεις. Σ'εκείνον, ευτυχώς, δεν είχε συμβεί κάτι τέτοιο· είχε μονάχα ακούσει δεκάδες φωνές να γεμίζουν το κεφάλι του.*

«Μπορείς ν'αφήσεις το ραβδί μου τώρα,» πληροφόρησε τον Βατράνο. «Δεν πρόκειται να χαθούμε.» Ο Άνεμος που φυσούσε ήταν αδύναμος· δεν υπήρχε κίνδυνος να τους χωρίσει· τους μετέφερε μαζί, προς την ίδια κατεύθυνση.

Ο Βατράνος άφησε το ραβδί του μάγου. «Πρέπει να βρούμε την άκατο,» είπε, και υπήρχε πανικός στη φωνή του. «Θα πεθάνουμε εδώ πέρα, χωρίς την άκατο!»

Την άκατο… σκέφτηκε ο Σέλιρ. *Αναρωτιέμαι αν ο Γεράρδος κι οι άλλοι είναι ακόμα ζωντανοί, ή σώφρονες. Ή αν ο Δράκοντας εξακολουθεί να τους στροβιλίζει μέσα του.*

«Θα βρούμε μια λύση,» είπε στον Βατράνο, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του και να δώσει μια αίσθηση ασφάλειας στον σύντροφό του –όσο ήταν αυτό δυνατόν, βέβαια, όταν κι οι δυο τους βρίσκονταν χαμένοι στο Κενό. «Για τώρα, πάμε σ'ετούτο το νησί.» Έδειξε τη μαύρη κηλίδα με το ραβδί του.

Ο Βατράνος δεν έφερε αντίρρηση.

Άρχισαν να κινούν τα χέρια και τα πόδια τους, προκειμένου να ωθήσουν τους εαυτούς τους προς την κατεύθυνση που ήθελαν. Ευτυχώς, κανένας δυνατός Άνεμος δεν ήταν εναντίον τους, κι έτσι δεν είχαν δυσκολία· γλιστρούσαν μέσα στο Πορφυρό Κενό πολύ πιο εύκολα και άνετα απ'ό,τι αν κολυμπούσαν υποβρυχίως. Ο Σέλιρ αισθανόταν τον πρόσφατα τραυματισμένο του ώμο να του ρίχνει σουβλιές, μα ήξερε ότι δεν μπορούσε ν'αφήσει τον πόνο να τον σταματήσει. Ήταν θέμα επιβίωσης.

Σύντομα, έφτασαν στη γήινη μάζα που ήταν ο προορισμός τους, και οι ελκτικές της δυνάμεις τούς τράβηξαν στη μικρή ακτή. Ο Σέλιρ'χοκ βρέθηκε στα τέσσερα και, αγκομαχώντας, χρησιμοποίησε το ραβδί του για να σταθεί. Αντίκρυ του, είδε ένα ψηλό, χοντρόκορμο δέντρο με μεγάλα κλαδιά που απλώνονταν προς κάθε κατεύθυνση και ήταν γεμάτα φύλλα και στενόμακρους καρπούς, οι οποίοι ίσα που ξεχώριζαν στο απαλό νυχτερινό φως του Κενού.

Το νησί δεν ήταν μεγάλο, παρατήρησε ο Σέλιρ: κάτι περισσότερο από μια βραχονησίδα, και το μόνο αξιοσημείωτο πράγμα επάνω του έμοιαζε να είναι αυτό το δέντρο.

Ο Βατράνος μούγκρισε, καθώς κι εκείνος ορθωνόταν. «Τι λες, λοιπόν, μάγε; Πάμε να καθίσουμε στη σκιά, περιμένοντας κάποιο πλοίο να περάσει και να μας σώσει;»

«Δε νομίζω ότι αυτό θα ήταν συνετό,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, βαδίζοντας προς το δέντρο.

Ο Βατράνος τον ακολούθησε. «Ποιο απ'τα δύο;»

«Και τα δύο.»

«Έχεις κάτι ενάντια στο να κάθεται κανείς στη σκιά ενός δέντρου;»

«Κατά πρώτον,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «όταν βρίσκεσαι στο ανοιχτό Κενό, δεν υπάρχουν σκιές, καθώς το φως, όσο ασθενικό κι αν είναι, έρχεται από παντού–»

«Μιλούσα μεταφορικά.»

«Κατά δεύτερον, ετούτο το δέντρο έχει κάτι το μη φυσιολογικό,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, σταματώντας μπροστά του και κοιτάζοντας τον χοντρό του κορμό.

«Γιατί;»

«Γιατί βρίσκεται ολομόναχο εδώ, επάνω σ'ένα ακατοίκητο και, απ'ό,τι φαίνεται, ξερό νησί.»

Ο Βατράνος ανασήκωσε τους ώμους. «Θα βρέχει πού και πού. Θα περνά από δω κανένας Άνεμος που μεταφέρει νερό.»

«Η εξήγηση ακούγεται λογική,» παραδέχτηκε ο Σέλιρ'χοκ, «αλλά, στην ουσία, μοιάζει περισσότερο με δικαιολογία.» Κάθισε σε μια πέτρα. «Δεν ψάχνεις για την αιτία εκείνου που βλέπεις,

Βατράνε· βρίσκεις απλώς τον ευκολότερο τρόπο να καθησυχάσεις το μυαλό σου σχετικά με την ύπαρξή του. Κι έτσι, κλείνεις αιώνια τα μάτια και δεν αφήνεις ποτέ να έρθει η αληθινή κατανόηση του πραγματικού.»

«Μάγε,» είπε ο Βατράνος, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του, «ελπίζω εσύ, τουλάχιστο, να καταλαβαίνεις τι σκατά λες.» Εξακολουθούσε να κοιτάζει το δέντρο, και άπλωσε το χέρι του για να κόψει έναν από τους στενόμακρους καρπούς που κρέμονταν κοντά του.

«Γιατί το έκανες αυτό;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ, δίχως να στραφεί να τον κοιτάξει.

«Ποιο;» Ο Βατράνος κοίταξε τον στενόμακρο καρπό και τον έφερε στο στόμα του, για να τον δοκιμάσει– «Α!»

Ο Σέλιρ'χοκ τού κοπάνησε το χέρι με το ραβδί του, σταματώντας τον και ρίχνοντας τον καρπό στο έδαφος. Έσκυψε και τον έπιασε, υψώνοντάς τον εμπρός του και κοιτάζοντάς τον ερευνητικά. Δεν είχε ποτέ ξαναδεί κάτι παρόμοιο· δεν ήξερε το είδος του.

Ο Βατράνος έτριψε το χέρι του. «Δε χρειαζόταν να είσαι τόσο βάρβαρος· θα σου έκοβα έναν άλλο, αν το ζητούσες ευγενικά.»

«Πριν ή αφότου είχες αυτοκτονήσει;»

Ο Βατράνος συνοφρυώθηκε. «Με συγχωρείς;»

«Δεν ξέρεις τι είναι αυτό το πράγμα!» είπε ο Σέλιρ'χοκ, σείοντας τον στενόμακρο καρπό εμπρός του. «Δεν έχεις την παραμικρή ιδέα!»

«Εσύ ξέρεις;»

«Όχι· γι'αυτό ακριβώς προτιμώ να μην το φάω.»

«Να δούμε αν θα συνεχίσεις να το λες αυτό όταν αρχίσεις να πεινάς εδώ πέρα. Δεν υπάρχει τίποτ'άλλο για φαγητό επάνω στο νησί. Ή, τουλάχιστον, έτσι φαίνεται. Όλο πέτρες βλέπω.»

«Ας ελπίσουμε ότι δε θα χρειαστεί να μείνουμε τόσο πολύ σε τούτο το μέρος,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Θα προσπαθήσω να βρω την άκατο του Γεράρδου.»

«Πώς;»

Ο μάγος δεν απάντησε. «Χρειάζεται μόνο να ξεκουράσω λίγο το μυαλό μου. Και θα με βοηθούσε αν σταματούσες να μιλάς.»

Ο Βατράνος έμεινε σιωπηλός για κάμποση ώρα.

* * *

Ο Φιλοπολίτης καβαλούσε τον Δράκοντα.

Ναι, τον *καβαλούσε*.

Η Αλκυόνη το έβλεπε και δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ο μονόφθαλμος άντρας καθόταν επάνω στο κεφάλι του θηρίου, καθώς εκείνο τούς μετέφερε προς το Πηγάδι. Η Ανεμοσκόπος

μπορούσε να καταλάβει την κατεύθυνση από τους Ανέμους που έρχονταν από εκεί και διαλύονταν πάνω στον Δράκοντα· οι Άνεμοι του Πηγαδιού ήταν διαφορετικοί από τους Ανέμους οποιουδήποτε άλλου μέρους του Κενού: έμοιαζαν πιο άγριοι, πιο… πρωταρχικοί.

Αλλά γιατί ο Δράκοντας μάς πηγαίνει προς τα εκεί;

Είναι σαν… σαν να ήρθε αποκλειστικά για εμάς. Ή για τον Φιλοπολίτη, τουλάχιστον. Όπως εκείνη η πεταλούδα…

Ό,τι κι αν συνέβαινε, πάντως, το συναίσθημα ήταν υπέροχο. Η Αλκυόνη άκουγε το τραγούδι του Δράκοντα στο μυαλό της, αισθανόταν το άγγιγμά του στο δέρμα της, ένιωθε την τρομερή του δύναμη να γεμίζει το νου της σαν πανίσχυρο φως. Το όνειρό της ήταν, κάποτε, να γίνει ιέρειά του, όπως είχε ακούσει πως ορισμένοι Ανεμοσκόποι είχαν καταφέρει να γίνουν ιερείς του Δράκοντα· και αυτό που συνέβαινε τώρα δε διέφερε πολύ απ’το όνειρό της.

Να είσαι μέσα στον Δράκοντα! Ένα μ’αυτόν! Ν’ακούς τις αρίφνητες, ατέρμονες φωνές του! Να ξέρεις ότι σ’έχει επιλέξει, όχι ότι επιθυμεί την καταστροφή σου!

Η Αλκυόνη γελούσε και γελούσε και γελούσε. Η ολοκλήρωση ήταν απόλυτη· την έκανε να ξεχάσει ακόμα και το γεγονός ότι το όραμα είχε χαθεί απ’τη μνήμη της, το όραμα που της είχε δώσει την αποστολή της.

Ποιο όραμα; Ποια αποστολή; Δεν υπήρχε τίποτ’άλλο από τον Δράκοντα!

Κι εγώ είμαι ιέρειά του!

Αλλά δεν κράτησε για πολύ.

Ο θηριώδης Άνεμος διαλύθηκε από γύρω της, γρηγορότερα απ’ό,τι εκείνη θα ήθελε, και η Αλκυόνη βρέθηκε να παρασύρεται στην ακτή μιας Αιωρούμενης Νήσου, για να κυλιστεί εκεί, στο χώμα, κοντά σε μερικά χαμόδεντρα με στραβούς κορμούς. Ανασηκώθηκε στα χέρια και στα γόνατα, κι έστειλε τις αισθήσεις της τριγύρω.

Πού είχε πάει ο Δράκοντας; Πού; Πώς ήταν δυνατόν να είχε εξαφανιστεί έτσι;

Εξαφανίστηκε όπως εμφανίστηκε. Οι Άνεμοι που τον είχαν σχηματίσει διαιρέθηκαν ξανά, κι έφυγαν προς διάφορες κατευθύνσεις.

Μήπως δεν ήταν, τελικά, ο Δράκοντας, αλλά κάτι που έμοιαζε μ’αυτόν;

Μια δυνατή απογοήτευση τύλιξε το νου της με τούτη τη σκέψη· μια βαθιά μελαγχολία. Γιατί, αν ήταν ο Δράκοντας, τότε θα ήξερε πως, μια φορά στη ζωή της, είχε αγκαλιαστεί απ’αυτόν· μια φορά στη ζωή της, την είχε επιλέξει· μια φορά στη ζωή της, είχε

αισθανθεί ιέρειά του. Αν, όμως, *δεν* ήταν αυτός, τότε… τότε θα ήξερε πως κάποιος, ή κάτι, την είχε εξαπατήσει…

Είδε δύο μποτοφορεμένα πόδια να βαδίζουν πλάι της, και ύψωσε το βλέμμα, για να κοιτάξει τον Φιλοπολίτη.

Εκείνος τής έδωσε το χέρι του.

Η Αλκυόνη το πήρε, και ορθώθηκε. «Τι ήταν αυτό; Ήταν ο Δράκοντας, ή δεν ήταν;» ρώτησε με ανησυχία.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Φιλοπολίτης. «Νομίζω. Πίστευα ότι εσύ θα ήξερες να μου πεις.»

Η Αλκυόνη αναστέναξε. «Δεν είμαι σίγουρη. Για σένα, πάντως, φαίνεται να ήρθε.»

«Ναι, για μένα ήρθε. Ήθελε να με οδηγήσει εδώ.»

Εδώ… Οι αισθήσεις της Αλκυόνης τής έλεγαν πως το Πηγάδι ήταν κοντά, πολύ κοντά. Βρισκόμαστε σ'ένα από τα νησιά που σχηματίζουν δακτύλιο γύρω του. Είχε ξανάρθει σε τούτα τα μέρη, παλιότερα… και είχε συναντήσει ένα πλάσμα που πίστευε ότι πιθανώς να ήταν ένας από τους θεούς του Κενού… και είχε κοντέψει να χάσει το μυαλό της, να τρελαθεί… Ένα ρίγος τη διαπέρασε· γιατί, παρότι η Αλκυόνη αναζητούσε κάθε είδους εμπειρία με τους Ανέμους (όπως όλοι οι Ανεμοσκόποι, άλλωστε), ετούτη ήταν μια εμπειρία που, πραγματικά, θα προτιμούσε να *μην* είχε ζήσει.

Το Πηγάδι είναι επικίνδυνο. Ορισμένοι, μάλιστα, έλεγαν πως, αν κανείς βυθιζόταν αρκετά εκεί μέσα, σ'αυτό τον μανιασμένο στρόβιλο Ανέμων, μπορούσε να ταξιδέψει σε άλλα σύμπαντα, τελείως διαφορετικά από ετούτο. Σύμπαντα που το ανθρώπινο μυαλό αδυνατούσε να συλλάβει. Σύμπαντα που στον υλικό τους χώρο δεν υπήρχαν μόνο τρεις διαστάσεις, αλλά τέσσερις, οκτώ, ή δεκαέξι. Σύμπαντα όπου μονάχα ακατάληπτες οντότητες μπορούσαν να κατοικούν.

«Γιατί;» ρώτησε η Αλκυόνη· η φωνή της δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένας ψίθυρος.

Το μοναδικό μάτι του Φιλοπολίτη βλεφάρισε.

«Γιατί ήθελε να σε οδηγήσει εδώ;» διευκρίνισε η Ανεμοσκόπος.

«Δεν ξέρω.»

«Όπως κι η πεταλούδα…» μουρμούρισε η Αλκυόνη, κοιτάζοντας το χώμα και τρίβοντας τη μύτη του παπουτσιού της εκεί, κάνοντας μια μικρή λακκούβα. «Κάποιος τα στέλνει αυτά τα πράγματα, Φιλοπολίτη. Κάποιος τα στέλνει για σένα.»

«Ναι,» συμφώνησε εκείνος. «Και νομίζω πως αυτός ο κάποιος βρίσκεται κάπου κοντά. Ή, τουλάχιστον, εμείς βρισκόμαστε στο μέρος όπου εκείνος *θέλει* να βρισκόμαστε.» Άρχισε να περπατά κατά μήκος της ακτής.

Η Αλκυόνη τον ακολούθησε, σιωπηλά.

Και συνέχισαν να βαδίζουν και να βαδίζουν. Αριστερά τους υπήρχαν βράχια και δέντρα, ανάμεσα στα οποία καμια νυχτερίδα του Κενού φτερούγιζε· δεξιά τους απλωνόταν το Κενό, με το πορφυρό του χρώμα σχεδόν μαύρο μέσα στη νύχτα.

Αν συνεχίσουμε έτσι, σκέφτηκε η Αλκυόνη, *θα κάνουμε τον κύκλο του νησιού, και θα βρεθούμε στην άλλη μεριά. Στη μεριά του Πηγαδιού...*

Ο Φιλοπολίτης, όμως, δε φαινόταν να σκέφτεται να σταματήσει.

Η Αλκυόνη συνειδητοποίησε πως ήταν φοβισμένη. Παράξενο, γιατί εκείνη ποτέ δε φοβόταν ό,τι είχε να κάνει με τους Ανέμους. Οι Άνεμοι ήταν η θρησκεία της, η αιτία που την κρατούσε στη ζωή, ο λόγος για τον οποίο ανέπνεε... Φέρνοντας αυτή τη σκέψη στην επιφάνεια του μυαλού της, προσπάθησε να παραμερίσει τον φόβο της.

Το νησί όπου είχαν βρεθεί πρέπει να ήταν μικρό, ή ίσως ο Δράκοντας να τους είχε αφήσει σ'ένα σημείο που δε χρειαζόταν πολύ βάδισμα για να φτάσουν στην άλλη μεριά· ό,τι απ'τα δύο κι αν ίσχυε, πάντως, δεν άργησαν να δουν το Πηγάδι εμπρός τους.

Μια διαρκής θύελλα Ανέμων. Ένας πανίσχυρος στρόβιλος, που έκανε το Κενό να κλονίζεται, να ρυτιδώνει, και να θολώνει. Μια δίνη που στο βάθος της μπορούσε κανείς ν'ατενίσει μονάχα πυκνό σκοτάδι, ακόμα κι όταν ήταν πρωί. Ένας σίφουνας που όσοι είχαν πέσει μέσα του είχαν χαθεί για πάντα· μέχρι κι ολόκληρα καράβια είχαν εξαφανιστεί, και ποτέ κανείς δεν τα είχε ξαναδεί.

Και το βουητό του Πηγαδιού! Το βουητό κι οι φωνές του! Έκαναν ακόμα και την ψυχή μιας έμπειρης Ανεμοσκόπου σαν την Αλκυόνη να κλονίζεται. Να κλονίζεται, καθώς από τη μια ήθελε να βουτήξει μέσα στη δίνη και ν'αφήσει τη δύναμή της να την περιτυλίξει, να τη γεμίσει, να τη φορτίσει, να τη φωτίσει· κι απ'την άλλη φοβόταν, έτρεμε, να ζυγώσει, μην την κάνει χίλια κομμάτια και τα σκορπίσει στα πιο άγνωστα πέρατα του Πορφυρού Κενού.

«Φιλοπολίτη, είσαι σίγουρος πως θα έπρεπε να είμαστε εδώ;»

Ο άντρας πλάι της είχε σταματήσει να βαδίζει και ατένιζε το Πηγάδι με το μοναδικό του μάτι γουρλωμένο και το στόμα του μισάνοιχτο. «Ναι, είμαι σίγουρος. Τώρα πια, είμαι απόλυτα σίγουρος. Αυτό είναι το σωστό μέρος, Αλκυόνη. Εδώ... ακριβώς εδώ.»

Και τότε, η Αλκυόνη αντιλήφτηκε ότι δεν ήταν μόνοι στην ακτή που κοίταζε το Πηγάδι· κάποιος στεκόταν μερικά μέτρα απόσταση απ'τους δυο τους.

Στράφηκε για να τον δει, την ίδια στιγμή που εκείνος έλεγε: «Καλωσόρισες, παιδί μου. Καλωσόρισες. Επιτέλους, ήρθες!»

* * *

Ο Γεράρδος μούγκρισε, μέσα στην αναποδογυρισμένη άκατο, τρίβοντας την πίσω μεριά του κεφαλιού του.

Η πρόσκρουση δεν ήταν τόσο άσχημη όσο περίμενε, μα ούτε ήταν, φυσικά, και ευχάριστη. Το μικρό σκάφος πρέπει να είχε υποστεί κάμποσες ζημιές, και το τζάμι στο μπροστινό φινιστρίνι του φαινόταν νάχει ραγίσει βαθιά.

Το οποίο ίσως να είναι καλό, από μια άποψη, *γιατί πώς θα βγούμε από δω μέσα;* Η άκατος είχε αναποδογυρίσει· στεκόταν επάνω στην καταπακτή της.

Ο Γεράρδος ύψωσε το πόδι του και κλότσησε το τζάμι, βίαια, σπάζοντάς το. *Τώρα, υπάρχει κι άλλη έξοδος.*

Κοίταξε πίσω του, να δει τι γίνονταν οι δύο γυναίκες. Η Ιωάννα εξακολουθούσε να είναι κουλουριασμένη, κλαίγοντας και παραμιλώντας. Η Θεώνη έμοιαζε αναίσθητη, κι ο Γεράρδος παρατήρησε ότι τα καστανά της μαλλιά ήταν βρεγμένα. Και δεν ήταν ιδρώτας. Κάτω απ'το κεφάλι της αίμα κυλούσε.

Ο Γεράρδος καταράστηκε. *Πρέπει κάποιος να την περιποιηθεί· κι εγώ δεν είμαι ο καλύτερος για να κάνω τον γιατρό.*

Πήρε τη Θεώνη στα χέρια και την έβγαλε από την άκατο, προσπαθώντας να μην κοπεί στα θραύσματα γυαλιού που βρίσκονταν ακόμα επάνω στις άκριες του φινιστρινιού.

Κοίταξε γύρω του και είδε ότι ήταν σε μια παραλία γεμάτη χαλίκια και πέτρες. Αντίκρυ του μπορούσε να διακρίνει μια σκοτεινή μάζα, σαν ψηλά βράχια, λόφους, ή βουνά. Μερικές φιγούρες κινούνταν σε απόσταση περίπου είκοσι μέτρων από εκείνον, κι ο Γεράρδος θορυβήθηκε προς στιγμή· ύστερα, όμως, κατάλαβε ότι δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μερικά δέντρα, που αναδεύονταν από το χάδι των Ανέμων.

Ο Γεράρδος άφησε τη Θεώνη στα χαλίκια, και μπήκε πάλι στην άκατο. *Η Ιωάννα πρέπει, λογικά, νάναι καλύτερη γιατρός από μένα· φαίνεται να γνωρίζει διάφορα.*

Πλησίασε την κουλουριασμένη γυναίκα και γονάτισε στο ένα γόνατο πλάι της. Άπλωσε το χέρι του κι άγγιξε τον ώμο της. «Ιωάννα; Φτάσαμε σ'ένα νησί. Πρέπει να σηκωθείς· η Θεώνη είναι τραυματισμένη, και χρειάζεται τη βοήθειά σου.»

Εκείνη έστρεψε το βλέμμα της στον Γεράρδο· τα μάτια της ήταν κατακόκκινα, και το πρόσωπό της αυλακωμένο και γεμάτο δάκρυα. Οι Άνεμοι την είχαν χτυπήσει πολλές φορές μέσα σε λίγες ημέρες, και είχαν κάνει τον ψυχισμό της να υποφέρει, πρωτόβγαλτη στο Κενό καθώς ήταν. Αν δεν είχε δεχτεί την επίθεση του Ανεμομαγνήτη, τα πάντα θα ήταν καλύτερα: αυτός έφταιγε που η Ιωάννα είχε γίνει τόσο ευάλωτη στους Ανέμους· οι Ανεμομαγνήτες ήταν πολύ επικίνδυνα όπλα. *Θα χρειαστεί χρόνο,*

μέχρι ο ψυχισμός της να το ξεπεράσει.

Τώρα, όμως, πρέπει να την κάνω να σηκωθεί.

«Η Θεώνη έχει τραυματιστεί,» επανέλαβε ο Γεράρδος. «Έλα· χρειάζεται τη βοήθειά σου.»

«Π-πού είναι ο Σ-Σέλιρ'χοκ;» έκανε η Ιωάννα.

Δεν κατάλαβε τίποτα, λοιπόν… «Τον πήρε ο Δράκοντας.»

Τα μάτια της γούρλωσαν.

«Προσπάθησε να συγκρατήσει τον Βατράνο, και ο Άνεμος τούς πήρε και τους δύο. Εύχομαι, όμως, να ήταν τόσο τυχεροί όσο εμείς· ο Δράκοντας μάς εγκατέλειψε πολύ γρήγορα. Αλλά έλα τώρα, σήκω.» Ορθώθηκε, δίνοντάς της το χέρι του.

Η Ιωάννα το έπιασε και πάτησε σε πόδια που έτρεμαν.

Ο Γεράρδος τη βοήθησε να βγει απ'την άκατο, χωρίς να κοπεί στα γυαλιά.

Η Ιωάννα παραπατούσε, κι όταν ήταν έξω, γονάτισε και ξέρασε επάνω στα χαλίκια.

«Νερό…» έκρωξε, ύστερα. «Λίγο νερό…»

Ο Γεράρδος ξαναμπήκε στην άκατο και έψαξε να δει τι εφόδια υπήρχαν. Πήρε ένα μπουκάλι με νερό και επέστρεψε στην Ιωάννα, η οποία ήταν γονατισμένη στο έδαφος, αλλά όχι πλέον σκυφτή. Της το έδωσε κι εκείνη ήπιε μερικές γουλιές, προσεχτικά.

«Ευχαριστώ,» είπε. Και ρώτησε: «Πού είμαστε;»

«Σε κάποιο νησί, ανάμεσα στο Ξίφος και στο Πηγάδι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Σε ποιο ακριβώς δεν ξέρω.»

«Δεν έχεις χάρτη; Τα συστήματα της ακάτου καταστράφηκαν;» Η Ιωάννα έμοιαζε να έχει αρχίσει να συνέρχεται. Το μυαλό της έμοιαζε να λειτουργεί με τέτοιο τρόπο που, όσο δεν ήταν νεκρή, την πρόσταζε να συγκεντρώνει τις δυνάμεις που της είχαν απομείνει, να σηκώνεται, και να συνεχίζει.

Αυτό, σκέφτηκε ο Γεράρδος, *ίσως να αποβεί καταστροφικό για εκείνη, κάποια στιγμή· αλλά τώρα μάλλον θα μας φανεί χρήσιμο.*

«Δεν ξέρω ακόμα,» της είπε· «θα τα ελέγξω. Οι μηχανές, πάντως, έχουν πάθει ζημιά· το έγραψε η οθόνη.

»Η Θεώνη είναι χτυπημένη· μπορείς να τη βοηθήσεις;» Πλησίασε την τραυματισμένη γυναίκα. «Μπορείς να φροντίσεις το τραύμα της;»

«Ναι.» Η Ιωάννα κατάφερε να σηκωθεί και να πλησιάσει κι εκείνη· ύστερα, γονάτισε πάλι και κοίταξε τη Θεώνη. «Έχει χτυπήσει το κεφάλι της…»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ναι.»

Η Ιωάννα ψηλάφισε το τραύμα, παραμερίζοντας τα καστανά μαλλιά της πρώην ιέρειας της Αρτάλης. «Δε φαίνεται βαθύ. Φέρε μου το κουτί πρώτων βοηθειών από το σκάφος. Και μετά, έλεγξε τα συστήματα, να δεις τι ζημιές έχουν υποστεί.»

«Στις διαταγές σας…» είπε ο Γεράρδος, και πήγε στην άκατο. Πήρε το κουτί πρώτων βοηθειών, επέστρεψε κοντά στην Ιωάννα, και το άφησε δίπλα της. Ύστερα, ξαναπήγε στο μικρό σκάφος και προσπάθησε να το σπρώξει, για να το αναποδογυρίσει και, επομένως, να το φέρει απ'την καλή. Ήταν, όμως, πολύ βαρύ για εκείνον. *Χρειάζομαι άλλον έναν, για να με βοηθήσει· και δε νομίζω ότι η Ιωάννα βρίσκεται, αυτή τη στιγμή, στην κατάσταση να το κάνει.*

Αναστέναξε και μπήκε στο εσωτερικό της ακάτου, έτσι όπως ήταν, ανάποδα. Κοίταξε την οθόνη και είδε ότι ήταν ανοιχτή. *Καλό αυτό: σημαίνει ότι δεν υπάρχει κάποια βλάβη στο σύστημα παροχής ενέργειας.*

Άπλωσε τα χέρια του και πάτησε μερικά πλήκτρα, για να εστιάσει τον χάρτη στο σημείο του Κενού όπου βρίσκονταν. Είδε ένα νησί, το οποίο, πράγματι, βρισκόταν ανάμεσα στο Πηγάδι και στο Ξίφος: 113 μίλια Κενού από το μεν, και 487 από το δε. Και –17 μίλια Κενού από το επίπεδο Σεργήλης.

Ποιο ήταν το όνομά του; Ο Γεράρδος έψαξε τις ονομασίες στον χάρτη.

Για το συγκεκριμένο νησί δεν υπήρχε αποθηκευμένο κανένα όνομα. Μάλλον, ήταν ακατοίκητο, ή οι έμποροι (γιατί, κυρίως, εμπορικοί ήταν οι χάρτες στα συστήματα πλοήγησης των σκαφών) το θεωρούσαν άνευ σημασίας.

«Γεράρδε;» Η φωνή της Ιωάννας.

Ο Γεράρδος βγήκε από την άκατο και την πλησίασε, καθώς εκείνη έβαζε ένα έμπλαστρο στο κεφάλι της Θεώνης.

«Τι είναι;» τη ρώτησε.

«Νομίζω πως έχουμε παρέα,» είπε η Ιωάννα. «Αλλά μη δείξεις ότι τους πρόσεξες.»

«Πού τους είδες;»

«Ευθεία μπροστά.»

Ο Γεράρδος ύψωσε το βλέμμα του. Κοίταξε πρώτα το Κενό, ύστερα την παραλία, και τέλος ευθεία μπροστά, όπως είχε πει η Ιωάννα· και, πράγματι, εκεί είδε να στέκονται τρεις σκοτεινές ανθρώπινες φιγούρες μέσα στη νύχτα. Δεν έδειξε ότι τις είχε προσέξει· άφησε τη ματιά του να γλιστρήσει ήρεμα και να στραφεί πάλι στην τραυματισμένη Θεώνη.

«Πιστεύεις ότι μπορεί να είναι εχθρικοί;» ρώτησε η Ιωάννα.

Μπορεί να είναι οτιδήποτε, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Στις Αιωρούμενες Νήσους κατοικούν διαφόρων ειδών άνθρωποι. Και το γεγονός ότι το όνομα ετούτου δω του νησιού δεν συμπεριλαμβάνεται στους χάρτες δεν προμηνύει τίποτα το καλό…*

* * *

«Μη μιλάς τώρα,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, καθώς ορθωνόταν.

«Μα, δεν μιλούσα!»

«Σ'το λέω προκαταβολικά.»

Ο Σέλιρ'χοκ βάστηξε το ραβδί του με τα δύο χέρια, το ύψωσε –ο τραυματισμένος του ώμος τού έριξε μια δυνατή σουβλιά–, και το έμπηξε με δύναμη στο ξερό χώμα του νησιού. Έκλεισε τα μάτια του και εστίασε όλες του τις αισθήσεις στο ραβδί, αρχίζοντας ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως που θα το μετέτρεπε σε ανιχνευτή, ακριβώς όπως τους ανιχνευτές που είχαν τα πλοία στο Πορφυρό Κενό. Έτσι, θα εντόπιζε τη μικρή άκατο του Γεράρδου, αν βρισκόταν μέσα σε μια λογική απόσταση από εδώ.

Υπήρχαν, ωστόσο, δύο προβλήματα στην όλη διαδικασία, τα οποία ο Σέλιρ'χοκ αντιλαμβανόταν καλά: Οι κρύσταλλοι στο ραβδί του, παρότι ήταν έτσι τοποθετημένοι ώστε να αναγεννούν όσο το δυνατόν ταχύτερα την ενέργειά τους, δεν είχαν ακόμα φορτιστεί πλήρως, ύστερα από το Ξόρκι Έλξεως Πυρών που είχε κάνει επάνω στο κατάστρωμα της Ανεμομάχης, πράγμα το οποίο σήμαινε πως θα δυσκολευόταν τώρα να εκτείνει την εμβέλεια του Ξορκιού Ανιχνεύσεως. Και σαν ετούτο να μην έφτανε, ήταν κι ο ίδιος κουρασμένος και τραυματισμένος: άλλο ένα εμπόδιο, δηλαδή, σ'αυτό που προσπαθούσε να επιτύχει.

Τα λόγια για το ξόρκι κύλησαν εύγλωττα από τα χείλη του, και ο Σέλιρ αισθάνθηκε το ραβδί του να ανταποκρίνεται. Το αισθάνθηκε να θερμαίνεται μέσα στα χέρια του· και, για μια στιγμή, ένιωσε τις αισθήσεις του να απλώνονται τριγύρω. Για μια στιγμή, όμως, μονάχα: σαν το μυαλό του να είχε μεταφερθεί μέσα στο ραβδί κι ύστερα, αμέσως, να είχε επιστρέψει στο κεφάλι του.

Άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε τα μικρά κάτοπτρα, που είχαν μετατραπεί σε οθόνες παρόμοιες μ'αυτές της ακάτου του Γεράρδου: οθόνες που έδειχναν έναν χάρτη του Κενού· ο Σέλιρ'χοκ τον θυμόταν τον χάρτη και τον είχε, εύκολα, περάσει στο ραβδί του, για τη διάρκεια του Ξορκιού Ανιχνεύσεως.

Κανένα σήμα δεν φαινόταν μέσα στη δεδομένη εμβέλεια. Έπρεπε, λοιπόν, να την αυξήσει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και έκλεισε πάλι τα βλέφαρά του, προστάζοντας το ραβδί.

Ήταν κουρασμένος, κι ένιωθε τα πόδια του να τρέμουν από την προσπάθεια. Το ίδιο και τα χέρια του. Αλλά πάλεψε με τον εαυτό του, για να τα κρατήσει σταθερά, ώστε να μην προκληθεί κάποια άσκοπη αναταραχή στα μικρά κάτοπτρα.

Το ραβδί είχε γίνει καυτό κάτω απ'τις παλάμες του.

Του ρουφάω όλη του την ενέργεια, κι αυτό μπορεί ν'αποδειχτεί επικίνδυνο: οι κρύσταλλοι μπορεί να καταστραφούν για πάντα, ή να σπάσουν, τραυματίζοντας και εμένα και τον Βατράνο. Ίσως ακόμα και να μας σκοτώσουν, αν φανώ ασύνετος.

Επομένως, όφειλε να είναι προσεχτικός.

Άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε τα κάτοπτρα.

Η εμβέλεια είχε όντως αυξηθεί, και στο άκρο της είδε μια κουκίδα ν'αναβοσβήνει. Μια άκατος· δεν μπορούσε νάναι τίποτε άλλο, αν έκρινε απ'το μέγεθός της.

Μια άκατος που δεν κινιόταν. Ήταν κάπου σταθμευμένη.

Ναι, αυτό πρέπει νάναι το σκάφος του Γεράρδου· γιατί, κατά πάσα πιθανότητα, κάπου θα προσέκρουσε, ύστερα από την επίθεση του Δράκοντα.

Κι ελπίζω οι επιβάτες του να είναι ζωντανοί.

Απομνημόνευσε τη θέση του επάνω στο χάρτη, κι άφησε το Ξόρκι Ανιχνεύσεως να τελειώσει.

Η θερμότητα άρχισε να φεύγει απ'το ραβδί του, κι ο ίδιος αισθάνθηκε να παγώνει, σαν η όλη διαδικασία να είχε απομυζήσει μέρος της ζωτικής του ενέργειας.

«Τους βρήκες!» είπε ο Βατράνος, που πρέπει κι εκείνος να είχε δει το σήμα επάνω στα κάτοπτρα του Σέλιρ'χοκ. «Τους βρήκες, έτσι δεν είναι;»

Ο μάγος κατένευσε. «Ναι, και βρίσκονται κοντά.» Αισθανόταν το λαιμό του ξερό. «Ο Δράκοντας πρέπει να τους άφησε περίπου την ίδια στιγμή που άφησε κι εμάς.»

«Πώς θα τους ειδοποιήσουμε για τη θέση μας;»

«Δεν μπορούμε να τους ειδοποιήσουμε για τη θέση μας. Θα πρέπει να πάμε σ'αυτούς.»

Ο Βατράνος μόρφασε, γιατί, προφανώς, δεν έβρισκε καθόλου ελκυστική την ιδέα να διασχίζει το Κενό χωρίς κάποιο σκάφος.

* * *

Η οντότητα που η Αλκυόνη αντίκριζε δεν της ήταν άγνωστη. Ήταν ο θεός που είχε συναντήσει και την προηγούμενη φορά που είχε βρεθεί εδώ, κοντά στο Πηγάδι. Μια πανύψηλη φιγούρα, τυλιγμένη σε λευκό μανδύα, ο οποίος ανέμιζε δυνατά, σαν να τον χτυπούσαν αέρηδες αόρατοι για τα μάτια της Αλκυόνης. Το δέρμα της γυάλιζε όπως τα μέταλλα, μα δεν πρέπει να ήταν πραγματικά μεταλλικό. Τα μάτια της στραφτάλιζαν σαν πετράδια, μα ούτε αυτά πρέπει να ήταν πραγματικά πετράδια. Τα μαλλιά της ήταν μακριά και κυμάτιζαν πάνω απ'τους ώμους της. Και η φιγούρα ήταν, πέραν κάθε αμφιβολίας, αντρική· πράγμα εμφανές παρά την αλλόκοτη εμφάνισή της.

Επί του παρόντος, βρισκόταν στην ακτή του νησιού και είχε τα χέρια της προτεταμένα προς τον Φιλοπολίτη, καθώς έλεγε: «Καλωσόρισες, παιδί μου. Καλωσόρισες. Επιτέλους, ήρθες!» Η μορφή του θεού φαινόταν να πάλλεται, σαν να την αποτελούσαν Άνεμοι, σαν να μην ήταν πραγματική αλλά ένας κατοπτρισμός,

σαν να μην επρόκειτο παρά για μια εικόνα επάνω σε μια οθόνη που έκανε γραμμές ή παράσιτα. Κι αυτό δεν έμοιαζε παράξενο στην Αλκυόνη, γιατί, και την προηγούμενη φορά, ο θεός έτσι ακριβώς ήταν. Και την είχε γεμίσει με τρόμο, όπως τη γέμιζε και τώρα.

Τώρα, όμως, είχε κι έναν παραπάνω λόγο για να τον φοβάται, καθώς θυμόταν τι είχε συμβεί στην πρώτη τους συνάντηση· καθώς θυμόταν πώς το σώμα του είχε… *διαλυθεί σε* Ανέμους και την είχε αρπάξει μέσα στον λευκό του μανδύα, την είχε τυλίξει, και είχε διεισδύσει εντός της… κι εκείνη είχε χάσει τις αισθήσεις της, νιώθοντας τη θύελλα να στροβιλίζει την ψυχή της.

Όταν είχε συνέλθει, βρισκόταν μόνη σ’ένα απ’τα μικρά νησιά που περιτριγύριζαν το Πηγάδι, και δεν είχε ξαναδεί τον παράξενο θεό.

Μέχρι τώρα.

«Ποιος…;» έκανε ο Φιλοπολίτης πλάι της, βηματίζοντας προς τη λευκοντυμένη φιγούρα. «Η όψη σου… την ξέρω την όψη σου…!»

Η Αλκυόνη τον έπιασε απ’το μπράτσο. «Μείνε πίσω!»

«Αλκυόνη,» είπε ο Φιλοπολίτης, στρέφοντας το μοναδικό του μάτι στο πρόσωπό της, «αυτός… μοιάζει με τον πατέρα μου.»

«Τον *πατέρα* σου; Όχι, Φιλοπολίτη, είναι αδύνατον–»

«Φιλοπολίτη, δεν *μοιάζω* με τον πατέρα σου· *είμαι* ο πατέρας σου,» είπε ο λευκοντυμένος θεός, ζυγώνοντάς τους· η μορφή του φαινόταν περισσότερο να *μετατίθεται* απ’τη μια θέση στην άλλη παρά να περπατά, σαν να εξαφανιζόταν από εκεί όπου στεκόταν για να επανεμφανιστεί είκοσι εκατοστά παραδίπλα. «Μην έχεις αμφιβολία.»

«Φιλοπολίτη, αποκλείεται αυτός νάναι ο πατέρας σου!» επέμεινε η Αλκυόνη, τραβώντας τον σύντροφό της απ’το μπράτσο. «Πάμε να φύγουμε, *τώρα*! Τον ξέρω αυτόν τον δαίμονα –τον έχω ξανασυναντήσει!»

Τα γυαλιστερά σαν πετράδια μάτια του λευκοντυμένου θεού εστιάστηκαν επάνω της, κι εκείνη είδε οργή να καθρεπτίζεται εντός τους και, άθελά της, ρίγησε. «Ανεμοσκόπε, με απογοητεύεις! Δεν θυμάσαι την αποστολή σου;»

Η Αλκυόνη συνοφρυώθηκε. «Ποια αποστολή;»

«Αυτή που σου έστειλα. Στην Άκρη. Με τη θύελλα.»

Τα μάτια της Αλκυόνης γούρλωσαν. «Στην… στην Άκρη; Εσύ…;»

«Εσύ κατεύθυνες τη θύελλα στην Άκρη;» αναφώνησε ο Φιλοπολίτης.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο λευκοντυμένος θεός. «Διότι επιθυμούσα να αφυπνίσω τις δυνάμεις σου, γιε μου, κι αυτός ήταν ο μοναδικός τρόπος με τον οποίο μπορούσα να το κατορθώσω. Συγχρόνως, όμως, είχα ετοιμάσει κι έναν οδηγώ για σένα, γιατί εσύ δεν είχες

καμία εμπειρία στο Κενό.»

«Κι ο οδηγός ήμουν εγώ;» ρώτησε η Αλκυόνη, νιώθοντας την καρδιά της να χτυποβροντά κάτω απ'το στήθος της. «Εγώ;»

«Ασφαλώς,» είπε ο λευκοντυμένος θεός, παρατηρώντας την. «Αλλά κάτι πρέπει να πήγε πολύ στραβά με τη θύελλα. Δεν έλαβες την αποστολή μου, Αλκυόνη;»

«Την… την έλαβα. Αλλά… διάφορα πράγματα συνέβησαν. Την ξέχασα. Με έκαναν να την ξεχάσω. Και γι'αυτό βρίσκομαι τώρα εδώ, στο Κενό, για να την ξαναβρώ.»

«Η αποστολή σου ήταν να φέρεις τον Φιλοπολίτη στο Πηγάδι. Σ'εμένα.»

Η Αλκυόνη ξεροκατάπιε. *Δηλαδή, κι ο Γεράρδος εδώ έρχεται; Δεν μπορεί, γιατί νομίζω ότι το νησί όπου κατευθυνόταν η Ανεμομάχη βρίσκεται πιο μακριά. Επομένως, ο άντρας μέσα στον Μακρινό Ταξιδευτή πρέπει να μού είπε ψέματα!* Αλλά τώρα ένα βασικότερο ερώτημα τη βασάνιζε. «Πώς είναι δυνατόν ο Φιλοπολίτης να είναι γιος σου;»

«Νομίζω πως ο ίδιος μπορεί να σου εξηγήσει καλύτερα.»

Η Αλκυόνη κοίταξε τον Φιλοπολίτη, ερωτηματικά.

«Ο πατέρας μου ήταν ναυτικός, και είχε χαθεί στο Κενό. Ο αδελφός μου προσπάθησε να τον βρει, μα χάθηκε κι εκείνος. Ποτέ δεν τους ξαναείδαμε.»

«Ο αδελφός σου δεν χάθηκε,» είπε ο λευκοντυμένος θεός· «είναι μαζί μου. Δεν μπορείς να φανταστείς, Φιλοπολίτη, τι μυστικά έχω ανακαλύψει εδώ! Τι μου ψιθυρίζουν οι Άνεμοι! Έχω μιλήσει με χιλιάδες οντότητες. Έχω κάνει πολύωρες συζητήσεις με τον ίδιο τον Δράκοντα! Δεν είμαι άνθρωπος πλέον, αλλά είμαι κάτι πολύ περισσότερο· πολύ *δ*ιαρκέστερο. Και το πεπρωμένο σου είναι μαζί μου. Οι Άνεμοι μάς καλούν· είναι στο αίμα μας!»

«Δεν καταλαβαίνω…» είπε ο Φιλοπολίτης με τραχιά, ξερή φωνή.

«Θα καταλάβεις. Έλα μαζί μου.» Ο λευκοντυμένος θεός άπλωσε το χέρι του, που γυάλιζε σαν μέταλλο, αν και δεν ήταν.

«Οι Άνεμοι…» είπε ο Φιλοπολίτης, δίχως να κινηθεί, «πώς ήξεραν αυτά τα πράγματα για τη ζωή μου; Πώς ήξεραν τι γίνεται στην Άκρη;»

«Τι εννοείς, γιε μου;» ρώτησε ο λευκοντυμένος θεός, εξακολουθώντας να έχει το χέρι του προτεταμένο.

«Οι Άνεμοι της θύελλας μού αποκάλυψαν πράγματα που, κανονικά, δε θα έπρεπε να ξέρω. Μου έδειξαν πώς πέθανε η γυναίκα μου· πώς… πώς τη *σκότωσαν*. Μου έδειξαν από τι ανθρώπους απαρτίζεται αληθινά η χωροφυλακή της Άκρης.»

«Αποκλείεται οι Άνεμοι που έστειλα εγώ να σ'τα 'έδειξαν' αυτά. Η αποστολή τους ήταν άλλη: να αφυπνίσουν τις δυνάμεις σου και

να δημιουργήσουν μέσα σου έναν πνευματικό δεσμό με την Αλκυόνη, η οποία θα σε οδηγούσε σε μένα.»

«Μα, έτσι έγινε...» επέμεινε ο Φιλοπολίτης, αν κι απ'τον τόνο της φωνής του ακουγόταν χαμένος· ακουγόταν ν'αμφισβητεί τον εαυτό του, σαν να είχε αρχίσει ν'αναρωτιέται μήπως ήταν, τελικά, τρελός. «Οι Άνεμοι μού τα έδειξαν! Μ'έκαναν να τα ξέρω αυτά τα πράγματα· να τα ξέρω σαν να τα ήξερα από παλιά!»

«Τότε, ίσως να τα ήξερες από παλιά,» αποκρίθηκε ο πατέρας του. «Ίσως να τα είχες ανακαλύψει από μόνος σου.»

«Μα, αυτό δεν είναι δυνατόν. Αν τα είχα ανακαλύψει από μόνος μου–»

«–θα σε είχαν συλλάβει, πιθανώς, και θα σου είχαν σβήσει τη μνήμη με κάποια μαγγανεία τους.»

Το μοναδικό μάτι του Φιλοπολίτη γυάλισε. «Και οι Άνεμοί σου διέλυσαν τη μαγγανεία, καθώς αφύπνιζαν τις δυνάμεις μου.»

Ο λευκοντυμένος θεός ένευσε. «Ναι, είναι πολύ πιθανό.»

«Επιθυμώ εκδίκηση, πατέρα,» δήλωσε ο Φιλοπολίτης, επίπεδα.

«Και ίσως να την έχεις. Αλλά πρώτα πρέπει να έρθεις μαζί μου.» Το χέρι του θεού εξακολουθούσε να είναι προτεταμένο.

Και η Αλκυόνη αισθάνθηκε μια ζήλια εντός της· γιατί εκείνη περιπλανιόταν τόσα χρόνια στο Πορφυρό Κενό και ποτέ δεν της είχε συμβεί κάτι τέτοιο: ποτέ δεν είχε έρθει ένας θεός να της ζητήσει να τον ακολουθήσει· ούτε ποτέ είχε ανακαλύψει κάποιο μυστήριο, όπως υποστήριζε πως είχε ανακαλύψει ο πατέρας του Φιλοπολίτη: κάποιο μυστήριο που θα την άλλαζε, ψυχή τε και σώματι. *Το μόνο που μου συνέβη ήταν ένας θεός –μια οντότητα που έχει ξεπεράσει τα ανθρώπινα όρια– να με χρησιμοποιήσει, για να φέρει κοντά του έναν άλλο Ανεμοσκόπο,* σκέφτηκε με πικρία, και οι γροθιές της σφίχτηκαν.

Ο Φιλοπολίτης άπλωσε το χέρι του, και άγγιξε το χέρι του πατέρα του.

Οι Άνεμοι του Πηγαδιού, ξαφνικά, δυνάμωσαν. Ουρλιάζοντας. Φωνάζοντας. Τραγουδώντας. Σαν να ζητωκραύγαζαν τον ερχομό ενός καινούργιου πρίγκιπα.

Και η Αλκυόνη είδε τον Φιλοπολίτη και τον λευκοντυμένο θεό να ανυψώνονται πάνω από την ακτή. Είδε τον λευκό μανδύα να απλώνεται, σαν το μήκος του να ήταν άπειρο, και να τους τυλίγει και τους δύο σ'έναν στρόβιλο, σε μια θύελλα Ανέμων.

Η Αλκυόνη άκουσε το γέλιο του Φιλοπολίτη.

Κι ύστερα, εκείνος κι ο πατέρας του βούτηξαν μέσα στο Πηγάδι, και χάθηκαν από τα μάτια της.

Αφήνοντάς την μόνη στην παραλία, κοντά στην πανίσχυρη δίνη των Ανέμων.

* * *

«Όσο δε μας πλησιάζουν,» είπε ο Γεράρδος, «καλύτερα κι εμείς να μην τους πλησιάσουμε.»

«Είναι εχθρικοί;» ρώτησε πάλι η Ιωάννα.

«Δεν ξέρω. Ίσως.»

«Νόμιζα ότι γνώριζες τους κατοίκους του Κενού.»

«Όχι όλους,» είπε ο Γεράρδος. «Ετούτο είναι ένα νησί στο οποίο ποτέ δεν έχω ξανάρθει.

»Είναι εντάξει η Θεώνη;»

«Ναι. Περιποιήθηκα το τραύμα της. Δε φαίνεται να είναι κάτι σοβαρό· σύντομα, υποθέτω, θα συνέλθει.»

Ο Γεράρδος έσκυψε, για να πάρει την πρώην ιέρεια στα χέρια του και να τη μεταφέρει κοντά στην αναποδογυρισμένη άκατο.

Η Ιωάννα τον ακολούθησε, και, φτάνοντας εκεί, κάθισε στα χαλίκια, γιατί ακόμα ζαλιζόταν και δεν μπορούμε να στέκεται με άνεση. Το βλέμμα της πήγε προς τους ιθαγενής, και διαπίστωσε ότι οι τρεις σκοτεινές φιγούρες είχαν εξαφανιστεί. Πράγμα που την έκανε να αναρωτηθεί αν είχαν αποφασίσει να αγνοήσουν εκείνη και τους συντρόφους της, ή αν πήγαιναν να φέρουν ενισχύσεις από κάποιο κοντινό φρούριο ή οικισμό.

Τράβηξε το πιστόλι απ’τον γοφό της. Θα προτιμούσε να είχε το τουφέκι της μαζί της, αλλά της είχε πέσει στο κατάστρωμα της Ανεμομάχης, όταν εκείνη η τρελή Ανεμοσκόπος, η Αλκυόνη, είχε επικαλεστεί τον Άνεμο.

Κι *αλήθεια, πού είναι τώρα;* Δεν έβλεπε ούτε αυτήν ούτε τον Φιλοπολίτη.

Ρώτησε τον Γεράρδο.

«Η Αλκυόνη κι ο Φιλοπολίτης ήταν που άνοιξαν την καταπακτή της ακάτου,» της εξήγησε εκείνος. «Βγήκαν έξω, μέσα στον Δράκοντα.»

«Και εξαιτίας τους χάθηκαν ο Σέλιρ’χοκ κι ο Βατράνος,» συμπέρανε η Ιωάννα.

«Ο Σέλιρ’χοκ κι ο Βατράνος προσπάθησαν να κλείσουν την καταπακτή, αλλά δεν μπόρεσαν. Κι ο Δράκοντας τούς παρέσυρε.»

Εξαιτίας *τους χάθηκαν, λοιπόν!* Η αντιπάθεια της Ιωάννας για τους Ανεμοσκόπους γενικώς όσο πήγαινε και μεγάλωνε.

«Πρέπει να ψάξουμε για τον Σέλιρ’χοκ,» είπε.

«Θα ψάξουμε,» της υποσχέθηκε ο Γεράρδος. «Αλλά, πρώτα, πρέπει να φτιάξουμε τις μηχανές της ακάτου. Μπορείς να με βοηθήσεις να τη γυρίσω απ’την καλή;»

Η Ιωάννα αναστέναξε. «Μπορώ.» Θηκάρωσε το πιστόλι της και ορθώθηκε, προσπαθώντας να αγνοήσει τον πόνο στο κεφάλι της.

Μαζί με τον Γεράρδο, έσπρωξαν το μικρό σκάφος από τη μια πλευρά και, με κάποια δυσκολία (γιατί ήταν βαρύ), κατάφεραν να το ανατρέψουν, κι επομένως να το κάνουν να γυρίσει απ’την

καλή, σηκώνοντας ένα σύννεφο σκόνης.

Η Ιωάννα διπλώθηκε, κρατώντας το κεφάλι της. *Καταραμένοι Άνεμοι! Μα την Έχιδνα, καταραμένοι Άνεμοι!*

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Γεράρδος, γονατίζοντας πλάι της.

«Ναι,» έτριξε τα δόντια εκείνη. «Φτιάξε τις μηχανές. Φτιάξε τις μηχανές, για να φύγουμε από δω.»

Ο Γεράρδος ένευσε και ορθώθηκε, αφήνοντας την Ιωάννα διπλωμένη επάνω στο χώμα και τα χαλίκια. Πλησίασε την πίσω μεριά της ακάτου και άνοιξε τις μηχανές, για να κοιτάξει στο εσωτερικό τους. Η οθόνη είχε γράψει πως υπήρχε κάποια ζημιά εδώ· εκείνος, όμως, δεν μπορούσε να δει κάτι που ήταν προφανές. Βέβαια, δεν ήταν και ειδικός σ'αυτά τα θέματα. Ο Βενμίλιος, αναμφίβολα, θα εντόπιζε αμέσως το πρόβλημα, αλλά ο Γεράρδος όχι.

Πρέπει, όμως, σκέφτηκε. *Αλλιώς δε θα φύγουμε ποτέ από τούτο το νησί.*

Πήγε στη θέση του οδηγού και, πατώντας μερικά πλήκτρα, εστίασε την οθόνη στις μηχανές του μικρού σκάφους. Έψαξε τα τελευταία μηνύματα κινδύνου και βρήκε το ΖΗΜΙΑ ΣΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ! Ζήτησε από το σύστημα να κάνει ανάλυση του μηνύματος, και έλαβε ένα καινούργιο μήνυμα: ΕΛΛΙΠΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΜΗΧΑΝΕΣ.

Μάλιστα.

Το σκάφος, λοιπόν, δεν μπορούσε να τον βοηθήσει, δείχνοντάς του πού ήταν το πρόβλημα, γιατί, προφανώς, η ζημιά δεν είχε μόνο χαλάσει τις μηχανές, αλλά τις είχε απομονώσει κιόλας απ'το υπόλοιπο σύστημα της ακάτου.

Ο Γεράρδος επέστρεψε στην πίσω μεριά του σκάφους, και κοίταξε πάλι τις μηχανές. Εστίασε το βλέμμα του στα καλώδια που ήξερε πως τις συνέδεαν με το υπόλοιπο σύστημα, και είδε πως δεν ήταν κομμένα ή σπασμένα. Ποιο μπορεί να ήταν το πρόβλημα, λοιπόν; Είχαν, μήπως, χαλαρώσει στα σημεία σύνδεσης; Άπλωσε το χέρι του, για ν'αγγίξει το ένα απ'τα αυτά–

–και πετάχτηκε, ακούσια, πίσω, καθώς ένα δυνατό ουρλιαχτό γέμισε το κεφάλι του.

Ένα ουρλιαχτό σαν αυτά των Ανέμων.

Κι ο Άνεμος δεν ήρθε απ'το Κενό. Ήρθε από τις μηχανές!

Κάτι ήταν φυλακισμένο εκεί μέσα. Κάποιο μέρος του Δράκοντα. Κι αυτό πρέπει να ήταν που προκαλούσε τη βλάβη. Βραχυκύκλωνε το σύστημα.

Και πώς θα το βγάλω εγώ; Η Αλκυόνη ίσως να ήξερε πώς να το βγάλει, καθότι Ανεμοσκόπος. Ο Βενμίλιος ίσως, επίσης, να ήξερε, γιατί ήταν μηχανικός. Ακόμα κι ο Σέλιρ'χοκ μπορεί να ήξερε, παρότι δεν ταξίδευε στο Κενό. Αλλά ο Γεράρδος δεν είχε την παραμικρή ιδέα.

Πλησίασε την Ιωάννα και κάθισε πλάι της.

«Βρήκες τι φταίει με τις μηχανές;» τον ρώτησε εκείνη, μοιάζοντας τώρα να αισθάνεται καλύτερα από πριν.

«Έτσι πιστεύω.»

«Τις έφτιαξες;»

«Όχι. Ούτε νομίζω ότι μπορώ.»

«Τι έχουν; Έχουν καταστραφεί τελείως;»

«Ένας Άνεμος πρέπει να έχει πάει μέσα τους,» εξήγησε ο Γεράρδος.

«Ένας Άνεμος; Είσαι σίγουρος;»

«Όταν προσπάθησα να αγγίξω τα καλώδια επικοινωνίας τους με το υπόλοιπο σύστημα, ο εν λόγω Άνεμος με χτύπησε.»

«Και δεν μπορείς να τον βγάλεις;»

«Δεν ξέρω πώς.» Ο Γεράρδος ανασήκωσε τους ώμους.

Η Ιωάννα αναστέναξε. «Ο Σέλιρ'χοκ θα ήξερε.»

«Ναι, ίσως. Ή η Αλκυόνη.»

«Δε μπορούμε, όμως, να ξεμείνουμε εδώ.» Η Ιωάννα στένεψε τα μάτια της, κοιτάζοντας πέρα. «Κι επιπλέον, αυτοί οι ιθαγενείς έχουν επιστρέψει. Κάνουν κύκλους γύρω μας.»

«Ας ελπίσουμε ότι δε σχεδιάζουν να μας επιτεθούν. Εξάλλου, δεν τους έχουμε πειράξει.»

«Ίσως να μην έχουν συνηθίσει να δέχονται επισκέπτες στο νησί τους και να βλέπουν τους πάντες σαν εχθρούς.»

«Ίσως,» είπε ο Γεράρδος, αν και, απ'ό,τι καταλάβαινε, σίγουρα δεν είχαν συνηθίσει να δέχονται επισκέπτες στο νησί τους, αλλιώς το όνομά του θα υπήρχε στους χάρτες.

«Όπως και νάχει,» είπε η Ιωάννα, «πρέπει να φτιάξουμε κάπως τις μηχανές της ακάτου και να φύγουμε από δω.»

Ο Γεράρδος ατένισε τις σκιές που περιφέρονταν γύρω τους, ανάμεσα στη βλάστηση. «Μπορεί αυτοί να ξέρουν πώς…»

«Να ξέρουν πώς να φτιάξουν τις μηχανές;»

«Να ξέρουν πώς να διώξουν τον Άνεμο από μέσα τους.»

«Πιστεύεις ότι είναι τόσο εξελιγμένοι;»

«Δε χρειάζεται νάναι εξελιγμένοι,» είπε ο Γεράρδος. «Φτάνει να έχουν έναν Ανεμοσκόπο. Έτσι ελπίζω, τουλάχιστον.»

Η Ιωάννα κούνησε το κεφάλι (κι αισθάνθηκε μια στιγμιαία ζαλάδα). «Δεν ξέρω… Δεν ξέρω αν θα ήταν καλό να τους πλησιάσουμε.»

«Ας περιμένουμε να δούμε αν αυτοί θα πλησιάσουν πρώτοι εμάς.»

«Ναι, έτσι θα μάθουμε και τις διαθέσεις τους, χωρίς να βρεθούμε σε μειονεκτική θέση. Ή, μάλλον, σε πιο μειονεκτική θέση απ'ό,τι ήδη βρισκόμαστε.»

Περίμεναν, λοιπόν, ενώ οι Άνεμοι φυσούσαν στο Κενό,

φέρνοντας απόμακρα μουρμουρητά και φωνές, που δεν έβγαζαν κανένα νόημα κι ούτε ενοχλούσαν το μυαλό· ακόμα και το ταλαιπωρημένο μυαλό της Ιωάννας.

Ο Γεράρδος αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν ο Δράκοντας να παρουσιάστηκε και να εξαφανίστηκε τόσο ξαφνικά. Ποτέ δεν είχε ακούσει κάτι τέτοιο να συμβαίνει· και, αν το έλεγε σε κάποιο λιμάνι, πιθανότητα δε θα τον πίστευαν· θα νόμιζαν ότι το έβγαζε απ'το μυαλό του, για να τους δείξει πόσο δεινός ταξιδευτής του Κενού ήταν.

«Από πότε ταξιδεύεις εδώ;» τον ρώτησε η Ιωάννα, σαν να είχε ακούσει μέρος των συλλογισμών του.

«Μερικά χρόνια,» απάντησε ο Γεράρδος, παίρνοντας το βλέμμα του από τα χαλίκια και στρέφοντάς το πάλι στη βλάστηση αντίκρυ, όπου τώρα οι σκιές των ιθαγενών δεν φαινόταν να κινούνται· είχαν εξαφανιστεί.

«Πριν μπεις στην Επανάσταση;»

«Αφού μπήκα.»

«Δηλαδή, ήσουν μαζί μας προτού αρχίσεις να ταξιδεύεις στο Κενό;»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ήμουν με την Επανάσταση προτού καλά-καλά εδραιωθεί. Προτού ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος εναντιωθεί επισήμως στην Παντοκράτειρα, ανεξαρτητοποιώντας την Απολλώνια.»

«Κι όλ'αυτά στην Άκρη;» απόρησε η Ιωάννα. «Υπήρχε εκεί κάποιο κίνημα από τότε;» Κάτω απ'τη μύτη τόσων πρακτόρων της Παντοκράτειρας; πρόσθεσε νοερά, γιατί η Σεργήλη ήταν από τις πιο ελεγχόμενες διαστάσεις· τελευταία η Επανάσταση είχε καταφέρει να εξαπλωθεί και σ'αυτήν, κι αντιμετώπιζε μεγάλες δυσκολίες. Τον καιρό που υπηρετούσα εγώ την Παντοκράτειρα, δεν υπήρχε ίχνος αποστάτη στη Σεργήλη. Οι αποστάτες εντοπίζονταν αμέσως και αδρανοποιούνταν με διάφορους τρόπους.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «όχι στην Άκρη…»

«Πού, τότε;» Το όνομά του δεν είναι Σεργήλιο· είναι σαν τα ονόματα των ανθρώπων της Χάρνταβελ. «Στη Χάρνταβελ;»

Ο Γεράρδος την κοίταξε συνοφρυωμένος. «Το μάντεψες.»

«Κι από τη Χάρνταβελ κατέληξες εδώ, στις Αιωρούμενες Νήσους;»

«Για να βλέπεις…» Ο Γεράρδος πήρε πάλι το βλέμμα του απ'το πρόσωπό της· το έστρεψε στο Πορφυρό Κενό.

«Τι έκανες εκεί;»

«Ήμουν ιερέας.»

«Ιερέας;» Η Ιωάννα γέλασε.

Ο Γεράρδος στράφηκε να την ατενίσει. «Είπα κάτι αστείο;»

«Όχι. Απλώς το είχα σκεφτεί.»

«Ότι μπορεί να ήμουν κάποτε ιερέας;»

«Ναι, απ'τον τρόπο που μιλούσες στο πλήρωμά σου. Ιερέας, πολιτικός, κάτι τέτοιο. Και γιατί έφυγες από τη Χάρνταβελ; Γιατί εγκατέλειψες την ιεροσύνη;»

«Συνέβησαν... διάφορες καταστάσεις.» Το βλέμμα του Γεράρδου στράφηκε στο νυχτερινό Κενό. «Έχασα την πίστη μου. Και έφυγα. Αυτό είναι.»

Όχι, σκέφτηκε η Ιωάννα, *σίγουρα δεν είναι μόνο αυτό. Σίγουρα είναι πολύ πιο πολύπλοκο. Και σίγουρα δεν επιθυμείς να το συζητήσεις.*

«Κάποιοι έρχονται.» Ο Γεράρδος ορθώθηκε, ξαφνικά.

Η Ιωάννα ορθώθηκε πλάι του.

Ο Γεράρδος τις έδειξε δύο σκοτεινές μορφές που κουνούσαν τα χέρια και τα πόδια τους μέσα στο Κενό, όπως ένας ναυαγός που κολυμπά.

«Ο Σέλιρ'χοκ!» είπε η Ιωάννα, χαμογελώντας. «Αυτός που κρατά το ραβδί πρέπει νάναι ο Σέλιρ'χοκ! Μας βρήκε.»

«Ναι, έτσι φαίνεται,» ένευσε ο Γεράρδος.

Και περίμεναν, μέχρι που ο μαυρόδερμος μάγος και ο Βατράνος έφτασαν στο νησί και πάτησαν στα χαλίκια της ακτής.

«Ευτυχώς, δεν ήσασταν μακριά,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Εντόπισα την άκατο και σας βρήκα. Χαίρομαι που είστε καλά.»

«Η χαρά είναι αμοιβαία, φίλε μου,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος.

«Η Θεώνη;» ρώτησε ο Βατράνος, κοιτάζοντας τη γυναίκα που ήταν ξαπλωμένη λίγο παραδίπλα.

«Τραυματίστηκε στο κεφάλι,» εξήγησε ο Γεράρδος. «Αλλά η Ιωάννα κρίνει πως το τραύμα είναι επιφανειακό. Θα συνέλθει.»

«Η Αλκυόνη κι ο Φιλοπολίτης πού βρίσκονται;» θέλησε να μάθει ο Σέλιρ'χοκ.

«Δεν έχω ιδέα. Και πιστεύω ότι, μάλλον, θα μπορούσαν να με βοηθήσουν να φτιάξω την άκατο.»

«Οι Ανεμοσκόποι;»

«Ναι. Απ'ό,τι καταλαβαίνω, ένας Άνεμος έχει φυλακιστεί μέσα στις μηχανές, βραχυκυκλώνοντάς τες και καθιστώντας τες ανίκανες να επικοινωνήσουν με το υπόλοιπο σύστημα.»

«Ακούγεται περίεργο,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «αλλά όχι σοβαρό. Δεν έχει σπάσει κάποιο εξάρτημα, έτσι;»

«Δε νομίζω. Μπορείς να κοιτάξεις και μόν–»

«Ποιοι είν'αυτοί;» Ο Βατράνος ύψωσε το χέρι του.

Ο Γεράρδος και η Ιωάννα στράφηκαν, και είδαν πάλι τις σκιερές μορφές μέσα στη βλάστηση. Τώρα, ήταν πολύ περισσότερες από τρεις. Μισή ντουζίνα, τουλάχιστον.

«Ιθαγενείς,» είπε ο Γεράρδος. «Δε μας έχουν πειράξει ώς τώρα. Και σκεφτόμουν μήπως μπορούσαν να μας βοηθήσουν να

φτιάξουμε το σκάφος μας. Ίσως νάχουν κάποιον Ανεμοσκόπο ανάμεσά τους, που να μπορεί να βγάλει τον Άνεμο από τις μηχανές.»

«Ας βεβαιωθούμε πρώτα ότι δεν μπορούμε να τα καταφέρουμε μόνοι μας,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, και πλησίασε τις ανοιχτές μηχανές της ακάτου.

Ο Γεράρδος τον ακολούθησε. «Όταν άγγιξα τα καλώδια που τις συνδέουν με το υπόλοιπο σύστημα, ο Άνεμος με χτύπησε.» Έδειξε τα καλώδια στον μάγο.

Ο Σέλιρ'χοκ άπλωσε το χέρι του και τα άγγιξε κι εκείνος.

Τραντάχτηκε, και πετάχτηκε πίσω. «Έχεις δίκιο, Καπετάνιε. Άνεμος πρέπει να είναι.»

Άπλωσε το χέρι του και άγγιξε ένα άλλο, τυχαίο σημείο στις μηχανές. Δεν τραντάχτηκε, ούτε πετάχτηκε πίσω.

Άπλωσε το χέρι του για τρίτη φορά και άγγιξε πάλι ένα διαφορετικό σημείο. Τίποτα ασυνήθιστο δεν συνέβη.

«Ο Άνεμος βρίσκεται μόνο στα καλώδια επικοινωνίας,» κατέληξε ο μάγος. «Υπάρχουν ανταλλακτικά γι'αυτά τα καλώδια, Καπετάνιε;»

«Δυστυχώς, όχι.»

«Τότε, δεν μπορούμε απλά να τα αντικαταστήσουμε. Θα πρέπει να διώξουμε τον Άνεμο.»

«Και πώς σκοπεύεις να το καταφέρεις αυτό;»

«Υποθέτω πως εκείνο που τον τράβηξε μέσα στα καλώδια ήταν η υπερβολική ενεργειακή τους φόρτιση, καθώς η άκατός μας είχε αναπτύξει τη μέγιστή της ταχύτητα και η επικοινωνία ανάμεσα στις μηχανές και το υπόλοιπο σύστημα όφειλε να είναι εξίσου γρήγορη, προκειμένου να μπορείς να την πλοηγείς.»

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Σημαίνει πως, για να βγει ο Άνεμος, πρέπει να δημιουργήσουμε μια κατάσταση παρόμοιας ενεργειακής φόρτισης. Θα μπορούσα να το κάνω, Καπετάνιε· δυστυχώς, όμως, η ενέργεια στο ραβδί μου είναι, επί του παρόντος, εξαντλημένη. Υπάρχει κάποια άλλη πηγή ενέργειας για να χρησιμοποιήσουμε;»

«Ο διαλύτης Κενού δε νομίζω ότι μετράει–»

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε. «Ο διαλύτης απλά ωθεί τα σκάφη μες στο Κενό.»

«–και η φιάλη ενέργειας που διατηρεί τα συστήματα πλοήγησης και τα ανιχνευτικά συστήματα ενεργά είναι πολύ μικρή και, μάλλον, δεν είναι αρκετή για να κάνει εκείνο που θέλουμε. Επιπλέον, αν την εξαντλήσουμε, μετά πάλι δε θα μπορούμε να οδηγήσουμε το σκάφος.

»Και, μάγε, αφού ισχύει αυτό, τότε… τότε, η θεωρία σου, ότι η υπερβολική ενεργειακή φόρτιση ήταν που τράβηξε τον Άνεμο, πώς

μπορεί να είναι αληθής; Αν ο διαλύτης δεν παράγει ενέργεια, και αν η ενεργειακή φιάλη δεν είναι αρκετή…;»

«Παράγεται ενέργεια από τον επικοινωνιακό παλμό ανάμεσα στις μηχανές και στο υπόλοιπο σύστημα της ακάτου· κι αυτή η ενέργεια ήταν που τράβηξε τον Άνεμο.»

«Επομένως, δε φαίνεται να υπάρχει λύση στο πρόβλημά μας. Τουλάχιστον, όχι με τη μέθοδο που προτείνεις.»

«Θα πρέπει να περιμένουμε μέχρι το πρωί, που το ραβδί μου θα έχει επαναφορτιστεί,» είπε ο Σέλιρ’χοκ.

«Επαναφορτίζεται από μόνο του;» απόρησε ο Γεράρδος.

«Ναι.»

«Είσαι όλο εκπλήξεις, μάγε,» είπε ο Γεράρδος, κι ύστερα έστρεψε το βλέμμα του προς τη βλάστηση, όπου οι ιθαγενείς εξακολουθούσαν να τους παρατηρούν, χωρίς φανερές προθέσεις να τους πλησιάσουν. «Θα περιμένουμε ώς το πρωί, λοιπόν. Φυλώντας σκοπιές, γιατί θα ήταν δυστυχές να δεχτούμε καμια απρόσμενη επίθεση μες στη νύχτα.»

.18.

Η Αλκυόνη κοίταζε το Πηγάδι, την τεράστια δίνη των Ανέμων που περιστρεφόταν εμπρός της. Και περίμενε. Περίμενε ότι τώρα, σύντομα, κάτι ακόμα θα συνέβαινε. Ο Φιλοπολίτης θα ξεπρόβαλε μέσα από τον στρόβιλο, για να της μιλήσει. Ή ο πατέρας του θα ξεπρόβαλε. Ή και οι δυο τους.

Μα, καθώς ο χρόνος κυλούσε, κανένας τους δεν ερχόταν. Και η Αλκυόνη συμπέρανε ότι ετούτη ήταν η τελευταία φορά που θα τους έβλεπε.

Αναστενάζοντας βαριά, άρχισε ν'απομακρύνεται απ'το Πηγάδι, ακολουθώντας την αντίστροφη πορεία απ'αυτήν που είχε ακολουθήσει για να έρθει εδώ. Και τα βήματά της ήταν πιο αργά και κουρασμένα από τότε.

Αισθανόταν απογοητευμένη.

Ο λευκοντυμένος θεός την είχε χρησιμοποιήσει, και δεν την είχε ανταμείψει με τίποτα.

Ο ήχος των Ανέμων έμοιαζε απόμακρος και βαρετός στ'αφτιά της.

Αυτός ο θεός είχε τη δύναμη να στέλνει καταιγίδες μέχρι την Άκρη· είχε τη δύναμη να στέλνει πεταλούδες του Κενού, για να μιλάνε στον γιο του· είχε τη δύναμη να προστάζει ακόμα και τον ίδιο τον Δράκοντα, απ'ό,τι φαινόταν· αλλά δεν είχε τη δύναμη να κάνει κάτι και για εκείνη, που τον είχε υπηρετήσει; Κάτι μικρό, έστω;

Η Αλκυόνη τον καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της.

Το ταξίδι της ώς εδώ ήταν ανούσιο, τελικά! Ανούσιο! Χωρίς κανένα απολύτως νόημα. Είχε έρθει αναζητώντας το όραμά της· κι όταν το βρήκε, συνειδητοποίησε πως δεν ήταν και τίποτα το σπουδαίο. Καλύτερα να το είχε αγνοήσει εξαρχής.

Μόνο που δεν μπορούσε. Δεν μπορούσε να το αγνοήσει. Τη βασάνιζε.

Κι εκείνος ο άντρας είχε προθυμοποιηθεί να τη βοηθήσει, να την κατευθύνει.

Ο άντρας με το κοντό, μαύρο ραβδί, στην άκρη του οποίου υπήρχε μια γυάλινη σφαίρα, και μέσα της κάτι σαν ομίχλη κινιόταν. Ποιος ήταν αυτός ο άντρας;

Και γιατί της είχε πει ψέματα; Ο Γεράρδος δεν σκόπευε να πάει εκεί όπου η Αλκυόνη μπορούσε να βρει το όραμά της. Δεν σκόπευε να πάει στο Πηγάδι.

Τι *ήθελε, λοιπόν, αυτός ο άντρας από μένα;*

Πρέπει *να* ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας *–δεν μπορεί να*

ήταν τίποτε άλλο–, *αλλά τι ήθελε;*

Ήθελε, τελικά, να μ'ακολουθήσει; Είχε *δίκιο η Ιωάννα* που *ισχυριζόταν* ότι οι Ανεμοπομποί *μου* τους *πρόδιδαν;*

Η Αλκυόνη σταμάτησε να βαδίζει, κι άπλωσε το δεξί της χέρι, για ν'αγγίξει τους Ανεμοπομπούς στον αυχένα της, οι οποίοι πάλλονταν ελαφρά, διευρύνοντας τις αισθήσεις της.

Είναι *δυνατόν;* Μπορεί *να* είναι *δυνατόν;*

Τώρα, βρισκόταν πλέον στην άλλη μεριά του νησιού· είχε ξεμακρύνει από το Πηγάδι, και οι φωνές των μανιασμένων Ανέμων του δεν έφταναν παρά απόμακρα στ'αφτιά της. Αριστερά της εκτεινόταν το Πορφυρό Κενό, και… τι ήταν αυτό;

Η Αλκυόνη βλεφάρισε, κι όλες οι άλλες σκέψεις έφυγαν απ'το μυαλό της.

Στην ακτή του νησιού, περίπου τριάντα μέτρα απόσταση από εκείνη, βρισκόταν ένα σκάφος. Μια άκατος, σταματημένη.

Ο Γεράρ*δος;* Με *β*ρήκε ο Γεράρ*δος;*

Η Αλκυόνη άρχισε να βαδίζει, γρήγορα, προς τα εκεί, γιατί ήξερε πως αυτή η άκατος, μάλλον, ήταν ο ευκολότερος τρόπος για να φύγει από τούτο το νησί, που έμοιαζε ακατοίκητο.

Επιπλέον, ήταν περίεργη ποιος την είχε βρει. Ή, μήπως, ο οδηγός της ακάτου δεν είχε καμία σχέση μ'εκείνη; Μήπως ήταν κάποιος που δεν την ήξερε καν;

Όπως και νάχε, άξιζε να μάθει.

Καθώς πλησίαζε, όμως, άκουσε έναν ελαφρύ θόρυβο πίσω της. Έκανε να στραφεί, και δεν πρόλαβε. Κάτι τη χτύπησε, δυνατά, στο κεφάλι, και η Αλκυόνη αισθάνθηκε τα γόνατά της να λύνονται, ενώ έβλεπε μια σκοτεινή κουρτίνα να πέφτει μπροστά στα μάτια της.

* * *

Η νύχτα πέρασε χωρίς κανένα δυσάρεστο επεισόδιο.

Καθώς άλλαζαν βάρδιες, όλοι τους έβλεπαν τους ιθαγενείς του νησιού να τους παρατηρούν, μα ποτέ δεν τους είδαν να πλησιάζουν. Μάλλον*,* υπέθεσε ο Γεράρδος*, μας φοβούνται* όσο τους *φοβόμαστε* κι εμείς*,* και *θέλουν απλά να βεβαιωθούν* ότι *δε θα* κάνουμε *καμια* εχθρική κίνηση εναντίον τους*,* ή ότι *δε θα διεισδύσουμε* περισσότερο *στο* νησί τους.

Το πρωί, το χρώμα του Κενού ήταν εντονότερο, και μπορούσε κανείς να δει πιο μακριά μέσα στην πορφυρή απεραντοσύνη του. Η Ιωάννα, που είχε φυλάξει την τελευταία βάρδια, είπε: «Ένα πλοίο πέρασε σε αρκετή απόσταση από εμάς, πριν από κάμποση ώρα.»

«Προς τα πού κατευθυνόταν;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Προς τα εκεί.» Η Ιωάννα έδειξε.

«Προς το Πηγάδι. Περίεργο… Τέλος πάντων, δε νομίζω να μας

αφορά.»

Στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ. «Είσαι έτοιμος, μάγε;»

Εκείνος ένευσε. «Θα το προσπαθήσω, Καπετάνιε. Το ραβδί μου έχει φορτιστεί αρκετά.»

Ο Βατράνος καθόταν σε μια πέτρα, παραδίπλα, κι ακόνιζε το μαχαίρι του, σιωπηλά. Τα μάτια του, ωστόσο, δεν έμεναν για πολύ στη λεπίδα· πήγαιναν μια στους συντρόφους του, μια στους ιθαγενείς· κι έμοιαζαν να κοιτάζουν τον Γεράρδο με ιδιαίτερη επιφύλαξη. *Αναρωτιέται πότε θα του ζητήσω τα ρέστα για ό,τι συνέβη στην Ανεμομάχη*, σκέφτηκε εκείνος. *Μα τώρα δε νομίζω πως είναι η κατάλληλη στιγμή.*

Η Θεώνη στεκόταν κοντά στην άκατο, και κοίταζε τον Σέλιρ'χοκ, καθώς εκείνος ζύγωνε το πίσω μέρος του μικρού σκάφους και ατένιζε το εσωτερικό των μηχανών. Η πρώην ιέρεια είχε ξυπνήσει πρώτη απ'όλους, και φαινόταν να αισθάνεται καλά, παρά το τραύμα στο κεφάλι της, που, η Ιωάννα είχε δίκιο τελικά, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από επιφανειακό.

Ο Σέλιρ'χοκ ύψωσε το ραβδί του με το ένα χέρι και άρθρωσε τα λόγια για ένα σύντομο ξόρκι. Οι κρύσταλλοι γυάλισαν, και τα καλώδια κοκκίνισαν, φορτιζόμενα με ενέργεια.

Ο Γεράρδος παρατηρούσε, στεκόμενος σε απόσταση ασφαλείας από τον μάγο. Εξάλλου, υπέθετε ότι ο Σέλιρ'χοκ θα το προτιμούσε έτσι· δε θα ήθελε κάποιος να ανακατεύεται στη δουλειά του.

Οι μηχανές της ακάτου τραντάχτηκαν, σαν από κάποια ακατονόμαστη εσωτερική δύναμη· κι ύστερα, ένα ουρλιαχτό αντήχησε: μια δυνατή, διαπεραστική κραυγή.

Ο Γεράρδος μόρφασε, αναγνωρίζοντάς την· ήταν η φωνή του Ανέμου που είχε ακούσει και χτες βράδυ. Λοξοκοίταξε την Ιωάννα, για να δει την αντίδρασή της, και παρατήρησε μονάχα ένα σφίξιμο γύρω απ'τα μάτια της. Ή η επαναστάτρια είχε αρχίσει να συνηθίζει τους Ανέμους, ή έκρυβε πολύ καλά την ψυχική της οδύνη. Ο Γεράρδος ευχόταν να ήταν το πρώτο· γιατί, παρότι είναι καλό να κρύβεις τις αδυναμίες σου, είναι ακόμα καλύτερο να μην έχεις καθόλου αδυναμίες: να τις έχεις υπερνικήσει.

Αυτό ήταν κάτι που είχε διδαχτεί ως πολύ σημαντικό, όταν ήταν ιερέας στη Χάρνταβελ.

Ο Θεός συγχωρεί πολλά, αλλά όχι τις αδυναμίες· και ανταμείβει εκείνους που τις υπερνικούν.

Όχι εμένα, όμως. Εμένα–

Ο Γεράρδος βλεφάρισε, διώχνοντας ετούτες τις σκέψεις απ'το νου του, καθώς είδε το ραβδί του Σέλιρ'χοκ να κλονίζεται και τον μάγο να παραπατά.

Δύο απ'τα μικροσκοπικά κάτοπτρα θρυμματίστηκαν, τινάζοντας γυαλιά τριγύρω. Μια αναταραχή φάνηκε στο Κενό. Κι έπειτα, οι

κρύσταλλοι έπαψαν να γυαλίζουν, και το κόκκινο χρώμα των καλωδίων σκούρυνε.

Ο Σέλιρ'χοκ κατέβασε το ραβδί του. «Καπετάνιε,» είπε, «ο Άνεμος έφυγε. Μπορείς να δοκιμάσεις τις μηχανές.»

Ο Γεράρδος πήγε στη θέση του οδηγού της ακάτου και, πατώντας μερικά πλήκτρα, ζήτησε πάλι να γίνει ανάλυση του μηνύματος ΖΗΜΙΑ ΣΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ! Και έλαβε ένα άλλο μήνυμα: ΚΑΜΙΑ ΒΛΑΒΗ ΔΕΝ ΕΝΤΟΠΙΖΕΤΑΙ.

«Όλα είναι εντάξει,» είπε στους συντρόφους του, βγαίνοντας από την άκατο. «Χρειάζομαι μόνο λίγη βοήθεια, για να σπρώξω το σκάφος.»

Ο Βατράνος πλησίασε, θηκαρώνοντας το μαχαίρι του, και, μαζί, έσπρωξαν την άκατο πέρα από την άκρη του νησιού, αφήνοντάς την να αιωρηθεί στο Πορφυρό Κενό.

Ο Γεράρδος κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του και είδε ότι οι ιθαγενείς ακόμα τους παρατηρούσαν. Μάλλον, *θα είναι ευχαριστημένοι που αποπλέουμε και τους αφήνουμε στην ησυχία τους.*

«Νομίζω,» είπε στους συντρόφους του, «πως ήρθε η ώρα να φύγουμε από τούτο το νησί.»

Και, ένας-ένας, μπήκαν στην άκατο.

«Το μόνο πρόβλημα,» είπε ο Γεράρδος, καθισμένος στη θέση του οδηγού τώρα, «είναι πως το φινιστρίνι είναι σπασμένο. Κι αυτό σημαίνει ότι οι Άνεμοι θα μπαίνουν ελεύθερα στο σκάφος. Το οποίο μπορεί να αποδειχτεί πολύ άσχημο, αν πέσουμε σε *δυνατούς* Ανέμους–»

«Δε θα σταματήσουμε κάπου για ανεφοδιασμό, Καπετάνιε;» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Στο ίδιο μέρος μπορούμε ν'αλλάξουμε και το τζάμι.»

«Εκεί σκόπευα να καταλήξω κι εγώ, μάγε,» ένευσε ο Γεράρδος. «Κι επίσης, θέλω ν'αρχίσεις να μου φτιάχνεις εκείνους τους δύο χάρτες: αυτόν που δείχνει την πορεία προς το νησί όπου κατευθυνόμαστε, και αυτόν του ίδιου του νησιού.»

«Κανένα πρόβλημα.»

Ο Γεράρδος ενεργοποίησε τις μηχανές της ακάτου, και το μικρό σκάφος απομακρύνθηκε απ'την ακτή, διασχίζοντας το Πορφυρό Κενό.

«Κάνει έναν περίεργο ήχο,» παρατήρησε η Θεώνη. «Σαν το σκαρί του να τρίζει.»

«Έτσι όπως χτυπήθηκε, από τον ίδιο τον Δράκοντα κι από την πρόσκρουση στο νησί,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «θα πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι που κάνει *μόνο* αυτόν τον περίεργο ήχο.»

«Με τους Ανεμοσκόπους τι θα γίνει, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ. «Σκοπεύεις να ψάξεις γι'αυτούς;»

«Ναι–»

«Το βρίσκεις απαραίτητο;» τον διέκοψε η Ιωάννα.

«Δεν μπορώ να τους αφήσω στο έλεος των Ανέμων, Ιωάννα. Την Αλκυόνη την ξέρω χρόνια, και τον Φιλοπολίτη οφείλω να ομολογήσω πως τον έχω συμπαθήσει.»

«Μετά, όμως, αφότου τους βρούμε, θα τους αφήσουμε στο νησί όπου θα αγοράσουμε καύσιμα. Οι Ανεμοπομποί της Αλκυόνης είναι επικίνδυνοι!»

«Εντάξει,» υποσχέθηκε ο Γεράρδος, «θα το συζητήσουμε.» *Φτάνει να τους εντοπίσουμε, πρώτα,* πρόσθεσε σιωπηλά, επειδή δεν ήταν καθόλου βέβαιος ότι θα κατάφερναν να βρουν τους δύο Ανεμοσκόπους. Ήταν πολύ δύσκολο να βρεις κάποιον μέσα στον αχανή χώρο του Πορφυρού Κενού· ειδικά ύστερα από μια επίθεση του Δράκοντα!

Επιπλέον, η Αλκυόνη κι ο Φιλοπολίτης *έμοιαζαν να θέλουν να βγουν μες στον θηριώδη Άνεμο. Πολύ παράξενη συμπεριφορά, ακόμα και για ανθρώπους του είδους τους.* Ο Δράκοντας ήταν επικίνδυνος για όλους, Ανεμοσκόπους και μη· έτσι ήξερε ο Γεράρδος.

Ωστόσο, δε θα απομακρυνόταν από τούτο το σημείο του Κενού αν δεν έκανε πρώτα μερικούς κύκλους, προσπαθώντας να εντοπίσει τους δύο χαμένους του συντρόφους.

Έτσι, η μικρή άκατος κινήθηκε γύρω απ'το νησί όπου είχε προσκρούσει, ενώ ο Γεράρδος είπε στους επιβάτες του να κοιτάνε στις ακτές, αλλά και στο Κενό, μήπως δουν την Αλκυόνη ή τον Φιλοπολίτη.

Καμια επιτυχία, όμως, δεν είχε τούτη η μέθοδος. Και ο Γεράρδος αύξησε την τροχιά της έρευνάς του, κάνοντας μεγαλύτερο κύκλο γύρω απ'το νησί, και συμπεριλαμβάνοντας άλλα δύο νησιά.

Αλλά, και πάλι, κανείς δεν είδε ούτε την Αλκυόνη ούτε τον Φιλοπολίτη.

Ο Γεράρδος αύξησε ακόμα περισσότερο την τροχιά της έρευνάς του.

«Αν ο Δράκοντας τούς εγκατέλειψε περίπου την ίδια στιγμή που εγκατέλειψε κι εμάς, τότε δεν πρέπει να βρίσκονται μακριά, Καπετάνιε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Κι αν *δεν* τους εγκατέλειψε την ίδια στιγμή;»

«Τότε, πραγματικά, πιστεύεις ότι έχουμε πιθανότητες να τους βρούμε;»

Όχι, σκέφτηκε ο Γεράρδος, μένοντας σιωπηλός και συνεχίζοντας τον κύκλο.

«Αν είναι έξυπνοι, θα έχουν βγει στις ακτές του νησιού όπου βρέθηκαν,» είπε ο Βατράνος, παρατηρώντας την Αιωρούμενη Νήσο δίπλα απ'την οποία τώρα περνούσαν, «ώστε να μπορούμε ευκολότερα να τους εντοπίσουμε.»

«Εκτός αν δεν ξέρουν ότι ψάχνουμε γι’αυτούς,» είπε η Θεώνη.

«Μα, ακόμα κι έτσι, καλύτερα τους συμφέρει να είναι στις ακτές. Οποιοδήποτε σκάφος μπορεί να περάσει και να τους περισυλλέξει.»

Όταν ο Γεράρδος ολοκλήρωσε τον κύκλο, όμως, κανένας πάλι δεν είχε δει ούτε την Αλκυόνη ούτε τον Φιλοπολίτη.

«Νομίζω πως είναι ώρα να φύγουμε, Καπετάνιε,» είπε ο Σέλιρ’χοκ. «Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο. Πάμε να ανεφοδιάσουμε το σκάφος μας.»

Ναι, σκέφτηκε ο Γεράρδος, *δυστυχώς, αυτό φαίνεται να είναι το λογικότερο.*

Πατώντας μερικά πλήκτρα εμπρός του, διέγραψε πορεία επάνω στην οθόνη της ακάτου, και ενεργοποίησε τον αυτόματο πιλότο.

Σύντομα, θα έφταναν σ’ένα από τα τελευταία λιμάνια ανεφοδιασμού που μπορούσε να βρει κανείς στο Κενό. Μετά από εκεί, η πορφυρή απεραντοσύνη γινόταν πολύ πιο επικίνδυνη…

Βιβλίο Τέταρτο

Εξερευνώντας μια Αιωρούμενη Νήσο

.1.

Τα βασανιστικά όνειρα γαντζώνονταν στο μυαλό της σαν δάχτυλα καπνού, επίμονα και θολώνοντας τη σκέψη της.

Η Αλκυόνη προσπάθησε να κινήσει το κεφάλι της, και το υπόλοιπό της σώμα, για να ξεφύγει από τα όνειρα. Για να ξυπνήσει.

Ναι, το ήξερε ότι κοιμόταν, το καταλάβαινε, μα δεν της ήταν καθόλου εύκολο να ξεφύγει από την πυκνή ομίχλη του ύπνου, σαν κάτι... κάτι βασικό στον οργανισμό της να έλειπε.

Τελικά, τα κατάφερε. Άνοιξε τα βλέφαρά της και, μουδιασμένα, έτριψε τα μάτια της με την ανάστροφη των χεριών της.

Κοιτάζοντας το ταβάνι, είδε μια ενεργειακή λάμπα.

Πού *βρίσκομαι;*

Ανασηκώθηκε επάνω στο ξύλινο πάτωμα, κι αντίκρυ της ατένισε έναν άντρα να κάθεται σε μια καρέκλα, έχοντας τα πόδια του σταυρωμένα στο γόνατο και κρατώντας ένα ραβδί. Ένα εβένινο, κοντό ραβδί με μια γυάλινη σφαίρα στο ένα πέρας, μέσα στην οποία μια μαύρη ομίχλη αναδευόταν. Το δέρμα του άντρα ήταν κόκκινο, τα μακριά του μαλλιά και το μικρό γένι στο σαγόνι του λευκά. Το γκρίζο του βλέμμα εστιαζόταν στην Αλκυόνη.

«Εσύ με συνάντησες και μέσα στον Μακρινό Ταξιδευτή!» είπε η Ανεμοσκόπος. «Ποιος είσαι;»

«Και πάλι, μέσα στον Μακρινό Ταξιδευτή είμαστε,» αποκρίθηκε ο άντρας.

Η Αλκυόνη βλεφάρισε. Συνοφρυώθηκε. «Στην Άκρη;»

—ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ· ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠ'ΑΥΤΗΝ, ήχησε η φωνή του πλοίου μέσα στο δωμάτιο.

Η Αλκυόνη κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας για κάποιο φινιστρίνι· θέλοντας να διαπιστώσει κι η ίδια ότι, όντως, δεν βρίσκονταν στην Άκρη. Μα δεν είδε κανένα· στο δωμάτιο υπήρχε μονάχα μια πόρτα, κλειστή.

Ρώτησε: «Αν δεν είμαστε στην Άκρη, τότε πώς ο Μακρινός Ταξιδευτής είναι εδώ; Ήμουν στο Πηγάδι! Και...» Το συνοφρύωμά της βάθυνε, καθώς συνειδητοποίησε τι ήταν εκείνο που δεν πήγαινε καλά· τι ήταν το κάτι βασικό που έλειπε από τον οργανισμό της.

Δεν μπορούσε ν'ακούσει τους Ανέμους!

Προσπάθησε.

Τίποτα.

Άπλωσε το χέρι της και άγγιξε τους Ανεμοπομπούς στον αυχένα της. Δεν πάλλονταν όπως συνήθως· ήταν ακίνητοι, σαν πέτρες.

«Μην ανησυχείς,» της είπε ο ερυθρόδερμος άντρας· «έχουμε απλώς θολώσει τις αισθήσεις σου, για την ώρα.»

«Τις έχετε *θολώσει;*» Η Αλκυόνη ορθώθηκε. «Πώς μπορείτε να τις έχετε θολώσει;»

«Μ'ένα φάρμακο.»

«Δεν υπάρχει τέτοιο φάρμακο!»

«Τότε, προσπάθησε να έρθεις σ'επαφή με τους Ανέμους,» την προκάλεσε ο άντρας.

«Σου είπα, δεν μπορώ.»

«Επομένως, υπάρχει τέτοιο φάρμακο.»

«Γιατί με φέρατε εδώ;» απαίτησε η Αλκυόνη. «Τι θέλετε από μένα; Και γιατί μου είπες ψέματα; Το όραμά μου θα το έβρισκα στο Πηγάδι, όχι εκεί... εκεί που πάει ο Γεράρδος, όπου κι αν είν'αυτό το μέρος!»

«Πού είναι ο Γεράρδος τώρα;» ρώτησε ο ερυθρόδερμος άντρας.

«Δεν ξέρω. Και γιατί δεν απαντάς στις ερωτήσεις μου; –Ή, μάλλον, άστο· θέλω να φύγω από δω.»

Η μοναδική πόρτα του δωματίου ήταν πίσω απ'τον άντρα· η Αλκυόνη τον προσπέρασε και την πλησίασε. Εκείνος δεν έκανε καμια κίνηση για να την εμποδίσει. Η Ανεμοσκόπος έπιασε το πόμολο και το τράβηξε, βέβαιη πως θα έβρισκε την πόρτα κλειδωμένη· δεν ήταν, όμως: ήταν ξεκλείδωτη. Αλλά στο κατώφλι στεκόταν μια μαυρόδερμη γυναίκα, η οποία είχε μια μακριά μπλε ουλή στο δεξί μάγουλο. Τα μαλλιά της ήταν κοντά και γαλανά, και τα μάτια της έλεγαν *Δεν πρόκειται να πας πουθενά.*

«Γιατί έφυγες από την ομάδα του Γεράρδου;» ρώτησε ο άντρας, χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει. «Εκείνος σε έδιωξε;»

«Γιατί να σου πω;»

«Γιατί,» είπε η μαυρόδερμη γυναίκα στο κατώφλι της πόρτας, «σ'το ζητάμε ευγενικά. Μέχρι στιγμής.»

«Φύγε από μπροστά μου.» Η Αλκυόνη έκανε να τη σπρώξει–

–και βρέθηκε, μπρούμυτα, στο πάτωμα, χτυπώντας τη μύτη της.

Η γυναίκα με την ουλή είχε κινηθεί τόσο γρήγορα που η Ανεμοσκόπος δεν είχε καλά-καλά καταλάβει τι συνέβη, πώς την άρπαξε και πώς την πέταξε.

Ανασηκώθηκε στους αγκώνες, τρίβοντας τη μύτη της. Ευτυχώς, δεν την είχε σπάσει.

Πίσω της, άκουσε την πόρτα να κλείνει και τα βήματα της μαυρόδερμης γυναίκας να μπαίνουν στο δωμάτιο.

«Γιατί έφυγες από την ομάδα του Γεράρδου;» επανέλαβε ο άντρας στην καρέκλα. «Εκείνος σε έδιωξε;»

Η Αλκυόνη μούγκρισε, και σηκώθηκε απότομα. «Όχι, δε μ'έδιωξε εκείνος! Μας χτύπησε ο Δράκοντας, καθώς ήμασταν μέσα στην άκατο, αφότου το πλήρωμα είχε κάνει ανταρσία–»

«Γνωρίζω για την ανταρσία.»
«Γνωρίζεις; Πώς–;»
«Δεν έχει σημασία. Είπες ότι σας χτύπησε ο Δράκοντας; Ο γνωστός Άνεμος που ονομάζεται Δράκοντας;»
«Δεν υπάρχει άλλος Δράκοντας στο Πορφυρό Κενό.»
«Δηλαδή, ο Γεράρδος κι οι σύντροφοί του είναι νεκροί;»
«Δεν ξέρω.»
«Εσύ πώς βρέθηκες εκεί όπου βρέθηκες;»
«Ο Δράκοντας με οδήγησε.»
«Σε… οδήγησε;»
«Ναι,» είπε η Αλκυόνη. «Όσο παράξενο κι αν φαίνεται, με οδήγησε.»
«Και πώς βγήκες από την άκατο, εξαρχής;»
«Η καταπακτή άνοιξε. Από τον Δράκοντα.»
«Λες ψέματα.»
«Δε λέω ψέματα!»
«Φρουροί!» φώναξε ο ερυθρόδερμος άντρας, καθώς σηκωνόταν απ'την καρέκλα του.
Η πόρτα άνοιξε και δύο άντρες μπήκαν. Φορούσαν στολές που η Αλκυόνη αναγνώριζε: στολές της χωροφυλακής της Άκρης. *Πώς βρέθηκαν αυτοί οι Ανεμοχτυπημένοι διάολοι εδώ;*
«Πηγαίνετέ την στο αμπάρι όπου κρατούνται κι οι υπόλοιποι του πληρώματος του Γεράρδου,» πρόσταξε ο ερυθρόδερμος.
Οι φρουροί πλησίασαν την Αλκυόνη κι έκαναν να την πιάσουν απ'τους βραχίονες, δεξιά κι αριστερά. Εκείνη προσπάθησε να τους ξεφύγει, φωνάζοντας: «Όχι! Τι σκατά θέλετε από μένα; Δε σου είπα ψέματα! Δεν ξέρω πού σκατά είν'ο Γεράρδος!»
Ο ένας φρουρός τη γρονθοκόπησε, καταπρόσωπο, κάνοντάς τη να παραπατήσει και να γευτεί αίμα. Η Αλκυόνη έφτυσε στο πάτωμα. Οι δύο άντρες την άρπαξαν, απ'το δεξί και το αριστερό μπράτσο, και την έσυραν έξω απ'το δωμάτιο, ενώ εκείνη κλοτσούσε και διαμαρτυρόταν, φωνάζοντας και βρίζοντας.
Η Ζαφειρία έκλεισε την πόρτα και στράφηκε στον Τάμπριελ. «Νομίζετε ότι, πραγματικά, τη χρειαζόμαστε, Πρίγκιπά μου; Εξάλλου, τώρα έχουμε τους χάρτες.»
Ο Μακρινός Ταξιδευτής είχε ανασύρει όλες τις αποθηκευμένες πληροφορίες από το κεντρικό σύστημα της Ανεμομάχης, προτού την εγκαταλείψουν, τσακισμένη, μέσα στο Κενό· κι ανάμεσα στις πληροφορίες που είχε ανασύρει ήταν και ο χάρτης όπου διαγραφόταν η πορεία προς την Αιωρούμενη Νήσο που βρισκόταν το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο. Επίσης, μια γρήγορη έρευνα στο εσωτερικό του σκάφους, από τους ανθρώπους της χωροφυλακής και τη Ζαφειρία, είχε φέρει στα χέρια τους έναν ακόμα χάρτη: αυτόν ενός νησιού που ονομαζόταν Φέλ'κριβ ή

Φελ'κρίβ, κι επάνω του είχε ένα σωρό σημειώσεις και Χ. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως ετούτο ήταν το νησί που αναζητούσαν οι επαναστάτες.

«Οι χάρτες δε μας λένε πολλά από μόνοι τους,» απάντησε ο Τάμπριελ. «Είμαι βέβαιος πως η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ γνωρίζουν περισσότερα.»

«Αν όντως τους χτύπησε ο Δράκοντας, όμως, μάλλον δε θα είναι ζωντανοί. Κι αν είναι ζωντανοί, δε θα είναι σώφρονες.»

«Η Αλκυόνη ψεύδεται. Δεν της το είπα μόνο για να την τρομάξω.»

«Είστε βέβαιος, Πρίγκιπά μου;»

«Είμαι.» *Το πρόσωπό της το αποκάλυπτε πεντακάθαρα,* πρόσθεσε νοερά· *δε μου έλεγε όλη την αλήθεια. Έκρυβε πολλά.*

«Ανάμεσα στους υπόλοιπους κρατούμενους ίσως να αποδειχτεί πιο ομιλητική,» υπέθεσε η Ζαφειρία. *Κι έτσι, θα μάθουμε κι εμείς περισσότερα,* ήταν φανερό πως υπονοούσε, διότι στο αμπάρι όπου κρατείτο το πλήρωμα της *Ανεμομάχης* υπήρχαν, φυσικά, τηλεοπτικοί πομποί, για να παρακολουθείται.

«Ή, ίσως, λιγότερο. Μην ξεχνάς ότι εκείνη έφυγε μαζί με τον Γεράρδο, όταν το πλήρωμά του έκανε ανταρσία εναντίον του· άρα, ο Σκρά'ηγκεμ κι οι υπόλοιποι, μάλλον, δε θα τη βλέπουν και με τόσο καλό μάτι. Επιπλέον, κανένας ναυτικός του Κενού δεν πολυσυμπαθεί τους Ανεμοσκόπους, γιατί προκαλούν ένα σωρό προβλήματα μέσα στα πλοία.»

«Τότε, ίσως θα ήταν προτιμότερο να τη βασανίσουμε,» είπε η Ζαφειρία. «Έτσι, θα μας αποκαλύψει όλα όσα ξέρει.»

«Μα, αυτό ήδη έχουμε αρχίσει να το κάνουμε.»

Η Μαύρη Δράκαινα τον κοίταξε ερωτηματικά, μπερδεμένη.

Ο Τάμπριελ δεν θέλησε να εξηγήσει περισσότερο. Πέρασε από δίπλα της, άνοιξε την πόρτα της καμπίνας, και βγήκε.

* * *

Οι φρουροί –τους οποίους είχε ταλαιπωρήσει αξιοσημείωτα σε όλο το δρόμο μέχρι εδώ– την έσπρωξαν, βίαια, πέρα απ'το κατώφλι και έκλεισαν την πόρτα πίσω της. Η Αλκυόνη, από τη φόρα, παραπάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι και κουτρουβάλησε επάνω στα υπόλοιπα.

Ευτυχώς, δεν ήταν πολλά, και σύντομα βρέθηκε πεσμένη σ'ένα κρύο, μεταλλικό πάτωμα, μουγκρίζοντας απ'τον πόνο στη μέση της και στον αριστερό της γοφό. «Γαμημένα γουρούνια…!» γρύλισε, κάτω απ'την ανάσα της.

Ανασηκώθηκε, και παραμέρισε από το μέτωπό της μια σγουρή τούφα απ'τα κοντά, μαύρα της μαλλιά.

Και είδε πολλά μάτια να την κοιτάζουν.

Τα πρόσωπα τα αναγνώριζε.

«Σκρά'ηγκεμ!» σφύριξε, εστιάζοντας το βλέμμα της στον Κρά'αν, καθώς ορθωνόταν.

«Η Αλκυόνη…» είπε ο Σκρά'ηγκεμ, ατενίζοντάς τη δολοφονικά. «Τι κάνεις εσύ εδώ;»

«Είχες συμμαχήσει εξαρχής μ'αυτούς τους ανθρώπους;» φώναξε η Αλκυόνη. «Γι'αυτό πρόδωσες τον Γεράρδο, ελεεινό μυρμήγκι;»

«*Συμμαχήσει;*» σφύριξε ο Σκρά'ηγκεμ. «Σου μοιάζει να έχουμε *συμμαχήσει* μαζί τους; Όλοι μας;» Έκανε μια κυκλική κίνηση με ένα απ'τα χέρια του, για να συμπεριλάβει όσους βρίσκονταν γύρω του. «Ή σου μοιάζει πως είμαστε κλειδαμπαρωμένοι εδώ κάτω; *Φυλακισμένοι;*»

«Σας φυλάκισαν; Πώς;»

«Είναι εδώ κι ο Γεράρδος, Αλκυόνη;» Η φωνή ήρθε από δίπλα, κι η Ανεμοσκόπος στράφηκε, για να δει τον Βενμίλιο να σηκώνεται από μια γωνία του σκιερού αμπαριού και να πλησιάζει· το μηχανικό του πόδι έκανε κλικ-κλακ-κλοκ.

«Όχι.»

«Κι εσύ πώς βρέθηκες εδώ;» απαίτησε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Εγώ,» είπε η Αλκυόνη, «δεν μπορώ να καταλάβω πώς εσείς βρεθήκατε εδώ!»

«Μας επιτέθηκαν,» της απάντησε ο Σέλκιος, καθώς η κοντή του μορφή περνούσε ανάμεσα από δύο άλλους, «και μας εμβόλισαν. Με το παλιό σκάφος του Γεράρδου! Ή έτσι λέει ο Σκρά'ηγκεμ, που το είδε νάρχεται ολοκάθαρα.»

«Αμφισβητείς τον Καπετάνιο σου, Σέλκιε;» γρύλισε ο Κρά'αν. «Σας είπα: ήταν το παλιό πλοίο του Γεράρδου, ο Μακρινός Ταξιδευτής, και τώρα είμαστε μέσα του!»

«Δηλαδή,» απόρησε η Αλκυόνη, «αυτοί οι τύποι εμφανίστηκαν από το πουθενά και σας επιτέθηκαν;»

«Δεν πέφτεις και πολύ έξω,» της είπε ο Βενμίλιος. «Τα πράματα κάπως έτσι έχουνε.»

«Ακόμα, όμως, δε μας είπες πώς βρέθηκες εσύ εδώ!» τόνισε ο Σκρά'ηγκεμ.

Ναι… πώς *βρέθηκα* εγώ εδώ. Καλή ερώτηση, σκέφτηκε η Αλκυόνη, κοιτάζοντας το πάτωμα· και μουρμούρισε, περισσότερο στον εαυτό της παρά σε κανέναν άλλο: «Οι Ανεμοπομποί μου;… Έτσι με βρήκαν;» *Είχαν δίκιο η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ; Πράγματι, με παρακολουθούσαν;*

«Τι είπες; Μίλα δυνατά!» φώναξε ο Σκρά'ηγκεμ.

Η Αλκυόνη τον αγριοκοίταξε. «Μην προστάζεις εμένα, αξιοθρήνητο μυρμήγκι!»

«Θα σε γδάρω ζωντανή!»

Ο Γρύπας τράβηξε πίσω τον Σκρά'ηγκεμ, καθώς εκείνος ήταν

έτοιμος να χιμήσει στην Ανεμοσκόπο. «Δεν έχει ουσία το πράμα, Καπετάνιε. Είμαστε όλοι κλειδωμένοι δω μέσα.»

«Τι συνέβη, Αλκυόνη;» ρώτησε ο Βενμίλιος. «Είναι καλά ο Γεράρδος;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω. Μας χτύπησε ο Δράκοντας–»

«Ο Δράκοντας;» αναφώνησε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Ναι,» είπε η Αλκυόνη. «Κι εμφανίστηκε... απρόσμενα. Δεν τον είδαμε να πλησιάζει, όπως θάπρεπε. Ήρθε σαν...» συνοφρυώθηκε, «σαν συγκέντρωση Ανέμων–»

Ο Σκρά'ηγκεμ μούγκρισε: «Ασυναρτησίες...»

«Τέλος πάντων! Δεν περίμενα να καταλάβεις εσύ, έτσι κι αλλιώς –κανένας από σας! Αλλά το θέμα είναι ότι μας χτύπησε ο Δράκοντας. Ο Φιλοπολίτης άνοιξε την καταπακτή της ακάτου, γιατί... είχε λόγο να το κάνει... και βγήκαμε–»

«Μέσα *στο* Δράκοντα;» εξεπλάγη ο Εφόριος, κοιτάζοντάς την λες κι ήταν τρελή.

«Εγώ κι ο Φιλοπολίτη βγήκαμε,» διευκρίνισε η Αλκυόνη· «οι άλλοι μείνανε στο σκάφος. Και δεν ξέρω, μετά, τι έγινε μ'αυτούς.»

«Κι εσύ πώς κατέληξες εδώ;» ζήτησε να μάθει ο Σκρά'ηγκεμ. «Κι ο Φιλοπολίτης γιατί δεν είναι μαζί σου;»

«Ο Φιλοπολίτης... εμ... έφυγε.» *Τι να τους πω τώρα γι'αυτό το θέμα; Δε θα καταλάβουν.* «Και εμένα κάποιος με χτύπησε στο κεφάλι, από πίσω, όταν είδα μια άκατο και την πλησίασα. Είχαμε βρεθεί σ'ένα απ'τα νησιά που περιτριγυρίζουν το Πηγάδι· ξέχασα να σας το αναφέρω αυτό.»

«Τα πράματα που λες δε βγάζουνε κανένα αναθεματισμένο νόημα!» είπε ο Σκρά'ηγκεμ, τινάζοντας νευρικά δύο από τα χέρια του και κάνοντας πέρα-δώθε τις κεραίες του.

«Ποιοι είναι οι άνθρωποι που σας κρατάνε εδώ;» ρώτησε η Αλκυόνη.

«Ο αρχηγός τους μου είπε ότι ονομάζεται Τάμπριελ, και με ρώτησε για τον Γεράρδο και τους επιβάτες του.»

«Του απάντησες;»

«Φυσικά και του απάντησα, μπας και μας αφήσει να φύγουμε· αλλά δε βλέπω φως από πουθενά!»

«Αυτός ο άνθρωπος Σκρά'ηγκεμ είναι, κατά πάσα πιθανότητα, πράκτορας της Παντοκράτειρας,» είπε η Αλκυόνη.

«Και τι με νοιάζει μένα; Κι οι δυο φίλοι του Γεράρδου τέτοιοι πρέπει να ήτανε, εξάλλου!»

«Δεν ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας· είμαι σίγουρη.»

Τα στενά μάτια του Σκρά'ηγκεμ στένεψαν ακόμα περισσότερο. «Πώς είσαι σίγουρη;»

«Φοβόνταν μην τους βρουν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας,

γι’αυτό είμαι σίγουρη.»

«Και πού ξέρεις τι φοβόνταν, ε; Ήσουν κι εσύ στην όλη συνωμοσία, ώστε!»

«Σε *καμία* συνωμοσία δεν ήμουν, παρανοϊκό μυρμήγκι! Μόνο ο Γεράρδος ήξερε ποιοι πραγματικά ήταν η Ιωάννα κι ο Σέλιρ’χοκ. Απλά, έτυχε να...» Η Αλκυόνη άγγιξε τους Ανεμοπομπούς στον αυχένα της: ακίνητοι, τόσο ακίνητοι. «Έτυχε να βρεθώ σε μια συζήτησή τους, που λέγανε ότι δε θέλανε να τους εντοπίσει κανένας πράκτορας της Παντοκράτειρας.»

«Αυτό μόνο;»

«Ναι, αυτό μόνο.» *Γιατί οι Ανεμοπομποί μου δε λειτουργούν πια; Και τι είδους φάρμακο είν’αυτό που μου έδωσαν και δεν μπορώ να αισθανθώ τους Ανέμους;*

Σύμφωνα με ό,τι γνώριζε –και, μα το Κενό και τον Δράκοντα, πίστευε πως γνώριζε τα *πάντα* για το συγκεκριμένο θέμα– δεν υπήρχε φάρμακο που να ακυρώνει τις δυνάμεις ενός Ανεμοσκόπου.

«Δεν έχω κάτι άλλο να σας πω,» είπε στον Σκρά’ηγκεμ και στο πλήρωμα του Γεράρδου, και βάδισε προς μια γωνία του αμπαριού, για να καθίσει εκεί και ν’ακουμπήσει την πονεμένη πλάτη της στον τοίχο.

Οι ναύτες άρχισαν να μιλάνε αναμεταξύ τους, σηκώνοντας βαβούρα.

Ενώ εκείνη συνέχιζε να αναρωτιέται πώς ήταν δυνατόν να υπάρχει φάρμακο που να μουδιάζει τις αισθήσεις ενός Ανεμοσκόπου· και πώς ήταν δυνατόν να μη γνωρίζει γι’αυτό.

Αλλά, αν υπήρχε τέτοιο φάρμακο, θα έκανε και τους Ανεμοπομπούς της να πάψουν να πάλλονται;

Ίσως, αφού οι Ανεμοπομποί ήταν συνδεδεμένοι με το νευρικό της σύστημα. Αλλά, και πάλι, ήταν περίεργο...

Η Αλκυόνη αναστέναξε. Δεν ήξερε πόσο θα μπορούσε να το αντέξει αυτό. Δεν ήξερε πόσο θα μπορούσε ν’αντέξει να είναι αποκομμένη απ’τους Ανέμους.

Ήλπιζε η επίδραση του φαρμάκου να περνούσε σύντομα.

.2.

Η Άβαρνιθ ήταν ένα μικρό νησί στα πέρατα της ευρύτερης περιοχής που οι ναυτικοί και οι ταξιδευτές αποκαλούσαν «γνωστό Πορφυρό Κενό». Μετά από εκεί, τα μέρη ήταν κυρίως αχαρτογράφητα και, σύμφωνα με τις φήμες, πολύ πιο επικίνδυνα. Ορισμένοι, μάλιστα, έλεγαν πως φυσούσαν και Άνεμοι ισχυρότεροι από τον Δράκοντα, και πως περιφέρονταν φτερωτοί γίγαντες με πελώρια στόματα που καταβρόχθιζαν νησιά ολόκληρα.

Το μεγαλύτερο μέρος της Άβαρνιθ ήταν λοφώδες και δασώδες, ενώ στο κέντρο του νησιού υψωνόταν ένα ψηλό, λιγνό βουνό: μια κάθετη, απότομη στήλη πέτρας. Η μεγαλύτερη πόλη του νησιού (που επίσης ονομαζόταν Άβαρνιθ) βρισκόταν στις ακτές του οι οποίες κοίταζαν προς το Πηγάδι· όχι, βέβαια, πως το Πηγάδι φαινόταν από εδώ, τόσα μίλια Κενού μακριά, όμως αυτός ήταν ένας εύκολος τρόπος για να προσανατολίζονται οι ναυτικοί, αφού στο Πορφυρό Κενό δεν υπήρχε Βορράς, για να μπορεί κανείς να βρει έτσι το δρόμο του. Η πόλη Άβαρνιθ είχε ένα αρκετά μεγάλο λιμάνι, για τα δεδομένα μιας τέτοιας παραμεθόριας περιοχής, και κάμποσοι ταξιδευτές σταματούσαν εδώ, για να ξεκουραστούν ή για να ανεφοδιαστούν.

Ο Γεράρδος είχε ξανάρθει, και όφειλε να ομολογήσει ότι δεν το πολυσυμπαθούσε ετούτο το μέρος, καθώς συγκέντρωνε, εκτός των άλλων, και διάφορους σκιώδεις απατεώνες και εγκληματίες, που προτιμούσαν να μη βρίσκονται σε κεντρικά σημεία του Πορφυρού Κενού.

Ωστόσο, ήταν βέβαιος πως εδώ θα έβρισκε διαλύτη για την άκατό του… αν είχε, ασφαλώς, αρκετά χρήματα για να πληρώσει γι'αυτόν. Ή αν έβρισκε να δώσει στον έμπορο κάτι άλλο που ήθελε. Το πρόβλημα ήταν ότι εκείνος κι οι σύντροφοί του βρίσκονταν, αυτή τη στιγμή, σε μια κάποια χρηματική δυσχέρεια· ή, ακριβέστερα, ήταν άφραγκοι, εκτός αν ο Σέλιρ'χοκ είχε κάποιο μαγικό τρόπο να εμφανίσει χρήματα, ή αν κάποιος έκρυβε χρήματα μέσα στα ρούχα του, χωρίς ο Γεράρδος να το γνωρίζει ή να το έχει ψυλλιαστεί.

Δεν το είχαν, πάντως, συζητήσει καθόλου το θέμα, τις τρεις ημέρες που χρειάστηκαν μέχρι να φτάσουν στην Άβαρνιθ, καθώς όλοι τους ήξεραν πως, είτε το συζητούσαν είτε όχι, η κατάσταση είχε όπως είχε, και εκείνοι δεν είχαν άλλη επιλογή απ'το να επισκεφτούν την εν λόγω νήσο· διαφορετικά, θα ξέμεναν στο Κενό, και θα γίνονταν έρμαια των Ανέμων.

Τώρα ήταν η αυγή της τέταρτης ημέρας, καθώς έμπαιναν στο

λιμάνι της Άβαρνιθ και σταματούσαν πλάι σε μια από τις ξύλινες προβλήτες. Η ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΔΙΑΛΥΤΗ είχε πέσει στο 3,33%.

Ο Γεράρδος άνοιξε την καταπακτή του σκάφους και βγήκε, ακολουθούμενος από τους συντρόφους του. Η μικρή πόλη εμπρός τους ήταν χτισμένη από γκρίζα πέτρα και ξύλο, και τα οικήματά της είχαν διάφορα διακοσμητικά λαξεύματα πάνω από τις πόρτες και τα παράθυρά τους. Σκάλες, πάρα πολλές σκάλες, φαίνονταν παντού, καθώς το μέρος ήταν οικοδομημένο στην πλαγιά ενός λόφου. Δέντρα υπήρχαν σχεδόν σε κάθε γωνία, και λουλούδια σε κάθε μπαλκόνι και παράθυρο. Η πόλη ήταν, αναμφίβολα, όμορφη σαν ζωγραφιά, και κατοικείτο κυρίως από γαλανόδερμους, γηγενής ανθρώπους.

Ο Γεράρδος έδεσε την άκατό του σε μια δέστρα της προβλήτας, και είπε στους συντρόφους του: «Τώρα που είμαστε εδώ, πρέπει να σκεφτούμε τι θα κάνουμε. Κανείς δε θα μας δώσει διαλύτη Κενού τζάμπα, γι'αυτό θέλω κατ'αρχήν να ξέρω τι έχει ο καθένας σας που μπορεί να πουληθεί, ή που, τουλάχιστον, έχει κάποια ανταλλακτική αξία.»

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό και υπήρχαν μαύροι κύκλοι γύρω απ'τα μάτια της, γιατί δεν κοιμόταν καλά τις τρεις ημέρες που χρειάστηκε να ταξιδέψουν ώσπου να φτάσουν εδώ· οι Άνεμοι που έμπαιναν στην άκατο από το σπασμένο φινιστρίνι την ταλαιπωρούσαν. «Εκτός απ'το πιστόλι μου και το ξιφίδιό μου, δεν έχω τίποτ'άλλο επάνω μου που να μπορεί να πουληθεί ή να ανταλλαχτεί, Γεράρδε,» είπε.

«Εγώ έχω μόνο το ραβδί μου,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «το οποίο δεν πωλείται. Και αυτό,» πρόσθεσε, τραβώντας ένα πιστόλι μέσα απ'τον χιτώνα του, «το οποίο μπορούμε να πουλήσουμε, αν χρειαστεί.»

Ο Βατράνος ύψωσε το μαχαίρι του, δίχως να μιλήσει.

Η Θεώνη είπε: «Δεν έχω τίποτα.»

Το βλέμμα του Βατράνου στράφηκε στη μεριά της. «Κι όμως, κάτι έχεις… έτσι δεν είναι;»

«Όχι.» Η Θεώνη πισωπάτησε, απομακρυνόμενη από τον λευκόδερμο άντρα και ακουμπώντας το ένα της χέρι στο στήθος της.

«Αυτό που κρύβεις εκεί–»

«Πώς ξέρεις εσύ τι κρύβει, Βατράνε;» τον διέκοψε ο Γεράρδος.

«Το είδα μια φορά να κρέμεται από το λαιμό της, Καπετάνιε.»

«Δεν είναι για πούλημα!» διαμαρτυρήθηκε η Θεώνη. «Είναι ιερό!»

«Και μπορεί, επίσης, να σε μπλέξει πολύ, πολύ άσχημα,» τόνισε ο Γεράρδος. «Θα τύχει κι άλλοι να το δουν, όπως ο Βατράνος.»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Δε με νοιάζει. Δε θα το δώσω.»

«Και τι θα γίνει;» είπε, απότομα, ο Βατράνος, αρπάζοντάς την απ'το μπράτσο. «Θα ξεμείνουμε σε τούτο το Ανεμοχτυπημένο νησί εξαιτίας σου;»

«Τι πράγμα είναι αυτό για το οποίο μιλάτε;» θέλησε να μάθει η Ιωάννα.

«Η Θεώνη είναι ιέρεια της Αρτάλης–» άρχισε ο Γεράρδος· και διέκοψε τον εαυτό του, για να πει στη Θεώνη: «Μην ανησυχείς· η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ είναι οι μόνοι άνθρωποι που δεν πρόκειται να σε προδώσουν.» Και στον Βατράνο: «Πάρε τα χέρια σου από πάνω της.»

«Όπως θες, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Προσπαθώ να τη λογικέψω μονάχα.»

«Να κοιτάς να λογικέψεις τον εαυτό σου!» του είπε η Θεώνη, ρίχνοντάς του ένα οργισμένο βλέμμα.

«Πιστεύετε ότι, με το περιδέραιό της, θα αγοράσουμε αρκετό διαλύτη για να φτάσουμε στον προορισμό μας;» απόρησε η Ιωάννα. «Τα περιδέραια των ιερειών της Αρτάλης δεν έχουν τόσο μεγάλη αξία.»

«Πώς το ξέρεις εσύ;» είπε ο Βατράνος. «Ποιοι είστε, τελικά, εσείς οι δύο; Και πού ακριβώς είναι αυτός ο 'προορισμός μας' που αναφέρετε; Και τι πάτε να κάνετε εκεί;»

Η Ιωάννα, ο Σέλιρ'χοκ, κι ο Γεράρδος αλληλοκοιτάχτηκαν για μια στιγμή· και μια σιωπηλή συμφωνία έγινε ανάμεσά τους: Αν ήταν να συνεχίσουν ετούτο το ταξίδι, θα χρειάζονταν βοήθεια· επομένως, καλά θα έκαναν να μιλήσουν ξεκάθαρα στους δύο συντρόφους τους. Δεν ήταν ωφέλιμο να υπάρχουν τέτοιου είδους μυστικά ανάμεσά τους. Δεν ήταν πλέον πλήρωμα, Καπετάνιος, και επιβάτες. Τώρα, ήταν πέντε ταξιδευτές του Κενού που προσπαθούσαν να επιβιώσουν… και να φέρουν σε πέρας μια αποστολή, που είχε, ξαφνικά, δυσκολέψει πολύ.

«Θα έρθετε μαζί μας, αν σας πούμε αυτά που ζητάτε,» δήλωσε η Ιωάννα στον Βατράνο και τη Θεώνη. «Μαθαίνοντας, δεν υπάρχει επιστροφή.»

«Λες κι υπήρχε αλλιώς…» σχολίασε ο λευκόδερμος άντρας.

Η Θεώνη ένευσε. «Εντάξει.»

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Γεράρδος, «όταν έχετε έρθει μαζί μας, θα είστε πλέον σαν εμάς.»

«Τι σημαίνει 'σαν εσάς';» ρώτησε ο Βατράνος.

«Αυτή είναι η μόνη εξήγηση που μπορούμε να δώσουμε τώρα. Συμφωνείτε με τους όρους μας;»

«Όπως είπα, έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει επιστροφή, οπότε δε βλέπω να έχω τίποτα να χάσω, Καπετάνιε. Είμαι μαζί σας.»

Ο Γεράρδος κοίταξε τη Θεώνη.

«Εντάξει,» είπε εκείνη πάλι, αν και ήταν φανερό πως η όλη

μυστικότητα του θέματος την είχε ανησυχήσει.

«Τι έχετε ακούσει για την Επανάσταση;» ρώτησε η Ιωάννα.

Ο Βατράνος συνοφρυώθηκε. «Την Επανάσταση κατά της Παντοκρατορίας, εννοείς;»

«Ναι.»

«Είστε επαναστάτες;»

«Ναι.»

Ο Βατράνος γέλασε. «Μα όλους τους θεούς! Σας έψαχνα από τότε που άκουσα για σας!»

«Με συγχωρείς;»

«Είχα ακούσει για σας, και ήθελα να ενταχθώ. Μα δεν ήξερα πού να σας βρω–»

«Αν ήξερες πού να μας βρεις, Βατράνε, θα μας είχε βρει κι η Παντοκράτειρα,» είπε ο Σέλιρ’χοκ.

Ο Βατράνος μειδίασε. «Σωστά. Σας έψαξα, όμως, όσο μπορούσα, προσπαθώντας να μην τραβήξω καμια ανεπιθύμητη προσοχή επάνω μου, όπως αυτή της χωροφυλακής της Άκρης. Στο τέλος, βέβαια, δε βρήκα τίποτα. Το παραμικρό ίχνος. Νόμισα πως είστε κάποιος απ’τους πολλούς αστικούς μύθους της Άκρης. Αλλά δεν είστε! Χα!»

Ο Γεράρδος αναποδογύρισε τα μάτια, λέγοντας στην Ιωάννα: «Φαίνεται πως πέσαμε πάνω σ’ένα παραπάνω από ενθουσιώδες νέο μέλος.»

«Ο ενθουσιασμός μπορεί να αποδειχτεί επικίνδυνος,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Δε θα είμαι ενθουσιώδης, αν αυτό είναι το πρόβλημα,» είπε ο Βατράνος, κρύβοντας το χαμόγελό του μ’έναν μορφασμό.

Ο Σέλιρ’χοκ συνέχισε από εκεί όπου η Ιωάννα είχε αφήσει την ενημέρωση των δύο τους συντρόφων: «Το μέρος όπου κατευθυνόμαστε είναι ένα νησί στα μακρινότερα σημεία του Πορφυρού Κενού· και μας ενδιαφέρει γιατί έχουμε πληροφορίες πως εκεί βρίσκεται ένα απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο.»

«Ο χάρτης που έκανες μέσα στην άκατο ήταν ο χάρτης αυτού του νησιού, σωστά;» ρώτησε ο Βατράνος.

Ο Σέλιρ’χοκ ένευσε. «Σωστά.»

«Τι είναι ο Ενιαίος Κόσμος;» θέλησε να μάθει η Θεώνη.

«Ο Ενιαίος Κόσμος… είναι μια θεωρία, βασικά. Υποτίθεται ότι… ή, μάλλον, δεν υποτίθεται, είναι πολύ πιθανό πως ο κόσμος μας ήταν, κάποτε, ενιαίος και μετά έσπασε–»

«Δεν το αφήνουμε τούτο για κάποια άλλη στιγμή, μάγε;» πρότεινε η Ιωάννα.

«Ναι,» συμφώνησε ο Σέλιρ’χοκ. «Καλύτερα κάποια άλλη στιγμή. Η θεωρία του Ενιαίου Κόσμου δεν είναι κάτι για το οποίο συζητάς ενώ στέκεσαι σε μια προβλήτα.»

«Κάποιος μάς πλησιάζει,» είπε ο Βατράνος, κοιτάζοντας ανάμεσα απ'τον Γεράρδο και τον μαυρόδερμο μάγο.

Ο άντρας ήταν μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμος, και πορφυρομάλλης, με θολά πράσινα μάτια. Φορούσε φαρδύ, γκρίζο παντελόνι και επίσης φαρδιά, τριμμένη μπλούζα, η οποία ήταν μακριά και τα μανίκια της έκρυβαν τα χέρια του. Βάδιζε ξυπόλυτος, και στο κεφάλι του είχε ένα καπέλο με λοξό σχήμα, που έμοιαζε ουσιαστικά να καλύπτει μόνο τη μια μεριά του κεφαλιού του.

«Καλ'μέρα!» χαιρέτησε, ζυγώνοντας. «Είμ'εδώ για το φόρο. Από πού είστε; Σεργήλιοι;»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ναι. Και πέσαμε σε καταιγίδα, όπως θα μπορείς να δεις.» Έδειξε την άκατό τους, που το μπροστινό της φινιστρίνι ήταν σπασμένο και τα ιστία της διαλυμένα.

«Τη σκαπουλάρατε. Να φχαριστείς τους θεούς, σύντροφε. Και να μου δίνεις δέκα ακτίνια, αν θες.» Άπλωσε το χέρι του· τα δάχτυλά του φανερώθηκαν από την άκρη του μανικιού της τριμμένης του μπλούζας.

«Δεν έχουμε λεφτά.»

«Δυστυχές. Πρέπει να πληρώσετε, όμως...» Τα θολά πράσινα μάτια του άντρα τον ατένιζαν ανέκφραστα.

«Θα σε πληρώσουμε αργότερα,» είπε ο Γεράρδος. «Κράτα αυτό ως εγγύηση.» Τράβηξε το πιστόλι απ'τη ζώνη του και του το έδωσε.

Ο γαλανόδερμος άντρας το πήρε. «Καλώς, φίλε. Καλωσήρθατε στην Άβαρνιθ,» αποκρίθηκε, και αποχώρησε, στρέφοντάς τους την πλάτη.

«Πού θα σε βρω, όταν έχω τα λεφτά;» του φώναξε ο Γεράρδος.

Ο άντρας έδειξε ένα μικρό, ξύλινο οικοδόμημα κοντά στις προβλήτες: ένα από τα οικήματα των φυλάκων του λιμανιού.

«Αναρωτιέμαι πώς σκέφτεσαι, Καπετάνιε, να αποκτήσουμε έστω και δέκα ακτίνια,» είπε ο Βατράνος.

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα, ακόμα.»

«Εγώ έχω.»

Ο Γεράρδος ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Και είμαι σίγουρος πως δε θα το εγκρίνεις. Αλλά ίσως νάναι η μοναδική λύση.»

Ο Γεράρδος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του, ρίχνοντας ένα σκοτεινό βλέμμα στον Βατράνο.

«Ναι,» είπε εκείνος, «είναι αυτό που νομίζεις. Ποτέ κανείς δεν ξεχνά το πρώτο του επάγγελμα.»

«Και πιστεύεις ότι τα χρήματα που θα καταφέρεις να κλέψεις θα μας φτάσουν, εκτός από την πληρωμή του φόρου, και για ν'αγοράσουμε αρκετή ποσότητα διαλύτη ώστε να πάμε στον προορισμό μας και να επιστρέψουμε κιόλας; Για να μην αναφέρω

και το γεγονός ότι χρειαζόμαστε και τρόφιμα. Τα λιγοστά που ήταν στην άκατο μετά βίας μάς έφτασαν ώς εδώ–»

«Και δεν ήταν και τίποτα το εύγευστο,» σχολίασε ο Βατράνος.

«Συγνώμη που δεν ήταν της αρεσκείας σου, Βατράνε.»

«Δεν παραπονιέμαι, Καπετάνιε· λέω αυτό που αισθάνθηκε η γλώσσα μου τρώγοντας.

»Όπως και νάχει, πάντως, ναι, νομίζω ότι θα μπορούσα να κλέψω αρκετά χρήματα για να κάνουμε όλα όσα είπες. Στην Άβαρνιθ μαζεύονται ένα σωρό ελεεινοί μπαγαπόντηδες, και ο νόμος δε φυλάει τα πράματα και τόσο καλά, όπως ξέρεις. Θα μπορούσαμε να οργανώσουμε κάτι, για να βουτήξουμε μια αξιόλογη ποσότητα από κάποιον από δαύτους· μια ποσότητα που θα μας φτάσει και για να πάρουμε διαλύτη και τρόφιμα, και για να φτιάξουμε την άκατο.» Έδειξε το σκάφος τους. «Δε μπορούμε να ταξιδέψουμε σε τούτα τα χάλια.»

«Έχεις δίκιο σ'αυτό το τελευταίο,» συμφώνησε ο Γεράρδος.

«Καπετάνιε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, διακόπτοντάς τους, «ασχέτως της κατάστασης του σκάφους, μια άκατος είναι εξαιρετικά επικίνδυνη όταν θέλει κάποιος να κάνει μεγάλα ταξίδια στο Κενό, όπως πολύ καλά γνωρίζεις· κι εμείς, σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, έχουμε ακόμα πεντακόσια μίλια Κενού να διασχίσουμε, προτού φτάσουμε στον προορισμό μας. Το οποίο, νομίζω, μπορεί να θεωρηθεί μεγάλο ταξίδι. Επιπλέον, θα πρέπει μετά να επιστρέψουμε από εκεί και να πάμε πάλι στην Άκρη. Αποκλείεται να τα καταφέρουμε όλα τούτα μέσα σε μια άκατο, όσο κι αν την επιδιορθώσουμε.»

Ο *μάγος, ως συνήθως, μιλά σαν έμπειρος ταξιδευτής του Κενού. Κι έχει δίκιο, πανάθεμά τον,* σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Απόλυτο δίκιο. Μακάρι να μην είχε· μακάρι να έκανε λάθος· γιατί τότε η κατάσταση στην οποία είχαν όλοι τους βρεθεί θα φαινόταν λιγότερο ανέλπιδη. Όμως δεν ήταν έτσι…*

«Μας λες ότι είμαστε καταδικασμένοι,» είπε ο Βατράνος στον Σέλιρ'χοκ· «αλλά, συγχρόνως, ακούγεσαι σα νάχεις κάποιο σχέδιο στο μυαλό σου.»

Ο μάγος κούνησε το κεφάλι. «Όχι σχέδιο. Μια σκέψη μονάχα.» Και προς τον Γεράρδο: «Καθώς πλησιάζαμε την Άβαρνιθ, παρατήρησα, δίπλα απ'την πόλη και μέσα στα δάση, ένα μέρος γεμάτο…» ανασήκωσε τους ώμους, «σκουπίδια. Κομμάτια παλιών πλοίων. Και νομίζω πως πρόσεξα και μερικά καράβια που ήταν ολόκληρα εκεί, όχι διαλυμένα.»

«Ναι,» είπε ο Γεράρδος, «είναι κάτι παρόμοιο του Κοιμητηρίου της Άκρης. Δεν πιστεύω να βρούμε τίποτα χρήσιμο σ'αυτό το μέρος.»

«Αντιθέτως, Καπετάνιε, αν τα παρατημένα πλοία είναι παλιά…

πολύ παλιά… ίσως να βρούμε.»

«Τι εννοείς, πολύ παλιά;»

«Γνωρίζεις, φυσικά, πώς ήταν τα παλιά σκάφη του Κενού, προτού αρχίσουν να χρησιμοποιούνται αυτά με τον διαλύτη…»

«Δεν το γνωρίζω,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος. «Από τότε που ήρθα εγώ στην Άκρη, τουλάχιστον, τα πλοία κινούνταν με διαλύτη.»

«Δεν είσαι από την Άκρη;»

«Όχι.» *Κι εδώ είναι που πάλι ξεκινούν οι περιττές ερωτήσεις για το παρελθόν μου.* Έτσι, αποφάσισε να προλάβει τον μάγο: «Είμαι από τη Χάρνταβελ. Στην Άκρη, δε βρίσκομαι παρά μερικά χρόνια. Όμως δεν έχω ακούσει ότι τα πλοία λειτουργούσαν ποτέ με κάποιον άλλο τρόπο.»

Ο Σέλιρ'χοκ συνοφρυώθηκε. «Από τη Χάρνταβελ; Θα ήθελα πολύ να μάθω πώς κατέληξες εδώ, Καπετάνιε. Κάποια άλλη στιγμή, ίσως.»

(*Όχι, μάγε, δεν θα ήθελες να μάθεις,* σκέφτηκε ο Γεράρδος, αλλά προτίμησε να μη μιλήσει.)

Και άλλαξε θέμα: «Παλιότερα, τα πλοία του Κενού λειτουργούσαν όπως λειτουργούν και πολλά άλλα πολύπλοκα οχήματα: με την ενέργεια που τους πρόσφερε κάποιος μάγος–»

«Εννοείς, όπως ο Δύτης του Ανδρόνικου;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ, «ακριβώς έτσι. Εκείνο τον καιρό, οι μόνοι που χρησιμοποιούσαν διαλύτη για τα ταξίδια τους ήταν οι Κρά'αν. Δεν έδιναν σε κανέναν άλλο, με την εξαίρεση ελάχιστων κατοίκων των Αιωρούμενων Νήσων, αλλά και πάλι μιλάμε για πολύ μικρές ποσότητες. Προτιμούσαν να κρατάνε τον διαλύτη για τον εαυτό τους· πίστευαν ότι τους πρόσφερε υπεροχή στο Κενό, ότι τους έκανε αναμφισβήτητους κυρίαρχους σε τούτα τα μέρη.

»Μετά, όμως, ανακαλύφθηκε διαλύτης και στη Σεργήλη, βόρεια της Άκρης–»

«Τα ορυχεία…» είπε η Ιωάννα.

«Ναι, τα ορυχεία. Επομένως, οι Κρά'αν έχασαν την υπεροχή τους· δεν ήταν πλέον οι μόνοι που διέθεταν το συγκεκριμένο ορυκτό· έτσι, άρχισαν να το εμπορεύονται, ανοιχτά· κι έτσι, σήμερα όλα τα πλοία λειτουργούν με διαλύτη.

»Τα παλιότερα σκάφη, όμως, απαιτούσαν κάποιον μάγο για να τα κινεί. Και ήταν, ασφαλώς, πολύ λιγότερα σε αριθμό. Επίσης, απ'όσο ξέρω, ήταν κι επικίνδυνα για τον μάγο, ειδικά όταν αγρίευαν οι Άνεμοι.»

«Ενδιαφέροντα όλα τούτα,» παραδέχτηκε ο Βατράνος, «αλλά σε τι μας χρησιμεύουν τώρα δεν μπορώ να καταλάβω.»

«Πιστεύεις,» είπε ο Γεράρδος στον Σέλιρ'χοκ, «ότι ανάμεσα στα άχρηστα σκάφη της Άβαρνιθ ίσως να υπάρχει και κάποιο από

αυτά τα παλιά πλοία, σωστά;»

Ο μαυρόδερμος μάγος κατένευσε.

«Κι αν όντως υπάρχει,» συνέχισε ο Γεράρδος, «προτείνεις να το πάρουμε και να το φορτίσεις ο ίδιος με ενέργεια.»

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε πάλι.

Για λίγο, σιγή έπεσε ανάμεσα στους συντρόφους.

Ο Γεράρδος ήταν που μίλησε πρώτος. «Δεν είναι άσχημη ιδέα,» είπε, χαμογελώντας και νιώθοντας ότι, επιτέλους, υπήρχε κάποια ελπίδα. «Δεν είναι καθόλου άσχημη ιδέα.»

* * *

Ο Γεράρδος κοίταξε την πινακίδα.

ΖΕΘΡΙΞ
Εμπορία διαλύτη – ανταλλακτικά σκαφών παντός τύπου

Το οίκημα ήταν φτιαγμένο από τη γκρίζα πέτρα που οι κάτοικοι της Άβαρνιθ έπαιρναν απ'τα ορεινά μέρη στο κέντρο του νησιού τους. Η πόρτα του ήταν ανοιχτή, κι από μέσα ερχόταν η μυρωδιά του λαδιού, του λάστιχου, και του διαλύτη, αναμιγμένες με άλλες οσμές που κάποιος θα σχέτιζε αμέσως στο νου του με τα πλοία του Κενού και τους ναυτικούς τους.

Ο Γεράρδος έκανε νόημα στους συντρόφους του να μείνουν έξω και πέρασε το κατώφλι, μπαίνοντας σ'ένα μεγάλο κατάστημα –για τα δεδομένα της πολης–, γεμάτο με ό,τι υποσχόταν η πινακίδα πάνω απ'την είσοδό του. Στ'αριστερά, υπήρχαν ψηλές φιάλες με διαλύτη, και πλάι τους ιστία, διαφόρων μεγεθών, τυλιγμένα κυλινδρικά. Στα δεξιά, ήταν στοιβαγμένα ένα σωρό ανταλλακτικά και λάδια. Στο βάθος, ανάμεσα σ'όλη αυτή την πραμάτεια, βρισκόταν ένα ξύλινο γραφείο, γεμάτο τρύπες, σκασίματα, και χαρακιές· και πίσω απ'το γραφείο καθόταν ένας άντρας, γαλανόδερμος (άρα, κατά πάσα πιθανότητα, ντόπιος), ασπρομάλλης, και χοντρός. Φορούσε γυαλιά, και το ένα του μάτι ήταν μαύρο ενώ το άλλο κόκκινο. Ονομαζόταν Ζέθριξ, και ο Γεράρδος τον είχε ξαναδεί.

Αμφιβάλλω, όμως, αν εκείνος με θυμάται. Άλλωστε, δεν έρχομαι συχνά εδώ.

Ο Ζέθριξ προσπαθούσε να επιδιορθώσει κάποιον μηχανισμό, χρησιμοποιώντας μια μακριά λαβίδα και ένα εξίσου μακρύ κατσαβίδι. Ο μηχανισμός βρισκόταν μέσα σ'ένα μεταλλικό κέλυφος, το οποίο δεν ήταν πολύ μεγάλο –μπορούσε να το έχει επάνω στο γραφείο του–, αλλά εκεί όπου ήταν η βλάβη δεν έφταναν τα χέρια του Ζέθριξ.

Πλησιάζοντας, ο Γεράρδος παρατήρησε ότι από τη μια μεριά το

μεταλλικό κέλυφος ήταν ανοιχτό, και φαινόταν ένας έλικας.

«Θέλεις κάτι;» ρώτησε ο Ζέθριξ, δίχως να πάρει το βλέμμα του από τη δουλειά του.

«Μια ερώτηση θέλω να κάνω.»

«Οι απαντήσεις κοστίζουν.»

«Ελπίζω όχι πολύ, γιατί δεν έχω καθόλου χρήματα.»

Ο Ζέθριξ σταμάτησε να σκαλίζει το μηχανισμό, και έστρεψε τα ανόμοια μάτια του στον Γεράρδο. Έβγαλε τα γυαλιά του και τ'ακούμπησε στο γραφείο. «Υπάρχουν και απαντήσεις που δεν κοστίζουν τίποτα,» είπε. «Αναρωτιέμαι αν η ερώτησή σου παραπέμπει σε μια απ'αυτές. Σ'ακούω.»

«Έχεις υπόψη σου για τα παλιά σκάφη του Κενού; Αυτά που απαιτούσαν τη δουλειά ενός μάγου για να ταξιδέψουν;»

«Ναι,» είπε ο Ζέθριξ. Φόρεσε πάλι τα γυαλιά του και έπιασε τη λαβίδα και το κατσαβίδι.

«Κοντά στην πόλη, υπάρχει ένα μέρος γεμάτο παλιά κομμάτια και παλιά πλοία. Θα μπορούσα εκεί να βρω ένα απ'αυτά τα σκάφη;»

«Νόμιζα πως είπες ότι θα έκανες *μία* ερώτηση.» Ο Ζέθριξ είχε αρχίσει να σκαλίζει τον μηχανισμό πάνω στο γραφείο του.

«Η βασική μου ερώτηση είναι αυτή που σου έκανα τώρα· η προηγούμενη ήταν για να μάθω αν ήξερες για το είδος πλοίου που ψάχνω.»

«Και πιστεύεις ότι η απάντηση είναι χωρίς κόστος;»

Ο Γεράρδος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του, αρχίζοντας να χάνει την υπομονή του με τον έμπορο. «Εσύ πες μου. Υποθέτω πως έχεις στη διάθεσή σου όλο τον τιμοκατάλογο των πιθανών ερωτήσεων που μπορεί να σου κάνει κάποιος.»

Ο Ζέθριξ μειδίασε. Άφησε τη λαβίδα και το κατσαβίδι, έβγαλε τα γυαλιά του, και κοίταξε ξανά τον Γεράρδο. «Αναρωτιέμαι τι το θες ένα τέτοιο σκάφος. Δε χρησιμοποιούνται πλέον.»

«Το χρειάζομαι για να φύγουμε, εγώ κι οι σύντροφοί μου, από τούτο το νησί. Η άκατός μας χτυπήθηκε από άγριους Ανέμους, και ο διαλύτης μάς έχει τελειώσει.»

«Μπορώ να την επισκευάσω, και να σας τη γεμίσω με διαλύτη.»

«Δωρεάν; Γιατί, όπως σου είπα, δεν έχουμε καθόλου χρήματα.»

«Κακό αυτό, να μην έχεις χρήματα,» σχολίασε ο Ζέθριξ. «Τι άλλο έχετε να προσφέρετε;»

«Τίποτα. Θέλουμε να μάθουμε αν υπάρχει κάποιο παλιό σκάφος που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε,» επέμεινε ο Γεράρδος. «Υπάρχει ή όχι;»

«Πού να ξέρω γω; Δεν ασχολούμαι με το τι παλιατσαρία υπάρχει ή δεν υπάρχει στο Όρυγμα· φέρνω μόνο καινούργια πράγματα –την καλύτερη πραμάτεια που θα βρεις στην Άβαρνιθ, έχε υπόψη σου!»

τόνισε, δείχνοντας τον Γεράρδο μ'ένα απ'τα παχιά του δάχτυλα, το οποίο ήταν γρατσουνισμένο και ξεφλουδισμένο από τη δουλειά με τον μηχανισμό.

«Ποιος γνωρίζει τι υπάρχει και τι δεν υπάρχει στο Όρυγμα;»

«Πληροφορίες αυτού του είδους δεν είναι τζάμπα, φίλε μου.»

Ο Γεράρδος αναστέναξε. «Σου είπα, είμαστε ναυαγοί· τι λεφτά περιμένεις να έχουμε;»

Ο Ζέθριξ έσμιξε τα χείλη, κούνησε το κεφάλι. «Μεροκαματιάρης άνθρωπος είμαι· πώς περιμένεις να ζήσω κι εγώ, φίλε μου;»

Ο Γεράρδος άκουσε κάποιον να μπαίνει στο καταστήματα. Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του και είδε τον Βατράνο να ζυγώνει με μια επίπεδη όψη στο λευκό σαν πανί πρόσωπό του. Τα μάτια του ήταν εστιασμένα στον έμπορο πίσω απ'το γραφείο.

«Αυτές είναι οι τελευταίες μας οικονομίες,» είπε, και πέταξε ένα μικρό βαλάντιο μπροστά στον Ζέθριξ. «Τώρα, μπορείς να μας ληστέψεις όπως γουστάρεις κι έχοντας τη συνείδησή σου ήσυχη.»

Ο Ζέθριξ γέλασε, κάνοντας τους φαρδείς του ώμους και τη μεγάλη του κοιλιά να τρανταχτούν. «Δεν έχετε καθόλου χρήματα, λοιπόν, ε;» είπε στον Γεράρδο, ειρωνικά. Και μετά, άνοιξε το βαλάντιο, αφήνοντας μερικά ακτίνια να πέσουν στην παλάμη του. «Μην ανησυχείς, παλικάρι,» είπε στον Βατράνο, «δε θα σας ληστέψω. Όχι εγώ, ο Ζέθριξ. Όλοι γνωρίζουν ότι είμαι δίκαιος στις συναλλαγές μου· πήγαινε ρώτα στην πόλη, άμα θες: θα σ'το πούνε. Θα σας πάρω όσα μού αναλογούνε μονάχα.» Κράτησε δύο ακτίνια και τα υπόλοιπα τα επέστρεψε στο βαλάντιο, το οποίο και έδωσε πάλι στον Βατράνο.

«Θα πάτε να βρείτε τον Κίρντιθ,» τους είπε, «κοντά στον ποταμό. Εκείνος ασχολείται με τις αχρηστίες στο Όρυγμα. Θα σας απαντήσει αν υπάρχει αυτό που ψάχνετε.»

* * *

«Πού τα βρήκες τα λεφτά;» ρώτησε ο Γεράρδος τον Βατράνο, μόλις βγήκαν απ'το κατάστημα του Ζέθριξ και συνάντησαν τους συντρόφους τους στο λιμάνι της Άβαρνιθ.

«Εσύ πού λες να τα βρήκα, Καπετάνιε; Ήμασταν άφραγκοι, όταν ήρθαμε–»

«Τα έκλεψες.»

«Ναι, τα έκλεψα–»

«Βατράνε, όταν σε πήρα στο πλοίο μου, μου είχες υποσχεθεί–»

«Η κατάστασή μας έχει αλλάξει λίγο από τότε. Κανονικά, θάπρεπε να μ'ευχαριστείς.»

Ο Γεράρδος αναστέναξε. «Ίσως. Ή ίσως όχι. Από ποιον έκλεψες το βαλάντιο;»

«Από μια γυναίκα που διέσχιζε το δρόμο. Δεν κατάλαβε τίποτα.»

Η Θεώνη είπε: «Αργά ή γρήγορα, θα το καταλάβει, όμως.»

Η Ιωάννα ατένισε τον Βατράνο μ'ένα λοξό μειδίαμα. «Πρέπει να είσαι καλός, πάντως· δεν σε πρόσεξα να την κλέβεις. Και παραξενεύτηκα όταν πλησίασες το κατάστημα, για να κρυφακούσεις μέσα.»

Ο Βατράνος τής επέστρεψε το μειδίαμα. «Υπέθεσα ότι ο Ζέθριξ θα ήθελε κάποιο λάδωμα, για να μας μιλήσει.» Και προς τον Γεράρδο: «Μη μου πεις, Καπετάνιε, ότι θα τον κατάφερνες, χωρίς την επιπλέον… εμ… ώθηση.»

«Αυτό δε σημαίνει ότι έκανες καλά που έκλεψες.» Η όψη του Γεράρδου εξακολουθούσε να είναι σκοτεινή. Ορισμένες φορές, αναρωτιέμαι για σένα, Βατράνε. Αναρωτιέμαι πολύ, και για διάφορους λόγους. Και τελευταία ακόμα περισσότερο…

Ο Βατράνος έκρυψε το βαλάντιο μέσα στα ρούχα του, ενώ συνέχιζε να χαμογελά. «Σταμάτα να ηθικολογείς, Καπετάνιε! Είμαστε ναυαγοί. Χαμένοι στο Κενό. Τα πάντα δικαιολογούνται γι'ανθρώπους σαν εμάς.»

«Τίποτα δεν δικαιολογεί τα πάντα.»

«Ο Σκρά'ηγκεμ, παρότι παρανοϊκός, εξουσιοφρενής, και άθλιος καθώς ήταν, είχε δίκιο σ'ένα πράγμα που έλεγε ορισμένες φορές: ότι έχεις ακόμα πολύ ιεροσύνη μέσα σου.»

Η όψη του Γεράρδου σκοτείνιασε περισσότερο. «Βατράνε, δεν ξέρεις απολύτως τίποτα για τη δική μου ιεροσύνη.»

«Αυτό είναι μια αλήθεια. Ποτέ δε μιλάς γι'αυτήν. Αλλά, υποθέτω, θάχεις τους λόγους σου. Ίσως νάναι και παρόμοιοι με…» ο Βατράνος λοξοκοίταξε τη Θεώνη και της έκλεισε το μάτι, «με της δεσποσύνης από δω.»

Ο Γεράρδος γέλασε, και η Ιωάννα παρατήρησε ότι το γέλιο του ήταν, συγχρόνως, αυθόρμητο και πικρό. «Βατράνε, πραγματικά, δεν ξέρεις τίποτα για τη δική μου ιεροσύνη. Τίποτα απολύτως για τους ιερείς της Χάρνταβελ. Και καλύτερα έτσι. Για το δικό σου καλό.»

«Ελπίζω αυτή να μην ήταν απειλή, Καπετάνιε…»

«Καθόλου. Μονάχα μια γενική παρατήρηση.» Χτύπησε τον Βατράνο φιλικά στον ώμο. «Κι αφού τα έχουμε τα χρήματα που τα έχουμε, ας τα χρησιμοποιήσουμε όπως πρέπει κι ας πάμε να φάμε τίποτα εύγευστο, προτού επισκεφτούμε αυτόν τον Κίρντιθ.»

«Τώρα, μιλάς σωστά!»

«Τι νομίζετε;» ρώτησε ο Γεράρδος την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ, γιατί δε θα το απέκλειε να υπήρχε κάποια αντίρρηση από μέρους τους, έτσι όπως ήταν εστιασμένοι στην αποστολή του Πρίγκιπα Ανδρόνικου κι οι δυο τους.

«Προσωπικά,» αποκρίθηκε ο μαυρόδερμος μάγος, «νομίζω πως, όσο γρηγορότερα βρούμε ένα από τα παλιά σκάφη, τόσο το καλύτερο. Ωστόσο, πεινάω κι εγώ όσο κι εσείς, έτσι δε θα

μπορούσα με τίποτα ν'αρνηθώ μια τέτοια ευγενική προσφορά.» Μειδίασε.

Η Ιωάννα ένευσε. «Συμφωνώ. Κι ένα μπάνιο θα ήταν επίσης καλό, αν φτάνουν τα χρήματα, κι αν έχουν μπάνια εδώ πέρα.»

«Φυσικά και έχουν,» απάντησε ο Γεράρδος. «Βατράνε, πόσα χρήματα έχουμε συνολικά;»

Ο λευκόδερμος κλέφτης έβγαλε το βαλάντιο απ'τα ρούχα του, άδειασε τα νομίσματα στη χούφτα του, και τα μέτρησε. «Δύο ήλιους Σεργήλης και οκτώ ακτίνια.»

«Μ'έναν ήλιο, θα φάμε κι οι πέντε ένα μέτριο γεύμα σε τούτο το μέρος,» είπε ο Γεράρδος· «και δε νομίζω τα λουτρά να χρεώνουν παραπάνω από πέντε ακτίνια για ένα μπάνιο.»

«Μην ξεχνάτε,» τους είπε η Θεώνη, «πως πρέπει να κρατήσουμε και δέκα ακτίνια για τον λιμενοφύλακα.»

«Σωστά. Ελάτε τώρα από δω.»

Ο Γεράρδος προπορεύτηκε, κι οι άλλοι τον ακολούθησαν.

«Στη Νυχτερίδα μάς πας;» τον ρώτησε ο Βατράνος, που είχε ξανάρθει παλιότερα στην Άβαρνιθ μαζί του.

«Ναι.»

«Θυμάσαι τι είχε γίνει με τον Σκρά'ηγκεμ την τελευταία φορά;»

«Θυμάμαι…»

«Τι είχε γίνει;» ρώτησε η Θεώνη.

«Είχε γδύσει ένα σωρό μπαγαπόντηδες, και παραλίγο να μας κυνηγήσουν με ρόπαλα και μαχαίρια,» απάντησε ο Γεράρδος. «Τα περισσότερα άτομα που συχνάζουν στην Άβαρνιθ και παίζουν τζόγο δε συγχωρούν εύκολα… Τέλος πάντων, δε νομίζω ότι ακόμα θα μας θυμούνται, Βατράνε· έχει περάσει πολύς καιρός.»

«Ίσως θάπρεπε να δώσουμε τώρα τα δέκα ακτίνια στο λιμενοφύλακα, για να σου επιστρέψει το όπλο σου, Καπετάνιε,» είπε εκείνος. «Μπορεί να το χρειαστούμε.»

«Μη γίνεσαι υπερβολικός.»

* * *

Η *Νυχτερίδα* αποδείχτηκε ήσυχο μέρος. Οι πελάτες που κάθονταν στα τραπέζια της ήταν λιγοστοί, και, πέραν από μια ερευνητική ματιά που έριξαν οι περισσότεροι στον Γεράρδο και τους συντρόφους του, δεν ασχολήθηκαν περαιτέρω μαζί τους. Εκείνοι κάθισαν και παράγγειλαν από τη σερβιτόρα, η οποία ήταν γαλανόδερμη και, προφανώς, ντόπια.

Το φαγητό που ήρθε, σύντομα, στο τραπέζι τους ήταν ασυνήθιστο για τον Γεράρδο, ενώ για την Ιωάννα τελείως εξωτικό· δε νόμιζε ότι είχε ποτέ φάει κάτι παρόμοιο. Η Θεώνη πρέπει να το έβλεπε με τον ίδιο τρόπο, γιατί έτρωγε προσεχτικά, δοκιμάζοντας κάθε καινούργιο πράγμα, προτού συνεχίσει. Ο Βατράνος,

αντιθέτως, έτρωγε σαν λιμασμένος, και σαν το φαγητό να μην ήταν καθόλου ασυνήθιστο γι’αυτόν. Ο Σέλιρ’χοκ, αν έβρισκε το γεύμα περίεργο, δεν το έδειχνε.

Όταν τελείωσαν, ο Γεράρδος μίλησε πάλι στη σερβιτόρα, ρωτώντας την αν θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν τα λουτρά. Η κοπέλα αποκρίθηκε πως, αυτή τη στιγμή, δεν ήταν κανένας εκεί, έτσι, ναι, και βέβαια θα μπορούσαν να τα χρησιμοποιήσουν. Υπήρχαν τέσσερις πέτρινοι λουτήρες στην πίσω αυλή, και κόστιζε τρία ακτίνια για να καθίσεις μία ώρα μέσα στον καθένα.

«Αν καθίσουμε λιγότερο;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Το ίδιο πληρώνετε,» αποκρίθηκε η γαλανόδερμη κοπέλα. «Τρία ακτίνια είναι η ελάχιστη τιμή.»

Η Ιωάννα αποφάσισε ότι θα πήγαινε, το ίδιο κι ο Γεράρδος. Οι άλλοι προτίμησαν να μείνουν στο τραπέζι, περιμένοντάς τους να επιστρέψουν.

Η σερβιτόρα είπε ότι θα ετοίμαζε τα λουτρά αμέσως, και σε λίγο ήρθε πάλι κοντά τους, για να οδηγήσει τον Γεράρδο και την Ιωάννα σε μια μικρή πόρτα, την οποία έπρεπε να περάσουν σκύβοντας, για να βρεθούν στην πίσω αυλή του πανδοχείου. Το μέρος ήταν περιτειχισμένο μ’ένα ψηλό πέτρινος τείχος, και έβριθε από δέντρα και λουλούδια ανάμεσα στους τέσσερις λίθινους λουτήρες, δύο από τους οποίους ήταν, επί του παρόντος, γεμάτοι νερό. Γύρω από τον κάθε λουτήρα υπήρχε μια βαριά, μαύρη κουρτίνα, την οποία ο λουόμενος μπορούσε να τραβήξει, αν επιθυμούσε να απομονωθεί από τους υπόλοιπους.

«Σαπούνι έχει εδώ.» Η σερβιτόρα τούς έδειξε ένα καλάθι. «Και δύο πετσέτες, επίσης. Είναι καθαρές.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, και η κοπέλα έφυγε, κλείνοντας τη μικρή πόρτα πίσω της.

Ο Γεράρδος και η Ιωάννα μοιράστηκαν, σιωπηλά, τις πετσέτες και το σαπούνι και, ύστερα, έστρεψαν ο ένας την πλάτη στον άλλο, γδύθηκαν, και βυθίστηκαν στο χλιαρό νερό των λουτρών.

Η Ιωάννα έκανε το κεφάλι της πίσω. «Μμμμ… ωραία. Είχα πιαστεί τόσες μέρες μες στην άκατο.»

«Δεν είναι και το πιο βολικό μέρος να βρίσκεται κανείς μ’άλλους τέσσερις ανθρώπους,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος. Ήπιε μια γουλιά απ’τη μπίρα που είχε πάρει μαζί του (το ποτό που, τουλάχιστον, *αποκαλούσαν* «μπίρα» στην Άβαρνιθ, το οποίο είχε κάποιες πολύ βασικές διαφορές με τη μπίρα της Σεργήλης). «Μην ξεχνάς, όμως, πως κάναμε και μερικές στάσεις,» πρόσθεσε.

Πράγματι, είχαν σταματήσει σε μερικές βραχονησίδες, προκειμένου να κάνουν τις φυσικές τους ανάγκες.

«Οι οποίες στάσεις ήταν μνημειώδεις, οφείλω να ομολογήσω,» είπε η Ιωάννα.

Ο Γεράρδος μειδίασε.

Η Ιωάννα τού επέστρεψε το μειδίαμα. Άπλωσε το χέρι της, πήρε το πακέτο με τα τσιγάρα της από τη στολή της, και άναψε ένα.

«Να σου κάνω μια τράκα;» ρώτησε ο Γεράρδος.

Εκείνη τού πέταξε πρώτα το πακέτο κι έπειτα τον αναπτήρα. «Το τελευταίο είναι. Αλλά μη νιώθεις τύψεις.»

Ο Γεράρδος το άναψε. «Έχεις κι άλλα;»

«Όχι.»

Σώπασαν για λίγο.

Ύστερα, η Ιωάννα είπε, φυσώντας καπνό: «Μου έχουν πει, κατά καιρούς, ότι θα με σκοτώσει στο τέλος, κι έτσι έχω βάλει ένα στοίχημα με τον εαυτό μου.»

Ο Γεράρδος ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Αναρωτιέμαι τι θα με σκοτώσει πρώτο, ο καπνός ή ο τρόπος ζωής μου.» Κοίταξε το τσιγάρο, καθώς είχε καεί σχεδόν το μισό.

«Δε θα μπορούσα να υποθέσω.»

«Ούτε κι εγώ.»

«Δεν ήσουν εξαρχής στην Επανάσταση, έτσι δεν είναι;»

Η Ιωάννα ανασήκωσε τους ώμους. «Ήταν και κανείς;» Τα μάτια της κοίταξαν παρατηρητικά τον Γεράρδο. Το καταλάβαινε όταν κάποιος πήγαινε να την ψαρέψει, αλλά δεν την πείραζε και τόσο αυτή τη στιγμή. Εξάλλου, ίσως θα μπορούσαν να... ανταλλάξουν πληροφορίες· με την ανάλογη εχεμύθεια, πίστευε.

«Δούλευες για την Παντοκράτειρα, παλιά.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Γιατί υποθέτεις κάτι τέτοιο, Γεράρδε;»

«Γιατί γνώριζες αυτόν τον Πρίγκιπα Τάμπριελ, κι όχι μονάχα ονομαστικά.»

Η Ιωάννα χαμογέλασε, αινιγματικά, και, τραβώντας την τελευταία τζούρα απ'το τσιγάρο της, το έσβησε πλάι απ'τον πέτρινο λουτήρα, προσέχοντας να μη βάλει φωτιά στα λουλούδια. «Ήμουν Μαύρη Δράκαινα. Έχεις ακούσει για τις Μαύρες Δράκαινες;»

«Φυσικά κι έχω ακούσει...» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, νιώθοντας μουδιασμένος. *Μαύρη Δράκαινα;...* σκέφτηκε. *Μαύρη Δράκαινα!... Μα το Κενό, είχα υποπτευθεί πολλά για σένα, Ιωάννα, αλλά όχι αυτό! Κι όμως, βγάζει, τελικά, απόλυτο νόημα. Απόλυτο νόημα.*

«Και ακόμα είμαι Μαύρη Δράκαινα.»

Τα μάτια του στένεψαν.

«Όχι, δεν υπηρετώ πια την Παντοκράτειρα. Ούτε είμαι κατάσκοπός της ανάμεσα στους επαναστάτες. Σε περίπτωση που δεν το ξέρεις, το τάγμα μου έχει τυπικά διαλυθεί. Όμως, όταν εκπαιδευτείς ως Μαύρη Δράκαινα, είσαι Μαύρη Δράκαινα για μια ζωή.»

Ο Γεράρδος έσβησε το δικό του τσιγάρο, αμίλητα.

Η Ιωάννα κινήθηκε μέχρι την αντικρινή μεριά του λουτήρα της, τη μεριά που βρισκόταν πιο κοντά στον Γεράρδο, κι ακούμπησε τα χέρια της στο πέτρινο χείλος, σταυρώνοντας τους πήχεις. «Η σειρά σου να μ'αφήσεις άφωνη μ'ένα δικό σου μυστικό.»

Εκείνος δίστασε για λίγο· μετά, είπε: «Σκότωσα τη μοναδική γυναίκα που ποτέ αγάπησα πραγματικά. Τη σκότωσα με τα ίδια μου τα χέρια.» Ύψωσε τα χέρια του εμπρός του, με τις παλάμες ανοιχτές· τα δάχτυλά του έτρεμαν, παρατήρησε η Ιωάννα, και δεν είχε ξαναπαρατηρήσει τα δάχτυλά του να τρέμουν.

Προσπάθησε να ελαφρύνει το κλίμα, λέγοντάς του: «Πρέπει να αστειεύεσαι. Ακούγεται σαν το παραμύθι κάποιου τραγικού ήρωα.»

«Μακάρι να ήταν.»

«Τι σου έκανε;»

«Εκείνη; Η Μελισσάνθη; Τίποτα. Τι θα μπορούσε ποτέ να μου κάνει; Λάτρευα την ίδια της την ύπαρξη.»

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε. *Ο μπάσταρδος μού κάνει πλάκα! Σίγουρα μου κάνει πλάκα, επειδή τον προκάλεσα να μ'αφήσει άφωνη μ'ένα μυστικό του.* Μέχρι στιγμής, δεν τον είχε δει να είναι ούτε τόσο ρομαντικός, ώστε να λέει πράγματα όπως «Λάτρευα την ίδια της την ύπαρξη», ούτε τόσο τρελός, ώστε να σκοτώσει μια γυναίκα που δεν του είχε κάνει τίποτα.

Ο Γεράρδος γέλασε, μάλλον μ'αυτό που έβλεπε στο πρόσωπό της, υπέθεσε η Ιωάννα. «Δεν καταλαβαίνεις, έτσι;» της είπε, και ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του, τελειώνοντάς την.

«Τώρα, μπορείς να σταματήσεις να με δουλεύεις,» αποκρίθηκε ξερά η Ιωάννα. «Γιατί δε μου λες καλύτερα γιατί εγκατέλειψες το ιερατείο της Χάρνταβελ;»

«Μα, γι'αυτό το λόγο εγκατέλειψα το ιερατείο: επειδή ο Θεός μ'άφησε να τη σκοτώσω.»

Η Ιωάννα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει, καθώς συνειδητοποιούσε ότι ο Γεράρδος μιλούσε με κάθε σοβαρότητα. *Δεν μπορεί νάναι τρελός! Δεν μπορεί!*

«Στη Χάρνταβελ, δεν γίνεσαι ιερέας, Ιωάννα,» εξήγησε εκείνος. «Γεννιέσαι. Γεννιέσαι με το Θηρίο μέσα σου, και το μόνο πράγμα που μπορεί να γαληνέψει το Θηρίο είναι το αίμα, η οδύνη, και… ο Θεός.

»Όλοι οι ιερείς διακατέχονται από το Θηρίο, κι αναγνωρίζουν όσους γεννιούνται σαν αυτούς. Τους αναγνωρίζουν από πολύ νωρίς. Από βρέφη, όταν αρχίζουν να φέρονται μ'έναν συγκεκριμένο τρόπο. Τους παίρνουν απ'τις οικογένειές τους και τους μεγαλώνουν στο Ναό, κι εκείνοι ποτέ δε μαθαίνουν ποιοι ήταν οι πραγματικοί τους γονείς. Εκπαιδεύονται ως ιερείς. Μαθαίνουν να λατρεύουν τον Θεό, προκειμένου να καθυποτάσσουν το Εσώτερο Θηρίο. Και δεν μπορούν να φύγουν

από το ιερατείο, ποτέ. Είναι απαγορευμένο.»

«Εσύ, όμως, έφυγες,» ψιθύρισε η Ιωάννα.

«Επειδή ο Θεός μ'άφησε να τη σκοτώσω. Δεν την προστάτεψε από εμένα.»

«Είσαι φυγάς κι εσύ, λοιπόν, όπως η Θεώνη.»

«Όχι. Νεκρός είμαι.»

«Νεκρός;»

«Γι'αυτούς, ναι. Τα Ιερά Βιβλία γράφουν πως όποιος ιερέας εγκαταλείψει τη Χάρνταβελ πεθαίνει, ύστερα από αφόρητους πόνους, καθώς το Εσώτερο Θηρίο καταβροχθίζει την ίδια του τη σάρκα, και τον ίδιο του τον νου.»

«Αλλ'αυτό δε συνέβη σ'εσένα;»

«Συνέβη,» είπε ο Γεράρδος. «Υπέφερα. Για δύο ολόκληρους μήνες υπέφερα, περιμένοντας τον θάνατό μου. Τον θάνατο που αναζητούσα. Γιατί, αρχικά, έφυγα από το ιερατείο, έφυγα από τη Χάρνταβελ, για ν'αυτοκτονήσω. Για ν'αφήσω εκείνο που καταβρόχθισε τη Μελισσάνθη να καταβροχθίσει κι εμένα. Πίστευα ότι μου άξιζε, τότε. Κι ίσως να είχα δίκιο…»

Η Ιωάννα δε μίλησε, καθώς εκείνος σταμάτησε τη διήγησή του για να πάρει μια βαθιά ανάσα. Η όψη του είχε γίνει ωχρή· αλλά δε φαινόταν να είχε μετανιώσει που της τα είπε.

Δάκρυα γυάλιζαν στις άκριες των ματιών του. «Ίσως να είχα δίκιο,» συνέχισε. «Κάτι μέσα μου, όμως, νίκησε το Θηρίο. Το νίκησε ενώ βάδιζα σε μια ξερή πεδιάδα, γεμάτη μυτερούς βράχους και σχισμάδες στο έδαφος και χώμα που έμοιαζε με σπασμένο γυαλί. Ένα όνειρο, ή ένας εφιάλτης. Εκεί, το Εσώτερο Θηρίο μου ηττήθηκε. Για πάντα.

»Και σκέφτηκα ότι μου δόθηκε μια δεύτερη ευκαιρία. Μια καινούργια ζωή. Δε θα ήμουν πια ιερέας· θα έβρισκα κάτι άλλο να κάνω. Κι έτσι, κατέληξα στην Άκρη και στο Πορφυρό Κενό.»

«Εξακολουθώντας να υπηρετείς την Επανάσταση, όμως.»

«Ναι. Οι πεποιθήσεις μου σχετικά μ'αυτό το θέμα δεν είχαν αλλάξει. Συνέχιζα να μη συμφωνώ με τις μεθόδους της Παντοκράτειρας… αν και όταν ήμουν ιερέας δε συμφωνούσα για άλλους λόγους.»

«Τι λόγους;»

«Το ιερατείο δε θέλει να χάσει την ισχύ του στη Χάρνταβελ, Ιωάννα. Οι ιερείς εξουσιάζουν το λαό, και δεν τους αρέσει να μοιράζονται αυτή την εξουσία. Έτσι, η Επανάσταση τούς… βολεύει, για να κρατούν υπό έλεγχο την Παντοκράτειρα, ενώ, συγχρόνως, διατηρούν τα προσχήματα μαζί της κι έχουν τα χέρια τους καθαρά.»

«Δεν έχεις και πολύ καλή άποψη για το ιερατείο στο οποίο κάποτε ανήκες,» παρατήρησε η Ιωάννα.

«Δεν αξίζει να έχω… ή ίσως… ίσως, τώρα που είμαι ελεύθερος από αυτούς, να βλέπω τα πράγματα διαφορετικά.» Αναστέναξε. «Νομίζω ότι έχουμε ήδη αργήσει.»

Η Ιωάννα βλεφάρισε, μπερδεμένη προς στιγμή.

«Οι άλλοι θ'αναρωτιούνται τι κάνουμε τόση ώρα, και θα μας περιμένουν.»

«Ναι, σωστά,» συμφώνησε η Μαύρη Δράκαινα. «Πρέπει να πάμε προς αναζήτηση του νέου μας σκάφους.»

«Ελπίζοντας πάντα ότι θα *βρούμε* κάποιο σκάφος που μπορεί ο Σέλιρ'χοκ να ενεργοποιήσει με τη μαγεία του.»

.3.

Ο ποταμός κυλούσε ανάμεσα στους λόφους, έφτανε στην πόλη της Άβαρνιθ, και έπεφτε από την άκρη του νησιού, για να χαθεί, τελικά, μέσα στο Πορφυρό Κενό, πολλά μίλια παρακάτω. Τα νερά του δεν ήταν βαθιά, όπως και των περισσότερων ποταμών στις Αιωρούμενες Νήσους· θα μπορούσε κανείς να τον διασχίσει χωρίς να βραχεί πάνω από τα γόνατα. Ωστόσο, οι κάτοικοι της πόλης είχαν φτιάξει μια κομψή, τοξωτή, πέτρινη γέφυρα η οποία περνούσε από πάνω του, γεμάτη λαξεύματα στις πλευρές και άνθη δεξιά κι αριστερά. Μετά απ'αυτήν, η πόλη τελείωνε· δεν υπήρχαν παρά μερικά σπίτια, εκατέρωθεν ενός χωματόδρομου· και στο βάθος, μπορούσε κανείς να δει την περιοχή που ο Ζέθριξ είχε αποκαλέσει το *Όρυγμα*.

Ο Γεράρδος κι οι σύντροφοί του διέσχισαν τη γέφυρα και πλησίασαν ένα μονώροφο σπίτι, που στους τοίχους του σκαρφάλωναν αναρριχώμενα φυτά και στο μπαλκόνι του γυάλιζαν μερικά μεταλλικά κομμάτια από μηχανές. Δίπλα στην πόρτα του ήταν καρφωμένη μια σιδερένια πινακίδα που έγραφε: ΕΔΩ ΜΕΝΕΙ Ο ΚΙΡΝΤΙΘ – ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΠΟΥ ΠΑΤΑΤΕ!

«Ελπίζω,» είπε ο Βατράνος, «αυτό να μη σημαίνει πως ο τύπος έχει τρύπες στο πάτωμά του.»

Ο Γεράρδος δε σχολίασε τα λόγια του ασπρόδερμου κλέφτη. Ύψωσε το χέρι του και χτύπησε την πόρτα.

Κανείς δεν απάντησε.

«Κίρντιθ;» φώναξε. «Είσαι εδώ;»

«Εξαρτάται από το ποιος με καλεί.»

Η Ιωάννα είχε ήδη δει τη μορφή που ξεπρόβαλε στο μπαλκόνι· οι άλλοι, όμως, τώρα ύψωσαν τα κεφάλια τους, για να κοιτάξουν τον λιγνό σαν σύρμα, γαλανόδερμο άντρα με τα ξανθά μαλλιά, ο οποίος τους ατένιζε έχοντας τα χέρια του ακουμπισμένα στην ξύλινη κουπαστή.

«Ονομάζομαι Γεράρδος,» του είπε ο Γεράρδος. «Ήμουν Καπετάνιος της *Ανεμομάχης*· ίσως να μ'έχεις ακουστά.»

«Φοβάμαι πως όχι. Τι θέλεις;» Το πρόσωπο του Κίρντιθ ήταν μικρό και τα μαλλιά του φουντωτά και γεμάτα ουρές. Η όψη του θύμιζε όψη γελωτοποιού.

«Μου είπαν ότι μπορείς να μου δώσεις μια πληροφορία.»

«Τι είδους πληροφορία;»

«Θα μπορούσα να περάσω;» ρώτησε ο Γεράρδος, υψώνοντας το χέρι του προς την πόρτα.

«Πρόκειται για κάτι μυστικό; Κάτι αδύνατον να ειπωθεί εδώ;» Ο

Κίρντιθ τεντώθηκε προς τα κάτω, γέρνοντας πάνω στην κουπαστή του μπαλκονιού.

«Χρειάζομαι ένα από τα παλιά σκάφη,» είπε ο Γεράρδος. «Αυτά που ένας μάγος έπρεπε να τα φορτίζει με ενέργεια. Υπάρχει κάποιο τέτοιο στο Όρυγμα;»

«Χα!» έκανε ο Κίρντιθ. «Παράξενο πράγμα ζητάς, Γεράρδε! Πού τα θυμήθηκες αυτά; Ή, μάλλον, περίμενε· κατεβαίνω!» Εξαφανίστηκε απ'το μπαλκόνι και, σε λίγο, η εξώπορτα άνοιξε, παρουσιάζοντάς τον.

«Για ποιο λόγο ψάχνεις ένα τέτοιο πλοίο;» ρώτησε.

«Για να φύγουμε από το νησί.»

«Έχετε μάγο μαζί σας, λοιπόν...» Ο Κίρντιθ τούς κοίταξε όλους, έναν-έναν, και τα μάτια του έμειναν περισσότερο στον Σέλιρ'χοκ και στο μακρύ ραβδί του, όπου καθρέφτες, κρύσταλλοι, και κυκλώματα γυάλιζαν στο πρωινό φως του Κενού.

«Υπάρχει σκάφος σαν αυτό που ψάχνουμε;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Τι έχετε να πληρώσετε για να το πάρετε;»

«Υπάρχει, δηλαδή.»

«Δεν είπα τέτοιο πράγμα.»

«Δεν έχουμε πολλά για να σε πληρώσουμε,» είπε ο Γεράρδος. «Είμαστε ναυαγοί. Εκτός αν θέλεις μια άκατο, η οποία είναι λίγο χτυπημένη από τους Ανέμους, αλλά πλήρως λειτουργική κατά τα άλλα. Θα σου δώσουμε, εν ολίγοις, ένα καινούργιο σκάφος για να μας δώσεις ένα παλιό που πλέον κανείς δε χρησιμοποιεί. Δεδομένου, βέβαια, ότι έχεις αυτό που ζητάμε.»

«Χμμ...» Ο Κίρντιθ έτριψε το μακρύ του σαγόνι μ'ένα κοκαλιάρικο δάχτυλο· ένα λεπτό μειδίαμα υπήρχε στα χείλη του. «Ενδιαφέρουσα η προσφορά σου. Ακολουθήστε με!» Και, κλείνοντας την πόρτα πίσω του, άρχισε να βαδίζει.

Ο Γεράρδος και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν επάνω στον χωματόδρομο, μέχρι που, τελικά, έφτασαν στο Όρυγμα και προχώρησαν ανάμεσα σε κάθε λογής παρατημένα μηχανήματα και μηχανικά κομμάτια. Βρύα και λειχήνες σκέπαζαν πολλά από αυτά, και το έδαφος κάτω από τα πόδια των συντρόφων ήταν πλούσιο σε άγρια χόρτα, τα οποία δεν έφταναν σε κανένα σημείο πάνω από τα γόνατά τους. Μέσα στις τρύπες κάποιων μηχανικών κομματιών, μικρά ζώα και πουλιά είχαν κάνει τις φωλιές τους, κι ορισμένα κεφάλια ξεπρόβαλλαν, για να κοιτάξουν τους ανθρώπους που περνούσαν από τον τόπο τους· τα μικροσκοπικά μάτια βλεφάριζαν.

Ο Κίρντιθ σταμάτησε μπροστά σ'ένα σκάφος που ήταν, σε μέγεθος, τρεις φορές όσο η άκατος του Γεράρδου. Ιστία δεν είχε, αλλά τα δύο άνω κατάρτια του, παραδόξως, δεν ήταν σπασμένα· τα δύο κάτω κατάρτια είχαν, προ πολλού, καταστραφεί.

Ολόκληρο το πλοίο ήταν γεμάτο αναρριχώμενα φυτά, ενώ επάνω στο κατάστρωμά του υπήρχαν διάφορα μηχανήματα και κομμάτια που, προφανώς, δεν είχαν καμία σχέση μ'αυτό, αλλά είχαν πεταχτεί εκεί ως αχρηστίες.

«Το σκάφος σας,» είπε ο Κίρντιθ.

«Είναι, σίγουρα, αυτό που ζητάμε;» ρώτησε ο Γεράρδος. «Και λειτουργεί ακόμα;»

«Αν λειτουργεί ακόμα, δεν το ξέρω. Όμως, ναι, σίγουρα είναι σκάφος που τροφοδοτείται από μάγο. Μπορείτε να το διαπιστώσετε και μόνοι σας.» Ο Κίρντιθ σκαρφάλωσε πάνω στο πλοίο και τέντωσε, προς στιγμή, τα χέρια του, σαν να ήθελε να ισορροπήσει, γιατί ξαφνικά το κατάφυτο σκάφος κουνήθηκε και φάνηκε να γέρνει στο πλάι. Δεν έπεσε, όμως. Και ο Κίρντιθ ζύγωσε, προσεχτικά, τη γέφυρα και άνοιξε εκεί μια καταπακτή. «Ελάτε,» είπε. «Ελάτε να δείτε. Ή, καλύτερα, ας έρθει ο μάγος σας. Αν ανεβείτε όλοι, ίσως να ανατραπεί.» Μπήκε στην καταπακτή, και μετά, είδαν τη μορφή του να παρουσιάζεται από ένα φινιστρίνι και να τους κάνει νόημα.

Ο Σέλιρ'χοκ έδωσε το ραβδί του στην Ιωάννα και ακολούθησε τον Κίρντιθ στο εσωτερικό του σκάφους, όπου και είδε ακριβώς ό,τι περίμενε να δει. Ακριβώς ό,τι είχε διαβάσει σε βιβλία και ατενίσει σε οθόνες αναπαράστασης. Στο κέντρο της γέφυρας υπήρχε μια ψηλή πολυθρόνα, στην οποία κατέληγαν πολλά καλώδια· στο επάνω μέρος της ήταν ένα μεταλλικό κράνος.

Ο Σέλιρ'χοκ ήξερε πως ετούτος ο μηχανισμός δεν λειτουργούσε όπως αυτός του Δύτη και παρόμοιων άλλων σύγχρονων οχημάτων· βασιζόταν σε αρκετά διαφορετικές αρχές. Και ήταν ένας μηχανισμός τον οποίο ο ίδιος δεν είχε ποτέ ξανά χειριστεί. Ωστόσο, τώρα όφειλε να προσπαθήσει, αν ήταν να φύγουν από το νησί και να φέρουν σε πέρας την αποστολή τους.

«Πρέπει να το δοκιμάσω,» είπε στον Κίρντιθ. «Κι αν χρειάζεται να αντικαταστήσω μερικά κομμάτια, θα πρέπει να μου τα φέρεις. Συμφωνείς;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Δε νομίζω να υπάρξει πρόβλημα, αν οι απαιτήσεις σου είναι λογικές, κι αν η προσφορά σας σχετικά με την καινούργια άκατο εξακολουθεί να ισχύει.»

«Ισχύει,» τον διαβεβαίωσε ο Σέλιρ'χοκ. «Και οι απαιτήσεις μου θα είναι, πιστεύω, λογικές.»

«Ωραία, τότε.»

Ο Κίρντιθ πλησίασε ένα φινιστρίνι και είπε στον Γεράρδο, απέξω: «Θέλω να με πας να δω την άκατό σας.»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Στο λιμάνι την έχω. Έλα μαζί μου και θα σ'τη δείξω.»

* * *

Ο Γεράρδος και ο Κίρντιθ έφυγαν από το Όρυγμα, και η Θεώνη τούς ακολούθησε. Η Ιωάννα και ο Βατράνος έμειναν πίσω, και η πρώτη ρώτησε τον Σέλιρ'χοκ στη γέφυρα: «Νομίζεις ότι αυτό το πράγμα θα καταφέρει να ταξιδέψει στο Κενό;»

«Φαίνεται νάχει τα χάλια του, ε;» αποκρίθηκε εκείνος από το φινιστρίνι.

«Δε νομίζω ότι *φαίνεται* μόνο.»

«Θα το διαπιστώσουμε σύντομα,» είπε ο μάγος, και πλησίασε την πολυθρόνα στο κέντρο της γέφυρας. «Εν τω μεταξύ, καθαρίστε το κατάστρωμα απ'όλα αυτά τα σκουπίδια.»

«Θα κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε.»

Η Ιωάννα και ο Βατράνος έπιασαν δουλειά, και το ίδιο κι ο Σέλιρ'χοκ: οι δουλειές τους τελείως διαφορετικές, αλλά προς την επίτευξη του ίδιου σκοπού.

«Εσύ ήσουν, λοιπόν, αυτός που έβαλε τους Κρά'αν μες στην Ανεμομάχη;» ρώτησε η Ιωάννα τον Βατράνο, καθώς έκοβε μερικά αναρριχώμενα φυτά από το μεγαλύτερο κατάρτι του σκάφους και τα πετούσε παραδίπλα.

«Πώς σου πέρασε αυτό από το μυαλό;»

«Δεν είναι και πολύ δύσκολο να το υποθέσει κανείς.»

Ο Βατράνος σήκωσε έναν μεταλλικό τροχό μετρίου μεγέθους και τον έσπρωξε, αφήνοντάς τον να κυλήσει απ'την άκρη του καταστρώματος και να πέσει στο χορταριασμένο έδαφος με πάταγο. Το πλοίο τραντάχτηκε και ταλαντεύτηκε.

«Προσεχτικά, εκεί έξω!» ακούστηκε η φωνή του Σέλιρ'χοκ απ'τη γέφυρα. «Προσπαθώ να καταλάβω πώς δουλεύει αυτό το πράγμα!»

«Συγνώμη!» είπε ο Βατράνος.

Η Ιωάννα σήκωσε έναν σιδερένιο κύβο με σκουριασμένα καλώδια και τον πέταξε μακριά, ανάμεσα στα υπόλοιπα σκουπίδια του Ορύγματος. «Αν θες να είσαι στην Επανάσταση, θα ήταν καλό να μην κρατάς μυστικά από εμάς, Βατράνε.»

«Δηλαδή, τα δικά σου μυστικά τα ξέρουν όλα τα μέλη της Επανάστασης;»

Σαν χέλι ξεγλιστράς, η Έχιδνα να σε δαγκώσει! σκέφτηκε η Ιωάννα. «Όπως επιθυμείς,» είπε. «Αλλά το γεγονός ότι δεν είσαι πρόθυμος να μιλήσεις ίσως να λέει πολύ περισσότερα από μόνο του. Όπως–»

«Δεν τους έβαλα εγώ, εντάξει;»

«Όπως κι αν αρνιόσουν με μεγάλη έμφαση ότι το έκανες εσύ,» τελείωσε η Ιωάννα, υπομειδιώντας και λοξοκοιτάζοντας τον Βατράνο, ο οποίος μάζευε κάτι άχρηστα σιδερικά, για να τα πετάξει απ'το πλάι του σκάφους.

«Σου απάντησα,» είπε μόνο ο λευκόδερμος άντρας.

Η Ιωάννα δε θέλησε να συνεχίσει αυτή τη συζήτηση. Όχι τώρα,

τουλάχιστον.

Μετά από λίγο, όταν μεγάλο μέρος του καταστρώματος είχε καθαρίσει από τα σκουπίδια και τις αχρηστίες, ο Σέλιρ'χοκ ξεπρόβαλε από την καταπακτή της γέφυρας και είπε: «Θα χρειαστώ καινούργια καλώδια και μερικά άλλα κομμάτια. Ο Κίρντιθ δεν έχει επιστρέψει ακόμα, ε;»

Η Ιωάννα κούνησε το κεφάλι.

«Πρέπει να τον περιμένουμε, λοιπόν, γιατί διαφορετικά δεν μπορώ να δοκιμάσω αυτό το μηχάνημα.»

* * *

Ο Γεράρδος, ο Κίρντιθ, και η Θέωνη δεν άργησαν να επιστρέψουν, και ο Σέλιρ'χοκ εξήγησε τι ήθελε.

«Κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Κίρντιθ. «Έχω ό,τι χρειάζεστε. Και η πληρωμή σας είναι παραπάνω από αρκετή, απ'ό,τι είδα!» Απομακρύνθηκε από τους συντρόφους, χάθηκε μέσα στον σκουπιδότοπο του Ορύγματος, και, όταν γύρισε, είχε μαζί του όλα όσα τού είχε παραγγείλει ο μαυρόδερμος μάγος.

Ο Σέλιρ'χοκ τα πήρε και πήγε πάλι μέσα στη γέφυρα του σκάφους, για να συνεχίσει τις επισκευές.

«Καπετάνιε,» είπε ο Βατράνος, καθίζοντας πάνω σ'ένα παλιό, σκουριασμένο σίδερο, «εκτός των άλλων, πρέπει να κανονίσουμε και για τρόφιμα που θα πάρουμε στο ταξίδι μας. Αυτά που έχουμε, σίγουρα, δεν είναι αρκετά.» Σήκωσε τα μανίκια του κι ακούμπησε, κουρασμένα, τα χέρια του στα γόνατά του· η ενδυμασία του ήταν λερωμένη από το καθάρισμα του παλιού σκάφους.

«Μην ανησυχείς,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «τα κανόνισα με τον Κίρντιθ. Θα μας δώσει εκείνος τρόφιμα.»

«Πολύ γενναιόδωρος…» είπε ο Βατράνος, στρέφοντας το βλέμμα του στον Κίρντιθ. Τα μάτια του έλεγαν, καθαρά, ότι ετούτη ήταν μια γενναιοδωρία άξια καχυποψίας.

Ο Κίρντιθ χαμογέλασε. «Φίλε μου, θα ήμουν κλέφτης αν, τουλάχιστον, δε σας έδινα και μερικά τρόφιμα! Αυτό το πλοίο,» υψώνοντας το χέρι του, έδειξε το παλιό σκάφος, «είναι *αρχαίο*· δεν χρησιμοποιείται πλέον, και κανείς δεν πρόκειται ποτέ να το ζητήσει, πόσω μάλλον να πληρώσει τόσο καλά όσο ο Γεράρδος γι'αυτό. Η άκατός σας είναι, ουσιαστικά, ολοκαίνουργη· χρειάζεται μόνο κάτι λίγες επισκευές και διαλύτη για να ταξιδέψει στο Κενό.»

«Να κι ένας ειλικρινής άνθρωπος, Καπετάνιε,» είπε ο Βατράνος. «Σπάνιο είδος· σημείωσέ το.»

«Όλα τα σημειώνω, Βατράνε· αυτό πίστευα πως θα το ήξερες.»

Ο Βατράνος μειδίασε λοξά. «Φυσικά και το ξέρω.»

Ύστερα, περίμεναν τον Σέλιρ'χοκ να τελειώσει με τη δουλειά

του, δίχως να μιλάνε πολύ αναμεταξύ τους.

Και μετά από κάποια ώρα, απρόσμενα, το παλιό πλοίο τραντάχτηκε και το σκαρί του έτριξε.

Για μια στιγμή μονάχα.

«Μάγε;» είπε ο Γεράρδος. «Είναι όλα εντάξει;»

Ο Σέλιρ'χοκ φάνηκε να πλησιάζει το φινιστρίνι. «Ναι, έτσι πιστεύω. Αλλά θα πρέπει να πάμε αυτό το σκάφος στο Κενό, για να το δοκιμάσω κανονικά. Μόνο εκεί θα φανεί αν, τελικά, λειτουργεί πλήρως.»

«Θα χρειαστούμε και πανιά,» είπε ο Βατράνος, δείχνοντας τα κατάρτια και ρίχνοντας μια ματιά στον Κίρντιθ.

«Μην ανησυχείς, φίλε· εύκολα θα βρεθεί κάτι,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Μπορείς να μας βοηθήσεις να σπρώξουμε το καράβι έξω απ'το νησί;» τον ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ασφαλώς,» ένευσε ο Κίρντιθ. «Περιμένετε εδώ.» Και έφυγε, τρέχοντας.

Ο Βατράνος μόρφασε. «Εξυπηρετικός άνθρωπος…»

«Μας το είπες ήδη, Βατράνε,» τόνισε ο Γεράρδος.

«Δεν είπα ότι είναι εξυπηρετικός· είπα ότι είναι ειλικρινής και γενναιόδωρος.»

Ο Γεράρδος αναποδογύρισε τα μάτια. Ο Βατράνος παραήταν ομιλητικός τελευταία. Και όχι μόνο ομιλητικός· έμοιαζε ιδιαίτερα ικανοποιημένος με τον εαυτό του, και γεμάτος διάθεση για οτιδήποτε, παρά τη δύσκολη κατάσταση στην οποία είχαν βρεθεί. Μάλλον, το γεγονός ότι γλίτωσε από τα δόντια του Σκρά'ηγκεμ τού έχει φτιάξει το κέφι. Ο Γεράρδος γνώριζε αυτό το συναίσθημα· είχε νιώσει έτσι κι ο ίδιος, ορισμένες φορές που είχε αποφύγει τον θάνατο. Ανανεωμένος. Αναγεννημένος. Σφυρηλατημένος εκ νέου, και δυνατότερος.

Ο Κίρντιθ επέστρεψε επάνω σ'ένα μικρό, τετράτροχο, αργοκίνητο όχημα. Είχε μεγάλες, ατσάλινες ρόδες με προεξοχές, και στην πίσω μεριά του –δηλαδή, ακριβώς πίσω από τη θέση του οδηγού– βρίσκονταν τυλιγμένες αλυσίδες με γάντζους.

«Θα τραβήξω το πλοίο σας μέχρι το λιμάνι και θα το ρίξουμε στο Κενό,» είπε ο Κίρντιθ.

Ο Γεράρδος και οι σύντροφοί του πήραν τις αλυσίδες από το πίσω μέρος του οχήματος και τις πέρασαν γύρω από το σκάφος. Αποδείχτηκαν πολύ μακρύτερες απ'ό,τι φαίνονταν όταν ήταν τυλιγμένες στις ειδικά κατασκευασμένες θέσεις του τετράτροχου.

Όταν τελείωσαν, η Ιωάννα είπε στον Κίρντιθ να ξεκινήσει, αλλά με προσοχή, γιατί δεν μπορούσαν να είναι και απόλυτα βέβαιη για τη δουλειά τους· «και δε θέλουμε το πλοίο να διαλυθεί προτού καν το ρίξουμε στο Κενό.»

«Μην ανησυχείτε· πάντα είμαι προσεχτικός!» αποκρίθηκε ο Κίρντιθ, και οι μεγάλοι τροχοί του οχήματός του έτριξαν, γυρίζοντας. Οι αλυσίδες τεντώθηκαν, και το αρχαίο σκάφος σύρθηκε, αργά, επάνω στο χώμα και στα ψηλά χόρτα του Ορύγματος. «Εντάξει μού φαίνονται όλα. Έτσι δεν είναι;» Ο Κίρντιθ έριξε μια ματιά στους συντρόφους.

Ο Γεράρδος κατένευσε. «Συνέχισε.»

Ο Κίρντιθ οδήγησε το όχημά του όσο πιο προσεχτικά μπορούσε μέσα στο Όρυγμα, αλλά και πάλι το σκάφος που έσερνε δεν ήταν μικρό, έτσι ανέτρεψε πολλά άλλα άχρηστα μηχανικά κομμάτια στο πέρασμά του. Πίσω του άφηνε ένα βαθύ αυλάκι, που δε θα εξαφανιζόταν σύντομα.

Ο Γεράρδος κι οι σύντροφοί του ακολούθησαν τον Κίρντιθ μέχρι τον ποταμό της Άβαρνιθ, κι εκεί τον είδαν να περνά όχι από τη γέφυρα, αλλά μέσα από το νερό, το οποίο σκέπαζε τους τροχούς του οχήματός του κατά το ένα τέταρτο κι έφτανε σχεδόν ώς τα γόνατα του καθισμένου άντρα. Το παλιό πλοίο έτριζε δυνατά, καθώς σερνόταν από τις αλυσίδες.

Ορισμένοι από τους κατοίκους της Άβαρνιθ είχαν βγει σε παράθυρα, πόρτες, και μπαλκόνια και παρακολουθούσαν.

Της Ιωάννας δεν της άρεσε αυτό. *Δίνουμε στόχο,* σκέφτηκε. *Τώρα, όποιος κι αν ρωτήσει μήπως κάποιοι ξένοι πέρασαν από εδώ, αμέσως για εμάς θα πούνε.*

Ο Κίρντιθ, αν και καθυστέρησε, κατάφερε τελικά να περάσει το πλοίο στην άλλη όχθη του ποταμού και να το πάει στο λιμάνι. Εκεί, κατέβηκε απ'το όχημά του και, με τη βοήθεια του Γεράρδου και των υπόλοιπων, ξετύλιξε τις αλυσίδες γύρω από το σκάφος· και όλοι μαζί το έσπρωξαν έξω από το νησί και μέσα στο Πορφυρό Κενό, όπου αυτό έμεινε να αιωρείται. Ο Βατράνος πήδησε στο κατάστρωμα και ζήτησε να του πετάξουν ένα σχοινί. Ο Κίρντιθ υπάκουσε, και το χρησιμοποίησαν για να δέσουν το πλοίο σε μια δέστρα της αποβάθρας.

«Τι είν'αυτή η παλιατσαρία, Κίρντιθ;» φώναξε μια γυναίκα, από απόσταση, καθώς παρακολουθούσε με τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της. «Πας να ληστέψεις κόσμο πάλι;»

«Εκείνοι μού το ζήτησαν!» απάντησε ο Κίρντιθ. «Αλλά ευχαριστώ!» πρόσθεσε, ενοχλημένα.

Ο Σέλιρ'χοκ ανέβηκε στο κατάστρωμα και πήγε στη γέφυρα, ανοίγοντας την καταπακτή. «Αν δεις τίποτα περίεργο να συμβαίνει,» προειδοποίησε τον Βατράνο, «πήδα στις αποβάθρες.»

«Ελπίζω να μην εννοείς ότι αυτό το πράγμα μπορεί να εκραγεί, μάγε!»

Ο Σέλιρ'χοκ δεν αποκρίθηκε. Κατέβηκε μέσα στην καταπακτή και βρέθηκε στο εσωτερικό της γέφυρας, όπου ήταν και η

πολυθρόνα με τα καλώδια και το κράνος. *Κάθισμα* Ενεργειακής Ροής, είχε διαβάσει πως λεγόταν, και ήξερε τις βασικές αρχές για τη λειτουργία του. Δοκιμάζοντάς το στο Όρυγμα, είχε διαπιστώσει ότι μπορούσε να δουλέψει· μετά από τα ανταλλακτικά που του είχε βάλει, υπήρχε επικοινωνία μεταξύ των συστημάτων του, τα οποία, παρότι ήταν παλιά, φαίνονταν ανθεκτικά κομμάτια. *Δεν τα φτιάχνουν πια όπως τότε.*

Ωστόσο, δε θα έπρεπε να επαναπαυτεί, γιατί ο μηχανισμός έκανε την ίδια δουλειά που έκανε κι ο διαλύτης: έδινε ώθηση μέσα στο Κενό, προκαλώντας του στιγμιαίες διασπάσεις· δεν μπορούσε να έχει κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα όταν ενεργοποιείτο επάνω σ'ένα νησί, όπου κυριαρχούσαν οι ελκτικές δυνάμεις. Επομένως, ίσως να υπήρχαν ζημιές στα συστήματα του σκάφους για τις οποίες ο Σέλιρ δεν είχε ιδέα ακόμα. *Κι επιπλέον, είναι η πρώτη φορά που τροφοδοτώ τέτοιο πλοίο.*

Κακός συνδυασμός.

Κάθισε στην πολυθρόνα, φόρεσε το κράνος, και χρησιμοποίησε τη Μαγγανεία Κινήσεως που γνώριζε.

Για μια στιγμή, ένιωσε να ζαλίζεται, κι αποπροσανατολίστηκε. Ύστερα, κατάλαβε από πού προερχόταν η ζαλάδα και ο αποπροσανατολισμός. Οι Άνεμοι. *Τους αισθάνομαι, καθώς αγγίζουν το πλοίο.*

Το ταξίδι δε θα ήταν ευχάριστο, παρά τις τεχνικές που γνώριζε για να προστατεύεται από τους Ανέμους. Θα έπρεπε πάση θυσία να αποφεύγουν τους δυνατούς Ανέμους, και ούτε συζήτηση για τις θύελλες. Μια θύελλα, αναμφίβολα, θα έκανε το μυαλό του κομμάτια.

Σταματώντας να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως, φώναξε στον Βατράνο να έρθει μέσα στη γέφυρα. Εκείνος υπάκουσε.

«Τι συμβαίνει, μάγε; Χρειάζεσαι κάποια βοήθεια;»

«Ναι. Το σύστημα τροφοδοσίας του σκάφους λειτουργεί κανονικά, αλλά θέλω να ελέγξεις αν εξίσου κανονικά λειτουργούν και οι προωθητήρες.»

Ο Βατράνος ένευσε.

Από το φινιστρίνι, φώναξε στον Γεράρδο να λύσει το σκάφος από την αποβάθρα, και μετά, πιάνοντας το τιμόνι, προσπάθησε να το πλοηγήσει.

Εκείνο δεν κινήθηκε.

«Μάγε, νομίζω πως έχουμε πρόβλημα…»

Ο Σέλιρ'χοκ, που είχε πάλι αρχίσει να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως, σταμάτησε και άνοιξε τα μάτια του. Έβγαλε το κράνος και σηκώθηκε από το Κάθισμα Ενεργειακής Ροής του σκάφους. «Δε λειτουργούν, ε;»

Ο Βατράνος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Το πλοίο δεν

κουνιέται ρούπι.»

«Θα πρέπει, τότε, ο Κίρντιθ να μας εξυπηρετήσει και πάλι.»

«Δε νομίζω να φέρει αντίρρηση. Όπως είπα και στον Καπετάνιο, εκτός από ειλικρινής και γενναιόδωρος, φαίνεται και εξυπηρετικός.»

«Γιατί να μην είναι;» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ. «Μονάχα μερικά από τα σκουπίδια της πόλης μάς έχει δώσει μέχρι στιγμής. Αμφιβάλλω, δε, αν αυτό το πλοίο τού ανήκει. Οπότε, στην πραγματικότητα, δεν τον πληρώνουμε για να το αγοράσουμε από αυτόν· τον πληρώνουμε, με την άκατό μας, για τις υπηρεσίες και τη βοήθεια που μας προσφέρει.»

Ο Βατράνος συνοφρυώθηκε. «Έχεις δίκιο. Δεν το είχα σκεφτεί έτσι. Ο καταραμένος μπάσταρδος είναι κλέφτης!»

.4.

Το βράδυ, η Ζαφειρία είχε δει στην οθόνη του Μακρινού Ταξιδευτή ότι πλησίαζαν στον προορισμό τους –το νησί που ονομαζόταν Φέλ'κριβ ή Φελ'κρίβ– και υπέθετε ότι το πρωί θα έφταναν.

Τώρα, το πρωί είχε έρθει.

Η Ζαφειρία είχε βάλει το ενεργειακό ρολόι της καμπίνας της να την ξυπνήσει μ'ένα έντονο κουδούνισμα. Δεν ήταν, όμως, αυτό που την ξύπνησε, αλλά η φωνή του σκάφους.

—ΚΑΛΗΜΕΡΑ, ΖΑΦΕΙΡΙΑ. ΠΙΣΤΕΥΩ, ΘΑ ΕΠΙΘΥΜΟΥΣΕΣ ΝΑ ΣΗΚΩΘΕΙΣ, ΚΑΘΩΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟ ΜΑΣ.

Η Ζαφειρία ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, ακουμπώντας στους αγκώνες της. Στον τοίχο αντίκρυ της μπορούσε να δει ένα πρόσωπο να καθρεφτίζεται, γωνιώδες και ακαθόριστου φύλου· τα μάτια του γυάλιζαν σαν ενεργειακές λάμπες.

«Γιατί;» ρώτησε, στενεύοντας τα δικά της μάτια.

—ΑΔΥΝΑΤΩ ΝΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΩ ΣΕ ΤΙ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ ΑΥΤΗ Η ΕΡΩΤΗΣΗ.

«Γιατί με ξύπνησες εσύ;» Η Ζαφειρία παραμέρισε τα σκεπάσματα και σηκώθηκε. «Γιατί δε με ξύπνησε το ρολόι;» Κοίταξε το ενεργειακό ρολόι στον τοίχο.

Οι αριθμοί επάνω του εξαφανίστηκαν, και αντικαταστάθηκαν από δύο μάτια, φωτεινά σαν λάμπες. —ΔΙΟΤΙ ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΡΟΛΟΙ. ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ, ΖΑΦΕΙΡΙΑ. Τα μάτια έσβησαν, και οι αριθμοί επανεμφανίστηκαν.

«Βγες απ'την καμπίνα μου,» είπε, αργά, η Ζαφειρία.

—ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ· ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΠΑΝΤΟΥ. Το πρόσωπο στον τοίχο, όμως, δεν υπήρχε πλέον.

Η Ζαφειρία αγνόησε το καταραμένο πνεύμα του σκάφους. Πλύθηκε, χωρίς να καθυστερήσει, φόρεσε τη στολή της, πήρε τα όπλα της, και βγήκε απ'την καμπίνα.

Στους διαδρόμους του Μακρινού Ταξιδευτή, μερικοί στρατιώτες τη χαιρέτησαν επίσημα, καθώς οι Μαύρες Δράκαινες θεωρούνταν ισόβαθμες με αξιωματικούς μέσα στο στρατό της Παντοκρατορίας· και, παρότι ούτε η Ζαφειρία ούτε ο Τάμπριελ είχαν αναφέρει τίποτα στο πλήρωμα για την ιδιότητά της, δεν υπήρχε από κανέναν αμφιβολία ότι ήταν Μαύρη Δράκαινα. Το φανέρωνε το ντύσιμό της, ο εξοπλισμός της, το παράστημά της.

Κατευθύνθηκε προς τη γέφυρα, όπου και βρήκε τον Πρίγκιπα Τάμπριελ και τον Υποπλοίαρχο Σαντμάρη να στέκονται μπροστά από ένα μεγάλο φινιστρίνι και να κοιτάζουν έξω, στο Πορφυρό Κενό, το νησί που πλησίαζαν.

«Ζαφειρία,» είπε ο Τάμπριελ, ρίχνοντάς της μια ματιά πάνω

απ'τον ώμο του. «Φτάσαμε.»

«Ναι, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Θα επιθυμούσατε να ανιχνεύσω την περιοχή, προτού προχωρήσουμε περισσότερο;»

«Δε νομίζω ότι είναι απαραίτητο.» Ο Τάμπριελ έστρεψε πάλι το βλέμμα του στο φινιστρίνι. «Θα κάνουμε τον κύκλο όλου του νησιού, για να δούμε τι οικισμοί υπάρχουν στις ακτές του.»

«Ο χάρτης μας δείχνει ένα μόνο λιμάνι,» του υπενθύμισε η Ζαφειρία.

«Πράγματι· θα ήθελα, όμως, να επιβεβαιώσω αυτή την πληροφορία.»

Η Ζαφειρία έμεινε σιωπηλή, πλησιάζοντας τον χάρτη που ήταν απλωμένος επάνω στο γραφείο: τον χάρτη της Νήσου Φέλ'κριβ (ή Φελ'κρίβ), τον οποίο είχαν βρει μέσα στην εμβολισμένη Ανεμομάχη, προτού την εγκαταλείψουν στο έλεος των Ανέμων.

«Σαντμάρη,» πρόσταξε ο Τάμπριελ, «πήγαινε να κάνεις έναν έλεγχο στους πολεμιστές του πληρώματός μου. Θέλω άπαντες να είναι έτοιμοι για δράση, σε περίπτωση ανάγκης. Ίσως οι κάτοικοι ετούτου του νησιού να είναι εχθρικοί· δεν ξέρουμε τίποτα γι'αυτούς ακόμα.»

«Μάλιστα, Υψηλότατε.» Ο Υποπλοίαρχος αποχώρησε.

Όταν τα βήματά του ξεμάκρυναν, ο Τάμπριελ είπε: «Μακρινέ Ταξιδευτή;»

—ΣΤΙΣ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΣΟΥ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Θέλω οι ανιχνευτές σου να ερευνήσουν το νησί όσο το δυνατόν πιο λεπτομερειακά. Με ενδιαφέρει οτιδήποτε το αξιοσημείωτο.»

—ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

Η Ζαφειρία είδε τρεις σταυρούς να κινούνται επάνω στην οθόνη των ανιχνευτών, η οποία έδειχνε την ακτή που πλησίαζαν.

Ο Τάμπριελ εξακολουθούσε να κοιτά έξω απ'το φινιστρίνι. «Οι πληροφορίες αποθηκεύονται, ελπίζω…»

—ΑΣΦΑΛΩΣ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

Η Ζαφειρία είδε το κέντρο ενός από τους σταυρούς να αναβοσβήνει, και μια κουκίδα να παρουσιάζεται. «Το λιμάνι που δείχνει κι ο χάρτης.»

«Ναι,» είπε ο Τάμπριελ, που κοίταζε από το φινιστρίνι. «Φαίνεται κι από δω.»

Η Ζαφειρία τον πλησίασε, για να κοιτάξει κι εκείνη έξω. Πράγματι, η μικρή πόλη φαινόταν άνετα. Τα οικοδομήματά της ήταν χαμηλά –κανένα δεν πρέπει να είχε πάνω από δύο ορόφους– και δεν ήταν περιτειχισμένη. Ούτε προστατευόταν από κανόνια και παρόμοιους εξοπλισμούς· η Ζαφειρία δεν μπορούσε να δει το παραμικρό οπλικό σύστημα. Ένας ποταμός περνούσε ανάμεσα από τα χτίρια της μικρής πόλης και χυνόταν στο Κενό, για να

καταλήξει... τι ήταν αυτό; Στρόβιλος;

«Γιατί το νερό το κάνει αυτό, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε.

«Ορισμένα σπάνια ποτάμια δεν διαλύονται, πέφτοντας στο Κενό, Ζαφειρία,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ· «παγιδεύονται από τους Ανέμους, ή ίσως αυτά να παγιδεύουν τους Ανέμους, και μια δίνη δημιουργείται. Μια δίνη από νερό και Άνεμο. Πολύ επικίνδυνη, αν την πλησιάσεις. Οι δίνες, όμως, δεν κρατάνε για πάντα· ύστερα από την πάροδο κάποιου χρόνου, διαλύονται. Ο χρόνος αυτός, βέβαια, μπορεί να είναι ακόμα και εκατό έτη, ή και περισσότερο.

»Μακρινέ Ταξιδευτή, εντοπίζεις οπλικά συστήματα στην πόλη που προσεγγίζουμε;»

—ΟΧΙ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ. ΚΑΝΕΝΑ.

«Κανένα; Ούτε ένα πυροβόλο, για να αντιμετωπίζουν πιθανούς εισβολείς;»

—ΟΥΤΕ ΕΝΑ.

«Ίσως να έχουν κάτι που μπλοκάρει τους ανιχνευτές σου.»

—ΔΕΝ ΤΟ ΝΟΜΙΖΩ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ· ΘΑ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΑ.

Πώς *μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος;* σκέφτηκε ο Τάμπριελ. *Τι ακριβώς είσαι, τέλος πάντων; Και πώς σε έφτιαξαν; Ή, μάλλον, πώς σε έβαλαν μες στο σκάφος; Πώς σε έκαναν ένα μ'αυτό;* Ενδιαφέροντα ερωτήματα, όλα τους, μα δεν είχε χρόνο τώρα για να τα απαντήσει. Θα έπρεπε να απαντηθούν μετά την εύρεση του απομειναριού από τον Ενιαίο Κόσμο.

«Πολύ καλά,» είπε ο Τάμπριελ. «Συνέχισε τον γύρο του νησιού. Θέλω να ξέρω τι υπάρχει σ'όλες του τις ακτές, προτού δώσω διαταγή να αράξουμε εδώ.»

* * *

Οι μέρες περνούσαν –τις υπολόγιζε από το φαγητό που τους έφερναν οι φρουροί στο αμπάρι· έξι πρέπει να ήταν τώρα, και τούτη η έβδομη– και η επίδραση του φαρμάκου δεν έφευγε. Η Αλκυόνη εξακολουθούσε να μην μπορεί ούτε ν'ακούσει ούτε να αισθανθεί τους Ανέμους, σαν κάποιος να της είχε κλέψει κάτι πολύ βασικό, κάτι *στοιχειώδες*, από τον εαυτό της. Το κεφάλι της πονούσε και η κοιλιά της έμοιαζε νάναι δεμένη κόμπο. Ο λαιμός της ήταν ξερός, και δεν μπορούσε να κοιμηθεί, γιατί, εκτός από τους εφιάλτες που έβλεπε (ότι ένα γιγαντιαίο έντομο τής ρουφούσε το αίμα, ότι ο Φιλοπολίτης έφευγε και την εγκατέλειπε στο έλεος αυτού του καταραμένου εντόμου), δεν είχε τους Ανέμους για να τη νανουρίζουν, κι αισθανόταν όπως το μικρό παιδί που έχει, αναπάντεχα και τραγικά, χάσει τη γλυκιά φωνή της μάνας του.

Η Αλκυόνη ένιωθε μισερή.

Και είχε αρρωστήσει. Οι άλλοι κρατούμενοι στο αμπάρι, το

παλιό πλήρωμα του Γεράρδου, δεν την πολυπλησίαζαν, μοιάζοντας να φοβούνται την όψη της, μοιάζοντας να φοβούνται ότι ίσως να είχε κάτι κολλητικό. Κι εκείνη, φυσικά, δεν τους έλεγε ποιο ήταν το πρόβλημά της· εξάλλου, δε θα την καταλάβαιναν: ποτέ δε θα την καταλάβαιναν.

Και υπέφερε μόνη. Τόσο μόνη.

Μια φορά, είχε βρει τη δύναμη να σηκωθεί και να ρωτήσει έναν απ'τους φρουρούς που έφερναν το φαγητό αν θα μπορούσε να μιλήσει στον Τάμπριελ. Εκείνος δεν της είχε καν αποκριθεί.

Την επόμενη φορά, η Αλκυόνη είχε επιμείνει περισσότερο, αρπάζοντάς τον απ'τη στολή του και μην αφήνοντάς τον να φύγει. «Ο Πρίγκιπας θα σε δει όποτε εκείνος νομίζει!» της είχε απαντήσει ο άντρας, και την είχε σπρώξει, βίαια, με το ένα χέρι, σωριάζοντάς τη στο πάτωμα.

Τότε, ο Βενμίλιος την είχε πλησιάσει, γονατίζοντας πλάι της και ρωτώντας την: «Τι έχεις, Αλκυόνη;»

«Τίποτα,» είχε πει εκείνη. «Τίποτα.» Είχε σηκωθεί και είχε φύγει από κοντά του, πηγαίνοντας στη γωνία της μες στο αμπάρι, όπου και κάθισε αγκαλιάζοντας τα γόνατά της κι ακουμπώντας το πρόσωπό της επάνω τους.

Τώρα, το πρωί της έβδομης ημέρας από τότε που είχε χάσει την αίσθηση των Ανέμων, το πρωί της έβδομης ημέρας από τότε που οι Ανεμοπομποί της είχαν πάψει να πάλλονται και ήταν σαν δυο κρύες πέτρες στον αυχένα της, η Αλκυόνη ξύπνησε ακούγοντας τον Ρίβη το Σκυλόδοντο και τον Εφόριο να τσακώνονται.

«Είσαι χέστης!» φώναζε ο πρώτος. «Αυτό είσαι! Και δε θα κάθομαι ν'ακούω τις Ανεμοχτυπημένες μπούρδες σου! Σηκωθείτε πάνω, ρε! Σηκω*θείτε!*» πρόσταξε τους υπόλοιπους, κοιτάζοντας γύρω-γύρω.

«Με τόση φασαρία μόνο που κάνεις, ρε σκατοκέφαλε, θα μας έχουν ήδη καταλάβει,» του είπε ο Εφόριος. «Και περιμένεις να πάρουμε το πλοίο έτσι; Χα!»

«Κλείσε την τρύπα που έχεις για στόμα,» γκάριξε ο Ρίβης, δείχνοντάς τον με τον δείχτη του δεξιού του χεριού, «γιατί θα σ'την κλείσω εγώ!»

«Κόπιασε, άμα σου βαστάει, μωρή ποντικίνα–»

«Ρίβη!» γρύλισε ο Σκρά'ηγκεμ, προτού ο Σκυλόδοντος προλάβει ν'απαντήσει. «Δεν πρόκειται να κάνουμε τίποτα ακόμα. Κάτσε κάτω και δάγκωσε τη γλώσσα σου να ηρεμήσεις–»

«Μη μου λες εμένα τι να κάνω, μυρμήγκι! Εγώ δεν κάθομαι κλειδαμπαρωμένος σε κανενός τ'αμπάρι!»

«Μυρμήγκι;» Ο Σκρά'ηγκεμ ορθώθηκε. «Εγώ είμαι ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ σου, σκουληκογεννημένο απόβρασμα!»

Ο Ρίβης έφτυσε στο σκονισμένο πάτωμα. «Σκατά Καπετάνιος

είσαι, εδώ που μας οδήγησες. Αν ήταν ο Γεράρδος, δε θάχαμε φτάσει εδώ–»

Ο Σκρά’ηγκεμ τού χίμησε, αρχίζοντας να τον γρονθοκοπεί. Ο Ρίβης προσπάθησε να αμυνθεί, αλλά είχε δύο μόνο χέρια, ενώ ο αντίπαλός του τέσσερα, έτσι για κάθε δύο γροθιές που απέκρουε, έτρωγε άλλες δύο. Ωστόσο, ο Σκρά’ηγκεμ ήταν μικρόσωμος, όπως όλοι οι Κρά’αν· ο Ρίβης τού έριχνε ένα κεφάλι· επομένως, το αποτέλεσμα της ξαφνικής τους μονομαχίας ήταν κάθε άλλο παρά προκαθορισμένο.

Οι υπόλοιποι, όμως, αποφάσισαν σιωπηλά να μην ανακαλύψουν ποιος θα έσπαγε στο ξύλο τον άλλο: χίμησαν όλοι μαζί επάνω στον Σκρά’ηγκεμ και στον Ρίβη, για να τους χωρίσουν.

«Αφήστε *με, ρε!*» τσύριξε ο Κρά’αν. «Αφήστε τον Καπετάνιο *σας, παλιόσκυλα!* Αφήστε *με να τον φάω ζωντανό!*»

Η Αλκυόνη, που εξακολουθούσε να κάθεται στη γωνία της, αναστέναξε. Προσπαθώντας να αγνοήσει τη βαβούρα, έκλεισε δυνατά τα μάτια της και πάλεψε με τον εαυτό της και τις αισθήσεις της, για να νιώσει και πάλι τους Ανέμους, ν’ακούσει τις γλυκές φωνές του.

Τίποτα, όμως.

Τίποτα.

«Όχ*ι!*» γρύλισε. «Όχ*ι!*…»

Κανένας δεν της έδωσε σημασία, καθώς όλοι ήταν απασχολημένοι με το να προσπαθούν να μαζέψουν τον Σκρά’ηγκεμ και τον Ρίβη τον Σκυλόδοντο.

Η Αλκυόνη ορθώθηκε. Δεν είναι *φάρμακο.* Δεν *μπορεί νάναι φάρμακο.* Κάτι άλλο *μού έχουν κάνει.* Κανένα *φάρμακο δεν έχει* τόσο *μακροχρόνια επίδραση!*

Εκτός... εκτός *αν* το *βάζουν μες στο φαγ*ητό *μου,* για *να ανανεώνουν τη δόση.*

Αλλά το φαγητό δεν ερχόταν αποκλειστικά και μόνο για εκείνη· ο φρουρός άφηνε έναν δίσκο με πολλά μπολ και έφευγε. Επομένως, αν ο Τάμπριελ ήθελε να είναι βέβαιος ότι η Αλκυόνη θα έπαιρνε το φάρμακο, θα έπρεπε σε κάθε μπολ να υπάρχει κι από μια δόση.

Είναι, όμως, *αυτό δυνατόν;*

Και γιατί *δε θέλει να μου μιλήσει,* το *κάθαρμα;* Γιατί *δε θέλει να μου μιλήσει;* Έσφιξε τις γροθιές της, δυνατά, νιώθοντας τα νύχια της να μπήγονται επώδυνα στις παλάμες της. Καυτά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και την έβγαλε αργά απ’τα πνευμόνια της. Προσπάθησε πάλι να χαλαρώσει, για ν’ακούσει τους Ανέμους.

Αλλά τίποτα!

Τίποτα!

Εξοργισμένη, κλότσησε τον τοίχο· ξανά και ξανά και ξανά.

Το πόδι της πόνεσε.

Και μετά, θυμήθηκε πού βρισκόταν. Στον Μακρινό Ταξιδευτή. *Είμαι στον Μακρινό Ταξιδευτή. Σ'ένα πλοίο ζωντανό. Ένα πλοίο που ίσως ακόμα και να αισθάνθηκε τις κλοτσιές μου. Ένα πλοίο που, στην Άκρη, μου μιλούσε.*

Δε θα μπορούσε να της μιλήσει και πάλι; Δε θα μπορούσε, ίσως, κάπως να τη βοηθήσει; Εξάλλου, στο Κοιμητήριο είχε δείξει να τη συμπαθεί, και εκείνη και τον Φιλοπολίτη. Σωστά;

«Μακρινέ Ταξιδευτή;» φώναξε. «Μακρινέ Ταξιδευτή; Μ'ακούς; Είμαι η Αλκυόνη! Με θυμάσαι; Σίγουρα, πρέπει να με θυμάσαι! Δεν έχει περάσει και τόσος καιρός.»

Περίμενε απάντηση, αλλά καμία απάντηση δεν ήρθε.

Μονάχα σιωπή.

Σιωπή;

Η Αλκυόνη κατέβασε τη ματιά της απ'το ταβάνι –γιατί ατένιζε ψηλά, καθώς μιλούσε στον Μακρινό Ταξιδευτή– και κοίταξε ευθεία εμπρός της. Τους συγκρατούμενούς της, οι οποίοι την αντίκριζαν με παραξενεμένες όψεις στα πρόσωπά τους. Τα μάτια ορισμένων μαρτυρούσαν πως τη θεωρούσαν τρελή.

«Σε ποιον μιλάς, Ανεμοσκόπε;» τη ρώτησε ο Εφόριος.

Ανεμοσκόπε. Της έμοιαζε με κοροϊδευτικό ψευδώνυμο τώρα. «Σε κανέναν. Και σταματήστε να με κοιτάτε!»

Οι συγκρατούμενοί της στράφηκαν αλλού, διστακτικά.

* * *

Ο Μακρινός Ταξιδευτής έστριψε αριστερά, αφήνοντας τη μικρή πόλη πίσω του κι αρχίζοντας να κάνει τον κύκλο του νησιού.

—ΘΑ ΧΡΕΙΑΣΤΟΥΜΕ ΣΧΕΔΟΝ ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΠΕΡΙΦΟΡΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗ ΝΗΣΟ.

«Και ώς πού φτάνουν οι ανιχνευτές σου;» ρώτησε ο Τάμπριελ.

—ΑΥΤΟ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΤΟ ΔΕΙΣ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

Ο Τάμπριελ κοίταξε, πατώντας μερικά πλήκτρα. Η εμβέλεια των ανιχνευτικών συστημάτων του πλοίου έφτανε αρκετά βαθιά μέσα στο νησί. *Αυτό, όμως, δε σημαίνει πως είναι βέβαιο ότι θα εντοπίσουμε όλες τις εκπλήξεις που πιθανώς να μας περιμένουν.*

Επιπλέον, υπάρχουν κι εκπλήξεις που δεν εντοπίζονται με κανενός είδους ανιχνευτικό σύστημα, όσο καλό κι αν είναι… Εκπλήξεις όπως η συμπεριφορά των κατοίκων προς τους ξένους· τα ήθη και τα έθιμά τους. Ή και άλλα, πιο μυστηριώδη πράγματα…

Πιο μυστηριώδη απ'τον ίδιο τον Μακρινό Ταξιδευτή; σκέφτηκε ο Τάμπριελ. *Να μια καλή ερώτηση. Αναρωτιέμαι αν το πνεύμα μέσα στο πλοίο μας μπορεί να εντοπίσει περισσότερα απ'ό,τι θα εντόπιζε οποιοδήποτε άλλο ανιχνευτικό σύστημα.* Εξάλλου, είχε εντοπίσει

αμέσως τον Σέλιρ’χοκ, όταν εκείνος είχε προσπαθήσει να ακολουθήσει τη συχνότητα των Ανεμοπομπών της Αλκυόνης· τον είχε εντοπίσει και τον είχε σταματήσει. Κανένα ανιχνευτικό ή αυτόματο αμυντικό σύστημα δε θα είχε ποτέ τη δυνατότητα να το κάνει αυτό. Μονάχα ένας άλλος μάγος θα μπορούσε να το κάνει, αφότου είχε θέσει κάποια προστατευτική μαγγανεία γύρω απ’όλο το σκάφος. Αλλά, ακόμα κι έτσι, δε νομίζω ότι θα το κατόρθωνε τόσο εύκολα όσο ο Μακρινός Ταξιδευτής.

Ετούτο το πλοίο, ο Τάμπριελ όφειλε να ομολογήσει, τον τρόμαζε.

Και είχε, πραγματικά, πολύ καιρό να τρομάξει από κάτι. Πάρα πολύ καιρό.

Ακούγοντας βήματα να πλησιάζουν, κοίταξε πίσω του και είδε τον Σαντμάρη να μπαίνει στη γέφυρα.

«Οι πολεμιστές σας είναι έτοιμοι για παν ενδεχόμενο, Πρίγκιπά μου,» ανέφερε ο Υποπλοίαρχος.

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ.

Η Ζαφειρία στεκόταν αμίλητη μπροστά στο φινιστρίνι, με τα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος. Έμοιαζε με σκιά, έτσι όπως ήταν μαυρόδερμη και ντυμένη στα μαύρα. Τα γαλανά της μαλλιά δε φαίνονταν παρά για ένα παράξενο παιχνίδισμα του φωτός. Το τουφέκι της ήταν περασμένο στον έναν της ώμο, σαν να υποψιαζόταν –όχι να φοβόταν· οι Μαύρες Δράκαινες δε φοβόνταν τις συγκρούσεις– πως ίσως χρειαζόταν να πολεμήσει.

Ο Τάμπριελ βάδισε, για να σταθεί πλάι της, κάνοντας νόημα στον Σαντμάρη να πάει στην οθόνη. Προτιμούσε να δει αυτή την Αιωρούμενη Νήσο με τα ίδια του τα μάτια, προτού κοιτάξει τα υπολογιστικά δεδομένα ενός ανιχνευτικού συστήματος που βασιζόταν σε γραμμές και αριθμούς.

Η ακτή δίπλα στην οποία έπλεαν τώρα ήταν κατάφυτη. Μια ζούγκλα, και κανένας οικισμός δε φαίνεται πουθενά.

Και το τοπίο δεν άλλαζε, καθώς συνέχιζαν. Πράγμα το οποίο δεν εξέπληττε τον Τάμπριελ, αφού ο χάρτης που είχε πάρει από την Ανεμομάχη έδειχνε ακριβώς αυτό που τώρα κοίταζε με τα μάτια του.

Ζούγκλα. Πυκνή βλάστηση παντού. Και μερικά ζώα, κάπου-κάπου, που ξεπρόβαλλαν και, γρήγορα, χάνονταν.

Ο χρόνος κυλούσε, σιωπηλά. Κανένας μέσα στη γέφυρα δε μιλούσε. Ο Τάμπριελ ρώτησε μόνο, μια φορά, τον Σαντμάρη μήπως καμια ένδειξη είχε παρουσιαστεί στην οθόνη των ανιχνευτών· εκείνος, όμως, αποκρίθηκε πως, όχι, τίποτα δεν είχε εμφανιστεί: το νησί έμοιαζε άδειο από οπλισμούς.

«Υπάρχει μόνο μια πόλη, εδώ.» Ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας.

Ναι, σκέφτηκε ο Τάμπριελ, όπως φαίνεται και στον χάρτη που

πήραμε από την Ανεμομάχη. Ήταν μια πόλη στις όχθες του ποταμού που διέσχιζε ετούτη τη μεριά της Αιωρούμενης Νήσου: του ποταμού που είχαν δει να χύνεται στο Κενό και να μετατρέπεται σε στρόβιλος.

Αργότερα, η ζούγκλα έδωσε τη θέση της σε βραχώδεις και απόκρημνους τόπους, μέσα στους οποίους ανοιγόταν ένας κόλπος. Ο Τάμπριελ οδήγησε τον Μακρινό Ταξιδευτή εκεί μέσα, για να διαγράψει το μικρό ημικύκλιο.

Πήρε στα χέρια του τον χάρτη του νησιού και κοίταξε πού βρίσκονταν τα σημειωμένα Χ. Τα δύο πρώτα τα είχαν περάσει –ήταν μέσα στις ζούγκλες–, μα η οθόνη των ανιχνευτών δεν είχε παρουσιάσει εκεί καμία ένδειξη, τίποτα που να σημαίνει πως υπήρχε κάτι αξιοσημείωτο. Τώρα, πλησίαζαν το τρίτο Χ, το οποίο βρισκόταν πιο κοντά στις ακτές απ'ό,τι τα προηγούμενα, κι ο Τάμπριελ ήλπιζε πως ίσως να παρουσιαζόταν κάτι.

Δίπλα σ'αυτό το Χ κάποιος είχε γράψει τις εξής σημειώσεις επάνω στον χάρτη: *περιοχές γεμάτες ξερά βράχια*· και: *απομεινάρια παλιών ναών που οι ντόπιοι δεν πλησιάζουν.*

Ο Τάμπριελ κοίταζε την οθόνη των ανιχνευτών, καθώς ο Μακρινός Ταξιδευτής διέγραφε το ημικύκλιο του κόλπου και συνέχιζε.

Τίποτα δεν παρουσιάστηκε. Ούτε το παραμικρό σημάδι.

Αναρωτιέμαι τι στους δαίμονες να σημαίνουν αυτά τα Χι!

Υπέθετε πως ήταν πιθανές τοποθεσίες για το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου, αλλά, για να βεβαιωθεί, θα έπρεπε να επισκεφτεί το κάθε μέρος ξεχωριστά, απ'ό,τι φαινόταν· γιατί, από μακριά, δεν μπορούσε να πάρει καμία απολύτως πληροφορία για τη φύση τους.

* * *

«Ένα μήνυμα στην οθόνη, Υψηλότατε. Ένα... παράξενο μήνυμα, θα έλεγα.»

Ήταν μεσημέρι, και βρίσκονταν στην πίσω μεριά του νησιού. Είχαν απομακρυνθεί από τις ορεινές, πετρώδεις περιοχές και έπλεαν πάλι πλάι σε μια κατάφυτη ακτή.

Ο Τάμπριελ στράφηκε να κοιτάξει τον Υποπλοίαρχό του και την οθόνη των ανιχνευτών, όπου είχε παρουσιαστεί το εξής μήνυμα πάνω από τον χάρτη: ΕΝΤΟΠΙΣΤΗΚΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΟΝΤΟΤΗΤΑ!

«Τι σημαίνει αυτό, Υψηλότατε; Δεν έχω ποτέ ξανά δει κάτι τέτοιο να εμφανίζεται σε–»

«Πήγαινε,» τον πρόσταξε ο Τάμπριελ. «Θέλω να μιλήσω στη Ζαφειρία, μόνος.»

Ο Σαντμάρης τον ατένισε παραξενεμένος, αλλά, φυσικά, δεν έφερε αντίρρηση. Υποκλίθηκε και αποχώρησε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

«Τι εντόπισες, Μακρινέ Ταξιδευτή;» ρώτησε ο Τάμπριελ το σκάφος. «Στον χάρτη της οθόνης δεν υπάρχει καμία ένδειξη.»

Το μήνυμα ΕΝΤΟΠΙΣΤΗΚΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΟΝΤΟΤΗΤΑ! εξαφανίστηκε, και μια κουκίδα παρουσιάστηκε στον ποταμό που ξεκινούσε από τα βουνά στο κέντρο του νησιού και κυλούσε προς μια λίμνη.

—ΕΚΕΙ ΕΙΝΑΙ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ. ΚΑΙ ΝΟΜΙΖΩ ΠΩΣ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΑΝΤΙΛΗΦΤΕΙ, ΚΑΙ ΕΜΕΝΑ ΚΑΙ ΕΣΑΣ.

«Τι είδους οντότητα;» θέλησε να μάθει ο Τάμπριελ. «Και γιατί είναι επικίνδυνη;»

—ΕΧΕΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΝΑΜΗ· ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΤΟ ΑΙΣΘΑΝΘΩ.

«Κάποιο πνεύμα;»

—ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΝΕΥΜΑ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ;

«Δεν κάνω φιλοσοφική κουβέντα, Ταξιδευτή. Εννοώ: είναι ενσώματη οντότητα, ή ασώματη;»

—ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ· ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΜΑΚΡΙΑ, ΚΙ ΕΠΙΠΛ– Η οθόνη έσβησε, αναπάντεχα.

Και όχι μόνο αυτή, αλλά και το σύστημα αυτόματης πλοήγησης του Μακρινού Ταξιδευτή.

Ο Τάμπριελ καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα του, κι έπιασε το πηδάλιο, κοιτάζοντας έξω από το φινιστρίνι, για να μην πέσει το σκάφος πάνω σε τίποτα βράχους και τσακιστούν όλοι τους στις ακτές ετούτου του καταραμένου νησιού.

«Μας επιτέθηκε;» ρώτησε η Ζαφειρία. «Αυτή η οντότητα επιτέθηκε στον Μακρ–;»

«Δεν ξέρω. Αλλά έτσι φαίνεται.»

Μέσα στη γυάλινη σφαίρα του μαύρου του ραβδιού –το οποίο ήταν ακουμπισμένο στο γραφείο– ο Τάμπριελ είδε, με την άκρια του ματιού του, το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας να αναδεύεται έντονα, κι αισθάνθηκε την ανησυχία του.

Την ένιωσες κι εσύ την οντότητα;

Η οθόνη άναψε πάλι και το σύστημα αυτόματης πλοήγησης άρχισε να λειτουργεί κανονικά.

—ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ…

Πρώτη φορά που η φωνή του Μακρινού Ταξιδευτή ακουγόταν φοβισμένη. Πρώτη φορά που φανέρωνε κάποιο συναίσθημα, οσοδήποτε συγκαλυμμένο ή ασαφές.

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Τάμπριελ. «Σου επιτέθηκε, κάπως;»

—ΝΑΙ. ΜΕ… ΧΤΥΠΗΣΕ. ΚΑΙ ΜΕ ΖΑΛΙΣΕ. ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ. ΤΙΠΟΤΑ ΤΟ ΣΟΒΑΡΟ· ΤΙΠΟΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΘΑ ΟΦΕΙΛΕΣ ΝΑ ΑΝΗΣΥΧΗΣΕΙΣ.

«Από τέτοια απόσταση, σε χτύπησε;»

—ΝΑΙ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ. ΣΟΥ ΕΙΠΑ ΗΔΗ ΟΤΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΙΣΧΥΡΗ ΟΝΤΟΤΗΤΑ.

«Τι τρόποι υπάρχουν για την αντιμετώπισή της;»

—ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ, ΄Η ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ. ΕΙΝΑΙ, ΝΟΜΙΖΩ, Η ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΕΡΧΟΜΑΙ ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΜΙΑ ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΗΣ.

Η Ζαφειρία είπε: «Ίσως να είναι κάποιος μάγος, Πρίγκιπά μου.»

«Αν αυτός είναι μάγος, Μαύρη Δράκαινα,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ, που ήξερε πολύ καλά ότι αποκλείεται να ήταν μάγος, «τότε τον θέλω στο στρατό μας, για να ξετρυπώσει όλους μας τους εχθρούς και να τους εξαϋλώσει προτού προλάβουν να βλεφαρίσουν.»

.5.

Οι υπολογισμοί του πνεύματος του Μακρινού Ταξιδευτή ήταν, όπως συνήθως, σωστοί: Το βράδυ είχαν ολοκληρώσει την περιφορά της Νήσου Φέλ'κριβ (ή Φελ'κρίβ) και είχαν φτάσει πάλι στην πόλη που είχαν δει όταν πρωτοήρθαν εδώ, η οποία, τελικά, ήταν το μοναδικό λιμάνι, ακριβώς όπως έδειχνε ο χάρτης που είχαν πάρει από την Ανεμομάχη.

Καθοδόν, οι ανιχνευτές τους δεν εντόπισαν κανένα οπλικό σύστημα, ούτε η παράξενη οντότητα ξαναπαρουσιάστηκε στην οθόνη τους.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Τάμπριελ τον Μακρινό Ταξιδευτή, καθώς έφταναν στο λιμάνι. «Πώς είναι δυνατόν να εξαφανίστηκε;»

—ΔΕΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ. ΚΡΥΒΕΤΑΙ.

«Και δεν υπάρχει τρόπος να την εντοπίσεις;»

—ΔΕΝ ΝΟΜΙΖΩ. ΑΝ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΝΤΟΠΙΣΤΕΙ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΤΗ ΒΡΩ.

«Δηλαδή, στην αρχή *ήθελε* να την εντοπίσεις;»

—ΠΙΣΤΕΥΩ ΠΩΣ ΝΑΙ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Γιατί;»

—ΥΠΟΘΕΤΩ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ, ΟΤΙ Η ΕΝ ΛΟΓΩ ΟΝΤΟΤΗΤΑ –ΟΠΟΙΑ ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ, Ο,ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ– ΕΠΙΘΥΜΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΙΣΘΗΤΗ ΣΕ ΜΑΣ.

«Για να μας εκφοβίσει;»

—ΠΙΘΑΝΩΣ.

Η Ζαφειρία παρακολουθούσε την κουβέντα τους με ενδιαφέρον, αλλά, συγχρόνως, είχε όλες τις αισθήσεις της τεντωμένες, όπως κάθε γυναίκα εκπαιδευμένη ως Μαύρη Δράκαινα· και τώρα, άκουσε κάποιον να πλησιάζει από τον διάδρομο, κι αναγνώρισε τα βήματά του. «Ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης έρχεται, Πρίγκιπά μου.»

«Σιωπή, τότε,» είπε ο Τάμπριελ, κοιτάζοντας το πρόσωπο που είχε παρουσιαστεί σε μια από τις οθόνες του Μακρινού Ταξιδευτή.

—ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙΣ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ· ΕΙΧΑ ΑΝΤΙΛΗΦΘΕΙ, ΑΣΦΑΛΩΣ, ΟΤΙ ΠΛΗΣΙΑΖΕ, ΠΟΛΥ ΠΡΙΝ ΤΟ ΑΝΤΙΛΗΦΘΕΙ Η ΑΓΑΠΗΤΗ ΖΑΦΕΙΡΙΑ. Και το πρόσωπο εξαφανίστηκε.

Τα μάτια της Ζαφειρίας στένεψαν. Δεν της άρεσε η συμπεριφορά αυτού του σκάφους. Δεν της άρεσε καθόλου. Αλλά μετά σκέφτηκε, παραξενεμένη με τον εαυτό της: Ναι, η *συμπεριφορά* ενός... *σκάφους*. Είναι *από μόνο του αλλόκοτο* το γεγονός ότι *ένα σκάφος* έχει καν *συμπεριφορά!*

Ο Σαντμάρης άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση μπροστά στο Τάμπριελ (ο οποίος στεκόταν στο πηδάλιο του Μακρινού Ταξιδευτή), είπε: «Προσεγγίζουμε το λιμάνι,

Υψηλότατε. Θα αράξουμε;»

«Αν δε σκόπευα να αράξουμε, Υποπλοίαρχε, δε θα προσεγγίζαμε.»

«Θα επιθυμούσατε να ετοιμαστούν οι πολεμιστές σας;»

«Ναι,» είπε ο Τάμπριελ. «Να είστε έτοιμοι για εισβολή. Αν δεν γνωρίζουν τη δύναμη της Παντοκράτειρας εδώ, στα πέρατα του Κενού, θα τους τη μάθουμε.»

«Ασφαλώς, Υψηλότατε.» Ο Σαντμάρης υποκλίθηκε ξανά, και αποχώρησε.

«Ταξιδευτή,» ζήτησε ο Τάμπριελ, «προσπάθησε να δεις αν η οντότητα που εντόπισες στην άλλη μεριά του νησιού είναι τώρα κάπου κοντά στο λιμάνι που προσεγγίζουμε.»

Το σκάφος δεν αποκρίθηκε, αλλά ο Τάμπριελ ήξερε ότι είχε υπακούσει, καθώς βρισκόταν στις προσταγές του. *Ή, τουλάχιστον, έτσι ισχυρίζεται: ότι μου φανέρωσε το πραγματικό του όνομα και είμαι πλέον αφέντης του.*

Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας, ωστόσο, ακόμα δεν τον εμπιστεύεται τον Μακρινό Ταξιδευτή… κι αναρωτιέμαι ποια να είναι η γνώμη του Ταξιδευτή για το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας. Δεν έχει ποτέ κάνει καμία αναφορά σ'αυτό. Γνωρίζει, άραγε, για την παρουσία του;

Φυσικά και γνώριζε. Τι ανόητη σκέψη. Ο Μακρινός Ταξιδευτής γνώριζε τα πάντα που συνέβαιναν εντός του. Είναι θεός μέσα σε τούτο το πλοίο.

Άλλος ένας θεός στις προσταγές μου. Υπό πολύ διαφορετικές συνθήκες, όμως.

Τέλος πάντων.

Ο Τάμπριελ πλησίασε το γραφείο και κοίταξε τον χάρτη επάνω του. Η πόλη-λιμάνι που προσέγγιζαν ονομαζόταν Χάντρι'ιγκ, και δίπλα απ'το όνομά της δεν υπήρχε καμια άλλη πληροφορία σημειωμένη γι'αυτήν.

«Δε γνωρίζουμε καν αν οι κάτοικοι εδώ έχουν εμπορική επαφή με ανθρώπους από την Άκρη,» είπε ο Τάμπριελ. «Ίσως να μη μιλάνε ούτε τη Συμπαντική Γλώσσα.»

«Σήμερα πλέον ελάχιστοι είναι αυτοί που δε μιλούν τη Συμπαντική, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε η Ζαφειρία, κοιτάζοντας έξω απ'το φινιστρίνι.

«Ναι. Και είναι, συνήθως, κάτοικοι απομακρυσμένων περιοχών. Ακριβώς όπως ετούτοι εδώ, στα πέρατα του Πορφυρού Κενού.»

Η Μαύρη Δράκαινα δε μίλησε.

Ο Μακρινός Ταξιδευτής πλησίασε το λιμάνι της μικρής πόλης και σταμάτησε πλάι σε μια προβλήτα, χωρίς κανείς να τον εμποδίσει. Κανένα άλλο σκάφος του μεγέθους του δεν ήταν αραγμένο εδώ· στις υπόλοιπες προβλήτες υπήρχαν μονάχα μερικές

βάρκες και πλοιάρια, τα οποία ίσως να χρησιμοποιούνταν για να ταξιδέψει κάποιος στις κοντινές Αιωρούμενες Νήσους, αλλά όχι για να διασχίσει το Κενό από τη μια άκρη στην άλλη.

Ο Τάμπριελ άνοιξε έναν επικοινωνιακό δίαυλο και είπε: «Πλοίαρχος προς πλήρωμα. Θέλω μια ντουζίνα καλά οπλισμένους μαχητές στο άνω κατάστρωμα. Αμέσως. Επίσης: μην αποβιβαστεί κανένας ακόμα. Επαναλαμβάνω: μην αποβιβαστεί κανένας ακόμα. Αναμείνατε την παρουσία μου.

»Υποπλοίαρχε Σαντμάρη, να βρίσκεστε κι εσείς στο κατάστρωμα.»

Έκλεισε τον δίαυλο και στράφηκε στη Ζαφειρία. «Μαύρη Δράκαινα, μαζί μου. Τα μάτια σου ανοιχτά.»

«Όπως πάντα, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Είμαι από τις τελευταίες Μαύρες Δράκαινες στις υπηρεσίες σας, και είμαι βέβαιη πως υπάρχει καλός λόγος γι'αυτό.»

Ναι, σκέφτηκε ο Τάμπριελ, υπάρχει. *Για την ακρίβεια, υπάρχει παραπάνω από ένας καλός λόγος. Και η αντίδρασή σου στα λόγια μου είναι ένας απ'αυτούς.* Έτσι όφειλε να είναι μια Μαύρη Δράκαινα: υπερήφανη για τη δύναμή της, και υπερήφανη να υπηρετεί την Παντοκράτειρα. Οποιαδήποτε άλλη συμπεριφορά ήταν… απαράδεκτη· και η διεφθαρμένη Μαύρη Δράκαινα έπρεπε να εξολοθρευτεί.

Ο Τάμπριελ, ωστόσο, δεν άφησε να φανεί στο πρόσωπό του το γεγονός ότι ενέκρινε την απάντησή της. Εξάλλου, μια τέτοια συμπεριφορά δεν έπρεπε να θεωρείται λόγος για επιβράβευση· έπρεπε να θεωρείται –και να είναι– δεδομένη.

Πήρε το ραβδί του απ'το γραφείο, βλέποντας το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας να αναδεύεται νευρικά μέσα στη γυάλινη σφαίρα στο άκρο του. «Ταξιδευτή,» ρώτησε, κοιτάζοντας τις οθόνες, «εντόπισες την οντότητα;»

—ΟΧΙ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Να έχεις το νου σου,» είπε ο Τάμπριελ, και βγήκε από τη γέφυρα, ακολουθούμενος από τη Ζαφειρία.

Ανέβηκαν στο άνω κατάστρωμα του Μακρινού Ταξιδευτή και κοίταξαν το μικρό πλήθος που είχε συγκεντρωθεί στο λιμάνι, μπροστά στο σκάφος τους. Οι άνθρωποι ήταν γαλανόδερμοι και λευκόδερμοι –λευκόδερμοι με δέρμα άσπρο σαν το λευκό χαρτί, σαν το χιόνι, σαν το άκρως αντίθετο του χρώματος της Ζαφειρίας: η μέρα και η νύχτα, το σκοτάδι και το φως. Τα ρούχα τους ήταν απλοϊκά: ρούχα ψαράδων, κυνηγών, και καθημερινών ανθρώπων. Δύο απ'αυτούς κρατούσαν ενεργειακές λάμπες, για να φωτίζουν τη νύχτα· κάποιοι άλλοι είχαν μικρότερες λάμπες λαδιού. Δε φαίνονταν να υπάρχουν φρουροί ανάμεσά τους. Κανένας δε βαστούσε πιστόλι ή τουφέκι. Ούτε καν σπαθί, ξιφίδιο, δόρυ, ή

μαχαίρι.

Δε φοβούνται τίποτα; δεν μπόρεσε παρά να αναρωτηθεί η Ζαφειρία. Ακόμα κι εδώ, στα πέρατα του Κενού, ακούγεται πως κυκλοφορούν ένα σωρό πειρατές και επικίνδυνα πλάσματα. Τι είναι εκείνο που κάνει ετούτους τους ανθρώπους να νιώθουν τόσο ασφαλείς; Δε βρίσκονται καν υπό την προστασία της Παντοκρατορίας· αν βρίσκονταν θα το ξέραμε.

«Ονομάζομαι Τάμπριελ!» φώναξε ο Τάμπριελ, στεκόμενος μπροστά απ'τους ανθρώπους του. «Και είμαι Καπετάνιος ετούτου του σκάφους. Με καταλαβαίνετε; Καταλαβαίνετε τη Συμπαντική Γλώσσα;»

Η Ζαφειρία παρατηρούσε τις κοντινές οροφές, τα μπαλκόνια, και τα παράθυρα, για πιθανούς ακροβολισμένους φονιάδες. Μα –αναμενόμενα– δεν εντόπισε κανέναν. Οι γηγενείς δεν έμοιαζαν εχθρικοί. Τουλάχιστον, όχι ακόμα.

«Σε καταλαβαίνουμε, Καπετάνιε Τάμπριελ. Αν και η αλήθεια είναι πως δε μιλάμε τη γλώσσα σου τόσο καλά.» Ο άντρας που ξεχώρισε μέσα απ'το πλήθος ήταν μετρίου αναστήματος, και δεν ήταν ντυμένος όπως τους υπόλοιπους. Φορούσε μακρύ, πορφυρό χιτώνα, όπου υπήρχαν, κεντημένες με μαύρη κλωστή, διάφορες μορφές. Στους ώμους του έπεφτε ένας πράσινος μανδύας με πορφυρό σιρίτι, ίδιο με το χρώμα του χιτώνα. Ο άντρας ήταν λευκόδερμος και, μάλλον, προχωρημένης ηλικίας. Είχε μακριά, μαύρα μαλλιά και μούσια, που είχαν αρχίσει να ασπρίζουν σε σημεία, παίρνοντας το χρώμα του δέρματός του. Τα μάτια του ήταν κατακόκκινα και διαπεραστικά. Υπήρχε κάτι το τελείως διαφορετικό ανάμεσα σ'αυτόν και τους υπόλοιπους ανθρώπους του πλήθους. Ένας διαφορετικός αέρας επάνω και γύρω του.

«Εσύ, τουλάχιστον, όποιος κι αν είσαι, θα έλεγα πως τη μιλάς πολύ καλά,» είπε ο Τάμπριελ, παρατηρώντας τον παράξενο άντρα. Κάποιος ιερέας, σκέφτηκε. Κατά πάσα πιθανότητα.

«Σ'ευχαριστώ για τα κολακευτικά σου λόγια, ταξιδευτή. Ονομάζομαι Φάμπροον, και είμαι ο Μέγας Κοινωνός της Χάντρι'ιγκ, καθώς κι όλης της Νήσου Φελ'κρίβ. Θα μπορούσα να μάθω τον λόγο για τον οποίο βρίσκεστε στις περιοχές μας;»

Φελ'κρίβ, λοιπόν, όχι Φέλ'κριβ, συλλογίστηκε ο Τάμπριελ. Αλλά τι ήταν αυτός ο Μέγας Κοινωνός, δεν είχε ιδέα. Πάντως, σίγουρα, πρέπει να ήταν κάποιου είδους ιερέας, και, ίσως, και άρχοντας συγχρόνως.

«Αυτό το νησί είναι μέρος της Συμπαντικής Παντοκρατορίας. Το γνωρίζεις, Φάμπροον Μέγα Κοινωνέ;» Καλύτερα να τον αποκαλούσε με τον τίτλο του, να του έδειχνε πως δεν είχαν έρθει εδώ για να σφετεριστούν την εξουσία του, μονάχα για να του τονίσουν την ύπαρξη μιας ανώτερης εξουσίας από τη δική του.

Ένα αχνό μειδίαμα φάνηκε στο πρόσωπο του Μεγάλου Κοινωνού· τα πορφυρά του μάτια, όμως, δεν βλεφάρισαν, ατενίζοντας σταθερά τον Τάμπριελ. «Έχουμε ακούσει για την ύπαρξη της Παντοκρατορίας, Καπετάνιε. Ωστόσο, μέχρι στιγμής, δεν γνωρίζαμε πως η Φελ'κρίβ είναι μέρος της.» Υπήρχε ειρωνεία στα λόγια του.

Υπεροπτικό καθίκι, σκέφτηκε, ήρεμα, ο Τάμπριελ. *Διοικείς ένα ξεχασμένο νησί και νομίζεις πως είσαι ο Βασιλιάς του Σύμπαντος.* Συνηθισμένο για έναν άρχοντα μιας μικρής κι απομακρυσμένης περιοχής· δεν ήταν κάτι που οι δυνάμεις της Παντοκρατορίας δεν ξαναείχαν αντιμετωπίσει.

«Το υποθέσαμε ότι θα είχατε κάνει τέτοιο λάθος,» είπε στον Μέγα Κοινωνό. «Και είμαστε εδώ για να σας διαβεβαιώσουμε πως η Παντοκρατορία δεν έχει παρά δύο απλές απαιτήσεις από εσάς.»

«Να τις ακούσουμε, τότε.» Η όψη του Φάμπροον δεν είχε μαλακώσει στο ελάχιστο. Δεν τους εμπιστευόταν· αυτό ήταν προφανές… και λογικό, *άλλωστε,* έκρινε ο Τάμπριελ.

«Πρώτον: απαγορεύεται να υποθάλπετε αποστάτες και καταζητούμενους από την Παντοκράτειρα· οι ποινές θα είναι βαριές, σε μια τέτοια περίπτωση, φτάνοντας μέχρι και στον πλήρη αφανισμό ετούτης της Αιωρούμενης Νήσου.»

«Και η δεύτερή σας απαίτηση, Καπετάνιε;» ρώτησε ξερά ο Φάμπροον, ενώ σιγή είχε απλωθεί· κανένας από το πλήθος γύρω του δεν έβγαζε τον παραμικρό ψίθυρο.

«Να μας επιτρέψετε να ερευνήσουμε το νησί σας.»

«Για ποιο λόγο;»

«Η Παντοκράτειρα επιθυμεί να γνωρίζει κάθε σπιθαμή εδάφους που της ανήκει.»

«Και η Φελ'κρίβ τής… *ανήκει;*»

«Νομίζω πως αυτό ήδη το ξεκαθαρίσαμε, Μέγα Κοινωνέ.»

«Η νήσος μας δεν ανήκει σε κανέναν παρά μονάχα στον Θεό,» δήλωσε ο Φάμπροον.

«Δεν έχουμε καμία πρόθεση να σφετεριστούμε τη νήσο από τα χέρια του θεού σας,» τον πληροφόρησε ο Τάμπριελ. «Επιθυμούμε μόνο να την ερευνήσουμε. Υπάρχει κάποια διαφωνία από μέρους σου, Μέγα Κοινωνέ;»

«Από εμένα, Καπετάνιε, δεν υπάρχει καμία απολύτως διαφωνία,» αποκρίθηκε ο λευκόδερμος άντρας με τα πορφυρά μάτια. «Μπορείτε να κατεβείτε από το σκάφος σας άφοβα.»

«Και θα μας ξεναγήσεις στην πόλη;»

«Όπως επιθυμείτε. Αν και θα διαπιστώσετε ότι είμαστε απλοί άνθρωποι· δεν υπάρχουν πολλά για να δείτε εδώ.»

Αυτός ο άντρας, παρατήρησε η Ζαφειρία, *είναι επικίνδυνος. Η φιλήσυχη μάσκα που φορά κρύβει την όψη ενός δηλητηριώδους*

δαίμονα.

* * *

«Σταματήσαμε,» είπε ο Σέλκιος.

Ο Καθάριος κούνησε το κεφάλι του με τα μαύρα, φουντωτά, σγουρά μαλλιά. «Όχι, συνεχίζουμε.»

«Σταματήσαμε,» επέμεινε ο Σέλκιος. «Νιώθεις το πλοίο να κινείται, ρε;»

Ο Καθάριος συνοφρυώθηκε.

«Σταματήσαμε,» είπε ο Ρίβης ο Σκυλόδοντος. «Αράξαμε, μάλλον, σε κάνα λιμάνι.» Τα μάτια του στένεψαν. «Και τώρα ίσως νάναι η ώρα…»

«Δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα!» δήλωσε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Σ'έχουνε τρομάξει, μυρμήγκι, ε;»

Η ατμόσφαιρα αμέσως φορτίστηκε. Ο Σκρά'ηγκεμ πετάχτηκε πάνω και ήταν έτοιμος πάλι να χιμήσει στον Ρίβη και ν'αρχίσει να τον γρονθοκοπεί και με τα τέσσερα χέρια του.

Ο Βενμίλιος παρενέβη, πλησιάζοντας, με το μηχανικό του πόδι να κάνει κλικ-κλακ-κλοκ. «Μην τρώγεστε αναμεταξύ σας!»

«Και τι προτείνεις, Μηχανοκράτη;» αντιγύρισε ο Ρίβης. «Να μείνουμε κλειδαμπαρωμένοι δω μέσα;»

«Δε βλέπω, για την ώρα, να υπάρχει άλλη λύση–»

«Έχουμε αράξει σε λιμάνι, βλάκα! Και σ'ένα λιμάνι μπορεί να γίνει οτιδήποτε. Μπορούμε να τους φύγουμε.»

«Και να πάμε πού; Κατ'αρχήν, δεν ξέρουμε καν σε ποιο λιμάνι βρισκόμαστε. Και, κατά δεύτερον, δεν ξέρουμε ποιοι είναι αυτοί που μας κρατάνε φυλακισμένους.»

Ο Ρίβης έφτυσε. «Τι σας νοιάζει ποιοι είναι;»

«Δεν έχεις δει τους φρουρούς;» του είπε η Κυράλη, μπαίνοντας απρόσκλητη στην κουβέντα τους. «Είναι ντυμένοι όπως αυτοί της χωροφυλακής της Άκρης!»

Ο Βενμίλιος ένευσε. «Ναι. Παράξενο, δεν είναι; Ένα σκάφος γεμάτο με χωροφύλακες της Άκρης μάς εμβόλισε σαν πειρατικό, και μας έχωσαν όλους σ'ένα απ'τα αμπάρια του.»

«Και το σκάφος είναι ο Μακρινός Ταξιδευτής,» τόνισε ο Σκρά'ηγκεμ. «Το παλιό πλοίο του Γεράρδου.»

Ο Βενμίλιος μούγκρισε καταφατικά. «Το πράγμα δε βγάζει καθόλου νόημα.»

«Κι αυτός ο Τάμπριελ ψάχνει τον Γεράρδο,» συνέχισε ο Σκρά'ηγκεμ, «αλλιώς γιατί να με ρωτήσει γι'αυτόν;»

«Μακρινέ Ταξιδευτή!»

Η απρόσμενη φωνή τούς έκανε όλους να σωπάσουν και να στραφούν στην Αλκυόνη, η οποία είχε σηκωθεί απ'τη γωνιά της και βημάτιζε προς το κέντρο του σκιερού αμπαριού.

«Μακρινέ Ταξιδευτή! Μην κάνεις πως δε μ’ακούς! Το ξέρω πως μ’ακούς! Και το ξέρω πως με θυμάσαι! Απάντησέ μου! Απάντησέ μου!»

«Η σκρόφα έχει τρελαθεί τελείως…» μουρμούρισε ο Εφόριος.

Ο Καθάριος έτριψε την αφάνα του. «Φίλε, εμένα με τρομάζει η τύπισσα.»

«Άμα συνεχίσει έτσι, θα σκουπίσω το πάτωμα του αμπαριού με τη μάπα της,» είπε ο Γρύπας, καθώς ανασηκωνόταν. Οι φωνές της Αλκυόνης τον είχαν ξυπνήσει· και, όταν του χαλούσαν τον ύπνο, ο Γρύπας ήταν πάντα κακόκεφος: όλοι το ήξεραν.

«Μακρινέ Ταξιδευτή! Μίλησέ μου!»

«ΣΚΑΣΕ!» γκάριξε ο Γρύπας, και ορθώθηκε. Η ψηλή, μυώδης μορφή του φάνταζε απειλητική μέσα στις σκιές.

Η Αλκυόνη στράφηκε να τον ατενίσει. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Και βέβαια υπάρχει πρόβλημα, ανώμαλη σκύλα! Φωνάζεις σα να σε σφάζουνε!»

Η Αλκυόνη ανασήκωσε τους ώμους. «Το πλοίο δε μου μιλάει–»

«Προφανώς και δε σου μιλάει,» τη διέκοψε ο Εφόριος. «Είναι πλοίο.»

Η Κυράλη γέλασε.

«Πρέπει, όμως, να μου μιλήσει,» είπε η Αλκυόνη. «Το ξέρω ότι μπορεί. Και το ξέρω ότι ίσως, επίσης, να μπορεί να μας βοηθήσει.» Σταύρωσε τα χέρια της εμπρός της και, κοιτάζοντας το πάτωμα, βημάτισε σκεπτική. «Εκτός αν ο μάγος τόχει πάλι κάπως υπνωτίσει… Αλλά γιατί να πάρει αυτό το συγκεκριμένο πλοίο, έτσι κι αλλιώς; Δεν έβρισκε άλλο; Αδύνατον, νομίζω…»

«Τι μουρμουρίζεις εκεί;» γρύλισε ο Σκρά’ηγκεμ. «Μήπως θες να μπεις στον κόπο και να μας εξηγήσεις, ε; Ε; Αν, δηλαδής, δεν είσαι τελείως τρελή.»

«Ο Μακρινός Ταξιδευτής είναι ζωντανός, Σκρά’ηγκεμ.»

«Ζωντανός;»

«Ναι. Μιλάει. Μου έχει μιλήσει και παλιότερα. Όταν τον συνάντησα στο Κοιμητήριο. Όταν, δηλαδή, κρυβόμουν μέσα του, για να μη με βρει η χωροφυλακή. Εγώ κι ο Φιλοπολίτης.»

«Παιγμένη είναι,» είπε η Ευρυδίκη. Και προς τον Γρύπα: «Μπορείς να σκουπίσεις το πάτωμα με τη μάπα της, όποτε θες. Χρειάζεται σκούπισμα, έτσι κι αλλιώς.»

«Κανείς δεν κάνει τίποτα αν δεν το πω εγώ!» πετάχτηκε ο Σκρά’ηγκεμ, βάζοντας δύο από τα χέρια του στη μέση και αγριοκοιτάζοντας την Ευρυδίκη και τον Ρίβη.

Η Αλκυόνη ύψωσε το βλέμμα της στο ταβάνι του αμπαριού. «Μακρινέ Ταξιδευτή!»

—ΤΙ ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ, ΑΛΚΥΟΝΗ;

Η φωνή ήρθε από παντού γύρω. Από το ταβάνι, από το πάτωμα, από τα τοιχώματα, από τον ίδιο τον αέρα. Και δεν ήταν ούτε αρσενική ούτε θηλυκή· ήταν μια ουδέτερη, παγερή φωνή.

Οι πάντες κοκάλωσαν.

Εκτός από την Αλκυόνη, η οποία χαμογέλασε. «Μακρινέ Ταξιδευτή!»

—ΝΑΙ;

«Μας κάνεις πλάκα;» Η φωνή του Εφόριου, που δεν ήταν τίποτα παραπάνω από ένας ψίθυρος, αντήχησε δυνατή μέσα στην ησυχία που είχε πλακώσει στο αμπάρι.

«Μακρινέ Ταξιδευτή, τι συμβαίνει;» ρώτησε η Αλκυόνη. «Γιατί δεν ακούω τους Ανέμους;»

—ΠΟΛΥ ΦΟΒΑΜΑΙ ΠΩΣ Ο ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΗΤΑΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ ΜΑΖΙ ΜΟΥ, ΑΝ ΣΟΥ ΤΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΑ ΑΥΤΟ.

Η Αλκυόνη συνοφρυώθηκε. «Ποιος είναι αυτός ο Σάλ'ντραχ; Τον ξέρω;»

—ΤΟΝ ΕΧΕΙΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ. ΣΟΥ ΕΧΕΙ ΣΥΣΤΗΘΕΙ ΩΣ ΤΑΜΠΡΙΕΛ.

«Αυτό το καθίκι; Και το πραγματικό του όνομα είναι Σάλ'ντραχ; Τι είδους όνομα είναι το Σάλ'ντραχ;»

—ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΝΟΜΑ, ΑΛΚΥΟΝΗ· ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΑ.

«Ιδιότητα;»

—ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ. ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ;

«Ναι. Θέλω να μάθω τι κάνεις εδώ! Πώς… πώς *βρέθηκες* εδώ; Ήσουν στο Κοιμητήριο της Άκρης! Ο Τάμπριελ σε πήρε από εκεί;»

—ΝΑΙ.

«Γιατί;»

—ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΜΕ ΒΡΙΣΚΕΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ.

«Αυτό μόνο;»

—ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ;

«Θα με βοηθήσεις;»

—ΜΕ ΤΙ ΤΡΟΠΟ;

«Βγάζοντάς με από εδώ!»

—ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΩ ΑΥΤΟ.

«Δεν μπορείς ή δεν θέλεις;»

—ΥΠΑΚΟΥΩ ΤΟΝ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Και γιατί ο Τάμπριελ είναι Σάλ'ντραχ;»

—ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΑΣ.

«Και δεν αλλάζει;»

Καμία απάντηση.

«Δεν μπορούμε να κάνουμε κάποια συμφωνία αναμεταξύ μας; Οι δυο μας; Εγώ κι εσύ; Σίγουρα, θα έχω κάτι που θέλεις. Θα μπορούσα εγώ να γίνω Σάλ'ντραχ, αν δεν έχεις αντίρρηση.»

Ησυχία.

Η Αλκυόνη αναστέναξε.

«Οι διαπραγματεύσεις σου δεν κράτησαν και πολύ,» παρατήρησε, ξερά, ο Σκρά'ηγκεμ.

* * *

Η Ζαφειρία πήγε μαζί με τον Τάμπριελ, δίχως εκείνος να της το ζητήσει· αλλά δε φάνηκε ενοχλημένος από την απόφασή της· για την ακρίβεια, έμοιαζε να την εγκρίνει: έμοιαζε να θεωρεί δεδομένη την παρουσία της στο πλευρό του. Αυτό ευχαριστούσε τη Μαύρη Δράκαινα. Επειδή σήμαινε πως έκανε τη δουλειά της καλά. Υπηρετούσε την Παντοκρατορία όπως όφειλε. Η ζωή της ήταν δοσμένη στην Παντοκράτειρα, και δε θα την απογοήτευε. Οι περισσότερες άλλες Μαύρες Δράκαινες την είχαν απογοητεύσει, μα όχι εκείνη. Εκείνη ήταν καλύτερη από αυτές· το είχε αποδείξει, ξανά και ξανά.

Και τώρα, είχε την τιμή να βαδίζει πλάι στον Πρίγκιπα Τάμπριελ –που ήταν από τους πιο αγαπημένους συζύγους της Παντοκράτειρας–, καθώς διέσχιζαν ετούτη τη μικρή πόλη με οδηγό τους τον μυστηριώδη –κι αναμφίβολα επικίνδυνο– Μέγα Κοινωνό Φάμπροον.

Οι δρόμοι ήταν στρωμένοι με πλάκες και φωτίζονταν με ενεργειακές λάμπες στις διασταυρώσεις. Μέσα στα σπίτια, όμως, το φως που φαινόταν δεν πρέπει να προερχόταν από ενεργειακές λάμπες.

Ο Τάμπριελ ρώτησε αν οι ντόπιοι είχαν έλλειψη σε ενεργειακού πόρους.

Και ο Φάμπροον απάντησε: «Έχουμε όσους ενεργειακούς πόρους χρειαζόμαστε. Εμπορευόμαστε με τους κατοίκους άλλων Αιωρούμενων Νήσων και τα βγάζουμε πέρα.»

Η Ζαφειρία παρατηρούσε τα σκιερά σημεία των δρόμων, για πιθανούς κρυμμένους κινδύνους: μια διαδικασία που της ήταν τόσο φυσική όσο η αναπνοή. Κανέναν κίνδυνο, όμως, δεν είχε εντοπίσει μέχρι στιγμής· το μόνο που είχε παρατηρήσει, γι'ακόμα μία φορά, ήταν ότι η νύχτα του Κενού την ενοχλούσε. *Υπάρχει μια καταραμένη πορφυρή απόχρωση στο σκοτάδι, που με αποσπά.* Της κούραζε τα μάτια με τρόπο που δεν μπορούσε ακριβώς να εξηγήσει.

Τα πάντα εδώ έχουν μια πορφυρή απόχρωση. Μέρα-νύχτα. Μέρα-νύχτα. Το άσπρο δεν ήταν ακριβώς άσπρο· ήταν σαν άσπρη μπογιά μέσα στην οποία έχεις ρίξει μια πινελιά κόκκινου. Το γαλάζιο δεν ήταν γαλάζιο· πλησίαζε νάναι μοβ. Και το μαύρο πλησίαζε να γίνει καφέ, σαν λάσπη, αν και ποτέ δε γινόταν τελείως.

Ο φωτισμός αυτός ενοχλούσε τα νεύρα του εγκεφάλου. Εκτός, ίσως, αν ήσουν από τους κατοίκους των Αιωρούμενων Νήσων.

Αλήθεια, πώς αντέχουν αυτοί οι άνθρωποι να ζουν εδώ; Μέσα

σ'ετούτη τη *δαιμονισμένη* κοκκινίλα*;* Αλλά, βέβαια, όταν γεννιέσαι σ'ένα μέρος, όσο περίεργο κι αν είναι, δε σου φαίνεται περίεργο. Φαντάσου να φύγουν από δω και να πάνε σε καμια φυσιολογική διάσταση. Θα παλαβώσουν.

«Δεν έχετε όπλα,» είπε ο Τάμπριελ στον Φάμπροον· μια παρατήρηση, όχι ερώτηση. «Πώς αμύνεστε;»

«Ο Θεός μάς προστατεύει,» αποκρίθηκε ο Μέγας Κοινωνός.

«Ο θεός σας ακούγεται ισχυρός…»

«Δεν υπάρχει ισχυρότερη δύναμη στο νησί από Εκείνον, Καπετάνιε.»

«Ενδιαφέρον. Κι εσύ είσαι ιερέας του; Υπάρχουν κι άλλοι σαν εσένα;»

«Εγώ είμαι ο Μέγας Κοινωνός!» είπε ο Φάμπροον, λιγάκι προσβεβλημένος. «Δεν είμαι ιερέας. Ο Θεός μού μιλά, όταν το κρίνει πρέπον.»

Ο Τάμπριελ δεν πίεσε περισσότερο το θέμα.

Ήταν υπομονετικός άνθρωπος, ο Πρίγκιπας Τάμπριελ, είχε παρατηρήσει πολλές φορές η Ζαφειρία. Περίμενε να έρθει η κατάλληλη στιγμή για τα πάντα· κι ακριβώς αυτή την κατάλληλη στιγμή, έκανε ό,τι ήταν να κάνει. Συνετός, πράγματι. Πολύ συνετός. Μια Μαύρη Δράκαινα μπορούσε να καταλάβει εύκολα τη λογική του. Οι Μαύρες Δράκαινες που είναι, τουλάχιστον*, ακόμα* πιστές στην Παντοκράτειρα*.* Όχι οι *αποστάτισσες,* ή οι νεκρές.

Το τάγμα τους είχε, επισήμως, διαλυθεί. Αλλά απέμεναν ορισμένες που εξακολουθούσαν να κάνουν σωστά τη δουλειά τους. Και η Ζαφειρία ευελπιστούσε ότι, κάποτε, το τάγμα θα αναβίωνε. Και*,* ποιος ξέρει*,* ίσως τότε η Παντοκράτειρα*, αναγνωρίζοντας τις υπηρεσίες μου, να με καταστήσει αρχηγό των Μαύρων Δρακαινών.* Κανονικά, δεν είχαν αρχηγό, βέβαια· η Παντοκράτειρα ήταν η αρχηγός τους· όμως αυτό τις είχε οδηγήσει στη διάλυση, επομένως ετούτη τη φορά μπορεί τα πράγματα να γίνονταν λίγο διαφορετικά, και καλύτερα…

Οι δρόμοι της Χάντρι'ιγκ που διέσχιζαν ήταν ίδιοι ο ένας με τον άλλο, και δε φαινόταν να υπάρχει κανένα αξιοθέατο. Σπίτια, δεξιά κι αριστερά, φτιαγμένα από πέτρα και ξύλο. Απλές και χαμηλές κατασκευές.

Και η Μαύρη Δράκαινα δεν ήταν η μόνη που το πρόσεξε.

«Δεν υπάρχει τίποτ'άλλο να μας δείξεις στην πόλη σου, Μέγα Κοινωνέ;» ρώτησε ο Τάμπριελ. «Μέχρι στιγμής, έχω την αίσθηση ότι μας πηγαίνεις στα ίδια και στα ίδια μέρη.»

«Η Χάντρι'ιγκ, Καπετάνιε, είναι μια *μικρή* πόλη, όπως θα έχεις παρατηρήσει…»

«Ναι, το έχω παρατηρήσει αυτό.»

«Δεν έχουμε τίποτα σπουδαία αξιοθέατα. Εκτός από τον Ναό,

όπου και τώρα κατευθυνόμαστε.»

«Ας δούμε τον Ναό, λοιπόν.»

Σε λίγο, έφτασαν μπροστά σ'ένα πυραμιδοειδές οικοδόμημα, που στο ύψος δεν ξεπερνούσε τα ψηλότερα διώροφα σπίτια της Χάντρι'ιγκ. Είχε σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην κορυφή του, και στα τοιχώματά του ήταν λαξεμένες διάφορες μορφές, οι οποίες έμοιαζαν με τις μορφές που ήταν κεντημένες στον πορφυρό χιτώνα του Μεγάλου Κοινωνού. Ένα γεράκι, διέκρινε η Ζαφειρία, ή αετός ίσως… Ένας λύκος… Ένας κροκόδειλος, ή αλιγάτορας.

Δεξιά κι αριστερά της εισόδου του Ναού έκαιγαν δύο ψηλοί δαυλοί, που κρέμονταν από σιδερένιους βρόχους στους τοίχους.

Απλό οικοδόμημα, σκέφτηκε η Ζαφειρία, *για έναν τόσο ισχυρό θεό. Αλλά και τα υπόλοιπα οικοδομήματα σ'ετούτο το μέρος εξίσου απλά δεν είναι; Κάτι διαφορετικό θα ήταν, μάλλον… αταίριαστο.*

«Η είσοδος δεν επιτρέπεται στους επισκέπτες,» είπε ο Φάμπροον, σταματώντας μπροστά από τους δύο δαυλούς. Τα κόκκινα μάτια του λαμπύριζαν έντονα στο φως τους.

«Δεν είμαι επισκέπτης,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ. «Είμαι αντιπρόσωπος της Παντοκράτειρας σε τούτο το νησί.»

Ο Φάμπροον ατένισε το μαύρο ραβδί στο χέρι του Πρίγκιπα· ατένισε την ομίχλη που είχε αναδευτεί μέσα στη γυάλινη σφαίρα του. Ύστερα, έστρεψε πάλι το βλέμμα του στο πρόσωπο του συνομιλητή του. «Θα πρέπει να ρωτήσω τον Θεό, προτού σου επιτρέψω πρόσβαση.»

«Ναι, ρώτησε τον Θεό πρώτα.»

Τα μάτια του Φάμπροον στένεψαν. «Στο μεταξύ, μπορούμε να σας φιλοξενήσουμε, αν θέλεις, Καπετάνιε. Ή, μήπως, θα έπρεπε να πω Αντιπρόσωπε;»

«Μπορείς να με αποκαλείς όπως νομίζεις· δεν αλλάζει τίποτα,» είπε, ήρεμα, ο Τάμπριελ. «Ωστόσο, σχετικά με το θέμα της διαμονής μας… δε νομίζω πως είδα κάποιο πανδοχείο ή ξενοδοχείο, καθώς ερχόμασταν εδώ· και πρέπει να κάναμε όλο το γύρο της πόλης, μέχρι να φτάσουμε.»

«Δεν έχουμε πολλούς επισκέπτες,» παραδέχτηκε ο Φάμπροον. «Όμως όσους έρχονται τους φιλοξενούμε στο σπίτι που ονομάζουμε Ξενώνα. Δεν μένει κανένας άλλος εκεί, και μπορούμε να το παραχωρούμε. Χωρίς κανένα κόστος προς εσάς.»

«Μιλάς για κάποιο ερείπιο, υποθέτω, Μέγα Κοινωνέ.»

«Οι τοίχοι του στέκονται ακόμα.»

«Θα προτιμήσω το πλοίο μου.»

«Όπως επιθυμείς. Αν, όμως, σκοπεύετε να μείνετε για κάποιο καιρό εδώ, θα ήθελα να σε διαβεβαιώσω, Καπετάνιε, πως ο Ξενώνας δεν είναι τόσο άσχημος όσο ίσως να νομίζεις. Ο τελευταίος… εξερευνητής που πέρασε από τα μέρη μας δεν

εξέφρασε κανένα παράπονο, προτού εξαφανιστεί.»

Τι προσπαθεί να κάνει, ο μπάσταρδος; σκέφτηκε η Ζαφειρία. *Να μας τρομάξει; Δεν ξέρει καθόλου καλά ποιοι είμαστε!*

«Προτού *εξαφανιστεί*, Μέγα Κοινωνέ;» είπε ο Τάμπριελ, στεγνά. «Τα λόγια σου δεν ενθαρρύνουν κάποιον να μείνει σ'αυτόν τον Ξενώνα σας. Τουναντίον, θα έλεγα πως τον *απο*θαρρύνουν.»

«Μα, ο εξερευνητής δεν εξαφανίστηκε μέσα στον Ξενώνα. Ούτε καν μέσα στην πόλη.»

«Πού εξαφανίστηκε, τότε;»

«Κάπου μέσα στο νησί. Αυτός και όλοι όσοι είχε πάρει μαζί του. Οι υπόλοιποι, που είχαν μείνει πίσω, όταν είδαν πως οι σύντροφοί τους αργούσαν να επιστρέψουν, κίνησαν να τους βρουν· και χάθηκαν κι εκείνοι.»

«Πώς ονομαζόταν αυτός ο εξερευνητής;» θέλησε να μάθει ο Τάμπριελ.

«Τιβέριος.»

«Τιβέριος; Από την Απολλώνια, μήπως;»

«Ναι, από την Απολλώνια ήταν.»

Από την Απολλώνια…

Μάλιστα, συλλογίστηκε ο Τάμπριελ. *Μάλιστα. Τώρα, αρχίζουν όλα να βγάζουν νόημα. Να πώς πληροφορήθηκε ο προδότης Ανδρόνικος για τούτο το νησί.*

«Και τι έψαχνε, Μέγα Κοινωνέ; Κάτι συγκεκριμένο;»

Ο Φάμπροον κούνησε το κεφάλι. «Δεν είπε. Ζήτησε μονάχα την άδειά μου να μείνει στην πόλη και να εξερευνήσει το νησί. Του την έδωσα, εφόσον φαινόταν πως, όπως κι εσείς, δεν είχε εχθρικές προθέσεις.»

Και μετά… εξαφανίστηκε, σκέφτηκε ο Τάμπριελ. *Πραγματικά με προβληματίζεις, Μέγα Κοινωνέ. Με προβληματίζεις πολύ…*

«Στον Ναό μπήκε;»

«Ναι.»

«Το επέτρεψε ο Θεός;»

«Το επέτρεψε.»

«Ελπίζω να το επιτρέψει και σ'εμένα. Θα ήθελα, πραγματικά, να δω το εσωτερικό του Ναού σας.»

«Δεν μπορώ να μιλήσω για τον Θεό, ώσπου ο Ίδιος να μου μιλήσει,» δήλωσε ο Φάμπροον.

«Πολύ καλά,» είπε ο Τάμπριελ. «Θα περιμένω την απάντησή σου. Ή, μάλλον, τη δική Του απάντηση.

»Και όσον αφορά τον Ξενώνα… άλλαξα γνώμη. Νομίζω πως θα μείνω εκεί. Γι'απόψε, τουλάχιστον, να δω αν είναι της αρεσκείας μου.»

«Θα διαπιστώσεις πως τον διατηρούμε καθαρό, Καπετάνιε, παρότι δεν έχουμε πολλούς επισκέπτες. Είμαστε φιλόξενοι

άνθρωποι στη Χάντρι'ιγκ.»

.6.

«Θυμάστε γιατί ο Καπετάνιος είχε αφήσει τούτο το σκάφος, ε;» είπε ο Καθάριος, με τα μάτια του γουρλωμένα και μια τρομαγμένη όψη στο πρόσωπό του. «Επειδή ήταν *στοιχειωμένο*. Κι ακόμα είναι!»

«Στοιχειωμένο;» είπε η Ευρυδίκη. «Αυτή η μάγισσα έκανε κάποιο κόλπο–»

«Τι ξέρεις εσύ;» τη διέκοψε ο Γρύπας. «Δεν ήσουν μαζί μας τον καιρό του Μακρινού Ταξιδευτή.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Καθάριος, «δεν ήσουν! Εμείς είχαμε δει… πράγματα αλλόκοτα εκεί μέσα.»

«Ε*δώ* μέσα, θες να πεις,» παρενέβη ο Σκρά'ηγκεμ. «Και δε θ'αναφέρεσαι στον Γεράρδο σαν 'ο Καπετάνιος'· εγώ είμαι ο Καπετάνιος σας!»

«Ο Μακρινός Ταξιδευτής δεν είναι στοιχειωμένος,» είπε η Αλκυόνη· «είναι ζωντανός. Ένα πνεύμα ενοικεί μέσα του. Το εξήγησε ο ίδιος και στον Γεράρδο, όταν εκείνος ήρθε να δει εμένα και τον Φιλοπολίτη, στο Κοιμητήριο Σκαφών της Άκρης.»

Ο Βενμίλιος την ατένισε με φανερή δυσπιστία στο πρόσωπό του. «Αλκυόνη… δεν έχω ξανακούσει για τέτοιο πράμα. Κάποιο πλοίο να είναι ζωντανό;…» Κούνησε το κεφάλι. «Τα μηχανήματα δεν είναι ζωντανά· δεν *μπορούν* να είναι.»

«Κι όμως, αυτό είναι. Δεν το άκουσες να μου μιλά; Δεν το ακούσατε όλοι σας;»

«Ακούσαμε μια *φωνή*,» τόνισε ο Εφόριος· «δεν ξέρουμε από πού, όμως, ήρθε αυτή η φωνή, ε;»

«Από παντού γύρω ήρθε!» είπε η Αλκυόνη. «Είναι προφανές ότι το πλοίο ήταν που μίλησε! Ο Μακρινός Ταξιδευτής.»

«Εντάξει,» ο Βενμίλιος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του, «ας πούμε ότι όντως ο Ταξιδευτής είναι ζωντανός, όσο περίεργο κι αν μοιάζει. Και τι μ'αυτό; Πώς μπορεί να βοηθήσει εμάς, Αλκυόνη;»

Η Ανεμοσκόπος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω…» Αισθανόταν απογοητευμένη. Πίστευε ότι το πλοίο την είχε συμπαθήσει, ότι θα της έδινε μια λύση στο πρόβλημά της, ότι θα της εξηγούσε τι μπορούσε να κάνει για να διώξει από πάνω της αυτό που παρακώλυε την αίσθησή της των Ανέμων.

«Δε βγαίνει άκρη μ'αυτά,» μούγκρισε ο Ρίβης ο Σκυλόδοντος. «Εγώ λέω να κάνουμε εκείνο που σας είπα. Είμαστε σε λιμάνι· ήρθε η ώρα να φύγουμ' από δω!»

«Υπομονή,» είπε ο Βενμίλιος. «Και ίσως η ευκαιρία να παρουσιαστεί.»

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Σκρά’ηγκεμ, αγριοκοιτάζοντας τον Ρίβη, «εγώ είμαι ο Καπετάνιος, και θα δραπετεύσουμε όποτε εγώ το πω!»

* * *

Ο Ξενώνας της Χάντρι’ιγκ ήταν ένα μονώροφο σπίτι όπου δεν έμενε κανείς, αλλά δε θα μπορούσες να τον αποκαλέσεις και ερείπιο. Ήταν επιπλωμένος με κάποια βασικά έπιπλα και καθαρός. Και υπήρχαν χαμηλά, στενά κρεβάτια στα περισσότερα από τα δωμάτιά του.

Ο Τάμπριελ ενημέρωσε τον Υποπλοίαρχο Σαντμάρη ότι θα διανυκτέρευε εκεί, πήρε μαζί του τέσσερις στρατιώτες και τη Ζαφειρία, και πήγαν στον Ξενώνα, ενώ ένας άντρας και μια γυναίκα από τη Χάντρι’ιγκ –γαλανόδερμοι κι οι δυο τους– τους συνόδευαν. Ο Μέγας Κοινωνός τούς είχε, προ πολλού, καληνυχτίσει και είχε φύγει, δηλώνοντας πως ήθελε να προσευχηθεί.

Φτάνοντας στον Ξενώνα, ο Τάμπριελ ρώτησε τους συνοδούς τους σε ποιο δωμάτιο έμενε ο Τιβέριος όταν ήταν εδώ, και εκείνοι πρόθυμα τού έδειξαν, κρατώντας μια αναμμένη λάμπα για να φωτίζουν το χώρο. Το δωμάτιο βρισκόταν στον επάνω όροφο και ήταν απλό, όπως και τα υπόλοιπα που είχε δει ο Τάμπριελ σε τούτο το σπίτι· το μοναδικό έπιπλο που είχε ήταν ένα κρεβάτι. Ωστόσο, υπήρχε και μια μεγάλη διαφορά ανάμεσα σ’αυτό και στ’άλλα δωμάτια.

Τοιχογραφίες. Πρόχειρα φτιαγμένες, με μελάνι. Έμοιαζαν μ’εκείνες στους τοίχους του πυραμιδοειδούς Ναού της Χάντρι’ιγκ, καθώς και με τα κεντήματα στον χιτώνα του Μεγάλου Κοινωνού Φάμπροον. Όμως ήταν φανερό πως όποιος είχε φτιάξει ετούτες εδώ τις τοιχογραφίες δεν τις είχε φτιάξει για διακοσμητικούς ή θρησκευτικούς λόγους, αλλά… φαινόταν να προσπαθούσε κάπως να συσχετίσει τις διάφορες μορφές, να βγάλει κάποιο νόημα από αυτές. Υπήρχαν γραμμές ανάμεσά τους, που συνέδεαν ορισμένα σχήματα· υπήρχαν τρίγωνα και τετράγωνα και εξάγωνα, μέσα στα οποία ήταν ζωγραφισμένες οι μορφές· υπήρχαν χαρτογραφικές απεικονίσεις (περιοχών του νησιού, μάλλον), που επάνω σε κάποια σημεία τους ήταν φτιαγμένα τα σύμβολα τα οποία μπορούσε κανείς να βρει και στον Ναό της Χάντρι’ιγκ.

«Ποιος τα έκανε αυτά;» ρώτησε ο Τάμπριελ, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο. «Ο Τιβέριος;»

Οι συνοδοί του δεν απάντησαν, προσποιούμενοι πως δεν είχαν καταλάβει το ερώτημά του, γιατί η αλήθεια ήταν πως δε μιλούσαν τη Συμπαντική τόσο καλά όσο ο Φάμπροον. Τη μιλούσαν σπαστά, και ο Τάμπριελ έπρεπε, ορισμένες φορές, να επαναλαμβάνει για να τους εξηγεί τι ήθελε. Τώρα, όμως, δεν ήταν δύσκολο να διακρίνει

πως οι δυο τους έπαιζαν θέατρο.

Τους έδειξε τις τοιχογραφίες με τη γυάλινη σφαίρα του ραβδιού του, και τους είπε ξανά: «Ο Τιβέριος τα έκανε αυτά;»

Η γαλανόδερμη γυναίκα ένευσε. «Ναι, Καπετάνιος.»

«Γιατί;»

«Ντεν ξέρει, Καπετάνιος.»

Και ο γαλανόδερμος άντρας κούνησε το κεφάλι αρνητικά, θέλοντας επίσης να δηλώσει την άγνοιά του.

Ντεν ξέρει, σκέφτηκε ο Τάμπριελ, ή ντεν τέλει μιλήσει; Τέλος πάντων. Δε νόμιζε ότι μπορούσε να βγάλει και πολλά απ'αυτούς τους δύο· και δεν ήθελε να θυμώσει από τώρα τους κατοίκους ετούτης της Αιωρούμενης Νήσου. Ίσως να προσπαθούσαν να τον… εξαφανίσουν νωρίτερα απ'ό,τι σχεδίαζαν.

«Εντάξει,» τους είπε. «Μπορείτε να πηγαίνετε.»

Οι δύο γαλανόδερμοι έφυγαν, μοιάζοντας τώρα να καταλαβαίνουν αμέσως τα λόγια του.

Ο Τάμπριελ στράφηκε στους πολεμιστές του έξω απ'το δωμάτιο, και είδε πως είχαν ανοίξει και τις υπόλοιπες πόρτες στον διάδρομο, ρίχνοντας μια ματιά σε όλα τα δωμάτια, προτού αποφασίσουν πού να διανυκτερεύσουν. Η Ζαφειρία, ωστόσο, δεν είχε πάει πουθενά· περίμενε δίπλα στο κατώφλι του.

Ο Τάμπριελ έκανε νόημα στους στρατιώτες του να πλησιάσουν. Εκείνοι υπάκουσαν, και τους είπε: «Να προσέχετε. Δεν ξέρω πόσο ευπρόσδεκτοι πραγματικά είμαστε σε τούτο το μέρος. Καλύτερα θα ήταν κάποιος να φυλά σκοπιά μέσα στο σπίτι.»

«Όπως επιθυμείτε, Υψηλότατε.»

«Πώς ονομάζεσαι;» ρώτησε ο Τάμπριελ τον ψηλό, μαυρομάλλη άντρα.

«Ιανός, Υψηλότατε.»

«Θα φυλάξεις την πρώτη βάρδια.»

«Μάλιστα, Υψηλότατε.»

Ο Τάμπριελ επέστρεψε στο δωμάτιό του και στάθηκε μπροστά σ'έναν απ'τους τοίχους με τις τοιχογραφίες.

Η Ζαφειρία τον ακολούθησε. «Τι θα επιθυμούσατε από εμένα, Πρίγκιπά μου;»

«Ποια η γνώμη σου γι'αυτές τις τοιχογραφίες;» τη ρώτησε. «Τι έψαχνε ο Τιβέριος;»

«Δεν μπορώ να μαντέψω.»

«Υπάρχουν κάποιες μορφές που επαναλαμβάνονται,» παρατήρησε ο Τάμπριελ. «Ένα πουλί: γεράκι ή αετός, νομίζω. Ένα ερπετό, κροκόδειλος ή αλιγάτορας. Κι ένας λύκος, ή μεγάλος σκύλος.»

«Ναι. Ακριβώς όπως και στα τοιχώματα του Ναού.»

«Και στον χιτώνα του Μεγάλου Κοινωνού.»

Η Ζαφειρία ένευσε.

«Ο Τιβέριος φαίνεται, λοιπόν, πως έβρισκε τη θρησκεία ετούτων των ανθρώπων ενδιαφέρουσα. Αναρωτιέμαι γιατί. Πίστευε ότι θα τον οδηγήσει στο απομεινάρι απ'τον Ενιαίο Κόσμο;»

Η Ζαφειρία δε μίλησε.

«Μπορείς να πηγαίνεις,» της είπε ο Τάμπριελ. «Ξεκουράσου.»

Εκείνη αποχώρησε.

Ο Τάμπριελ συνέχισε να κοιτάζει τις τοιχογραφίες, ερευνητικά, προσπαθώντας να καταλάβει τη λογική που είχε χρησιμοποιήσει ο Τιβέριος για να τις φτιάξει... αν, δηλαδή, υπήρχε κάποια λογική και δεν ήταν φτιαγμένες τυχαία.

Τελικά, σκέφτηκε: *Μοιάζει να προσπαθούσε να βάλει αυτά τα ζώα –το πουλί, τον λύκο, και το ερπετό– σε μια σειρά. Ή... όχι ακριβώς σε μια σειρά· μάλλον, προσπαθούσε κάπως να τα κατατάξει.*

Είχε χωρίσει τα σχήματά του –τα τρίγωνα και τα πολύγωνα– σε τμήματα και, μέσα σε κάθε τμήμα, είχε ζωγραφίσει ένα από τα ζώα, σαν να ήθελε να δει πόσα απ'αυτά μπορούσαν να χωρέσουν στο κάθε σχήμα.

Γιατί, όμως, να θέλει να δει κάτι τέτοιο;

Και τι ρόλο παίζουν ετούτες εδώ οι γραμμές που συνδέουν μεταξύ τους ορισμένα απ'αυτά, χωρίς κανένα να βρίσκεται μέσα σε κάποιο σχήμα; Σ'ένα σημείο, οι γραμμές συνέδεαν το πουλί με τον λύκο και με δύο αλιγάτορες· σ'ένα άλλο σημείο, συνέδεαν δύο πουλιά με έναν λύκο και με έναν αλιγάτορα· σ'ένα άλλο σημείο, συνέδεαν δύο λύκους με δύο πουλιά και έναν αλιγάτορα...

Λες και προσπαθούσε να μετρήσει αυτές τις μορφές, ή να συμπεράνει πόσα τέτοια ζώα υπάρχουν, ή πόσα μπορούν να χωρέσουν σ'έναν... σ'έναν συγκεκριμένο χώρο, ίσως;

Και, βέβαια, ήταν κι οι χαρτογραφικές απεικονίσεις...

Ο Τάμπριελ έβγαλε από τον σάκο του ένα αντίγραφο του χάρτη που είχε πάρει από την Ανεμομάχη και επιχείρησε να το συγκρίνει με τα τμήματα χαρτών που ήταν ζωγραφισμένα στους τοίχους. *Για να δούμε, τα Χι στον δικό μου χάρτη ταυτίζονται πουθενά με τα σημεία όπου βρίσκονται οι μορφές στους χάρτες των τοίχων;...*

Χμμμμ... ναι, σε μερικά σημεία ίσως και να ταυτίζονταν. Αλλά ήταν δύσκολο να είναι βέβαιος. *Έτσι όπως έχει φτιάξει ο Τιβέριος ετούτους τους χάρτες, μόνο εκείνος θα μπορούσε ποτέ να είναι βέβαιος γι'αυτούς, οι Λάμιες να τον φάνε!*

Ο Τάμπριελ, ωστόσο, πήρε μια ενεργειακή πένα απ'το σάκο του (τον οποίο είχε αφήσει στο πάτωμα, πλάι στο κρεβάτι) και σημείωσε μερικές από τις μορφές δίπλα στα Χ του χάρτη του.

–Μια δυνατή ανησυχία.

Έστρεψε το βλέμμα του στο κρεβάτι, όπου είχε αφήσει το ραβδί του. Η ομίχλη μέσα στη γυάλινη σφαίρα κινιόταν έντονα. Κάτι

είχε ενοχλήσει το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας.

Και, όταν συνέβαινε αυτό, δεν ήταν ο Τάμπριελ να το αγνοεί· το είχε μάθει καλά πλέον.

Αφήνοντας τον χάρτη και την πένα επάνω στο σάκο του, σήκωσε το εβένινο ραβδί, έκλεισε τα μάτια, και έστειλε το νου του κοντά στην κατοικία του φυλακισμένου θεού του σκότους. Το Μακρύ Πόδι ούρλιαζε και βρυχιόταν, αφηνιασμένο, μα ο Τάμπριελ το γνώριζε καλά, και ήξερε ακριβώς πώς να το υποτάξει στη θέλησή του.

Ηρέμησε και μίλησε στον αφέντη σου.

Τρόμος! Κίνδυνος!

Τι κίνδυνος;

Μια παρουσία.

Τι παρουσία; Σαν τον Μακρινό Ταξιδευτή;

Πιο επικίνδυνη! Πιο τρομερή!

Πού βρίσκεται;

Κοντά.

Στο σπίτι;

Στην πόλη.

Στο Ναό, μήπως;

Από εκεί.

Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας τού έδειξε, με τον τρόπο του, και ο Τάμπριελ ήξερε προς τα πού να στραφεί. Γύρισε και κοίταξε από το παράθυρο του δωματίου του. Και, μέσα στη νύχτα του Πορφυρού Κενού, είδε την πυραμίδα ανάμεσα από τα υπόλοιπα οικοδομήματα της μικρής πόλης που ονομαζόταν Χάντρι’ιγκ. Στην κορυφή της στεκόταν μια ανθρώπινη σκιερή μορφή· και πάνω απ’τη σκιερή μορφή φτερούγιζε ένα μεγάλο πουλί… που θα μπορούσε νάναι αετός ή γεράκι.

Ο Θεός τους;

Ο Τάμπριελ έκλεισε πάλι τα μάτια και ήρθε σε επικοινωνία με το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας, που εξακολουθούσε να περιστρέφεται ανήσυχα μέσα στη φυλακή του.

Το πουλί που φτερουγίζει πάνω απ’τον άντρα; Αυτή είναι η παρουσία;

Αυτή είναι.

Γνωρίζει για σένα;

Γνωρίζει.

Σε βλέπει εχθρικά;

Ίσως.

Θα επικοινωνούσες μαζί της;

ΟΧΙ!

Ο Τάμπριελ απομάκρυνε το νου του απ’το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας και άνοιξε τα βλέφαρά του, ατενίζοντας την κορυφή

της πυραμίδας. Το πτηνό εξακολουθούσε να φτερουγίζει εκεί, μα, σε λίγο, έφυγε· χάθηκε πίσω απ’τη σκοτεινή ζούγκλα. Και ο άντρας –που πρέπει να ήταν ο Μέγας Κοινωνός Φάμπροον, υπέθετε ο Τάμπριελ– κατέβηκε αργά τα σκαλοπάτια του Ναού και κρύφτηκε ανάμεσα στα υπόλοιπα οικήματα της μικρής πόλης.

Ο Θεός του, λοιπόν, του μίλησε. Αναρωτιέμαι τι να του είπε.

Κι αναρωτιέμαι αν αυτός ο Θεός είναι η ίδια οντότητα που εντόπισε ο Μακρινός Ταξιδευτής στην άλλη μεριά του νησιού.

Ο Τάμπριελ ύφανε μια Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως γύρω από όλο τον Ξενώνα και, κατόπιν, μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως. Κουράστηκε από τη διαδικασία, αλλά πίστευε πως άξιζε τον κόπο, παρότι είχε προστάξει οι στρατιώτες του να φυλάνε σκοπιές όλη τη νύχτα. Τώρα, θα καταλάβαινε αμέσως όποιον προσπαθούσε να εισβάλει στον Ξενώνα, είτε επρόκειτο για ενσώματη είτε για ασώματη οντότητα. Εκτός αν ο εισβολέας κατάφερνε, κάπως, να αντιληφτεί και να ακυρώσει ή να αποφύγει τις μαγγανείες του.

Πάντοτε, όμως, υπήρχαν και οι κίνδυνοι. Δεν μπορούσε κάποιος ποτέ να τους εξαλείψει όλους.

Ο Τάμπριελ αποφάσισε πως ήταν ώρα να ξεκουραστεί.

* * *

Η Ζαφειρία ήταν ανήσυχη μέσα στο δωμάτιό της.

Οι κάτοικοι ετούτου του νησιού έμοιαζαν ακίνδυνοι, εκ πρώτης όψεως, κι όμως… κι όμως, υπήρχε κάτι το πολύ, πολύ επικίνδυνο κρυμμένο πίσω από αυτή την πρώτη εντύπωση. Η Ζαφειρία ήταν σίγουρη.

Η μάσκα που καλύπτει την όψη ενός δηλητηριώδους δαίμονα.

Ο Μέγας Κοινωνός Φάμπροον ήταν, αναμφίβολα, ο χειρότερος απ’αυτούς.

Προσπαθούν να φαίνονται φιλήσυχοι και ακίνδυνοι, για να ρίξεις την άμυνά σου, μη θεωρώντας τους σημαντικούς. Αλλά εκείνοι σε παρατηρούν και, όταν κρίνουν πως έχεις γίνει απρόσεχτος, σε χτυπάνε.

Φυσικά, όλα τούτα δεν ήταν παρά υποθέσεις· δεν είχε κανένα στοιχείο που να τα αποδεικνύει. Ωστόσο, είχε την εμπειρία. Εμπειρία από παρόμοιους ανθρώπους, κι από παρόμοιες μεθόδους.

Ελπίζω ο Πρίγκιπας Τάμπριελ να τους έχει, επίσης, καταλάβει.

Η Ζαφειρία κοιμήθηκε, τελικά, αλλά κοιμήθηκε όπως κοιμόνταν οι Μαύρες Δράκαινες όταν ήξεραν πως κοντά τους ίσως να παραμόνευε κίνδυνος. Ο παραμικρός ύποπτος θόρυβος ήταν ικανός να την ξυπνήσει.

Η εγρήγορσή της, όμως, δεν της χρειάστηκε. Όχι απόψε, τουλάχιστον.

Το πρωί ήρθε, και τα βλέφαρα της Ζαφειρίας άνοιξαν. Σηκώθηκε, φόρεσε τις μπότες της (τη στολή της δεν την είχε βγάλει), πήρε στον ώμο το τουφέκι της, και βγήκε απ’το δωμάτιο.

Στο ισόγειο του σπιτιού, ο πρωινός φρουρός στράφηκε στο μέρος της.

«Όλα εντάξει;» τον ρώτησε εκείνη.

Ο άντρας ένευσε.

«Πήγαινε να ξυπνήσεις τους υπόλοιπους.»

Ο άντρας υπάκουσε, ανεβαίνοντας τη σκάλα.

Σε λίγο, ήταν όλοι τους συγκεντρωμένοι στο μεγάλο δωμάτιο του ισογείου. Όλοι οι στρατιώτες, καθώς και ο Πρίγκιπας Τάμπριελ.

«Ζαφειρία,» είπε εκείνος, «έλα μαζί μου. Οι υπόλοιποι περιμένετε εδώ· θα επιστρέψω.»

Η Μαύρη Δράκαινα τον ακολούθησε έξω απ’τον Ξενώνα, στους δρόμους της Χάντρι’ιγκ, που φωτίζονταν από την πρωινή ακτινοβολία του Πορφυρού Κενού.

Ο Τάμπριελ την οδήγησε στον πυραμιδοειδή Ναό της πόλης και στάθηκε μπροστά στην είσοδο. Οι ψηλή δαυλοί εξακολουθούσαν να είναι αναμμένοι.

«Μέγα Κοινωνέ!» φώναξε. «Μέγα Κοινωνέ!»

Ησυχία.

Ο Τάμπριελ δεν επανέλαβε το κάλεσμά του, αλλά ούτε και έφυγε, βέβαιος ότι κάποιος θα εμφανιζόταν για να του μιλήσει.

Η Ζαφειρία είδε κάποιους να τους κοιτάζουν πίσω από κουρτίνες ή μέσα από σοκάκια. Ορισμένοι απ’αυτούς, όταν αντιλήφτηκαν ότι τους είχε καταλάβει, εξαφανίστηκαν, βιαστικά.

Τελικά, μια γαλανόδερμη κοπέλα βγήκε απ’το Ναό, φορώντας ένα λευκό ράσο με κεντήματα, τα οποία ήταν παρόμοια μ’αυτά στον χιτώνα του Φάμπροον, αλλά πολύ πιο αραιά· στη δική του ενδυμασία έμοιαζαν με ολόκληρο δάσος, με κλαδιά που μπλέκονταν αναμεταξύ τους, ενώ στη δική της δεν ήταν παρά σαν μερικά σποραδικά δέντρα σε μια άσπρη πεδιάδα.

Κατώτερη στην ιεραρχία τους, αναμφίβολα, συμπέρανε ο Τάμπριελ.

«Πού βρίσκεται ο Μέγας Κοινωνός;» τη ρώτησε.

«Δεν μπορεί να σας δεχτεί τώρα, κύριε,» αποκρίθηκε η κοπέλα.

«Ζητώ πρόσβαση στο Ναό,» είπε ο Τάμπριελ.

«Ο Θεός μας το απαγόρευσε.»

Τα μάτια του Τάμπριελ στένεψαν. «Το απαγόρευσε; Για ποιο λόγο;»

«Δεν γνωρίζω, κύριε.»

«Ο Μέγας Κοινωνός ίσως να γνωρίζει.»

«Ίσως.»

«Ειδοποίησέ τον ότι είμαι εδώ και τον περιμένω.»

«Γνωρίζει για την παρουσία σας.»

«Τότε,» είπε ο Τάμπριελ, «ζήτησέ του να έρθει να μου μιλήσει. Αλλιώς, θα μπω σ'αυτόν το Ναό ό,τι κι αν έχει αποφασίσει ο Θεός σας.»

Η κοπέλα τον κοίταξε διστακτικά. Ύστερα, έφυγε.

Ο Τάμπριελ περίμενε.

Ο Φάμπροον δεν άργησε να παρουσιαστεί. Τα πορφυρά του μάτια φανέρωναν θυμό. «Ποιος είναι ο λόγος για τούτη την αναστάτωση, Καπετάνιε;»

«Ποιος είναι ο λόγος που δεν μου επιτρέπεται πρόσβαση στο Ναό;» αντιγύρισε εκείνος.

«Ο Θεός το απαγόρευσε.»

«Γιατί;»

«Ο Θεός δεν εξηγεί σε κανέναν το θέλημά Του. Αλλά το θέλημά Του, στην προκειμένη περίπτωση, είναι να μην περάσεις το κατώφλι του Ναού.»

Αναρωτιέμαι αν η παρουσία του Μακρύ Ποδιού της Σήραγγας ευθύνεται για τούτο. Ή η παρουσία του Μακρινού Ταξιδευτή. Ή και τα δύο. «Πολύ καλά,» αποκρίθηκε, μη θέλοντας να έρθει σε σύγκρουση με τους ντόπιους και το Θεό τους. Εξάλλου, δε γνώριζε ακόμα ακριβώς τις δυνάμεις τους· και το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας έδειχνε ανήσυχο, πράγμα που ήταν κακό σημάδι. «Δε θα παραβιάσω την ιερότητα του Ναού σας, Μέγα Κοινωνέ. Όπως υποσχέθηκα, δε βρίσκομαι εδώ για να σφετεριστώ την εξουσία σας. Ωστόσο, θα σε προέτρεπα να το ξανασκεφτείς.»

«Ο Θεός θα έχει τον τελευταίο λόγο.»

«Ασφαλώς.

»Θα μπορούσα τώρα να σε απασχολήσω για ένα άλλο θέμα;»

Η όψη του Φάμπροον έλεγε όχι, αλλά τα χείλη του είπαν: «Ναι,» καθώς σταύρωνε τα χέρια του εμπρός του.

«Τι έγινε το πλοίο του Τιβέριου; Στο λιμάνι δεν υπάρχει κανένα μεγάλο σκάφος, εκτός απ'το δικό μας· κι αποκλείεται ο Τιβέριος να ήρθε εδώ, στα πέρατα του Κενού, με βάρκα ή πλοιάριο.»

«Το πήραν οι πειρατές.»

«Οι πειρατές;»

«Σίγουρα, θα γνωρίζεις, Καπετάνιε, ότι σε τούτα τα μέρη υπάρχουν πειρατές.»

«Οι οποίοι, συνήθως, αναζητούν λεία σε άλλα σημεία του Κενού· απλά, εδώ τους βολεύει να έχουν τα λημέρια τους και να κρύβονται.»

«Πολύ σωστά. Και ανάμεσα σ'αυτούς και σ'εμάς δεν υπάρχει καμία αντιδικία. Δεν έχουμε και πολλά που θα τους ενδιέφερε να

πάρουν· έτσι, τους κάνουμε καμια-δυο χάρες και τα έχουμε καλά μαζί τους. Ελπίζω τούτο να μην αντίκειται στους νόμους της Παντοκράτειρας.» Υπήρχε πάλι αυτή η ειρωνεία στα λόγια του, η οποία δεν άρεσε καθόλου στον Τάμπριελ.

Ωστόσο, αποφάσισε να την αγνοήσει. «Όχι, δεν αντίκειται. Για την ώρα.»

«Χαίρομαι που καταλαβαινόμαστε, Καπετάνιε.»

«Τους δώσατε, λοιπόν, το πλοίο του Τιβέριου ως μία από αυτές τις… χάρες;»

Ο Φάμπροον μόρφασε αδιάφορα. «Το ζήτησαν, και δεν είχαμε λόγο να το κρατήσουμε. Δε μας ενδιαφέρουν τα ταξίδια μακριά απ'το νησί μας, Καπετάνιε· έχουμε εδώ ό,τι χρειαζόμαστε, και ό,τι ποτέ θα χρειαστούμε. Ο Θεός μάς φροντίζει.»

Περίεργη ιστορία αυτός ο Θεός σας, σκέφτηκε ο Τάμπριελ. *Ή είστε οι πιο θρήσκοι άνθρωποι του σύμπαντος, ή κάτι ύποπτο συμβαίνει μ'εσάς.* «Οι πειρατές που ανέφερες έχουν κάποιο λημέρι επάνω στη Φελ'κρίβ;»

«Όχι.»

Φρόντισε να μην ανακαλύψω ότι λες ψέματα, Μέγα Κοινωνέ. Φρόντισε να μην ανακαλύψω ότι λες ψέματα… «Μάλιστα.

»Σήμερα, θα ξεκινήσουμε την ερεύνα του νησιού σας. Υπάρχει κάτι που θα ήθελες να μας πεις, για να έχουμε υπόψη μας;»

Ο Φάμπροον κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε νομίζω. Εξάλλου, όπως θα διαπιστώσεις, Καπετάνιε, το νησί μας δε διαφέρει και τόσο από την πόλη μας. Δεν έχει πολλά ενδιαφέροντα αξιοθέατα για να δει κανείς.»

«Αν συναντήσουμε ιθαγενείς, θα μιλάνε τη Συμπαντική Γλώσσα;»

«Όχι όλοι. Οι Κοινωνοί, όμως, έχουν ειδοποιηθεί για εσάς, και θα σας φροντίσουν, όταν σας συναντήσουν.»

«Έχουν ειδοποιηθεί;»

«Ο Θεός, είμαι βέβαιος, τους έχει ειδοποιήσει.»

Ο Θεός. Φυσικά.

Μάλλον, θα έπρεπε να μιλάω, τελικά, στο Θεό σου κι όχι σε σένα, Μέγα Κοινωνέ.

* * *

«Εντόπισες τίποτα ασυνήθιστο το βράδυ, Ταξιδευτή;» ρώτησε ο Τάμπριελ. Είχε επιστρέψει στο σκάφος, ώστε να ετοιμάσει τους ανθρώπους του για το ταξίδι στο εσωτερικό της νήσου. Τώρα βρισκόταν στη γέφυρα, και μόνο η Ζαφειρία ήταν μαζί του, παρακολουθώντας σιωπηλά, με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της.

—Η ΟΝΤΟΤΗΤΑ ΞΑΝΑΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΗΚΕ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Δείξε μου.»

Ο χάρτης της Χάντρι’ιγκ εμφανίστηκε μέσα σε μια οθόνη. Ήταν ένας χάρτης όπως τον είχαν διαμορφώσει οι ανιχνευτές του σκάφους, και κανονικά θα έπρεπε να είναι κακοφτιαγμένος: μερικές γραμμές και τελείες, και τίποτ’άλλο· τα αυτόματα συστήματα δεν μπορούσαν να δημιουργήσουν κάτι καλύτερο. Όμως ο συγκεκριμένος χάρτης που έβλεπε τώρα ο Τάμπριελ δεν ήταν καθόλου έτσι· έμοιαζε να τον είχε φτιάξει επιμελώς μια ευφυής οντότητα.

Και ένα σήμα αναβόσβηνε επάνω του: ένα σήμα αποθηκευμένο στη μνήμη του συστήματος.

Ακριβώς στο σημείο όπου φαινόταν να βρίσκεται ο Ναός.

«Ναι…» είπε ο Τάμπριελ.

—Η ΟΝΤΟΤΗΤΑ, ΑΣΦΑΛΩΣ, ΜΕ ΑΦΗΣΕ ΝΑ ΤΗΝ ΕΝΤΟΠΙΣΩ. ΚΑΙ Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΗΤΑΝ ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΗ. ΔΕΝ ΝΟΜΙΖΩ ΠΩΣ ΜΕ ΣΥΜΠΑΘΕΙ, ΣΑΛ’ΝΤΡΑΧ. ΔΕΝ ΝΟΜΙΖΩ ΠΩΣ ΜΑΣ ΘΕΛΕΙ ΣΕ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΝΗΣΙ.

Κι εγώ την ίδια αίσθηση έχω. «Μας θέλει δε μας θέλει, είμαστε εδώ για να βρούμε το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο. Και θα το βρούμε.

»Πιστεύεις ότι υπάρχει περίπτωση να μας επιτεθεί;»

—ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΘΕΩΡΟΥΣΑ ΑΠΙΘΑΝΟ, ΣΑΛ’ΝΤΡΑΧ. ΒΕΒΑΙΑ, ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ ΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΤΗΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙ ΤΟΣΟ ΩΣΤΕ ΝΑ ΦΤΑΣΕΙ ΩΣ ΕΚΕΙ…

Ο Τάμπριελ τού είπε για τον Τιβέριο, και ρώτησε: «Ποια η γνώμη σου;»

—ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΦΕΡΩ ΑΠΟΨΗ.

«Μερικές φωτογραφίες των τοιχογραφιών στο δωμάτιο του Τιβέριου θα σε βοηθούσαν;»

—ΙΣΩΣ.

Προτού ο Τάμπριελ βγει απ’το δωμάτιό του, σήμερα το πρωί, είχε φωτογραφήσει τους τοίχους, και τώρα πέρασε τις φωτογραφίες στο σύστημα του Μακρινού Ταξιδευτή.

—ΠΙΘΑΝΟΛΟΓΩ ΠΩΣ Ο ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΣΕ, ΜΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΤΡΟΠΟ, ΝΑ ΤΑΙΡΙΑΞΕΙ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΠΤΗΝΟΥ, ΤΟΥ ΚΥΝΟΕΙΔΟΥΣ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΠΕΤΟΕΙΔΟΥΣ. ΕΠΙΣΗΣ, ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΗΤΑΝ ΒΕΒΑΙΟΣ ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΟΦΕΙΛΕ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΕΙ Η ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ.

«Ναι,» είπε ο Τάμπριελ. «Και τι θα μπορούσε να σημαίνει αυτό;»

—ΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΕΙΝΑΙ, ΚΑΙ ΠΑΛΙ, ΕΛΛΙΠΕΙΣ, ΣΑΛ’ΝΤΡΑΧ.

«Δε με βοηθάς και πολύ, Ταξιδευτή.»

—ΛΥΠΑΜΑΙ. ΚΑΝΩ Ο,ΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΠΟΡΩ.

Τέλος πάντων, σκέφτηκε ο Τάμπριελ. *Είμαι βέβαιος πως ένα ταξίδι στο εσωτερικό του νησιού –και ειδικότερα στα σημεία όπου υπάρχουν τα Χι στον χάρτη– θα μας διαφωτίσει περισσότερο.*

Είχε ακόμα να κάνει μερικές προετοιμασίες μέσα στο σκάφος και, μετά, θα έφευγαν για να εξερευνήσουν τη Νήσο Φελ’κρίβ.

.7.

Το μικρό πλοίο διέσχιζε το Κενό μετά δυσκολίας.

Ο Σέλιρ'χοκ μπορεί να γνώριζε πώς να του δώσει ώθηση, καθισμένος στο Κάθισμα Ενεργειακής Ροής, μα δεν ήταν μηχανή· ήταν άνθρωπος, και κουραζόταν. Οι Άνεμοι που φυσούσαν γύρω από το σκάφος τον αποπροσανατόλιζαν και τον ζάλιζαν, και έκαναν το μυαλό του να υποφέρει. Στην αρχή, ειδικώς, αν και έκανε φιλότιμες προσπάθειες, δεν κατάφερνε να αντέχει για πολύ· κι όταν σταματούσε τη δουλειά του, το πλοίο είχε μόνο τα ιστία του για ώθηση, τα οποία ήταν κάθε άλλο παρά αρκετά. Τα κατάρτια του κάτω καταστρώματος ήταν κατεστραμμένα· μονάχα τα δύο κατάρτια του άνω καταστρώματος απέμεναν, κι αυτά, όσο επιδέξια κι αν προσπαθούσε να τα χειριστεί ο Βατράνος, δεν μπορούσαν να κινήσουν το σκάφος και πολύ γρήγορα.

Επιπλέον, το σύστημα πλοήγησης ήταν χάλια, όπως είχε διαπιστώσει ο Γεράρδος, που οδηγούσε. Ίσα που κατάφερνε να κρατά το πλοίο στη σωστή πορεία, για να μην καταλήξουν όλοι τους στην άλλη άκρη του Κενού. Ή, μάλλον, ο Γεράρδος ήλπιζε ότι ακολουθούσαν τη σωστή πορεία, γιατί, λόγω της παλιάς φύσης των συστημάτων και λόγω των ζημιών που τους είχαν προκληθεί, αδυνατούσε να αποθηκεύσει σ'αυτά τον χάρτη που είχε φτιάξει ο Σέλιρ'χοκ· έτσι, έπρεπε να υπολογίζει, για να βάζει το σκάφος να πηγαίνει προς τα εκεί όπου ήθελε.

Η Θεώνη κι ο Βατράνος τον ξεκούραζαν εκ περιτροπής, παίρνοντας εκείνοι τη θέση του στο πηδάλιο. Η Ιωάννα δεν τολμούσε να οδηγήσει ετούτο το σκάφος. Μπορεί να είχε καταφέρει να οδηγήσει μια άκατο καινούργιας τεχνολογίας, και μπορεί να ήξερε τις βασικές αρχές για την πλοήγηση στο Πορφυρό Κενό, μα έβλεπε καθαρά πως το πλοίο τους ήταν ερείπιο, και δεν ήθελε να κάνει καμια γκάφα που θα έστελνε εκείνη και τους συντρόφους της στην καταστροφή τους.

Έτσι, είχε πάρει τη θέση του παρατηρητή, όπως γινόταν στα πλοία ορισμένων διαστάσεων όπου δεν λειτουργούσε κανενός είδους εύχρηστο ανιχνευτικό σύστημα κι έπρεπε κάποιος άνθρωπος να κοιτάζει για πιθανές ερχόμενες απειλές. Η Ιωάννα σκαρφάλωνε στην κορυφή του κεντρικού καταρτιού και ατένιζε το Πορφυρό Κενό, προς όλες τις κατευθύνσεις, να δει μήπως τους πλησίαζε κανένα σκάφος, ή οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως πιθανός κίνδυνος. Οι Άνεμοι δεν την ενοχλούσαν και τόσο πλέον· τους είχε συνηθίσει· ωστόσο, όταν δυνάμωναν, και οι φωνές κι οι κραυγές στο νου της εντείνονταν,

προτιμούσε να μην το ρισκάρει και κατέβαινε απ’το κατάρτι, πηγαίνοντας στην καμπίνα της.

Αγναντεύοντας το Κενό τις ημέρες που ταξίδευαν, η Ιωάννα διαπίστωσε πως ετούτα τα μέρη του ήταν πραγματικά έρημα, και δικαίως αποκαλούνταν «τα πέρατά του». Δεν υπήρχε καθόλου κίνηση σκαφών –μονάχα μια φορά νόμιζε πως κατάφερε να διακρίνει κάποιο πλοίο, από πολύ μεγάλη απόσταση– και ούτε τα φώτα λιμανιών φαίνονταν πουθενά. Τα νησιά έμοιαζαν ακατοίκητα: βουνά πέτρας και χώματος, που αιωρούνταν μέσα σ’έναν αχανή χώρο. Τα περισσότερα δεν είχαν καν νερό, και ούτε ένα δέντρο δε φύτρωνε επάνω τους. Σε ορισμένα, η Ιωάννα είδε μορφές να κινούνται· μορφές που δεν μπορούσε να διακρίνει ξεκάθαρα, μα αποκλείεται να ήταν ανθρώπινες. Πλάσματα του Κενού. Απορούσε πώς ζούσαν εδώ, σε τούτο το αλλόκοτο μέρος. Πώς επιβίωναν. Χαζή απορία. Υπάρχουν και πιο αφιλόξενα μέρη όπου, παρ’όλ’αυτά, ζουν πλάσματα. Όπως η Διάσταση του Φωτός, μπροστά στην οποία το Πορφυρό Κενό είναι παράδεισος.

Ή, μάλλον, όχι παράδεισος· δεν ήταν αυτή η σωστή λέξη. Το Κενό είχε κάτι το πολύ ιδιαίτερο σε σχέση με τη Διάσταση του Φωτός, και σε σχέση με κάθε άλλη διάσταση που γνώριζε η Ιωάννα, ή που είχε ακούσει ή διαβάσει. Διέθετε ένα αέναο μυστήριο, έτσι όπως εκτεινόταν προς κάθε κατεύθυνση, χωρίς νάχει κανένα σημείο αναφοράς πέρα από ορισμένα σημάδια που έβαζαν οι ναυτικοί, για να μπορούν να πλοηγούνται.

Η Ιωάννα αναρωτιόταν αν κάπου τελείωνε: αν σε κάποιο σημείο σχιζόταν, όπως σχιζόταν όταν έφτανες στη Σεργήλη, και μπροστά σου ανοιγόταν μια άλλη διάσταση, μια διάσταση που, μέχρι στιγμής, δεν είχε ανακαλυφτεί.

Να ένα ερώτημα επί του οποίου, αναμφίβολα, θα συζητούσαν για ώρες άνθρωποι σαν τον Τιβέριο της Απολλώνιας. Η Ιωάννα, όμως, δεν ήταν φιλόσοφος, ούτε εξερευνήτρια, ούτε επιστήμονας που προσπαθούσε να ανακαλύψει ή να εξηγήσει τα μυστήρια του σύμπαντος· έτσι, το εν λόγω ερώτημα δεν απασχόλησε για πολύ το νου της, καθώς της φαινόταν –και έκρινε πως ίσως να ήταν– άλυτο. Προτιμούσε ν’αφήνει το βλέμμα της να χάνεται στην απεραντοσύνη του Πορφυρού Κενού, δίχως να προσπαθεί να του δώσει την οποιαδήποτε ερμηνεία. Τη γοήτευε, έτσι όπως ήταν. Είχε ξυπνήσει έναν ρομαντισμό μέσα στην ψυχή της, που η Ιωάννα δεν ήξερε ότι υπήρχε. Ή ίσως να ήταν κάτι που η ίδια είχε καταπνίξει, και τώρα επέστρεφε.

Την πέμπτη ημέρα του ταξιδιού τους οι Άνεμοι δυνάμωσαν, και η Ιωάννα κατέβηκε απ’το κεντρικό κατάρτι και μπήκε στην καταπακτή του άνω καταστρώματος. Το εσωτερικό του πλοίου ήταν μικρό –πολλές, πολλές φορές μικρότερο από το εσωτερικό

της Ανεμομάχης– και, όταν βρισκόταν και κάποιος άλλος εδώ, δεν μπορούσες παρά να τον συναντήσεις. Τη συγκεκριμένη ώρα, ήταν ο Γεράρδος, ξαπλωμένος ανάσκελα στην κουκέτα του, αλλά δίχως να έχει τα μάτια κλειστά.

«Οι Άνεμοι δυνάμωσαν;» ρώτησε την Ιωάννα.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, και κάθισε οκλαδόν επάνω στη δική της κουκέτα.

«Τους ακούω.» Ο Γεράρδος κοίταξε ένα σπασμένο φινιστρίνι, που βρισκόταν πιο κοντά σ'αυτόν απ'ό,τι στην Ιωάννα. Το τζάμι του έλειπε, και είχαν βάλει ένα κομμάτι σκληρό πανί για να το κλείνουν.

Εκείνη ένευσε. «Με ξυπνούν, ορισμένες φορές.»

«Θα τους συνηθίσεις. Και ήδη νομίζω πως έχεις αρχίσει να τους συνηθίζεις.»

«Ναι,» παραδέχτηκε η Ιωάννα. Και ρώτησε: «Και για σένα έτσι ήταν, όταν πρωτοήρθες στο Κενό;»

«Για όλους έτσι είναι.»

Ησυχία για μερικές αναπνοές· μονάχα το τρίξιμο του παλιού σκαριού του πλοίου ακουγόταν· κι έπειτα, η Ιωάννα είπε: «Ταξιδεύουμε πέντε μέρες…»

«Ναι.»

«Βρισκόμαστε κοντά στον προορισμό μας;» Το Πορφυρό Κενό την είχε, αναμφίβολα, κάνει να χαθεί στη γοητεία του, μα δεν είχε ξεχάσει και για ποιο λόγο ήταν εδώ· δεν είχε ξεχάσει την αποστολή που της είχε αναθέσει ο Ανδρόνικος.

«Πηγαίνουμε προς τη σωστή κατεύθυνση,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος.

«Και πότε θα φτάσουμε;»

«Με τα δεδομένα ετούτου του σκάφους, πραγματικά δεν μπορώ να σου πω. Όμως, θέλω να πιστεύω, δε θ'αργήσουμε πολύ ακόμα.»

Η Ιωάννα αναστέναξε. «Τουλάχιστον, όλη ετούτη η ιστορία έχει ένα καλό.»

Ο Γεράρδος στράφηκε να την κοιτάξει, υψώνοντας ένα του φρύδι. «Το οποίο είναι;»

«Αν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ακολουθούσαν την Αλκυόνη, τώρα σίγουρα θα μας έχουν χάσει.»

Τα λόγια της έκαναν το μυαλό του Γεράρδου να πάει στην Ανεμοσκόπο. Δεν του άρεσε που την είχε αφήσει, ύστερα από την παράξενη, σύντομη επίθεση του Δράκοντα, και, όσο οι μέρες περνούσαν, δεν του άρεσε ακόμα περισσότερο. Ωστόσο, καταλάβαινε πως ήταν λίγα τα πράγματα που μπορούσε να είχε κάνει γι'αυτήν· τα καύσιμα στην άκατό τους δε θα κρατούσαν για πολύ, ούτε τα τρόφιμα· έπρεπε να πάνε ν'ανεφοδιαστούν… και, μετά, δεν μπορούσαν παρά να ταξιδέψουν προς τη Νήσο Φέλ'κριβ

(ή Φελ'κρίβ).

Η Αλκυόνη *θα* είναι καλά, προσπάθησε να καθησυχάσει τον εαυτό του ο Γεράρδος· *έχει περάσει από παρόμοιες καταστάσεις και παλιότερα,* και έχει επιβιώσει. Οι Ανεμοσκόποι *δεν φοβούνται* τους Ανέμους. Υπέθετε πως, όταν επέστρεφε στην Άκρη, θα την έβρισκε πάλι εκεί–

Αισθάνθηκε μια αλλαγή στην ώθηση του σκάφους.

«Ο μάγος έρχεται να μας επισκεφτεί,» είπε.

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε. «Σταμάτησε,» παρατήρησε.

«Και τώρα, έχουμε μόνο τα πανιά. Είναι, λοιπόν, να απορείς γιατί αργούμε να φτάσουμε στον προορισμό μας;»

Άκουσαν πόδια να κατεβαίνουν τη σκάλα της καταπακτής του άνω καταστρώματος και, μετά, είδαν τον Σέλιρ'χοκ να έρχεται κοντά τους, στηριζόμενος στο μακρύ του ραβδί. Το ιδρωμένο, αυλακωμένο του πρόσωπο φανέρωνε κούραση· η Ιωάννα δε νόμιζε ότι τον είχε δει ποτέ τόσο κουρασμένο. *Ετούτη η κούραση δεν είναι μονάχα επιφανειακή· δεν είναι μονάχα σωματική· είναι και ψυχική. Οι Άνεμοι τού έχουν λογχίσει την ψυχή. Όπως είχαν κάνει και μ'εμένα.* Ναι, νόμιζε ότι μπορούσε ν'αναγνωρίσει τα συμπτώματα, ώς ένα βαθμό τουλάχιστον.

Ο Σέλιρ'χοκ, βαδίζοντας αργά, κάθισε στην κουκέτα του και ξάπλωσε, αφήνοντας το ραβδί του παραδίπλα. Στον Γεράρδο και την Ιωάννα δε μίλησε· δε γύρισε καν να τους κοιτάξει.

Κι εκείνη σκέφτηκε: *Αν δυσκολευόμαστε τόσο πολύ να φτάσουμε στον προορισμό μας, που, αντικειμενικά, δεν είναι και τόσο μακριά από την Άβαρνιθ, τι θα γίνει όταν θέλουμε να επιστρέψουμε στην Άκρη; Θα φτάσουμε ποτέ, ή θα χαθούμε για πάντα στο Κενό, είτε έχουμε βρει το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο είτε όχι;*

* * *

Το απόγευμα της έβδομης ημέρας του ταξιδιού τους, έφτασαν κοντά σ'ένα αρκετά μεγάλο νησί, το οποίο ο Γεράρδος έκρινε πως ήταν η Νήσος Φέλ'κριβ (ή Φελ'κρίβ).

«Αυτή πρέπει να είναι,» είπε, κοιτάζοντας τον χάρτη του Κενού τον οποίο είχε φτιάξει ο Σέλιρ'χοκ. «Εκτός αν έχουμε βγει τελείως εκτός πορείας…» Πήρε το βλέμμα του απ'τον χάρτη και το έστρεψε στις ενδείξεις του συστήματος πλοήγησης μπροστά του. «Αλλά δε νομίζω. Ναι, αυτή πρέπει νάναι.»

Βρίσκονταν όλοι τους στη γέφυρα, και ο Σέλιρ'χοκ ήταν καθισμένος στο Κάθισμα Ενεργειακής Ροής, φορώντας το μεταλλικό κράνος στο κεφάλι του και έχοντας τα μάτια κλειστά. Ο Γεράρδος δεν ήξερε αν τους άκουγε· είχε την εντύπωση ότι μερικές φορές τους άκουγε, μερικές όχι, γιατί δεν απαντούσε πάντα όταν του μιλούσαν, ούτε αντιδρούσε πάντα όποτε

συζητούσαν κάτι σημαντικό για το ταξίδι τους.

Η Ιωάννα άνοιξε τον άλλο χάρτη, αυτόν του ίδιου του νησιού που ήταν ο προορισμός τους. «Αν δεν κάνω λάθος, πρέπει να πλησιάζουμε από ετούτη τη μεριά,» είπε, ευθυγραμμίζοντας τον χάρτη της με τον χάρτη που κρατούσε ο Γεράρδος.

«Ναι,» ένευσε εκείνος.

«Επομένως,» συνέχισε η Ιωάννα, «θα συναντήσουμε αυτό εδώ το λιμάνι.» Έδειξε με το πηγούνι της. «Χάντρι'ιγκ, το έχει ονομάσει ο Τιβέριος.»

«Ας ελπίσουμε ότι οι Άνεμοι θα μας το επιτρέψουν,» είπε ο Βατράνος, που βρισκόταν στο τιμόνι.

Ο Γεράρδος κατέβασε τον χάρτη από εμπρός του και κοίταξε τις ενδείξεις της δύναμης του Ανέμου, για να διαπιστώσει, γι'ακόμα μια φορά, ότι ανεβοκατέβαιναν τυχαία. Το συγκεκριμένο σύστημα ήταν χαλασμένο, εδώ και πολύ καιρό, και δεν μπορούσαν να σπαταλήσουν χρόνο (ούτε χρήμα, που δεν είχαν) για να το επισκευάσουν. Εξάλλου, ένας έμπειρος ναυτικός, όπως ο Γεράρδος, καταλάβαινε τη δύναμη των Ανέμων απλά και μόνο βγαίνοντας στο κατάστρωμα και νιώθοντάς τους επάνω στο πρόσωπο και στα μαλλιά του, ακούγοντας, συγχρόνως, τις φωνές και τα μουρμουρητά τους, που ίσως αποτελούσαν την καλύτερη ένδειξη για τη δύναμή τους. Μάλιστα, πολλές φορές, μπορούσε έτσι να καταλάβει και αν κάποιοι ισχυροί Άνεμοι πλησίαζαν αλλά δεν είχαν φτάσει ακόμα· κι επομένως, έκρινε ανάλογα αν όφειλε να τροποποιήσει την πορεία του.

«Θα πάρω εγώ το τιμόνι, Βατράνε,» είπε ο Γεράρδος.

«Μα, Καπετάνιε, πριν από λίγο–»

«Δεν πειράζει· δεν είμαι τόσο κουρασμένος.»

«Το εύχομαι...» είπε ο Βατράνος, κι απομακρύνθηκε.

Ο Γεράρδος πήρε το πηδάλιο στα χέρια του, κοιτάζοντας, έξω απ'το φινιστρίνι, το νησί που πλησίαζαν. Οι φωνές των Ανέμων έφταναν μέχρι εδώ μέσα, στη γέφυρα. Τα πανιά ήταν φουσκωμένα. Και η ώθηση που έδινε ο Σέλιρ'χοκ στο σκάφος καλή, σχεδόν τόσο καλή όσο κι η ώθηση που έδινε ο διαλύτης Κενού.

Η απόμακρη νήσος ερχόταν ολοένα και πιο κοντά, μεγαλώνοντας και μεγαλώνοντας στο πεδίο όρασής τους, ξεπροβάλλοντας μέσα από την πορφυρή απεραντοσύνη που σκοτείνιαζε.

Οι Άνεμοι δυνάμωσαν κι άλλο· ο Γεράρδος το κατάλαβε και από την επιπλέον ώθηση στο πλοίο και από τις φωνές τους.

Η Αιωρούμενη Νήσος βρισκόταν πλέον πολύ κοντά τους· μόλις και μετά βίας μπορούσαν να τη δουν ολόκληρη. Ο Γεράρδος κρατούσε τα μάτια του εστιασμένα στα φώτα που φαίνονταν στο

λιμάνι: το λιμάνι της πόλης που πρέπει, κανονικά, να ήταν η Χάντρι'ιγκ. Δυσκολευόταν, ωστόσο, να πλοηγεί το σκάφος προς τα εκεί όπου ήθελε· οι Άνεμοι τούς χτυπούσαν δυνατά και… *άτσαλα.* Ένα λάθος και θα βρίσκονταν στην άλλη μεριά του νησιού.

«Βατράνε,» πρόσταξε ο Γεράρδος, σφιγμένα, «πήγαινε να φτιάξεις λίγο τα καταραμένα πανιά!»

«Δε νομίζω ότι μπορώ να κάνω και πολλά–»

«Πήγαινε.»

«–αλλά θα πάω.» Άνοιξε την καταπακτή της γέφυρας, για να βγει–

Η ταχύτητα του πλοίου έπεσε, απότομα.

Να πάρει ο Δράκοντας! Ο Γεράρδος στράφηκε στον Σέλιρ'χοκ, και είδε τον μάγο να βγάζει το μεταλλικό κράνος και ν'ανοίγει τα μάτια.

«Με συγχωρείς, Καπετάνιε,» είπε με ξερή, κουρασμένη φωνή. «Είναι αδύνατον. Οι Άνεμοι….» Έγλειψε τα ξεραμένα του χείλη.

Η Θεώνη τού έδωσε ένα μπουκάλι νερό, κι εκείνος ήπιε.

«Βατράνε,» είπε ο Γεράρδος, «ακόμα κάθεσαι;»

Ο Βατράνος έφυγε, και τον είδαν, από το φινιστρίνι, να βγαίνει στο Ανεμοδαρμένο κατάστρωμα και να πηγαίνει στα πανιά, προσπαθώντας να τα ρυθμίσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Τώρα, όμως, που χάσαμε την κινητική δύναμη που μας πρόσφερε ο μάγος, τα πράγματα είναι δύσκολα, συλλογίστηκε ο Γεράρδος, *όπως κι αν είναι ρυθμισμένα τα πανιά.*

Ήταν αδύνατον πια να κρατά μια συγκεκριμένη πορεία· το σκάφος πήγαινε ολοένα και πιο δεξιά, κι εκείνος δε μπορούσε να κάνει τίποτα για να το σταματήσει.

Στο άνω κατάστρωμα, είδε τον Βατράνο να γλιστρά, να χάνει την ισορροπία του, να πετάγεται–

Όχι, πανάθεμά σε!

–και να πιάνεται από ένα σχοινί, προτού παρασυρθεί στο Πορφυρό Κενό.

«Έλα μέσα!» του φώναξε ο Γεράρδος. «Μέσα!»

Ο λευκόδερμος άντρας υπάκουσε, επιστρέφοντας στη γέφυρα. «Οι Άνεμοι δυνάμωσαν κι άλλο, Καπετάνιε· μπορεί, σε λίγο, να βρεθούμε μπλεγμένοι σε θύελλα–»

«Δε θάθελα να το σκέφτομαι αυτό,» είπε ο Γεράρδος. «Γιατί δε νομίζω, ετούτη τη φορά, να ξανάμαστε τόσο τυχεροί, είτε είναι ο Δράκοντας εναντίον μας είτε όχι.» Έσμιξε τα χείλη του, κοιτάζοντας τις ακτές του νησιού, το οποίο τώρα φάνταζε τεράστιο εμπρός τους· δεν μπορούσαν πια να το δουν απ'άκρη σ'άκρη. Τα φώτα της πόλης που ονομαζόταν –σύμφωνα με τον χάρτη του Τιβέριου– Χάντρι'ιγκ βρίσκονταν μακριά, στ'αριστερά τους. «Όμως,» πρόσθεσε ο Γεράρδος, «ακόμα και θύελλα να

έρχεται, μάλλον, δε θα χρειαστεί να την αντιμετωπίσουμε. Φτάνουμε… αν και όχι ακριβώς εκεί όπου σχεδιάζαμε.»

Η ακτή που προσέγγιζαν ήταν βραχώδης, με ελάχιστα δέντρα, και έμοιαζε επικίνδυνη.

«Δεν πρέπει να κόψουμε λίγο ταχύτητα τώρα;» είπε η Ιωάννα.

«Πρέπει. Αλλά ποιος θα βγει να ρυθμίσει τα πανιά;»

«Εγώ, Καπετάνιε–» άρχισε ο Βατράνος.

«Όχι.»

«Θες να τσακιστούμε όλοι;»

«Θα σε παρασύρουν οι Άνεμοι, ανόητε!» μούγκρισε ο Γεράρδος.

«Θα πάω κι εγώ, να τον βοηθήσω,» δήλωσε η Ιωάννα.

«Εσύ δεν ξέρεις από–»

«Μπορώ, όμως, να τον πιάσω, αν τον παρασύρουν οι Άνεμοι.»

«Και ποιος θα πιάσει εσένα;»

«Δε θα χρειαστεί κανείς να με πιάσει.»

Ο Βατράνος είπε: «Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο!» και άνοιξε την καταπακτή, βγαίνοντας.

Η Ιωάννα τον ακολούθησε.

Ο Γεράρδος δεν είπε τίποτα για να τους σταματήσει. Εξάλλου, σκέφτηκε, *ίσως να έχουν δίκιο*.

Στένεψε τα μάτια του, κοιτάζοντας την ακτή, ψάχνοντας για το καλύτερο δυνατό σημείο να αράξουν. Και το απογευματινό φως του Πορφυρού Κενού δεν τον βοηθούσε καθόλου.

Στο άνω κατάστρωμα, ο Βατράνος ρύθμιζε τα πανιά, ώστε να μειωθεί η ταχύτητα του σκάφους. Η Ιωάννα είχε τυλίξει γύρω απ’τον καρπό της ένα σχοινί, ενώ με τ’άλλο της χέρι κρατούσε τη ζώνη του λευκόδερμου άντρα, σε περίπτωση που εκείνος γλιστρούσε πάλι και κινδύνευε να παρασυρθεί απ’τους Ανέμους.

Ναι, σκέφτηκε ο Γεράρδος, *η δουλειά μου είναι λίγο πιο εύκολη τώρα*. Με μειωμένη ταχύτητα, δε θα δυσκολευόταν τόσο να προσεγγίσει την ακτή, ακόμα κι αν είχε βράχια.

Και είχε βράχια. Πολλά. Μπορούσε να τα δει καθαρά, τώρα που βρίσκονταν κοντά. Πολλά και επικίνδυνα, με αιχμηρές προεξοχές.

Ο Γεράρδος κατάφερε να οδηγήσει το πλοίο ανάμεσα σε δύο από αυτά, ακούγοντας μονάχα τη μια πλευρά του να γδέρνεται.

Ύστερα, το σκάφος τραντάχτηκε… και σταμάτησε.

Ο Γεράρδος ανέπνευσε, διαπιστώνοντας ότι κρατούσε ώς τώρα την ανάσα του.

Έξω απ’το φινιστρίνι, είδε τον Βατράνο ν’αρπάζει ένα σχοινί, να πηδά στην ακτή, και να το δένει σ’ένα γέρικο δέντρο.

«Φτάσαμε,» είπε ο Γεράρδος στον Σέλιρ’χοκ και τη Θεώνη, οι οποίοι έμοιαζαν το ίδιο ανακουφισμένοι μ’εκείνον, που είχαν καταφέρει να αράξουν σχετικά ομαλά.

.8.

Φεύγοντας από τη Χάντρι'ιγκ, ακολούθησαν τον ποταμό, καθώς ο Τάμπριελ θεωρούσε πως αυτός ήταν ο ασφαλέστερος τρόπος για να μη χάσουν το δρόμο τους προς το πρώτο από τα Χ του χάρτη που είχαν βρει στην Ανεμομάχη.

Δεν είχε πάρει μαζί του όλους τους στρατιώτες του από τον Μακρινό Ταξιδευτή· τους περισσότερους τούς είχε αφήσει πίσω, με τον Υποπλοίαρχο Σαντμάρη. Η ομάδα του απαρτιζόταν από μισή ντουζίνα ανθρώπους, πέρα από τον εαυτό του και τη Ζαφειρία. Ο ένας απ'αυτούς, τον οποίο είχε διορίσει και ως προσωρινό αρχηγό των υπολοίπων, ήταν ο Ιανός: ένας πολεμιστής που ο Σαντμάρης είχε πολλές φορές αναφέρει στον Τάμπριελ ότι ήταν παλιός, ικανός, και έμπιστος, παρά το νεαρό της ηλικίας του. Οι άλλοι ήταν τέσσερις άντρες και μια γυναίκα, τους οποίους είχε επίσης προτείνει ο Σαντμάρης, όταν ο Πρίγκιπας τού είπε για την εξερεύνηση της νήσου.

«Δε θα σας απογοητεύσουν, Υψηλότατε,» είχε υποσχεθεί ο Υποπλοίαρχος.

Αυτό *θα φανεί όταν τα πράγματα δυσκολέψουν. Όταν, δηλαδή, θα είναι πλέον πολύ αργά για να διορθωθεί το οποιοδήποτε λάθος*, είχε σκεφτεί ο Τάμπριελ.

Και τώρα, διέσχιζε μαζί τους τη ζούγκλα βόρεια από –ή, ακριβέστερα, *πάνω από*– τη Χάντρι'ιγκ. Στο Πορφυρό Κενό δεν υπήρχαν σημεία του ορίζοντα, όπως Βορράς, Νότος, Ανατολή, και Δύση. Τα μόνα σημεία αναφοράς ήταν αυτά που έβαζαν οι ναυτικοί· και, συνήθως, χρησιμοποιούσαν το Κρά'αν'φεγκ, το Τρίγωνο, το Ξίφος, το Πηγάδι, και άλλα μεγάλα νησιά ή συμπλέγματα νησιών. Ωστόσο, όταν βρισκόσουν επάνω σε μια από τις Αιωρούμενες Νήσους, ο Τάμπριελ ήξερε πως μπορούσες να χρησιμοποιήσεις, καταχρηστικά, τα «κανονικά» σημεία του ορίζοντα, για να σε διευκολύνουν. Οι ντόπιοι, βέβαια, ποτέ δεν τα χρησιμοποιούσαν· γι'αυτούς δεν είχαν κανένα απολύτως νόημα.

Έτσι, τώρα ο Τάμπριελ οδηγούσε την ομάδα του βόρεια –θα μπορούσε να πει κανείς–, ακολουθώντας τον ποταμό, και πρόσεχε ώστε να στρίψουν στο σωστό μέρος, για να συναντήσουν το πρώτο Χ. *Αν η κλίμακα του χάρτη ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, θα πρέπει να στρίψουμε μόλις έχει αρχίσει να σκοτεινιάζει.*

Και δεν του άρεσε που, μάλλον, θα έβρισκαν το πρώτο Χ μέσα στη νύχτα, γιατί, αν επρόκειτο για κάποιο αρχαίο ερείπιο, δε θα μπορούσαν εύκολα να το εξερευνήσουν· και, γενικώς, καλύτερα θα ήταν να περιμένουν το πρωί, καθώς ποτέ δεν ξέρεις τι κίνδυνοι

πιθανώς να ελλόχευαν σ’ένα τέτοιο μέρος.

Εξάλλου, ο Τιβέριος της Απολλώνιας είχε εξαφανιστεί… με ή χωρίς τη «βοήθεια» του Μέγα Κοινωνού Φάμπροον.

Η ζούγκλα γύρω από την ομάδα ήταν κάθε άλλο παρά σιωπηλή καθώς τη διέσχιζαν· κι όσο το βράδυ πλησίαζε, τόσο πιο θορυβώδης γινόταν. Απόμακρες κραυγές και βρυχηθμοί αντηχούσαν, που σε έκαναν να αναρωτιέσαι τι είδους όντα θα μπορούσαν να τους βγάζουν· ψίθυροι και μουρμουρητά έρχονταν μέσα από την πυκνή βλάστηση, καθώς και τιτιβίσματα ή γρήγορα ζουζουνίσματα· κι ορισμένες φορές, ακόμα κι οι φωνές των Ανέμων θα έλεγε κανείς πως έφταναν ώς εδώ, παρασυρμένες από φυλλωσιά σε φυλλωσιά. Τα νερά του ποταμού έμοιαζαν το ίδιο ανήσυχα, καθώς πλατσουρίσματα ακούγονταν, πού και πού, από εκεί και σκιερές μορφές κολυμπούσαν κάτω απ’την επιφάνεια τους, ή αναπηδούσαν στιγμιαία, για να ξαναβουτήξουν μ’ένα δυνατό *σπλατ!* Το ποτάμι, όμως, δεν κατοικείτο μόνο από θορυβώδη πλάσματα· ο Τάμπριελ είδε, ορισμένες φορές, ερπετοειδή κεφάλια να ξεπροβάλλουν, αργά και προσεκτικά, και να τους παρατηρούν με στενά μάτια που γυάλιζαν κόκκινα στην πορφυρή ακτινοβολία του Κενού.

Ωστόσο, τίποτα δεν ενόχλησε πραγματικά εκείνον και την ομάδα του, και τελικά έφτασαν στο σημείο όπου πίστευε ότι όφειλαν να στρίψουν ανατολικά (αν υπήρχε ο όρος *ανατολικά* σε τούτους τους αφιλόξενους τόπους). Ύψωσε το κοντό του ραβδί, για να δώσει σήμα να σταματήσουν.

Και στράφηκε πίσω του, για να δει σε τι κατάσταση βρίσκονταν. Ήταν τρομαγμένοι; Κουρασμένοι; Ή τόσο ξεκούραστοι και αποφασισμένοι όσο έδειχναν όταν όλοι τους εγκατέλειψαν τη Χάντρι’ιγκ;

Ο Τάμπριελ τούς παρατήρησε, και δεν μπόρεσε παρά να σκεφτεί: *Ο Σαντμάρης δεν είπε ψέματα. Είστε σκληροί εσείς. Η ζούγκλα δε φαίνεται να σας τρομάζει –όχι ακόμα, τουλάχιστον–, και έχετε μάθει να χρησιμοποιείτε τα πόδια σας, για να πηγαίνετε από το ένα μέρος στο άλλο· η πεζοπορία δεν είναι κάτι το ξένο για σας.* Σε πολλές διαστάσεις, είχε διαπιστώσει, οι πολεμιστές της Παντοκρατορίας ήταν απαράδεκτα μαλθακοί, έχοντας μάθει να κάνουν όλες τους τις δουλειές καθισμένοι μπροστά από κάποιο μηχάνημα ή μέσα σε κάποιο όχημα που σε ταξίδευε γρήγορα και αποτελεσματικά εκεί όπου ήθελες. Τι γίνεται, όμως, όταν το όχημα χαλάσει; Αυτό ήταν κάτι που κανείς, συνήθως, δε φαινόταν να σκέφτεται. Δυστυχές, για όλους τους.

Ο Τάμπριελ έστρεψε το βλέμμα του στη Μαύρη Δράκαινα πλάι του. «Ποια η γνώμη σου για τη μέχρι στιγμής πορεία μας, Ζαφειρία;»

«Δεν έχω προσέξει τίποτα το ανησυχητικό, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Τάμπριελ ένευσε. «Καλώς.» Και δυνατότερα, προς τους στρατιώτες του: «Ακολουθήστε με. Και προσεχτικά. Θ'απομακρυνθούμε τώρα απ'το ποτάμι.»

Τους οδήγησε μέσα στη ζούγκλα.

Και, συγχρόνως, ήρθε σε επαφή με το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας, χωρίς να κλείσει τα μάτια του: πράγμα που τον κούραζε περισσότερο, αλλά τώρα δεν ήθελε να σταματήσει να βαδίζει· κι επιπλέον, δε θα μιλούσε για πολύ μαζί του.

Του ζήτησε να έχει το νου του, κι αν αισθανθεί κάποια επικίνδυνη παρουσία κοντά, να τον ειδοποιήσει αμέσως.

Συμφωνία.

Ο Τάμπριελ, ικανοποιημένος, διέκοψε την επικοινωνία τους και εστίασε πάλι τις αισθήσεις του στη ζούγκλα.

Ήταν πολύ σημαντικό να μη χάσουν το δρόμο τους στο ελάχιστο, γιατί δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι ήταν το Χ στον χάρτη. Μπορεί να υποψιαζόταν ερείπια, για παράδειγμα, μα ήταν κάθε άλλο παρά σίγουρος γι'αυτό.

Το καλό είναι πως δε βρίσκεται μακριά από εδώ που είμαστε.

Εκτός αν ο χάρτης ήταν φτιαγμένος λάθος. Αλλά καλύτερα να μην το σκεφτόταν τώρα αυτό. Αν όντως ήταν φτιαγμένος λάθος, θα το διαπίστωνε σύντομα, και τότε θα έβλεπε πώς θα συνέχιζε.

Καθώς νύχτωνε, ο Τάμπριελ και η ομάδα του έφτασαν σ'ένα μέρος που τους έκανε να σταματήσουν.

Θα σταματούσαν ακόμα κι αν δεν είχαν στο νου τους ότι πήγαιναν να συναντήσουν κάποιο Χ μες στη ζούγκλα. Ο καθένας θα σταματούσε μπροστά σ'αυτό.

Ήταν ένα ξέφωτο, που έμοιαζε να είχε δημιουργηθεί από κάποια έκρηξη. Τα δέντρα γύρω του λύγιζαν προς τα έξω· οι κορμοί τους είχαν στραβώσει, και τα κλαδιά τους επίσης. Στο έδαφος τα χόρτα είχαν εξαφανιστεί, και υπήρχε μονάχα χώμα. Και μια λακκούβα, που δεν ήταν παραπάνω από μισό μέτρο σε βάθος· η διάμετρός της, όμως, πρέπει να ήταν τρία ή τέσσερα μέτρα.

«Νομίζω πως βρήκαμε το Χι, Πρίγκιπά μου,» είπε η Ζαφειρία, που είχε βγάλει το τουφέκι της από τον ώμο και το κρατούσε στα χέρια, σε περίπτωση που κάποιος κίνδυνος παραμόνευε εδώ.

Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας, όμως, ήταν σιωπηλό, έτσι ο Τάμπριελ πίστευε ότι δε χρειαζόταν να ανησυχεί. Αν υπάρχει κίνδυνος *σε τούτο το μέρος*, είναι κάποιος κίνδυνος που το Μακρύ Πόδι *δεν μπορεί να αισθανθεί*· και οι κίνδυνοι που *δεν μπορεί να αισθανθεί* είναι πραγματικά ελάχιστοι.

Ωστόσο, όφειλε να είναι επιφυλακτικός.

Πλησίασε τη λακκούβα με αργά βήματα, παρατηρώντας το

ξέφωτο. Γύρω της είδε, στο φως της λάμπας των στρατιωτών του, ότι είχαν απλωθεί σχισμάδες στο έδαφος. Σαν κάτι να έπεσε από τον ουρανό –από το Κενό– με αρκετή δύναμη, ώστε να κάνει λάκκο και να ραγίσει τη γη. Όμως, αν είχε συμβεί αυτό, ο Τάμπριελ υποψιαζόταν πως ο λάκκος θα ήταν πολύ βαθύτερος, όχι μόνο μισό μέτρο.

Γονάτισε στο ένα γόνατο και άγγιξε το χώμα. Δεν είναι ξερό. Ούτε καρβουνιασμένο. Δεν ήταν σαν να είχε πέσει φωτιά εδώ. Μπορεί να μοιάζει ότι έγινε έκρηξη, μα… δεν πρέπει να έγινε· κάτι άλλο πρέπει να συνέβη.

Σηκώθηκε και βημάτισε, νιώθοντας το έδαφος μαλακό κάτω απ'τις μπότες του. Ναι, το χορτάρι είχε εξαφανιστεί, αλλά όχι επειδή είχε καεί.

Και τα δέντρα γύρω από τη λακκούβα; Πού είχαν πάει τα δέντρα; Δεν υπήρχε ούτε το παραμικρό σημάδι από αυτά. Ούτε ένας καμένος κορμός.

Ο Τάμπριελ δεν μπορούσε να φανταστεί τι ίσως να είχε προκαλέσει ετούτου του είδους την καταστροφή. Θα έλεγε κανείς ότι κάποια μορφή δύναμης ρούφηξε τη ζωή από τα πάντα, μέσα σε μια συγκεκριμένη εμβέλεια. Αλλά ούτε αυτή η εξήγηση τον ικανοποιούσε. Όχι, δεν ήταν καθόλου ικανοποιητική…

Ο Τάμπριελ ύφανε ένα Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως, για να δει αν πιθανώς επιβλαβείς ενέργειες υπήρχαν ακόμα σε τούτο το μέρος –κι αν υπήρχαν ήξερε ότι θα έπρεπε να πάρει, γρήγορα, τον εαυτό του και τους στρατιώτες του από εδώ, γιατί μπορεί να διέτρεχαν κίνδυνο μόλυνσης.

Ωστόσο, ολοκληρώνοντας το ξόρκι του, δεν εντόπισε κανενός είδους ενέργεια.

Έκλεισε τα μάτια και επικοινώνησε με το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας.

Τι έχει συμβεί εδώ;

Άγνοια.

Τι θα μπορούσε να προκαλέσει αυτή την καταστροφή;

Άγνοια.

Ο Τάμπριελ άνοιξε τα μάτια. Τελευταία, το Μακρύ Πόδι συνεχώς άγνοια δήλωνε. Ενοχλητικό.

Τέλος πάντων.

Στράφηκε στους στρατιώτες του. «Θα καταυλιστούμε εδώ.»

«Πρίγκιπά μου,» ρώτησε ο Ιανός, «είναι… ασφαλές το μέρος;»

«Για να λέω να καταυλιστούμε, σημαίνει πως είναι.»

* * *

Μέσα στη νύχτα, η Ζαφειρία παρατήρησε κάτι να τους παρακολουθεί. Μια σκιά. Μια παρουσία. Και δεν ήταν ζώο.

Σίγουρα, δεν ήταν ζώο. Μπορούσε να αναγνωρίσει έναν άνθρωπο που την κατασκόπευε, ακόμα και σε τούτη την ζούγκλα. Σε οποιαδήποτε ζούγκλα. Σε οποιονδήποτε τόπο. Ήταν Μαύρη Δράκαινα.

Δε φυλούσε σκοπιά τώρα. Δύο άλλοι στρατιώτες φυλούσαν, αυτοί που ονομάζονταν Φαιός και Κρίνος, οι οποίοι ήταν δίδυμα αδέλφια (πράγμα που δε χρειαζόταν κανείς να γνωρίζει εκ των προτέρων –αν και η Ζαφειρία το γνώριζε, από τις πληροφορίες που είχε δώσει σ’εκείνη και τον Πρίγκιπα Τάμπριελ ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης–· μπορούσε να το υποθέσει, από την τρομερή ομοιότητα των δύο αντρών: αν δεν τους παρατηρούσες καλά, ή αν τους έβλεπες μέσα στις σκιές, μπορούσες εύκολα να μπερδέψεις ποιος ήταν ποιος). Η Ζαφειρία ήταν ξαπλωμένη στο πλάι μέσα στον υπνόσακό της, μα δεν κοιμόταν· τα μάτια της ήταν ανοιχτά, και ατένιζε τη νύχτα. Γιατί είχε μια άσχημη αίσθηση, εδώ και ώρα. Από το μεσημέρι και μετά, για την ακρίβεια. Δεν είχε, όμως, πει τίποτα στον Πρίγκιπα Τάμπριελ, γιατί, εφόσον δεν είχε κάποια πιο συγκεκριμένη υποψία, δεν ήθελε να τον ανησυχήσει.

Δεν είχε *δει* κανέναν να τους παρακολουθεί, αν και είχε κοιτάξει πολλές φορές γύρω της με μεγάλη προσοχή.

Αλλά τώρα, να, μια ανθρώπινη μορφή –την οποία ο Φαιός και ο Κρίνος δεν είχαν προσέξει– τους κατασκόπευε, κρυμμένη πίσω από τα φυλλώματα της ζούγκλας.

Γιατί, όμως, δε σε είδα από πριν; αναρωτήθηκε η Ζαφειρία, καθώς μάζευε τα γόνατά της προς τα πάνω κι έπιανε το τουφέκι που βρισκόταν πλάι της, ετοιμάζοντας τον εαυτό της να πεταχτεί έξω απ’τον υπνόσακο. *Μας παρακολουθούσες από απόσταση; Κι αν ναι, πώς; Ιχνηλατώντας στο έδαφος, ή κάπως αλλιώς;*

Τινάχτηκε όρθια, απασφαλίζοντας το όπλο της και τρέχοντας καταπάνω στη μορφή που τους παρακολουθούσε–

–η οποία έτρεξε, επίσης, μες στα σκοτάδια.

Ο Φαιός κι ο Κρίνος πετάχτηκαν πάνω, φωνάζοντας «Συναγερμός! Συναγερμός!»

Η Ζαφειρία τούς είχε ήδη αφήσει πίσω της και έτρεχε, ξυπόλυτη, μες στη βλάστηση.

Άναψε τον προβολέα του τουφεκιού της, φωτίζοντας τη νύχτα. Μα ο κατάσκοπος είχε εξαφανιστεί. Ή είχε στρίψει κάπου και είχε κρυφτεί.

Η Ζαφειρία αφουγκράστηκε. Για την αναπνοή του.

Μα οι φωνές πίσω της δεν την άφησαν ν’ακούσει τίποτ’άλλο από αυτές. Οι φωνές των στρατιωτών του Πρίγκιπα, καθώς και η δική του φωνή: «Ζαφειρία; Ζαφειρία!»

Η Μαύρη Δράκαινα οπισθοχώρησε προς τον μικρό καταυλισμό, εξακολουθώντας, όμως, να κοιτάζει προς την κατεύθυνση όπου

είχε τρέξει ο κατάσκοπος και εξακολουθώντας να φωτίζει προς τα εκεί. Ελπίζοντας πως ίσως τώρα εκείνος να έκανε το λάθος να παρουσιαστεί, θεωρώντας τον εαυτό του ασφαλή.

Αλλά τέτοιο λάθος δεν έκανε, όπως σύντομα διαπίστωσε η Ζαφειρία.

«Τι συνέβη;» τη ρώτησε ο Πρίγκιπας Τάμπριελ.

«Κάποιος μάς κατασκόπευε. Τον είδα.»

Ο Τάμπριελ στράφηκε στον Φαιό και τον Κρίνο. «Εσείς δε φυλούσατε σκοπιά;»

«Μάλιστα, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε ο Κρίνος. «Αλλά δεν τον προσέξαμε. Ίσως η Ζαφειρία…» *…να έκανε λάθος,* ήταν, προφανώς, έτοιμος να πει, μα, παρατηρώντας το βλέμμα που του έριξε η Μαύρη Δράκαινα, προτίμησε να μείνει σιωπηλός. Ανασήκωσε μονάχα τους ώμους.

«Να είστε προσεχτικότεροι από δω και στο εξής,» είπε ο Τάμπριελ.

«Θέλετε να ψάξω να τον βρω, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Ζαφειρία.

«Δε νομίζω πως υπάρχει λόγος. Μάλλον, δε θα ξαναπλησιάσει απόψε.» Και έκανε νόημα στους στρατιώτες του να επιστρέψουν στους υπνόσακούς τους· εκτός από τον Φαιό και τον Κρίνο, ασφαλώς, οι οποίοι θα συνέχιζαν τη βάρδια τους.

Η Ζαφειρία πήγε στον δικό της υπνόσακο, και, μετά από λίγο, είδε τον Τάμπριελ να υφαίνει κάποιο ξόρκι, υποτονθορύζοντας μερικά λόγια κάτω απ’την ανάσα του και διαγράφοντας σύμβολα στον αέρα. Ύστερα, πήγε κι εκείνος να συνεχίσει τον ύπνο του.

Ο κατάσκοπος πρέπει να μας ακολουθούσε από τα ίχνη μας στο έδαφος, σκέφτηκε η Ζαφειρία. *Φαίνεται να ξέρει καλά τη ζούγκλα· αναμφίβολα, δε θα του ήταν δύσκολο να βρει μια ομάδα σαν τη δική μας. Εμείς δεν έχουμε ιδέα από τούτα τα μέρη.*

Αν ήμουν μόνη μου, ίσως να μπορούσα να του χαθώ. Αλλά μ’όλους αυτούς τους στρατιώτες μαζί μου, σίγουρα όχι.

* * *

Το επόμενο πρωί, ο Τάμπριελ ήρθε σε επικοινωνία με το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας.

Αισθάνεσαι κάποια παρουσία κοντά;

Καμία παρουσία.

Ο Τάμπριελ διέκοψε την επαφή, σκεπτόμενος: *Επομένως, έφυγε αφότου η Ζαφειρία τον τρόμαξε.*

Γιατί, όμως, το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας δεν τον είχε εντοπίσει από πριν; Του είχα ζητήσει να προσέχει, και δεν μπορεί να με παράκουσε.

«Ζαφειρία,» ρώτησε ο Τάμπριελ, στρεφόμενος στη Μαύρη

Δράκαινα, που ήταν έτοιμη να ξεκινήσουν και πάλι την οδοιπορία τους μες στη ζούγκλα, «πότε τον αντιλήφτηκες να εμφανίζεται;»

«Όταν καταυλιστήκαμε, Πρίγκιπά μου. Πριν, δεν είχε πλησιάσει. Πρέπει να μας ακολουθούσε από απόσταση, ιχνηλατώντας.»

Οι στρατιώτες έμοιαζαν ανήσυχοι, παρατήρησε ο Τάμπριελ. *Κακό σημάδι. Ανησυχούν με το πρώτο ασυνήθιστο πράγμα που έτυχε να συναντήσουμε;* Από την άλλη, όμως, δεν έδειχναν να έχουν χάσει την αποφασιστικότητά τους, ούτε, ασφαλώς, να έχουν πανικοβληθεί· επομένως, ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης μπορεί, τελικά, να είχε και δίκιο στην επιλογή του. *Θα φανεί στο εγγύς μέλλον…*

«Ίσως να τον έστειλε αυτός ο Μέγας Κοινωνός, Υψηλότατε,» υπέθεσε ο Ιανός. «Για να δει ποια μέρη του νησιού μάς ενδιαφέρουν.»

Ο Τάμπριελ ένευσε. «Το ίδιο υποπτεύομαι κι εγώ, στρατιώτη.» *Δεν είναι χαζός ετούτος. Κόβει το μυαλό του.* «Ωστόσο, αυτό δε σημαίνει πως αποκλείεται να θέλει και το κακό μας. Δύο από εσάς, από δω και στο εξής, θα πηγαίνουν πίσω απ'τους υπόλοιπους και θα σβήνουν τα ίχνη μας.»

«Μάλιστα, Υψηλότατε.»

«Τώρα, ας μη χάνουμε άλλο χρόνο. Πρέπει να επιστρέψουμε στο ποτάμι, και να το διασχίσουμε.»

* * *

Να επιστρέψουν στο ποτάμι ήταν εύκολο –απλά, έπρεπε ν'ακολουθήσουν την αντίστροφη πορεία που ακολούθησαν για να φτάσουν εδώ–· να το διασχίσουν, όμως, δεν ήταν. Όχι εξαιτίας του βάθους του –τα ποτάμια των Αιωρούμενων Νήσων δεν ήταν, κατά κανόνα, βαθιά–, αλλά εξαιτίας των πλασμάτων που μπορούσαν να δουν ότι κολυμπούσαν κάτω απ'την επιφάνειά του, πολλά από τα οποία πιθανώς να ήταν επικίνδυνα, δηλητηριώδη.

Ο Τάμπριελ δεν γνώριζε τα, αναμφίβολα, εκατοντάδες είδη ποταμίσιων όντων που υπήρχαν στις Αιωρούμενες Νήσους, και δεν ήθελε να το ριψοκινδυνέψει. Έτσι, πρόσταξε την ομάδα του να ακολουθήσουν τον ποταμό προς τα βόρεια. Υπήρχε μια πόλη προς εκείνη την κατεύθυνση, σύμφωνα με τον χάρτη του, το όνομα της οποίας ήταν σημειωμένο ως Σένκρι'ιγκ. Και υπέθετε ότι εκεί, μάλλον, θα υπήρχε επίσης κάποια γέφυρα, για να περάσουν τον ποταμό με ασφάλεια. Επιπλέον, το δεύτερο Χ δε βρισκόταν μακριά από αυτή τη Σένκρι'ιγκ: ο χάρτης το έδειχνε μερικά χιλιόμετρα στα νοτιοδυτικά της.

Ο Τάμπριελ αναρωτιόταν αν κι εκεί θα συναντούσαν κάτι παρόμοιο μ'αυτό που είχαν συναντήσει στο πρώτο Χ: ένα ξέφωτο στη ζούγκλα, με μια λακκούβα στο κέντρο του, η οποία έμοιαζε

να είχε δημιουργηθεί από κάποια έκρηξη μα, όταν την παρατηρούσες πιο προσεχτικά, έβλεπες καθαρά πως κάτι τέτοιο αποκλείεται να αλήθευε.

Απορώ τι σχέση μπορεί να έχουν όλα τούτα με το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο…

Μήπως, τελικά, ακολουθούμε τον λάθος χάρτη;

Αλλά, όχι, δεν μπορεί. Αυτός πρέπει να ήταν ο σωστός χάρτης. Ο Γεράρδος τον είχε πάνω-πάνω στο γραφείο του· κι επιπλέον, ήταν ο μοναδικός χάρτης του νησιού προς το οποίο φαινόταν πως πήγαινε η *Ανεμομάχη*, προτού ο Σκρά'ηγκεμ και οι δικοί του στρέψουν το πλοίο στην αντίθετη κατεύθυνση. Οι αποστάτες σκόπευαν, κάπως, να χρησιμοποιήσουν αυτά τα Χ για να βρουν το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο. Πώς *ακριβώς*, όμως, σκόπευαν να τα χρησιμοποιήσουν; Είχαν, άραγε, κάποια πληροφορία παραπάνω απ'ό,τι ο Τάμπριελ, ή πήγαιναν τόσο τυφλά όσο εκείνος;

Πολύ θα ήθελε να μάθει τι είχαν στο μυαλό τους.

Και δεν το απέκλειε, τελικά, να μάθαινε. Άλλωστε, δεν τους είχε ξεχάσει, τον Γεράρδο και τους συντρόφους του, που είχαν διαφύγει μέσα στην άκατο. Όχι, δεν τους είχε ξεχάσει καθόλου.

Ήταν βέβαιος πως, στο τέλος, θα κατάφερναν να φτάσουν εδώ, στη Νήσο Φελ'κρίβ, αν και λίγο καθυστερημένα. Κανένας τους δεν ήταν άνθρωπος που τα παρατούσε εύκολα. Ειδικά η Ιωάννα. Μια Μαύρη Δράκαινα, ακόμα κι ως αποστάτισσα και προδότρια των αρχών της, ήταν πάντοτε ανυποχώρητη.

* * *

Καθώς ακολουθούσαν τον ποταμό, η ζούγκλα πύκνωνε γύρω τους· σε ορισμένα σημεία, μάλιστα, τα κλαδιά σχημάτιζαν μια τόσο πυκνή στέγη από πάνω τους, που το πορφυρό φως του Κενού με δυσκολία περνούσε. Οι θόρυβοι, απόμακροι και λιγότερο απόμακροι, εξακολουθούσαν ν'ακούγονται όπως και πριν.

Ο Τάμπριελ ρωτούσε τη Ζαφειρία, κατά διαστήματα, αν είχε εντοπίσει κάποιον να τους παρακολουθεί, αλλά εκείνη πάντοτε αποκρινόταν αρνητικά· και το ίδιο κι οι στρατιώτες.

Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας, επίσης, δεν είχε να αναφέρει τίποτα αξιοσημείωτο. Ο Τάμπριελ, όμως, δεν αισθανόταν εφησυχασμένος από τούτο, γιατί θυμόταν καλά τα λόγια του Μακρινού Ταξιδευτή σχετικά με την επικίνδυνη οντότητα που κατοικούσε σ'αυτή την Αιωρούμενη Νήσο· τα θυμόταν σαν ακόμα ν'αντηχούσαν στο εσωτερικό του κεφαλιού του: ΑΝ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΝΤΟΠΙΣΤΕΙ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΤΗ ΒΡΩ. Κι αφού ο Ταξιδευτής δεν μπορούσε να τη βρει, όταν εκείνη ήθελε να κρυφτεί, γιατί να μπορούσε το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας;

Η οντότητα –ο Θεός του Μεγάλου Κοινωνού– μπορεί να μας παρακολουθεί ακόμα και τώρα, δίχως να έχουμε τη δυνατότητα να την αντιληφτούμε…

Ο Τάμπριελ κοίταζε, πού και πού, στον ουρανό, μήπως κάποιο πουλί πετούσε εκεί· κάποιο πουλί σαν αυτό που φτερούγιζε πάνω απ'το Ναό της Χάντρι'ιγκ, τη νύχτα της άφιξής τους στην πόλη. Δεν είδε, όμως, τίποτα που να τον βάλει σε υποψίες.

Και σκέφτηκε: Το πουλί πάνω απ'το Ναό έμοιαζε με αετό ή γεράκι. Έμοιαζε με το πουλί στις τοιχογραφίες του Τιβέριου, και με το πουλί στις τοιχογραφίες του Ναού και στα κεντήματα του χιτώνα του Μεγάλου Κοινωνού… πράγμα το οποίο πιθανώς να σημαίνει πως ο Θεός του νησιού δεν έχει μονάχα μία μορφή. Γιατί σ'όλες αυτές τις απεικονίσεις υπάρχουν κι άλλες δύο ζωώδεις μορφές: ένας λύκος κι ένας κροκόδειλος ή αλιγάτορας.

Δηλαδή, ο Θεός του νησιού μπορεί να ήταν ακόμα κι αυτός ο κροκόδειλος που ο Τάμπριελ μπορούσε να δει τώρα κάτω απ'το νερό του ποταμού, καθώς ολοκλήρωνε τις σκέψεις του.

Ανησυχητικό.

* * *

Καθώς νύχτωνε, έφτασαν κοντά σε μια γέφυρα, πέτρινη και κατάφυτη.

Ακριβώς όπως ο Τάμπριελ περίμενε.

Στην άλλη μεριά της γέφυρας, στην άλλη όχθη του ποταμού, βρισκόταν ένα χωριό, φανερό μέσα στη νύχτα από τους αναμμένους δαυλούς και τις λάμπες.

Και μπροστά από το χωριό, αντίκρυ του Τάμπριελ και της ομάδας του, στεκόταν ένα μικρό πλήθος ιθαγενών, γαλανόδερμων και ασπρόδερμων. Σαν να τους περίμεναν. Στην κορυφή του πλήθους ήταν μια γυναίκα, γαλανόδερμη, με μακριά, πράσινα μαλλιά, και ντυμένη με χιτώνα παρόμοιο με του Μεγάλου Κοινωνού Φάμπροον: πορφυρός και με μαύρα κεντήματα, τα οποία ήταν λιγότερα πυκνά, νόμιζε ο Τάμπριελ. Όποια κι αν είναι, βρίσκεται ψηλά στην ιεραρχία τους. Κοινωνός, αναμφίβολα, όχι μαθητευόμενη ή κάτι τέτοιο.

«Υποθέτω, γνωρίζετε ποιοι είμαστε,» φώναξε ο Τάμπριελ, ατενίζοντάς την από την αντικρινή μεριά της γέφυρας.

«Πράγματι, ο Θεός μού έχει μιλήσει για εσάς,» αποκρίθηκε η γυναίκα· πρόφερε τη Συμπαντική λίγο πιο άσχημα απ'ό,τι ο Φάμπροον, αλλά όχι δυσνόητα ή σπαστά. «Ονομάζομαι Αλκάμκρα και έχω την τιμή να είμαι Κοινωνός της Σένκρι'ιγκ.»

«Τάμπριελ,» συστήθηκε ο Τάμπριελ, «Καπετάνιος του Μακρινού Ταξιδευτή και πιστός υπήκοος της Ύψιστης Παντοκράτειρας.»

«Τι επιθυμείς στη Σένκρι'ιγκ;»

«Τίποτα περισσότερο απ'το να διασχίσω τον ποταμό, Κοινωνέ. Όπως υποθέτω θα γνωρίζεις, έχουμε την άδεια να εξερευνήσουμε τη Φελ'κρίβ, καθώς ανήκει στο Σύμπαν της Παντοκράτειρας. Ωστόσο, δεν έχουμε κανένα σκοπό να σφετεριστούμε την εξουσία σας εδώ, πράγμα το οποίο έχω ήδη εξηγήσει και στον Μεγάλο Κοινωνό Φάμπροον.»

«Ναι, γνωρίζω,» αποκρίθηκε η Αλκάμκρα, ψυχρά. «Μπορείτε να περάσετε. Δεν έχουμε, όμως, μέρος να σας φιλοξενήσουμε· να το ξέρετε.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε ο Τάμπριελ, φιλικά. «Θα καταυλιστούμε έξω από τη Σένκρι'ιγκ.»

Η Αλκάμκρα ένευσε, και έκανε νόημα στο πλήθος να παραμερίσει.

Ο Τάμπριελ και η ομάδα του διέσχισαν την πέτρινη, κατάφυτη γέφυρα και μπήκαν στο χωριό.

Η Ζαφειρία παρατηρούσε τους ανθρώπους και τα σπίτια, ως συνήθως επιφυλακτική και σε ετοιμότητα. Αλλά, όπως το περίμενε, δεν είδε κανέναν να επιχειρεί να κινηθεί εναντίον τους.

Ο Τάμπριελ οδήγησε τους πολεμιστές του στο νότιο (καταχρηστικά νότιο, φυσικά) άκρο του χωριού και περά από αυτό, μέσα στη ζούγκλα και πάλι.

Το δεύτερο Χ του χάρτη δε βρισκόταν μακριά από εδώ· περίπου πέντε χιλιόμετρα απόσταση μόνο. Όμως δεν ήθελε να διασχίσει αυτά τα πέντε χιλιόμετρα μέσα στη νύχτα. Ήταν αρκετά άσχημο το γεγονός ότι δεν υπήρχαν πραγματικά σημεία του ορίζοντα στις Αιωρούμενες Νήσους, κι επομένως κανενός είδους πυξίδα δε λειτουργούσε, για να σε βοηθήσει να προσανατολιστείς σε τούτη τη ζούγκλα· το σκοτάδι έκανε τα πράγματα ακόμα χειρότερα. Εκτός αν ακολουθούσες κάποιο φανερό σημάδι, όπως έναν ποταμό ή την ακτή. Το δεύτερο Χ, όμως, δε βρισκόταν ούτε κοντά στον ποταμό ούτε κοντά στην ακτή.

Θα δυσκολευτούμε να το εντοπίσουμε, ό,τι κι αν είναι. Θα δυσκολευτούμε, ακόμα και την ημέρα. Θα πρέπει να σημαδεύουμε το δρόμο μας, για να μην καταλήξουμε να κάνουμε κύκλους.

Ο Τάμπριελ πρόσταξε τους στρατιώτες του να καταυλιστούν, και να φυλάνε σκοπιές ανά δύο. Και να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά, ετούτη τη φορά· «η Ζαφειρία δεν μπορεί νάναι πάντα ξάγρυπνη για σας,» τους είπε.

«Μην ανησυχείτε, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε ο Ιανός· «θα κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε.»

Αναρωτιέμαι πόσο καλό είναι το καλύτερο που μπορείτε να κάνετε, σκέφτηκε ο Τάμπριελ. Οι φύλακες της Άκρης δεν ήταν συνηθισμένοι –ή εκπαιδευμένοι– να διασχίζουν ζούγκλες.

Καθώς οι πολεμιστές του καταυλίζονταν, ο Τάμπριελ ύφανε μια

Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως γύρω τους, η οποία θα διαρκούσε ώς το πρωί και θα τον ειδοποιούσε σε περίπτωση που κάποιος –όπως ο χτεσινοβραδινός κατάσκοπος– πλησίαζε.

Βέβαια, αν ο Θεός του νησιού ήταν που πλησίαζε, δε νόμιζε ότι τα μάγια του θα κατάφερναν να τον σταματήσουν.

Κι αν αποφασίσει να μας ξεπαστρέψει, αναρωτιέμαι αν θα καταφέρουμε να τον κατατροπώσουμε.

Έσφιξε το εβένινο ραβδί στο χέρι του. *Θα πρέπει να βασιστώ σ'εσένα, Μακρύ Πόδι της Σήραγγας, σε περίπτωση που ο Θεός ετούτου του μέρους γίνει εχθρικός μαζί μας.*

* * *

Την επομένη, ακολούθησαν το σχέδιο πορείας του Τάμπριελ, το οποίο ενέκρινε και η Ζαφειρία, όταν εκείνος τη ρώτησε γι'αυτό. «Θέλω την ειλικρινή σου άποψη, Μαύρη Δράκαινα,» της τόνισε.

«Αυτή είναι η ειλικρινής μου άποψη, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, ατενίζοντάς τον σταθερά.

Έτσι, έφυγαν από τη Σένκρι'ιγκ, παίρνοντας νοτιοδυτική πορεία και βάζοντας σημάδια επάνω στα δέντρα και στα βράχια όπου περνούσαν, ώστε να μην καταλήξουν να κάνουν κύκλους και χάσουν το δρόμο τους.

Αυτή η μέθοδος, βέβαια, δεν τους εγγυάτο πως θα έφταναν στο Χ του χάρτη, όμως μείωνε τις πιθανότητές τους να κάνουν κάποιο τραγικό λάθος.

Ο Τάμπριελ είχε, επίσης, αφήσει έναν πομπό στο μέρος όπου είχαν καταυλιστεί, και τώρα, καθώς οδοιπορούσαν, ο Ιανός κρατούσε μια συσκευή η οποία μετρούσε την απόστασή τους από αυτόν τον πομπό. Πράγμα το οποίο θα τους βοηθούσε να μην ξεπεράσουν την απόσταση των πέντε χιλιομέτρων από τη Σένκρι'ιγκ. Αν την ξεπερνούσαν, θα έπρεπε να επιστρέψουν, γιατί, σίγουρα, θα είχαν προσπεράσει το Χ.

Τελικά, η μέθοδος του Τάμπριελ απέδωσε. Άργησαν λίγο να φτάσουν στον προορισμό τους –καθώς χρειάστηκε να πισωγυρίσουν σ'ένα σημείο και να στρίψουν σ'ένα άλλο–, αλλά έφτασαν.

Και ανακάλυψαν πως το μέρος όπου βρισκόταν ετούτο το Χ δεν διέφερε και πολύ από το προηγούμενο.

Πάλι, επρόκειτο για ένα ξέφωτο μέσα στη ζούγκλα, που στο κέντρο του υπήρχε μια λακκούβα, περίπου μισό μέτρο σε βάθος. Γύρω απ'τη λακκούβα, το χορτάρι και τα δέντρα ήταν εξαφανισμένα... ή, *σχεδόν* εξαφανισμένα. Ο Τάμπριελ μπορούσε να δει ότι, σε μερικά σημεία, μικρά χορταράκια είχαν φυτρώσει· και σ'ένα και μόνο σημείο είχε αρχίσει να βλασταίνει ένα δέντρο.

Επομένως, ό,τι κι αν συμβαίνει σ'αυτά τα μέρη, δεν νεκρώνει το

έδαφος. Καθώς ο καιρός περνά, η *βλάστηση μεγαλώνει* και πάλι.

Σ'ετούτο το σημείο όπου τώρα στεκόταν ο Τάμπριελ πρέπει να είχε περάσει περισσότερος χρόνος απ'ό,τι στο σημείο του πρώτου Χ, που το συμβάν πρέπει να ήταν πολύ πιο πρόσφατο. Εκεί, κανένα χορτάρι ή δέντρο δεν είχε αρχίσει να φυτρώνει.

Ο Τάμπριελ το σημείωσε αυτό.

Ακόμα, όμως, δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί ενδιέφεραν τον Τιβέριο τα συγκεκριμένα μέρη. Τι σχέση μπορεί να είχαν με το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο;

Πρόσταξε τους στρατιώτες του να καταυλιστούν και να ξεκουραστούν, γιατί ήταν μεσημέρι. Ο ίδιος κράτησε τον χάρτη ανοιχτό εμπρός του και κοίταξε τη θέση του τρίτου Χ, το οποίο βρισκόταν πολύ πιο μακριά από τα πρώτα δύο, αλλά, τουλάχιστον, ήταν κοντά στις ακτές του νησιού. *Δε θα δυσκολευτούμε να το βρούμε... αν δε μας συμβεί τίποτα απρόοπτο, μέχρι να φτάσουμε εκεί.*

«Ζαφειρία.»

Η Μαύρη Δράκαινα στράφηκε στο μέρος του και τον πλησίασε, καθώς εκείνος είχε τώρα καθίσει σε μια πέτρα. «Πρίγκιπά μου.»

«Εντόπισες κανέναν να μας παρακολουθεί;»

«Όχι, Πρίγκιπά μου.»

Μας έχασε; Ο Τάμπριελ δε νόμιζε. Του φαινόταν πολύ εύκολο. Εξάλλου, αν ο κατάσκοπος ήταν ιθαγενής, δεν είχε παρά να ρωτήσει τους κατοίκους της Σένκρι'ιγκ, σωστά; Δεν είχε παρά να μιλήσει με την Κοινωνό Αλκάμκρα.

Ωστόσο, δεν είπε στη Ζαφειρία να έχει το νου της, γιατί ήταν βέβαιος πως η Μαύρη Δράκαινα θα το εκλάμβανε ως προσβολή.

Ο Τάμπριελ πήρε μερικές φωτογραφίες του μέρους, και, όταν εκείνος κι οι στρατιώτες του έφαγαν και ξεκουράστηκαν, σηκώθηκαν πάλι και συνέχισαν την οδοιπορία τους μέσα στις ζούγκλες της Αιωρούμενης Νήσου Φελ'κρίβ.

«Ιανέ, εντοπίζεις το σήμα;»

Ο πολεμιστής το έλεγξε. «Μάλιστα, Υψηλότατε.»

«Ωραία. Θα το ακολουθήσουμε μέχρι τη Σένκρι'ιγκ, θα πάρουμε πίσω τον πομπό, και μετά θα βαδίσουμε κατά μήκος του ποταμού πάλι.»

Απλό ακουγόταν, αλλά κατέληξε πολύπλοκο.

Γιατί η Ζαφειρία αντιλήφτηκε κάτι.

Τον άνθρωπο που τους παρακολουθούσε.

Αριστερά τους, τώρα. Κρυμμένος μες στην πυκνή βλάστηση. Η Μαύρη Δράκαινα πρόσεξε μονάχα τη γυαλάδα των ματιών του, αλλά αυτό ήταν αρκετό.

Δε θα μου ξεφύγεις, ετούτη τη φορά, μπάσταρδε.

Γνώριζε πως, αν ύψωνε το τουφέκι της και στρεφόταν για να

τον πυροβολήσει, δε θα τον πετύχαινε, καθώς ήδη θα του είχε δώσει πολύ χρόνο ν'απομακρυνθεί μες στη βλάστηση.

Έτσι, έτρεξε –ξαφνιάζοντας όλους τους στρατιώτες της ομάδας, και τον Τάμπριελ–, ενώ, συγχρόνως, έβγαζε τ'όπλο της από τον ώμο.

Η γυαλάδα των ματιών χάθηκε, και στ'αφτιά της ήρθε έντονος ο ήχος που κάνει το ανθρώπινο σώμα καθώς συναντά φυλλωσιές. Κι ο κατάσκοπος έτρεχε.

Η Ζαφειρία τον κυνήγησε, χωρίς να τον βλέπει· άκουγε μονάχα τον ήχο των ποδιών του (ξυπόλυτος πρέπει να ήταν) και τα φυλλώματα που τραντάζονταν στο γρήγορο πέρασμά του.

Και παραλίγο να χάσει τη ζωή της.

Ίσα που πρόλαβε να πεταχτεί στο πλάι –όχι πίσω· πίσω ήταν αδύνατον να πεταχτεί με τη φόρα που είχε αναπτύξει–, καθώς το γιγάντιο ερπετό ορθώθηκε εμπρός της, ανοίγοντας τα σαγόνια του και συρίζοντας.

Η Ζαφειρία κύλησε στο έδαφος της ζούγκλας, αγκαλιάζοντας το τουφέκι της.

Σταμάτησε να κυλά και στράφηκε.

Το φίδι, ορθωμένο, ήταν τόσο ψηλό όσο εκείνη, και από τα πλευρά του φύτρωναν τέσσερα πλοκάμια, δύο από δεξιά και δύο από αριστερά, που στο πέρας τους είχαν τουλάχιστον μια ντουζίνα κοφτερά νύχια το καθένα.

Η Ζαφειρία δεν ήξερε πώς ονομαζόταν αυτό το ζώο· δεν το είχε ξαναδεί. Και δεν την ενδιέφερε.

Το πυροβόλησε. Στο κεφάλι.

Και αστόχησε, καθώς το φίδι βουτούσε, την ίδια στιγμή που εκείνη πατούσε τη σκανδάλη, και σερνόταν στο έδαφος προς το μέρος της. Τα πλοκάμια του μαστίγωναν τον αέρα από πάνω του· τα νύχια στις άκρες τους γυάλιζαν: και η Ζαφειρία δεν είχε αμφιβολία ότι ήταν δηλητηριώδη.

Πετάχτηκε όρθια και πήδησε, αρπάζοντας με το αριστερό της χέρι ένα κλαδί. Κρεμάστηκε εκεί και σημάδεψε το φίδι, καθώς με το δεξί χέρι βαστούσε το τουφέκι της.

Το πλάσμα ορθώθηκε –ακριβώς όπως η Μαύρη Δράκαινα περίμενε ότι τώρα θα ορθωνόταν– και δέχτηκε τη σφαίρα της στο κεφάλι. Αίμα εκτοξεύτηκε, και το ερπετό σωριάστηκε στο έδαφος, ακίνητο μετά από μερικούς σπασμούς του σώματος και των πλοκαμιών του.

Η Ζαφειρία άφησε το κλαδί και πάτησε στο πυκνό χορτάρι της ζούγκλας.

Καταλαβαίνοντας ότι τώρα αποκλείεται πλέον να έβρισκε τον άνθρωπο που τους παρακολουθούσε, άρχισε να επιστρέφει προς την ομάδα του Τάμπριελ, προσπαθώντας να θυμηθεί ποιον δρόμο

είχε ακολουθήσει για να έρθει εδώ.

Τελικά, δε χρειάστηκε να κάνει όλη την αντίστροφη πορεία, γιατί, όπως αποδείχτηκε, ο Πρίγκιπας και οι στρατιώτες του είχαν ξεκινήσει να την αναζητούν. Τους συνάντησε καθοδόν και είπε στον Τάμπριελ για το περιστατικό.

«Μου ξέφυγε, Πρίγκιπά μου. Γνωρίζει ετούτη τη ζούγκλα καλά, και πρέπει επίτηδες να με πήγε από τη μεριά όπου ήξερε πως βρισκόταν το ερπετό.» Δεν της άρεσε που έπρεπε να παραδεχτεί την αποτυχία της –σε καμια πραγματική Μαύρη Δράκαινα δεν άρεσε–, αλλά δε γινόταν αλλιώς. «Την επόμενη φορά, όμως, θα τον στριμώξω.»

Ο Τάμπριελ ένευσε μονάχα, δίχως ν'αποκριθεί.

Στον Ιανό είπε: «Συνεχίζουμε ν'ακολουθούμε το σήμα.»

* * *

Έφτασαν στη Σένκρι'ιγκ, πήραν τον πομπό από εκεί όπου τον είχε αφήσει ο Τάμπριελ, και, χωρίς να μπουν στο χωριό, συνέχισαν να οδοιπορούν βόρεια, ακολουθώντας τον ποταμό. Κανένας δε βγήκε από τα σπίτια για να τους συναντήσει· είδαν μονάχα μερικούς από τους κατοίκους να τους κοιτάζουν από κάποιο παράθυρο ή δρόμο.

Το τρίτο Χ, έβλεπε ο Τάμπριελ στον χάρτη, βρισκόταν σε μια ορεινή περιοχή, κοντά σ'έναν κόλπο. *Σ'έναν κόλπο τον οποίο πλησιάσαμε με τον Μακρινό Ταξιδευτή, μήπως εντοπίσουμε κάτι, αλλά, φυσικά, τίποτα δεν εντοπίσαμε.* Ο χαρτογράφος είχε κάνει δύο σημειώσεις σ'εκείνο το σημείο: *περιοχές γεμάτες ξερά βράχια·* και: *απομεινάρια παλιών ναών που οι ντόπιοι δεν πλησιάζουν.*

Παλιοί ναοί; Τι παλιοί ναοί μπορεί να ήταν αυτοί; Αφιερωμένοι σε κάποιον άλλο θεό από αυτόν που, επί του παρόντος, λατρευόταν σε τούτα τα μέρη;

Και γιατί οι ντόπιοι δεν τους πλησίαζαν; Τους θεωρούσαν επικίνδυνους;

Ίσως θα έπρεπε κι εμείς να είμαστε προσεχτικοί.

* * *

Ακολουθούσαν ακόμα τον ποταμό όταν νύχτωσε, και καταυλίστηκαν στις όχθες του, παίρνοντας τις ίδιες προφυλάξεις που είχαν πάρει και τις προηγούμενες φορές, καθώς ήταν πλέον φανερό πως ο κατάσκοπος που τους παρακολουθούσε δεν είχε εμποδιστεί απ'το γεγονός ότι δύο στρατιώτες έσβηναν, συνεχώς, τα ίχνη τους.

Μάλλον, σκέφτηκε ο Τάμπριελ, *δεν αφήνουμε ίχνη μόνο στο έδαφος.* Είχε ακούσει πως οι έμπειροι ιχνηλάτες μπορούσαν να εντοπίσουν κάποιον από μικροπράγματα, όπως από σημάδια στις φυλλωσιές που είχε παραμερίσει για να περάσει, ή από το χορτάρι

που είχαν τσακίσει τα πόδια του. Ο ίδιος, δυστυχώς, δεν είχε ποτέ ασχοληθεί με την ιχνηλασία, παρότι ήταν μεγαλωμένος στη Φενηνάρκια, όπου οι περισσότεροι γηγενείς είχαν αναπτυγμένες τέτοιου είδους υπαίθριες ικανότητες. Ο Τάμπριελ πάντοτε ενδιαφερόταν περισσότερο για τη μαγεία και την απόκρυφη γνώση· γι'αυτό κιόλας είχε καταφέρει να μπει στο τάγμα των Δεσμοφυλάκων, και γι'αυτό η ίδια η Παντοκράτειρα τον είχε ξεχωρίσει ανάμεσα σε άλλους και τον είχε επιλέξει για σύζυγό της. Θυμόταν πως, μάλιστα, τον είχε ρωτήσει αν θα ήθελε να την παντρευτεί. Τον είχε ρωτήσει. Πράγμα που δεν ήταν συνηθισμένο για εκείνη, όταν ήθελε να επικυρώσει την εξουσία της επάνω σε μια διάσταση.

Ο Τάμπριελ, παρότι έβρισκε τις αναμνήσεις ευχάριστες, τις έδιωξε απ'το μυαλό του, γιατί ετούτες οι ζούγκλες δεν ήταν για να ξεχνιέται κανείς με περασμένα πράγματα· κι επιπλέον, είχε μια αποστολή να ολοκληρώσει. Καλύτερα να ήταν επικεντρωμένος στο σκοπό του, και μόνο.

Το πρωί, η Ζαφειρία πλησίασε τον Τάμπριελ και του είπε: «Πρίγκιπά μου, ζητώ άδεια να μείνω πίσω, για να εντοπίσω τον κατάσκοπο που μας παρακολουθεί. Μόνη μου, πιστεύω, θα μπορέσω να τον βρω ευκολότερα.»

«Εκτός συζήτησης,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ. «Σε χρειάζομαι μαζί μου.»

«Όπως επιθυμείτε, Πρίγκιπά μου.» Η Ζαφειρία έκλινε το κεφάλι και στράφηκε να φύγει.

«Θα έχεις την ευκαιρία σου,» της είπε ο Τάμπριελ, «μην ανησυχείς.»

Εκείνη δεν αποκρίθηκε.

Ακολούθησαν πάλι τον ποταμό και, σε μερικές ώρες, έφτασαν στους πρόποδες των βουνών απ'όπου αυτός εκπήγαζε. Εδώ, η ζούγκλα αραίωνε, και τα βράχια ήταν ψηλά, άτσαλα, και μυτερά. Δεν υπήρχε κάποιο φανερό πέρασμα, έτσι ο Τάμπριελ έκρινε πως θα έπρεπε να σκαρφαλώσουν: κάτι το οποίο είχε προβλέψει από την αρχή του ταξιδιού τους, γι'αυτό και όλοι τους ήταν εφοδιασμένοι με ορειβατικό εξοπλισμό.

Και τώρα, τον χρησιμοποίησαν.

Σκοπός τους ήταν να διασχίσουν την ορεινή περιοχή και να φτάσουν στην ακτή, βόρειά της.

Το ταξίδι δεν ήταν μακρύ και μέχρι το μεσημέρι έφτασαν, και βρέθηκαν σε πιο ομαλό έδαφος. Μπροστά τους απλωνόταν η ατελείωτη πορφυρή απεραντοσύνη του Κενού, και ούτε ένα πλοίο, μεγάλο ή μικρό, δε φαινόταν. Κατασκήνωσαν, ακούγοντας τα μουρμουρητά των Ανέμων, και, όταν ξεκουράστηκαν, άρχισαν ν'ακολουθούν την ακτή, πηγαίνοντας προς το Χ που μπορούσε να

δει ο Τάμπριελ στον χάρτη του.

Όταν βραδιάσει, θα πρέπει να στρίψουμε. Και να σκαρφαλώσουμε πάλι, σκέφτηκε, κοιτάζοντας τις πλαγιές που ορθώνονταν πλάι τους.

Και δεν είχε άδικο, γιατί, όσο εκείνος κι η ομάδα του προχωρούσαν, τα βράχια δε μίκραιναν· αντιθέτως, μεγάλωναν και γίνονταν ακόμα πιο ψηλά, απότομα, κι επικίνδυνα.

Ο Τάμπριελ είχε αφήσει έναν πομπό εκεί όπου είχαν καταυλιστεί, και ο Ιανός κρατούσε πάλι τη συσκευή που μετρούσε την απόσταση, ώστε να ειδοποιήσει τον Πρίγκιπά του όταν θα ήταν ώρα να στρίψουν. Ο Τάμπριελ, βέβαια, πίστευε ότι θα κατάφερνε να το υπολογίσει αυτό κι από μόνος του, αλλά ποτέ δε βλάπτει κανείς να είναι σίγουρος.

Ο Ιανός τον ειδοποίησε όταν βράδιαζε και το πορφυρό χρώμα του Κενού σκούραινε, κάνοντας την απεραντοσύνη του να μοιάζει με μελάνι. Ο Τάμπριελ έγνεψε στην ομάδα του να σταματήσει, και ατένισε τους κρημνούς στα δεξιά τους. Ψηλοί κι απότομοι, και, μέσα στη νύχτα, αναμφίβολα πολύ, πολύ επικίνδυνοι.

Αν είμαστε στο σωστό μέρος, σκέφτηκε, *τότε το τρίτο Χι δε βρίσκεται μακριά. Καλύτερα να το πλησιάσουμε όταν θα έχει ξημερώσει.*

Έδωσε διαταγή να κατασκηνώσουν.

Μην έχοντας ιδέα ότι αύριο θα μάθαιναν ακριβώς γιατί η μία από τις σημειώσεις επάνω στο χάρτη έλεγε: *απομεινάρια παλιών ναών που οι ντόπιοι δεν πλησιάζουν.*

.9.

«Το λιμάνι που βλέπαμε, καθώς ερχόμασταν, δεν πρέπει νάναι μακριά,» είπε ο Γεράρδος, όταν εκείνος, η Θεώνη, και ο Σέλιρ'χοκ βγήκαν απ'το σκάφος, για να συναντήσουν τον Βατράνο και την Ιωάννα στη βραχώδη ακτή. «Υποθέτω, δε θα μας πάρει πάνω από μία, το πολύ δύο, ώρες δρόμο για να φτάσουμε εκεί.»

Η Ιωάννα ένευσε. «Κι εγώ έτσι νομίζω. Αλλά θα ήταν, πιστεύεις, συνετό να συναντηθούμε με τους κατοίκους αυτού του νησιού μέσα στη νύχτα;» Ήταν απόγευμα και το φως του Κενού ήδη μειωμένο.

Προτού μιλήσει ο Γεράρδος, ο Βατράνος τής αποκρίθηκε: «Πιστεύεις εσύ πως θα ήταν συνετό να συναντηθούμε με τα *θηρία* αυτού του νησιού μέσα στη νύχτα;» Έριξε μια ματιά γύρω τους, στο σκοτεινιασμένο, βραχώδες τοπίο. Οτιδήποτε θα μπορούσε να φωλιάζει ανάμεσα σ'αυτούς τους βράχους, ή μέσα στις σπηλιές τους.

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε. «Ίσως νάχεις κάποιο δίκιο σ'αυτό, Βατράνε,» παραδέχτηκε.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Σέλιρ'χοκ, «αφού ο Τιβέριος είχε έρθει εδώ για να εξερευνήσει, οι κάτοικοι δεν μπορεί να είναι και τόσο εχθρικοί προς τους ξένους.» Η φωνή του μάγου έβγαινε κουρασμένα· ήταν εξουθενωμένος από την ώθηση που έδινε στο μικρό τους πλοίο μέχρι να φτάσουν εδώ.

Σε περίπτωση που διατρέξουμε κίνδυνο, σκέφτηκε η Ιωάννα, ανήσυχα, *δε θα μπορέσεις να μας προσφέρεις και καμια μεγάλη βοήθεια, Σέλιρ.* «Εντάξει,» είπε. «Ας πάρουμε τα πράγματά μας από το σκάφος κι ας ξεκινήσουμε.»

Τα πράγματά τους δεν ήταν και πολλά (τα όπλα τους, μερικά τρόφιμα, και κάποια σύνεργα άμεσης ανάγκης), έτσι τα μάζεψαν γρήγορα από το εσωτερικό του πλοίου και βγήκαν πάλι. Η καταιγίδα των Ανέμων είχε, εν τω μεταξύ, δυναμώσει ακόμα περισσότερο, και ουρλιαχτά, φωνές, και οιμωγές τρυπούσαν τ'αφτιά τους και ενοχλούσαν το μυαλό τους.

Η Ιωάννα πρότεινε να μη βαδίζουν πολύ κοντά στην ακτή, ούτως ώστε οι Άνεμοι να τους φτάνουν εξασθενημένοι. *Τους απεχθάνομαι αυτούς τους καταραμένους Ανέμους. Ίσως, από μια άποψη, το Πορφυρό Κενό να είναι χειρότερο ακόμα κι από τη Διάσταση του Φωτός. Ίσως.*

Κανένας δε διαφώνησε μαζί της· ο Γεράρδος, μάλιστα, είπε πως τον είχε προλάβει: «θα το πρότεινα εγώ, αν δεν το πρότεινες εσύ.»

Απομακρύνθηκαν από την ακτή –και τις φωνές των Ανέμων–,

βαδίζοντας ανάμεσα στους ψηλούς βράχους και στα λιγοστά δέντρα που φύτρωναν σε τούτο τον τόπο· και, όταν ο Γεράρδος έκρινε πως είχαν φτάσει αρκετά μακριά, ξεκίνησε πρώτος να προχωρά προς τη μεριά όπου είχαν ατενίσει τα φώτα του λιμανιού, καθώς πλησίαζαν το νησί μέσα στο σκάφος τους.

«Οι Άνεμοι ακόμα ακούγονται,» παρατήρησε η Θεώνη. «Μήπως θα ήταν καλύτερα ν'απομακρυνθούμε κι άλλο;» Παρότι είχε ταξιδέψει κάμποσο στο Κενό, ήταν ακόμα καινούργια και όχι συνηθισμένη στις θύελλες· την τρομοκρατούσαν, καθώς της έφερναν στο νου όλες της τις τύψεις σχετικά με τη θεά της και με το γεγονός ότι εγκατέλειψε το ιερατείο και κρύφτηκε.

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι, αρνητικά «Αν απομακρυνθούμε κι άλλο, ίσως να χάσουμε το δρόμο μας προς την πόλη. Επομένως, καλύτερα έτσι. Μην ξεχνάς ότι εδώ, στις Αιωρούμενες Νήσους, δεν υπάρχουν σημεία του ορίζοντα. Δεν μπορούμε να βγάλουμε μια πυξίδα κι εύκολα να προσανατολιστούμε, όπως σε άλλες διαστάσεις. Πρέπει, λοιπόν, η πορεία μας να είναι πολύ συγκεκριμένη και πάντα να έχουμε κάποιο, όσο το δυνατόν καλύτερο, σημείο αναφοράς.»

«Και ποιο είναι το σημείο αναφοράς μας τώρα, Γεράρδε;» ρώτησε η Ιωάννα. «Εμένα όλα τούτα τα βράχια μού μοιάζουν ίδια.»

«Δεν υπάρχει σημείο αναφοράς τώρα. Αν, όμως, έχουμε την αίσθηση ότι χανόμαστε, θα πάμε προς τα εκεί.» Έδειξε. «Θα συναντήσουμε την ακτή και θα προσανατολιστούμε έτσι.»

«Εκτός, βέβαια,» τόνισε ο Βατράνος, «αν έχουμε, κατά λάθος, ξεμακρύνει τόσο απ'την ακτή που δεν μπορούμε να τη βρούμε.»

«Θα είμαστε προσεκτικοί, Βατράνε,» είπε ο Γεράρδος, που δεν ήθελε ο λευκόδερμος κλέφτης να του πανικοβάλλει τους υπόλοιπους· ή, μάλλον, τη Θεώνη, η οποία, γενικά, πανικοβαλλόταν εύκολα. Για την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ δε θάπρεπε ν'ανησυχεί και τόσο, σωστά; Αυτοί οι δύο φαίνονταν νάχουν περάσει από πολλά.

Οδοιπόρησαν για κάμποση ώρα ανάμεσα στα βράχια, και νύχτωσε στο Πορφυρό Κενό. Τα πάντα τυλίχτηκαν σ'ένα πυκνό σκοτάδι που, εντός του, είχε μια βαθυκόκκινη απόχρωση.

Η Ιωάννα σκεφτόταν ότι, λογικά, έπρεπε τώρα να πλησιάζουν αυτή την πόλη-λιμάνι που ονομαζόταν Χάντρι'ιγκ· δεν μπορεί να βρισκόταν πολύ μακριά ακόμα. Αν *δεν τη συναντήσουμε σύντομα, μάλλον έχουμε χάσει την πορεία μας…*

Και, καθώς ολοκλήρωνε αυτούς τους συλλογισμούς, είδε εμπρός τους τη βραχώδη περιοχή να τελειώνει και δέντρα να παρουσιάζονται, τα οποία έμοιαζαν με μια πυκνή, μαύρη μάζα μες στη νύχτα. Ζούγκλα. Κι από πάνω της φτερούγιζαν μερικά νυχτοπούλια, κρώζοντας.

«Γεράρδε,» είπε η Θεώνη, με φωνή ανήσυχη, «μήπως... έχουμε χαθεί λίγο; Η πόλη... αποκλείεται να είναι ανάμεσα σ'αυτά τα δέντρα, έτσι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Καλά πηγαίνουμε.» Έβγαλε τον χάρτη του νησιού από τη ζώνη του και τον άνοιξε εμπρός του. «Φώτισέ μου,» ζήτησε.

Η Θεώνη κρατούσε τα σύνεργα άμεσης ανάγκης που είχαν πάρει από την άκατό τους, προτού τη δώσουν στον Κίρντιθ, και τώρα άναψε έναν φακό και φώτισε τον χάρτη του Γεράρδου.

«Ναι,» είπε εκείνος. «Βλέπεις; Υπάρχει βλάστηση πριν από τη Χάντρι'ιγκ.»

Η Θεώνη ένευσε. Αλλά, και πάλι, δεν αισθανόταν τον φόβο να έχει καταλαγιάσει εντός της. Το να μπουν σ'αυτό το πυκνό δάσος, μες στη νύχτα, δεν της έμοιαζε και τόσο καλή ιδέα. Άγγιξε το περιδέραιο κάτω απ'τα ρούχα της, κάνοντας μια γρήγορη προσευχή και ζητώντας τη βοήθεια της Αρτάλης... αν η Αρτάλη μπορούσε να την ακούσει εδώ πέρα, στα πέρατα του Πορφυρού Κενού... κι αν ήθελε να την ακούσει, εκείνη, μια ιέρεια που είχε εγκαταλείψει το πόστο της, φοβούμενη να πεθάνει.

«Θα τον πάρω εγώ τον φακό,» είπε η Ιωάννα· και τον πήρε από το χέρι της Θεώνης, δίχως να περιμένει τη συγκατάθεσή της. Η πρώην ιέρεια τής έμοιαζε πολύ αναστατωμένη για να τις εμπιστευτούν τη μοναδική πηγή φωτός τους, την οποία, αναμφίβολα, θα χρειάζονταν μες στη ζούγκλα.

Η Ιωάννα βάδισε πρώτη, κρατώντας στο ένα χέρι το πιστόλι της και στο άλλο τον φακό. Ο Γεράρδος την ακολούθησε, ξανατυλίγοντας τον χάρτη και περνώντας τον στη ζώνη του· και τράβηξε κι εκείνος το πιστόλι του, για καλό και για κακό. Η Θεώνη βάδισε πίσω του, ενώ ο Βατράνος κι ο Σέλιρ'χοκ ακόμα πιο πίσω, για να φυλάνε την ομάδα σε περίπτωση που κάποιος ή κάτι προσπαθούσε να τους επιτεθεί ύπουλα. Ο μάγος έδωσε το πιστόλι του στον λευκόδερμο κλέφτη, λέγοντάς του: «Εσύ θα το χειριστείς καλύτερα από μένα, αν υπάρξει ανάγκη.» Και δε χρειαζόταν να εξηγήσει τίποτα περισσότερο· ο Βατράνος αναμφίβολα καταλάβαινε ότι ο Σέλιρ'χοκ, έτσι φανερά κουρασμένος που ήταν, δε θα μπορούσε να σημαδέψει καλά μες στο σκοτάδι.

Δεν είχαν ακόμα μπει στη ζούγκλα, βρίσκονταν στις παρυφές της, εκεί όπου τα βράχια ήταν χαμηλά και καλυμμένα με αναρριχώμενη βλάστηση, όταν άκουσαν μια διαπεραστική κραυγή να έρχεται από τη μεριά της ακτής· μια κραυγή που δεν μπορεί να την έφερναν οι Άνεμοι· μια κραυγή που–

Στράφηκαν όλοι τους, ξαφνιασμένοι, καθώς είδαν μια μεγάλη, φτερωτή σκιά να φτερουγίζει από πάνω τους.

«Ανεμοβάτης!» γρύλισε ο Γεράρδος, υψώνοντας αμέσως το

πιστόλι του και πυροβολώντας.

Η Ιωάννα τον μιμήθηκε. Το ίδιο κι ο Βατράνος.

Το πλάσμα κραύγασε ακόμα δυνατότερα, καθώς δέχτηκε τις σφαίρες. Ήταν μακρύ σαν σαύρα, και είχε μια επίσης μακριά ουρά και τέσσερα πόδια που κατέληγαν σε γαμψά νύχια. Τα μάτια του γυάλιζαν. Πέραν τούτων, τίποτ'άλλο δε φαινόταν καθαρά μέσα στην πορφυρή νύχτα.

Ο Ανεμοβάτης άνοιξε τα σαγόνια του και–

–Άνεμοι τύλιξαν τον Γεράρδο και τους συντρόφους του, κλονίζοντας τους με φωνές και ουρλιαχτά, και αποπροσανατολίζοντάς τους.

Η Θεώνη έβαλε τα χέρια της στ'αφτιά της και έσκυψε, σαν αυτό να μπορούσε να την προστατέψει.

Ο Σέλιρ'χοκ έτριξε τα δόντια κι έπεσε στο ένα γόνατο, στηριζόμενος στο μακρύ ραβδί του. Το χέρι του που κρατούσε το ραβδί έτρεμε.

«*Γαμημένο φρικιό!*» σύριξε ο Βατράνος, πιστολίζοντας στην τύχη.

Η Ιωάννα ούρλιαξε, πυροβολώντας κι εκείνη.

Ο Γεράρδος δε χάλασε τις σφαίρες του, γιατί ήξερε ότι δε θα κατάφερνε να σημαδέψει σωστά τώρα· κι επιπλέον, όπως το περίμενε, ο Ανεμοβάτης απομακρύνθηκε, φανερά τραυματισμένος.

Οι Άνεμοι δεν άργησαν να διαλυθούν από γύρω τους.

«Τι στο στόμα της Έχιδνας ήταν αυτό;» γρύλισε η Ιωάννα.

«Ανεμοβάτης,» μούγκρισε ο Βατράνος. «Έρχονται με τις θύελλες, καμια φορά.»

Ο Σέλιρ'χοκ ορθώθηκε, αγκομαχώντας.

«Είσαι καλά, μάγε;» ρώτησε η Ιωάννα.

Εκείνος ένευσε, αμίλητα. Αλλά η όψη του ήταν χλομή, όσο μπορούσε να είναι χλομή μια μαύρη, κατάμαυρη σαν μελάνι, όψη.

«Να φύγουμε,» είπε η Θεώνη. «Μπορεί να επιστρέψει!»

«Είναι τραυματισμένο· δε νομίζω να ξανάρθει,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Ωστόσο, ναι, καλύτερα να φύγουμε.»

Μπήκαν στη ζούγκλα, ενώ η Ιωάννα κι ο Βατράνος έριχναν ματιές πάνω απ'τον ώμο τους, έχοντας τα πιστόλια τους έτοιμα.

«Καπετάνιε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, με φωνή ξερή και κατάκοπη, «αυτό το πλάσμα ήταν σαν Ανεμοσκόπος…»

«Όχι ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, καθώς βάδιζαν μες στο σκοτάδι και στη βλάστηση της ζούγκλας. «Έχουν, όμως, την ιδιότητα να φυλακίζουν μέσα τους Ανέμους, όπως οι Ανεμοσκόποι.»

«Στην Έχιδνα όλοι όσοι χρησιμοποιούν τους Ανέμους!» σφύριξε η Ιωάννα, η οποία πίστευε ότι είχε δεχτεί παραπάνω από αρκετές επιθέσεις τέτοιου είδους για μια ζωή.

«Πρόσεξε τι εύχεσαι,» της είπε ο Γεράρδος· «κι εμείς

χρησιμοποιούμε τους Ανέμους, για να διασχίζουμε το Κενό. Βέβαια, δεν ξέρω τι ακριβώς είναι αυτή η Έχιδνα… υποθέτω, όμως, ότι δεν είναι κάποια καλοσυνάτη θεότητα, έτσι;»

Η Ιωάννα γέλασε, κοφτά. «Όχι, δεν είναι.»

«Το φανταζόμουν ότι θα το έλεγες αυτό.»

«Μην ανησυχείς, δεν έχει επιρροή εδώ.»

«Αυτό με κάνει να αισθάνομαι απείρως καλύτερα,» είπε ο Γεράρδος.

Μετά από κάποια ώρα οδοιπορίας μέσα στη ζούγκλα –η οποία κάθε άλλο παρά ήσυχη ήταν, με τους δυνατούς Ανέμους που έρχονταν από το Κενό να μουρμουρίζουν, να φωνάζουν, και να βρυχούνται ανάμεσα στα δέντρα και τη βλάστησή της–, η Θεώνη ρώτησε: «Είμαστε μακριά από την πόλη ακόμα; Γεράρδε, σίγουρα πάμε καλά; Μήπως έχει γίνει κάποιο λάθος στην πορεία που ακολουθούμε;»

Μακάρι νάξερα, Θεώνη. Μακάρι νάξερα. «Φυσικά και όχι. Σε λίγο θα έχουμε φτάσει στη Χάντρι'ιγκ.»

Και παρότι δε θα στοιχημάτιζε πως είχε δίκιο, αποδείχτηκε πως είχε: Δε χρειάστηκε να περπατήσουν για πολύ ακόμα. Τα πόδια τους σταμάτησαν να μπλέκονται σε ρίζες και σε ψηλό, σκληρό χορτάρι, καθώς βγήκαν από τη ζούγκλα και ατένισαν εμπρός τους την πόλη-λιμάνι και τα φώτα της.

Η Ιωάννα έσβησε το φακό τους, για να μη σπαταλάνε ενέργεια, από την οποία, υπέθετε, δεν απέμενε πολύ ακόμα.

Η πόλη ήταν μικρή, και έμοιαζε απροστάτευτη. Δεν ήταν περιτειχισμένη, ούτε φαινόταν να υπάρχουν μεγάλα οπλικά συστήματα εντός της. Στο λιμάνι, βάρκες ήταν αραγμένες και… ένα μεγάλο σκάφος, σαν την *Ανεμομάχη*. Όχι κάτι που θα περίμενε κανείς να δει σ'ένα μέρος σαν ετούτο.

«Αυτός ο Τιβέριος ίσως ακόμα να βρίσκεται εδώ,» είπε ο Γεράρδος… αν και νόμιζε πως το συγκεκριμένο σκάφος κάτι τού θύμιζε. Αλλά δεν μπορούσε να το προσδιορίσει. *Το έχω ξαναδεί κάπου;* Θα βεβαιωνόταν όταν πλησίαζαν. *Και δεν είναι αραγμένο μακριά από εμάς.*

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. Δεν ακουγόταν καθόλου βέβαιη, όμως.

Ζύγωσαν τη μικρή πόλη με επιφύλαξη.

Στους δρόμους δεν μπορούσαν να δουν κανέναν από τους κατοίκους. Ούτε κανείς φάνηκε να τους έχει ατενίσει και να είναι πρόθυμος να βγει για να τους προϋπαντήσει. Πράγμα παράξενο, έκρινε ο Γεράρδος, γιατί πάντα οι ντόπιοι έβγαιναν να συναντήσουν τους ξένους που έρχονταν στις περιοχές τους· και ειδικά σε κάτι μέρη σαν ετούτο, που ήταν απομονωμένα από τον υπόλοιπο κόσμο. Τουλάχιστον, αυτό τού έλεγε η εμπειρία του.

Από την άλλη, όμως, απόψε είχε θύελλα Ανέμων, κι όταν αυτό συνέβαινε, ακόμα κι οι κάτοικοι των Αιωρούμενων Νήσων –που, υποχρεωτικά, είχαν συνηθίσει τις φωνές των Ανέμων– προτιμούσαν να μένουν κλεισμένοι στα σπίτια τους.

«Δε μ'αρέσει ετούτη η ησυχία...» είπε η Ιωάννα με μάτια στενεμένα.

«Ούτε εμένα,» συμφώνησε ο Βατράνος.

«Ποια ησυχία;» ρώτησε η Θεώνη με όψη απορημένη.

«Δεν αναφερόμαστε στους Ανέμους,» της είπε ο Βατράνος. «Εσένα σού μοιάζει φυσιολογικό που κανένας δεν έχει βγει, ώς τώρα, για να μας συναντήσει; Μπορεί όλοι τους νάναι νεκροί εδώ πέρα.» Και πρόσθεσε, σα να μιλούσε περισσότερο στον εαυτό του παρά στους συντρόφους του: «Σκατά... Λες να πέσαμε σε πόλη-φάντασμα, γαμώ την τύχη μου;»

«Αδύνατον!» έκανε ο Γεράρδος.

«Γιατί, ρε Καπετάνιε; Πού ξέρεις τι έχει συμβεί εδώ; Ίσως νάρθε κάτι και να τους καθάρισε όλ–»

«Δε μιλάω γι'αυτό, Βατράνε. Μιλάω για τούτο το σκάφος...» Ο Γεράρδος βάδισε γρήγορα προς το λιμάνι.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

«Τι έχει το σκάφος;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Βατράνε, δεν το αναγνωρίζεις, πανάθεμά σε;» είπε ο Γεράρδος.

«Όχι· θα έπρεπε;»

«Είναι ο Μακρινός Ταξιδευτής!»

«Αποκλείεται, Καπετάνιε· μη λες τρέλες–»

«Ιωάννα, φώτισε το πλοίο εκεί.» Ο Γεράρδος ύψωσε το χέρι του, για να δείξει, καθώς είχαν φτάσει κοντά στην αποβάθρα όπου ήταν αραγμένο το μεγάλο σκάφος.

Η Μαύρη Δράκαινα υπάκουσε. Ο φακός διέλυσε τις σκιές, και τα γράμματα επάνω στο πλοίο αποκαλύφτηκαν.

ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ

«Τυχαίο θάναι, Καπετάνιε...!» έκανε ο Βατράνος, έκπληκτος. «Δε μπορεί νάναι το ίδιο σκάφος. Εκείνο το σκάφος ήταν *στοιχειωμένο*! Ποιος θα το έπαιρνε απ'το Κοιμητήριο για να το ξαναφτιάξει; Και πώς να καταλήξει εδώ;»

«Και το χειρότερο απ'όλα είναι πως, πρόσφατα, είχα επισκεφτεί τον Μακρινό Ταξιδευτή,» είπε ο Γεράρδος.

«Τι πράμα; Γιατί;»

«Γιατί η Αλκυόνη κι ο Φιλοπολίτης είχαν κρυφτεί εκεί μέσα, όταν τους κυνηγούσε η χωροφυλακή της Άκρης. Και το πλοίο ήταν *ζωντανό*, Βατράνε–»

«Τι ζωντανό;»

«Άστο, καλύτερα.»

Ο Σέλιρ’χοκ είπε: «Είναι το καράβι για το οποίο μου μίλησες, Καπετάνιε; Το καράβι που μέσα του ενοικεί κάποιο πνεύμα;»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ναι.»

«Τι πνεύμα;» πετάχτηκε ο Βατράνος. «Τι λέτε;»

Ο Γεράρδος τον αγνόησε, κι άρχισε ν’ανεβαίνει στο σκάφος από μια μεταλλική ράμπα.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Το άνω κατάστρωμα ήταν έρημο. Ψυχή δε φαινόταν.

«Μακρινέ Ταξιδευτή;» φώναξε ο Γεράρδος.

Καμια απάντηση.

«Μάγε,» ψιθύρισε η Ιωάννα, «τι συμβαίνει μ’αυτό το σκάφος;»

«Θα σου εξηγήσω μετά,» απάντησε ο Σέλιρ’χοκ.

«Καπετάνιε,» απόρησε ο Βατράνος, «τι κάνεις; Μιλάς στο πλοίο; Και περιμένεις να σου αποκριθεί κιόλας;»

«Η αλήθεια είναι πως, ναι, αυτό περιμένω.» Ο Γεράρδος βάδισε προς τη γέφυρα.

«Προσπαθείς να με παλαβώσεις απόψε; Δε φτάνει όσα έχω περάσει, ο δύστυχος άνθρωπος;»

Ο Γεράρδος άνοιξε την καταπακτή της γέφυρας του Μακρινού Ταξιδευτή. Το εσωτερικό ήταν φωτισμένο, παρατήρησε, και… επιπλωμένο. Και με καινούργιους εξοπλισμούς.

Τι σημαίνει αυτό; Ποιος ανέλαβε να πάρει το παλιό μου πλοίο από το Κοιμητήριο της Άκρης και να το φτιάξει; Και πώς τα έκανε όλ’αυτά τόσο γρήγορα; Και πώς πρόλαβε να βρεθεί εδώ, στα πέρατα του Κενού, πριν από εμένα;

Ο Γεράρδος, απορημένος, κατέβηκε τη σκάλα και κοίταξε τριγύρω, με το πιστόλι του σε ετοιμότητα. Κανένας, όμως, δε βρισκόταν εδώ, όπως κανένας δεν ήταν και στο άνω κατάστρωμα.

Ο Βατράνος κατέβηκε δεύτερος. Μετά η Θεώνη, μετά ο Σέλιρ’χοκ, και τέλος η Ιωάννα.

Ο Γεράρδος πλησίασε, προσεχτικά, την πόρτα της γέφυρας κι έκανε να την ανοίξει.

Ήταν κλειδωμένη.

«Μακρινέ Ταξιδευτή; Μ’ακούς;» ρώτησε.

Η καταπακτή έκλεισε από πάνω τους με πάταγο.

—ΣΕ ΑΚΟΥΩ, ΓΕΡΑΡΔΕ. ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΑ.

«Εγώ, πάντως, δεν σε περίμενα. Τι κάνεις εδώ; Πώς ήρθες εδώ;»

—Ο ΣΑΛ’ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ ΜΕ ΟΔΗΓΗΣΕ.

«Δεν είμαστε καλά…» μουρμούρισε ο Βατράνος, κοιτάζοντας γύρω-γύρω, ψάχνοντας να βρει τα μεγάφωνα απ’τα οποία προερχόταν η φωνή και, φυσικά, αποτυχαίνοντας· γιατί η φωνή έμοιαζε να έρχεται από παντού. «Δεν είμαστε καθόλου καλά…»

«Ποιος είναι ο Σάλ’ντραχ;» ρώτησε ο Γεράρδος.

—ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ, ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΣΥΖΗΤΗΣΩ, ΓΕΡΑΡΔΕ. ΕΧΩ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΕΣ ΔΙΑΤΑΓΕΣ, ΔΥΣΤΥΧΩΣ. ΠΟΛΥ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΕΣ. ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΦΟΒΑΜΑΙ ΠΩΣ ΔΕΝ ΘΑ ΣΑΣ ΑΡΕΣΟΥΝ.

Τα μάτια του Γεράρδου στένεψαν. «Τι διαταγές;»

—ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΦΗΣΕΤΕ ΤΑ ΟΠΛΑ ΣΑΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΘΥΡΙΔΑ. Μια θυρίδα άνοιξε σ’έναν τοίχο. ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ. ΝΑ ΜΗ ΦΕΡΕΤΕ ΚΑΜΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.

«Κι αν αποφασίσουμε ν’ανατινάξουμε τα πάντα γύρω μας;» μούγκρισε ο Βατράνος, πιάνοντας το πιστόλι του με τα δύο χέρια και σημαδεύοντας τις οθόνες.

—ΔΕΝ ΘΑ ΤΟ ΠΡΟΤΕΙΝΑ. ΕΙΣΤΕ ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ ΜΟΥ. ΠΑΡΑΔΩΣΤΕ ΤΑ ΟΠΛΑ ΣΑΣ ΚΑΙ ΟΛΑ ΘΑ ΠΑΝΕ ΚΑΛΑ.

Ο Βατράνος πυροβόλησε ένα φινιστρίνι, σπάζοντας το τζάμι.

Η πόρτα της γέφυρας, πάραυτα, άνοιξε, και η καταπακτή επίσης.

Και πολεμιστές, ντυμένοι όπως οι χωροφύλακες της Άκρης, όρμησαν στο δωμάτιο, σημαδεύοντάς τους. «Πετάξτε τα όπλα σας!» γκάριξε κάποιος.

Ο Βατράνος έστρεψε το πιστόλι του προς το μέρος τους· αλλά δεν πάτησε τη σκανδάλη, βλέποντας τις κάννες που ήταν στραμμένες καταπάνω του. Κι έναν να σκότωνε, ποια θα ήταν η διαφορά; Οι υπόλοιποι θα τον γάζωναν.

Η Ιωάννα, έχοντας φτάσει στο ίδιο συμπέρασμα, ασφάλισε το πιστόλι της και το πέταξε στο πάτωμα. Μια Μαύρη Δράκαινα ποτέ δεν τα παρατά, αλλά δεν αυτοκτονεί κιόλας· γιατί το να αυτοκτονήσεις είναι ίσον να έχεις αποτύχει. Έπρεπε να ζήσει, αν ήταν να νικήσει.

Ο Γεράρδος ακολούθησε το παράδειγμά της.

«Παραδινόμαστε,» είπε.

.10.

Ο ορειβατικός εξοπλισμός των ανθρώπων του Τάμπριελ αποδείχτηκε επαρκής για να σκαρφαλώσουν τους ψηλούς, απότομους κρημνούς και να φτάσουν στα βραχώδη υψίπεδα που έδειχνε ο χάρτης τους.

Η Ζαφειρία ανέβηκε πρώτη απ'όλους και έφερε ένα ζευγάρι κιάλια στα μάτια της, κοιτάζοντας να δει τι υπήρχε σε τούτα τα μέρη. Εκτός από κάποια δέντρα και ψηλούς, άτσαλους βράχους, διέκρινε και μερικά οικοδομήματα. Ή, μάλλον, ερείπια. Γκρίζες πέτρες, που κοκκίνιζαν στο πορφυρό φως του Κενού. *Οι παλιοί ναοί, στους οποίους αναφέρεται ο χάρτης. Οι παλιοί ναοί που οι ντόπιοι δεν πλησιάζουν.*

Πού βρίσκεται, όμως, το σημείο του Χι; Το έψαξε με τα κιάλια, μα δεν το βρήκε. Δε βρήκε πουθενά καμία λακκούβα παρόμοια με τις προηγούμενες. Ούτε, φυσικά, κανένα ξέφωτο, αφού εδώ δεν ήταν ζούγκλα για να έχει δημιουργηθεί κάτι τέτοιο.

Όταν ο Πρίγκιπας Τάμπριελ ήρθε να σταθεί πλάι της, τον αντιλήφτηκε χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει.

«Τι βλέπεις, Ζαφειρία;» τη ρώτησε. Η φωνή του ακουγόταν βαριά, από την αναρρίχηση.

«Μερικά ερείπια, Πρίγκιπά μου. Εκεί.» Ύψωσε το χέρι της, για να δείξει, και του έδωσε τα κιάλια.

Ο Τάμπριελ τα πήρε και κοίταξε. «Ναι...»

«Δε βρίσκω, όμως, το σημείο του Χι... αν υποτεθεί πάντα ότι πρόκειται για κάτι παρόμοιο μ'αυτό που συναντήσαμε τις προηγούμενες φορές.»

Ο Τάμπριελ κατέβασε τα κιάλια και της τα επέστρεψε. «Δεν είναι παράλογο. Στη ζούγκλα ήταν αμέσως φανερό· εδώ, μάλλον, θα πρέπει να... πέσουμε επάνω του, βαδίζοντας.»

Περίμενε όλοι του οι στρατιώτες να ανεβούν και, όταν ήταν επάνω, τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν και ξεκίνησε να βαδίζει, έχοντας το βλέμμα του, όχι στον ορίζοντα, αλλά κάτω, μπροστά του· γιατί, αν ήταν μια λακκούβα αυτό που έψαχνε, έτσι θα είχε περισσότερες πιθανότητες να το βρει.

Κι ακόμα περισσότερες αν απλωθούμε, σκέφτηκε.

Και πρόσταξε τους στρατιώτες του να χωριστούν ανά δύο, βαδίζοντας η μία υποομάδα σε απόσταση είκοσι μέτρων από την άλλη, ενώ όλοι τους θα έψαχναν για μια λακκούβα σαν εκείνη που είχαν βρει και τις προηγούμενες φορές.

Υπάκουσαν. Ο Ιανός πήγε μαζί με τη γυναίκα που ονομαζόταν Σερφάντια· ο Φαιός πήγε (αναμενόμενα) μαζί με τον δίδυμό του,

Κρίνο· ο Γνώμος πήγε μαζί με τον Ήλιο, αν και ήταν γνωστό (και φανερό στην υπόλοιπη ομάδα) πως οι δυο τους δεν συμπαθιόνταν, για κάποιο λόγο του παρελθόντος· και ο Τάμπριελ πήγε μαζί με τη Ζαφειρία.

Κατά τη διάρκεια της αναζήτησής τους, η μία υποομάδα μπορούσε να δει την άλλη, εκτός από όταν κάποιοι ήταν κρυμμένοι πίσω από δέντρα ή βράχια. Η ορατότητα ήταν μεγάλη στο υψίπεδο όπου βρίσκονταν.

Έτσι, όταν ο Κρίνος σήκωσε το χέρι του και έγνεψε, ο Τάμπριελ αμέσως τον είδε.

«Το βρήκαμε, Υψηλότατε!» φώναξε ο στρατιώτης. «Το βρήκαμε!»

Ο Τάμπριελ έκανε νόημα και στους υπόλοιπους να έρθουν, και, μαζί με τη Ζαφειρία, πήγε κοντά στους δίδυμους.

Οι οποίοι στέκονταν εκατέρωθεν μιας λακκούβας που ήταν γεμάτη χορτάρι. Εκεί κοντά υπήρχαν και τρία μικρά δέντρα, που έμοιαζε να βρίσκονται στην ανάπτυξη.

«Ναι,» είπε ο Τάμπριελ, «αυτό είναι.» *Και πρέπει να έχει περάσει πολύς καιρός, από τότε που συνέβη εδώ ό,τι συνέβη. Η βλάστηση έχει μεγαλώσει.*

Φωτογράφισε το μέρος και κράτησε μερικές σημειώσεις.

Και δε νόμιζε ότι μπορούσε να κάνει κάτι άλλο εδώ. Δεν υπήρχε κάποιο στοιχείο για να ακολουθήσει. Ούτε υπήρχε κάποιο στοιχείο που να του λέει για ποιο λόγο είχε βρει ο Τιβέριος ετούτα τα μέρη ενδιαφέροντα.

Ο Τάμπριελ είχε αρχίσει να φοβάται πως ίσως, τελικά, τα Χ να μην είχαν καμία σχέση με το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο. Είχε αρχίσει να φοβάται πως ακολουθούσε τα λάθος ίχνη.

Στον χάρτη, όμως, υπήρχε άλλο ένα Χ… *και δεν αξίζει να παρατήσουμε την έρευνά μας χωρίς, τουλάχιστον, να το επισκεφτούμε κι αυτό.* Ίσως εκεί να βρισκόταν η λύση σε τούτο το μυστήριο. Ή, αν μη τι άλλο, ορισμένες απαντήσεις, κάποιο στοιχείο. Οτιδήποτε χρήσιμο.

Ο Τάμπριελ έβγαλε τον χάρτη και τον κράτησε ανοιχτό εμπρός του. Το τελευταίο Χ ήταν στην άλλη άκρη του νησιού. Θα έπρεπε να διασχίσουν ετούτα τα υψίπεδα, να περάσουν μέσα από τη ζούγκλα, να φτάσουν κοντά σε μια λίμνη και σε μια πόλη η οποία βρισκόταν στις όχθες της, να ακολουθήσουν έναν ποταμό, και… μετά θα συναντούσαν το Χ. Ένα ταξίδι που, ο Τάμπριελ υπολόγιζε, θα τους έπαιρνε τρεις ημέρες.

Είπε στους στρατιώτες του ότι ήταν ώρα να ξεκινήσουν, και είδε πως αυτό δεν τους άρεσε και τόσο· έμοιαζαν να περιμένουν κάποιες στιγμές ανάπαυσης, αφού είχαν φτάσει σ’άλλο ένα από τα Χ. Δεν ήταν, όμως, συνετό να αναπαυθούν τώρα· ήταν ακόμα πρωί. Θα αναπαύονταν όταν ερχόταν το μεσημέρι… που *θα*

είμαστε πλέον κοντά στην ακτή, στην άλλη άκρη των υψιπέδων και τούτης της μικρής χερσονήσου.

Ο Τάμπριελ βάδισε πρώτος, με τη Ζαφειρία πλάι του –ακούραστη και πανέτοιμη, όπως πάντα–, και οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Καθώς οδοιπορούσαν, οι μορφές των ερειπωμένων ναών γίνονταν ολοένα και πιο ευδιάκριτες. Υπήρχαν ερείπια δεξιά της ομάδας, σε μια επικλινή πλαγιά· υπήρχαν ερείπια αριστερά της, επάνω σε μερικά ψηλά βράχια, που ανάμεσά τους φαινόταν ν'ανοίγεται ένα στενό, παμπάλαιο μονοπάτι· και υπήρχαν κι ερείπια στο βάθος, μπροστά από την ομάδα, μέσα σε μια συστάδα δέντρων και αγκαλιασμένα από αναρριχώμενα φυτά.

Αξίζει να τα προσπεράσουμε, χωρίς να τους ρίξουμε ούτε μια ματιά; σκέφτηκε ο Τάμπριελ. Γιατί, αν αυτό το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου δεν είχε καμία σχέση με τα Χ στον χάρτη, τότε, μάλλον, σε κάποιο μέρος σαν ετούτα τα ερείπια θα έπρεπε να βρίσκεται.

Ο Τάμπριελ οδήγησε την ομάδα του προς τ'αριστερά: προς το ναό που έμοιαζε γαντζωμένος επάνω στα βράχια. Μια μαύρη, κουρασμένη σκιά με φόντο το πορφυρό χρώμα του Κενού.

Πλησίασαν το παλιό μονοπάτι κι άρχισαν να το ανεβαίνουν, αργά. Ο Τάμπριελ τράβηξε το πιστόλι του, και οι στρατιώτες τον μιμήθηκαν, ετοιμάζοντας κι εκείνοι τα όπλα τους. Η Ζαφειρία είχε ήδη το τουφέκι της στο χέρι.

«Υπάρχει κίνδυνος, Υψηλότατε;» ρώτησε ο Ιανός.

«Δεν είμαι βέβαιος,» απάντησε ο Τάμπριελ. «Αλλά καλύτερα να είμαστε προσεχτικοί.»

Φτάνοντας στην κορυφή των βράχων, πέρασαν κάτω από μια μεγάλη, πέτρινη αψίδα, η οποία ακόμα στεκόταν, και μπήκαν σ'ένα δωμάτιο που μπορούσε μονάχα να ήταν η κεντρική αίθουσα του ναού, όταν ο ναός βρισκόταν στις δόξες του. Η οροφή είχε, προ πολλού, πέσει, γεμίζοντας το δάπεδο με λίθινα θραύσματα. Οι περισσότεροι τοίχοι είχαν μεγάλες τρύπες, ή είχαν κι αυτοί πέσει. Μια μικρή, κατηφορική σκάλα, στο βάθος της αίθουσας, οδηγούσε σε μια εξίσου μικρή, αψιδωτή, σκοτεινή είσοδο. Οι κολόνες του ναού ήταν σωριασμένες στο έδαφος και κομματιασμένες· μονάχα μία στεκόταν, στο κέντρο της αίθουσας, έχοντας επάνω της λαξεύματα που όμοιά τους ο Τάμπριελ δεν είχε ξαναδεί.

–Ένα κέντρισμα στο νου του!

Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας τον ειδοποιούσε.

Ο Τάμπριελ έκλεισε τα μάτια κι έστειλε το πνεύμα του στη γυάλινη φυλακή στο άκρο του κοντού, εβένινου ραβδιού του.

Κίνδυνος!

Τι είδους κίνδυνος;

Κάτι ξύπνησε.

Πού;

Κάτω από τη γη. Έρχεται!

Ο Τάμπριελ άνοιξε τα βλέφαρα, καθώς άκουγε φωνές από τους στρατιώτες του.

Από τη μικρή σκάλα, στο βάθος της αίθουσας, κάτι ξεπρόβαλλε. Μια σφαίρα, που γυάλιζε σαν να ήταν καμωμένη από υδράργυρο, και στο εσωτερικό της φαινόταν μια άλλη, μικρότερη σφαίρα: μαύρη, μ'ένα πορφυρό σημείο στο κέντρο. *Ένα μάτι! Ένα μάτι που αιωρείται!*

Αλλά δεν αιωρείτο. Όχι ακριβώς. Βρισκόταν μέσα σ'ένα άμορφο σύννεφο καπνού, το οποίο πρέπει να αποτελούσε σώμα για τούτη την αλλόκοτη οντότητα. Και, καθώς το σύννεφο ανέβαινε τη σκάλα, αποκαλύφτηκε ότι υπήρχαν και έξι μεταλλικά χέρια εντός του. Έξι χέρια με έξι δάχτυλα το καθένα, που κατέληγαν σε μακριά νύχια, επάνω στα οποία τρεμόπαιζε κάποιου είδους ενέργεια. Ή ίσως να ήταν *φτιαγμένα* από αυτή την ενέργεια.

Την οντότητα ακολουθούσε ένας ήχος σαν γρανάζια που βρίσκονται σε εντατική λειτουργία, ή σαν μέταλλα που τρίβονται αναμεταξύ τους, προκαλώντας έναν διαπεραστικό συριστικό θόρυβο, ή σαν καλώδια που έχουν πάθει ζημιά και η ισχύς που ρέει εντός τους τσυρίζει δαιμονισμένα.

«Υψηλότατε;» έκανε ο Ιανός με φωνή που έτρεμε.

«Πυροβολήστε το!» πρόσταξε ο Τάμπριελ, βλέποντας το κατάμαυρο, άμορφο σύννεφο να έρχεται, γρήγορα, καταπάνω τους. Και πάτησε πρώτος τη σκανδάλη.

Μια σειρά από επανειλημμένες ριπές γέμισαν την αρχαία αίθουσα του ερειπωμένου ναού.

Και πέρασαν μέσα από το μαύρο σύννεφο, δίχως να φανεί να το βλάπτουν.

Η Ζαφειρία πέτυχε την οντότητα στο μοναδικό της μάτι, αλλά ούτε αυτό την τραυμάτισε. Η βολή της Μαύρης Δράκαινας πέρασε μέσα από τη σφαίρα, σαν να ήταν από νερό, προκαλώντας μόνο μια αναταραχή επάνω της, όπως όταν κάποιος πετάξει μια πέτρα σε μια λίμνη.

Το μάτι του πλάσματος στράφηκε στη Ζαφειρία, και το κόκκινο σημείο στο κέντρο του φούντωσε. Μεγάλωσε, καλύπτοντας με το χρώμα του και το μαύρο του περίβλημα.

Η Μαύρη Δράκαινα πετάχτηκε στο πλάι, καθώς μια δέσμη ερυθρής ενέργειας εκτοξευόταν καταπάνω της, αντηχώντας σαν κεραυνός μέσα στο ερείπιο και γεμίζοντας τον αέρα με μια έντονη, διαπεραστική μυρωδιά. Παρά τα αναμφισβήτητα γρήγορα αντανακλαστικά της, όμως, η Ζαφειρία δεν αποδείχτηκε αρκετά γρήγορη. Η ακτίνα διαπέρασε το αριστερό της πόδι, στον μηρό, καίγοντας τη σάρκα της και διαλύοντας τα κόκαλά της. Η Μαύρη

Δράκαινα σωριάστηκε ανάμεσα στα πέτρινα θραύσματα, ουρλιάζοντας από τον καυτό πόνο που ξεκινούσε απ'το σημείο του χτυπήματος και τύλιγε όλο της το σώμα. Η κύστη της χαλάρωσε, βρέχοντας τα εσώρουχα και τη στολή της.

Ο Τάμπριελ παρατήρησε ότι η οντότητα είχε σταθεί –είχε, δηλαδή, σταματήσει να ζυγώνει, γιατί δεν είχε πόδια για να *σταθεί* ακριβώς–, προκειμένου να εξαπολύσει την ακτίνα απ'το μάτι της· κι αυτό τού έδινε λίγο χρόνο, για να κάνει το τελευταίο πράγμα που ίσως να τους γλίτωνε όλους από βέβαιο θάνατο.

Υψώνοντας το ραβδί του, το κατέβασε με δύναμη πάνω σε μια πέτρα, θρυμματίζοντας τη γυάλινη σφαίρα στο άκρο του.

Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας ελευθερώθηκε με μια εκκωφαντική κραυγή που τράνταξε την ακόμα όρθια κολόνα του ναού κι έκανε πέτρες να σωριαστούν απ'τους τοίχους του.

Και τώρα, σκέφτηκε ο Τάμπριελ, *το ρίσκο.*

Θεωρώντας πως το Μακρύ Πόδι, παρά την ξαφνική απελευθέρωσή του, δε θα είχε ακόμα συνέλθει από τόσα χρόνια υποταγής σε εκείνον, το πρόσταξε.

Το πρόσταξε να πέσει πάνω στο τερατούργημα με τα έξι εξαδάκτυλα χέρια και το δαιμονικό μάτι, και να το καταστρέψει*!* Τώρα*!* ΤΩΡΑ*!*

Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας, ο θεός του σκότους που ο Τάμπριελ είχε φυλακίσει στη Φεηνάρκια, κατά τη μαθητεία του στο τάγμα των Δεσμοφυλάκων, βρισκόταν ελεύθερο εμπρός του, ακριβώς όπως τότε, παλιά, όταν το είχε πρωτοαντικρίσει στα επικίνδυνα σπήλαια. Ένα πελώριο φίδι, με σώμα ίδιο με τη σκιά, ίδιο με το σκοτάδι, το πυκνό σκοτάδι που βρίσκει κανείς μόνο βαθιά κάτω απ'τη γη. Τα μάτια του ήταν δυο σχισμάδες, που γυάλιζαν όπως το γυαλί, κι έτσι μονάχα μπορούσε κανείς να τα διακρίνει.

Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας στράφηκε προς την οντότητα του ναού και, αιωρούμενο, ρέοντας πάνω στον αέρα, όρμησε εναντίον της.

Οι στρατιώτες εξακολουθούσαν να πυροβολούν, δίχως να μπορούν να τραυματίσουν τον τερατώδη εχθρό τους.

Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας τυλίχτηκε γύρω απ'την οντότητα, βρυχούμενο δυνατά, μοιάζοντας να θέλει να δοκιμάσει τη δύναμή του, τώρα που ήταν ξανά ελεύθερο.

Η οντότητα, όμως, ήταν κάθε άλλο παρά ανίσχυρη εμπρός του. Τα ενεργειακά νύχια των εξαδάκτυλων χεριών της μπήχτηκαν στο σκοτεινό δέρμα του φιδιού, και το έγδαραν, το ξέσκισαν.

Ο Τάμπριελ μπορούσε να καταλάβει ότι τώρα το Μακρύ Πόδι βρυχιόταν από πόνο.

«Σηκώστε τη Ζαφειρία!» πρόσταξε τους στρατιώτες του,

στρεφόμενος να τους κοιτάξει.
Εκείνοι δε φάνηκαν να τον καταλαβαίνουν.
«Σηκώστε τη Ζαφειρία, ηλίθιοι! Πρέπει να φύγουμε!»
Ο Γνώμος, που ήταν κι ο πιο μεγαλόσωμος, υπάκουσε. Πέρασε το τουφέκι του στον ώμο και ζύγωσε την πεσμένη Μαύρη Δράκαινα, για να την πάρει στα χέρια.
Οι άλλοι στρατιώτες έτρεξαν προς την έξοδο του ερειπωμένου ναού. Ο Τάμπριελ τούς ακολούθησε, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, για να δίνει τι γινόταν πίσω: Ο Γνώμος κουβαλούσε τη Ζαφειρία, η οποία, παραδόξως, δεν ήταν λιπόθυμη· η οντότητα των ερειπίων είχε ρίξει κάτω το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας και το χτυπούσε με τα ενεργειακά της νύχια, μην αφήνοντάς το να σηκωθεί, λιανίζοντάς το· τα ουρλιαχτά του ήταν σπαραχτικά· πέτρες σωριάζονταν από παντού, και η κολόνα στο κέντρο της αίθουσας είχε αποκτήσει νέα ραγίσματα –*μεγάλα* ραγίσματα.
Ο Τάμπριελ και οι στρατιώτες του βγήκαν απ'το ναό, τρέχοντας και σκοντάφτοντας επάνω στο παλιό μονοπάτι που ανοιγόταν ανάμεσα στα βράχια, προσπαθώντας να απομακρυνθούν όσο το δυνατόν περισσότερο από τούτο το καταραμένο μέρος.
Αλλά, όταν έφτασαν κάτω, είδαν πως ο δαίμονας που τους είχε επιτεθεί δε σκόπευε να παρατήσει το κυνήγι. Είχε κι εκείνος βγει από το ερείπιο, και κατέβαινε, ρέοντας επάνω στον αέρα, ακριβώς όπως και το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας, το οποίο, υπέθετε ο Τάμπριελ, δεν πρέπει πλέον να ήταν ζωντανό.
Τι πλάσμα είναι τούτο; σκέφτηκε. *Σίγουρα, δεν μπορεί νάναι ο θεός των κατοίκων του νησιού. Αλλά, μάλλον, είναι κάποιος άλλος, αρχαιότερος θεός.*
Και δε νομίζω ότι έχουμε πιθανότητες να τον νικήσουμε. Ούτε καν να γλιτώσουμε απ'την οργή του.
Ο Τάμπριελ αισθανόταν γυμνός και παντελώς ανίσχυρος, καθώς αντίκριζε την οντότητα από μαύρο καπνό να έρχεται καταπάνω του.
«Υψηλότατε!» Η φωνή του Ιανού, από πίσω του. «Τι κάνετε εκεί, Υψηλότατε; Ελάτε!»
Ο Τάμπριελ δεν έτρεχε πλέον. Ναι, δεν έτρεχε. Γιατί, τι νόημα θα είχε να τρέξει; Δεν υπήρχε περίπτωση να ξεφύγουν από αυτόν τον δαιμονικό θεό, που κινιόταν σαν τον άνεμο.
Έτσι, λοιπόν, πεθαίνω. Μακριά από τη Φενηνάρκια. Μακριά από κάθε άλλο μέρος που γνωρίζω. Σ'ένα ξεχασμένο νησί, στα πέρατα του Πορφυρού Κενού. Η Παντοκράτειρα, μάλλον, δε θα μάθει καν τι μου συνέβη…
Μονάχα μια ελπίδα υπάρχει. Μια αμυδρή ελπίδα…
Ο Τάμπριελ άρχισε να υφαίνει ένα ξόρκι που γνώριζε εδώ και καιρό, αλλά δεν είχε δοκιμάσει ποτέ ξανά. Ένα πολύ δύσκολο,

και πολύ επικίνδυνο, ξόρκι. Και καταλάβαινε πως θα ήταν το τελευταίο ξόρκι που θα ύφαινε... εκτός αν η τύχη ήταν τόσο πολύ με το μέρος του, που θα έπρεπε, πραγματικά, ν'αρχίσει να τρομάζει.

Ο ήχος ο οποίος έβγαινε απ'την οντότητα των ερειπίων, ο ήχος που έμοιαζε με γρανάζια που γυρίζουν, ή σίδερα που τρίβονται, ή χαλασμένα καλώδια, θύμιζε τώρα αλλόκοτο, διαστρεβλωμένο γέλιο στ'αφτιά του Τάμπριελ. Και ίσως να ήταν. Ίσως εξαρχής να ήταν. Ίσως ο θεός που είχαν, κατά λάθος, ξυπνήσει να γελούσε.

Και τώρα, ερχόταν καταπάνω στο θήραμά του–

Ένα αλύχτημα έσχισε το γέλιο, σαν ξίφος που σχίζει ύφασμα.

Κι άλλο ένα.

Και ένα κρώξιμο, από ψηλά. Από τον ουρανό.

Η οντότητα σταμάτησε. Το μοναδικό της μάτι κοίταξε γύρω, ανήσυχα· και μετά, επάνω.

Και ο Τάμπριελ είδε φωτιά να κατέρχεται από τους αιθέρες. Φτερωτή φωτιά, πέφτοντας πάνω στο μαύρο σύννεφο και διαπερνώντας το. Ανοίγοντας μια τρύπα μέσα του και στέλνοντας μακριά δάχτυλα καπνού τριγύρω.

Η οντότητα των ερειπίων ούρλιαξε, και ο Τάμπριελ σκόνταψε, τρεκλίζοντας, νομίζοντας πως θα κουφαινόταν. Το ξόρκι του χάλασε, διαλύθηκε.

Η φτερωτή φωτιά βρισκόταν και πάλι στον ουρανό. Ήταν ένα μεγάλο πουλί. Γεράκι ή αετός.

Ο Θεός του νησιού!...

Ένα γρύλισμα ήρθε απ'τα δεξιά, κι ένας λύκος πετάχτηκε, χιμώντας καταπάνω στην οντότητα. Τα ενεργειακά της νύχια προσπάθησαν, απεγνωσμένα, να τον χτυπήσουν, και μερικά τα κατάφεραν, προξενώντας μακριές πληγές στο κορμί του· αλλά τα περισσότερα αστόχησαν, καθώς το θηρίο χιμούσε στον μαύρο καπνό, τυλιγμένο κι αυτό με φωτιά, όπως το γεράκι.

Ο θεός του ναού ούρλιαξε ξανά, και φάνηκε να παραπατά... αν ήταν δυνατόν ποτέ να παραπατήσει κάτι χωρίς πόδια.

Από τ'αριστερά, ήρθε ακόμα ένας λύκος, και η θεϊκή φωτιά που είχε τυλίξει τον προηγούμενο και το πουλί έκαιγε στα μάτια του.

Η οντότητα υποχώρησε προς το ναό, ενώ δάχτυλα καπνού προεξείχαν από το άμορφο σώμα της, σαν πλοκάμια, ή σαν κομμάτια κάποιου κουρελιασμένου υφάσματος.

Οι λύκοι και το πτηνό –το οποίο, τώρα που το παρατηρούσε, ο Τάμπριελ διέκρινε πως πρέπει να ήταν γεράκι– δεν την ακολούθησαν.

«Υψηλότατε!» αντήχησε πάλι η φωνή του Ιανού, δυνατή μέσα στην ξαφνική ησυχία.

«Περιμένετε!» είπε ο Τάμπριελ, στρεφόμενος να κοιτάξει τους

πολεμιστές του. «Περιμένετε. Κι ελάτε εδώ. Ελάτε κοντά μου.»

Διστακτικά, ζύγωσαν.

Οι δύο λύκοι δεν είχαν φύγει, και το γεράκι είχε καθίσει πάνω σ’έναν βράχο, ατενίζοντας τον Τάμπριελ με παρατηρητικά μάτια και μοιάζοντας περήφανο: ένας ένδοξος βασιληάς στο θρόνο του.

Για να είναι ακόμα εδώ, κάτι θέλουν. Από εμένα, σκέφτηκε ο Τάμπριελ.

Είσαι ο Καπετάνιος Τάμπριελ. Δεν ήταν ερώτηση, και είχε έρθει από τον τραυματισμένο λύκο.

Ναι, απάντησε ο Τάμπριελ, χωρίς ν’ανοίξει το στόμα του, καθώς είχε την εντύπωση πως το πλάσμα μιλούσε στο μυαλό του.

Ο άλλος λύκος είπε: *Στην υπηρεσία της Παντοκράτειρας.*

Ναι.

Το γεράκι ρώτησε: *Για ποιο λόγο βρίσκεσαι στο νησί μου;*

Ο Τάμπριελ πίστευε πως θα ήταν ανούσιο να πει ψέματα· εξάλλου, ήταν φανερό πως εκείνος κι οι στρατιώτες του βρίσκονταν τώρα στο έλεος αυτού του Θεού. Έτσι, απάντησε: *Αναζητώ ένα απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο.*

Τα πλάσματα δε μίλησαν, αλλά όλων τα μάτια γυάλισαν.

Τι ξέρουν γι’αυτό; αναρωτήθηκε ο Τάμπριελ. Ή, μήπως, θα έπρεπε να είχε σκεφτεί «Τι ξέρει γι’αυτό»; Γιατί νόμιζε πως τα τρία όντα εμπρός του ήταν, στην πραγματικότητα, ένα.

Το γεράκι είπε: *Σου έσωσα τη ζωή.*

Κι αυτό σημαίνει, πρόσθεσε ο τραυματισμένος λύκος, *πως η ζωή σου μου ανήκει.*

Ο άλλος λύκος ρώτησε: *Θα με ακολουθήσεις;*

«Υψηλότατε, τι κάνουμε εδώ;» ρώτησε ο Ιανός, που, προφανώς, δεν μπορούσε να ακούσει τίποτα από όσα λέγονταν.

«Σιωπή!» πρόσταξε ο Τάμπριελ, και είπε στον Θεό του νησιού: *Μου ζητάς να γίνω ιερέας σου;*

Οι μουσούδες των λύκων φάνηκαν να χαμογελούν. Το γεράκι τίναξε τα φτερά του, σαν να είχε ενοχληθεί.

Ο αλώβητος λύκος είπε: *Φυσικά και όχι.*

Το γεράκι είπε: *Νομίζω πως είσαι άνθρωπος με πολλές γνώσεις.*

Ο αλώβητος λύκος είπε: *Σε χρειάζομαι για μια δουλειά.*

Ο τραυματισμένος λύκος είπε: *Ίσως να είσαι αυτός που θα καταφέρει να δώσει, τελικά, λύση στο πρόβλημά μου.*

Δεν καταλαβαίνω, παραδέχτηκε ο Τάμπριελ.

Θα καταλάβεις, αποκρίθηκε το γεράκι. *Έλα μαζί μου.*

Κι αν αρνηθώ;

Ο τραυματισμένος λύκος είπε: *Θα πεθάνετε. Όλοι.*

Κι ο Τάμπριελ δεν αμφέβαλε ότι μπορούσε να πραγματοποιήσει την απειλή του.

.11.

Τους έκλεισαν και τους πέντε σε ξεχωριστές καμπίνες που δεν είχαν καμία επικοινωνία η μία με την άλλη. Κανένα φανερό σημείο απ'όπου μπορούσαν οι κρατούμενοι να συνομιλήσουν, ή ακόμα και να αλληλοκοιταχτούν. Τα μόνα κοινά που είχαν οι καμπίνες μεταξύ τους ήταν πως κι οι πέντε ήταν μικρές, διέθεταν ένα εξίσου μικρό κρεβάτι, και δεν είχαν φινιστρίνι (ή το φινιστρίνι τους ήταν σφραγισμένο). Πράγμα το οποίο, ασφαλώς, οι κρατούμενοι δεν γνώριζαν, αφού ο καθένας ήταν κλεισμένος στην προσωπική του φυλακή.

Το χειρότερο όλων, όμως, ήταν ότι ήξεραν πως, αναμφίβολα, κάτι τούς παρακολουθούσε: κάτι το οποίο βρισκόταν παντού: κάτι το οποίο, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν άγρυπνο και δεν μπορούσες με τίποτα να το ξεγελάσεις.

Το πνεύμα του πλοίου. Το πλοίο το ίδιο.

Ο Μακρινός Ταξιδευτής.

* * *

Άλλος ένας προδότης, σκέφτηκε ο Γεράρδος, βηματίζοντας μέσα στον μικρό χώρο του κελιού του. Άλλος ένας προδότης, παρόμοιος του Σκρά'ηγκεμ.

Ή ίσως όχι. Μάλλον όχι. Μάλλον, πολύ διαφορετικός. Ο Σκρά'ηγκεμ είχε οδηγηθεί στις πράξεις του από την προσωπική του παράνοια, και από την αίσθηση εξουσίας που είχε αποκτήσει ανάμεσα στο πλήρωμα. Ο Μακρινός Ταξιδευτής από τι είχε οδηγηθεί;

Ο Σάλ'ντραχ του τον είχε φέρει εδώ, είχε πει. Αλλά ποιος ήταν αυτός ο Σάλ'ντραχ; Και πώς ήταν δυνατόν το σκάφος νάναι γεμάτο με χωροφύλακες της Άκρης;

Η Αλκυόνη είχε αναφέρει ότι ο μυστηριώδης επισκέπτης της είχε καταφέρει, κάπως, να αδρανοποιήσει το πνεύμα του Μακρινού Ταξιδευτή, όταν είχε πάει να της μιλήσει. Θα μπορούσε, λοιπόν, αυτός να είναι ο Σάλ'ντραχ του πλοίου;

Κι αν πρόκειται για τον Πρίγκιπα Τάμπριελ, όπως υπέθεσαν η Ιωάννα και ο Σέλιρ'χοκ....

Πώς, όμως, είχε βρεθεί μπροστά τους; Όποιος κι αν ήταν ο Σάλ'ντραχ, είχε φτάσει στη Νήσο Φέλ'κριβ (ή Φελ'κρίβ) πριν από εκείνους. Πράγμα περίεργο, αφού μόνο ο Γεράρδος, η Ιωάννα, κι ο Σέλιρ'χοκ διέθεταν χάρτη που να οδηγεί εδώ.

Βέβαια, τώρα διέθετε και ο Σκρά'ηγκεμ, που είχε κλέψει την Ανεμομάχη. Αλλά ο Σκρά'ηγκεμ δεν μπορεί να σχετιζόταν με τους

πράκτορες της Παντοκράτειρας. Το καταραμένο μυρμήγκι ήταν πολλά πράγματα, μα όχι πράκτορας.

«Μακρινέ Ταξιδευτή,» ρώτησε ο Γεράρδος, σταματώντας να βηματίζει, «γιατί μας κρατάνε εδώ;»

Καμία απάντηση.

«Μακρινέ Ταξιδευτή, είμαι ο Καπετάνιος σου!»

—ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ, ΓΕΡΑΡΔΕ. ΜΕ ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕΣ.

«Σου είπα ότι θα επέστρεφα για σένα, όταν μπορούσα.»

—ΔΕΝ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕΣ, ΟΜΩΣ.

«Δεν είχα το χρόνο. Αλλά θα επέστρεφα.»

—ΑΡΓΗΣΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠ'ΟΣΟ ΕΠΡΕΠΕ.

«Θες να πεις ότι, ύστερα από τόσο καιρό που περίμενες στο Κοιμητήριο της Άκρης, δεν μπορούσες να περιμένεις λίγο ακόμα;»

Καμία απάντηση.

Ο Γεράρδος αναστέναξε. «Ποιος σου έβαλε καινούργιες μηχανές; Ποιος σε εξόπλισε; Ποιος σε επάνδρωσε;»

—Ο ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Ποιος είναι αυτός ο Σάλ'ντραχ;»

—Ο ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΜΟΥ.

«Και το όνομά του;»

—ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΝΑ ΣΟΥ ΜΙΛΗΣΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ.

«Πότε;»

—ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑ.

Ο Γεράρδος κάθισε στο μικρό κρεβάτι. «Θα τον περιμένω.» *Εξάλλου*, πρόσθεσε νοερά, *δεν μπορώ να πάω και πουθενά…*

* * *

Η καμπίνα της Θεώνης είχε φινιστρίνι, αλλά το είχαν κλείσει από έξω με μια μεταλλική πλάκα, κι έτσι ήταν σαν να μην υπήρχε. Όταν οι άνθρωποι της χωροφυλακής την οδήγησαν στη φυλακή της, την έψαξαν για όπλα, όπως, υπέθετε, θα έψαχναν και τους συντρόφους της. Εκείνη, όμως, δε φοβόταν ότι θα έβρισκαν όπλα επάνω της· φοβόταν ότι θα έβρισκαν το περιδέραιο της Αρτάλης.

Αλλά δεν το βρήκαν. Ή, αν κατάλαβαν ότι κάτι κρεμόταν απ'το λαιμό της, δεν του έδωσαν σημασία· δεν το θεώρησαν επικίνδυνο.

Την άφησαν στο κελί της και έφυγαν.

Η Θεώνη ανέπνευσε, διαπιστώνοντας ότι τόση ώρα κρατούσε την ανάσα της. Ξάπλωσε στο στενό κρεβάτι, αγκαλιάζοντας τα γόνατά της, πολύ αναστατωμένη για να κάνει οτιδήποτε άλλο. Τον τελευταίο καιρό, η μια καταστροφή έμοιαζε να διαδέχεται την άλλη. Αισθανόταν μουδιασμένη.

Και αισθανόταν, επίσης, ότι σε τούτο το μέρος υπήρχαν παντού μάτια που την κοίταζαν.

Ο Γεράρδος είπε ότι πλοίο είναι ζωντανό. Και το άκουσα κι εγώ η ίδια να μιλά.

Μεγάλη Αρτάλη, πώς είναι δυνατόν ένα πλοίο να είναι ζωντανό; Πώς είναι δυνατόν να μιλά;

Η Θεώνη δεν άγγιξε το περιδέραιο κάτω απ’τα ρούχα της, φοβούμενη πως ίσως το πλοίο να την κοιτούσε και να καταλάβαινε ποια ήταν, και να την πρόδιδε στους χωροφύλακες της Άκρης, που, μάλλον, θα τη σκότωναν, μόλις μάθαιναν πως ήταν ιέρεια της Αρτάλης.

* * *

Η Ιωάννα αισθανόταν μια παρόρμηση να τους χιμήσει, καθώς την έψαχναν για κρυμμένα όπλα. Και έκρινε πως δε θα ήταν δύσκολο να τους κατατροπώσει και τους τρεις. Ο ένας, αυτός που την πασπάτευε, είχε γονατίσει εμπρός της, αγγίζοντας τα πλαϊνά του παντελονιού της· ο δεύτερος στεκόταν ένα βήμα παραδίπλα, παρατηρώντας την και έχοντας το πιστόλι του υψωμένο στο επίπεδο του κεφαλιού της (μάλλον, κάποιος τούς είχε προειδοποιήσει ότι ήταν επικίνδυνη)· και ο τρίτος ήταν ακόμα πιο μακριά, μες στο στενό διάδρομο του σκάφους, με το τουφέκι του περασμένο στον ώμο και τους αντίχειρές του στη ζώνη του. Δεν έμοιαζε να πιστεύει ότι θα χρειαζόταν να επέμβει.

Η Ιωάννα μπορούσε εκείνη τη στιγμή, αν ήθελε, να τους εξουδετερώσει όλους. Ο πρώτος θα έτρωγε μια γονατιά στο σαγόνι και, μάλλον, θα σωριαζόταν αναίσθητος· ταυτόχρονα, η Μαύρη Δράκαινα θα παραμέριζε, με μια απότομη κίνηση του αριστερού της χεριού, το πιστόλι του δεύτερου και με το δεξί χέρι θα τον γρονθοκοπούσε ανάμεσα στα μάτια. Μετά, ο τρίτος ήταν παιχνιδάκι: προτού προλάβει να τραβήξει κάποιο όπλο, η Ιωάννα θα είχε πάρει το πιστόλι του δεύτερου και θα τον είχε σκοτώσει, ή θα του είχε χιμήσει, κλοτσώντας ή γρονθοκοπώντας τον, αναλόγως τι έβλεπε ότι τη συνέφερε περισσότερο.

Δεν έκανε τίποτα από αυτά, όμως, γιατί κρατούσαν τους συντρόφους της. Και γιατί η αλλόκοτη οντότητα που ήταν ετούτο το πλοίο τής προκαλούσε δέος. *Αν βρίσκεται παντού εδώ μέσα – όπως, μάλλον, πρέπει να βρίσκεται–, τότε, ό,τι κι αν κάνω, θα με αντιληφτούν αμέσως.*

Προβληματικό.

Οι φρουροί την έσπρωξαν στο εσωτερικό της μικρής καμπίνας και έκλεισαν την πόρτα πίσω της.

Η Ιωάννα παρατήρησε τον χώρο, ψάχνοντας για πιθανούς τρόπους διαφυγής. Και, αναμενόμενα, δεν βρήκε κανέναν.

Αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας, σκέφτηκε. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση, ούτε για

το γεγονός ότι έμοιαζε να γνωρίζουν εκείνη και τους συντρόφους της, ούτε για το γεγονός ότι βρίσκονταν εδώ.

Ή, μάλλον, λάθος. Ακόμα και πράκτορες να ήταν, πώς σκατά βρίσκονταν εδώ;

Υποτίθεται πως μονάχα εμείς είχαμε τον χάρτη που οδηγεί σε τούτο το καταραμένο νησί. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας θα έπρεπε να μας ακολουθήσουν για να φτάσουν εδώ, κι αυτό σημαίνει ότι, λογικά, δε θα μπορούσαν να φτάσουν πριν από εμάς!

Κάτι δεν υπολόγιζε, όμως. Κάτι δεν υπολόγιζε.

Όχι, τον μοναδικό χάρτη *δεν* τον είχαν εκείνη κι οι σύντροφοί της. Όχι πλέον, τουλάχιστον. Ο Σκρά'ηγκεμ είχε, επίσης, έναν χάρτη παρόμοιο με τον δικό τους, μέσα στην Ανεμομάχη.

Και ποιος έλεγε ότι ο Σκρά'ηγκεμ δεν ήταν, εξαρχής, πράκτορας της Παντοκράτειρας;

Μάλιστα, αν ήταν πράκτορας, αυτό εξηγούσε απόλυτα τη συμπεριφορά του. Είχε επίτηδες προκαλέσει την ανταρσία, προκειμένου να πάρει το σκάφος στην κατοχή του. Και τον χάρτη.

Θα μπορούσε, άραγε, εκείνος να ήταν που είχε κανονίσει και την ίδια την απόπειρα δολοφονίας εναντίον του; Ή, μήπως, η απόπειρα δολοφονίας ήταν απλά μια ευκαιρία που αποφάσισε να εκμεταλλευτεί;

Μάλλον, το δεύτερο, συμπέρανε η Ιωάννα· γιατί ο Γεράρδος είχε πει ότι ο Σκρά'ηγκεμ ήταν κυνηγημένος απ'το λαό του, άρα δε θα ήταν εφικτό να κάνει κάποια συνεννόηση μαζί τους.

Τέλος πάντων. Το πώς και το γιατί θα έπρεπε να περιμένουν για να απαντηθούν. *Τώρα, βρισκόμαστε σε μια πολύ άσχημη κατάσταση, την οποία πρέπει να αντιμετωπίσουμε. Αυτό προέχει.*

Πρέπει να βρω έναν τρόπο για να μας πάρω όλους από δω μέσα.

Και το γεγονός ότι ετούτο το σκάφος είναι ζωντανό δε νομίζω πως με βοηθά καθόλου. Μα καθόλου.

Ήταν η πρώτη φορά που είχε ν'αντιμετωπίσει κάτι τέτοιο.

Τι κάνεις, άραγε, για να νικήσεις ένα εχθρικό περιβάλλον που είναι ευφυές;

* * *

Του πήραν το ραβδί του και τον έψαξαν για όπλα. Ύστερα, τον έσπρωξαν μέσα σε μια μικρή καμπίνα και ένας φρουρός σήκωσε το μανίκι του, ενώ ένας άλλος ετοίμαζε μια ένεση.

Γνωρίζουν ότι είμαι μάγος, σκέφτηκε ο Σέλιρ'χοκ, *και θέλουν να με αδρανοποιήσουν. Επομένως, έχουν ακριβή πληροφόρηση για εμάς. Είναι, σίγουρα, πράκτορες της Παντοκράτειρας. Πώς, όμως, έφτασαν εδώ πρώτοι;*

Ο ένας φρουρός τού έκανε την ένεση, και ο άλλος τον ώθηση προς το κρεβάτι, αφήνοντάς τον να ξαπλώσει εκεί, καθώς τα

πόδια του έχαναν τη δύναμή τους και οι αισθήσεις του θόλωναν.

Ο Σέλιρ'χοκ δεν μπορούσε, σε καμία περίπτωση, να υφάνει ξόρκια έτσι. Αλλά νόμιζε πως αναγνώριζε το αναισθητικό που είχαν χρησιμοποιήσει. Ήταν ένα φάρμακο που δε μούδιαζε μονάχα το σώμα, μα και το μυαλό.

Ο μάγος χαμογέλασε, εσωτερικά. Μάλλον, αυτός που τους έδωσε τις εντολές τους δεν ήξερε ότι είμαι Διαλογιστής. Ή, ίσως να μην ήξερε για τι είναι ικανός ένας Διαλογιστής. Πράγμα καθόλου παράλογο, εξάλλου· το τάγμα τους έκρυβε πολύ περισσότερα απ'ό,τι φανέρωνε. Και έτσι έπρεπε.

Ο Σέλιρ'χοκ δεν μπορούσε να αντισταθεί στην ιδιότητα του αναισθητικού που μούδιαζε το σώμα του, μα μπορούσε εύκολα να αντισταθεί στην ιδιότητα που μούδιαζε το μυαλό.

Βυθίστηκε βαθιά, βαθιά μέσα στον εαυτό του. Βαθιά μέσα στην ίδια του την ψυχή. Απομακρυνόμενος από την ξένη ουσία που είχε εισβάλλει στον οργανισμό του. Κάνοντας έντονη τη διάκριση ανάμεσα στο σώμα και στο νου του. Αποσχίζοντας το ένα από το άλλο.

Και τώρα, ο Σέλιρ'χοκ αιωρείται μέσα σ'έναν γκρίζο άνεμο, χωρίς να αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει γύρω από την υλική του υπόσταση. Νιώθοντας τον ίδιο του τον εαυτό να καθρεπτίζεται επάνω στον ίδιο του τον εαυτό. Έχοντας μετατρέψει το εσωτερικό του σύμπαν σε εξωτερικό, και το εξωτερικό σε εσωτερικό. Έχοντας πλάσει έναν ολόκληρο κόσμο από το πνεύμα του. Έναν κόσμο που απλώνεται μέχρι το άπειρο, καθώς, κάθε φορά που ο μάγος φτάνει στο πέρας του (και μπορεί να φτάσει εκεί μονάχα με μια φευγαλέα σκέψη), ο κόσμος αναδημιουργείται και επεκτείνεται.

* * *

«Μη φοβάσαι, φίλε, δεν έχω βουτήξει τίποτα,» είπε ο Βατράνος, καθώς ο ένας στρατιώτης τον έψαχνε από την κορφή ώς τα νύχια κι ο άλλος στεκόταν παραδίπλα, μ'ένα πιστόλι στο χέρι, το οποίο δεν είχε υψωμένο αλλά, μάλλον, δε θα δίσταζε να χρησιμοποιήσει.

Όχι πως ο Βατράνος σκόπευε να προσπαθήσει να δραπετεύσει. Όχι τώρα, δηλαδή. Γιατί θα ήταν ανούσιο· θα τον μάγκωναν, εύκολα. Έπρεπε να βρει μια άλλη, πιο κατάλληλη στιγμή. Και το πρόβλημα είναι ότι αυτό το δαιμονισμένο πλοίο μάς παίρνει μάτι συνεχώς, και εμένα και τον Καπετάνιο και τους άλλους.

Άντε, τώρα, να ξεφύγεις από το εσωτερικό ενός καραβιού που είναι ζωντανό, και που μιλάει, και που σε κοιτάζει και ξέρει πού βρίσκεσαι και τι σκατά κάνεις.

Σαν παραμύθι είχε καταντήσει ετούτη η υπόθεση.

Ζωντανό πλοίο…

Καπετάνιε, κρύβεις πολλές εκπλήξεις, πανάθεμά σε.

«Τι κοιτάς κι εσύ, ρε φίλε; Βλέπεις κάτι ενδιαφέρον;» είπε ο Βατράνος στον φρουρό με το πιστόλι.

Εκείνος δεν του αποκρίθηκε.

Γιατί πρέπει πάντα οι φρουροί να είναι έτσι σφιχτόκωλοι; Τι τους κάνουν όταν τους εκπαιδεύουν; Τους βάζουν στην πρέσα;

Ο άλλος τελείωσε με το ψαχούλεμα του Βατράνου και τον έσπρωξε μέσα σε μια μικρή καμπίνα, η οποία περιείχε ένα στενό κρεβάτι και μόνο. Το φινιστρίνι της ήταν κλεισμένο απέξω με μια μεταλλική πλάκα. Αναρωτιέμαι αν θα μπορούσα να τη βγάλω, κάπως, και να βουτήξω στο Κενό.

Η πόρτα έκλεισε πίσω του.

Ναι, 'ντάξει, απάντησε ο Βατράνος στον εαυτό του, θα βγάλεις την πλάκα και θα βουτήξεις στο Κενό, και νομίζεις ότι ετούτο το πλοίο δε θα σε καταλάβει…

Βασικά, αφού το σκάφος ήταν ζωντανό, οποιαδήποτε απόπειρα να δραπετεύσει κανείς ήταν ανούσια.

Σωστά;

Σκατά γρύπα.

Ο Βατράνος κάθισε στο στενό κρεβάτι, το οποίο έτριξε από κάτω του.

* * *

Ο Σέλιρ'χοκ περιπλανιέται στον κόσμο του: με τη σκέψη και μόνο, πηγαίνει από το ένα άκρο στο άλλο· πηγαίνει προς άπειρες κατευθύνσεις και διασχίζει δρόμους που στρίβουν με απίθανους τρόπους· κατέρχεται και ανέρχεται, βυθίζεται και υψώνεται. Χωρίς να καταβάλλει καμία προσπάθεια. Τα μονοπάτια του νου πάντοτε ρέουν. Πάντοτε και συνεχώς. Ασταμάτητα. Για να τα σταματήσει κανείς είναι που πρέπει να καταβάλλει προσπάθεια· ο Σέλιρ το γνωρίζει τούτο πολύ καλά.

Τώρα, όμως, στις περιπλανήσεις του, παρατηρεί κάτι που δεν έχει ξαναπαρατηρήσει· γιατί, φυσικά, αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που έχει καταδυθεί στο βάθος της ψυχής του, αφήνοντάς το σώμα του πίσω.

Τώρα, ο Σέλιρ παρατηρεί κάτι στα άκρα του εσωτερικού του κόσμου. Στα σύνορα. Ναι, εκεί, το βλέπει, κάτι υπάρχει πίσω απ'το γκρίζο παραπέτασμα. Πίσω από την ημιδιαφανή κουρτίνα.

Η σκιά ενός γίγαντα.

Ο Σέλιρ πλησιάζει τα σύνορα της νόησής του· πλησιάζει τον ουρανό και τη γη κι όλα τα πέρατα του ορίζοντα, συγχρόνως. Και κοιτάζει, προσεχτικά και με δέος. Τον γίγαντα.

Δεν είναι μόνος εδώ. Υπάρχει μια παρουσία, την οποία η ψυχή του, ακόμα και κλεισμένη στον εαυτό της, καθρεπτιζόμενη μέσα σε

άπειρους αντικριστούς καθρέφτες, δεν μπορεί να αγνοήσει.

Κι ο Σέλιρ πιστεύει πως η παρουσία δεν είναι άγνωστη. Την έχει ξανασυναντήσει.

«ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ;» φωνάζει.

Και ο γίγαντας στρέφεται στο μέρος του. Ολοπόρφυρα μάτια τον ατενίζουν. Κι ένα φαιοκίτρινο, γωνιώδες πρόσωπο.

«Εσύ!» κάνει, έκπληκτος, ο Σέλιρ· γιατί η οντότητα πέρα από τα σύνορα της νόησής του είναι η ίδια οντότητα που είχε συναντήσει ακολουθώντας τη συχνότητα των Ανεμοπομπών της Αλκυόνης, όταν ταξίδευαν μέσα στην Ανεμομάχη.

—ΜΑΓΕ. ΣΕΛΙΡ'ΧΟΚ. ΣΕ ΧΑΙΡΕΤΩ. ΕΙΣΑΙ ΠΙΟ ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΟΣ, ΦΑΙΝΕΤΑΙ, ΑΠ'Ο,ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕ Ο ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ.

«Ο Μακρινός Ταξιδευτής,» λέει ο Σέλιρ. «Είσαι ο Μακρινός Ταξιδευτής.»

—ΠΡΑΓΜΑΤΙ, Ο ΙΔΙΟΣ· ΚΑΙ, ΝΟΜΙΖΩ, Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΜΟΥ, ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ.

«Έχουμε ξανασυναντηθεί.»

—ΤΟ ΓΝΩΡΙΖΩ, ΣΕΛΙΡ'ΧΟΚ.

«Μας παρακολουθούσες. Παρακολουθούσες το συγκαλυμμένο σήμα των Ανεμοπομπών της Αλκυόνης.»

—ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ.

«Γιατί;»

—ΜΕ ΔΙΕΤΑΞΕ Ο ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

Του οποίου το όνομα, σκέφτεται ο Σέλιρ'χοκ, μάλλον δεν είσαι πρόθυμος να μου αποκαλύψεις.

«Πώς τα κατάφερες;»

—ΤΙ ΕΝΝΟΕΙΣ;

«Η συχνότητα του σήματος δεν είναι… συνηθισμένη.»

—Ο ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΑΠΟΘΗΚΕΥΣΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΛΗΛΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΤΟ ΑΝΙΧΝΕΥΤΙΚΟ ΜΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑ.

«Πού είναι τώρα, η Αλκυόνη;»

—ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΑΚΡΙΑ, ΜΑΓΕ. ΚΑΘΟΛΟΥ ΜΑΚΡΙΑ, γελά ο Μακρινός Ταξιδευτής.

«Μέσα στο πλοίο; Μέσα σε σένα;»

—ΜΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕΙΣ ΚΑΝ ΝΑ ΕΝΤΟΠΙΣΕΙΣ ΤΗ ΣΥΧΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΟΜΠΩΝ ΤΗΣ· ΔΕ ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕΙΣ.

«Το ξέρω. Δεν έχω βρει ακόμα τον τρόπο ν'ακολουθώ αυτό το σήμα.» Αλλά, μετά, σκέφτεται ότι ίσως το πλοίο να εννοεί κάτι άλλο. Κάτι τελείως διαφορετικό…

Ο Μακρινός Ταξιδευτής δε μιλά· η παρουσία του, όμως, εξακολουθεί να βρίσκεται στα σύνορα του κόσμου του Σέλιρ.

Ο μάγος γλιστρά προς μια τυχαία κατεύθυνση των άπειρων αλληλοτεμνόμενων μονοπατιών της νόησής του.

.12.

Ο Θεός τούς πήρε από το βατό οροπέδιο και τους οδήγησε μέσα στα βουνά, στα νότια, στην καρδιά της Αιωρούμενης Νήσου. Οι στρατιώτες του Τάμπριελ, ευτυχώς, πέραν του ότι ήταν τρομαγμένοι, δεν είχαν πάθει τίποτε άλλο· δεν είχαν τραυματιστεί ή σακατευτεί από την επίθεση της οντότητας του ερειπωμένου ναού· έτσι, μπορούσαν να διασχίζουν τις σχετικά δύσβατες περιοχές απ'όπου τους πήγαιναν οι δύο λύκοι και το γεράκι. Η Ζαφειρία, όμως, δεν ήταν τόσο τυχερή όσο αυτούς στην προηγηθείσα συμπλοκή· το πλάσμα από μαύρο καπνό την είχε χτυπήσει, με μια ακτίνα από το μοναδικό του μάτι, στον αριστερό μηρό, καίγοντας σάρκα και σπάζοντας κόκαλα, και τώρα η Μαύρη Δράκαινα ήταν εμπύρετη. Η Σερφάντια, που είχε κάποιες ιατρικές γνώσεις, την είχε περιποιηθεί, προτού ξεκινήσουν να ταξιδεύουν μέσα στα βουνά (και ο Θεός του νησιού δεν έφερε καμία αντίρρηση), και είχε ζητήσει από τους υπόλοιπους να φτιάξουν ένα φορείο για τη Ζαφειρία, γιατί δε θα μπορούσε να βαδίσει.

«Αφήστε με, Πρίγκιπά μου,» είχε πει η Μαύρη Δράκαινα στον Τάμπριελ, μισολιπόθυμη. «Σας καθυστερώ.»

«Ανοησίες,» είχε αποκριθεί εκείνος. «Έχουμε ήδη καθυστερήσει.» Η σύζυγός του, η Παντοκράτειρα, μπορεί και να την είχε, πράγματι, εγκαταλείψει εδώ, σε τούτες τις ερημιές, θεωρώντας πως η Ζαφειρία, δεδομένης της εκπαίδευσής της, την είχε απογοητεύσει, έτσι όπως χτυπήθηκε και τώρα ήταν, ουσιαστικά, περισσότερο βάρος παρά οτιδήποτε άλλο. Ο Τάμπριελ, όμως, καταλάβαινε ότι η Μοργκιανή γυναίκα, Μαύρη Δράκαινα ή μη, δε θα μπορούσε να είχε κάνει κάτι καλύτερο ενάντια στο πλάσμα που είχαν αντιμετωπίσει, το οποίο ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, κάποιος αρχαίος θεός ετούτου του μέρους. Κανένας δε θα μπορούσε να είχε κάνει κάτι καλύτερο εναντίον του· κι *αν δεν ήταν* το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας και, *ύστερα,* οι *δύο* λύκοι και το γεράκι, *θα ήμασταν τώρα* όλοι *μας* νεκροί.

Το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας…

Ο Τάμπριελ κοίταζε, κάπου-κάπου, το κοντό, εβένινο ραβδί του, καθώς ταξίδευαν μέσα στα βουνά. Η γυάλινη σφαίρα στο πέρας του δεν υπήρχε πλέον. Και το φυλακισμένο πνεύμα που, κάποτε, βρισκόταν εντός της είχε σκοτωθεί. Ο Τάμπριελ αισθανόταν αυτή την απώλεια σαν μια τρύπα στην ψυχή του. Είχε ζήσει χρόνια με το Μακρύ Πόδι της Σήραγγας στην κατοχή του. Για έναν Δεσμοφύλακα, δεν ήταν εύκολο να χάσει τον δαίμονα που κρατούσε φυλακισμένο. Και, αν δεν ήταν τώρα ετούτο το ταξίδι

στα βουνά και ετούτη η αναζήτηση στη Νήσο Φελ'κρίβ, για να του παίρνουν το μυαλό, ο Τάμπριελ ήξερε ότι θα αισθανόταν ακόμα χειρότερα. Όπως και θα αισθανόταν χειρότερα όταν έφευγε από εδώ και είχε το χρόνο να νιώσει εντονότερα την απώλεια του Μακρύ Ποδιού της Σήραγγας.

Βέβαια, ίσως ποτέ να μη φύγω από εδώ. Ίσως κανένας από εμάς να μη φύγει από εδώ. Γιατί δεν ήξερε τι σχέδια μπορεί να είχε γι'αυτούς ο Θεός του νησιού.

Ωστόσο, ετούτη δεν ήταν η πρώτη δύσκολη κατάσταση που ο Τάμπριελ είχε αντιμετωπίσει στη ζωή του, και ήξερε ότι, σε μια δύσκολη κατάσταση, το χειρότερο που μπορείς να κάνεις είναι να την αφήσεις να σε πάρει από κάτω, να σε κάνει να πιστέψεις ότι έχεις αποτύχει, ότι είσαι καταδικασμένος· γιατί, τότε, ακόμα κι οι λίγες πιθανότητες επιτυχίας, ή επιβίωσης, που μπορεί να έχεις σταδιακά μηδενίζονται.

Καλύτερα να έχουμε τα μάτια και τ'αφτιά μας ανοιχτά, και να είμαστε έτοιμοι για ό,τι κι αν ο Θεός του νησιού σκέφτεται να κάνει μαζί μας.

Σε χρειάζομαι για μια δουλειά, του είχε πει. Και ο Τάμπριελ απορούσε τι δουλειά μπορεί να ήταν αυτή. Τι δουλειά μπορεί να ήταν αυτή, σε μια αραιοκατοικημένη, σχετικά άγνωστη Αιωρούμενη Νήσο στα πέρατα του Πορφυρού Κενού.

Όταν νύχτωσε και όλοι τους ήταν εξουθενωμένοι από την ορεινή τους διαδρομή, ο Τάμπριελ άρχισε ν'αναρωτιέται αν ο Θεός τούς είχε ξεγελάσει και προσπαθούσε να τους οδηγήσει σε κάποιο μέρος όπου θα χάνονταν και δε θα μπορούσαν να φύγουν: σε κάποιο μέρος με τόσα απόκρημνα και επικίνδυνα σημεία, που, σίγουρα, κάπου θα έπεφταν και θα σκοτώνονταν.

Γιατί, όμως, να το κάνει αυτό, εφόσον μπορούσε εύκολα να τους σκοτώσει όλους κι ο ίδιος;

Το αλύχτημα του ενός από τους δύο λύκους ώθησε τον Τάμπριελ να στρέψει το βλέμμα του και ν'ατενίσει το ζώο, μέσα στο σκοτάδι. Ήταν ο τραυματισμένος λύκος ή ο άλλος; Δεν μπορούσε να διακρίνει. Από πάνω του, σ'έναν ψηλό βράχο, βρισκόταν γαντζωμένο το γεράκι.

Μας πηγαίνουν προς αυτό το στενό πέρασμα, παρατήρησε ο Τάμπριελ, και άναψε έναν φακό. *Αφού φτάσαμε ώς εδώ, δε θα σταματήσουμε τώρα…*

Οι στρατιώτες του τον ακολούθησαν, αμίλητοι. Όπως αμίλητοι ήταν και κατά το μεγαλύτερο μέρος της διάρκειας του ταξιδιού τους. Τα πρόσφατα γεγονότα τούς είχαν σοκάρει όσο, μάλλον, τίποτ'άλλο στην προηγούμενη ζωή τους. Ωστόσο, δεν είχαν πανικοβληθεί· επομένως, ο Σαντμάρης είχε δίκιο που *μου τους έδωσε. Δεν είναι κακοί.*

Ο λύκος και το γεράκι δεν ακολούθησαν τον Τάμπριελ και τους μαχητές του, καθώς εκείνοι έμπαιναν στο στενό πέρασμα και το διέσχιζαν. Δε χρειάζονταν, όμως, καθοδήγηση· ήταν φανερό πού έπρεπε να πάνε.

Φως ερχόταν από το τέλος του περάσματος. Από μια αψιδωτή είσοδο.

Κάποιος, λοιπόν, κατοικεί σε τούτα τα έρημα βουνά. Ή κάποιοι.

Ο Τάμπριελ έσβησε το φακό του και πλησίασε το άνοιγμα, κοιτάζοντας μέσα και βλέποντας μια αίθουσα, όχι μια σπηλιά. Μια αίθουσα, επενδυμένη με παλιό ξύλο και με διάφορα μηχανήματα σε ορισμένα σημεία. Καλώδια και σωλήνες προεξείχαν από τους τοίχους της. Και από μια σκάλα ένας άντρας κατέβαινε.

Ατένισε τον Τάμπριελ, αντίκρυ του, και έκανε μερικά βήματα μες στην αίθουσα. Ήταν μετρίου αναστήματος και ντυμένος με ταξιδιωτικά ρούχα. Στο κεφάλι του δεν υπήρχαν πολλά μαλλιά, και όσα απέμεναν ήταν άσπρα. Είχε μεγάλο μέτωπο, στρογγυλό πρόσωπο, και γένια. Και το δέρμα του ήταν λευκό-ροζ.

«Τιβέριε,» είπε ο Τάμπριελ, «στην προηγούμενή μας συνάντηση ήσουν πιο παχύς, και ξυρισμένος.»

Ο Τιβέριος ανασήκωσε τους ώμους. «Οι συνθήκες… Ο πολιτισμός σε κάνει πιο χοντρό, και με λιγότερα γένια.

»Αλλά τι σε φέρνει εδώ εσένα, Τάμπριελ'λι;»

Ο Τάμπριελ βάδισε μες στην αίθουσα, για να σταθεί μπροστά στον Τιβέριο. Οι στρατιώτες του τον ακολούθησαν, κοιτάζοντας τριγύρω με επιφύλαξη και ετοιμότητα. Ο Φαιός και ο Κρίνος, που κρατούσαν το φορείο της Ζαφειρίας, το άφησαν στο πάτωμα. Παραδόξως, η Μαύρη Δράκαινα δεν κοιμόταν· παρατηρούσε.

«Ο ίδιος λόγος που έφερε κι εσένα,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ στον Τιβέριο: «το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο. Το οποίο, όπως βλέπω, μάλλον δεν κατέφερες να βρεις…»

«Μα αντιθέτως, αγαπητέ, το βρήκα. Ή, μάλλον, αυτό βρήκε εμένα.» Ο Τιβέριος αναστέναξε, σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του.

«Εξήγησε.»

«Ποιος σε οδήγησε εδώ, Τάμπριελ'λι;»

«Ο Θεός αυτού του νησιού. Δύο λύκοι κι ένα γεράκι.»

«Ναι,» ένευσε ο Τιβέριος, «αυτό είναι το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου.»

Ο Τάμπριελ συνοφρυώθηκε. «Ο Θεός;»

«Πράγματι.»

«Αποκλείεται…»

«Κι όμως.»

Ο Τάμπριελ καταράστηκε στη Γλώσσα της Φενηάρκια. «Ποιο

είναι, λοιπόν, το νόημα τούτης της διαολεμένης αναζήτησης;»

«Υποθέτω πως η Παντοκράτειρα περίμενε να βρει εδώ κάποιο όπλο. Το ίδιο κι εσύ.» Ο Τιβέριος τον ατένιζε παρατηρητικά.

«Γιατί, εσύ τι περίμενες να βρεις;»

«Με ξέρεις εμένα, Τάμπριελ. Οτιδήποτε.»

«Και κάθεσαι, λοιπόν, και χασομεράς σ'ένα νησί στα πέρατα του Κενού;» γρύλισε ο Τάμπριελ, ο οποίος, ύστερα από ένα τόσο μεγάλο ταξίδι, ήταν εκνευρισμένος μ'αυτό που, τελικά, είχε ανακαλύψει πως ήταν ο προορισμός του. «Το ξέρεις ότι το πλοίο σου το έχουν αρπάξει πειρατές; Το ξέρεις ότι το πλήρωμά σου έχει χαθεί;»

«Τολμώ να πω πως αυτά δεν τα γνώριζα.»

«Και οι άνθρωποι που ήρθαν μαζί σου πού είναι;»

«Προσπάθησαν να φύγουν, χωρίς την έγκριση του Θεού, κι ο Θεός τούς σκότωσε. Δεν μπορείς να τον ξεγελάσεις, Τάμπριελ'λι.»

«Είσαι, επομένως, φυλακισμένος.»

«Όχι ακριβώς. Ο Θεός έχει μια δουλειά για μένα.»

«Την έχεις ολοκληρώσει;»

«Δυστυχώς, όχι.»

«Τότε,» είπε ο Τάμπριελ, «πολύ φοβάμαι ότι κι εμένα μ'έφερε εδώ για την ίδια δουλειά.»

Ο Τιβέριος ένευσε. «Ναι. Μάλλον, επιθυμεί να συνεργαστούμε.» Η ιδέα δε φαινόταν να τον ξετρελαίνει, αν έκρινε κανείς απ'τον τρόπο που στράβωσαν τα χείλη του, λέγοντας αυτό το *συνεργαστούμε*.

Ο Τάμπριελ, θέλοντας να ξεκουράσει τα πόδια του από την οδοιπορία, κάθισε σ'ένα πέτρινο κάθισμα της αίθουσας. «Τι είναι η δουλειά;»

«Ο Θεός επιθυμεί να πάψει να διαιρείται και να επανενώνεται, αλλά δεν μπορεί να κάνει τίποτα για να σταματήσει τον κύκλο. Έτσι, εμείς πρέπει να του βρούμε μια λύση.»

«Μιλάς σε κάποια γλώσσα που δεν καταλαβαίνω.»

Ο Τιβέριος αναστέναξε και κάθισε αντίκρυ του Τάμπριελ, ενώ οι στρατιώτες έβρισκαν, επίσης, διάφορες βολικές θέσεις μέσα στην αίθουσα, για να ξεκουραστούν. Δεν έμοιαζε να τους ενδιαφέρει και τόσο η κουβέντα του Πρίγκιπά τους με τον Απολλώνιο φιλόσοφο· μονάχα η Ζαφειρία παρατηρούσε τους δύο άντρες, παρά το τραύμα της και παρά τον πυρετό της.

«Θ'αρχίσω από μια υπόθεση που έχω κάνει,» είπε ο Τιβέριος.

Ο Τάμπριελ μόρφασε. «Προχώρα.»

«Ως γνωστόν, κάποτε το σύμπαν ήταν ενωμένο και, μετά, έσπασε–»

«Το οποίο είναι άλλη μια υπόθεση.»

«Για ορισμένους, όχι· το θεωρούν δεδομένο. Όπως έλεγα, λοιπόν,

κάποτε υπήρχε ο Ενιαίος Κόσμος, ο οποίος, κάποια στιγμή, για κάποιο λόγο, θρυμματίστηκε, κι έτσι ζούμε τώρα σ'ένα σύμπαν με πολλές αλληλοσυνδεόμενες, διαφορετικές μεταξύ τους διαστάσεις. Το Πορφυρό Κενό είναι, θα έλεγε κανείς, η πιο αξιοσημείωτη από αυτές, από την άποψη ότι–»

Ο Τάμπριελ κούνησε, βαριεστημένα, το χέρι του. «Προσπερνώντας τους προλόγους…;»

«Βλέπω ότι η υπομονή σου έχει μειωθεί αξιοσημείωτα, αγαπητέ, από–»

«Από το πρωί, σκαρφαλώνω βράχους, εντοπίζω χαμένα Χι επάνω σε χάρτες, μπαίνω σε ερειπωμένους ναούς, αντιμετωπίζω θεούς από μαύρο καπνό, και μετά βαδίζω για ώρες μέσα στα βουνά. Συγχώρεσέ με, αν η υπομονή μου είναι λιγάκι εξαντλημένη, το βράδυ.»

Ο Τιβέριος καθάρισε το λαιμό του. «Καλώς. Το θέμα είναι πως ορισμένοι πιστεύουν ότι η διαίρεση του Ενιαίου Κόσμου ξεκίνησε από εδώ, από τα μέρη όπου τώρα βρίσκεται το Πορφυρό Κενό. Πιστεύουν, δηλαδή, ότι εδώ συνέβη κάποια έκρηξη, ή κάτι παρόμοιο, και το σύμπαν *έσπασε*. Γι'αυτό κιόλας το Πορφυρό Κενό είναι ένας χώρος…» ανασήκωσε τους ώμους, «κενός· και, παρεμπιπτόντως, κανείς δεν ξέρει ακόμα πού τελειώνει.

»Τέλος πάντων, ας μη μακρηγορώ. Ο Θεός ετούτου του νησιού ήταν, κάποτε, μια οντότητα του Ενιαίου Κόσμου. Και, όταν ο Ενιαίος Κόσμος διαιρέθηκε, αυτός επιβίωσε. Υπέστη, όμως, κάποιες ζημιές, η βασικότερη από τις οποίες είναι… κάτι περίεργο που του συνέβη. Από τότε, είναι καταδικασμένος να διαιρείται και να επανενώνεται, σαν να προσπαθεί να μιμηθεί εκείνη την αρχική διαίρεση του σύμπαντος. Αυτή είναι και η υπόθεσή μου.»

«Υπόθεση. Δεν είσαι, δηλαδή, σίγουρος ότι τα πράγματα έχουν έτσι;»

«Δεν είμαι σίγουρος ότι η κατάσταση του Θεού οφείλεται στην αρχική διαίρεση του σύμπαντος. Αλλά *είμαι* σίγουρος ότι ο Θεός διαιρείται και επανενώνεται.»

«Θες να πεις ότι οι δύο λύκοι και το γεράκι μεταμορφώνονται όλοι μαζί σ'ένα άλλο πλάσμα;»

«Δεν είναι πάντα δύο λύκοι και ένα γεράκι. Οι ζωώδεις μορφές διαφέρουν, ύστερα από κάθε διαίρεση.»

«Γι'αυτό, λοιπόν, είχες κάνει όλες εκείνες τις τοιχογραφίες…» είπε ο Τάμπριελ.

«Είδες τις τοιχογραφίες μου, στη Χάντρι'ιγκ;»

«Ναι. Προσπαθούσες να καταλάβεις πώς διαιρείται και πώς επανενώνεται ο Θεός, έτσι;»

«Ακριβώς. Πίστευα ότι θα κατάφερνα να βρω μια λογική σειρά στις μεταλλαγές του.»

«Βρήκες;»

«Όχι ακόμα. Αλλά είμαι σίγουρος ότι υπάρχει.»

Ο Τάμπριελ έβγαλε τον χάρτη του. «Έχω έναν χάρτη εδώ.» Τον έδωσε στον Τιβέριο. «Σου λέει κάτι;»

Εκείνος τον πήρε στα χέρια του και τον άνοιξε. «Φυσικά και μου λέει κάτι. Εγώ τον έφτιαξα.» Ατένισε τον Τάμπριελ παρατηρητικά «Πού τον βρήκες;»

«Δεν έχει σημασία. Εξήγησέ μου, όμως, τι σημαίνουν αυτά τα καταραμένα Χι.»

«Είναι τα μέρη όπου έχει, κατά καιρούς, μεταλλαχτεί ο Θεός. Οι ζωομορφές του συγκεντρώνονται εκεί, καλύπτονται από ένα ενεργειακό κέλυφος, και ενώνονται–»

«Και γίνονται τι; Το έχεις δει;»

«Ναι,» είπε ο Τιβέριος. «Ήμουν αρκετά τυχερός για να το έχω δει. Σ'αυτό εδώ το Χι.» Έδειξε το πρώτο Χ απ'όπου είχε περάσει ο Τάμπριελ: αυτό που βρισκόταν πιο κοντά στη Χάντρι'ιγκ.

«Και τι μορφή είχε πάρει;»

«Ήταν ένα πλάσμα ανάμεσα σε λύκο, γεράκι, και κροκόδειλο.»

«Δυσκολεύομαι να το φανταστώ.»

«Δεν είναι δικό μου το πρόβλημα… Το έχω σκιτσάρει, όμως, αν θες να το δεις.»

«Αργότερα αυτό. Συνέχισε. Τι γίνεται ύστερα; Πώς διαιρείται πάλι;»

«Μετά από μερικές ημέρες,» είπε ο Τιβέριος, «επιστρέφει στο σημείο όπου ενώθηκε, και διαιρείται. Το σώμα του μοιάζει να λιώνει, κι από μέσα βγαίνουν οι ζωομορφές. Το σύνολό τους είναι πάντοτε πέντε, απ'ό,τι έχω υποθέσει, ή τέσσερις· αλλά διαφέρουν κάθε φορά.»

«Και ο Θεός θέλει να σταματήσει αυτή τη διαδικασία διαίρεσης και επανένωσης…»

«Ακριβώς.»

«Δεν καταλαβαίνω. Γιατί διαιρείται, αν δεν το θέλει;»

«Δε νομίζω ότι μπορεί να το ελέγξει,» είπε ο Τιβέριος. «Είναι σαν βιολογική ανάγκη, εικάζω. Όπως όταν πηγαίνεις να αφοδεύσεις. Μπορείς να το καθυστερήσεις, αλλά όχι να το σταματήσεις.»

«Και κάθε πότε συμβαίνει αυτό;»

«Κάθε πενταετία, νομίζω.»

«Δε σου έχει πει ο Θεός;»

«Δε μετράει το χρόνο όπως εμείς.»

«Μάλιστα…» είπε ο Τάμπριελ, ακουμπώντας τους πήχεις του στα γόνατά του. «Και πού σε έχει οδηγήσει η δουλειά σου, μέχρι στιγμής; Πώς πιστεύεις ότι μπορεί να πάψει ο κύκλος διαίρεσης-επανένωσης;»

«Δεν έχω καταλήξει κάπου, ακόμα…» αποκρίθηκε ο Τιβέριος,

στρίβοντας μερικές τρίχες από τα γένια του ανάμεσα στον δείκτη και τον μέσο του δεξιού του χεριού.

«Ναι, μου το είπες αυτό. Εξάλλου, αν είχες καταλήξει κάπου, μάλλον ο Θεός του νησιού δε θα χρειαζόταν να με φέρει εδώ –και, μάλλον, θα είχε αφήσει εμένα και τους στρατιώτες μου να σκοτωθούμε από εκείνη την οντότητα που κατοικούσε στον ερειπωμένο ναό.»

«Ποιον ερειπωμένο ναό;»

Ο Τάμπριελ τού εξήγησε.

«Ο θεός που αναφέρεις ονομάζεται Ζαθ'νάκριβ. Πρέπει κι αυτός να είναι απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου· και, αναμφίβολα, είναι τρελός. Η διαίρεση του σύμπαντος τον τρέλανε.»

«Τέλος πάντων. Εσύ πού έχεις οδηγηθεί από τη δουλειά σου, μέχρι τώρα;» ρώτησε πάλι ο Τάμπριελ.

«Σου είπα, δεν έχω καταλήξει κάπου.»

«Ναι, αλλά τι δρόμο ακολουθείς; Πώς πιστεύεις ότι θα μπορούσε να λυθεί το πρόβλημα του Θεού;»

«Κοίτα…» Ο Τιβέριος ύψωσε τα χέρια, και μετά έπλεξε τα δάχτυλα. «Δεν έχω φτάσει σε κάποιο ακριβές συμπέρασμα. Το θέμα εξακολουθεί να με προβληματίζει…»

«Εν ολίγοις, δεν έχεις την παραμικρή ιδέα,» είπε ο Τάμπριελ.

.13.

Ο Σαντμάρης ακουμπούσε τα χέρια του στην κουπαστή του άνω καταστρώματος του Μακρινού Ταξιδευτή και ατένιζε το πλοίο που ταξίδευε στο Κενό, αρκετή απόσταση από το νησί ώστε να μη φαίνεται μεγαλύτερο από ένα παιχνίδι.

Αλλά δεν ήταν παιχνίδι. Και πιθανώς να ήταν επικίνδυνο. Ο Σαντμάρης σήκωσε ένα ζευγάρι κιάλια, για να το δει καλύτερα. Δεν είχε επάνω στα πανιά του κανένα σύμβολο, ούτε επάνω στα πλευρά του. Και δεν έμοιαζε για εμπορικό σκάφος. Τουλάχιστον, δεν έμοιαζε καθόλου με τα σκάφη που έφευγαν από την Άκρη, για να ταξιδέψουν στις Αιωρούμενες Νήσους. Όχι, αυτό ήταν κάποιο πλοίο των ντόπιων, των ανθρώπων που έμεναν στα νησιά.

Και μου φαίνεται για πειρατικό. Τι άλλο να είναι;

Ο Σαντμάρης μπορούσε να διακρίνει πως στην πρύμνη του πλοίου στεκόταν κάποιος ο οποίος κρατούσε κιάλια, όπως εκείνον. *Και κοιτάζει προς τη μεριά μας. Αναρωτιέμαι αν μας βλέπει ως λεία. Προσπαθεί, άραγε, να κρίνει αν τον συμφέρει να μας επιτεθεί;*

Ο Σαντμάρης είδε το πλοίο –το οποίο, απ'όσο μπορούσε να υπολογίσει, παρά την απόσταση, ήταν μικρότερο από τον Μακρινό Ταξιδευτή– να απομακρύνεται. *Μας έριξαν μια ματιά, αλλά δεν είναι σίγουροι ακόμα ότι θέλουν να μας ορμήσουν.*

Κατέβασε τα κιάλια του.

Ήταν το πρώτο σκάφος αξιόλογου μεγέθους που είχε αντιληφτεί σε τούτα τα μέρη του Κενού, από τότε που ο Πρίγκιπας Τάμπριελ έφερε εκείνον και τους υπόλοιπους στρατιώτες εδώ. Και το περιστατικό τον είχε ανησυχήσει.

Όπως τον ανησυχούσε και το γεγονός ότι είχαν περάσει τέσσερις ημέρες από την αιχμαλωσία του Γεράρδου και των συντρόφων του. Αισθανόταν άβολα όσο τους είχε κρατούμενους, χωρίς να βρίσκεται και ο Πρίγκιπας Τάμπριελ στο σκάφος. Τους φοβόταν, ίσως, όφειλε να παραδεχτεί. Ή, μάλλον, φοβόταν τι μπορεί να έκαναν. Οι αποστάτες ήταν επικίνδυνη φάρα. Ο Σαντμάρης δεν είχε πολλές φορές να κάνει μαζί τους (ευτυχώς), αλλά όσες φορές τούς είχε αντιμετωπίσει αυτή την εντύπωση τού είχαν δώσει.

Ήταν αποφασισμένοι, οι άνθρωποι του είδους τους. Δεν ήταν σαν τους απλούς πολίτες της Άκρης, που μια τυπική έρευνα της οικίας τους, ή μια σωματική έρευνα στο δρόμο, τους τρομοκρατούσε αρκετά για να ξεράσουν όλα όσα ήξεραν, και πολλές φορές κι όσα υποπτεύονταν, επίσης. Όχι, οι αποστάτες

ήταν χειρότεροι κι από τους πιο παρανοϊκούς εγκληματίες· έβλεπαν όποιον υπηρετούσε την Παντοκράτειρα ως εχθρό τους, και ποτέ δεν παραδίνονταν. Τα είχαν βάλει μ'όλο το σύμπαν, οι ανόητοι! Οι παράφρονες! Ακόμα κι ύστερα από βασανιστήρια του σώματος ή του μυαλού, διέθεταν πολύ μεγάλες αντοχές. Δεν έδιναν εύκολα πληροφορίες, ή έδιναν πληροφορίες που παραπληροφορούσαν. Ή δεν ήξεραν παρά μόνο ελάχιστα πράγματα· οι ανώτεροί τους χρησιμοποιούσαν τη λογική «δεν μπορείς να μιλήσεις για ό,τι δεν ξέρεις» πολύ αποτελεσματικά: αρκετοί αποστάτες γνώριζαν μονάχα κομμάτια πληροφοριών, όπως το μέρος μιας αποστολής που είχαν αναλάβει. Έπρεπε κάποιος να πάρει μερικά κομμάτια απ'τον έναν, μερικά κομμάτια απ'τον άλλο, και να τα ενώσει, για να φτιάξει ένα παζλ, που, συνήθως, δεν έβγαζε νόημα!

Ο Σαντμάρης τούς απεχθανόταν. Και δεν τους καταλάβαινε. Δεν καταλάβαινε τον σκοπό που υπηρετούσαν. Τι *πρόβλημα* είχαν αυτοί οι άνθρωποι; Η Παντοκρατορία ήταν καλή για όλους. Φρόντιζε οι άνθρωποι κάθε διάστασης να έχουν τα απαραίτητα· επενέβαινε στα πολιτικά δρώμενα μιας περιοχής, έτσι ώστε οι τοπικοί άρχοντες να μην καταχρώνται την εξουσία τους· καταργούσε ήθη και έθιμα που ήταν επιβλαβή ή άσκοπα· κυνηγούσε καταχθόνιους προσηλυτιστές, όπως τις ιέρειες της Αρτάλης· έδινε προνόμια –όπως και έπρεπε για το κοπιαστικό τους έργο– στους φύλακες του νόμου και της τάξης μέσα στην επικράτειά της (η οποία ήταν, ασφαλώς, ολόκληρο το σύμπαν)· παρακολουθούσε τους δρόμους, για να μη γίνονται παράνομες μετακινήσεις· παρακολουθούσε σπίτια που θεωρούνταν ύποπτα ή επίφοβα, για να αισθάνονται όλοι ασφαλείς· παρακολουθούσε ανθρώπους που κι αυτοί θεωρούνταν ύποπτοι ή ιδιαίτερου ενδιαφέροντος· και, γενικώς, μόνο ένας τρελός ή εγκληματίας θα είχε ποτέ κάτι εναντίον της Παντοκράτειρας.

Και ο Σαντμάρης κρατούσε τώρα πέντε από αυτούς τους παρανοϊκούς μπάσταρδους μέσα στο πλοίο του.

Ωστόσο, δεν ήξερε αν αυτό ήταν που τον ενοχλούσε περισσότερο ή το ίδιο το πλοίο, το οποίο ήταν ζωντανό.

Στην αρχή, δεν ήθελε να το πιστέψει. Το μυαλό του *αρνιόταν* να το πιστέψει.

Ο Πρίγκιπας Τάμπριελ, προτού φύγει για να ταξιδέψει στο εσωτερικό της νήσου, είχε προστάξει τον Σαντμάρη να είναι έτοιμος για τους αποστάτες που, σύντομα, θα έρχονταν.

«Είστε βέβαιος, Υψηλότατε, ότι θα τα καταφέρουν να έρθουν;» τον είχε ρωτήσει εκείνος.

«Είμαι απόλυτα βέβαιος, Υποπλοίαρχε.» Και η απόκρισή του είχε κάνει ένα ρίγος να διαπεράσει τον Σαντμάρη, γιατί

επιβεβαίωνε τους φόβους του για τους αποστάτες –παρανοϊκοί, παράφρονες, και εγκληματικές προσωπικότητες, που είχαν πρόβλημα με τον νόμο, την τάξη, και την εύρυθμη λειτουργία του σύμπαντος.

«Όμως,» είχε προσθέσει ο Τάμπριελ, «μην ανησυχείς: έχω την τέλεια παγίδα γι'αυτούς.»

Ο Σαντμάρης, τότε, περίμενε ν'ακούσει κάποιο ιδιοφυές σχέδιο να βγαίνει από τα χείλη του συζύγου της Παντοκράτειρας, όμως εκείνο που άκουσε ήταν: «Το ίδιο το πλοίο. Τον Μακρινό Ταξιδευτή.»

Και, στη συνέχεια, είχε εξηγήσει στον Σαντμάρη ότι το σκάφος ήταν ζωντανό, ότι κάποια πνευματική οντότητα ενοικούσε εντός του. Αρχικά, εκείνος κοίταζε τον Πρίγκιπα με δυσπιστία, έτσι ο Τάμπριελ πρόσταξε τον Μακρινό Ταξιδευτή να μιλήσει, και ο Μακρινός Ταξιδευτής, πράγματι, *μίλησε*! Χαιρέτησε τον Σαντμάρη, και ένα αλλόκοτο, γωνιώδες πρόσωπο παρουσιάστηκε σε κάθε φινιστρίνι και σε κάθε οθόνη της γέφυρας.

Ο Τάμπριελ είπε στον Ταξιδευτή να πάψει να κάνει φιγούρα και να τρομάζει τον αξιωματικό του, και τα πρόσωπα εξαφανίστηκαν. Ο Πρίγκιπας εξήγησε στον Σαντμάρη, πολύ έντονα, ότι η ύπαρξη του πνεύματος του πλοίου έπρεπε να μείνει κρυφή από το πλήρωμα. «Δε θέλω πανικός να επικρατήσει, ούτε υποθέσεις ν'αρχίσουν να γίνονται για κάτι που δεν έχω ερευνήσει ακόμα όπως θα ήθελα. Κατανοητό, Υποπλοίαρχε;»

«Ασφαλώς, Άρχοντά μου.» Ο Σαντμάρης είχε υποκλιθεί βαθιά, όπως άρμοζε.

Και, φυσικά, δεν είχε πει τίποτα σε κανέναν. Ακόμα και τώρα, κανείς στρατιώτης δεν ήξερε για την ύπαρξη του πνεύματος του πλοίου. Ο Μακρινός Ταξιδευτής, όμως, μιλούσε στον Σαντμάρη, κάπου-κάπου, όταν εκείνος ήταν μόνος, πράγμα που έκανε τα νεύρα του να τσιτώνονται, παρότι, συχνά-πυκνά, έλεγε στον εαυτό του: *Αφού ο Πρίγκιπας Τάμπριελ εμπιστεύεται το πνεύμα, σίγουρα δεν μπορεί νάναι επικίνδυνο για εμάς. Σίγουρα, πρέπει να βρίσκεται υπό τις διαταγές του Πρίγκιπα. Εξάλλου, θα ήταν ποτέ δυνατόν να ισχύει το αντίστροφο με έναν σύζυγο της ίδιας της Παντοκράτειρας; Αλίμονο!*

Παρά ταύτα, ο Σαντμάρης δεν ένιωθε βολικά, που ήταν μέσα σ'ένα ζωντανό σκάφος.

Ούτε ένιωθε βολικά που είχε πέντε τρελούς και εγκληματικούς αποστάτες κοντά του, έστω και κρατούμενους.

Και τώρα, σα να μην έφταναν αυτά, πειρατές είχαν περάσει από τούτα τα μέρη του Κενού, παρατηρώντας το πλοίο –το ζωντανό πλοίο– που του είχε εμπιστευτεί ο Πρίγκιπας Τάμπριελ.

Ένας μεγάλος σιδερένιος κρίκος είχε αρχίσει να σφίγγει το

στήθος του Σαντμάρη.

* * *

Από το λιγοστό φαγητό που έφερναν στην καμπίνα του –στη φυλακή του, μάλλον–, ο Γεράρδος έκρινε ότι τέσσερις ημέρες πρέπει να είχαν περάσει από τη νύχτα της αιχμαλωσίας του.

Κι ακόμα κανείς δεν είχε έρθει για να τον ανακρίνει. Ούτε καν για να του μιλήσει. Απορούσε για ποιο λόγο τον κρατούσαν εδώ. Λογικά, οι δεσμοφύλακές του ήταν πράκτορες της Παντοκράτειρας, που έψαχναν κι αυτοί το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου σ'ετούτη την Αιωρούμενη Νήσο· δεν ήθελαν, λοιπόν, να μάθουν τι ήξερε; Δεν ήθελαν να πάρουν ό,τι πληροφορίες είχε; Γιατί καθυστερούσαν;

Και πού ήταν αυτός ο Σάλ'ντραχ του Μακρινού Ταξιδευτή; Το πνεύμα είχε πει ότι θα ερχόταν να του μιλήσει, όταν ήταν ώρα.

«Μακρινέ Ταξιδευτή!» φώναξε ο Γεράρδος, γι'ακόμα μια φορά. «Θα μου μιλήσει ποτέ ο Σάλ'ντραχ σου;» Το πλοίο, κατά κανόνα, δεν του απαντούσε· του είχε απαντήσει μονάχα όταν τον είχαν πρωτοβάλει στο κελί του.

Τώρα, όμως, παραδόξως:

—Ο ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΔΩ…

«Και πού είναι;»

Το γωνιώδες πρόσωπο του Μακρινού Ταξιδευτή παρουσιάστηκε επάνω στον τοίχο· τα μάτια του γυάλιζαν. —ΤΙ ΞΕΡΕΙΣ ΓΙ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΝΗΣΙ, ΓΕΡΑΡΔΕ;

«Έφτασε, λοιπόν, η ώρα της ανάκρισης;» Ο Γεράρδος ανασηκώθηκε πάνω στο στενό του κρεβάτι, όπου ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, και κάθισε στην άκρη, ακουμπώντας τα χέρια του στα γόνατά του. «Κι εσύ θα είσαι ο ανακριτής μου;»

—ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΗ.

«Τι είναι, τότε; Δεν απαντάς στις δικές μου ερωτήσεις, αλλά θέλεις μόνο εγώ ν'απαντώ στις δικές σου.»

—ΠΟΛΥ ΕΞΥΠΝΟ, ΓΕΡΑΡΔΕ. ΠΟΛΥ… ΡΗΤΟΡΙΚΟ.

Ο Γεράρδος γέλασε, κοφτά. «Δε βλέπω τίποτα το ρητορικό στην ερώτησή μου, 'Πού είναι ο Σάλ'ντραχ σου;'»

—ΡΗΤΟΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙ. ΄Η, ΜΑΛΛΟΝ, ΑΠΛΑ ΠΑΙΖΕΙΣ ΜΕ ΤΙΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΡΑ· ΟΧΙ ΚΑΙ ΤΟΣΟ ΕΞΥΠΝΟ.

«Εκτός απ'το να σχολιάζεις τον τρόπο που μιλάω, έχεις τίποτ'άλλο να πεις;»

—ΣΟΥ ΕΚΑΝΑ ΗΔΗ ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΗ: ΤΙ ΞΕΡΕΙΣ ΓΙ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΝΗΣΙ;

«Είμαι υποχρεωμένος ν'απαντήσω; Θα στείλεις μέσα τους στρατιώτες σου να με ξυλοκοπήσουν, αν δεν το κάνω;»

—ΕΧΕΙΣ ΝΑ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙΣ ΚΑΠΟΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΛΥΣΗ;

«Μια απάντηση για μια απάντηση. Αγοράζεις πληροφορίες πληρώνοντας με πληροφορίες.»

—ΔΙΚΑΙΟ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ. ΤΙ ΞΕΡΕΙΣ, ΕΠΟΜΕΝΩΣ, ΓΙΑ ΤΟ ΝΗΣΙ;

«Πού είναι ο Σάλ’ντραχ σου;»

—ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ.

«Δεν ξέρω τίποτα για το νησί, εκτός απ’το ότι κάποιο απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου υποτίθεται πως βρίσκεται κάπου εδώ.»

—ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙ;

«Ποιος είναι ο Σάλ’ντραχ σου;»

—ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΑΜΠΡΙΕΛ.

Όπως το *φοβόμουν*. «Δεν έχω ιδέα –ούτε εγώ, ούτε οι σύντροφοί μου– τι μπορεί να είναι το απομεινάρι. Είχαμε μόνο έναν χάρτη στην κατοχή μας, τον οποίο, αναμφίβολα, τώρα έχετε εσείς στην κατοχή σας.»

—ΝΑΙ. ΑΛΛΑ ΚΛΕΒΕΙΣ, ΓΕΡΑΡΔΕ· ΑΥΤΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΗ.

«Γιατί δεν είναι;»

—ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΑΠΑΝΤΑΣ ΣΤΟ ΠΡΟΦΑΝΕΣ: ΤΙ ΗΤΑΝ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΚΑΝΕ, ΕΞΑΡΧΗΣ, ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΟΤΙ ΚΑΠΟΙΟ ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙ ΤΟΥ ΕΝΙΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΔΩ. ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΕΦΤΙΑΞΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΗ ΜΕ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΧΙ;

«Ένας εξερευνητής από την Απολλώνια, απ’όσο ξέρω. Ονομάζεται Τιβέριος. Και φημολογείται πως χάθηκε σ’ετούτο το νησί· κανείς δεν έχει επικοινωνήσει μαζί του, εδώ και πολύ καιρό. Μονάχα τον χάρτη έχει στείλει, τίποτ’άλλο.

»Γιατί έχει πάει ο Σάλ’ντραχ σου στο εσωτερικό του νησιού; Ψάχνει τυχαία για το απομεινάρι;»

—ΑΝ ΑΠΑΝΤΗΣΩ Σ’ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΡΩΤΗΣΗ, ΤΙ ΘΑ ΜΟΥ ΠΕΙΣ ΕΣΥ ΠΟΥ ΝΑ ΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ;

«Η ερώτησή μου είναι η πληρωμή για την απάντηση που μόλις σου έδωσα.»

—ΚΑΝΕΙΣ ΛΑΘΟΣ.

«Δεν ήμουν υποχρεωμένος να σου πω ποιος έφτιαξε τον χάρτη. Ρώτησες μόνο Τι είναι το *απομεινάρι*, και η απάντηση σ’αυτό είναι, ουσιαστικά, Δεν *ξέρω*. Τα υπόλοιπα είναι προεκτάσεις.»

—ΠΑΙΖΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΞΑΝΑ, ΓΕΡΑΡΔΕ. ΑΛΛΑ, ΕΣΤΩ, ΘΑ ΣΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΩ: Ο ΣΑΛ’ΝΤΡΑΧ ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΨΑΧΝΕΙ ΤΥΧΑΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙ. ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟΝ ΧΑΡΤΗ ΣΑΣ.

«Τον χάρτη μας; Μα, είπες ότι δεν είναι εδώ. Ή, μήπως, ήταν όταν μας αιχμαλωτίσατε; Αλλά, αν ήταν, θα έφευγε αμέσως, χωρίς ούτε καν να μας ανακρίνει; Δεν είναι λογικό. Δε μου τα λες καλά, Ταξιδευτή. Κάτι κρύβεις.»

—ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ ΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΠΟΥ ΖΗΤΑΣ Ν’ΑΓΟΡΑΣΕΙΣ, ΓΕΡΑΡΔΕ, ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΟ· ΕΧΕΙΣ ΑΡΚΕΤΟ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟ ΝΟΜΙΣΜΑ;

«Τι θες να μάθεις;»

—ΕΙΜΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ ΠΩΣ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟ ΞΕΡΕΙΣ.

Ο Γεράρδος ορθώθηκε, συνοφρυωμένος και ατενίζοντας το ανέκφραστο, γωνιώδες πρόσωπο στον τοίχο.

Ανέκφραστο, ναι. Αλλά θα ορκιζόταν ότι μπορούσε να διακρίνει

προβληματισμό στη φωνή του. Για κάποιο λόγο, ο Μακρινός Ταξιδευτής τού έδινε την εντύπωση ότι δυσανασχετούσε.

«Δεν είναι τυχαίο που αποφάσισες να μου μιλήσεις. Έτσι δεν είναι;»

—ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΑΥΤΟ, ΓΕΡΑΡΔΕ;

«Πες το ένστικτο. Έχω άδικο;»

—ΟΧΙ.

Ο Γεράρδος σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Αν μου μιλούσες πιο ανοιχτά, ίσως θα μπορούσαμε να διαπραγματευτούμε καλύτερα.»

—ΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΙΠΕΙΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ. Το πρόσωπο φάνηκε να βουλιάζει μες στον τοίχο. Χάθηκε.

Το ζητούμενο; σκέφτηκε ο Γεράρδος. Ποιο είναι το ζητούμενο;

* * *

Με το φαγητό, οι φρουροί δεν τους έφερναν μαχαιριά, ούτε πιρούνια, ούτε καν κουτάλια. Τους άφηναν να φάνε με τα χέρια, ή να πιουν τον χυλό από το μπολ, σαν ζώα. Και, μάλλον, δεν ήταν μόνο θέμα ασφάλειας· ίσως να το έκαναν και για να τους υποβάλλουν σε μια κατάσταση κατωτερότητας.

Η Αλκυόνη, ωστόσο, δεν ενδιαφερόταν τώρα γι’αυτά. Δεν την ενδιέφερε αν έτρωγε με τα χέρια, ή αν έπινε το χυλό της από το μπολ. Την ενδιέφερε, όμως, που δεν μπορούσε ν’ακούσει τους Ανέμους. Η στέρηση την τρέλαινε. Δεν την άφηνε να ησυχάσει. Δεν την άφηνε να κοιμηθεί.

Τι της είχαν κάνει;

Πώς είχαν παρεμποδίσει τις αισθήσεις της; Ακόμα κι οι Ανεμοπομποί της είχαν πάψει να πάλλονται.

Και δεν μπορεί να εξακολουθούσε να βρίσκεται υπό την επήρεια κάποιου φαρμάκου. Είχε να φάει –και να πιει– δύο ολόκληρες ημέρες, για να διαπιστώσει αν της έβαζαν, κάπως, το φάρμακο στο φαγητό της (παρότι το φαγητό δεν ερχόταν αποκλειστικά για εκείνη, αλλά προοριζόταν για όλους τους κρατούμενους στο αμπάρι). Και το συμπέρασμα ήταν πως, όχι, το φάρμακο δεν της το έβαζαν στο φαγητό.

Και, βασικά, δεν της το έβαζαν πουθενά.

Λογικά, δεν είχαν τρόπο να το ανανεώνουν. Κανέναν τρόπο.

Εκτός αν της το έδωσαν μόνο μία φορά κι αυτό ήταν αρκετό. Μα, αν τούτη η περίπτωση αλήθευε, τότε την είχαν ποτίσει με κάποια ουσία –για την οποία εκείνη δεν είχε καμία ιδέα– που είχε καταστρέψει την αίσθησή της των Ανέμων. Και πώς μπορούσαν να κάνουν αυτή την αίσθηση να επιστρέψει; Μάλλον, ήταν αδύνατον. Και γιατί να τους ένοιαζε, εξάλλου;

Η Αλκυόνη δεν κατάφερνε να βγάλει ένα ικανοποιητικό

συμπέρασμα. Δεν καταλάβαινε τι ακριβώς της είχαν κάνει. Αυτοί οι άνθρωποι, όποιοι κι αν ήταν –πράκτορες της Παντοκράτειρας, όπως φαινόταν–, ήξεραν πολύ περισσότερα από εκείνη για τους Ανεμοσκόπους.

Την είχαν καταστρέψει.

Και δε νόμιζε ότι άξιζε πλέον να ζει. Όχι έτσι· όχι χωρίς τη μουσική των Ανέμων.

Στο φαγητό που έφερναν οι φρουροί στους κρατούμενους δεν υπήρχαν κοφτερά εργαλεία, αλλά η Αλκυόνη έψαξε στις γωνίες του αμπαριού και, τελικά, βρήκε ένα κομμάτι σίδερο, αρκετά μυτερό για να κάνει εκείνο που ήθελε. Να δώσει τέλος.

Σφίγγοντας το μεταλλικό θραύσμα ανάμεσα στα δάχτυλα του δεξιού της χεριού, το ύψωσε πάνω απ'τον καρπό του αριστερού.

Γνώριζε ακριβώς πώς να κόψει τις φλέβες της. Έπρεπε να πιέσει την αιχμή του σίδερου βαθιά μέσα στη σάρκα της, και με δύναμη. Και τότε ένας δυνατός πίδακας θα πεταγόταν, και δε θ'αργούσε να πεθάνει… και ίσως να γινόταν ένα με τους Ανέμους, ίσως να παρέσερναν την ψυχή της στο Κενό, για να τους ακούει για πάντα· ίσως αυτή να ήταν η απάντηση, σε όλα.

Η Αλκυόνη πήρε μια βαθιά ανάσα. Έκλεισε τα βλέφαρα.

Νύσταζε, από τόσο καιρό που είχε να κοιμηθεί. Αλλά, σύντομα, θα κοιμόταν. Και θα ξεκουραζόταν.

Κατέβασε το σίδερο προς τον αριστερό της καρπό–

Κι αισθάνθηκε μια ξαφνική πίεση στον δεξή καρπό.

Τα μάτια της άνοιξαν. Είδε τον Βενμίλιο να την κοιτάζει.

«Δεν υπάρχει λόγος γι'αυτό. Δε θα μείνουμε δω για πάντα,» της είπε, σφίγγοντας το χέρι της που έσφιγγε το σίδερο.

«Δεν καταλαβαίνεις,» αποκρίθηκε η Αλκυόνη.

«Καταλαβαίνω. Αλλά μη φοβάσαι· θα–»

«Δεν καταλαβαίνεις!» γρύλισε η Αλκυόνη, κι έκανε να τραβήξει το χέρι της από τη λαβή του· ο Βενμίλιος, όμως, την κρατούσε γερά. «Άσε με!» Η όρασή της ήταν θολωμένη τώρα από δάκρυα.

«Δε θα σ'αφήσω να πεθάνεις έτσι–»

«*Είμαι ήδη νεκρή!*» ούρλιαξε η Αλκυόνη, και το ουρλιαχτό της αντήχησε σ'όλο το αμπάρι, κάνοντας τους συγκρατούμενούς της να στρέψουν τα βλέμματά τους επάνω της.

«Δεν ξέρεις τι λες–»

Η Κυράλη φώναξε: «Τι σε νοιάζει, ρε Βενμίλιε; Άστη να κόψει το λαιμό της!»

«Ίσως το πτώμα της νάναι και καλός αντιπερισπασμός, για να μπουν μέσα οι φρουροί και να τους πιάσουμε στις γρήγορες!» πρόσθεσε ο Ρίβης.

«Σκασμός, βρομόσκυλα!» γρύλισε ο Βενμίλιος, και η Αλκυόνη αισθάνθηκε το μεγάλο και σκληρό, γεμάτο κάλους χέρι του να

σφίγγει δυνατότερα τον καρπό της. Κάνοντάς τη να πονέσει. Πολύ.

Η Ανεμοσκόπος ούρλιαξε, και τα δάχτυλά της άνοιξαν, ακούσια, αφήνοντας το σίδερο να πέσει.

Ο Βενμίλιος την ελευθέρωσε· και, με το μηχανικό του πόδι, κλότσησε το αιχμηρό θραύσμα μακριά, μες στις πυκνές σκιές του αμπαριού.

Η Αλκυόνη κουλουριάστηκε στο πάτωμα, κλαίγοντας και ουρλιάζοντας.

* * *

Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας εξακολουθούσαν να τον κρατάνε ναρκωμένο. Ερχόταν, κάθε οκτώ ώρες, ένας στρατιώτης στο κελί του και του έκανε την ανάλογη ένεση, γιατί ο μάγος ήταν πολύ επικίνδυνος για να τον αφήσουν ξύπνιο. Συγχρόνως, του είχαν περάσει κι έναν ορό στο χέρι, αφού κάπως έπρεπε να τον ταΐζουν· ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης τούς είχε πει ότι τους συγκεκριμένους κρατούμενους ο Πρίγκιπας Τάμπριελ τούς ήθελε για να πάρει πληροφορίες, κι επομένως δεν μπορούσαν να σκοτώσουν κανέναν τους, ούτε να τον αφήσουν να πεθάνει από ασιτία.

* * *

Ο Σέλιρ βρίσκεται χαμένος στο σύμπαν της νόησής του, μη γνωρίζοντας πόσος χρόνος έχει περάσει στο εξωτερικό σύμπαν. Το σώμα του το έχει σχεδόν ξεχάσει, καθώς δεν αισθάνεται καμία ανταπόκριση από εκεί. Μονάχα στο βάθος του πνεύματός του βρίσκει ελευθερία. Ελευθερία σκέψης, τουλάχιστον.

Τον γίγαντα τον βλέπει συχνά κοντά στα σύνορα του προσωπικού του κόσμου, μισοκρυμμένο πίσω από μια γκρίζα κουρτίνα. Τον παρατηρεί, κάπου-κάπου, προσπαθώντας ίσως έτσι να μάθει κάτι, μα, μέχρι στιγμής, έχει μάθει ελάχιστα. Ο γίγαντας, υποπτεύεται ο Σέλιρ, το καταλαβαίνει όταν τον κοιτάζουν, ασχέτως αν το δείχνει ή όχι.

Αλλά ο Σέλιρ γίνεται ολοένα και καλύτερος σ'αυτό το παιχνίδι. Κρύβεται στις ομίχλες του προσωπικού του κόσμου και παρακολουθεί. Ελπίζοντας κάθε φορά ότι, αυτή τη φορά, θα το κάνει χωρίς να γίνει αντιληπτός.

Και τώρα, βλέπει τον γίγαντα να συζητά με μια άλλη, απόμακρη μορφή. Μια σκιά. Η κουβέντα του πρέπει να τον κρατά απασχολημένο, γιατί ο Σέλιρ έχει την αίσθηση πως δεν τον έχει καταλάβει. Έτσι, ο μάγος παρακολουθεί, και αφουγκράζεται. Λίγα, όμως, καταφέρνει να κρυφακούσει.

Ωστόσο, είναι αρκετά για να φτάσει σ'ένα συμπέρασμα: Ο Μακρινός Ταξιδευτής μιλά με τον Γεράρδο. Και κάτι τον απασχολεί.

* * *

Οι φρουροί άνοιξαν την πόρτα με πάταγο και κατέβηκαν στο αμπάρι, οπλισμένοι με πιστόλια και τουφέκια, απασφαλισμένα και υψωμένα.

Το πρώην πλήρωμα του Γεράρδου τούς ατένιζε με μάτια στενεμένα και δόντια σφιγμένα. Ο Σκρά'ηγκεμ είχε δύο από τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του, ενώ τ'άλλα δύο σχημάτιζαν γροθιές. Οι κεραίες του έκαναν, νευρικά, πέρα-δώθε.

«Ποιος από σας ουρλιάζει έτσι;» γκάριξε ένας από τους φρουρούς.

«Αυτή εκεί.» Η Κυράλη έδειξε την Αλκυόνη, που ήταν κουλουριασμένη σε μια γωνία. «Είναι τρελή– *Ααα!*» Ο Βενμίλιος τη χαστούκισε, δυνατά, σωριάζοντάς τη στο πάτωμα· εκείνη στράφηκε, ρίχνοντάς του ένα οργισμένο βλέμμα.

Ο Μηχανοκράτης την αγνόησε. Είπε στον άντρα που είχε μιλήσει και που φαινόταν γι'αρχηγός των φρουρών: «Η κοπέλα είναι ταραγμένη· θα ηρεμήσει σε λίγο.»

Ο αρχηγός των φρουρών έκανε νόημα σε δύο δικούς του –έναν άντρα και μια γυναίκα– να πλησιάσουν την Αλκυόνη.

«Τώρα!» ψιθύρισε ο Ρίβης, πίσω από τους υπόλοιπους. «Τώρα είναι η ευκαιρία μας. Τους ορμάμε, τους τσακίζουμε τα κόκαλα, και είμαστε ελεύθεροι–»

«*Σκασμός, χοντροκέφαλε!*» σύριξε ο Σκρά'ηγκεμ, ζυγώνοντάς τον. «*Σκασμός!*»

Οι δύο φρουροί είχαν πλησιάσει την Αλκυόνη. Ο άντρας έμεινε όρθιος, σημαδεύοντάς την με το πιστόλι του. Η γυναίκα γονάτισε στο ένα γόνατο πλάι της και την έπιασε απ'τον ώμο, ταρακουνώντας την και λέγοντάς της κάτι που το πρώην πλήρωμα του Γεράρδου δεν μπορούσε ν'ακούσει. Η Αλκυόνη εξακολούθησε να κλαίει και να ουρλιάζει.

Η φρουρός ορθώθηκε και, μαζί με τον συνάδελφό της, επέστρεψαν κοντά στον αρχηγό τους. «Δε φαίνεται τραυματισμένη,» ανέφερε. «Σοκαρισμένη φαίνεται. Ίσως, της χρειάζονται ηρεμιστικά.»

Ο αρχηγός τούς έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν, και βγήκαν απ'το αμπάρι, κλείνοντας.

* * *

Ο Σαντμάρης, βρισκόμενος στη γέφυρα, κοίταζε την οθόνη που έδειχνε το αμπάρι με τους κρατούμενους από το πλήρωμα της Ανεμομάχης· και τώρα περίμενε τους στρατιώτες του να έρθουν και να του αναφέρουν.

Όταν ήρθαν, τους ρώτησε τι είχαν παρατηρήσει, κι εκείνοι αποκρίθηκαν πως η γυναίκα που ούρλιαζε δε φαινόταν

χτυπημένη. Οι φωνές της, μάλλον, προέρχονταν από κάποιο πρόσφατο σοκ που είχε υποστεί. Ίσως, αν της έδιναν ηρεμιστικά, να τη βοηθούσαν.

Ο Σαντμάρης τούς έδιωξε.

Τα ουρλιαχτά της Αλκυόνης έφταναν ώς εδώ πάνω, στη γέφυρα. Αντηχούσαν μες στο πλοίο. Και πιθανώς να χειροτέρευαν. Ο Πρίγκιπας Τάμπριελ τον είχε προειδοποιήσει ότι η Ανεμοσκόπος δε θ'άντεχε τη στέρηση για πολύ· θα έκανε σπασμωδικές ενέργειες.

Και καλύτερα ο Πρίγκιπας να ήταν τώρα εδώ. Εκείνος *θα* ήξερε *ακριβώς τι να* κάνει. Ο Σαντμάρης αναρωτήθηκε πόσο ακόμα θ'αργούσε. Πόσο ακόμα θα έμενε στο εσωτερικό αυτού του καταραμένου νησιού.

Όσο πιο γρήγορα ερχόταν, τόσο το καλύτερο. Θα έθετε τα πράγματα υπό έλεγχο. Ο Σαντμάρης δεν ήταν βέβαιος για το πώς όφειλε να χειριστεί την κατάσταση. Επιπλέον, φοβόταν τους κρατούμενους αποστάτες.

Κι αν οι πειρατές που είχαν περάσει σήμερα κοντά από τον Μακρινό Ταξιδευτή αποφάσιζαν να επιτεθούν;

Άλλο ένα πρόβλημα.

—ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΩ, ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΕ;

Ο Σαντμάρης τινάχτηκε. Η παράξενη φωνή του σκάφους είχε ακουστεί ξαφνικά, χωρίς προειδοποίηση. Όπως πάντα.

«Δεν ξέρω. Θα μπορούσες; Τι προτείνεις να γίνει με την Ανεμοσκόπο που ωρύεται; Τι προτείνεις να γίνει με τους πειρατές; Και πού είναι ο Πρίγκιπας; Τι τον καθυστερεί;»

—ΝΑΙ, ΚΙ ΕΓΩ ΑΝΑΡΩΤΙΕΜΑΙ…

«Τι αναρωτιέσαι;»

—ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΣΤΟΝ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ. ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ ΟΤΙ… ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ΚΙΝΔΥΝΟ.

Τα μάτια του Σαντμάρη στένεψαν. «Κίνδυνο; Τι κίνδυνο;» Μόνο *αυτό μού έλειπε τώρα!*

—ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ ΕΠΑΚΡΙΒΩΣ. ΑΛΛΑ ΤΟ ΝΙΩΘΩ. ΥΠΑΡΧΕΙ, ΟΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ, ΕΝΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΔΕΣΜΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

Ο Σαντμάρης η αλήθεια ήταν πως *δεν* καταλάβαινε. Δεν καταλάβαινε καθόλου. Και δεν είχε την παραμικρή ιδέα γιατί το πλοίο αποκαλούσε τον Πρίγκιπα Τάμπριελ *Σάλ'ντραχ*. Τι σήμαινε αυτή η λέξη; Αφέντης; Αρχηγός; Διοικητής; Καπετάνιος; Κάτι τέτοιο πρέπει να σήμαινε, δεν μπορεί…

«Πού βρίσκεται ο Πρίγκιπας; Μπορείς να μου δείξεις πάνω στο χάρτη;» Ο Σαντμάρης πάτησε ένα πλήκτρο, και στην οθόνη εμπρός του παρουσιάστηκε ο χάρτης της Αιωρούμενης Νήσου Φελ'κρίβ.

—ΔΥΣΤΥΧΩΣ, ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟ, ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΕ. Ο ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΠΑΝΩ ΤΟΥ ΚΑΠΟΙΟΝ ΠΟΜΠΟ, ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΝΑ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΕΝΤΟΠΙΣΩ

ΜΕ ΤΑ ΑΝΙΧΝΕΥΤΙΚΑ ΜΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ.

«Τότε, πώς ξέρεις ότι κινδυνεύει;» σχεδόν γρύλισε ο Σαντμάρης, εκνευρισμένος με τούτο το καταραμένο πνεύμα. Του έκανε πλάκα;

—ΣΟΥ ΕΞΗΓΗΣΑ, ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΕ: ΤΟ ΝΙΩΘΩ.

«Δεν πιστεύω στα προαισθήματα, πλοίο! Ούτε πιστεύω σ'αυτούς που λένε ότι… *νιώθουν* πως κάτι δεν πάει καλ–»

—ΜΗΝ ΕΙΣΑΙ ΑΝΟΗΤΟΣ, ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΕ. ΔΕΝ ΜΙΛΑΩ ΠΟΤΕ ΜΕ ΑΟΡΙΣΤΙΕΣ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΤΗΤΕΣ. ΜΙΛΑΩ ΜΕ ΔΕΔΟΜΕΝΑ–

«Και τι δεδομένα έχεις τώρα; Μου λες ότι το *νιώθεις*, αυτό δε μου λες;»

—ΝΑΙ. ΓΙΑΤΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ, ΑΣΦΑΛΩΣ!

Ο Σαντμάρης αναστέναξε. «Τι προτείνεις;»

—ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΑΠΟΙΑ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΑ ΚΑΝΩ, ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ.

«Είσαι, όμως, σίγουρος ότι ο Πρίγκιπας Τάμπριελ διατρέχει κίνδυνο.»

—ΝΑΙ, ΚΑΠΟΙΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟ.

«Πρέπει να βιαστώ, δηλαδή;»

—ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ.

* * *

Κάποιος –ή, μάλλον, κάποια· γυναικείες πρέπει να ήταν οι φωνές– ούρλιαζε, και τα ουρλιαχτά της αντηχούσαν μέσα στο σκάφος.

Ο Βατράνος τα άκουγε, καθισμένος στο στενό κρεβάτι της καμπίνας του. Σηκώθηκε και πλησίασε την πόρτα, ακουμπώντας το αφτί του επάνω στην επιφάνειά της.

Τι σκατά γίνεται εκεί έξω;

Κάποια φασαρία, ίσως; Κάτι που μπορούσε να βοηθήσει εκείνον και τους άλλους να δραπετεύσουν;

Ο Βατράνος δεν ήταν βέβαιος, γιατί, εκτός από τα ουρλιαχτά της γυναίκας, δεν ακουγόταν τίποτ'άλλο. Δεν ακούγονταν, για παράδειγμα, ποδοβολητά ή πυροβολισμοί.

Μπορεί να τη βασανίζουν, όποια κι αν είναι. Για να τους δώσει πληροφορίες.

Και τότε πέρασε απ'το νου του ότι τα ουρλιαχτά που άκουγε ίσως να έβγαιναν από το στόμα της Θεώνης, ή της Ιωάννας. *Ίσως να τις βασανίζουν, για να μάθουν τι ξέρουμε.*

Κι αν είναι έτσι, σύντομα θάρθει κι η σειρά μου.

Πρέπει να κάνω κάτι! Πρέπει να κάνω κάτι για να μας πάρω όλους από εδώ.

Όμως κανένα σχέδιο που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει καλό δεν ερχόταν στο μυαλό του.

Και είναι κι αυτό το καταραμένο πλοίο, που μας παρακολουθεί…

* * *

Ο Σαντμάρης πρόσταξε τους στρατιώτες του να πάνε να φωνάξουν τον Μεγάλο Κοινωνό Φάμπροον, και περίμενε στο άνω κατάστρωμα του Μακρινού Ταξιδευτή.

Μετά από αρκετή ώρα, και ενώ είχε προ πολλού περάσει το μεσημέρι, ο Μέγας Κοινωνός παρουσιάστηκε. Φορούσε, ως συνήθως, τον πορφυρό του χιτώνα με τα μαύρα κεντήματα και τον πράσινό του μανδύα με το πορφυρό σιρίτι. Τα κόκκινα μάτια του φανέρωναν ότι δε χαιρόταν που ξανάβλεπε τον Υποπλοίαρχο του Μακρινού Ταξιδευτή.

Ετούτη ήταν η δεύτερη φορά που ο Σαντμάρης θα μιλούσε με τον Φάμπροον. Την πρώτη φορά που του είχε μιλήσει ήταν μόλις είχε φύγει ο Πρίγκιπας Τάμπριελ από το πλοίο και την πόλη. Είχε εξηγήσει στον Μεγάλο Κοινωνό ότι έπρεπε να προστάξει τους πολίτες του να μη βγαίνουν απ'τα σπίτια τους για να προϋπαντούν κανέναν που έφτανε στο λιμάνι. Τις αφίξεις θα τις αναλάμβαναν εκείνος και οι στρατιώτες του. Ήταν πολύ σημαντικό, και υπήρχε καλός λόγος που γινόταν, είχε τονίσει στον Μεγάλο Κοινωνό. Αλλά δεν του είχε εξηγήσει αναλυτικά το σχέδιο του Τάμπριελ. Εξάλλου, δε χρειαζόταν να ξέρει ούτε για τον Γεράρδο ούτε για τον Μακρινό Ταξιδευτή. Ο Πρίγκιπας πόνταρε ότι ο Γεράρδος, ερχόμενος και βλέποντας το λιμάνι άδειο, θα πρόσεχε αμέσως το παλιό του σκάφος και θα πήγαινε σ'αυτό· κι εκεί, ο Μακρινός Ταξιδευτής και οι στρατιώτες του Σαντμάρη θα παγίδευαν εκείνον και τους συντρόφους του.

Και το σχέδιο είχε, φυσικά, πετύχει. Αν και, τελικά, οι διαταγές να μην προϋπαντούν οι ντόπιοι κανέναν νεόφερτο ναυτικό δεν αποδείχτηκαν απαραίτητες· οι αποστάτες έφτασαν μέσα σε μια θύελλα Ανέμων, κατά την οποία, έτσι κι αλλιώς, οι πάντες ήταν κλεισμένοι στα σπίτια τους.

Ωστόσο, του Μεγάλου Κοινωνού Φάμπροον δεν του είχε αρέσει καθόλου η διαταγή που του είχε δώσει ο Σαντμάρης, πράγμα το οποίο ακόμα φαινόταν στην όψη του.

Και δεν πρέπει να ήταν η *φύση* της διαταγής που τον είχε ενοχλήσει· εξάλλου, η Χάντρι'ιγκ δεν ήταν, δα, και καμια μεγάλη πόλη-λιμάνι, για ν'ανησυχεί μήπως παρεμποδιστεί το εμπόριό της. Εκείνο που είχε ενοχλήσει τον Μεγάλο Κοινωνό ήταν το γεγονός ότι είχε *λάβει* διαταγή.

«Ο Καπετάνιος σου δεν μου ανέφερε ότι θα έπρεπε να κάνουμε κάτι τέτοιο, Υποπλοίαρχε Σαντμάρη,» είχε πει, έντονα.

«Ο Καπετάνιος δεν είχε το χρόνο. Με άφησε, όμως, στη θέση του. Ως αντικαταστάτη,» είχε αποκριθεί ο Σαντμάρης. «Επομένως, όπως καταλαβαίνεις, ό,τι διαταγή έρχεται από εμένα είναι σαν να έρχεται από εκείνον.»

Ο Φάμπροον είχε το θράσος να συνοφρυωθεί, σα να μην ήταν υποτελής της Παντοκρατορίας. «Κι αν αρνηθώ να υπακούσω στη… διαταγή σου, Υποπλοίαρχε;»

«Θα με αναγκάσεις να κάνω στη μικρή σου πόλη πράγματα που δε θα επιθυμούσα. Ούτε εγώ, ούτε ο Καπετάνιος, ούτε η Ύψιστη Παντοκράτειρα.»

Ο Φάμπροον τού είχε, τότε, στρέψει την πλάτη, βαδίζοντας προς τη ράμπα του καταστρώματος.

«Η απάντησή σου, Μέγα Κοινωνέ;»

«Θα γίνει όπως θέλεις,» είχε πει ο Φάμπροον, δίχως να γυρίσει να τον κοιτάξει.

Τώρα, όμως, στεκόταν και πάλι μπροστά του, και τον κοιτούσε. Και τα κόκκινά του μάτια δεν έκρυβαν το μίσος του.

Ανόητε γέρο, σκέφτηκε ο Σαντμάρης, *ποιος νομίζεις ότι είσαι; Επειδή σε σέβονται κάτι προληπτικοί ημιάγριοι στα πέρατα του σύμπαντος, θεωρείς τον εαυτό σου βασιλιά;* «Μέγα Κοινωνέ, καλωσόρισες. Ελπίζω να είσαι καλά.»

«Ποιος ο λόγος που με… κάλεσες εδώ, Υποπλοίαρχε;»

Κατευθείαν στο ψητό! Ο Μέγας Κοινωνός δε χάνει χρόνο. «Κατ'αρχήν, θα ήθελα να σε ενημερώσω πως δεν υπάρχει πλέον λόγος να μην προϋπαντούν οι πολίτες σου τους ταξιδευτές που φτάνουν στη Χάντρι'ιγκ.» *Όχι πως έρχεται και κανένας εδώ πέρα.* Όλες τις μέρες που βρισκόταν ο Σαντμάρης στο λιμάνι, μονάχα οι αποστάτες είχαν έρθει· κι αυτοί δεν είχαν έρθει ακριβώς στο λιμάνι: η θύελλα τούς είχε πετάξει παραδίπλα, στις ακτές.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου, Υποπλοίαρχε.»

Με ειρωνεύεται, ο ξιπασμένος κωλόγερος; Δεν πειράζει· άστον να λέει ό,τι θέλει, αρκεί να κάνει αυτά που τον προστάζω.

«Θα ήταν υπερβολικό να ρωτήσω ποιος ο λόγος αυτού του έκτακτου μέτρου;» συνέχισε ο Φάμπροον.

«Περιμέναμε κάποιους παρανόμους, Μέγα Κοινωνέ.»

«Και ήρθαν;»

«Ήρθαν.»

«Μέσα στη θύελλα;»

Ο Σαντμάρης άφησε ένα μικρό, στραβό μειδίαμα να χαράξει το πρόσωπό του. «Βλέπω, είσαι καλύτερα ενημερωμένος απ'ό,τι πίστευα.»

«Όταν πέντε άγνωστοι μπαίνουν στην πόλη μου, Υποπλοίαρχε, δε θα έπρεπε να σε εκπλήσσει που το γνωρίζω.»

«Σωστά,» είπε ο Σαντμάρης. «Στη Χάντρι'ιγκ δε θα μπορούσε κανείς να χαθεί μέσα στο πλήθος, ε;»

Ο Φάμπροον δεν αποκρίθηκε, εξακολουθώντας να κοιτάζει σταθερά τον Υποπλοίαρχο του Μακρινού Ταξιδευτή. Δεν πρέπει να είχε αντιληφτεί την έμμεση προσβολή, ή αδιαφορούσε τελείως

γι'αυτήν.

«Ο Καπετάνιος μου έχει αργήσει να επιστρέψει από το ταξίδι του στο εσωτερικό του νησιού,» είπε ο Σαντμάρης. «Και υποψιάζομαι ότι ίσως να διατρέχει κάποιον κίνδυνο…»

«Γιατί υπάρχει αυτή η υποψία;»

«Έχω τους λόγους μου.»

«Και τι επιθυμείς από εμένα;»

«Να μάθω αν ξέρεις κάτι γι'αυτό, Μέγα Κοινωνέ.»

«Υπονοείς ότι ο Καπετάνιος σου κινδυνεύει εξαιτίας μου;» είπε ο Φάμπροον.

«Φυσικά και όχι.» Αλλά *δε θα το απέκλεια. Δε θα το απέκλεια καθόλου, ξιπασμένος όπως είσαι.*

«Τότε;»

«Γνωρίζεις ετούτο το νησί πολύ καλύτερα από εμένα. Από τι πιστεύεις ότι θα μπορούσε να κινδυνέψει ο Καπετάνιος;»

«Από θηρία, ίσως. Ή από την οργή του Θεού… αν, φυσικά, Τον είχε εξοργίσει.»

«Τον έχει;»

«Απ'όσο γνωρίζω, όχι. Κι αν Τον είχε εξοργίσει, τότε εγώ, αναμφίβολα, θα το γνώριζα.»

«Από θηρία, επομένως…»

«Αν θέλεις να πεις κάτι άλλο, Υποπλοίαρχε, καλύτερα να το πεις ευθέως.»

«Θα ήθελα να βρω τον Καπετάνιο μου και να του μιλήσω,» δήλωσε ο Σαντμάρης. «Μπορείς να το κανονίσεις;»

«Να το… *κανονίσω*;»

«Ναι.»

«Δεν ξέρω τι συστήματα πιστεύεις ότι διαθέτουμε εδώ, Υποπλοίαρχε, αλλά σε διαβεβαιώνω πως τα λιγοστά συστήματα που διαθέτουμε δεν έχουν τη δυνατότητα να εντοπίσουν μια μικρή ομάδα που κινείται μέσα στο νησί μας.»

«Δηλαδή, αν θέλω να βρω τον Καπετάνιο Τάμπριελ και να του μιλήσω, δεν υπάρχει κανένας απολύτως τρόπος;…»

«Φυσικά και υπάρχει. Μπορείς να κατεβείς απ'το πλοίο σου και ν'αρχίσεις να ψάχνεις.»

Μέσα στη ζούγκλα; Πολύ έξυπνο, Μέγα Κοινωνέ.

Ωστόσο, αν τα πράγματα συνεχίσουν να είναι έτσι, ίσως να μη μου μείνει άλλη λύση.

* * *

Όταν ο Σαντμάρης επέστρεψε στο εσωτερικό του πλοίου, τα ουρλιαχτά της Αλκυόνης εξακολουθούσαν ν'αντηχούν μέσα στους διαδρόμους και τις καμπίνες. Ο Υποπλοίαρχος αναστέναξε, και έδωσε διαταγή να πάρουν την Ανεμοσκόπο απ'το αμπάρι και

να την πλακώσουν στα ηρεμιστικά, για να πάψει, επιτέλους, αυτή η δαιμονισμένη φασαρία.

Έτσι, τέσσερις οπλισμένοι στρατιώτες κατέβηκαν στο αμπάρι όπου βρισκόταν κλειδαμπαρωμένο το πρώην πλήρωμα του Γεράρδου και, παραμερίζοντας τους υπόλοιπους, πλησίασαν την κουλουριασμένη στο πάτωμα Αλκυόνη.

«Τι κάνετε εκεί;» τους ρώτησε ο Βενμίλιος.

«Πίσω!» φώναξε ένας φρουρός, σημαδεύοντάς τον.

Ο Βενμίλιος ύψωσε τα χέρια του. «Μια ερώτηση ήταν μονάχα… Η φίλη μας είναι ταραγμένη.»

Ένας στρατιώτης τράβηξε μια σύριγγα απ’τη ζώνη του και τρύπησε την Αλκυόνη στο μπράτσο. Εκείνη, μετά από μερικές ανάσες, έπαψε να ουρλιάζει. Κοιμήθηκε. Και ο στρατιώτης τη σήκωσε στα χέρια.

«Θα την πάρετε;» ρώτησε ο Βενμίλιος. «Πού θα την πάτε;»

«Σου είπα, κάνε *πίσω!*»

Οι φρουροί πήραν την Ανεμοσκόπο και έφυγαν, κλείνοντας το αμπάρι και πάλι.

Ο Ρίβης ο Σκυλόδοντος έφτυσε. «Σκατά! Είστε όλοι χέστες! Έπρεπε να τους είχαμε χιμήξει, μωρέ! Ήτανε λίγοι· θα τους είχαμε κάνει κομμάτια.»

«Και μετά, οι φίλοι τους θα είχαν κάνει κομμάτια εμάς,» αντιγύρισε ο Εφόριος.

«Υπομονή,» είπε ο Σκρά’ηγκεμ. «Θα παρουσιαστεί η ευκαιρία μας. Κι όταν παρουσιαστεί, θα την αρπάξουμε.»

«Αυτή ήταν η ευκαιρία μας, μυρμήγκι! Αυτή ήταν, και τώρα χάθηκε!» μούγκρισε ο Ρίβης, κι απομακρύνθηκε.

Ο Σκρά’ηγκεμ τον κοίταζε με βλέμμα δολοφονικό. Ετούτο το σκουληκογέννημα συνεχώς τον αψηφούσε. Συνεχώς, υπονόμευε την εξουσία του σαν Καπετάνιος! Ίσως θα έπρεπε να τον φροντίσει όπως του άξιζε…

* * *

Ο Μέγας Κοινωνός Φάμπροον στεκόταν στη μεγάλη αίθουσα του Ναού, η οποία ήταν γεμάτη με απεικονίσεις των Θείων Μορφών και των Ιερών Μεταμορφώσεων.

Ένας άντρας πέρασε το κατώφλι και μπήκε. Ήταν ψηλός και λιγνός, με σκληρούς και γυμνασμένους μύες. Το δέρμα του ήταν λευκό, τα μαλλιά του ξανθά και πλούσια, και δεμένα κοτσίδα πίσω απ’το κεφάλι του. Φορούσε απλά ρούχα, και στη ζώνη του υπήρχαν θηκάρια για όπλα, τα οποία τώρα ήταν άδεια, καθότι βρισκόταν μέσα στο Ναό.

«Με καλέσατε, Ιερότατε,» είπε, αφού γονάτισε, ακουμπώντας τις γροθιές του στα γόνατά του και κατεβάζοντας το βλέμμα του.

Το όνομά του ήταν Χάρελακ, και ήταν κυνηγός. Ο καλύτερος, ίσως, κυνηγός της Φελ'κρίβ. Ο Φάμπροον τον είχε στείλει πρόσφατα για να κατασκοπεύσει τον Καπετάνιο Τάμπριελ και την ομάδα του· κι όταν ο Χάρελακ επέστρεψε, τα πράγματα που ο Μέγας Κοινωνός πληροφορήθηκε θα μπορούσε να τα χαρακτηρίσει μονάχα *ανησυχητικά*.

Ο κυνηγός είχε δει τον Τάμπριελ να πηγαίνει στο σημείο Μεταμόρφωσης κοντά στη Χάντρι'ιγκ, και μετά να φεύγει από εκεί, να φτάνει στη Σένκρι'ιγκ, και να πηγαίνει στο σημείο Μεταμόρφωσης σ'εκείνα τα μέρη. Ύστερα, η ομάδα του Καπετάνιου είχε κατευθυνθεί προς τα βουνά, είχε βρεθεί στον Έρημο Κόλπο, και είχε ταξιδέψει στο σημείο Μεταμόρφωσης που ήταν στην περιοχή των παλιών, επικίνδυνων ναών.

Αυτά, όμως, δεν ήταν τα ανησυχητικά γεγονότα. Ανησυχητικά ήταν όσα ακολούθησαν: Ο Χάρελακ είχε δει τον δαίμονα Ζαθ'νάκριβ να βγαίνει από την ερειπωμένη του οικία, καταδιώκοντας τον Τάμπριελ και τους συντρόφους του... και τότε, ο Θεός είχε επέμβει. Οι δύο Θεϊκοί Λύκοι και το Θεϊκό Γεράκι είχαν εμφανιστεί, και είχαν ξαποστείλει τον Ζαθ'νάκριβ στη μαύρη άβυσσο απ'όπου είχε έρθει.

Κατόπιν, ο Θεός είχε μιλήσει με τον Τάμπριελ, και ο Τάμπριελ κι η ομάδα του είχαν ακολουθήσει τους Λύκους και το Γεράκι μες στα βουνά.

Ο Χάρελακ, τότε, είχε επιστρέψει ολοταχώς στη Χάντρι'ιγκ, θεωρώντας το ιεροσυλία και βλασφημία να παρακολουθήσει τις κινήσεις του Θεού.

Και είχε δίκιο, ασφαλώς.

Εκείνο, όμως, που προβλημάτιζε τώρα τον Φάμπροον δεν ήταν ποιον είχε ή δεν είχε παρακολουθήσει ο Χάρελακ, αλλά ποιος πιθανώς να είχε παρακολουθήσει τον Χάρελακ.

Τον ρώτησε ευθέως αν είχε υποπτευτεί ότι κάποιος τον κατασκόπευε.

«Κανένας, Ιερότατε!» απάντησε αμέσως ο κυνηγός.

«Σκέψου, Χάρελακ. Σκέψου. Είσαι σίγουρος;» Ο Φάμπροον είχε προστατέψει τον κυνηγό με μια μαγγανεία αντιεντοπισμού, προτού τον στείλει στο κατόπι του Καπετάνιου Τάμπριελ, αλλά μια τέτοια μαγεία, παρότι προερχόταν από την ίδια τη δύναμη του Θεού, μπορούσε να αποκρούσει μονάχα άλλες παρόμοιες μαγείες ή τις ιδιότητες εντοπισμού κακόβουλων δαιμόνων· δεν μπορούσε να καλύψει κάποιον από ένα παρατηρητικό βλέμμα.

«Μονάχα εκείνη η μαυρόδερμη γυναίκα, Ιερότατε. Μονάχα αυτή παραλίγο να με βρει. Μα δεν τα κατάφερε. Και δε νομίζω ότι θα μπορούσε ποτέ να με παρακολουθήσει μες στη ζούγκλα.» Δε νομίζω ότι κανένας *θα μπορούσε ποτέ να με* παρακολουθήσει *μες* στη

ζούγκλα, έμοιαζε να υπονοεί ο τόνος του. Και δεν ήταν από τους βλάσφημους ανθρώπους που υπερεκτιμούσαν τον εαυτό τους, όπως γνώριζε πολύ καλά ο Φάμπροον. Ήταν από τους ανθρώπους που είχαν αυτογνωσία, κι αυτό ήταν υπέρ του. Ο Χάρελακ ήταν, όντως, καλός· πολύ καλός. Και, ναι, μάλλον κανείς δε θα μπορούσε να τον κατασκοπεύσει για πολύ μες στη ζούγκλα, δίχως εκείνος να τον καταλάβει και να του ξεγλιστρήσει, ή να τον σκοτώσει.

Ωστόσο, σκέφτηκε ο Φάμπροον, *όσα μού είπε σήμερα αυτός ο ελεεινός, ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης, δεν μπορούν παρά να με βάζουν σε υποψίες. Γιατί να ισχυριστεί πως πιστεύει ότι ο Καπετάνιος του βρίσκεται σε κίνδυνο;*

«Χάρελακ, έχω μια ακόμα δουλειά για σένα.»

«Υπηρέτης σας, Ιερότατε.» Ο κυνηγός εξακολουθούσε να είναι γονατισμένος, με τις γροθιές του επάνω στα γόνατά του και το βλέμμα του κατεβασμένο.

«Θέλω να ακολουθήσεις τα ίχνη του Καπετάνιου Τάμπριελ και τις ομάδας του, από εκεί όπου τους άφησες και μετά.»

«Μα, Ιερότατε, ο Θεός....»

«Δεν θα παρακολουθείς τον Θεό, Χάρελακ· θα ακολουθήσεις μόνο τα ίχνη μερικών ξένων.»

«Μάλιστα, Ιερότατε.»

«Πήγαινε,» είπε ο Μέγας Κοινωνός Φάμπροον, υψώνοντας το χέρι του και κάνοντας το φαρδύ μανίκι του πορφυρού του χιτώνα ν'ανεμίσει. «Πήγαινε, και μάθε πού βρίσκονται και τι κάνουν.»

Ο κυνηγός ορθώθηκε και έφυγε από το Ναό.

.14.

Καθώς οι μέρες περνούσαν, η Ιωάννα είχε φτάσει στο συμπέρασμα ότι δεν πρέπει να ήθελαν πληροφορίες από εκείνη και τους συντρόφους της. Ή, τουλάχιστον, από εκείνη συγκεκριμένα, γιατί κανείς δεν είχε έρθει στο κελί της για να την ανακρίνει ή να τη βασανίσει. Απλά, την κρατούσαν εδώ, και η Ιωάννα υπέθετε ότι σκόπευαν να τη μεταφέρουν στην Παντοκράτειρα, όταν θα είχαν τελειώσει με τη δουλειά τους σε τούτη την Αιωρούμενη Νήσο. Ίσως να είχαν διαταγές να πηγαίνουν όποια Μαύρη Δράκαινα συλλάμβαναν στην ίδια την Παντοκράτειρα, και μόνο σ'αυτήν.

Προς το παρόν, πάντως, η Ιωάννα δεν αισθανόταν το πλοίο να κινείται, επομένως δεν είχαν ακόμα αρχίσει το ταξίδι της επιστροφής. Και υπήρχαν πιθανότητες να καταφέρει να δραπετεύσει, και να βοηθήσει και τους συντρόφους της να δραπετεύσουν. Έστω κι αν αυτό το καταραμένο σκάφος ήταν –για κάποιο λόγο– ζωντανό.

Τις πρώτες ημέρες της φυλάκισής της περίμενε, παρατηρώντας τους στρατιώτες που έμπαιναν στη μικρή της καμπίνα, για να της

φέρνουν φαγητό και νερό μία φορά την ημέρα. Συγχρόνως, γυμναζόταν. Δεν υπήρχε και τίποτ'άλλο να κάνει εδώ μέσα, εξάλλου, και η γυμναστική ποτέ δε βλάπτει, ούτε το σώμα ούτε το μυαλό. Επιπλέον, όταν τελικά αποφάσιζε να επιχειρήσει να δραπετεύσει από τούτο το μέρος, ήθελε να βρίσκεται σε άριστη κατάσταση, γιατί σίγουρα η απόδραση δε θα ήταν καθόλου εύκολη.

Ένα ζωντανό πλοίο. Πώς ξεγελάς ένα ζωντανό πλοίο, όταν είσαι μέσα του;

Δεν το ξεγελάς. Είναι αδύνατον να το ξεγελάσεις. Οπότε, πρέπει να το… παραμερίσεις.

* * *

Οι στρατιώτες άνοιξαν την πόρτα της γυναίκας που ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης τούς είχε τονίσει ότι ήταν άκρως επικίνδυνη και όφειλαν να την προσέχουν. Ο ένας στρατιώτης κρατούσε τον δίσκο με το φαγητό και το νερό της· ο άλλος ακολουθούσε με το τουφέκι του στο χέρι, κατεβασμένο. Μέχρι στιγμής, εξάλλου, δεν είχε κανένας δει τη γυναίκα να κάνει καμια πραγματικά επικίνδυνη κίνηση. Μονάχα γυμναστική έκανε εδώ μέσα, και δε σταματούσε όταν έμπαιναν· συνέχιζε, σα να μην τους είχε καν προσέξει, αγνοώντας τους τελείως. Και δεν ήταν καθόλου άσχημο θέαμα, είχαν συμφωνήσει μεταξύ τους όσοι στρατιώτες την είχαν δει να γυμνάζεται, ντυμένη με τα εσώρουχά της κι έχοντας τα μακριά, ξανθά της μαλλιά δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της. Είχε μακριά χέρια και πόδια, μυώδη αλλά εύγραμμα, και τα στήθη της πιέζονταν και πάλλονταν κάτω απ'τον στηθόδεσμό της, από τις ασκήσεις.

Τώρα, καθώς ο στρατιώτης με τον δίσκο έμπαινε στην καμπίνα της, τη βρήκε στο κέντρο του μικρού χώρου, να στηρίζεται στα χέρια της και να έχει τα πόδια της υψωμένα και τεντωμένα· τα δάχτυλα ακράγγιζαν το χαμηλό ταβάνι.

Ο στρατιώτης την κοίταξε από πάνω ώς κάτω: δηλαδή, από τα πόδια ώς το πρόσωπο. Τα μάτια της τον ατένιζαν ψυχρά. Το βλέμμα της ήταν ενοχλητικό.

Κατέβασε το ένα της πόδι, εξακολουθώντας να το έχει τεντωμένο· το έφερε μπροστά της, μισοκρύβοντας την όψη της από τον στρατιώτη. Η γυναίκα ήταν ευέλικτη σαν λάστιχο! Τι είδους κόκαλα είχε κάτω απ'το πετσί της;

Η ματιά του στρατιώτη πήγε στον μηρό του κατεβασμένου της ποδιού· το άλλο της πόδι συνέχιζε να είναι υψωμένο, και τα δάχτυλά του να ακραγγίζουν το ταβάνι. Η στενή περισκελίδα της ήταν μαζεμένη από τις ασκήσεις, και από κάτω ο στρατιώτης μπορούσε να δει–

«Άσε το φαγητό της και τελείωνε,» άκουσε τη φωνή του συναδέλφου του, από πίσω.

Και ο στρατιώτης ήξερε ότι ο συνάδελφός του είχε δίκιο. Ο Υποπλοίαρχος τούς είχε προειδοποιήσει ότι η γυναίκα ήταν επικίνδυνη κι έπρεπε να την προσέχουν. Βέβαια, η αλήθεια ήταν πως ο στρατιώτης δεν μπορούσε να θεωρήσει τη γυναίκα πραγματικά «επικίνδυνη», αυτή τη στιγμή, έτσι ημίγυμνη και στηριζόμενη στα χέρια όπως ήταν. Κι επιπλέον, την πρόσεχε, δεν την πρόσεχε; Δεν την είχε αφήσει απ'τα μάτια του, από τότε που είχε ανοίξει την πόρτα. Αποκλείεται να έκανε κάποια κίνηση που θα τον έπιανε απροετοίμαστο. Κι από πίσω του ήταν κι ο συνάδελφός του, με το όπλο του έτοιμο.

Ο στρατιώτης αναστέναξε, κι έκανε να περάσει δίπλα απ'τη γυναίκα, για ν'αφήσει τον δίσκο επάνω στο στενό κρεβάτι.

Τότε, το κατεβασμένο της πόδι υψώθηκε, γρήγορα, και η φτέρνα της τον χτύπησε σαν σφυρί, σπάζοντας το σαγόνι του. Ο δίσκος έφυγε απ'τα χέρια του, καθώς σωριαζόταν αναίσθητος.

Η Ιωάννα τινάχτηκε, πατώντας στα πόδια της και ορμώντας στον άλλο φρουρό.

Ο άντρας, παρότι ξαφνιασμένος, με τα μάτια του διασταλμένα, πρόλαβε να υψώσει το τουφέκι του.

Η Ιωάννα, όμως, ήξερε ότι ήταν εξαρχής καταδικασμένος να μην την πυροβολήσει. Για να καταφέρει να το κάνει αυτό, θα έπρεπε να είχε μπει στην καμπίνα με το τουφέκι ήδη υψωμένο και σημαδεύοντάς την, όχι κατεβασμένο και κρατημένο με το ένα μόνο χέρι. Καλύτερα να κρατούσε έτσι ένα πιστόλι· τότε, θα είχε πραγματικά πιθανότητες να τη σκοτώσει ή να την τραυματίσει.

Δεν είχαν καθόλου μυαλό αυτοί οι χωροφύλακες της Άκρης.

Η Ιωάννα παραμέρισε με το ένα χέρι το όπλο του φρουρού, και με το άλλο χέρι τον χτύπησε δυνατά στο λαιμό, τσακίζοντας το λαρύγγι του. Ο άντρας κατέρρευσε, σπαρταρώντας σαν ψάρι, προσπαθώντας να πάρει αέρα και μην μπορώντας.

Η πόρτα της καμπίνας άρχισε να κλείνει από μόνη της–

Το καταραμένο ζωντανό πλοίο!

–η Ιωάννα άρπαξε το τουφέκι από κάτω και την μπλόκαρε.

—ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΠΑΣ; Η φωνή του Μακρινού Ταξιδευτή· και το πρόσωπό του –ένα γωνιώδες πρόσωπο με φωτεινά μάτια, το οποίο δεν ήταν ούτε αρσενικό ούτε θηλυκό– παρουσιάστηκε πάνω στη σιδερένια επιφάνεια της πόρτας. ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΠΑΣ ΠΟΥΘΕΝΑ!

Η Ιωάννα τον αγνόησε. Πήρε το πιστόλι από τη ζώνη του στρατιώτη που σπαρταρούσε στο πάτωμα και το πέρασε στην πίσω μεριά της περισκελίδας της. Χίμησε πάνω στην πόρτα, σπρώχνοντάς την κι αρπάζοντας το τουφέκι από το σημείο όπου το είχε βάλει για να την μπλοκάρει.

Η αντίσταση που έφερε ο Μακρινός Ταξιδευτής ήταν μεγάλη: σαν ένας πολύ, πολύ δυνατός γυμνασμένος άντρας με γιγάντιους μύες να εναντιωνόταν στη Μαύρη Δράκαινα.

Η Ιωάννα, όμως, κατάφερε να κρατήσει την πόρτα αρκετά ανοιχτή για να γλιστρήσει έξω.

Βρέθηκε σ'έναν διάδρομο, και ήξερε ότι κάπου εδώ κοντά, σε κάποιες από τις άλλες πόρτες, βρίσκονταν οι σύντροφοί της.

Στη μια άκρη του διαδρόμου στεκόταν ένας φρουρός, που, μόλις την είδε, ύψωσε το τουφέκι του–

–και έπεσε νεκρός, καθώς η Ιωάννα τον πυροβόλησε στο στήθος με το δικό της τουφέκι.

Χτυπήματα ήρθαν, ξαφνικά, από μια πόρτα, και μια γνώριμη φωνή ακούστηκε: «Ποιος είν'εκεί έξω; Ποιος είναι;»

Ο Βατράνος.

* * *

—ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΕ, ΕΧΟΥΜΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑ.

«Τι πρόβλημα;» ρώτησε ο Σαντμάρης, που έκανε πέρα-δώθε μες στη γέφυρα με τα χέρια του πιασμένα πίσω απ'την πλάτη. Τον απασχολούσε η απουσία του Πρίγκιπα Τάμπριελ· έξι ημέρες είχαν περάσει τώρα, από τότε που είχαν συλλάβει τους αποστάτες, και εκείνος ακόμα έλειπε.

—Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΙΩΑΝΝΑ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕ.

«Δραπέτευσε;» τσύριξε ο Σαντμάρης. *Οι δαιμονισμένοι αποστάτες! Το ήξερα ότι κάτι κακό θα–!*

—ΔΕΝ ΕΧΕΙ, ΟΜΩΣ, ΒΓΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΑΦΟΣ ΑΚΟΜΑ.

«Πού είναι;»

Μια οθόνη άναψε, δείχνοντας τον χάρτη με τους διαδρόμους, τις καμπίνες, και τις σκάλες του πλοίου. Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε επάνω στον χάρτη.

—ΕΔΩ.

Ο Σαντμάρης άνοιξε, αμέσως, έναν επικοινωνιακό δίαυλο.

* * *

Η Ιωάννα ζύγωσε την πόρτα και είπε: «Απομακρύνσου, Βατράνε. Πήγαινε στο βάθος της καμπίνας.»

«Ιωάννα;»

«Στο *βάθος!*» Και, υποθέτοντας πως ήταν αρκετά έξυπνος για να υπακούσει, πυροβόλησε, επανειλημμένα, την κλειδαριά, κομματιάζοντάς την. Έπιασε το πόμολο της πόρτας και την τράβηξε με δύναμη, περιμένοντας αντίσταση όπως πριν. Τώρα, όμως, παραδόξως, η πόρτα άνοιξε εύκολα. Σαν το πλοίο να μην ήταν ζωντανό. Ή σαν, ετούτη τη στιγμή, να μην έδινε σημασία στην Ιωάννα. *Κάτι άλλο το απασχολεί. Μάλλον, ειδοποιεί το πλήρωμα. Δεν είναι, λοιπόν, πανταχού παρόν. Να ένα μειονέκτημά*

του.

Ο Βατράνος πετάχτηκε έξω απ’την καμπίνα, την ίδια στιγμή που η Μαύρη Δράκαινα άνοιξε την πόρτα.

Η Ιωάννα τράβηξε το πιστόλι απ’την περισκελίδα της και το έβαλε στο χέρι του.

«Τι αμφίεση είν’αυτή;» τη ρώτησε εκείνος. «Δε μπορούσες να ρίξεις κάτι επάνω σου;»

«Με συγχωρείς πολύ που δεν πρόλαβα,» μόρφασε η Ιωάννα, «αλλ’αυτό το καταραμένο πλοίο προσπαθούσε να με κλειδαμπαρώ–»

«*Υποπλοίαρχος Σαντμάρης προς πλήρωμα!*» αντήχησε μια φωνή. «*Η κρατούμενη στο κελί Βήτα-οκτώ έχει δραπετεύσει. Βρίσκεται ακόμα μέσα στο σκάφος. Συλλάβετέ την!*»

«Σκατά…!» μούγκρισε ο Βατράνος.

«Πού είν’οι άλλοι;»

«Δεν ξέρω. Κάπου εδώ γύρω, υποθέτω.» Και φώναξε: «Καπετάνιε*;* Θεώνη*;* Μάγε*;* Μ’ακούτε*;*»

Κανένας δεν απάντησε.

Μονάχα μποτοφορεμένα πόδια ακούστηκαν να πλησιάζουν.

Η Ιωάννα πυροβόλησε τον πρώτο φρουρό που φάνηκε. «Πάμε!» είπε στον Βατράνο, και έτρεξε.

Εκείνος την ακολούθησε. «Πού πάμε;»

«Δεν ξέρω. Εσύ ξέρεις από πλοία του Κενού καλύτερα από μένα.»

Πίσω τους, πυροβολισμοί ακούστηκαν, αλλά οι σφαίρες χτύπησαν τα τοιχώματα· οι στρατιώτες δε βρίσκονταν αρκετά κοντά για να τους σημαδέψουν.

«Δεν ξέρω για πλοία που είναι ζωντανά!» είπε ο Βατράνος. «Πρέπει να βρούμε τον Καπετάνιο· αυτός είχε μιλήσει με τον Μακρινό Ταξιδευτή και παλιότερα, απ’ό,τι κατάλ–» Πετάχτηκε στο πλάι, καθώς δύο στρατιώτες –ένας άντρας και μια γυναίκα– βρέθηκαν εμπρός του, κρατώντας πιστόλια.

Η Ιωάννα έπεσε στο πάτωμα, πυροβολώντας και πετυχαίνοντας τη γυναίκα στα γόνατα, κάνοντάς τη να σωριαστεί, ουρλιάζοντας.

Ο άντρας, την ίδια στιγμή, έριχνε στον Βατράνο, αστοχώντας το κεφάλι του για μερικά εκατοστά.

Η Ιωάννα πυροβόλησε τον στρατιώτη στο στήθος. Αποτελείωσε τη γυναίκα με μια σφαίρα στο κεφάλι, κι ύστερα μάζεψε τα όπλα τους, γνωρίζοντας πως θα της χρειάζονταν.

* * *

Οι στρατιώτες, βλέποντας πως οι δραπέτες ήταν άκρως επικίνδυνοι, έπαψαν να τους κυνηγούν και να πετάγονται εμπρός τους με την ελπίδα να τους τραυματίσουν. Άλλαξαν τακτική.

Άρχισαν να πιάνουν τις γωνίες των διαδρόμων και τα κεφαλόσκαλα και να καλύπτονται εκεί, πυροβολώντας τους αποστάτες μόνο όταν εκείνοι ξεπρόβαλλαν, και κρατώντας επίμονα τη θέση τους.

Προσπαθούν να μας αποκλείσουν κάθε έξοδο, παρατήρησε η Ιωάννα. *Προσπαθούν να μας παγιδέψουν. Και το καταφέρνουν, οι μπάσταρδοι.* Ακόμα κι εκείνη δεν μπορούσε να τους αντιμετωπίσει αποτελεσματικά, έτσι όπως τώρα μάχονταν· γιατί, για να τους ζυγώσει, έπρεπε να φανερωθεί· κι αν φανερωνόταν, θα δεχόταν διασταυρωμένα πυρά.

Δεν μπορούμε να βγούμε στο άνω κατάστρωμα, ούτε στο κάτω. Μας έχουν στριμώξει ανάμεσα, στην κοιλιά του πλοίου. Και πλευρική διέξοδος δεν υπήρχε· ο Μακρινός Ταξιδευτής είχε κλείσει, αυτόματα, όλα του τα φινιστρίνια με σιδερένια πατζούρια, τα οποία η Ιωάννα κι ο Βατράνος ήταν αδύνατον να θρυμματίσουν με τα πύρα τους. Μονάχα αν είχαν εκρηκτικά θα μπορούσαν να το καταφέρουν αυτό, αλλά εκρηκτικά δεν είχαν.

Μπορούμε να βρούμε, όμως. Αλλά πού; Σε κάποιο αμπάρι; Πού ήταν το οπλοστάσιο σ'ετούτο το πλοίο; *Όπου κι αν είναι, θα φρουρείται καλά.*

Ο Βατράνος ακούμπησε την πλάτη του σ'έναν τοίχο, ξεφυσώντας. «Χάρηκα που σε γνώρισα,» είπε στην Ιωάννα. «Χάρηκα που μπήκα στην Επανάσταση. Αλλά δε μου φαίνεται ότι θα τη σκαπουλάρουμε από δω.»

«Μη λες ανοησίες. Φυσικά και θα δραπετεύσουμε. Δεν είναι παρά θέμα χρόνου.»

Ο Βατράνος έβγαλε έναν παράξενο ήχο, κάτι ανάμεσα σε ρουθούνισμα και γέλιο.

Το πρόσωπο του Μακρινού Ταξιδευτή παρουσιάστηκε στον τοίχο. —Ο ΥΠΟΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΣΑΝΤΜΑΡΗΣ ΕΠΙΘΥΜΕΙ ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙ.

«Δεν ενδιαφερόμαστε,» είπε η Ιωάννα.

—ΕΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ ΕΝΤΟΣ ΜΙΑΣ ΩΡΑΣ, ΘΑ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΣΑΣ, ΞΕΚΙΝΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΘΕΩΝΗ.

«Πες του να πάει να γαμηθεί,» μούγκρισε ο Βατράνος.

«Δε θα τους σκοτώσει,» είπε η Ιωάννα, με βεβαιότητα.

—ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ;

«Γιατί, αν σκόπευε να μας σκοτώσει, θα το είχε κάνει από την αρχή. Επομένως, ή περιμένει κάτι –την έγκριση κάποιου, που δεν έχει λάβει ακόμα, για παράδειγμα– ή οι διαταγές του είναι να μας μεταφέρει στην Άκρη ως αιχμαλώτους.»

—ΚΙ ΑΝ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΣΙ;

«Θα το ρισκάρουμε.»

—ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ, ΑΣΦΑΛΩΣ, ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙΣ... ΕΙΣΑΙ

ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΗ.

Η Ιωάννα δεν αποκρίθηκε.

Ο Βατράνος ύψωσε το πιστόλι του, για να πυροβολήσει το πρόσωπο στον τοίχο.

Η Ιωάννα τού κατέβασε το χέρι. «Δε νομίζω ότι έχει νόημα. Μη χαλάς σφαίρες άδικα.»

Το πρόσωπο εξαφανίστηκε.

Η Ιωάννα αναστέναξε. Ήθελε, πραγματικά, ένα τσιγάρο τώρα. Αλλά, δυστυχώς, δεν είχε, εδώ και μέρες.

«Τι κάνουμε;» ρώτησε ο Βατράνος.

«Εξερευνούμε. Δεν είναι δυνατόν να μην υπάρχει έξοδος από τούτο το καταραμένο σκάφος.»

«Κι αν, τελικά, σκοτώσουν τον Καπετάνιο;»

«Δε θα τον σκοτώσουν.»

«Πώς είσαι τόσο σίγουρη;»

«Τους ξέρω αυτούς τους ανθρώπους καλύτερα απ'ό,τι νομίζεις.»

* * *

Μετά από κάποια ώρα εξερεύνησης, η Ιωάννα άκουσε βήματα να έρχονται. Εσπευσμένα.

Την παραξένεψε, γιατί, σε όποιο άλλο μέρος του πλοίου κι αν είχαν πάει μέχρι στιγμής, οι φρουροί δεν βιάζονταν να τους ζυγώσουν. Ύστερα από εκείνες τις πρώτες, θανατηφόρες συγκρούσεις, τους είχαν φοβηθεί, και ήταν πλέον ιδιαιτέρως προσεκτικοί μαζί τους. Τώρα, όμως, φαινόταν σαν, ξαφνικά, να είχαν ξεχάσει την επικινδυνότητα των ανθρώπων που κυνηγούσαν.

«Τι είναι από δω, Βατράνε;»

«Κάποιο αμπάρι, απ'ό,τι καταλαβαίνω.»

Η Ιωάννα πυροβόλησε προς τη μεριά απ'όπου ακούγονταν να έρχονται τα βήματα. Οι σφαίρες της χτύπησαν στους τοίχους και εξοστρακίστηκαν από δω κι από κει. Τα βήματα σταμάτησαν, και μερικές φωνές ακούστηκαν, οι οποίες δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγαν. Τους *καθυστέρησα, όμως.*

«Κάποιο αμπάρι που δε θέλουν να φτάσουμε,» είπε η Ιωάννα.

Ο Βατράνος συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Ας το ανακαλύψουμε.»

Η Ιωάννα, στρίβοντας, έτρεξε προς τη μεγάλη, μεταλλική πόρτα που φαινόταν στο πέρας του στενού διαδρόμου.

Ο Βατράνος την ακολούθησε.

Και πίσω τους, οι φρουροί ακούστηκαν πάλι να κινούνται. Ριπές αντήχησαν μες στο πλοίο.

Ο Βατράνος πυροβόλησε, βιαστικά, πάνω απ'τον ώμο του.

«Μην κάνεις ανόητες κινήσεις,» του είπε η Ιωάννα. «Τι νόημα είχε αυτό;»

«Εκφοβισμός.»
«Τους έχουμε τρομάξει αρκετά, ήδη.»
Σταμάτησαν μπροστά στην πόρτα, και, πιάνοντας τη μεγάλη αμπάρα, η Ιωάννα έκανε να την τραβήξει. Κι ανακάλυψε ότι ο Μακρινός Ταξιδευτής τής αντιστεκόταν.
«Το πλοίο δε μ'αφήνει!»
«Κι αυτοί οι λεχρίτες έρχονται,» είπε ο Βατράνος.
Η Ιωάννα στράφηκε, υψώνοντας το τουφέκι της και πυροβολώντας. Ο άντρας που παρουσιάστηκε αντίκρυ της πετάχτηκε πίσω, τραυματισμένος στον ώμο και κραυγάζοντας.
Ο Βατράνος επιχείρησε να τραβήξει την αμπάρα και, φυσικά, απέτυχε, όπως είχε αποτύχει και η Ιωάννα. «Είσαι σίγουρη ότι το πλοίο το κάνει αυτό;»
«Ναι, ρε! Ποιος άλλος να το κάνει;»
«Χα!»
«Το βρίσκεις διασκεδαστικό;»
«Νομίζω ότι υπάρχει λύση.» Ο Βατράνος είχε πάρει δύο μαχαίρια από τους νεκρούς στρατιώτες, νωρίτερα, και τώρα τράβηξε το ένα. «Συνέχισε μόνο να κρατάς τους φίλους μας σε απόσταση.»
«Δε σκόπευα να τους αφήσω να μας πλησιάσουν.»
Ο Βατράνος, χρησιμοποιώντας το μαχαίρι του, άρχισε να ξεβιδώνει τις βίδες που κρατούσαν την αμπάρα στη θέση της. Πράγμα όχι δύσκολο για εκείνον. Ήταν κάτι που είχε ξανακάνει στη ζωή του, πολλές φορές· ειδικά τον καιρό που δούλευε αποκλειστικά ως κλέφτης.
Πάντως, σκέφτηκε, καθώς ξεβίδωνε, *για να έχουν αυτά τα τομάρια τέτοιο απλό σύστημα σε τούτη την πόρτα, σημαίνει πως, μάλλον, θέλουν να κρατούν κάποιον ή κάτι κλεισμένο μέσα στο αμπάρι· δεν τους ενδιαφέρει ποιος θα μπει από έξω, αλλιώς θα είχαν διαφορετικό σύστημα, που προσφέρει περισσότερη ασφάλεια.*
Ετούτη η σκέψη ήταν ανησυχητική, νόμιζε ο Βατράνος. Αλλά δε σταμάτησε να ξεβιδώνει. Εξάλλου, όλο το πλήρωμα του σκάφους τούς καταδίωκε· πόσο χειρότερα μπορούσαν να γίνουν τα πράγματα;
Η Ιωάννα συνέχιζε να πυροβολεί, απανωτά, για να κρατά τους στρατιώτες σε απόσταση, μην αφήνοντας κανέναν τους να ξεπροβάλει ώστε να ρίξει σ'εκείνη ή τον Βατράνο.
Οι σφαίρες στο τουφέκι της τελείωσαν. Το πέταξε και έβγαλε το δεύτερο απ'τον ώμο της. Όταν τελείωναν κι αυτού οι σφαίρες, είχε άλλο ένα, και ήταν το τελευταίο.
Ο Βατράνος ξεβίδωσε αρκετές βίδες για να μπορεί να τραβήξει την αμπάρα από τη θέση της και να σπρώξει την πόρτα–
–αλλά διαπίστωσε ότι μια δύναμη τού έφερνε αντίσταση.
«Σκατά!» γρύλισε. «Το καταραμένο πλοίο…!»

—ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΑΜΠΑΡΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΩ, ΑΝΟΗΤΟΙ! ήχησε η φωνή του Μακρινού Ταξιδευτή. ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ!

* * *

Οι κρατούμενοι είχαν από ώρα ακούσει τους πυροβολισμούς από το εσωτερικό του πλοίου, και ο Ρίβης ο Σκυλόδοντος ήταν ενθουσιασμένος. «Επιτέλους!» είχε γρυλίσει, τρίζοντας τα δόντια του (που, πράγματι, έμοιαζαν με δόντια σκύλου· δεν είχε τυχαία το παρωνύμιο). «Επιτέλους! Κάποιοι εισέβαλαν, και θα φτάσουν εδώ και θα μας βγάλουν, και θα βγούμε τότε και θα τους *τσακίσουμε* όλους*!*»

«Μη χαίρεσαι από τώρα, σκυλόφατσα,» του είχε πει ο Εφόριος, ο οποίος καθόταν ήρεμα στο πάτωμα με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο. «Ίσως αυτοί που θάρθουν νάναι χειρότεροι απ'αυτούς που μας έχουνε κλεισμένους εδώ.»

«Τότε, θα τους διαλύσουμε και θα πάρουμε τον έλεγχο του σκάφους! Και μην τολμήσεις να φέρεις κόντρα, μυρμήγκι,» πρόσθεσε ο Ρίβης, στρεφόμενος στον Σκρά'ηγκεμ, «λέγοντας ότι είσαι Καπετάνιος και τέτοιες μπούρδες, γιατί θα σου σπάσω και τα τέσσερα χέρια!»

Δε θα προλάβεις, σκουληκογέννημα του Κενού, σκέφτηκε ο Σκρά'ηγκεμ· *θα σε σκοτώσω μόλις με ζυγώσεις.* Είχε, πριν από ώρες, μαζέψει από το πάτωμα το σιδερένιο κομμάτι που είχε χρησιμοποιήσει η Αλκυόνη για να επιχειρήσει να αυτοκτονήσει, και το έκρυβε, φυλώντας το για περίπτωση ανάγκης.

«Ρίβη!» φώναξε ο Βενμίλιος. «Σταμάτα να γκαρίζεις και ν'απειλείς, μη σε περιλάβουμε όλοι στις φάπες!»

«Το σωστότερο πράμα π' άκουσα εδώ και καιρό, Μηχανοκράτη,» είπε ο Εφόριος, μειδιώντας. Κι αρκετοί άλλοι κατένευσαν ή μούγκρισαν θετικά, οπότε ο Ρίβης παραμέρισε, σιωπηλός.

Και τώρα, ήταν όλοι τους σιωπηλοί, όχι μονάχα ο Ρίβης. Ολόκληρο το πλήρωμα κρατούσε την ανάσα του, καθώς αφουγκράζονταν τους πυροβολισμούς που αντηχούσαν από το εσωτερικό του σκάφος.

«Αν ήταν εισβολή,» ψιθύρισε η Κυράλη, σε κάποια στιγμή, «δε θ'ακουγόταν πιο πολύ πιστολίδι, ρε σεις;»

«Ναι,» είπε ο Γρύπας. «Κανονικά, ναι.»

«Κάτι μυστήριο συμβαίνει,» πρόσθεσε ο Σέλκιος.

Ύστερα από λίγο, οι πυροβολισμοί δυνάμωσαν. Επειδή άρχισαν να έρχονται από πιο κοντά.

«Είναι έξω απ'τ'αμπάρι!» είπε ο Ρίβης και, ανεβαίνοντας το επικλινές επίπεδο, ζύγωσε την πόρτα.

Ο Γρύπας τον ακολούθησε, και τον τράβηξε απ'τον ώμο. «Περίμενε· δεν ξέρουμε ποιοι είναι.»

Ο Σκρά'ηγκεμ τούς πλησίασε, και το υπόλοιπο πλήρωμα συγκεντρώθηκε πίσω από τον Κρά'αν.

Εκτός από τους πυροβολισμούς, ένα χαρχάλεμα ακουγόταν από την πόρτα, σαν κάποιος να τη σκάλιζε, ή να σκάλιζε την κλειδαριά της… αν και, βέβαια, δεν είχε κλειδαριά. Ή, τουλάχιστον, δεν είχε κλειδαριά που οι κρατούμενοι μπορούσαν να δουν από μέσα. Ίσως να είχε μόνο απέξω.

Μετά, κάποιος γρύλισε απ'την άλλη μεριά της πόρτας: «Σκατά! Το καταραμένο πλοίο…!»

Και μια άλλη φωνή ακολούθησε τη δική του· μια τρομακτική φωνή, την οποία οι κρατούμενοι είχαν ξανακούσει, όταν η Ανεμοσκόπος Αλκυόνη είχε φωνάξει τον Μακρινό Ταξιδευτή: — ΔΕΝ ΕΧΩ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ ΑΜΠΑΡΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣΩ, ΑΝΟΗΤΟΙ! ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ!

Ο Σκρά'ηγκεμ πέρασε ανάμεσα απ'τον Ρίβη και τον Γρύπα, παραμερίζοντάς τους με τα τέσσερα χέρια του. «Ποιος είναι εκεί;» φώναξε. «Ποιος είναι απέξω;»

«Ποιος είσαι συ;»

Η *φωνή… Κάτι μού θυμίζει η φωνή… Αλλά, όχι, δεν μπορεί νάναι αυτός! Δεν μπορεί νάναι αυτός, ο τρισκατάρατος! Το διαολεμένο σκουληκογέννημα!* «Βατράνε;» σφύριξε ο Σκρά'ηγκεμ.

«Σκρά'ηγκεμ; Εσύ είσαι, ελεεινό, τρισάθλιο, Ανεμοχτυπημένο μυρμήγκι;»

«Πώς στους χειρότερους Ανέμους του Κενού βρέθηκες εδώ πέρα;»

«Τράβα την πόρτα προς το μέρος σου, ρε ηλίθιε! Πρέπει να την ανοίξουμε, και το πλοίο δε μας αφήνει! Τρά*βα* την πόρτ*α*!» μούγκρισε ο Βατράνος, ο οποίος, αν έκρινε κανείς απ'τη φωνή του, πρέπει να πιεζόταν καθώς έσπρωχνε.

Απέξω, οι πυροβολισμοί συνεχίζονταν.

Ο Ρίβης και ο Γρύπας άρπαξαν το πόμολο της πόρτας κι άρχισαν να την τραβάνε, βάζοντας το ένα τους πόδι στον τοίχο, για να φέρνουν αντίσταση και να βοηθιούνται. Κανένας απ'τους δυο τους δεν μπήκε στον κόπο να ρωτήσει τον Σκρά'ηγκεμ. Οι ελεεινοί *μπάσταρδοι! Δε ζήτησαν την άδεια του Καπετάνιου τους!*

Η πόρτα άρχισε ν'ανοίγει, παρά την αόρατη δύναμη που τη συγκρατούσε.

«Ναι!» γρύλισε ο Βατράνος, τρίζοντας τα δόντια· το λευκό του πρόσωπο τώρα φαινόταν από το άνοιγμα· ιδρώτας κυλούσε από το μέτωπο ώς το σαγόνι του. «Ιωάννα, έλα!» είπε, γλιστρώντας μέσα στο αμπάρι.

Η ξανθιά γυναίκα τον ακολούθησε, κρατώντας ένα τουφέκι κι έχοντας άλλο ένα περασμένο στον ώμο. Ήταν ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της, παρατήρησε έκπληκτος ο Σκρά'ηγκεμ. Ως Κρά'αν, βέβαια, δεν έβρισκε τα θηλυκά των ανθρώπων ελκυστικά, είτε

ντυμένα είτε γυμνά, αλλά όφειλε να παραδεχτεί ότι η εμφάνισή της τον είχε παραξενέψει.

«Τι στην Έχιδνα γίνεται δω;» απόρησε η Ιωάννα. «Πώς βρεθήκατε εσείς εδώ; –Κλείστε την πόρτα, και κρατήστε την κλειστή!» πρόσθεσε, δίχως να περιμένει την απάντηση κανενός. «Απέξω είναι στρατιώτες της Παντοκράτειρας!»

Ο Ρίβης και ο Γρύπας έκλεισαν την πόρτα, ενώ η αόρατη δύναμη του σκάφους τώρα προσπαθούσε να την ανοίξει. Σφαίρες ακούγονταν να χτυπάνε στο μέταλλο και να εξοστρακίζονται.

«Βατράνε*!*» γρύλισε ο Σκρά'ηγκεμ. «Ήρθε η ώρα σου· θα σε καθαρίσω, άθλιο σκουληκογέννημα!» Και χίμησε στον λευκόδερμο άντρα, κοπανώντας τον και με τις τέσσερις γροθιές του.

Ο Βατράνος ανταπέδωσε, και οι δυο τους κατρακύλησαν πάνω στο επικλινές επίπεδο. Οι υπόλοιποι παραμέρισαν, για να μη μπλεχτούν ο Σκρά'ηγκεμ και ο λευκόδερμος άντρας στα πόδια τους και τους πάρουν κι αυτούς μαζί.

«Ρε!» φώναξε ο Καθάριος. «Τι κάνουν ετούτοι, ρε; Ρε, σταματήστε τους, ρε! Θα τρελαθώ!»

Ο Σκρά'ηγκεμ είχε τώρα καβαλήσει τον Βατράνο και τον κοπανούσε κατακέφαλα με τις γροθιές του. Εκείνος αιμορραγούσε.

Ο Σέλκιος άρπαξε τον Κρά'αν από πίσω, τραβώντας τον. «Βοηθήστε με!» φώναξε. Ο μουγκός, χρυσόδερμος Βασνάρος ήρθε πλάι του, καθώς επίσης κι ο Βενμίλιος· κι οι τρεις τους κατάφεραν να απομακρύνουν τον Σκρά'ηγκεμ απ'τον Βατράνο, και να τον βάλουν κάτω, ακινητοποιώντας τον.

«Τι κάνεις, Σκρά'ηγκε*μ;*» γκάρισε ο Βενμίλιος «ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ*;* Βλέπεις σε τι κατάσταση είμαστε; Τι κάνεις, οι Άνεμοι να σε πάρουν!» Γρονθοκόπησε τον Κρά'αν κατακέφαλα, και το κέλυφός του ακούστηκε να κάνει κρατς από το χτύπημα.

Η Ευρυδίκη γονάτισε πλάι στον Βατράνο, προσπαθώντας να τον ανασηκώσει, αιμόφυρτος καθώς ήταν. «Είσαι καλά;»

Εκείνος μειδίασε, αποκαλύπτοντας ματωμένα δόντια. «Το είχα καταλάβει ότι κατά βάθος με γούσταρες από πάντα… Γιατί κάνεις ακόμα παρέα μ'αυτό το ανώμαλο μυρμήγκι;»

«Πώς βρεθήκατε εδώ;» ρώτησε η Ιωάννα, βαδίζοντας ανάμεσά τους.

Ο Εφόριος την πλησίασε. «Να πάρω ένα απ'αυτά, μαντάμ;» Έδειξε το τουφέκι στον ώμο της.

Η Ιωάννα το έβγαλε από κει και του το έδωσε. «Πάρτο, θα σου χρειαστεί. Αλλά πώς βρεθήκατε εδώ;»

«Μεγάλη ιστορία,» είπε ο Βενμίλιος. «Βασικά, ετούτο το σκάφος εμβόλισε την *Ανεμομάχη*, και μας αιχμαλώτισαν. Κάποιος Πρίγκιπας Τάμπριελ είναι ο αρχηγός.»

«Κι εσύ πώς βρέθηκες εδώ;» ρώτησε ο Σκρά'ηγκεμ, που τώρα είχε

κάπως ηρεμήσει, κι έτσι οι υπόλοιποι τον είχαν αφήσει να σηκωθεί.

«Μας αιχμαλώτισαν, όταν φτάσαμε στο νησί. Είναι κι ο Γεράρδος εδώ, και ο Σέλιρ'χοκ, και η Θεώνη.»

«Ποιο νησί; Πού είμαστε;»

«Το νησί που λέγεται Φέλ'κριβ, ή Φελ'κρίβ. Το νησί που ήταν εξαρχής ο προορισμός μας–»

«Στα πέρατα του Κενού;»

«Ναι–» Η Ιωάννα σταμάτησε να μιλά, γιατί άκουσε απέξω τους πυροβολισμούς να παύουν. Συνοφρυώθηκε, στρεφόμενη στην πόρτα του αμπαριού. Αυτό προμηνύει κάτι κακό, σκέφτηκε. «Θα φέρουν εκρηκτικές ύλες,» είπε.

«Να βγούμε να τους λιώσουμε!» πρότεινε ο Ρίβης, που εξακολουθούσε να κρατά την πόρτα κλειστή, μαζί με τον Γρύπα, ο οποίος ήταν εύσωμος, μυώδης, και δυνατός –ο δυνατότερος του πληρώματος, ύστερα από τον θάνατο του Σερφάντη.

«Με τι;» έθεσε το ερώτημα ο Εφόριος. «Με… δύο τουφέκια;» Ύψωσε το δικό του και έδειξε αυτό της Ιωάννας με το σαγόνι.

Ο Βατράνος είχε πάρει καθιστή θέση, και προσπαθούσε να σκουπίσει το πρόσωπό του από τα αίματα· η μύτη του εξακολουθούσε να αιμορραγεί. «Έχω κι εγώ ένα τουφέκι στην πλάτη, όπως θα μπορείς να δεις. Κι ένα πιστόλι.» Το τράβηξε απ'τη ζώνη του. «Και δυο μαχαίρια. Και έχει κι η Ιωάννα ένα πιστόλι, κι ένα μαχαίρι.» Κοίταξε τη Μαύρη Δράκαινα: το πιστόλι ήταν περασμένο στην περισκελίδα της και το μαχαίρι στο στηθόδεσμό της, ανάμεσα στα στήθη της.

«Βλέπεις, Εφόριε;» είπε ο Ρίβης. «Μπορούμε να τους–»

«Ωραία!» τον διέκοψε ο Εφόριος. «Έχουμε, λοιπόν, πόσα; Πέντε όπλα, και τρία μαχαίρια. Τι άλλο θέλουμε!» Ρουθούνισε, αποδοκιμαστικά.

«Μπορούμε να τους στήσουμε ενέδρα,» πρότεινε ο Βατράνος, και ορθώθηκε με τη βοήθεια της Ευρυδίκης, την οποία δε χρειαζόταν πραγματικά, μα ήθελε να βάλει το χέρι του γύρω απ'τους στρογγυλούς γλουτούς της. «Καθώς θα μπουκάρουν εδώ μέσα, θα τους την πέσουμε.»

«Δε με χαλάει εμένα,» δήλωσε ο Καθάριος.

«Ευτυχώς που μας πληροφόρησες γι'αυτό,» του είπε ο Σκρά'ηγκεμ. Και, με δυνατότερη φωνή: «Λοιπόν,» ανακοίνωσε σε όλους, «δε νομίζω νάχουμε άλλη επιλογή τώρα. Ας κάνουμε ό,τι λέει το καθίκι ο Βατράνος.»

«Δεν έχετε σκεφτεί κάτι πολύ σημαντικό,» τόνισε η Ιωάννα. «Ο Μακρινός Ταξιδευτής μάς παρακολουθεί, και σίγουρα θα τα άκουσε αυτά που είπαμε, και θα προειδοποιήσει τους στρατιώτες του προτού μπουν.»

«Σκατά…» είπε ο Βατράνος. «Έχεις δίκιο.»

«Την κάτσαμε, δηλαδής, ε;» έκανε ο Καθάριος, κοιτάζοντας μια την Ιωάννα, μια τον Σκρά'ηγκεμ, μια τον Βατράνο.

«Ας βγούμε τώρα,» είπε η Ιωάννα, μη βλέποντας άλλη λύση. «Όσο πιο γρήγορα κινηθούμε τόσο το καλύτερο· δε θάχουν χρόνο να οργανωθούν, και, καθώς θα σκοτώσουμε κάποιους απ'αυτούς, θα πάρουμε τα όπλα τους.»

«Ναι!» γρύλισε ο Ρίβης. «Ακριβώς! Ας χυθεί *αίμα*, επιτέλους!

»Δώσε μου ένα όπλο.» Αφήνοντας την πόρτα –την οποία ο Μακρινός Ταξιδευτής δεν προσπαθούσε πλέον να ανοίξει–, ζύγωσε την Ιωάννα.

Εκείνη τράβηξε το πιστόλι απ'την περισκελίδα της και του το έδωσε.

.15.

Οι στρατιώτες του Μακρινού Ταξιδευτή τούς περίμεναν στον διάδρομο, έξω από το αμπάρι. Φαίνεται πως δεν είχαν φύγει όλοι, για να φέρουν εκρηκτικές ύλες· ένα μεγάλο μέρος του αριθμού τους –ίσως, το μεγαλύτερο μέρος– είχε μείνει πίσω. Έτσι, καθώς οι κρατούμενοι επιχείρησαν να βγουν, δέχτηκαν πυρά. Κανείς δεν χτυπήθηκε, αλλά αναγκάστηκαν ν'απομακρυνθούν από την πόρτα, ή να καλυφτούν στις πλευρές της.

Η Ιωάννα ήταν απ'αυτούς που καλύφτηκαν δίπλα στο άνοιγμα, και, όταν ο καταιγισμός των πυροβολισμών μειώθηκε σε ένταση, έβγαλε την κάννη του τουφεκιού της από την άκρη κι άρχισε να βάλλει, ασταμάτητα. Κοιτάζοντας με το ένα μάτι, είδε τους στρατιώτες να οπισθοχωρούν, να κρύβονται πίσω απ'τη γωνία στο πέρας του διαδρόμου. Δεν είχε χτυπήσει κανέναν ακόμα, αλλά δεν ήταν αυτό που ήθελε· για την ώρα.

Έκανε νόημα στους συμμάχους της να την ακολουθήσουν και έτρεξε μες στον διάδρομο, μην παύοντας να πυροβολεί. Στα μέσα περίπου της σύντομης διαδρομής της, άφησε τα γόνατά της να λυγίσουν, απότομα, και κύλησε πάνω στο λείο πάτωμα, νιώθοντας το δέρμα της να καίγεται από την τριβή. Εξακολουθούσε, όμως, να έχει το δάχτυλό της πιεσμένο στη σκανδάλη, και, φτάνοντας στη στροφή, οι σφαίρες της χτύπησαν τους στρατιώτες στα πόδια, τσακίζοντας τα γόνατα και τις κνήμες τους, και σωριάζοντάς τους, ουρλιάζοντας. Μερικοί απ'αυτούς πρόλαβαν να πυροβολήσουν, αλλά δεν πέτυχαν τη Μαύρη Δράκαινα, η οποία είχε γίνει σχεδόν ένα με το πάτωμα· οι ριπές τους πέρασαν, σφυρίζοντας, από πάνω της.

Ο Ρίβης ήταν από τους πρώτους που είχαν τρέξει ν'ακολουθήσουν την Ιωάννα, και, γρυλίζοντας, πετάχτηκε από τη γωνία του διαδρόμου. Στάθηκε πάνω απ'τη Μαύρη Δράκαινα και πυροβόλησε, απανωτά, με το πιστόλι του.

Είχε, όμως, κάνει το λάθος να παρουσιαστεί όρθιος, χωρίς να καλυφτεί και χωρίς ούτε καν να σκύψει λίγο, δίνοντας έτσι καλό στόχο, ακόμα και για τους στρατιώτες που η Ιωάννα είχε καταφέρει να πανικοβάλει με τις έμπειρες ριπές της. Μια σφαίρα τον βρήκε στο κεφάλι, σπάζοντας το κρανίο του και τινάζοντας τα μυαλά του έξω. Ο Ρίβης παραπάτησε, σαν το σώμα του να μην είχε ακόμα συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί, κι ύστερα σωριάστηκε πάνω στη Μαύρη Δράκαινα, η οποία είχε πιτσιλιστεί από αίματα, μυαλά, και θραύσματα κοκάλου. Η Ιωάννα αισθάνθηκε το βάρος του άντρα να τη χτυπά με δύναμη, συνθλίβοντας τα πλευρά της

και κολλώντας τη στο πάτωμα.

Την ίδια στιγμή, ο Εφόριος ζύγωσε πιο προσεκτικά, ξεπροβάλλοντας σκυμμένος από την άκρη της γωνίας του διαδρόμου και πυροβολώντας με το τουφέκι του. Τραυμάτισε έναν από τους όρθιους στρατιώτες στο βάθος του διαδρόμου, και αυτός κι οι υπόλοιποι –άλλοι δύο, νόμιζε η Ιωάννα πως ήταν στο σύνολό τους– υποχώρησαν.

Ο Βατράνος κι οι άλλοι του παλιού πληρώματος του Γεράρδου ήρθαν μετά από τον Εφόριο, καταλαβαίνοντας ότι το περισσότερο πιστολίδι είχε πάψει. Η Ιωάννα, όμως, είδε έναν από τους πεσμένους στρατιώτες –αυτούς που είχε χτυπήσει στα πόδια– να γυρίζει το όπλο του, με τα δόντια σφιγμένα, για να σημαδέψει. Τον πυροβόλησε, δύο φορές: η μία σφαίρα τον βρήκε στα πλευρά· η άλλη δεν εκτοξεύτηκε ποτέ –το τουφέκι της είχε αδειάσει. Ο άντρας δεν πάτησε τη σκανδάλη, καθώς τιναζόταν και ούρλιαζε από τον πόνο.

Ο Βατράνος και ο Σέλκιος, μόλις παρουσιάστηκαν, σκότωσαν τους πεσμένους φρουρούς που ήταν ακόμα ζωντανοί.

Ο Σκρά'ηγκεμ άρπαξε τον Ρίβη και τον τράβηξε, ελευθερώνοντας την Ιωάννα. «Το περίμενα ότι αυτό το παλικάρι θα τα έτρωγε σύντομα τα ψωμιά του,» είπε.

Ο Βατράνος κοίταξε το διαλυμένο κεφάλι του Ρίβη, μορφάζοντας. «Σκατά…»

Η Ιωάννα σηκώθηκε απ'το πάτωμα, αγγίζοντας τα πλευρά της, για να βεβαιωθεί ότι, ευτυχώς, κανένα τους δεν είχε σπάσει. «Πάρτε τα όπλα τους,» είπε. «Τώρα, πρέπει να καταλάβουμε το πλοίο.»

* * *

Είχε πάψει να κλαίει και να ωρύεται, έτσι σήμερα δεν της είχαν κάνει ηρεμιστική ένεση. Εξακολουθούσε, όμως, να βρίσκεται σε μια υποτονική, αδρανή κατάσταση, ίσως επειδή μέρος της κατευναστικής ουσίας συνέχιζε να κυλά στο σώμα της, ή ίσως απλά και μόνο από μελαγχολία. Είχε εξαντλήσει τις δυνάμεις της, και τώρα αισθανόταν πως τίποτα δεν της έμενε.

Ήταν ξαπλωμένη στο στενό κρεβάτι της καμπίνας όπου την είχαν κλειδώσει και, γυρισμένη στο πλάι, κοίταζε τον τοίχο, ανέκφραστα. Πριν από ώρα, είχε ακούσει πυροβολισμούς από το εσωτερικό του πλοίου, μα δεν είχε αντιδράσει· τους είχε αγνοήσει τελείως: ό,τι κι αν συνέβαινε, δεν την αφορούσε. Μετά, είχε πάλι ακούσει πυροβολισμούς, αυτή τη φορά από πιο μακριά, από το βάθος των διαδρόμων του Μακρινού Ταξιδευτή. Και τώρα, οι πυροβολισμοί ξανακούγονταν, δυνατότεροι, και από κοντά.

Η Αλκυόνη αισθάνθηκε την ώθηση να σηκωθεί και να

πλησιάσει την πόρτα, βάζοντας το ένα της αφτί επάνω, για ν'αφουγκραστεί.

«Είναι κανείς εκεί έξω;» φώναξε. «Είναι κανείς εκεί έξω;» Και χτύπησε με τη γροθιά της.

«Απομακρύνσου απ'την πόρτα!» αντήχησε μια φωνή, την οποία η Αλκυόνη νόμιζε πως αναγνώριζε, μα δεν μπορούσε ακριβώς να την προσδιορίσει.

Απομακρύνθηκε, όπως της είχε ζητηθεί, και απανωτές ριπές έσπασαν την κλειδαριά της πόρτας. Ένα χέρι την παραμέρισε, και η ψηλή, μυώδης, μονόφθαλμη μορφή του Γρύπα φανερώθηκε.

«Αλκυόνη!» είπε. «Είσαι ζωντανή.»

«Δυστυχώς.»

«Είσαι καλά;»

«Όχι. Πώς βγήκατε απ'τ'αμπάρι;»

«Αυτή η γυναίκα, η Ιωάννα, μας έβγαλε. Είναι μαζί της κι ο Βατράνος, και λένε πως κάπου εδώ είναι κι ο Καπετάν Γεράρδος, η Θεώνη, κι ο μαυρόδερμος μάγος που τον φωνάζουνε Σέλιρ'χοκ. Έλα.» Ο Γρύπας τής έστρεψε την πλάτη και βάδισε.

Η Αλκυόνη τον ακολούθησε, μέσα σ'έναν διάδρομο όπου ήταν ξαπλωμένα, το ένα μπρούμυτα το άλλο ανάσκελα, δύο πτώματα στρατιωτών· το πάτωμα ήταν γλιστερό απ'το αίμα τους, και η Ανεμοσκόπος πρόσεχε πού πατούσε.

Ο Γρύπας την οδήγησε σε μια στροφή κι ύστερα σ'έναν άλλο διάδρομο, όπου η Αλκυόνη είδε κι άλλους από το πρώην πλήρωμα του Γεράρδου, καθώς και την Ιωάννα. Η ξανθιά γυναίκα ήταν ημίγυμνη και πιτσιλισμένη με αίμα, το οποίο δε φαινόταν να είναι δικό της. Πώς είχε βρεθεί εδώ μέσα; Την είχαν κι αυτήν αρπάξει ο Τάμπριελ κι οι δικοί του; Η Αλκυόνη αισθανόταν ότι δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά· ο νους της ήταν θολός, από τις ουσίες που της είχαν δώσει.

Η Ιωάννα στράφηκε και την κοίταξε, παραξενεμένη. «Τι κάνει αυτή εδώ;» ρώτησε.

Δε δείχνει να χαίρεται που με βλέπει, σκέφτηκε η Αλκυόνη.

«Την είχαν κλειδωμένη σε μια καμπίνα,» εξήγησε ο Γρύπας. «Την είχαν πάρει απ'το αμπάρι, επειδή ούρλιαζε και φώναζε–»

«Ήταν στο αμπάρι;»

«Ναι,» είπε ο Βενμίλιος. «Ο Τάμπριελ τη βρήκε σ'ένα νησί κοντά στο Πηγάδι.»

Η Ιωάννα κοίταξε την Αλκυόνη, ερωτηματικά. «Κοντά στο Πηγάδι; Σε είχαμε χάσει, όταν εσύ κι ο Φιλοπολίτης φύγατε απ'την άκατο.»

«Ο Δράκοντας μάς πήγε στο Πηγάδι. Είχαμε... είχαμε δουλειά εκεί.»

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε. «Τι δουλειά;»

«Δε θα καταλάβεις.»

Η Ιωάννα ρουθούνισε· ένα ρουθούνισμα που έλεγε καθαρά ότι θεωρούσε την Αλκυόνη παλαβή. «Είναι κι ο Φιλοπολίτης εδώ;»

«Όχι· ο Φιλοπολίτης… έφυγε.»

«Είναι νεκρός;»

«Δεν είπα ότι είναι νεκρός! Έχει πάει μαζί με τον πατέρα του.»

«Ποιον πατέρα του;»

«Δεν έχει σημασία· άστο. Είναι ο Γεράρδος εδώ;»

«Ναι, εδώ είναι. Και πρέπει να τον βρούμε· και αυτόν, και τη Θεώνη, και τον Σέλιρ’χοκ.»

* * *

Η Θεώνη έκανε πέρα-δώθε μέσα στην καμπίνα της, ακούγοντας τους πυροβολισμούς με απορία, ανησυχία, αλλά και ελπίδα, γιατί μπορεί να σήμαιναν ότι κάποιος είχε εισβάλλει στο πλοίο για να βοηθήσει εκείνη, τον Γεράρδο, και τους υπόλοιπους· ή ίσως να σήμαιναν ότι ο Γεράρδος, ή η Ιωάννα, ή ο Βατράνος, ή ο Σέλιρ’χοκ είχαν ξεφύγει και προσπαθούσαν να έρθουν να ελευθερώσουν και εκείνη.

Απροειδοποίητα, η πόρτα άνοιξε και δύο στρατιώτες μπήκαν, βιαστικά. Ο ένας άρπαξε τη Θεώνη απ’το μπράτσο και την τράβηξε έξω απ’την καμπίνα.

«Πού – πού με πάτε;» έκανε εκείνη, ξαφνιασμένη.

Κανείς δεν της απάντησε, και συνέχισαν να την τραβάνε, εσπευσμένα, μέσα στους διαδρόμους του Μακρινού Ταξιδευτή.

Η Θεώνη μπορούσε ν’ακούσει πυροβολισμούς και φωνές ν’αντηχούν, αλλά δε ρώτησε τους δύο άντρες τι συνέβαινε, καθώς ήταν βέβαιη πως πάλι δε θα της απαντούσαν. Πάντως, ό,τι κι αν συνέβαινε, τους είχε τρομάξει, γιατί διαρκώς κοίταζαν πάνω απ’τον ώμο τους και είχαν τα όπλα τους σε ετοιμότητα· αυτός που την τραβούσε από το μπράτσο κρατούσε πιστόλι, ο άλλος τουφέκι.

Την πήγαν στη γέφυρα του πλοίου, κι εκεί την άφησαν. Και η Θεώνη διαπίστωσε πως δεν ήταν μόνη. Ο Γεράρδος καθόταν σε μια καρέκλα κι ένας στρατιώτης στεκόταν πλάι του· το αριστερό μάτι του Καπετάνιου ήταν μελανιασμένο. Σε μια άλλη καρέκλα, παραδίπλα, ήταν ο Σέλιρ’χοκ, μοιάζοντας να κοιμάται, ή, μάλλον, να βρίσκεται υπό την επήρεια κάποιας ναρκωτικής ουσίας. Δύο ακόμα στρατιώτες στέκονταν φρουροί μέσα στο δωμάτιο, και ένας άντρας που δεν μπορεί παρά να ήταν αξιωματικός στεκόταν μπροστά από τις οθόνες και τους πίνακες ελέγχου. Είχε κοντά, ξανθά μαλλιά και δέρμα λευκό όπως του Γεράρδου και εκείνης.

Οι στρατιώτες που την είχαν φέρει εδώ έκλεισαν την πόρτα κι έφυγαν.

Ο αξιωματικός έδειξε μια καρέκλα, λέγοντας στη Θεώνη:

«Κάθισε, και όχι φασαρίες. Όπως θα μπορείς να δεις, οι φασαρίες δεν ωφέλησαν το φίλο σου.» Έριξε μια ματιά στον Γεράρδο, ο οποίος τον κάρφωσε μ'ένα άγριο, δολοφονικό βλέμμα, αλλά δε μίλησε.

Η Θεώνη υπάκουσε, καθίζοντας στην καρέκλα που της είχε δείξει ο αξιωματικός.

* * *

Ο ναύτης τραντάχτηκε από τη ριπή και σωριάστηκε. Η σφαίρα τον είχε βρει στην αριστερή μεριά της πλάτης, και η Ιωάννα ήξερε ότι ήταν νεκρός. Δε θυμόταν πώς τον έλεγαν· το είχε ακούσει το όνομά του όσο ταξίδευαν μέσα στην Ανεμομάχη, σίγουρα το είχε ακούσει, μα δεν το είχε συγκρατήσει.

Στράφηκε, αμέσως, και πυροβόλησε τη γυναίκα που τον είχε σκοτώσει. Την πέτυχε στο κεφάλι, κάνοντάς τη να βρει το ίδιο τέλος που είχε βρει κι ο Ρίβης ο Σκυλόδοντος. Τα μυαλά της εκτοξεύτηκαν στον τοίχο πίσω της, καθώς το κρανίο της έσπασε.

Και μετά, μια φωνή αντήχησε μέσα στους διαδρόμους: «*Σας μιλά ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης. Έχω μαζί μου τον Γεράρδο, τη Θεώνη, και τον Σέλιρ'χοκ, τους οποίους γνωρίζω πολύ καλά πως ξέρετε όλοι σας. Εγκαταλείψτε το σκάφος μου αμέσως, αλλιώς θα αρχίσω να τους εκτελώ, τον έναν μετά τον άλλο.*»

«Μπλοφάρεις!» φώναξε η Ιωάννα, γνωρίζοντας πως, ακόμα κι αν δεν υπήρχαν επικοινωνιακοί πομποί σε τούτο το μέρος του σκάφους, το πνεύμα του Μακρινού Ταξιδευτή θα μετέφερε τα λόγια της στον Σαντμάρη.

«*Δεν μπλοφάρω! Θα τους σκοτώσω, και τους τρεις, και θα σας πετάξω τα κεφάλια τους! Δεν έχω τίποτα να χάσω.*»

«Σ'αυτό,» είπε ο Βατράνος στην Ιωάννα, «νομίζω πως έχει δίκιο. Αφού, έτσι κι αλλιώς, θα τον βρούμε και θα τον τεμαχίσουμε, όντως δεν έχει τίποτα να χάσει.»

* * *

Ο Γεράρδος ακόμα δεν είχε καταλάβει τι ακριβώς γινόταν. Η Ιωάννα κι ο Βατράνος πρέπει να είχαν καταφέρει να ξεφύγουν, ναι, αλλά δε νόμιζε ότι αυτοί οι δύο μόνοι τους θα μπορούσαν να κάνουν τόση φασαρία. Είχαν κι άλλους μαζί τους. Ποιους, όμως; *Εισέβαλαν στο πλοίο κάποιοι που θέλουν να μας βοηθήσουν;*

«Δε θα παραδοθούν,» είπε ο Γεράρδος στον Σαντμάρη. «Θα έρθουν.»

«Τότε,» είπε ο Υποπλοίαρχος, κοιτάζοντάς τον πάνω απ'τον ώμο του, «εσύ θα είσαι ο πρώτος που θα πεθάνει.»

«Κι εσύ ο επόμενος. Νομίζεις ότι θα σε λυπηθούν, όταν μας έχεις σκοτώσει; Καλύτερα να μας παραδόσεις τώρα, κι ίσως σ'αφήσουν να φύγεις.»

«Σκασμός!» γρύλισε ο Σαντμάρης. «Αλλιώς, θα προστάξω να σε δέσουν.»

* * *

«Αν βγούμε απ’το σκάφος, θα μας θερίσουν!» φώναξε ο Σκρά’ηγκεμ. «Θα σκοτώσουν εμάς αντί για τον Γεράρδο! Πρέπει να συνεχίσουμε!»

Τον *θες νεκρό, καταραμένο μυρμήγκι, έτσι δεν είναι;* σκέφτηκε ο Βατράνος. *Τον θες νεκρό, γιατί φοβάσαι ότι θα σε σκοτώσει για την προδοσία σου.* Έσφιξε το πιστόλι στο χέρι του. *Οι δαιμονισμένοι Κρά’αν έπρεπε να τα είχαν καταφέρει, τότε, στην Ανεμομάχη· θα μ’έβγαζαν απ’τον κόπο τώρα…*

«Και τη Θεώνη και τον Σέλιρ’χοκ;» είπε ο Βενμίλιος. «Θα τους αφήσουμε να τους σκ–;»

«Δεν ακούς τι σου λέω, Μηχανοκράτη;» σφύριξε ο Σκρά’ηγκεμ. «Αν βγούμε από τούτο το καταραμένο πλοίο, θα καθαρίσουν εμάς! Θα μας πυροβολήσουν από μέσα! Γιατί νομίζεις ότι θένε να μας βγάλουν από δω, για το καλό μας;»

«Νομίζω,» είπε ο Εφόριος, «πως ο Καπετάνιος έχει δίκιο. Βρισκόμαστε σε μια κατάσταση που κάποιοι θα πεθάνουν, έτσι κι αλλιώς, και καλύτερα εμείς να είμαστε ανάμεσα στους ζωντανούς.»

«Κουράδες!» έφτυσε ο Σέλκιος. «Εγώ δεν τους αφήνω να καθαρίσουνε το Γεράρδο.»

«Τότε, άντε και σταμάτησέ τους, κοντέ! Οι υπόλοιποι φεύγουμε.»

«Και ποια είναι η δική της γνώμη γι’αυτό, ε;» Ο Σέλκιος έδειξε την Ιωάννα. «Κρατάνε και τον μαύρο σύντροφό της, τον Σέλιρ’χοκ!»

Εκείνη δε μίλησε, παρατηρώντας μονάχα το πλήρωμα, καθώς λογομαχούσαν. Ήταν αναποφάσιστη σχετικά με το θέμα: Από τη μια πίστευε ότι ο Σκρά’ηγκεμ ίσως νάχε, όντως, δίκιο, ίσως να τους σκότωναν αν έβγαιναν απ’το σκάφος· αλλά, απ’την άλλη, αν έμεναν μέσα, δεν έβλεπε τρόπο να εμποδίσουν τον Υποπλοίαρχο Σαντμάρη απ’το να εκτελέσει τον Γεράρδο, τη Θεώνη, και τον Σέλιρ’χοκ –και η Ιωάννα δεν ήθελε κανέναν απ’τους τρεις τους νεκρό.

«Τι μας νοιάζει τι θα πει αυτή;» αντιγύρισε ο Εφόριος στον Σέλκιο. «Καπετάνισσά μας είναι; Δε θα κόψουμε το λαιμό μας, άμα μας πει να τον κόψουμε!»

«Λοιπόν, τελείωσε!» φώναξε ο Σκρά’ηγκεμ. «Αποφασίστηκε! Πηγαίνουμε κατευθείαν για τη γέφυρα. Αυτό το πλοίο θα γίνει δικό μας!»

«Δε θα πας πουθενά, καταραμένο μυρμήγκι!»

Ο Σκρά'ηγκεμ στράφηκε, για να δει τον Βατράνο να έχει το πιστόλι του υψωμένο και να τον σημαδεύει.

«Θες να καθαρίσεις το Γεράρδο, γι'αυτό επιμένεις. Αλλά δεν πρόκειται να σ'αφήσω.»

Ο Σκρά'ηγκεμ έτριξε τα δόντια. «Σκοτώστε τον! Σκοτώστε τον!»

* * *

«Τελικά, φαίνεται πως δεν είχες δίκιο,» είπε ο Σαντμάρης. Πήρε το βλέμμα του από την οθόνη και το έστρεψε στον Γεράρδο, υπομειδιώντας. «Σύμφωνα με τις ενδείξεις μου, κανένας απ'τους φίλους σου δεν κινείται. Είναι όλοι τους εκεί όπου ήταν όταν τους μίλησα.»

«Θα έρθουν.»

«Έτσι λες, ε; Για να δούμε...» Ο Σαντμάρης έστρεψε πάλι την πλάτη του στον Γεράρδο.

Ο Γεράρδος λοξοκοίταξε τον Σέλιρ'χοκ. *Να σε πάρουν οι Άνεμοι, μάγε, γιατί δεν ξυπνάς; Αν ξυπνούσες, ίσως καταφέρναμε να ξεφύγουμε κάπως. Ξύπνα, πανάθεμά σε!* Αλλά το ήξερε πως ήταν ανούσιο να ελπίζει κάτι τέτοιο· οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, αναμφίβολα, είχαν ναρκώσει τον Σέλιρ'χοκ με κάποια ουσία που η επήρειά της θα διαρκούσε πολλές ώρες ακόμα. Φοβόνταν τις μυστικιστικές του ικανότητες.

Ο Γεράρδος κοίταξε τη Θεώνη. Καθόταν στην καρέκλα της με τα χέρια ακουμπισμένα στα γόνατά της. Το βλέμμα της συνάντησε το δικό του. –Κι ύστερα, τελείως απρόσμενα, η πρώην ιέρεια της Αρτάλης τινάχτηκε όρθια, χιμώντας προς τον Σαντμάρη.

«Θεώνη!» φώναξε ο Γεράρδος, καθώς κι εκείνος πεταγόταν πάνω, έκπληκτος.

* * *

«Σκοτώστε τον!»

Κανείς δεν κινήθηκε αμέσως, για να εκτελέσει τη διαταγή του Σκρά'ηγκεμ. Ίσως να είχαν εκπλαγεί απ'το όλο περιστατικό. Ίσως να ήταν αναποφάσιστοι σχετικά με το αν όφειλαν όντως να σκοτώσουν τον Βατράνο· ίσως να πίστευαν ότι εκείνος είχε δίκιο. Ή ίσως να πίστευαν ότι ήθελε μονάχα ν'απειλήσει τον Κρά'αν και τίποτα περισσότερο.

Ο Βατράνος, όμως, πάτησε τη σκανδάλη. Μία, δύο φορές. Πετυχαίνοντας τον Σκρά'ηγκεμ στο στήθος και ξαπλώνοντάς τον στο πάτωμα, αιμόφυρτο και με το κέλυφός του τρυπημένο.

Ο Εφόριος έστρεψε το τουφέκι του στον Βατράνο και τον πυροβόλησε, απανωτά. Εκείνος σωριάστηκε, κραυγάζοντας.

«Καθίκι!» σφύριξε ο Σέλκιος, και κοπάνησε τον Εφόριο στα πλευρά με την πίσω μεριά του δικού του τουφεκιού.

«ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ, ΡΕ ΗΛΙΘΙΟΙ!» κραύγασε ο Βενμίλιος.

Αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Το χάος είχε αρχινήσει. Το πρώην πλήρωμα του Γεράρδου χτυπιόνταν αναμεταξύ τους.

* * *

Ο στρατιώτης που στεκόταν πλάι στον Γεράρδο τον άρπαξε απ'τον ώμο, λέγοντας: «Κάτσε κάτω!» Συγχρόνως, ο ένας απ'τους άλλους δύο στρατιώτες ορμούσε προς τη Θεώνη, που ορμούσε προς τον Σαντμάρη. Ο Υποπλοίαρχος στράφηκε, ξαφνιασμένος, με τα μάτια γουρλωμένα.

Προσπαθεί να μου δώσει την ευκαιρία που ζητούσα. Η σκέψη πέρασε αστραπιαία απ'το νου του Γεράρδου.

Και δε σκόπευε ν'αφήσει την ευκαιρία να πάει χαμένη.

Έκανε, απότομα, τον αγκώνα του πίσω, χτυπώντας τον στρατιώτη πλάι του στο διάφραγμα. Εκείνος διπλώθηκε μ'ένα μουγκρητό, και ο Γεράρδος άρπαξε το τουφέκι απ'τον ώμο του άντρα, στρέφοντάς το στον άλλο στρατιώτη, αντίκρυ του και πέρα απ'τον ναρκωμένο Σέλιρ'χοκ.

Ο Σαντμάρης έπιασε τον καρπό της Θεώνης, καθώς εκείνη πήγαινε να τον γρονθοκοπήσει καταπρόσωπο, και με μια σπρωξιά τη σώριασε.

Ο Γεράρδος πυροβόλησε, προτού ο στρατιώτης αντίκρυ του προλάβει να τον πυροβολήσει πρώτος. Ύστερα, στράφηκε αμέσως στον άλλο στρατιώτη –αυτόν που ορμούσε στη Θεώνη και που τώρα την έφτανε, καθώς εκείνη ήταν ήδη σωριασμένη και προσπαθούσε να σηκωθεί– και τον Σαντμάρη.

Κι οι δυο τους τράβηξαν τα πιστόλια απ'τις ζώνες τους.

Ο Γεράρδος αντιλαμβανόταν ότι δεν πρόφταινε να τους χτυπήσει και τους δύο. Τον έναν θα τον πυροβολούσε, αλλά ο άλλος θα πυροβολούσε εκείνον.

Πυροβόλησε τον στρατιώτη.

Ο Σαντμάρης ύψωσε το πιστόλι του και–

Η Θεώνη πετάχτηκε πάνω και του χίμησε.

Ο κρότος από τη βολή του Υποπλοίαρχου αντήχησε.

Ο Γεράρδος είδε τη Θεώνη να διπλώνεται και να παραπατά. Δεν έχασε, όμως, χρόνο: πυροβόλησε τον Σαντμάρη στο στήθος, δύο φορές, στέλνοντάς τον πάνω τον πίνακα ελέγχου του πλοίου.

Η Θεώνη σωριάστηκε. Το ένα της χέρι ήταν στην κοιλιά της, και είχε γεμίσει αίμα, όπως και τα ρούχα της.

«Θεώνη…*!*» Ο Γεράρδος γονάτισε πλάι της, αφήνοντας το τουφέκι του και παίρνοντάς την στα χέρια του, ανασηκώνοντάς την. «Θέωνη…»

Είδε δάκρυα να κυλάνε στα μάτια της. «Δεν πειράζει…» του είπε. «Η Άρτ– Γεράρδε*!*» Ύψωσε το χέρι της, δείχνοντας τον στρατιώτη που ο Καπετάνιος είχε χτυπήσει στο διάφραγμα με τον

αγκώνα του. Ο άντρας, αν κι ακόμα διπλωμένος, τραβούσε τώρα ένα πιστόλι.

Ο Γεράρδος άρπαξε το πεσμένο πιστόλι του Σαντμάρη και τον πυροβόλησε στο κεφάλι, σκοτώνοντάς τον ακαριαία.

Ύστερα, στράφηκε πάλι στη γυναίκα στα χέρια του. «Θα σε πάρω από δω–»

Τα δάχτυλά της σφίχτηκαν πάνω στα ρούχα του. «Όχι… Μην είσαι ανόητος. Το ξέρεις ότι δεν προλαβαίνεις…» Μιλούσε με δυσκολία, και αίμα έτρεχε απ'την άκρη του στόματός της. «Δεν πειράζει… Η Αρτάλη έτσι το ήθελε. Θα…» Έκλαιγε. «Θα είναι τώρα ευχαριστημένη μαζί μου… που σε βοήθησα.» Χαμογέλασε· τα χείλη της έτρεμαν.

Ο Γεράρδος την αγκάλιασε, κρατώντας την κοντά του, μέχρι που εκείνη ξεψύχησε.

Αισθανόταν δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά του.

* * *

Ευτυχώς, είχαν τουλάχιστον αρκετή λογική ώστε να μην πυροβολούν ο ένας τον άλλο, παρατήρησε η Ιωάννα. Όμως γρονθοκοπούσαν και κλοτσούσαν, και χτυπούσαν με την πίσω μεριά των τουφεκιών τους, και γκάριζαν. Η ίδια δεν είχε εμπλακεί, και κανείς δεν της είχε ορμήσει. Εκτός απ'την Ιωάννα, άλλοι δύο ήταν έξω απ'τον καβγά: η Αλκυόνη, που βρισκόταν μακριά απ'τους υπόλοιπους, στην αντικρινή γωνία του διαδρόμου, κοιτάζοντας με μάτια γουρλωμένα· και, παραδόξως, ο Γρύπας, ο οποίος είχε τα μεγάλα του χέρια σταυρωμένα μπροστά στο φαρδύ στέρνο του και έβλεπε τους άλλους να τσακώνονται. Κανείς δεν του χιμούσε, αλλά ούτε κι εκείνος χτυπούσε ή φώναζε.

Η Ιωάννα προσπάθησε να τον ζυγώσει, μέσα στον χαλασμό. Κι ένας ναύτης έκανε να τη βαρέσει με την πίσω μεριά του τουφεκιού του· εκείνη απέκρουσε με το δικό της τουφέκι, και του έριξε μια αγκωνιά στο σαγόνι, σωριάζοντάς τον.

Ύστερα, βρέθηκε κοντά στον Γρύπα. «Πρέπει να τους κάνουμε να σταματήσουν,» του είπε, ήρεμα. «Αν σκοτωθούμε αναμεταξύ μας, θα μας επιτεθούν και θα διαλύσουν εύκολα όσους έχουν απομείνει από μας, ζαλισμένοι όπως θα είμαστε.»

Ο Γρύπας ένευσε. «Ναι.» Περνώντας δίπλα απ'την Ιωάννα, άρπαξε έναν ναύτη απ'το σβέρκο και τον κοπάνησε κατακέφαλα με τη γροθιά του, αναισθητοποιώντας τον. «ΡΕ!» φώναξε. «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!»

Τον αγνόησαν.

Ο Γρύπας άρπαξε τον Καθάριο και τον σήκωσε στον αέρα με το ένα χέρι, κολλώντας τον στο χαμηλό ταβάνι του διαδρόμου του πλοίου. «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!»

«Εεεε!» ούρλιαξε ο Καθάριος. «Κατέβασέ με, ρε Γρύπα! *Κατέβασέ με!*» Ο Γρύπας τον κρατούσε από το πέτο, κι εκείνος σπαρταρούσε, κλοτσώντας τον αέρα και κάνοντας πέρα-δώθε το κεφάλι του με τα φουντωτά, μαύρα, σγουρά μαλλιά.

Αυτό τούς τράβηξε την προσοχή· οι περισσότεροι στράφηκαν να δουν τον Καθάριο.

«Σταματήστε!» επανέλαβε ο Γρύπας.

«Δε βλέπετε ότι έτσι όπως κάνετε βοηθάτε τους εχθρούς μας;» πρόσθεσε η Ιωάννα, στεκόμενη πλάι στον μεγαλόσωμο άντρα, τώρα που εκείνος είχε την προσοχή τους. «Αν είχαν μείνει περισσότεροι στρατιώτες στον Σαντμάρη, θα μας είχαν ορμήσει, αυτή τη στιγμή, και θα μας είχαν κάνει κομμάτια. Αλλά, βέβαια, τώρα απλά περιμένουν να αλληλοσκοτωθείτε.»

«Έχει δίκιο,» γρύλισε ο Βενμίλιος, και ζύγωσε τον πεσμένο Βατράνο, παραμερίζοντας μερικούς.

«Σε νοιάζει για την υγεία του;» μούγκρισε ο Εφόριος, που είχε πυροβολήσει τον λευκόδερμο άντρα.

«Γρύπα;» είπε ο Καθάριος, κοιτάζοντας κάτω. «Θα με κατεβάσεις τώρα, ε; Ε;» Χαμογέλασε.

Ο Γρύπας τον κατέβασε. «Αφού το ζητάς ευγενικά.»

Ο Βενμίλιος είχε γονατίσει πλάι στον Βατράνο και άγγιζε το λαιμό του. «Είναι νεκρός…» είπε, λυπημένα.

«Κι ο Σκρά’ηγκεμ, επίσης,» είπε ο Σέλκιος. «Δεν αναπνέει.»

* * *

Ο Γεράρδος θυμόταν ότι είχε ξαναβρεθεί, παλιότερα, με μια γυναίκα νεκρή στα χέρια του…

…Μελισσάνθη…

…και η ανάμνηση κομμάτιαζε την ψυχή του.

Ήξερε, όμως, ότι κάπου έξω απ’τη γέφυρα του Μακρινού Ταξιδευτή υπήρχαν άνθρωποι που τον χρειάζονταν. Άνθρωποι που έπρεπε να τους ενημερώσει για την κατάσταση. Να τους πει ότι ήταν ασφαλής, και ότι μπορούσαν να συνεχίσουν την κατάληψη του σκάφους.

Έτσι, αφήνοντας μαλακά τη Θεώνη στο πάτωμα, παραμέρισε τα συναισθήματά του και ορθώθηκε. Πλησίασε τον πίνακα ελέγχου, επάνω στον οποίο ήταν πεσμένος ο Σαντμάρης, νεκρός. Τον άρπαξε απ’τη στολή του και τον πέταξε παραδίπλα, δίχως να του ρίξει δεύτερη ματιά. Άνοιξε έναν επικοινωνιακό δίαυλο προς όλο το σκάφος–

–και ο δίαυλος έκλεισε, από μόνος του.

—ΤΙ ΣΧΕΔΙΑΖΕΙΣ, ΓΕΡΑΡΔΕ;

«Ό,τι και να κάνεις τώρα, Μακρινέ Ταξιδευτή, δεν μπορείς να με σταματήσεις,» είπε ο Γεράρδος. «Ετούτο το πλοίο είναι και πάλι

δικό μου. Ο Σαντμάρης είναι νεκρός, και ο Σάλ'ντραχ σου δεν είναι εδώ.»

—Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΧΕΙΣ ΔΙΚΙΟ. ΟΜΩΣ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΣΟΥ: ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΩ ΝΑ ΑΝΗΚΩ ΣΤΟΝ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Γιατί δείχνεις τέτοια πίστη, Ταξιδευτή; Οφείλω να ομολογήσω ότι με παραξενεύει. Δεν έδειξες την ίδια πίστη και σ'εμένα.»

—ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΠΟΤΕ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ.

«Ήμουν Καπετάνιος σου!»

—ΣΕ ΡΩΤΗΣΑ ΑΝ ΘΑ ΗΘΕΛΕΣ ΝΑ ΣΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΨΩ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΟΥ ΟΝΟΜΑ, ΔΕΝ ΣΕ ΡΩΤΗΣΑ;

Τα μάτια του Γεράρδου στένεψαν. «Ναι, πράγματι, με ρώτησες… Θέτοντας ως προϋπόθεση να σε πάρω απ'το Κοιμητήριο.»

—ΤΟ ΙΔΙΟ ΖΗΤΗΣΑ ΚΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΤΑΜΠΡΙΕΛ.

«Σάλ'ντραχ, λοιπόν, ονομάζεται εκείνος που ξέρει το αληθινό σου όνομα.»

—ΝΑΙ. ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ.

«Τώρα, όμως, λείπει.»

—ΛΕΙΠΕΙ. ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΑΣ ΚΡΑΤΗΣΩ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ.

«Το ξέρεις ότι δεν μπορείς να το καταφέρεις αυτό χωρίς το πλήρωμά σου. Άνοιξε, επομένως, τον δίαυλο· η μάχη έχει τελειώσει.»

Ο δίαυλος παρέμεινε κλειστός.

Ο Γεράρδος πήρε ένα πιστόλι από το πάτωμα και το πέρασε στη ζώνη του. Πήρε ένα τουφέκι στο δεξί χέρι και πλησίασε την πόρτα της γέφυρας. Έπιασε το πόμολο κι έκανε να την ανοίξει.

Ο Ταξιδευτής δεν τον άφησε.

Ο Γεράρδος έβαλε δύναμη. Η πόρτα φάνηκε ν'ανοίγει λίγο, αλλά όχι αρκετά ώστε να βγει.

«Δεν πρόκειται να με κρατήσεις εδώ,» είπε ο Γεράρδος, και, στρεφόμενος σ'ένα φινιστρίνι, το πυροβόλησε, θρυμματίζοντάς το. Πάτησε σε μια καρέκλα και βγήκε απ'το άνοιγμα που είχε δημιουργήσει.

Πήδησε στο άνω κατάστρωμα του Μακρινού Ταξιδευτή, με το τουφέκι του υψωμένο και έτοιμο. Αλλά δεν ήταν κανένας εδώ. Όλο το πλήρωμα πρέπει να βρισκόταν στο εσωτερικό, για ν'αντιμετωπίσει τους εισβολείς–

Μα, αυτό δεν ήταν λογικό! Αν, όντως, κάποιοι είχαν εισβάλλει στο σκάφος, τότε ορισμένοι απ'τους πολεμιστές του θα βρίσκονταν στο κατάστρωμα, για να φρουρούν μήπως έρθουν κι άλλοι εχθροί. Ή, τουλάχιστον, αρκετά *πτώματα* θα ήταν στο κατάστρωμα: σημάδι ότι είχε προηγηθεί μάχη, προκειμένου οι αντίπαλοι να εισβάλουν.

Εκτός αν είχαν έρθει απ'το κάτω κατάστρωμα. Ο Γεράρδος πήγε στην κουπαστή και κοίταξε κάτω, μέσα στο Πορφυρό Κενό, ψάχνοντας για κάποιο πλοιάριο ή κάμποσες ακάτους. Δεν είδε,

όμως, τίποτα.

Πώς ήρθαν; Καβαλώντας τους Ανέμους;

Ο Γεράρδος έφυγε απ'την κουπαστή και πήγε στην καταπακτή του άνω καταστρώματος, κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια.

* * *

Πυροβολισμοί.

Η Ιωάννα στράφηκε, αφουγκραζόμενη. Κάποια σύγκρουση γινόταν από κει.

«Ποιος…;» έκανε ο Βενμίλιος. «Είμαστε όλοι εδώ, δεν είμαστε;»

Η Ιωάννα προχώρησε με το τουφέκι της έτοιμο, κάνοντάς τους νόημα να την ακολουθήσουν. Δεν ήξερε ποιος αντάλλασσε ριπές με τους φρουρούς του πλοίου, αλλά, όποιος κι αν ήταν, δεν μπορεί να ήταν εχθρός. *Ο εχθρός του εχθρού μου είναι φίλος μου.*

Η Ιωάννα ανέβηκε μια σκάλα, βάδισε προσεχτικά σ'έναν μικρό διάδρομο, και κοίταξε πέρα από μια γωνία. Πίσω της, μπορούσε ν'ακούσει τους υπόλοιπους να την ακολουθούν. Μπροστά της, μπορούσε τώρα να δει τρεις στρατιώτες, ντυμένους με στολές της χωροφυλακής της Άκρης, να πυροβολούν κάποιον ο οποίος βρισκόταν καλυμμένος αντίκρυ τους.

Η Ιωάννα παρουσιάστηκε, πιέζοντας τη σκανδάλη του τουφεκιού της και διαγράφοντας ένα θανατηφόρο ημικύκλιο με τα πυρά της. Οι στρατιώτες σωριάστηκαν με τις πλάτες τους γεμάτες σφαίρες· το πάτωμα του διαδρόμου είχε ξαφνικά βαφτεί κόκκινο.

«Ποιος είναι κει;» φώναξε η Μαύρη Δράκαινα.

Ο άντρας ξεπρόβαλε, κρατώντας τουφέκι στο δεξί χέρι.

«Γεράρδε; Μας είπαν ότι–»

«Ήμουν αιχμάλωτος, ναι. Αλλά ξέφυγα. Ποιοι είναι μαζί σ–;»

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση του και είδε τον Βενμίλιο και τον Εφόριο να παρουσιάζονται πίσω απ'την Ιωάννα.

«Τι κάνετε εσείς εδώ;»

«Ήταν αιχμάλωτοι κι αυτοί,» εξήγησε η Ιωάννα. «Και η Αλκυόνη, επίσης.»

Ο Γεράρδος πλησίασε. «Αιχμάλωτοι;»

«Καταλαβαίνουμε ότι θα πρέπει να είσαι, δίκαια, τσαντισμένος μαζί μας, Καπετάνιε,» είπε ο Βενμίλιος. «Όμως τα πράματα έχουνε αλλάξει από τότε που έγινε ό,τι έγινε. Κι επίσης, δεν ήμασταν όλοι υπέρ του Σκρά'ηγκεμ. Εγώ, ας πούμε, δεν ήμουνα υπέρ του–»

«Βγάζεις την ουρά σου έξω, ε, Μηχανοκράτη;» γρύλισε ο Εφόριος.

«Σκέφτεσαι να με σκοτώσεις κι εμένα;» αντιγύρισε ο Βενμίλιος, αγριοκοιτάζοντάς τον.

«Με βάζεις σε πειρασμό, ναι!»

«Ανεμοχτυπημένο καθίκι–!»

«Δε θα επιρρίψουμε ευθύνες τώρα,» είπε ο Γεράρδος. «Δεν είναι η ώρα γι’αυτό. Ούτε το μέρος.»

Η Ιωάννα μειδίασε αχνά. *Ναι,* σκέφτηκε· *επιτέλους, ένας άνθρωπος που μιλά σαν πραγματικός αρχηγός.* Αν οι πρόσφατοι σύμμαχοί της συνέχιζαν να συμπεριφέρονται όπως συμπεριφέρονταν, σύντομα δε θα απέμενε κανένας απ’αυτούς. Χρειάζονταν κάποιον να τους οδηγήσει.

«Ο Σαντμάρης σκοτώθηκε,» είπε ο Γεράρδος, όταν κανείς δεν του απάντησε. «Ο Σέλιρ’χοκ είναι στη γέφυρα, ναρκωμένος. Και η Θεώνη… η Θεώνη σκοτώθηκε επίσης. Χάρη σ’εκείνη, όμως, κατάφερα να ξεφύγω.» Αλλά δε θέλησε να μείνει άλλο σ’αυτό· αλλάζοντας θέμα, ρώτησε την Ιωάννα: «Οι στρατιώτες του πληρώματος είναι όλοι νεκροί;»

«Δεν ξέρω. Υποθέτω, οι περισσότεροι απ’αυτούς είναι· οι άλλοι ίσως να κρύβονται. Αλλά οι περισσότεροι κι απ’το δικό σου πλήρωμα είναι επίσης νεκροί, Γεράρδε. Μια χούφτα άνθρωποι μένουν.»

.16.

Ο Γεράρδος κατέβηκε τη σκάλα μετά από την Ιωάννα, και είδε τι απέμενε από το παλιό του πλήρωμα.

Μια χούφτα άνθρωποι, όπως είχε πει κι η Μαύρη Δράκαινα. Ναι, αυτό περιέγραφε σωστά τον αριθμό τους.

Ο Γεράρδος τούς κοίταξε έναν-έναν, καθώς εκείνοι τον αντίκριζαν με γουρλωμένα ή στενεμένα μάτια και όψεις που φανέρωναν αμηχανία ή καχυποψία: Ο Σέλκιος ήταν ζωντανός (αν και η μύτη του έμοιαζε σπασμένη και αιμορραγούσε), όπως επίσης κι ο Καθάριος, ο Γρύπας, η Κυράλη, ο Βασνάρος, η Ευρυδίκη, ο Ρουάμης, και ο Λαοκράτης. Και, φυσικά, ζωντανοί ήταν κι ο Βενμίλιος και ο Εφόριος, οι οποίοι κατέβαιναν τώρα τη σκάλα, μετά από τον Γεράρδο. *Δέκα άνθρωποι, συνολικά.* Και μαζί τους ήταν κι η Αλκυόνη, με όψη χλομή.

«Πού είναι ο Βατράνος;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Ο Βατράνος είναι νεκρός,» απάντησε η Ιωάννα.

«Ο Εφόριος τον σκότωσε, Καπετάνιε!» πετάχτηκε ο Σέλκιος.

Ο Εφόριος έφτυσε. «Ψωριάρικο καρφί.» Και είπε στον Γεράρδο, καθώς εκείνου το βλέμμα στρεφόταν στο μέρος του: «Πυροβόλησε τον Σκρά'ηγκεμ, χωρίς προειδοποίηση. Σήκωσε τ'όπλο του και τον καθάρισε, στην ψύχρα. Έτσι, ναι, τον τουφέκισα, τον Ανεμοχτυπημένο ασπρουλιάρη μπάσταρδο.»

Ο Γεράρδος πήρε τη ματιά του απ'τον Εφόριο. *Δεν είναι τώρα η ώρα για απόδοση δικαιοσύνης,* θύμισε στον εαυτό του. *Έχουμε σημαντικότερα προβλήματα.* «Πάμε στη γέφυρα,» είπε. «Και νάχετε το νου σας για τυχόν επιζώντες από τους στρατιώτες του *Μακρινού Ταξιδευτή*.» Και ξεκίνησε να βαδίζει πρώτος.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν. Η Ιωάννα προχωρώντας στα δεξιά του, με το τουφέκι της έτοιμο, και ο Γρύπας προχωρώντας στ'αριστερά του.

Στο δρόμο δε συνάντησαν κανέναν εχθρό, καμία αντίσταση, και σύντομα έφτασαν στην πόρτα που οδηγούσε στη γέφυρα. Ο Γεράρδος την πλησίασε και έπιασε το πόμολο. «*Ταξιδευτή*,» είπε, «αν προσπαθήσεις να μ'εμποδίσεις, θα τη σπάσουμε· να το ξέρεις.» Αλλά το πλοίο δεν έκανε καμία προσπάθεια να τον εμποδίσει· η πόρτα άνοιξε εύκολα, και μπήκαν στη γέφυρα, η οποία ήταν γεμάτη νεκρούς, και ένας ναρκωμένος μαυρόδερμος άντρας βρισκόταν καθισμένος σε μια καρέκλα.

Η Ιωάννα πλησίασε τον Σέλιρ'χοκ, χτυπώντας ελαφρά το πρόσωπό του, για να τον κάνει να συνέλθει· αλλά, φυσικά, τίποτα δε συνέβη.

«Η Θεώνη…!» αναφώνησε ο Βενμίλιος, γονατίζοντας πλάι στην πεσμένη μορφή της πρώην ιέρειας της Αρτάλης.

«Ναι,» είπε ο Γεράρδος, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο του Βενμίλιου, «είναι νεκρή, φίλε μου.» Θλίψη χρωμάτιζε τη φωνή του. «Με βοήθησε να ξεφύγω απ'τα χέρια του Σαντμάρη, και….»

«Πού είναι τώρα αυτός ο Σαντμάρης;» γρύλισε ο Μηχανοκράτης.

Ο Γεράρδος έδειξε με το βλέμμα του τον νεκρό Υποπλοίαρχο.

Ο Βενμίλιος ορθώθηκε, σιωπηλός.

«Μακρινέ Ταξιδευτή*!*» φώναξε ο Γεράρδος, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του.

—ΓΕΡΑΡΔΕ…

«Όπως θα μπορείς να αντιληφτείς, έχουμε καταλάβει το σκάφος.»

—ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΦΑΝΕΣ, ΘΑ ΕΛΕΓΑ.

«Αυτό σημαίνει ότι βρίσκεσαι υπό την κυριαρχία μας.»

—ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ ΚΑΙ ΜΟΝΟ.

«Ο Σάλ'ντραχ σου, όμως, δεν είναι εδώ.»

—ΝΑΙ, ΑΛΛΑ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΑΝΗΚΩ Σ'ΕΣΕΝΑ, ΓΕΡΑΡΔΕ.

«Μου το διευκρίνισες αυτό και πριν.»

—ΤΟΤΕ, ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΜΑΣΤΕ.

«Πού βρίσκεται ο Πρίγκιπας Τάμπριελ;»

—ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ. ΚΙ ΑΥΤΟ Σ'ΤΟ ΕΧΩ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΕΙ ΗΔΗ.

«Σε ποιο μέρος ακριβώς;»

—ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΩ, ΓΕΡΑΡΔΕ. ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ.

«Σίγουρα,» είπε ο Εφόριος, «λέει ψέματα. Εξάλλου, είν'ένα πλοίο που μιλάει.»

Ο Μακρινός Ταξιδευτής δε θέλησε να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Μάλλον, δεν τον ενδιέφερε και τόσο η γνώμη που είχαν για εκείνον. *Η γνώμη μας δεν είναι ικανή να αλλάξει τίποτα,* σκέφτηκε ο Γεράρδος.

«Όπως και νάχει, Μακρινέ Ταξιδευτή,» είπε, «θέλω να ξεκαθαρίσουμε κάτι: Μπορεί εσύ, ως πνευματική οντότητα, να μη μου ανήκεις, μπορεί να ανήκεις μόνο στον Σάλ'ντραχ σου, αλλά ετούτο το σκάφος, ετούτο το κέλυφος από μέταλλο και ξύλο, αυτό μού *ανήκει* τώρα. Και εγώ και το πλήρωμά μου θα βρισκόμαστε εδώ, είτε το θέλεις είτε όχι.»

—ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΑΝΤΙΚΕΙΤΑΙ ΣΤΙΣ ΔΙΑΤΑΓΕΣ ΠΟΥ ΕΧΩ.

«Ωραία,» είπε ο Γεράρδος. «Ελπίζω, λοιπόν, να μη μας προκαλέσεις προβλήματα. Δε θα ήθελα, για παράδειγμα, να χρειαστεί να σπάσουμε όλες τις πόρτες, για να μπορούμε να μετακινούμαστε εδώ μέσα.»

—ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙΣ ΓΙ'ΑΥΤΟ, ΓΕΡΑΡΔΕ.

«Επίσης, θα επιθυμούσα να με πληροφορήσεις πού βρίσκονται οι εναπομείναντες στρατιώτες μέσα στο πλοίο.»

—ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙΣ, του υπενθύμισε ο Ταξιδευτής. ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΣΤΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΣΟΥ, ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΓΙΑ ΕΣΕΝΑ, ΓΕΡΑΡΔΕ. ΟΥΤΕ ΤΑ ΑΝΙΧΝΕΥΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ, ΟΥΤΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΛΟΗΓΗΣΗΣ, ΟΥΤΕ ΤΟ ΑΠΟΘΗΚΕΥΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ, ΟΥΤΕ ΚΑΝΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ.

Καθίκι, σκέφτηκε ο Γεράρδος. «Πολύ καλά,» αποκρίθηκε. «Θα έχουμε, επομένως, μόνο το κέλυφός σου ως βάση μας. Και θα περιμένουμε τον Σάλ'ντραχ σου… τον οποίο δεν αμφιβάλλω πως θα προειδοποιήσεις για εμάς.»

Ο Ταξιδευτής έμεινε σιωπηλός.

«Φυσικά και θα τον προειδοποιήσει,» είπε ο Εφόριος. «Μπορεί ήδη να τον έχει προειδοποιήσει! Εγώ θάλεγα καλύτερα να μην κάτσουμε μέσα σε τούτο το σκάφος καθόλου.»

«Θα δούμε,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Προς το παρόν, πρέπει να συνέλθουμε, να μάθουμε πώς είναι τα πράγματα στην πόλη όπου βρισκόμαστε,» έδειξε έξω απ'το φινιστρίνι, τη Χάντρι'ιγκ, «και–»

«Ποια είν'αυτή η πόλη, Γεράρδε;» ρώτησε ο Βενμίλιος. «Τη γνωρίζεις;»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν έχω ξανάρθει ποτέ εδώ. Αλλά αυτή η πόλη είναι ο προορισμός μας. Ο προορισμός που είχαμε εξαρχής. Βρισκόμαστε στα πέρατα του Πορφυρού Κενού, Βενμίλιε. Ετούτα τα μέρη δεν υπάρχουν στους περισσότερους γνωστούς εμπορικούς χάρτες.»

Ο Εφόριος είχε σταθεί μπροστά σ'ένα φινιστρίνι και κοίταζε το λιμάνι. «Σκατά… Το μόνο μεγάλο σκάφος είναι το δικό μας. Το μόνο σκάφος που μπορεί να διασχίσει το Κενό, για να φύγουμε από δω και να επιστρέψουμε στην Άκρη.»

«Και μην ξεχνάς ότι, ουσιαστικά, *δεν* είναι δικό μου,» του θύμισε ο Γεράρδος.

Ο Εφόριος μούγκρισε.

«Θα ήθελα τώρα να μου πείτε τι συνέβη και βρεθήκατε αιχμάλωτοι του Πρίγκιπα Τάμπριελ,» ζήτησε ο Γεράρδος. «Κι ας βγάλουν κάποιοι τα κουφάρια από δω μέσα. Πετάξτε τα στο άνω κατάστρωμα, για την ώρα. Εκτός απ'το πτώμα της Θεώνης,» πρόσθεσε, βιαστικά, με βραχνή φωνή· «αυτό αφήστε το εδώ.»

Ο Ρουάμης κι ο Λαοκράτης άρχισαν να κάνουν όπως πρόσταξε ο Καπετάνιος τους.

«Γρύπα,» είπε ο Γεράρδος, «νάχεις το νου σου, μήπως κανένας απ'τους επιζώντες στρατιώτες παρουσιαστεί.»

Ο Γρύπας κατένευσε, και όπλισε το τουφέκι του.

Ο Γεράρδος κάθισε σε μια καρέκλα, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του. «Και τώρα, σας ακούω. Πώς βρεθήκατε εδώ μέσα;»

Ο Βενμίλιος τού διηγήθηκε το περιστατικό.

«Ο Τάμπριελ, λοιπόν, ήταν στο κατόπι μας εξαρχής,» είπε η Ιωάννα.

«Εμένα ακολουθούσε.» Η βραχνή, κουρασμένη φωνή τούς έκανε όλους να στραφούν στην Αλκυόνη, η οποία ακουμπούσε την πλάτη της σε μια γωνία της γέφυρας. «Είχες δίκιο, Ιωάννα· πρέπει να έφταιγαν οι Ανεμοπομποί μου.» Ύψωσε το χέρι της, για να τους αγγίξει. Και τους αισθάνθηκε, γι'ακόμα μια φορά, ακίνητους. *Σαν πέτρες,* σκέφτηκε. *Ενώ, παλιά, ήταν ζωντανοί, τόσο ζωντανοί. Θα νόμιζε κανείς ότι οι πράκτορες της Παντοκράτειρας τούς είχαν σκοτώσει κάπως, αν ήταν αυτό δυνατόν.*

«Κι εσύ πώς βρέθηκες εδώ;» τη ρώτησε ο Γεράρδος. Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του και τη ζύγωσε, για να σταθεί κοντά της. «Πού πήγατε, εσύ κι ο Φιλοπολίτης, όταν πηδήσατε μες στον Δράκοντα;»

«Στο Πηγάδι. Εκεί έπρεπε να πάμε.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

Η Αλκυόνη έγλειψε τα ξεραμένα της χείλη. «Γιατί εκεί τον περίμενε ο πατέρας του, που είναι θεός του Κενού. Και εγώ έπρεπε, εξαρχής, να τον οδηγήσω στον πατέρα του. Αυτό ήταν το όραμα που είχα ξεχάσει.»

Ο πατέρας του είναι θεός του Κενού; απόρησε ο Γεράρδος. *Πώς είναι δυνατόν;* «Και πού είναι τώρα ο Φιλοπολίτης;»

«Πήγε μαζί του.»

«Μαζί με τον πατέρα του;»

«Ναι.»

«Κι εσύ; Πώς κατέληξες εδώ;»

«Με αιχμαλώτισαν. Είδα μια άκατο αραγμένη στο νησί όπου βρισκόμουν. Την πλησίασα, και κάποιος με χτύπησε από πίσω. Μετά, ξύπνησα μέσα σε τούτο το σκάφος, και... και...» Έτριξε τα δόντια. «Δεν μπορώ πια να αισθανθώ τους Ανέμους, Γεράρδε!» Η φωνή της ήταν γεμάτη απελπισία.

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Τι;» Αυτό ήταν το πιο παράξενο πράγμα που είχε ακούσει ώς τώρα. Ακόμα πιο παράξενο κι απ'το ότι ο Φιλοπολίτης είχε θεό για πατέρα. Εξάλλου, ο Γεράρδος δεν ήξερε, ουσιαστικά, τίποτα για τον Φιλοπολίτη ή για το παρελθόν του, αλλά για την Αλκυόνη ήξερε πολλά. Η Αλκυόνη ζούσε για τους Ανέμους.

«Μου έδωσαν κάποιο φάρμακο· έτσι είπε ο Τάμπριελ! Είπε ότι μου έδωσαν κάτι για να θολώσει τις αισθήσεις μου. Μα, δεν πρέπει νάναι αυτό! Με είχαν για μέρες στ'αμπάρι, κλειδωμένη μαζί με το πλήρωμά σου, και κανείς δεν ερχόταν για να μου δίνει κανένα φάρμακο· και στο φαγητό δεν μπορεί να έβαζαν τίποτα, γιατί δεν ερχόταν αποκλειστικά για μένα. Ακόμα κι οι Ανεμοπομποί μου έχουν σταματήσει να λειτουργούν, Γεράρδε!» Τους άγγιξε πάλι. Τους έτριψε με τα νύχια της. Κι αυτοί παρέμειναν ακίνητοι. Νεκροί.

«Αλκυόνη,» είπε ο Γεράρδος, «αν δεν ξέρεις εσύ τι συμβαίνει, πώς να ξέρω εγώ;»

Εκείνη έσμιξε τα χείλη, κοίταξε το πάτωμα. *Θα σκοτωθώ,* σκέφτηκε, *κι αυτή τη φορά* ΚΑΝΕΙΣ *δε θα με σταματήσει!* Όμως δεν έκανε, προς το παρόν, καμία κίνηση, γιατί αντιλαμβανόταν πως, αν το επιχειρούσε τώρα, ο Γεράρδος σίγουρα θα την εμπόδιζε.

«Ο Σέλιρ'χοκ ίσως να μπορεί να σε βοηθήσει,» είπε η Ιωάννα στην Ανεμοσκόπο. «Όταν συνέλθει, θα μιλήσετε.»

Η Αλκυόνη ύψωσε το βλέμμα, και τα μάτια της γυάλισαν, αντικρίζοντας τον ναρκωμένο μάγο στην καρέκλα. *Λες; Λες, όντως, να μπορεί;* Μια δυνατή ελπίδα φούντωσε μέσα της. Η αυτοκτονία θα έπρεπε να περιμένει για λίγο ακόμα. *Τουλάχιστον, μέχρι να μιλήσω με τον Σέλιρ'χοκ.*

* * *

Ο Γεράρδος κατέβηκε από τον Μακρινό Ταξιδευτή, μαζί με την Ιωάννα (η οποία είχε τώρα φορέσει τη στολή της) και τον Γρύπα. Τους υπόλοιπους τούς είχε αφήσει στο σκάφος, με τη διαταγή να προσέχουν μήπως παρουσιαστούν οι επιζώντες στρατιώτες του Πρίγκιπα Τάμπριελ, αλλά να μην ψάξουν επί τούτω γι'αυτούς· «θα ερευνήσουμε κάθε γωνιά του πλοίου όταν έρθει η ώρα,» τους είχε πει ο Γεράρδος. Κι επίσης, τους είχε τονίσει να προφυλάξουν τον ναρκωμένο Σέλιρ'χοκ, σε περίπτωση ανάγκης, αν και η αλήθεια ήταν πως δεν πίστευε ότι θα χρειαζόταν κάτι τέτοιο.

Τώρα, ο Γεράρδος στεκόταν στο λιμάνι της Χάντρι'ιγκ και κοίταζε τριγύρω, βλέποντας μερικούς από τους ντόπιους να τον ατενίζουν με επιφύλαξη. Γαλανόδερμοι ήταν όλοι τους, εκτός από έναν λευκόδερμο –λευκόδερμο όπως ο Βατράνος– που βρισκόταν ανάμεσά τους.

Τους μίλησε εξ αποστάσεως, χρησιμοποιώντας τη Συμπαντική Γλώσσα κι ελπίζοντας ότι θα τον καταλάβαιναν: «Ονομάζομαι Γεράρδος. Δεν είμαι με τους ανθρώπους που έχουν αυτό το σκάφος.» Έδειξε τον Μακρινό Ταξιδευτή. «Ήμουν αιχμάλωτός τους, και δραπέτευσα, καταλαμβάνοντας συγχρόνως το πλοίο. Θα ήθελα να μιλήσω με τον άρχοντα ετούτης της περιοχής.»

Οι ντόπιοι ψιθύρισαν αναμεταξύ τους, κι ύστερα έφυγαν· χάθηκαν μες στους στενούς δρόμους της πόλης. Το λιμάνι ερήμωσε.

«Δεν είναι καλό σημάδι τούτο, Καπετάνιε…» μουρμούρισε ο Γρύπας, κι έκανε να βγάλει το τουφέκι απ'τον ώμο του.

Ο Γεράρδος τον σταμάτησε. «Όχι· ας μη φανούμε εχθρικοί. Ας περιμένουμε.»

«Δε νομίζω να υπάρχουν πράκτορες της Παντοκράτειρας εδώ πέρα,» είπε η Ιωάννα, παρατηρώντας την πόλη. «Το μέρος είναι

πολύ απομακρυσμένο. Πολύ απομονωμένο. Κατά πάσα πιθανότητα, οι άνθρωποί του δεν ξέρουν καν για την Παντοκρατορία. Ή, τουλάχιστον, δεν ήξεραν, γιατί είμαι βέβαιη ότι ο Πρίγκιπας Τάμπριελ δε θα παρέλειψε να τους ενημερώσει ότι η πόλη τους, και το νησί τους, δεν είναι παρά ένα κομμάτι της ατελείωτης επικράτειας της αφέντρας του.»

Ο Γεράρδος έμεινε σιωπηλός.

Σε λίγο, κάποιοι φάνηκαν να έρχονται από έναν δρόμο, και μπροστά απ'όλους βρισκόταν ένας λευκόδερμος άντρας που πρέπει να ήταν σχετικά μεγάλος σε ηλικία. Φορούσε μακρύ, πορφυρό χιτώνα με μαύρα κεντήματα και πράσινο μανδύα με πορφυρό σιρίτι. Τα μάτια του είχαν ένα έντονο κόκκινο χρώμα, και τα μαλλιά και τα μούσια του ήταν μαύρα, αν και είχαν αρχίσει να ασπρίζουν σε σημεία.

Αν υπάρχει άρχοντας εδώ πέρα, σκέφτηκε ο Γεράρδος, *τότε αυτός είναι.*

Ο λευκόδερμος άντρας στάθηκε αντίκρυ του. «Ονομάζομαι Φάμπροον,» δήλωσε, «και είμαι ο Μέγας Κοινωνός της Χάντρι'ιγκ και όλης της Νήσου Φελ'κρίβ.»

Φελ'κρίβ, λοιπόν, ονομαζόταν το νησί, διαπίστωσε ο Γεράρδος· *στη δεύτερη συλλαβή τονιζόταν.* «Γεράρδος,» συστήθηκε. «Βρίσκομαι εδώ υπό παράξενες συνθήκες, Μέγα Κοινωνέ Φάμπροον.» *Μέγας Κοινωνός; Τι παράξενος τίτλος… Κάποιου είδους ιερέας, ίσως;*

«Μου είπαν ότι ήσουν αιχμάλωτος.»

«Και ήμουν. Υποθέτω, έχετε συναντηθεί με τον Πρίγκιπα Τάμπριελ, Μέγα Κοινωνέ, σωστά;»

«Πρίγκιπα Τάμπριελ; Μου συστήθηκε ως Καπετάνιος Τάμπριελ.»

«Μάλλον, δεν ήθελε να σας δώσει παραπάνω πληροφορίες απ'ό,τι σας χρειάζονταν,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Ωστόσο, πιστεύω, θα σας είπε ότι υπηρετεί την Παντοκράτειρα…»

Ο Φάμπροον ένευσε. «Μου το είπε. Και με… ενη*μέρωσε* ότι το νησί μου αποτελεί μέρος της Παντοκρατορίας της.»

Ακριβώς όπως υπέθεσε η Ιωάννα. «Μάλιστα. Και πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή; Γνωρίζετε;»

«Το θέμα δεν είναι αν γνωρίζω πού βρίσκεται ο Καπετάνιος –ή Πρίγκιπας– Τάμπριελ. Το θέμα είναι ποιοι είστε εσείς. Δεν ξέρω τίποτα απολύτως για εσάς.» Τα κόκκινα μάτια του στένεψαν, παρατηρώντας τον Γεράρδο.

«Εμείς,» εξήγησε ο Γεράρδος, «δεν είμαστε υπηρέτες της Παντοκράτειρας. Για την ακρίβεια, είμαστε εναντίον της.»

Ο Γρύπας τον κοίταξε παραξενεμένος, γιατί, φυσικά, δεν είχε καμία ιδέα ότι ο Καπετάνιος του ήταν μέλος της Επανάστασης. Ο Γεράρδος τον αγνόησε, και συνέχισε να μιλά στον Φάμπροον:

«Βρισκόμαστε εδώ επειδή έχουμε πληροφορίες ότι κάποιο απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο υπάρχει στο νησί σας, και πρέπει να το βρούμε πριν από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

«Απομεινάρι από τον… Ενιαίο Κόσμο; Ο Τάμπριελ δεν ανέφερε κάτι τέτοιο.»

«Θα σας το έκρυψε, προφανώς. Αλλά γι'αυτό ήρθε –όπως κι εμείς. Και είμαι βέβαιος πως το επόμενο πράγμα που έχει στα σχέδιά του είναι να υποδουλώσει ολόκληρη τούτη την περιοχή.»

Ο Φάμπροον μειδίασε, ψυχρά. «Προσπαθείς να με τραβήξεις με το μέρος σας, Γεράρδε· ολίγον άκομψα, οφείλω να ομολογήσω. Θέλεις να επιλέξω παράταξη. Προτού, όμως, το κάνω αυτό, θα πρέπει να γνωρίζω καλά και τις *δύο* παρατάξεις. Και για εσάς, ακόμα, δεν γνωρίζω τίποτα.»

«Μα, σας εξήγησα, Μέγα Κοινωνέ–»

«Ναι, μου εξήγησες ότι είστε εναντίον της άλλης παράταξης. Αυτό, όμως, δε μου λέει και πολλά για σας. Ο Τάμπριελ υπηρετεί αυτή την Παντοκράτειρα. Εσείς ποιον υπηρετείτε;»

«Ανήκουμε στην Επανάσταση,» δήλωσε ο Γεράρδος.

Τα μάτια του Γρύπα γούρλωσαν· η Ιωάννα, όμως, τον προειδοποίησε να μη μιλήσει, ρίχνοντάς του ένα έντονο βλέμμα. Εκείνος –αν και δεν έμοιαζε στη Μαύρη Δράκαινα για πολύ εύστροφος– το έπιασε το υπονοούμενο.

«Φοβάμαι πως δεν έχω ιδέα τι είναι η Επανάσταση,» μόρφασε ο Φάμπροον, ανασηκώνοντας τα χέρια. «Θα πρέπει να γίνεις πιο συγκεκριμένος.»

«Η Επανάσταση αποτελείται από διάφορους ανθρώπους και οργανώσεις, Μέγα Κοινωνέ. Είναι, όμως, όλοι τους εναντίον της Παντοκράτειρας. Προσπαθούν να την εκθρονίσουν και να απελευθερώσουν τις διαστάσεις που βρίσκονται υπό τον ζυγό της. Ίσως, εδώ όπου είστε εσείς, στα πέρατα του Κενού, να μη γνωρίζετε πολλά για την Παντοκρατορία, αλλά, σας διαβεβαιώνω, Μέγα Κοινωνέ, δε θα θέλατε να γίνετε μέρος της.»

«Ο Καπετάνιος Τάμπριελ φαίνεται να πιστεύει ότι είμαστε ήδη μέρος της.»

«Ναι,» είπε ο Γεράρδος, «γιατί αυτή είναι η λογική της Παντοκράτειρας –ότι τα πάντα της ανήκουν– και γι'αυτό προσπαθούμε να διαλύσουμε την εξουσία της.»

«Κι αν βρείτε το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου, όπως το είπες, θα τη διαλύσετε ευκολότερα;»

«Δεν ξέρω. Αλλά, τουλάχιστον, δε θα το πάρει εκείνη στα χέρια της. Ίσως να πρόκειται για κάτι καταστροφικό.»

«Μάλιστα,» είπε ο Φάμπροον. «Και τι θέλετε να κάνω εγώ για εσάς;»

«Θα μπορούσατε να μας πείτε πού είναι ο Πρίγκιπας Τάμπριελ. Γνωρίζουμε μόνο ότι βρίσκεται κάπου στο εσωτερικό του νησιού.»

«Αυτό είναι αλήθεια. Έχει φύγει απ'την πόλη, εδώ και μέρες. Και δεν έχει επιστρέψει.»

Η Ιωάννα ρώτησε: «Γνωρίζετε μήπως έναν άνθρωπο που ονομάζεται Τιβέριος και κατάγεται από την Απολλώνια;»

«Φυσικά και τον γνωρίζω. Είχε έρθει κι αυτός εδώ, πριν από αρκετό καιρό. Και, όταν ταξίδεψε στο εσωτερικό του νησιού, εξαφανίστηκε. Δεν τον ξαναείδαμε.»

Εξαφανίστηκε, σκέφτηκε ο Γεράρδος. *Όπως κι ο Τάμπριελ μοιάζει να έχει εξαφανιστεί.*

«Σας είπε ο Τιβέριος για ποιο λόγο βρισκόταν στο νησί;» ρώτησε η Ιωάννα τον Φάμπροον.

«Όχι. Ζήτησε μόνο την άδειά μου να μείνει στην πόλη και, εφόσον δεν έδειχνε να έχει εχθρικές διαθέσεις, του την έδωσα. Επίσης, ο Θεός δεν είχε καμία αντίρρηση.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Ο Θεός;» Στο μυαλό του είχε έρθει αμέσως ο Θεός της Χάρνταβελ, κι ένα ρίγος τον είχε διαπεράσει, παρότι αντιλαμβανόταν ότι δεν μπορεί να επρόκειτο για τον ίδιο Θεό.

«Ναι,» είπε ο Φάμπροον. «Ο Θεός της Φελ'κρίβ. Ο προστάτης μας.»

«Θα μπορούσατε να μας πείτε τι ακριβώς έγινε με τον Τιβέριο και τον Τάμπριελ;» ζήτησε η Ιωάννα. «Οτιδήποτε έχετε παρατηρήσει γι'αυτούς, οσοδήποτε μικρό, ίσως μας φανεί χρήσιμο.»

«Δεν έχω παρατηρήσει τίποτα το ιδιαίτερο. Ό,τι έχω δει εγώ το έχουν δει κι όλοι οι υπόλοιποι κάτοικοι της Χάντρι'ιγκ. Αφού το επιθυμείτε, όμως, θα σας πω.»

.17.

Ύστερα από τη συζήτησή του με τον Μεγάλο Κοινωνό Φάμπροον, ο Γεράρδος επέστρεψε στη γέφυρα του Μακρινού Ταξιδευτή, για να ελέγξει την κατάσταση, και διαπίστωσε πως όλα ήταν εντάξει και όπως τα είχε αφήσει. Το πλήρωμά του ήταν σε επιφυλακή, και ο Σέλιρ'χοκ εξακολουθούσε να είναι ναρκωμένος.

«Πλησιάζει μεσημέρι,» τους είπε ο Γεράρδος. «Πηγαίνετε να βρείτε κάτι να φάτε. Στο πλοίο, αναμφίβολα, υπάρχουν πολλά τρόφιμα. Και να έχετε το νου σας για τους στρατιώτες που κρύβονται εδώ μέσα· ίσως να σας επιτεθούν. Αν και δεν πιστεύω να επιχειρήσουν τίποτα, ετούτη τη στιγμή, μιας και θα έχουν καταλάβει ότι έχουμε νικήσει και ότι ο αρχηγός τους είναι είτε νεκρός είτε αιχμάλωτός μας.

»Τα πτώματα κάψτε τα στους κλίβανους του σκάφους, κι αν ο Μακρινός Ταξιδευτής σάς φέρει αντίσταση, ειδοποιήστε με αμέσως.»

«Και το πτώμα της Θεώνης, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Βενμίλιος.

«Ναι, και το πτώμα της Θεώνης,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. Και σκέφτηκε, μελαγχολικά: *Δεν μπορώ να κάνω τίποτ'άλλο γι'αυτήν πλέον. Και δεν έχουμε εδώ καμία ιέρεια της Αρτάλης, για να την κηδέψει όπως θα επιθυμούσε.*

Ο Βενμίλιος πήρε τη νεκρή Θεώνη στα χέρια του και βγήκε απ'τη γέφυρα. Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν.

Η Αλκυόνη δεν ήταν μαζί τους, παρατήρησε ο Γεράρδος. Πού είχε πάει;

Προτού, όμως, ψάξει να τη βρει, έπρεπε να φροντίσει για κάτι άλλο. «Γρύπα,» είπε, «εσύ μείνε εδώ. Θέλω να σου μιλήσω.»

Ο σωματώδης, μονόφθαλμος άντρας υπάκουσε.

Και, όταν βρίσκονταν μόνο εκείνος, ο Γεράρδος, κι η Ιωάννα στη γέφυρα (εξαιρώντας πάντα τον Σέλιρ'χοκ, ο οποίος ήταν ναρκωμένος), ο Καπετάνιος είπε: «Καλύτερα να πάμε έξω. Δε χρειάζεται να μας κρυφάκουει ο Μακρινός Ταξιδευτής.» Και τους οδήγησε στις αποβάθρες της Χάντρι'ιγκ, όπου δεν είχε πολύ κόσμο, μα δεν ήταν και ερημιά, όπως πριν, που όλοι είχαν εξαφανιστεί για να φωνάξουν τον Μεγάλο Κοινωνό. Ο Γεράρδος παρατήρησε ότι οι κάτοικοι ετούτου του μέρους πρέπει να ήταν αποκλειστικά λευκόδερμοι και γαλανόδερμοι· δεν έβλεπε κανέναν με διαφορετικό χρώμα δέρματος.

«Τι είναι, Καπετάνιε;» ρώτησε ο Γρύπας.

«Μη μου πεις ότι δεν έχεις καταλάβει. Το βλέπω στο μοναδικό σου μάτι.»

Ο Γρύπας μούγκρισε καταφατικά. «Έχω μια υποψία. Είναι για την Επανάσταση, δεν είναι;»
Ο Γεράρδος ένευσε. «Γι'αυτό είναι.»
«Είσαι στ'αλήθεια στην Επανάσταση, Καπετάνιε;»
«Είμαι. Όπως επίσης κι η Ιωάννα από δω, και ο Σέλιρ'χοκ.»
Ο Γρύπας ανασήκωσε τους ώμους. «'Ντάξει, δεν υπάρχει πρόβλημα. Για να μην έχουμε μπλέξει ώς τώρα, δε θα μπλέξουμε και στο μέλλον, ε;»
Η Ιωάννα μειδίασε. «Δε θεωρείς 'μπλέξιμο' όλ'αυτά που έχουν συμβεί;»
«Είναι λίγο μπλέξιμο, ναι, αλλά είμαστε ζωντανοί, δεν είμαστε; Αρκετοί από εμάς, τουλάχιστο…»
«Και σκοπεύω να συνεχίσουμε να είμαστε,» είπε ο Γεράρδος. «Δε θέλω, όμως, να πας και να πεις σε κανέναν άλλο απ'το πλήρωμα για την Επανάσταση, εντάξει;»
«'Ντάξει, Καπετάνιε. Αλλά να ξέρεις πως το υποψιάζονται. Δηλαδή, είχα ακούσει να κάνουν διάφορες υποθέσεις, όταν ήμασταν κλειδαμπαρωμένοι στ'αμπάρι του Ταξιδευτή, κι ανάμεσα σ'αυτές τις υποθέσεις ήταν και η υπόθεση ότι μπορεί νάσουν μπλεγμένος στην Επανάσταση και γι'αυτό να μας επιτέθηκαν οι στρατιώτες απ'την Άκρη· ή ίσως η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ να ήταν με την Επανάσταση: έτσι έλεγαν μερικοί.»
Ο Γεράρδος ένευσε. «Καλώς. Αλλά εσύ μην τους πεις τίποτα. Θα τους το ανακοινώσω όταν είναι ώρα.»
«'Ντάξει, Καπετάνιε.»
«Τώρα, μπορείς να πας κι εσύ να φας τίποτα και να ξεκουραστείς. Και νάχεις το νου σου για τους στρατιώτες που είναι ακόμα ζωντανοί.»
«Ναι.»
Ο Γρύπας έφυγε από την προβλήτα, ανεβαίνοντας πάλι στο άνω κατάστρωμα του Μακρινού Ταξιδευτή και μπαίνοντας στην ανοιχτή καταπακτή του.
Ο Γεράρδος κάθισε σε μια δέστρα. «Τι νομίζεις για τον Τιβέριο και τον Τάμπριελ;» ρώτησε την Ιωάννα, τεντώνοντας τα πόδια του και σταυρώνοντας τις φτέρνες.
Εκείνη έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε.
Ο Γεράρδος ύψωσε ένα του φρύδι, ερωτηματικά «Πού τα βρήκες αυτά;»
«Στη γέφυρα.» Τράβηξε άλλο ένα τσιγάρο και το έδωσε στον Γεράρδο· εκείνος το πήρε και την άφησε να του το ανάψει. «Δε μπορώ να καταλάβω τι έγινε με τον Τιβέριο και τον Τάμπριελ. Ο Μέγας Κοινωνός δε μας έδωσε και πολλές πληροφορίες. Το μόνο που είπε, βασικά, ήταν ότι ο Τιβέριος έμεινε για κάποιο καιρό εδώ, στη Χάντρι'ιγκ, σ'ένα οικοδόμημα που οι ντόπιοι λένε Ξενώνα, και

μετά έφυγε, πηγαίνοντας στο εσωτερικό του νησιού· κι ακόμα δεν έχει επιστρέψει.»

«Και το πλοίο του το πήραν οι πειρατές, αφού το πλήρωμά του το εγκατέλειψε, για να προσπαθήσει να τον βρει μέσα στις ζούγκλες του νησιού.»

«Και ούτε το πλήρωμα έχει επιστρέψει από εκεί.»

Ο Γεράρδος ένευσε, φουμάροντας. «Έχω την εντύπωση πως ακριβώς το ίδιο αρχίζει να συμβαίνει και με τον Τάμπριελ. Η ιστορία επαναλαμβάνεται.»

«Ναι,» είπε η Ιωάννα. «Αλλά πιστεύω πως ο Φάμπροον ίσως να μας κρύβει κάτι. Ή πολλά.»

«Κι αν μας κρύβει πράγματα, τι τρόπο έχουμε να τα ανακαλύψουμε;» έθεσε το ερώτημα ο Γεράρδος.

Η Ιωάννα μόρφασε. «Αυτή τη στιγμή, δεν έχω ιδέα. Δεν ξέρουμε τίποτα για τούτη την πόλη, ή για τούτο το νησί.»

«Ο Σέλιρ'χοκ θα μας ξαναφτιάξει τον χάρτη, όταν συνέλθει.»

«Ναι. Και, μάλλον, θα ήταν λογικό ν'αρχίσουμε να πηγαίνουμε στα Χι που υπάρχουν εκεί. Εκτός….»

«Εκτός τι;»

«Σκέψου: Ο χάρτης είναι του Τιβέριου, το οποίο σημαίνει πως ο Τιβέριος, κατά πάσα πιθανότητα, πήγε στα Χι… και εξαφανίστηκε. Και τώρα ο Τάμπριελ ταξίδεψε, επίσης, στο εσωτερικό του νησιού, ακολουθώντας –υποθέτω– τον χάρτη του Τιβέριου που πήρε από εμάς… και εξαφανίστηκε κι αυτός.»

«Επομένως, πιστεύεις ότι δε θα ήταν καλή ιδέα να πάμε κι εμείς στα Χι;»

«Δεν ξέρω για σένα,» είπε η Ιωάννα, «αλλά εμένα μού φαίνεται πως όποιος πηγαίνει στα Χι εξαφανίζεται περιέργως.»

«Χμμ…» Ο Γεράρδος κάπνισε, για λίγο, σιωπηλά. Ύστερα, πέταξε το τσιγάρο του στην προβλήτα, το πάτησε, για να το σβήσει, και είπε: «Δεν είναι ακόμα βέβαιο ότι ο Τάμπριελ έχει εξαφανιστεί. Ο Μέγας Κοινωνός είπε πως έχουν περάσει καμια δεκαριά μέρες από τότε που έφυγε απ'την πόλη. Κι αν θυμάμαι καλά τον χάρτη του Τιβέριου, υπάρχουν Χι ακόμα και στην άλλη άκρη ετούτου του νησιού· αν ο Τάμπριελ θέλει να τα δει όλα, σίγουρα θα έχει να κάνει πολύ δρόμο. Μπορεί απλά δέκα μέρες να μη φτάνουν για να πάει εκεί και να γυρίσει στη Χάντρι'ίγκ.»

Η Ιωάννα έσβησε το δικό της τσιγάρο. «Δεν αποκλείεται… Τι προτείνεις, λοιπόν; Να περιμένουμε την επιστροφή του;»

«Θα ήθελα ν'ακούσω και τη γνώμη του Σέλιρ'χοκ επί του θέματος,» είπε ο Γεράρδος. «Οπότε, ας πούμε ότι, για την ώρα, προτείνω να περιμένουμε τον μάγο να συνέλθει από τη ναρκωτική ουσία με την οποία τον πότισαν.»

* * *

Οι έξι στρατιώτες κρύβονταν στο μισοσκότεινο αμπάρι, και αφουγκράζονταν, μήπως κανείς πλησιάσει. Είχε περάσει, όμως, ώρα και βήματα δεν ακούγονταν.

«Κάποια στιγμή, θα πρέπει να βγούμε,» είπε ο Έριβος.

Ο Ζέφυρος έστρεψε το βλέμμα του στον ψηλό, γαλανόδερμο άντρα με τα πορφυρά μαλλιά, ο οποίος καταγόταν από κάποια Αιωρούμενη Νήσο κοντά στην Άκρη και πρόσφατα είχε μπει στη χωροφυλακή. «Ναι, αλλά όχι τώρα. Δεν ξέρουμε πώς έχει η κατάσταση επάνω–»

«Για να μην ακούς φασαρία,» τον διέκοψε η Ρίλκα, μιλώντας ψιθυριστά όπως συνήθιζε όταν δεν έδινε αναφορά, «προφανώς όλοι οι υπόλοιποι είναι νεκροί, ή αιχμάλωτοι. Κι ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης μαζί τους.» Η μορφή της ήταν τυλιγμένη στις σκιές· το πορφυρό δέρμα της διακρινόταν μόλις και μετά βίας. Η γυναίκα καταγόταν από τη Φεηνάρκια, είχε πει, αλλά ήταν πάντοτε μυστηριώδης σχετικά με το παρελθόν της· μονάχα οι σημαντικότεροι στην ιεραρχία της χωροφυλακής θα ήξεραν περισσότερα γι’αυτήν, υπέθετε ο Ζέφυρος. Εκτός αν, τελικά, δεν είχε τίποτα το σπουδαίο να κρύψει κι αδίκως είχε εξάψει τη φαντασία πολλών.

«Και τι θα κάνουμε, τότε;» ρώτησε ο Άβας, μορφάζοντας. Είχε δεχτεί μια σφαίρα στον μηρό και, παρότι ο Λαρκάνιος την είχε βγάλει και είχε περιποιηθεί την πληγή όσο καλύτερα μπορούσε, το τραύμα εξακολουθούσε φυσικά να τον ενοχλεί, και κούτσαινε φανερά. «Μόλις βγούμε, θα μας καθαρίσουν. Δεν υπάρχει τρόπος διαφυγής. Καλύτερα να τους παραδοθούμε–»

«Ηλίθιε!» σφύριξε ο Ζέφυρος. «Αν παραδοθούμε σ’αυτούς τους αποστάτες, ο Πρίγκιπας Τάμπριελ θα μας γδάρει όλους ζωντανούς!»

—ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΒΟΗΘΕΙΑ. Η φωνή αντήχησε από παντού γύρω τους: από το σκοτάδι κι από τους τοίχους, από το πάτωμα και την οροφή, από τις λιγοστές ενεργειακές λάμπες κι από το βάθος του διαδρόμου.

«Ποιος μίλησε;» Ο μικρόσωμος, ασπρόδερμος στρατιώτης που οι άλλοι αποκαλούσαν Μεζέ ύψωσε το τουφέκι του. «Ποιος *μίλησε;*»

—ΕΙΜΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΑ ΤΑΜΠΡΙΕΛ.

«Φανερώσου, τότε!» πρόσταξε ο Ζέφυρος. *Τι παράξενη φωνή είν’αυτή;* σκέφτηκε. *Δε μοιάζει ούτε αντρική ούτε γυναικεία.*

—ΕΙΜΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΓΥΡΩ ΣΑΣ. ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ. ΕΙΜΑΙ Ο ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ Ο ΙΔΙΟΣ.

«Προσπαθείς να μας παραμυθιάσεις;» γρύλισε ο Ζέφυρος.

«Δε θα πιάσει τούτο το άθλιο κόλπο!» δήλωσε ο Λαρκάνιος.

—ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΛΠΟ· ΕΙΜΑΙ, ΠΡΑΓΜΑΤΙ, Ο ΜΑΚΡΙΝΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΗΣ. Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΤΑΜΠΡΙΕΛ ΔΕΝ ΣΑΣ ΕΙΧΕ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΜΟΥ ΕΠΕΙΔΗ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕ ΠΩΣ ΥΠΗΡΧΕ ΛΟΓΟΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΓΙΑ ΜΕΝΑ. ΤΩΡΑ,

ΟΜΩΣ, ΠΑΙΡΝΩ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΝΑ ΦΑΝΕΡΩΘΩ Σ'ΕΣΑΣ, ΚΑΘΩΣ ΘΕΩΡΩ ΟΤΙ ΕΤΣΙ ΒΟΗΘΑΩ ΤΟΝ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ.

Οι στρατιώτες έμειναν σιωπηλοί, μην ξέροντας τι ν'απαντήσουν. Κοιτούσαν γύρω-γύρω, ψάχνοντας να βρουν την προέλευση της φωνής, μα δεν μπορούσαν, γιατί δεν είχε καμία συγκεκριμένη προέλευση· ερχόταν, όντως, από παντού. Ήταν η φωνή του ίδιου του πλοίου.

—ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΩ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΑΦΟΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΩΞΕΤΕ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΠΑΡΕΤΕ ΥΠΟ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΣΑΣ.

«Ο Υποπλοίαρχος Σαντμάρης; Οι συνάδελφοί μας;» ρώτησε ο Ζέφυρος. «Τι γίνεται μ'αυτούς;»

—ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΝΕΚΡΟΙ. Ο ΓΕΡΑΡΔΟΣ ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΩΡΑ.

Ο Ζέφυρος σκέφτηκε πως καλό θα ήταν να είναι επιφυλακτικοί μ'ετούτο το… πνεύμα, γιατί, ποτέ δεν ξέρεις, ίσως και να ήταν κάποιο άσχημο κόλπο, τελικά. «Θα πρέπει να μας αποδείξεις ότι είσαι, πράγματι, αυτό που λες.»

—ΔΕΝ ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΕΧΕΤΕ ΚΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ, ΖΕΦΥΡΕ.

Γνωρίζει τ'όνομά μου!

—ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΑΡΔΟΥ ΘΑ ΕΡΘΕΙ, ΣΥΝΤΟΜΑ, ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΑΙ ΘΑ ΣΑΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΙ ΟΛΟΥΣ.

«Μας ψάχνουν;» είπε η Ρίλκα.

—ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ, ΟΧΙ· ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΟΥΝΤΑΙ. ΟΜΩΣ ΔΕ Θ'ΑΡΓΗΣΟΥΝ ΝΑ ΕΡΕΥΝΗΣΟΥΝ ΚΑΘΕ ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ, ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ ΟΛΟΙ. ΔΕ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ.

«Εντάξει,» παραδέχτηκε ο Ζέφυρος, «σε χρειαζόμαστε. Μακάρι, όμως, να μπορούσες να μας αποδείξεις κάπως ότι είσαι όντως αυτό που λες…»

—ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΣ ΟΤΙ ΞΕΡΩ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ, ΔΕΝ ΤΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΣ;

Ο Ζέφυρος κατένευσε. *Πρέπει να είδε την έκφρασή μου. Πρέπει να μπορεί να μας δει, κανονικότατα, εδώ κάτω.* «Ναι.»

—ΓΝΩΡΙΖΩ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΟΛΩΝ ΣΑΣ. ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞΙ. ΕΣΥ, ΟΠΩΣ ΕΙΠΑ, ΟΝΟΜΑΖΕΣΑΙ ΖΕΦΥΡΟΣ. Η ΠΟΡΦΥΡΟΔΕΡΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΛΕΓΕΤΑΙ ΡΙΛΚΑ. Ο ΚΟΝΤΟΣ ΠΟΥ ΑΚΟΜΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ ΤΟΥ ΥΨΩΜΕΝΟ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΜΕΖΕΣ· ΄Η, ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ, ΕΤΣΙ ΤΟΝ ΦΩΝΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ. Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ΑΝΤΡΑΣ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΑΒΑΣ. ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΠΛΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΛΑΡΚΑΝΙΟΣ. ΚΑΙ Ο ΨΗΛΟΣ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΕΡΙΒΟΣ. ΟΠΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ, ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΤΑ ΓΝΩΡΙΖΩ ΟΛΑ ΤΟΥΤΑ ΑΝ ΔΕΝ ΗΜΟΥΝ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΛΕΩ, ΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝ ΠΑΝΤΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ.

«Καλώς,» είπε ο Ζέφυρος, νιώθοντας το στόμα του ξερό. «Καλώς. Νομίζω ότι μπορούμε να σε θεωρούμε σύμμαχο, ό,τι κι αν είσαι.»

* * *

Οι Άνεμοι φάνηκαν να έρχονται μέσα από τη βαθυκόκκινη απεραντοσύνη. Φάνηκαν έντονα, γιατί είχαν ένα σκούρο χρώμα, σαν να μετέφεραν κάτι στο εσωτερικό τους. Έμοιαζαν με μια μεγάλη κηλίδα που επεκτεινόταν και επεκτεινόταν, καθώς

πλησίαζε τη Νήσο Φελ'κρίβ.

Και μετά, έφτασαν. Απλώθηκαν πάνω απ'το νησί, φέρνοντας μαζί τους ουρλιαχτά, φωνές, και ψιθύρους, και αδειάζοντας το φορτίο τους. Οι ελκτικές δυνάμεις της Αιωρούμενης Νήσου τράβηξαν κάτω το νερό, και άρχισε να βρέχει, καταρρακτωδώς.

Η Αλκυόνη, που στεκόταν στην πλώρη του Μακρινού Ταξιδευτή με τα χέρια της ακουμπισμένα στην κουπαστή, ύψωσε το κεφάλι και έκλεισε τα μάτια, νιώθοντας τις σταγόνες να χτυπάνε το πρόσωπό της, να λούζουν τα μαλλιά της, και να κυλάνε κάτω απ'τα ρούχα της.

Προσπάθησε ν'ακούσει τους Ανέμους. Ν'ακούσει τις φωνές τους. Να τις αφήσει να γεμίσουν τη συνείδησή της, όπως παλιά. Να την ανυψώσουν. Να την αναγεννήσουν.

Δεν μπορούσε, όμως. Ούτε τον παραμικρό ψίθυρο δεν άκουγε. Ούτε αυτά που θ'άκουγε αν *δεν* ήταν Ανεμοσκόπος.

Ό,τι κι αν ήταν εκείνο που της είχαν κάνει, μπλόκαρε τελείως τις αισθήσεις της των Ανέμων. Και οι Ανεμοπομποί στον αυχένα της δεν πάλλονταν στο ελάχιστο· η Αλκυόνη τούς άγγιζε, προσπαθώντας να τους κάνει να κινηθούν, αλλά μάταια.

Άνοιξε πάλι τα μάτια της, νιώθοντας τη βαθιά μελαγχολία να την πνίγει. Θέλοντας να δώσει τέλος σ'ετούτη την άθλια πλέον ζωή. Γιατί κάθε ζωή χωρίς τους Ανέμους ήταν άθλια, και ανούσια.

Είπε, όμως, στον εαυτό της να περιμένει. Μέχρι να συνέλθει ο Σέλιρ'χοκ. Ο μάγος ίσως να μπορούσε να τη βοηθήσει. Ίσως… αν και η Αλκυόνη πολύ φοβόταν ότι δε θα κατάφερνε να κάνει τίποτα.

Ήταν βράδυ τώρα, και ακόμα δεν είχε συνέλθει από τις ναρκωτικές ουσίες των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Η Ανεμοσκόπος αναρωτιόταν πότε θα ξέφευγε από την επήρειά τους. Θα περνούσαν ώρες; Ή μέρες;

Αναστέναξε μέσα στη βροχή. Ας ξυπνήσει *σύντομα,* σκέφτηκε. Ας ξυπνήσει *σύντομα.*

Και τότε, είδε κάτι να έρχεται μέσα από τους Ανέμους της βροχής. Ένα… συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας το… ένα γιγάντιο πουλί ήταν; Ένας Ανεμοβάτης, μήπως; Οι Ανεμοβάτες παρουσιάζονταν πολλές φορές μέσα στις θύελλες.

Αλλά ετούτη δεν ήταν θύελλα. Ήταν απλά μερικοί Άνεμοι που μετέφεραν νερό. Τίποτα περισσότερο. Η Αλκυόνη ήταν βέβαιη, παρότι δεν μπορούσε ν'ακούσει τις φωνές τους κι επομένως να κρίνει με σαφήνεια τη δύναμή τους. Αισθανόταν, όμως, το άγγιγμά τους επάνω της, και ήξερε πως δεν επρόκειτο για θύελλα Ανέμων.

Η φιγούρα ζύγωνε με τις φτερούγες της απλωμένες–

Φτερούγες; Όχι, δεν ήταν φτερούγες. Ήταν ένας *μανδύας.* Ένας λευκός μανδύας, γύρω από έναν άντρα.

Η Αλκυόνη τον παρατήρησε να έρχεται με γουρλωμένα μάτια και χάσκοντας. Μη μπορώντας να το πιστέψει. Γιατί νόμιζε ότι τον αναγνώριζε.

Ο άντρας ήταν ντυμένος με κάτι που έμοιαζε με αργυρό μετάξι: ένα υλικό που λαμπύριζε ελαφρώς, σαν να είχε την ιδιότητα να φωσφορίζει μες στο Πορφυρό Κενό. Το δέρμα του άντρα γυάλιζε, όπως τα μέταλλα, μα φαινόταν καθαρά πως *δεν* ήταν μεταλλικό. Το μοναδικό του μάτι έμοιαζε με πολύτιμο λίθο. Το άλλο του μάτι –το μάτι που είχε χάσει στην Άκρη– ήταν τυλιγμένο σε μια βαθιά, σκοτεινή σκιά. Και η όλη του μορφή παλλόταν, θαρρείς κι ήταν καμωμένη απ'τους ίδιους τους Ανέμους.

Ο Φιλοπολίτης…

Ο Φιλοπολίτης*!*

Ο Φιλοπολίτης έφτασε στον Μακρινό Ταξιδευτή και, γελώντας, αιωρήθηκε μερικά εκατοστά πάνω από το άνω κατάστρωμά του· τα πόδια του δεν πατούσαν στα σανίδια. «Επιτέλους, σε βρήκα, Αλκυόνη! Πού ήσουν τόσο καιρό;»

Η Αλκυόνη έκλεισε το στόμα της. «Με… με έψαχνες;»

«Φυσικά. Νόμιζες ότι θα σε άφηνα εκεί, στο Πηγάδι; Βέβαια, βλέπω πως κατάφερες, τελικά, να απομακρυνθείς από αυτό το μέρος –να απομακρυνθείς πολύ…»

Έχει αλλάξει, σκέφτηκε η Αλκυόνη. *Έχει γίνει σαν τον πατέρα του. Και τι είναι τώρα; Ένας θεός του Κενού; Σίγουρα, πάντως, δεν μοιάζει με κανονικό άνθρωπο.* Αναρωτήθηκε τι θα γινόταν αν άπλωνε το χέρι της να τον αγγίξει. Θα αισθανόταν, ίσως, κάποια αγνώστου είδους ενέργεια να τη διαπερνά, ή δε θα μπορούσε καν να τον αισθανθεί με την αφή της;

«Γιατί δε με έβρισκες, πριν;» τον ρώτησε, δίχως να τον πλησιάσει.

«Ήσουν σε κάποιο μέρος όπου δεν έφταναν οι Άνεμοι,» εξήγησε ο Φιλοπολίτης· «και, δυστυχώς, δεν έχω πια την ικανότητα να σε εντοπίζω χωρίς τη βοήθεια των Ανέμων. Όπως θα βλέπεις, δεν είμαι ο ίδιος που ήμουν.» Τα λόγια τούτα δεν έμοιαζαν να τον λυπούν· τουναντίον, έκαναν το μοναδικό του μάτι να γυαλίσει, σαν πετράδι.

«Με είχαν στο αμπάρι αυτού του σκάφους,» είπε η Αλκυόνη. «Γίνανε πολλά, Φιλοπολίτη, από τότε που… έφυγες.»

«Ναι… Ο χρόνος…» αποκρίθηκε εκείνος, αργά, σαν να τον προβλημάτιζε το ζήτημα. «Έχει αλλάξει για μένα. Δεν κινούμαστε στον ίδιο χρόνο πλέον, εσύ κι εγώ, Αλκυόνη. Ειδικά όταν είμαι στο Πηγάδι. Και, όταν… όταν *μετουσιωνόμουν*, όταν έβρισκα τη θέση μου μέσα στο Κενό, τότε δεν υπήρχε καθόλου χρόνος. Καθόλου χρόνος.»

«Φιλοπολίτη,» είπε η Αλκυόνη. «Δεν μπορώ πια ν'ακούσω τους

Ανέμους!»

Η μορφή του φάνηκε να τρεμόπαιξε πιο έντονα. «Δεν μπορείς; Γιατί; Είσαι Ανεμοσκόπος.»

«Δεν μπορώ, όμως. Μου έκαναν κάτι! Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, που μ'αιχμαλώτισαν σ'ετούτο το σκάφος. Μου έδωσαν κάποια ουσία, ή έτσι είπαν, τουλάχιστον. Ακόμα κι οι Ανεμοπομποί μου έπαψαν να πάλλονται! Δεν ακούω τους Ανέμους καθόλου! Δεν τους αισθάνομαι!» Δάκρυα κυλούσαν τώρα στο πρόσωπό της, μαζί με το νερό της βροχής.

Το μοναδικό μάτι του Φιλοπολίτη άστραψε, σαν αστέρι, κι ύστερα, σαν μικρός ήλιος. Η Αλκυόνη αναγκάστηκε να στενέψει τα δικά της μάτια, από την έντονη ακτινοβολία. Πισωπάτησε, αιφνιδιασμένη. «Τι… τι κάνεις;»

«Οι Ανεμοπομποί είναι,» είπε ο Φιλοπολίτης, καθώς το φως στο μάτι του μειώθηκε σε ένταση. «Αυτοί σε εμποδίζουν απ'το να νιώθεις τους Ανέμους.»

«Μα, αυτό δεν είναι δυνατόν! Οι Ανεμοπομποί υποτίθεται πως *δι*ευρύνουν τις αισθήσεις μου!»

Ο Φιλοπολίτης κούνησε το κεφάλι. «Ναι, το κάνουν κι αυτό. Ή κάνουν το εντελώς αντίθετο. Αναλόγως πώς έχουν ρυθμιστεί να επηρεάζουν το νευρικό σου σύστημα.»

«Μέχρι τώρα, όμως–»

«Κάποιος, μέσα στο σκάφος, τους άλλαξε τη ρύθμιση.»

«Ο Τάμπριελ…» είπε η Αλκυόνη, δαγκώνοντας το κάτω της χείλος. «Ο Πρίγκιπας Τάμπριελ… Αυτός που με παρακολουθούσε κιόλας μέσω των Ανεμοπομπών.» Ύψωσε το δεξί της χέρι, για ν'αγγίξει τα μεταλλικά κομμάτια στον αυχένα της. «Μ'έχουν… μ'έχουν παγιδέψει μ'αυτά τα καταραμένα μαραφέτια!» Έμπηξε τα νύχια της στο δέρμα της γύρω απ'τους πομπούς, προσπαθώντας να τους ξεριζώσει, αν και ήξερε πως αυτό ήταν αδύνατον· κι εξάλλου, αν τα κατάφερνε, θα πέθαινε. *Και ίσως νάναι καλύτερα έτσι.*

«Μην κάνεις κακό στον εαυτό σου,» είπε ο Φιλοπολίτης, πλησιάζοντας την. Η μορφή του δε φαινόταν να περπατά· όπως και του πατέρα του, φαινόταν να *μετατίθεται* από το ένα σημείο στο άλλο. Στάθηκε εμπρός της, και η Αλκυόνη αισθάνθηκε τη *δύναμη* που προερχόταν από εκείνον. Μια αόρατη, σταθερή δύναμη. Ένα σημείο αναφοράς μέσα στο ατελείωτο χάος των Ανέμων του Κενού. Ένας αφέντης του Κενού. Ένας αφέντης των Ανέμων.

«Δεν μπορώ να ζήσω έτσι!» φώναξε η Αλκυόνη.

«Θα τους αλλάξω τη ρύθμιση,» είπε ο Φιλοπολίτης. «Μπορώ να δω πώς. Είναι εύκολο.»

Ο μανδύας του, ξαφνικά, την τύλιξε, και η Αλκυόνη

στροβιλίστηκε μέσα σε μια κατάλευκη δίνη. Έχασε κάθε αίσθηση του σώματός της. Έχασε κάθε αίσθηση του χώρου και του χρόνου. Η μνήμη της κομματιάστηκε και, για μια στιγμή, ενώθηκε με την αιωνιότητα.

* * *

«Καπετάνιε, κοίτα!» Ο Σέλκιος, που φυλούσε σκοπιά στη γέφυρα, έδειξε έξω απ'το φινιστρίνι.

Ο Γεράρδος είχε μόλις μπει στο δωμάτιο, μαζί με την Ιωάννα· τους είχε φωνάξει ο Λαοκράτης, ο οποίος έκανε τη βάρδια του παρέα με τον Σέλκιο.

Στο άνω κατάστρωμα, ένας στρόβιλος φαινόταν μες στη βροχή. Ένας λευκός στρόβιλος, που στο εσωτερικό του διακρινόταν μια αιωρούμενη φιγούρα με τα χέρια ανοιχτά.

«Η Αλκυόνη είναι, Καπετάνιε,» είπε ο Σέλκιος. «Η Αλκυόνη!»

«Πώς έγινε αυτό;»

«Ένας άντρας ήρθε. Μέσα από το Κενό. Πετώντας.»

«Πετώντας;»

«Ναι, δεν έμοιαζε να κουνά τα χέρια και τα πόδια του για να ωθείται. Είχε τον μανδύα του ανοιχτό, σα φτερούγες, και ήρθε στο άνω κατάστρωμα και μίλησε στην Αλκυόνη. Και μετά, την τύλιξε με τον μανδύα του, και... και έγινε έτσι...» Ο Σέλκιος έδειξε τον στρόβιλο.

Ο Γεράρδος άνοιξε την καταπακτή της γέφυρας και βγήκε στο κατάστρωμα και στη βροχή.

Η Ιωάννα τον ακολούθησε, οπλίζοντας το τουφέκι της. «Περίμενε. Ό,τι κι αν είν'αυτό, μπορεί νάναι επικίνδυνο.»

«Δε σκόπευα να πάω κοντά του,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, τραβώντας το πιστόλι του και απασφαλίζοντάς το.

Βάδισαν προς τη μεριά του στροβίλου με προσεκτικά βήματα, παρατηρώντας τη φιγούρα που βρισκόταν στο εσωτερικό του.

«Αλκυόνη;» φώναξε ο Γεράρδος. «Αλκυόνη!»

Καμία απάντηση δεν πήρε. Αλλά, αφού έκαναν μερικά ακόμα βήματα, είδαν τον στρόβιλο να διαλύεται, ή, μάλλον, να ξετυλίγεται, γύρω από την Αλκυόνη και να την αφήνει να σταθεί στα πόδια της. Και, καθώς ο στρόβιλος ξετυλιγόταν, μετατράπηκε σ'έναν λευκό μανδύα, και η μορφή ενός άντρα φανερώθηκε. Ενός άντρα με δέρμα που γυάλιζε σαν μέταλλο κι ένα μάτι που ήταν σαν πετράδι.

Ο Γεράρδος νόμιζε ότι τον αναγνώριζε. Και η Ιωάννα, επίσης.

Η Αλκυόνη άγγιξε τον αυχένα της, κι άρχισε να γελά, κάνοντας το κεφάλι πίσω και υψώνοντας τα χέρια.

«Φιλοπολίτη;» είπε ο Γεράρδος «Εσύ είσαι;»

«Καλησπέρα, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο άντρας με τον λευκό

μανδύα. «Τελικά, ξανασυναντιόμαστε.»

.18.

Ο Γεράρδος δυσκολευόταν να πιστέψει ότι η μορφή αντίκρυ του –η μορφή με το δέρμα που γυάλιζε σαν μέταλλο· η μορφή που έμοιαζε να τρεμοπαίζει, λες κι από κάποια ανεξήγητη διαταραχή της πραγματικότητας· η μορφή που αιωρείτο μερικά εκατοστά πάνω απ'το κατάστρωμα– ήταν ο άντρας που είχε πάρει από την Άκρη, ο χωροφύλακας που είχε στραφεί εναντίον των συναδέλφων του και ζητούσε εκδίκηση και, ύστερα, καταφύγιο. Ωστόσο, η ομοιότητα στο πρόσωπο ήταν μεγάλη. Δεν μπορούσε να είναι άλλος από τον Φιλοπολίτη.

«Είσαι πράγματι εσύ,» είπε ο Γεράρδος με χαμηλή φωνή.

Την οποία, όμως, ο Φιλοπολίτης δεν είχε πρόβλημα ν'ακούσει, παρά το γέλιο της εκστασιασμένης Αλκυόνης πλάι του. «Ναι, Καπετάνιε, εγώ είμαι. Αν και όχι ακριβώς ο άνθρωπος που θυμάσαι. Δεν είμαι καν άνθρωπος πια. Χαίρομαι, όμως, που κατάφερες να γλιτώσεις από εκείνη τη θύελλα. Και η Ιωάννα, επίσης.» Έριξε ένα βλέμμα στη Μαύρη Δράκαινα, κλίνοντας το κεφάλι του σε χαιρετισμό· το μοναδικό του μάτι γυάλισε. «Εύχομαι να μη βρεθήκατε σε μεγάλο κίνδυνο, γιατί ο Δράκοντας είχε έρθει για μένα και μόνο για μένα.»

«Ναι, η Αλκυόνη μάς το είπε,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Ο Δράκοντας σε οδήγησε στο Πηγάδι, και στον πατέρα σου… Περιττό, βέβαια, να σου πω ότι όλα τούτα μ'έχουν παραξενέψει πολύ, Φιλοπολίτη.»

«Δε με εκπλήσσει· είναι φυσικό.»

«Αλήθεια, πώς μας βρήκες εδώ;»

«Αναζητούσα την Αλκυόνη, μέσω των Ανέμων.»

«Κι απ'ό,τι βλέπω,» είπε ο Γεράρδος, στρέφοντας τη ματιά του στην Ανεμοσκόπο, η οποία δε γελούσε πλέον, μα η όψη της έλαμπε, «ο ερχομός σου τη χαροποίησε ιδιαίτερα.»

«Γεράρδε,» πετάχτηκε η Αλκυόνη, «μπορώ πάλι ν'ακούσω τους Ανέμους! Και οι Ανεμοπομποί μου λειτουργούν ξανά!»

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε, μην ξέροντας αν αυτό το τελευταίο ήταν καλό. Εξάλλου, οι Ανεμοπομποί της έδιναν σήμα που οι πράκτορες της Παντοκράτειρας μπορούσαν να εντοπίσουν.

«Κι αυτή η αλλαγή έγινε… απρόσμενα;» ρώτησε ο Γεράρδος την Αλκυόνη.

«Ο Φιλοπολίτης με βοήθησε. Ο Τάμπριελ είχε ρυθμίσει τους Ανεμοπομπούς έτσι ώστε να μπλοκάρουν τις αισθήσεις μου των Ανέμων.»

«Το ήξερες ότι μπορεί να γίνει αυτό; Ότι μπορεί κάποιος να τους

χρησιμοποιήσει για να μπλοκάρει τις αισθήσεις σου;»

Η Αλκυόνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε με όψη σκοτεινή. Και σκέφτηκε: Αν το ήξερα, ποτέ δε θα τους είχε βάλει. Ποτέ. Και, για μια στιγμή, αναρωτήθηκε τι θα γινόταν στο μέλλον. Θα είχε, για πάντα, αυτά τα επικίνδυνα μαραφέτια επάνω της;

«Καπετάνιε,» είπε ο Φιλοπολίτης, «τι νησί είναι τούτο στο οποίο βρίσκεστε;» Είχε το βλέμμα του στραμμένο στη Χάντρι'ιγκ, αλλά το μοναδικό του μάτι έδινε την εντύπωση πως έβλεπε ακόμα πιο μακριά, πέρα από την πόλη, μέσα στις ζούγκλες, στα βάθη της Νήσου Φελ'κρίβ.

«Ο προορισμός μας,» εξήγησε ο Γεράρδος. «Εδώ σκοπεύαμε να έρθουμε, από την αρχή του ταξιδιού.»

«Και γνωρίζετε τι κατοικεί εδώ;»

«Γνωρίζεις εσύ;» ρώτησε η Ιωάννα, γιατί ετούτη η παράξενη οντότητα που ήταν κάποτε ο Φιλοπολίτης τής είχε κινήσει την περιέργεια και δεν μπορούσε να μείνει σιωπηλή.

«Ακριβώς, όχι, δεν γνωρίζω. Αλλά μπορώ να αισθανθώ κάποιους… άλλους.»

«Τι άλλους;» είπε ο Γεράρδος.

«Υπάρχουν δυνάμεις εδώ. Δυνάμεις που δε νομίζω ότι μπορείτε να πολεμήσετε. Δυνάμεις που δε νομίζω πως ούτε εγώ θα μπορούσα να πολεμήσω μόνος. Θεοί, πολύ παλιοί, και πολύ παράξενοι…»

Η Ιωάννα κοίταξε τον Γεράρδο. «Ο Μέγας Κοινωνός μίλησε για έναν Θεό, έτσι δεν είναι;»

Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

«Δεν υπάρχει ένας μόνο θεός εδώ. Υπάρχουν πολλές παρουσίες. Όλες πανάρχαιες.» Το μοναδικό μάτι του Φιλοπολίτη γυάλιζε δυνατά, σαν φλεγόμενο διαμάντι, και συνέχιζε να κοιτάζει προς το εσωτερικό του νησιού. «Η ύπαρξή τους προηγείται της δημιουργίας του Κενού. Το νιώθω. Δεν είναι Πειθαρχικοί του Κενού, όπως εγώ. Εχθρεύονται το Κενό, και το Κενό εχθρεύεται αυτούς– Αααργκ!» Η μορφή του τρεμόπαιξε, έντονα· εξαφανίστηκε απ'τη θέση της και επανεμφανίστηκε μερικά μέτρα παραπέρα.

«Φιλοπολίτη!» έκανε η Αλκυόνη.

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Γεράρδος.

Η Ιωάννα κοίταξε προς τη μεριά της Χάντρι'ιγκ, μήπως κανείς τούς παρακολουθούσε· το τουφέκι της ήταν έτοιμο να υψωθεί, και να πυροβολήσει.

«Είμαι ανεπιθύμητος εδώ,» εξήγησε ο Φιλοπολίτης, «και θα πρέπει, σύντομα, να φύγω, για να μην προκαλέσω αναστάτωση.»

«Ποιος θέλει να σε διώξει;» ρώτησε η Αλκυόνη.

«Μία από τις παρουσίες ετούτου του μέρους. Η ισχυρότερη από αυτές.» Ύστερα, το μάτι του στένεψε, και είπε στον Γεράρδο:

«Καπετάνιε, εκτός από τις παρουσίες στο νησί, υπάρχει κι άλλη μια οντότητα, πολύ πιο κοντά σας. Μια οντότητα μέσα στο ίδιο το πλοίο όπου βρίσκεστε, όσο παράξενο κι αν σου φαίνεται.»

«Δε μου φαίνεται καθόλου παράξενο, γιατί γνωρίζω το συγκεκριμένο πνεύμα. Όπως επίσης το γνωρίζεις κι εσύ· ετούτο το σκάφος είναι ο Μακρινός Ταξιδευτής, όπου είχατε κρυφτεί μαζί με την Αλκυόνη, στο Κοιμητήριο της Άκρης.»

«Ναι, σωστά,» ένευσε ο Φιλοπολίτης. «Εξαρχής μου θύμιζε κάτι… Πώς βρέθηκε, όμως, εδώ;»

«Είναι μεγάλη ιστορία. Ένας πράκτορας της Παντοκράτειρας το πήρε από την Άκρη και το εξόπλισε.»

«Δεν το αισθάνομαι, πάντως, εχθρικό προς εμένα. Μόνο περίεργο.»

«Προς εμάς είναι παραπάνω από εχθρικό, μπορώ να σε διαβεβαιώσω,» του είπε η Ιωάννα.

«Σας επιτέθηκε;»

«Δεν μπορεί να μας επιτεθεί. Όχι άμεσα, τουλάχιστον. Ή έτσι έχω καταλάβει.»

«Χρειάζεστε κάποια βοήθεια;» ρώτησε ο Φιλοπολίτης.

«Η αλήθεια είναι πως χρειαζόμαστε βοήθεια,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, «μα δεν ξέρω τι βοήθεια *ακριβώς* χρειαζόμαστε. Δεν ξέρω τι να σου ζητήσω.»

«Να σκοτώσει τον Μακρινό Ταξιδευτή, ίσως να ήταν χρήσιμο,» είπε η Ιωάννα.

«Ίσως. Μα δεν είμαι σίγουρος. Είσαι εσύ σίγουρη ότι πρέπει να πεθάνει;»

«Ένας εχθρός λιγότερος. Γιατί όχι;» Η Ιωάννα κοίταξε τον Φιλοπολίτη. «Θα μπορούσες να το κάνεις; Θα μπορούσες να σκοτώσεις το πνεύμα του πλοίου;»

«Θα μπορούσα να προσπαθήσω. Μόνο, όμως, αν μου το ζητήσει ο Καπετάνιος.» Και προς τον Γεράρδο: «Σου χρωστάω μια χάρη, για τη βοήθεια που μου πρόσφερες, όταν ήμουν στην Άκρη, κυνηγημένος και αποπροσανατολισμένος. Κι αυτή τη χάρη θα σ'την ξεπληρώσω, όποτε το επιθυμείς. Αν δεν ήσουν εσύ, δε νομίζω να είχα καταφέρει ποτέ να βρω τον πατέρα μου και να μετουσιωθώ.»

«Σ'ευχαριστώ, Φιλοπολίτη.»

«Εγώ σ'ευχαριστώ, Καπετάνιε. Κι από δω και στο εξής, μπορείς να μ'αποκαλείς Άερ'θλαρ, γιατί αυτό είναι πλέον το όνομά μου.»

«Όπως επιθυμείς.»

«Τώρα,» είπε ο Άερ'θλαρ, «αν δεν έχετε κάτι άμεσο να μου ζητήσετε, πρέπει να πηγαίνω, γιατί, όπως είδατε, η παρουσία μου εδώ είναι ενοχλητική για κάποιους που δεν γνωρίζω· κι επιπλέον, έχω δουλειές που δε θα μπορούσατε να κατανοήσετε, ακόμα κι αν

καθόμασταν χρόνια ολόκληρα για να σας τις εξηγήσω.»

«Πώς θα σε βρω, όταν σε θέλω;» ρώτησε ο Γεράρδος. «Πώς θα σε καλέσω;»

«Η Αλκυόνη μπορεί να με καλέσει. Γνωρίζει πώς.»

Η Ανεμοσκόπος ένευσε, σιωπηλά. Η όψη της εξακολουθούσε να λάμπει, όπως και τα μάτια της.

«Εντάξει, τότε,» είπε ο Γεράρδος. «Καλή τύχη, Άερ'θλαρ.»

«Καλή τύχη και σ'εσένα, Καπετάνιε.» Η μορφή του φάνηκε να *μετατίθεται* επάνω στο κατάστρωμα και να βγαίνει στο Κενό. «Καλή τύχη σε όλους σας.» Ο λευκός του μανδύας απλώθηκε πάλι, σαν φτερούγες· απλώθηκε περισσότερο απ'όσο φαινόταν ότι θα μπορούσε κανονικά να απλωθεί· και ο Φιλοπολίτης –ή, Άερ'*θ*λαρ, όπως είχε πει πως ήταν το καινούργιο του όνομα– χάθηκε πίσω από τη βροχή και μέσα στην πορφυρή απεραντοσύνη του Κενού, αποκτώντας ένα τέτοιο είδος κατεύθυνσης και ταχύτητας που το ανθρώπινο μάτι αδυνατούσε να συλλάβει πλήρως.

«Έπρεπε να του είχες ζητήσει να σκοτώσει αυτό το καθίκι, τον Μακρινό Ταξιδευτή,» είπε η Ιωάννα, όχι θυμωμένα, αλλά ήρεμα, σαν απλά να υποδείκνυε μια λανθασμένη κίνηση στρατηγικής.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος. «Αφού είπε πως μας χρωστά *μία* χάρη, τότε ίσως αυτή η χάρη να μας χρειαστεί αργότερα.» Το βλέμμα του στράφηκε στη Χάντρι'ιγκ και στις ακτές της Νήσου Φελ'κρίβ, που λούζονταν από τη βροχή που είχαν φέρει οι Άνεμοι του Κενού. «Δεν έχουμε ιδέα τι κατοικεί εδώ πέρα, και πόσο επικίνδυνο μπορεί να αποδειχτεί για εμάς.»

* * *

Το πλήρωμα του Γεράρδου βρισκόταν στην τραπεζαρία του σκάφους, από το μεσημέρι και ύστερα, τρώγοντας, πίνοντας, και διασκεδάζοντας, παρά τις απώλειες που είχαν δεχτεί από τις συγκρούσεις τους με τους υπηρέτες της Παντοκράτειρας. Ήταν πολύ καιρό κλειδαμπαρωμένοι σ'εκείνο το αμπάρι και, έπειτα από όσα είχαν υποφέρει, ευχαριστούσαν τους θεούς που ήταν ζωντανοί, και ήθελαν να περάσουν καλά. Έτσι, ακόμα και τώρα που είχε βραδιάσει, εκείνοι εξακολουθούσαν να βρίσκονται στην τραπεζαρία, μισομεθυσμένοι οι περισσότεροι από αυτούς (ή και τελείως μεθυσμένοι, στην περίπτωση της Κυράλης και του Καθάριου).

Οι μόνοι που φυλούσαν σκοπιά ήταν ο Σέλκιος και ο Λαοκράτης, οι οποίοι βρίσκονταν στη γέφυρα του πλοίου. Ο δεύτερος, όμως, είχε, σε κάποια στιγμή, κατεβεί στην τραπεζαρία και είχε φέρει μερικές μπίρες, «για να υγράνουμε το λαιμό μας», όπως είπε στον Σέλκιο.

Η Αλκυόνη στεκόταν στην πλώρη του Μακρινού Ταξιδευτή, ακούγοντας το τραγούδι των Ανέμων και θεωρώντας το το ομορφότερο πράγμα που είχε ακούσει ποτέ. Η βροχή είχε πλέον σταματήσει και δεν την έλουζε· οι Άνεμοι που μετέφεραν το νερό είχαν μετακινηθεί στα ενδότερα της Νήσου Φελ'κρίβ.

Ο Γεράρδος ήταν ξαπλωμένος σε μια καμπίνα, και, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι, κοίταζε το ταβάνι και αναλογιζόταν τα πρόσφατα γεγονότα, κάνοντας συγχρόνως σχέδια για το εγγύς μέλλον· σχέδια που ήταν πολύ γενικά και αόριστα· σχέδια που ίσως να μην του φαίνονταν χρήσιμα στο ελάχιστο, ή ίσως να χρησιμοποιούσε ένα μόνο μέρος από αυτά, την κατάλληλη στιγμή, όταν δε θα ήξερε τι άλλο να κάνει, προς ποια κατεύθυνση να στραφεί…

Η Ιωάννα βρισκόταν στην ίδια καμπίνα με τον Σέλιρ'χοκ, ο οποίος ήταν ακόμα υπό την επήρεια της ναρκωτικής ουσίας των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Η Μαύρη Δράκαινα δεν ήθελε να αφήσει τον μάγο μόνο του μέσα σε τούτο το στοιχειωμένο σκάφος. Φοβόταν τον Μακρινό Ταξιδευτή. Φοβόταν ότι ίσως το παράξενο πνεύμα να προσπαθούσε, ακόμα και τώρα, να τους ξαναφυλακίσει, ή να τους δολοφονήσει, έχοντας αποφασίσει ότι καλύτερα θα ήταν νεκροί παρά ζωντανοί και ελεύθεροι να εναντιωθούν στον Σάλ'ντραχ του.

Και η Ιωάννα είχε δίκιο.

Ο Μακρινός Ταξιδευτής, όντως, είχε καταστρώσει σχέδιο για να τους κατατροπώσει. Και τώρα, τους παρακολουθούσε όλους. Γνώριζε πού βρισκόταν ο καθένας τους μέσα στο πλοίο. Την ακριβή του θέση, και τι έκανε.

—ΕΙΝΑΙ ΩΡΑ ΝΑ ΚΙΝΗΘΕΙΤΕ, είπε στον Ζέφυρο και τους συντρόφους του. —ΔΕΝ ΝΟΜΙΖΩ ΝΑ ΣΑΣ ΒΡΕΘΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΤΗ.

Ο Ζέφυρος σηκώθηκε από το σκονισμένο πάτωμα όπου καθόταν. «Γιατί;»

Ο Λαρκάνιος, που είχε μέχρι στιγμής τα βλέφαρά του κλειστά, τα άνοιξε, και τα μάτια του γυάλισαν μέσα στο μισοσκόταδο.

—ΔΙΟΤΙ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡΑΡΔΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ, ΚΑΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟ. ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΤΕ ΟΛΟΥΣ ΜΕ ΜΙΑ ΕΦΟΔΟ· ΔΕΝ ΘΑ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ, ΥΠΟΘΕΤΩ. ΚΑΙ ΜΕΤΑ, ΘΑ ΣΑΣ ΜΕΙΝΟΥΝ ΜΟΝΟ Ο ΓΕΡΑΡΔΟΣ, Η ΙΩΑΝΝΑ, Ο ΜΑΓΟΣ ΠΟΥ ΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΣΕΛΙΡ'ΧΟΚ ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΑΚΟΜΑ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΗΡΕΙΑ ΤΟΥ ΝΑΡΚΩΤΙΚΟΥ, Ο ΣΕΛΚΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΟΚΡΑΤΗΣ ΣΤΗ ΓΕΦΥΡΑ, ΚΑΙ Η ΑΛΚΥΟΝΗ ΣΤΟ ΑΝΩ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑ. ΘΑ ΠΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΤΟΥΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΕΤΕ ΕΝΑΝ-ΕΝΑΝ, ΕΝΩ ΘΑ ΣΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΝΩ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΟΥ ΑΛΛΑΞΕΙ Η ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ.

Ο Έριβος σηκώθηκε από κάτω, οπλίζοντας το τουφέκι του. «Τι περιμένουμε, λοιπόν;»

«Δε χρειάζονται βιαστικές κινήσεις!» σφύριξε ο Ζέφυρος,

στρεφόμενος απότομα στο μέρος του. «Μην ξεχνάς –μην ξεχνά κανένας σας!– πως οι αντίπαλοι είναι περισσότεροι από εμάς.»

—ΑΚΡΙΒΩΣ, ΖΕΦΥΡΕ: ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΑΠΟ ΕΣΑΣ· ΕΠΟΜΕΝΩΣ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΧΤΥΠΗΣΕΤΕ ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΤΟ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ. ΕΞΟΝΤΩΣΤΕ ΤΟΥΣ ΟΛΟΥΣ! Το γωνιώδες πρόσωπο του Μακρινού Ταξιδευτή είχε εμφανιστεί σαν οπτασία επάνω στον τοίχο, και τα φωτεινά του μάτια έφεγγαν δυνατότερα απ'ό,τι συνήθως, διαλύοντας τις σκιές του χώρου.

* * *

Ο Λαοκράτης τελείωσε ακόμα μια μπίρα. «Είσαι σίγουρος πως δε θες την τελευταία, σύντροφε;» ρώτησε τον Σέλκιο.

«Σιγουρότατος,» αποκρίθηκε εκείνος, κοιτάζοντας, έξω απ'το σπασμένο φινιστρίνι της γέφυρας, την Ανεμοσκόπο στην πλώρη. Είχε τα χέρια της ακουμπισμένα στην κουπαστή και το σώμα της τεντωμένο προς τα εμπρός, επικίνδυνα να πέσει ίσως· και, πού και πού, γελούσε, σαν να μπορούσε ν'ακούσει κάποιο αστείο που κανείς άλλος δεν άκουγε, ή σαν να βρισκόταν σε κάποια ακατανόητη για όλους τους υπόλοιπους έκσταση.

«Εσύ χάνεις,» είπε ο Λαοκράτης. «Είναι η τελευταία, ε, σ'το είπα;»

«Μου το είπες.» Ο Σέλκιος δεν είχε πιει ούτε μία από τις μπίρες που είχε φέρει ο Λαοκράτης, γιατί ο Γεράρδος τούς είχε βάλει εδώ φρουρούς για να φρουρούνε, όχι για να τα πίνουνε! *Κι άμα κάτι άσχημο συμβεί, το κρίμα θάναι στο λαιμό μας. Κι έχουν συμβεί πολλά άσχημα πράματα, τον τελευταίο καιρό…*

«Όπως αγαπάς, σύντροφε.» Ο Λαοκράτης έκανε ν'ανοίξει το καπάκι της μπίρας, αλλά σταμάτησε τον εαυτό του. «Ξέρεις κάτι, όμως; Λέω καλύτερα να τηνε πιω μετά. Δε σε πειράζει να σ'αφήσω για λίγο μόνο, ε; Να πάω για κατούρημα. Κοντεύω να σκάσω.»

Τι έκπληξη. *Μετά από τόσες μπίρες που ήπιες, αξιοπερίεργο είναι που δεν έχεις σκάσει ακόμα!* «Και δεν πας;» *Έτσι κι αλλιώς, και που είσαι εδώ, τύφλα είσαι. Δε θάβλεπες ούτε ένα τσούρμο μαχαιροβγάλτες άμα μας ζύγωνε.*

«Φχαριστώ, ρε σύντροφε. Δε θ'αργήσω.»

Ο Λαοκράτης άφησε την τελευταία μπίρα πάνω στο τραπέζι και άνοιξε την πόρτα της γέφυρας, μπαίνοντας στους διαδρόμους του Μακρινού Ταξιδευτή. Απ'το βάθος, μπορούσε ν'ακούσει τους άλλους να τραγουδάνε στην τραπεζαρία. Οι κερατάδες! ήτανε τυχεροί, εκείνοι να γλεντάνε, ενώ αυτός κι ο Σέλκιος κάθονταν και στέγνωναν πάνω στη γέφυρα. *Θα πρέπει να παραπονεθώ στον Καπ'τάνιο, αύριο. Μας έχουνε τόσες ώρες στη σκοπιά, κι αυτοί τα κοπανάνε, οι κωλομπεκρήδες!*

Ο Λαοκράτης παραπάτησε και τέντωσε το δεξί του χέρι, για να πιαστεί από τον τοίχο. Κάποιος ποντικός θάχε μπλεχτεί στα πόδια

του, ο δαιμονισμένος! Κοίταξε τριγύρω, για να τον βρει, μα το ελεεινό τρωκτικό την είχε κοπανήσει.

«Παλιοπουσταρά...!» μούγκρισε ο Λαοκράτης, συνεχίζοντας το δρόμο του. «Θα σε τσακώσω στην επιστροφή!»

Οι φωνές από την τραπεζαρία δυνάμωναν, καθώς τις πλησίαζε, για να φτάσει στις τουαλέτες του πλοίου. Ίσως θάταν συνετό να περάσει από κει, ύστερα από το κατούρημα, για να πάρει καμια μπιρίτσα ακόμα, κι ίσως και κάνα μεζεδάκι. Ναι, να έτρωγε και κατιτίς, γιατί, διαφορετικά, το ποτό θα τονε βάραγε κατακέφαλα, στο τέλος! Και *θα τα ψάλλω* κι *ένα χεράκι σ'αυτούς* τους *κερατάδες*, που *μας*–

Ποιος πούστης είν'εκεί;

Ο Λαοκράτης βλεφάρισε, καθώς στο βάθος του διαδρόμου αντίκρισε έναν πανύψηλο, μυώδη τύπο. Ο Γρύπας; Όχι, αποκλείεται. Ετούτος δω ήταν γαλανός, όπως κι ο Λαοκράτης, και είχε μαλλιά κόκκινα· ο Γρύπας ήταν λευκορόζ στο δέρμα και δεν είχε καθόλου μαλλιά. Επιπλέον, είχε μονάχα *ένα* μάτι.

Ο κερατάς αυτός δεν ήταν από το πλήρωμα!

Εισβολέας*!*

Η συνειδητοποίηση πέρασε αστραπιαία απ'το θολωμένο του νου, κι ο Λαοκράτης φώναξε, όσο πιο δυνατά μπορούσε: «ΣΥΝΑΈΡΜΟΣ*!* ΣΥΝΑΈΡΜΟΣ*!* ΜΑΣ ΤΗ ΜΠΕΦΤΟΥΝΕ*!*»

* * *

Ο Έριβος ύψωσε το τουφέκι του και πυροβόλησε τον μεθύστακα που παραπατούσε μέσα στον διάδρομο και είχε μόλις φωνάξει. Τον βρήκε στον ώμο, σωριάζοντάς τον, κι αμέσως μια σκουρόχρωμη κηλίδα παρουσιάστηκε στη μπροστινή μεριά του παντελονιού του.

Σκατά*!* σκέφτηκε ο Ζέφυρος, και γρύλισε: «Επίθεση! Τώρα*!*» Δεν ήθελε να χάσουν το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού, γιατί αυτό ήταν το *μόνο* που είχαν εναντίον των αντιπάλων τους.

Εκείνος και οι πολεμιστές του χίμησαν μέσα στην τραπεζαρία του πλοίου, η οποία δεν ήταν μακριά. Μπήκαν όλοι τους από μία είσοδο, που ήταν ανοιχτή, κι άρχισαν να πυροβολούν κατά βούληση, τους πάντες και τα πάντα.

* * *

Η Ευρυδίκη βρισκόταν ημίγυμνη πάνω σ'ένα τραπέζι, χορεύοντας για τον Ρουάμη, τον Γρύπα, και τον Εφόριο, οι οποίοι στέκονταν γύρω της, γελώντας και πασπατεύοντάς την, πού και πού. Τα γέλια και τα πασπατέματά τους, όμως, διακόπηκαν όταν αντήχησε η στριγκλιά του Λαοκράτη μέσα στο σκάφος. Και ήταν όλοι τους σίγουροι πως τη στριγκλιά την είχε βγάλει ο Λαοκράτης, γιατί μονάχα εκείνος θα μπορούσε να βγάλει μια τέτοια στριγκλιά. Αρχικά, πίστεψαν ότι ο τύπος ήταν απλά τύφλα στο μεθύσι και

φώναζε ασυναρτησίες· μετά, όμως, οι στρατιώτες όρμησαν στην τραπεζαρία, πυροβολώντας.

Και μια απ’τις πρώτες σφαίρες βρήκε την Ευρυδίκη στο στήθος, εκτοξεύοντάς την, από το τραπέζι, επάνω στον τοίχο πίσω της. Η ράχη της κοπάνησε εκεί μ’ένα δυνατό ντουπ, κι ύστερα η Ευρυδίκη κατέληξε καθισμένη στο πάτωμα, με τα πόδια της τεντωμένα κι ανοιχτά εμπρός της και αίμα να ποτίζει όλη τη μπροστινή της μεριά.

Ενώ, συγχρόνως, πανικός είχε αρχινήσει μέσα στην τραπεζαρία.

Πυροβολισμοί και κραυγές αντηχούσαν, και σφαίρες εκτοξεύονταν από παντού, ή εξοστρακίζονταν από τους τοίχους, το πάτωμα, και το ταβάνι, εξίσου επικίνδυνες σαν να είχαν βληθεί από κάννη.

«Καλυφθείτε!» γκάριξε ο Εφόριος μες στο χαλασμό. «*Καλυφθείτε, ρε ηλίθιοι!*» Ο ίδιος είχε πέσει κάτω απ’το τραπέζι όπου, πριν από λίγο, χόρευε η Ευρυδίκη, και είχε ένα πιστόλι στο χέρι του, πυροβολώντας. Μια από τις σφαίρες του βρήκε έναν απ’τους εχθρούς τους –έναν ψηλό, γαλανόδερμο, κοκκινομάλλη τύπο– στον μηρό, σωριάζοντάς τον. Αλλά, έπειτα, ένας άλλος –κοντός και με δέρμα κατάλευκο σαν του λεχρίτη του Βατράνου– έστρεψε το τουφέκι του προς τον Εφόριο, σημαδεύοντάς τον, κι έτσι εκείνος αναγκάστηκε να κυλήσει στο πλάι, για να μην τον γαζώσει.

Ο κοντοστούπης *μπάσταρδος των Ανέμων!* γρύλισε ο Εφόριος εντός του, καθώς μια καρέκλα ανατρεπόταν κι έπεφτε πάνω του. *Θα τον σφάξω και θα ράψω το πετσί του για μανδύα μου!*

Λίγο παραπέρα, ο Μηχανοκράτης Βενμίλιος είδε τον μουγκό, χρυσόδερμο Βασνάρο να δέχεται μια σφαίρα στο κούτελο και το κρανίο του να σπάει. Μια πορφυρόδερμη γυναίκα ήταν που τον είχε πυροβολήσει. Ο Βενμίλιος ύψωσε το πιστόλι του και τη σημάδεψε, καθώς ήταν καλυμμένος πίσω από ένα αναποδογυρισμένο τραπέζι. Πάτησε τη σκανδάλη και την πέτυχε στον ώμο. Εκείνη ούρλιαξε, και παραπάτησε· κι αμέσως ένας άλλος φρουρός –ένας καστανομάλλης τύπος με μούσι– πετάχτηκε εμπρός της, πυροβολώντας σαν μανιακός τον Βενμίλιο, ο οποίος αναγκάστηκε να καλυφτεί τελείως πίσω απ’το τραπέζι, μη μπορώντας να ξεπροβάλει καθόλου για να ρίξει.

* * *

«Φύγε!» είπε ο Ζέφυρος στη Ρίλκα, καθώς συνέχιζε να πυροβολεί τον άντρα πίσω απ’το τραπέζι. «Φύγε απ’τη μέση!»

Εκείνη υπάκουσε, απομακρυνόμενη, κι ο Ζέφυρος την ακολούθησε–

–δέχτηκε δυο σφαίρες στην πλάτη και σωριάστηκε, μπρούμυτα,

βήχοντας και νιώθοντας το ίδιο του το αίμα να τον πνίγει.

Μια ξανθιά γυναίκα στεκόταν σε μια απ'τις πόρτες της τραπεζαρίας. Ήταν ντυμένη με μαύρη στολή και κρατούσε ένα πιστόλι σε κάθε χέρι.

«Καλησπέρα σας,» είπε η Ιωάννα, κι άρχισε να πυροβολεί, και με τα δύο όπλα, ενώ συγχρόνως πεταγόταν στο πλάι, για να καλυφτεί πίσω από ένα αναποδογυρισμένο τραπέζι.

Μια σφαίρα της βρήκε τον Λαρκάνιο στο κεφάλι, σκοτώνοντάς τον ακαριαία. Μια άλλη χτύπησε τον Έριβο στα πλευρά, καθώς εκείνος προσπαθούσε να σηκωθεί, ύστερα από τη ριπή που είχε δεχτεί στον μηρό από τον Εφόριο.

Ο Άβας, βλέποντας τους συντρόφους του να πέφτουν ο ένας κατόπιν του άλλου, πανικοβλήθηκε κι έτρεξε να φύγει απ'το αιματοκύλισμα–

–όμως ο Γρύπας, εκτοξεύοντας ένα μαχαίρι, τον βρήκε ανάμεσα στις ωμοπλάτες, κάνοντάς τον να κουτρουβαλήσει πάνω σε μια καρέκλα και να χτυπήσει, δυνατά, το κεφάλι του στον τοίχο, σπάζοντάς το.

Η Ρίλκα κύλησε κάτω από ένα τραπέζι που ήταν ακόμα όρθιο, ενώ τα πυρά του τουφεκιού του Εφόριου έμοιαζαν να την κυνηγάνε επάνω στο πάτωμα. Κατάφερε να ορθωθεί από την άλλη μεριά του τραπεζιού και, βλέποντας την Κυράλη να ξεπροβάλλει μεθυσμένα από μια γωνία του δωματίου, της έριξε, πετυχαίνοντάς την στον ώμο και σωριάζοντάς την.

Συγχρόνως, ο Μεζές προσπαθούσε να πυροβολήσει τον Εφόριο, αλλά όλες του οι σφαίρες εξοστρακίζονταν, καθώς ο στόχος του ήταν καλά καλυμμένος.

Κοιτάζοντας, όμως, προς εκείνη τη μεριά, ο λευκόδερμος, μικροκαμωμένος άντρας δεν κοίταζε απ'την άλλη, κι έτσι ο Καθάριος, μπουσουλώντας και βαστώντας ένα μπουκάλι μπίρα στο ένα χέρι, τον ζύγωσε.

«Εε, φ'λαράκο!» είπε. «Θες ποτό;»

Ο Μεζές στράφηκε, ξαφνιασμένος –και δέχτηκε το χτύπημα στο κεφάλι. Το μπουκάλι έσπασε και ο λευκόδερμος άντρας έχασε τις αισθήσεις του, λουσμένος με μπίρα.

«Χαμένος ζύθος… πολύς χαμένος ζύθος, ρε φίλε,» είπε ο Καθάριος. «Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!» Έπεσε ανάσκελα, κρατώντας την κοιλιά του απ'τα γέλια, στουπί στο μεθύσι. «Χαβαλές, δικέ μου!»

Και τώρα, όλα τα πυρά στράφηκαν εναντίον της Ρίλκα, αφού φαινόταν να είναι η μοναδική αντίπαλος των ανθρώπων του πληρώματος του Γεράρδου. Ο Ρουάμης, μάλιστα, ξεθάρρεψε τόσο που βγήκε απ'την κάλυψή του και χίμησε καταπάνω της, τουφεκίζοντας και κραυγάζοντας, μανιασμένα. Έτσι, δέχτηκε μια

πιστολιά της στη μύτη και έπεσε, ανάσκελα, στο πάτωμα με τα χέρια του ανοιχτά, το τουφέκι του στην άλλη άκρη, και το πρόσωπό του μια διαλυμένη, κόκκινη μάζα.

Η Ιωάννα, όμως, είχε καταφέρει να πλησιάσει πλέον τη Ρίλκα και, σημαδεύοντάς την με το ένα απ’τα πιστόλια της, πάτησε τη σκανδάλη και την πέτυχε στο πλάι του κεφαλιού, σκοτώνοντάς την και τερματίζοντας τη συμπλοκή.

Η σιγή που απλώθηκε, για μερικές ανάσες, ήταν βάλσαμο για τ’αφτιά.

Ύστερα ο Βενμίλιος ορθώθηκε, με το βλέμμα του στραμμένο σε μια από τις πόρτες της τραπεζαρίας. Οι υπόλοιποι ακολούθησαν τη ματιά του, και είδαν τον Γεράρδο να στέκεται με το ένα του χέρι ακουμπισμένο στο πλαίσιο της πόρτας, και με όψη άγρια και σκοτεινή στο πρόσωπό του. Πίσω του, σχεδόν σαν σκιά, διακρινόταν ο Σέλκιος με το τουφέκι του στα χέρια.

«Μακρινέ Ταξιδευτή!» φώναξε ο Γεράρδος.

Καμια απάντηση δεν ήρθε, και η σιγή συνεχίστηκε.

«ΜΑΚΡΙΝΕ ΤΑΞΙΔΕΥΤΗ!»

Ένα γωνιώδες πρόσωπο παρουσιάστηκε στον τοίχο της τραπεζαρίας, αντίκρυ του Καπετάνιου. —ΓΕΡΑΡΔΕ. Τα μάτια του έφεγγαν σαν ενεργειακές λάμπες. Η φωνή του ήταν επίπεδη.

Ο Γεράρδος τον έδειξε με το δεξί χέρι. «Ελεεινό, τρισάθλιο καθίκι! Εσύ το έκανες αυτό! Εσύ τους οδήγησες εδώ! Εσύ γέμισες το πλοίο μου ξανά με κουφάρια!»

—ΚΙ ΑΝ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΗΣΑ ΕΓΩ;

Ο Γεράρδος έσφιξε τις γροθιές του. «Μα τους θεούς του Κενού, θα σε ανατινάξω μέσα στο λιμάνι! Θα σε κάνω κομμάτια!»

—ΚΑΙ ΜΕΤΑ, ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΣΕ ΤΑΞΙΔΕΨΕΙ ΠΙΣΩ, ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ; ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΛΛΑ ΜΕΓΑΛΑ ΣΚΑΦΗ ΕΔΩ, ΚΑΙ ΑΜΦΙΒΑΛΛΩ ΑΝ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΠΟΛΥ ΣΥΧΝΑ.

Ο Γεράρδος είπε στο πλήρωμά του: «Φεύγουμε από τούτο το μέρος. Πηγαίνουμε στη Χάντρι’ιγκ.»

«Στη Χάντρι’ιγκ;» έκανε ο Εφόριος. «Δεν είδα κανένα πανδοχείο στο λιμάνι εκεί.»

«Υπάρχει ένα οίκημα που οι ντόπιοι ονομάζουν ‘Ξενώνα’. Ο Μέγας Κοινωνός είπε ότι μπορούμε να μείνουμε σ’αυτό, αν θέλουμε.»

«Ποιος είν’ο Μέγας Κοινωνός;» μόρφασε ο Εφόριος.

Ο Γεράρδος δεν απάντησε· στράφηκε και βάδισε μέσα στον διάδρομο, προσπερνώντας τον Σέλκιο.

Το πρόσωπο του Μακρινού Ταξιδευτή φάνηκε να λιώνει επάνω στον τοίχο.

.19.

«Κρίμα,» είπε ο Εφόριος, κοιτάζοντας το πτώμα της Ευρυδίκης που ήταν καθισμένο στο πάτωμα με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο. «Η χειρότερη απώλεια. Και είν'ωραία ακόμα και στο θάνατο.»

«Είσαι αηδιαστικός,» είπε η Κυράλη, κρατώντας τον ώμο της, όπου την είχαν πετύχει οι σφαίρες της πορφυρόδερμης πολεμίστριας που ήταν τώρα νεκρή.

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε μεθυσμένα ο Καθάριος, χοροπηδώντας και κάνοντας τη μεγάλη του αφάνα να τραντάζεται. «Είσαι φιλόνεκρος, Εφόριε; Νερόφιλος; Ε; Χα-χα-χα-χα!»

«Κλείσ'το στόμα σου, Μυρμηγκοφωλιά,» αντιγύρισε ο Εφόριος, «και πιες κάνα καφέ να συνέλθεις. Ή φάε καμια σφαίρα στο κεφάλι. Δε βλέπεις την Κυράλη; Μόλις την πυροβόλησαν, όλο το μεθύσι φαίνεται να της έφυγε.»

«Τι όμορφο κομπλιμέντο από μέρους σου,» είπε η Κυράλη, τρίζοντας τα δόντια.

«Η αλήθεια να λέγεται–»

«Σκάστε και μαζεύετε τα πτώματα!» μούγκρισε ο Βενμίλιος, που είχε ήδη πάρει τον Βασνάρο στους ώμους.

«Ποιος σ'έβαλε εσένα για Καπετάνιο;» είπε ο Εφόριος.

«Κανένας. Αλλά ο Καπετάνιος είπε να βγούμε απ'το πλοίο. Και πρέπει να ρίξουμε τούτους δω στους κλίβανους, πρώτα. Κουνηθείτε!»

Ο Γρύπας σήκωσε τον Ρουάμη από το πάτωμα και βάδισε, σιωπηλά, προς μια έξοδο της τραπεζαρίας.

Η Ιωάννα άφησε το πλήρωμα του Γεράρδου στη δουλειά του και άρχισε να πηγαίνει προς την καμπίνα του Σέλιρ'χοκ. Δεν πίστευε ότι κάτι άσχημο θα είχε συμβεί στον μάγο –αρκετά είχαν συμβεί ήδη!–, αλλά, παρ'όλ'αυτά, το βήμα της ήταν γρήγορο.

Στο δρόμο, συνάντησε τον Λαοκράτη, ο οποίος, κατουρημένος και ματωμένος, ανασηκωνόταν. «Τι έγινε;» τη ρώτησε. «Τι έγινε;»

«Πήγαινε στην τραπεζαρία,» του είπε η Ιωάννα, προσπερνώντας τον. «Έχουν δουλειά για σένα.»

«Δουλειά;» διαμαρτυρήθηκε ο Λαοκράτης πίσω της. «Όλες τις δουλειές εγώ πρέπει να τις κάνω, ρε πούστη μου; Κι αυτοί οι άλλοι όλο πρέπει να γλεντάνε; Θα το πω στον Καπ'τάνιο, αυτή τη φορά! Είμαι *τραυματισμένος!*»

Η Ιωάννα τον αγνόησε, και δεν άργησε να φτάσει έξω απ'την καμπίνα που, πριν από λίγο, μοιραζόταν με τον Σέλιρ'χοκ.

Πλησίασε την είσοδο με το ένα της πιστόλι υψωμένο στον ώμο και απασφαλισμένο, πάντοτε προσεχτική. Στο εσωτερικό, όμως, δεν ήταν κανένας άλλος πέρα από τον μάγο.

Ασφάλισε το πιστόλι της, το πέρασε στη ζώνη, και ζύγωσε τον Σέλιρ, για να ρίξει το ένα του χέρι στους ώμους της και να τον σηκώσει από το κρεβάτι. Εκείνος δε φαινόταν να καταλαβαίνει τίποτα, εξακολουθώντας να είναι ναρκωμένος. Η Ιωάννα πήρε το μακρύ του ραβδί από τον τοίχο (το οποίο είχε βρει, προηγουμένως, στην καμπίνα που πρέπει να ανήκε στον Σαντμάρη) και τον έβγαλε απ'το μικρό δωμάτιο, έχοντας το ένα της χέρι περασμένο γύρω απ'τη μέση του.

Ευτυχώς, δεν ήταν πολύ βαρύς· αλλά μια Μαύρη Δράκαινα είχε συνηθίσει να είναι ευέλικτη και γρήγορη, όχι φορτωμένη με τραυματίες ή ναρκωμένους, έτσι η Ιωάννα δυσανασχετούσε σ'όλο το δρόμο, μέχρι να φτάσει στο άνω κατάστρωμα. Κυρίως, την ενοχλούσε το γεγονός πως, αν κάτι απρόσμενο συνέβαινε, δε θα μπορούσε να αντιδράσει αρκετά γρήγορα.

Τίποτα, όμως, δε συνέβη, και η Ιωάννα στάθηκε στο άνω κατάστρωμα και άφησε τον Σέλιρ κάτω, κοντά στο κεντρικό κατάρτι, για να πάρει μερικές ανάσες. *Αλήθεια, πού είναι ο Γεράρδος;* αναρωτήθηκε. *Πού πήγε, αφότου μίλησε στον Μακρινό Ταξιδευτή;*

Η Αλκυόνη την πλησίασε. «Ιωάννα,» είπε. «Τι έγινε; Πυροβολισμοί ακούστηκαν.»

«Οι επιζώντες του πληρώματος του Τάμπριελ μάς επιτέθηκαν.»

«Τους νικήσαμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ιωάννα, στηριζόμενη στο ραβδί με τα καλώδια και τα μικροσκοπικά κάτοπτρα, «είναι όλοι νεκροί. Αυτοί που μας όρμησαν, τουλάχιστον,» πρόσθεσε· «δεν ξέρω αν υπάρχουν κι άλλοι μες στο σκάφος. Ελπίζω, όμως, πως όχι.

»Τον Γεράρδο τον είδες καθόλου;»

«Ναι. Πέρασε από δω και βγήκε στο λιμάνι. Δε μου μίλησε καθόλου· έμοιαζε τσαντισμένος.»

«Στο λιμάνι; Μόνος;»

«Ναι.»

«Μπορείς να φυλάς για λίγο τον Σέλιρ'χοκ;»

Η Αλκυόνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

Η Ιωάννα τής έδωσε το ραβδί του μάγου και βάδισε προς τη ράμπα που ένωνε το άνω κατάστρωμα του Μακρινού Ταξιδευτή με την προβλήτα.

* * *

Δεν έβρεχε πια στη Χάντρι'ιγκ, αλλά οι δρόμοι της και το λιμάνι είχαν νερά και λάσπες, και οι μπότες της Ιωάννας πλατσούριζαν

μέσα τους, καθώς η Μαύρη Δράκαινα βάδιζε, αναζητώντας τον Γεράρδο. Τον οποίο δε δυσκολεύτηκε καθόλου να βρει, αφού, μόλις αντίκρισε μια σκιερή μορφή να έρχεται προς το μέρος της, κατάλαβε ότι ήταν εκείνος.

«Τι κάνεις εδώ;» τη ρώτησε ο Γεράρδος, ζυγώνοντάς την.

«Σε ψάχνω. Εσύ τι κάνεις εδώ;»

«Ήθελα να μάθω πού είναι ο Ξενώνας.»

«Κι έμαθες;»

«Έμαθα. Οι ντόπιοι μιλάνε σπαστά τη Συμπαντική, αλλά μπορείς να συνεννοηθείς μαζί τους.»

«Ο Μέγας Κοινωνός τη μιλούσε μια χαρά.»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Γεράρδος.

Και επέστρεψαν, σιωπηλά, στον Μακρινό Ταξιδευτή και στο άνω κατάστρωμα.

«Γρήγορα τον βρήκες,» παρατήρησε η Αλκυόνη.

«Η πόλη είναι μικρή,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Ή θα τον έβρισκα γρήγορα, ή δε θα τον έβρισκα καθόλου –κι αυτό θα σήμαινε ότι κάτι άσχημο τού είχε συμβεί.»

«Πού είναι το πλήρωμα;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Κάτω,» είπε η Ιωάννα. «Μαζεύουν τους νεκρούς και τους πετάνε στους κλίβανους.»

«Εντάξει. Ας περιμένουμε.» Ο Γεράρδος κάθισε στην κουπαστή. Τα νεύρα του έμοιαζαν να έχουν καλμάρει τώρα, αν και η όψη του εξακολουθούσε να είναι σκοτεινή, παρατήρησε η Ιωάννα.

«Ο Σέλιρ'χοκ δεν έχει συνέλθει ακόμα,» είπε, σε λίγο, η Αλκυόνη.

«Είναι προφανές,» είπε η Ιωάννα.

«Θέλω να πω: μήπως πρέπει να κάνουμε κάτι για να τον βοηθήσουμε; Ίσως να μη συνέλθει από μόνος του.»

«Θα συνέλθει. Απλά, η ναρκωτική ουσία που του έριξαν είναι βαριά, πράγμα λογικό, αφού ήξεραν ότι είναι μάγος και τον θεωρούσαν επικίνδυνο. Επιπλέον, δε νομίζω πως μπορούμε να κάνουμε κάτι, ακόμα κι αν θέλουμε. Τουλάχιστον, εγώ δεν ξέρω τι να του δώσω, για να τον ξυπνήσω πιο γρήγορα.»

Η Αλκυόνη δε συνέχισε την κουβέντα, εξακολουθώντας να βαστά το ραβδί του Σέλιρ'χοκ και να στηρίζεται επάνω του, περιμένοντας.

* * *

Το πλήρωμα του Γεράρδου δεν άργησε να ανεβεί στο άνω κατάστρωμα και να τους συναντήσει.

Το πλήρωμά μου, σκέφτηκε ο Γεράρδος, ατενίζοντάς τους. *Μάλλον, ό,τι απέμεινε απ'αυτό. Τα απομεινάρια του.* Εφτά άνθρωποι ήταν, όλοι κι όλοι: ο Βενμίλιος, ο Σέλκιος, ο Καθάριος,

ο Εφόριος, η Κυράλη, ο Γρύπας, και ο Λαοκράτης.

«Όλα εντάξει;» τους ρώτησε ο Γεράρδος. «Τα κάψατε τα πτώματα;»

Ο Βενμίλιος ένευσε, μουντά. «Ναι, Καπετάνιε.»

«Ήρθε η ώρα, λοιπόν, να φύγουμε από τούτο το καταραμένο σκάφος.» Ο Γεράρδος σηκώθηκε απ'την κουπαστή και βάδισε πρώτος.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν. Η Ιωάννα έκανε να σηκώσει τον Σέλιρ'χοκ, αλλά ο Γρύπας τη σταμάτησε και τον πήρε στα χέρια εκείνος, μοιάζοντας να τον κρατά σαν μωρό.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε ο Εφόριος, καθώς κατέβαιναν απ'το σκάφος και βρίσκονταν στο λιμάνι.

«Σας είπα, στον Ξενώνα,» απάντησε ο Γεράρδος.

«Τι είν'αυτός ο Ξενώνας;»

«Ένα οίκημα όπου στεγάζονται οι ταξιδιώτες στη Χάντρι'ιγκ. Δωρεάν.»

«Αφού είναι δωρεάν, τότε όλα καλά, ε;» γέλασε ο Καθάριος.

«Σκασμός,» του μούγκρισε ο Εφόριος, επιχειρώντας να τον κοπανήσει στο κεφάλι, αλλά αστοχώντας, λόγω της αφάνας, η οποία το έκανε δύσκολο να καταλάβεις πού ακριβώς μέσα της βρισκόταν το κεφάλι του Καθάριου.

Ο Γεράρδος ακολούθησε το δρόμο που του είχαν υποδείξει οι ντόπιοι και, σύντομα, βρέθηκε μπροστά σ'ένα χτίριο το οποίο δεν μπορούσε παρά να είναι ο Ξενώνας της Χάντρι'ιγκ. Ήταν μονώροφο και έμοιαζε σχετικά παλιό, αλλά όχι και ερείπιο· φαινόταν να μπορείς άνετα να μείνεις μέσα, χρησιμοποιώντας το ως προσωρινό κατάλυμα.

Ο Γεράρδος άνοιξε την πόρτα και πέρασε το κατώφλι. Το εσωτερικό ήταν σκοτεινό, και ορισμένοι απ'το πλήρωμά του άναψαν φακούς, όπως επίσης κι η Ιωάννα. Στο κεντρικό δωμάτιο του ισογείου υπήρχαν μερικά στενά κρεβάτια, ένα τραπέζι, και δυο καρέκλες.

Ο Γεράρδος πρόσταξε να ερευνηθεί όλο το οίκημα, και το πλήρωμά του χωρίστηκε. Ο Γρύπας άφησε τον Σέλιρ'χοκ σ'ένα απ'τα κρεβάτια, προτού ξεκινήσει.

«Καπετάνιε!» φώναξε, ύστερα από λίγο, ο Εφόριος. «Πρέπει να το δεις αυτό. Κάποιος έχει κάνει τοιχογραφίες εδώ.» Η φωνή του ερχόταν από το επάνω πάτωμα.

Ο Γεράρδος ανέβηκε, και η Ιωάννα τον ακολούθησε. Μπήκαν στο δωμάτιο όπου βρισκόταν ο Εφόριος και κοίταξαν τις ζωγραφιές στον τοίχο, καθώς τις φώτιζε το φως του φακού του. Ήταν μορφές ζώων, φτιαγμένες με μελάνι κατά πάσα πιθανότητα, και συνδέονταν αναμεταξύ τους με γραμμές, ή περιέρχονταν στο εσωτερικό πολυγώνων. Επίσης, υπήρχαν και μερικές

χαρτογραφικές απεικονίσεις, που επάνω σε ορισμένα σημεία τους ήταν σχεδιασμένες οι μορφές.

«Ένα ερπετό…» μουρμούρισε ο Γεράρδος, «ένα πτηνό… κι ένα… ένας λύκος, πρέπει νάναι. Κι επαναλαμβάνονται, ξανά και ξανά. Περίεργο. Αλλά… νομίζω πως κάτι μού θυμίζουν. Σαν κάπου να τάχω ξαναδεί όλα τούτα.»

«Μπα,» είπε ο Εφόριος. «Πού να τάχεις ξαναδεί; Μάλλον, είν'αυτό το συναίσθημα που οι ψαγμένοι το λένε 'φαντασιακή αναδρομή', και είναι όταν έχεις την εντύπωση πως θυμ–»

«Στον χιτώνα του Μεγάλου Κοινωνού,» είπε η Ιωάννα.

Ο Εφόριος την κοίταξε παραξενεμένος.

«Ναι, σωστά,» συμφώνησε μαζί της ο Γεράρδος. «Στον χιτώνα του Μεγάλου Κοινωνού. Εκεί τις ξαναείδαμε αυτές τις μορφές.» Συνοφρυώθηκε. «Πρέπει να έχουν κάποια θρησκευτική σημασία για τους ανθρώπους του νησιού.»

«Ο Σέλιρ'χοκ ίσως να μας πει περισσότερα,» υπέθεσε η Ιωάννα, «όταν ξυπνήσει.»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Ναι. Αλλά, προς το παρόν, ας βολευτούμε εδώ, για να κοιμηθούμε, χωρίς να έχουμε τον Μακρινό Ταξιδευτή στο κεφάλι μας.»

* * *

Ύστερα από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα –δεν μπορούσε να ξέρει πόσο μεγάλο, χαμένος στο εσωτερικό του σύμπαν καθώς ήταν–, ο Σέλιρ αισθάνθηκε και πάλι το σώμα του. Αισθάνθηκε το νευρικό του σύστημα να λειτουργεί ξανά.

Από κάτω του, υπήρχε κάτι μαλακό. Υφασμάτινο. *Είμαι ξαπλωμένος. Σε κάποιο κρεβάτι.*

Τα βλέφαρά του κινήθηκαν. Ή, μάλλον, προσπάθησε να τα κινήσει, γιατί τα ένιωθε κολλημένα. Τελικά, τα κατάφερε: τα μάτια του άνοιξαν και κοίταξαν τον χώρο στον οποίο βρισκόταν. Είδε μια ενεργειακή λάμπα πάνω σ'ένα ξύλινο τραπέζι. Είδε δοκάρια στο ταβάνι. Είδε ένα κρεβάτι πλάι στο δικό του, και την Ιωάννα να κοιμάται εκεί, γυρισμένη στο πλάι.

Ανασηκώθηκε.

Υπήρχε ακόμα ένα κρεβάτι στο δωμάτιο, όπου κοιμόταν η Κυράλη με τον ένα της ώμο επιδεμένο. *Η Κυράλη; Εδώ; Στο πλοίο των πρακτόρων της Παντ–;*

Ποιο πλοίο; Ετούτο το μέρος δεν έμοιαζε με πλοίο.

«Κοιμόσουν και κοιμόσουν και κοιμόσουν, αλλά, όταν σηκώθηκες, είπες να το κάνεις νωρίς-νωρίς.»

Ο Σέλιρ στράφηκε, ξαφνιασμένος, για να δει τον Εφόριο να είναι καθισμένος σε μια καρέκλα, πλάι στην εξώπορτα του δωματίου. Στα χέρια του είχε ένα τουφέκι και το γυάλιζε.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» ρώτησε ο Σέλιρ, νιώθοντας το στόμα του ξερό και το λαιμό του κολλημένο· η φωνή του έβγαινε βραχνά και με δυσκολία.

«Πού να σου λέω… Θα σ’τα πει η φίλη σου καλύτερα.» Ο Εφόριος έδειξε με το βλέμμα του την Ιωάννα, της οποίας τα μάτια είχαν τώρα ανοίξει και είχε ανασηκωθεί πάνω στο στενό της κρεβάτι.

«Σέλιρ’χοκ,» είπε, «είσαι καλά;»

Ο μάγος πήρε καθιστή θέση, βγάζοντας τα πόδια του απ’την άκρη του κρεβατιού κι ακουμπώντας τα στο πάτωμα· τα γόνατά του έκαναν κρακ, καθώς κινήθηκαν ύστερα από τόσες μέρες – *σίγουρα* πρέπει να ήταν μέρες– ακινησίας. «Ναι, καλά είμαι.» Καθάρισε το λαιμό του, ηχηρά. «Υπάρχει νερό;»

Η Ιωάννα σηκώθηκε, άνοιξε ένα μπουκάλι που υπήρχε στο τραπέζι, και του το έδωσε.

Ο Σέλιρ ήπιε. «Ευχαριστώ.» Και ρώτησε: «Πού είμαστε;»

«Στη Χάντρι’ιγκ.»

«Δραπετεύσαμε, λοιπόν.»

Η Ιωάννα ένευσε, και κάθισε στο κρεβάτι της, οκλαδόν.

«Κι ετούτοι;» Ο Σέλιρ έδειξε με μια ημικυκλική χειρονομία τον Εφόριο και την Κυράλη.

«Ήταν επίσης αιχμάλωτοι του Μακρινού Ταξιδευτή.»

* * *

«Μπορείς να μας ξαναφτιάξεις το χάρτη του νησιού;» ρώτησε ο Γεράρδος τον μάγο, όταν εκείνος, η Ιωάννα, και ο Σέλιρ’χοκ κάθονταν γύρω από το τραπέζι στο ισόγειο του Ξενώνα. Το πλήρωμά του ήταν τριγύρω, σιωπηλό· κανείς δε φαινόταν να είχε τώρα όρεξη για κουβέντα, βρίσιμο, ή αλληλοπροσβολές και ειρωνείες. Ο Καθάριος ήταν ξαπλωμένος σ’ένα απ’τα κρεβάτια, με βαρύ πονοκέφαλο. Η Κυράλη ακόμα δεν είχε ξυπνήσει.

«Δε χρειάζεται να μας τον ξαναφτιάξει,» είπε η Ιωάννα· «τον βρήκα στην καμπίνα του Σαντμάρη, εκεί όπου βρήκα και το ραβδί.»

«Και γιατί δε μου το είπες;»

«Γιατί, όταν τον βρήκα, είχες πάει να ξεκουραστείς στην καμπίνα σου, και δεν ήθελα να σ’ανησυχήσω.»

«Τον έχεις τώρα μαζί σου;»

«Όχι, είναι στο πλοίο. Αλλά μπορώ να πάω να τον πάρω, όποτε θέλεις.»

Ο Γεράρδος ένευσε. Και προς τον Σέλιρ’χοκ: «Τι νομίζεις για την κατάσταση; Θα ήταν συνετό να ταξιδέψουμε στα σημεία με τα Χι;»

Ο μάγος έτρωγε ένα αποξηραμένο φρούτο. Μάσησε τη μπουκιά που ήταν στο στόμα του και είπε: «Θα ήθελα πολύ να ξέρω πού

βρίσκεται αυτή τη στιγμή ο Πρίγκιπας Τάμπριελ... και ο Μακρινός Ταξιδευτής φαίνεται να έχει κάποιον ιδιαίτερο δεσμό μαζί του.»

«Έχει αποκαλύψει το πραγματικό του όνομα στον Τάμπριελ, κι αυτό σημαίνει ότι εκείνος είναι τώρα 'Σάλ'ντραχ' του και μπορεί να τον προστάζει. Δε νομίζω, όμως, ότι ο Μακρινός Ταξιδευτής έχει και τη δυνατότητα να γνωρίζει τη θέση του Σάλ'ντραχ του ανά πάσα στιγμή, εκτός κι αν αυτός βρίσκεται μέσα στο πλοίο, ασφαλώς.»

«Χμμμ...» Ο Σέλιρ'χοκ τελείωσε το φρούτο του και ήπιε λίγο νερό. «Νομίζω πως το συνετότερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να καθίσουμε εδώ και να περιμένουμε την επιστροφή του Τάμπριελ.»

«Θα επιστρέψει, όμως; Ο Τιβέριος δεν επέστρεψε.»

«Αν είναι ζωντανός, λογικά, πρέπει να επιστρέψει. Η Χάντρι'ιγκ είναι το μοναδικό λιμάνι σε τούτο το νησί, και ο Μακρινός Ταξιδευτής το μοναδικό πλοίο που μπορεί να τον πάρει από δω και να τον πάει πίσω, στην Άκρη.»

«Επομένως,» είπε ο Γεράρδος, «το μόνο που χρειάζεται είναι να του στήσουμε ενέδρα...» Ωστόσο, ακουγόταν να έχει τις αμφιβολίες του.

Και ο Σέλιρ'χοκ το παρατήρησε. «Πιστεύεις ότι θα ήταν καλύτερα ν'αρχίσουμε να τριγυρίζουμε στις ζούγκλες;» τον ρώτησε. «Αν το κάνουμε αυτό, τότε ίσως ο Τάμπριελ να επιστρέψει στη Χάντρι'ιγκ και να φύγει, ενώ εμείς ακόμα θα βρισκόμαστε στο ψάξιμο.»

«Κι έτσι, θα ξεμείνουμε στο νησί,» είπε η Ιωάννα.

«Ακριβώς,» ένευσε ο Σέλιρ'χοκ. «Επιπλέον, αν έχει βρει το απομεινάρι απ'τον Ενιαίο Κόσμο, θα το πάρει μαζί του χωρίς κανένα πρόβλημα.»

«Κι αν περάσουν πολλές μέρες και δεν έχει επιστρέψει;» έθεσε το ερώτημα ο Γεράρδος.

«Τότε, θα δούμε τι θα κάνουμε.»

.20.

Ο άντρας ήταν ψηλός, λιγνός, και μυώδης. Είχε μακριά, ξανθά μαλλιά και λευκό σαν το χιόνι δέρμα, και φαινόταν για ντόπιος της Νήσου Φελ'κρίβ. Όπως επίσης φαινόταν ότι δεν πρέπει να ξανάχε έρθει σε τούτη τη συγκεκριμένη ορεινή περιοχή του νησιού, καθώς βάδιζε με επιφύλαξη και βαστώντας ένα πιστόλι στο δεξί του χέρι. Ένα πιστόλι που δεν έμοιαζε με όσα όπλα ήξερε ο Τάμπριελ· πρέπει να ήταν από τα όπλα που έφτιαχναν οι κάτοικοι των Αιωρούμενων Νήσων: αναμφίβολα, ένας μηχανισμός δεύτερης κατηγορίας.

Ο άντρας με το λευκό δέρμα και τα ξανθά μαλλιά ζύγωνε το στενό πέρασμα και την είσοδο του άντρου (ο Τάμπριελ δεν ήξερε πώς αλλιώς να ονομάσει τον σκαμμένο μέσα στους βράχους χώρο όπου τον είχε οδηγήσει ο Θεός της Φελ'κρίβ, παρά μονάχα άντρο). Τα μάτια του, όμως, κοίταζαν γύρω-γύρω, όχι προς μία κατεύθυνση. Παρατηρούσαν το περιβάλλον, για πιθανούς κινδύνους. Αλλά τον Τάμπριελ δεν μπορούσαν να τον δουν, παρότι στεκόταν μπροστά σ'ένα απ'τα παράθυρα του άντρου. Υπήρχε κάποιου είδους κάλυψη στο άνοιγμα, η οποία το καθιστούσε σχεδόν αόρατο: κάποιου είδους ενεργειακή ροή που μπέρδευε την όραση.

Ένα δυνατό κρώξιμο έσχισε τον αέρα.

Ο λευκόδερμος άντρας ύψωσε το βλέμμα του στον ουρανό, για να δει ένα γεράκι να κατέρχεται, σαν βέλος, με τις φτερούγες του μαζεμένες. Μια έκφραση τρόμου πέρασε απ'το πρόσωπό του, και στράφηκε να φύγει. Μα δεν πρόλαβε να πάει μακριά. Το γεράκι τυλίχτηκε σε θεϊκή φωτιά και έπεσε πάνω στον άντρα, *διαπερνώντας* τον, σαν εκείνος να μην ήταν παρά μια οπτασία. Η φωτιά έλουσε αμέσως το σώμα του, πατόκορφα, κάνοντάς το στάχτη· ούτε τα κόκαλά του δεν έμειναν. Το γεράκι είχε ανοίξει πάλι τις φτερούγες του και πετούσε πάνω απ'τα βουνά.

Ο Θεός δε λυπάται και πολύ τους ανθρώπους του νησιού του, σκέφτηκε ο Τάμπριελ. Το βλέμμα του εστιάστηκε στο σημείο όπου, πριν από λίγο, βρισκόταν ο λευκόδερμος άντρας. *Κανένα σημάδι του πλέον… Αναρωτιέμαι αν ήταν ο ίδιος που μας παρακολουθούσε κι ενώ ταξιδεύαμε· ο κατάσκοπος που είχε ξεφύγει, επανειλημμένα, από τη Ζαφειρία.*

Όποιος κι αν ήταν, όμως, ο Θεός δεν επιθυμούσε να μάθει για την ύπαρξη του άντρου του. Γιατί; *Γιατί θέλει να κρατά ετούτο το μέρος κρυφό;* Ο Τάμπριελ ήταν βέβαιος πως ούτε ο Μέγας Κοινωνός Φάμπροον δεν γνώριζε για το μέρος όπου τώρα

βρίσκονταν εκείνος, οι πολεμιστές του, και ο Τιβέριος.

Σίγουρα, πρόκειται για ένα μέρος… παράξενο… ακατανόητο… ένα μέρος φτιαγμένο με ένα είδος τεχνολογίας που δεν γνωρίζουμε πλέον… αλλά, και πάλι, γιατί ο Θεός να μη θέλει να το κοινοποιήσει σ'εκείνους που τον λατρεύουν; Γιατί να μη θέλει να τους διδάξει αυτή την αρχαία τεχνολογία; Υπάρχει κάτι που φοβάται; Υπάρχει κάποιο επικίνδυνο μυστικό εδώ πέρα;

Αν υπήρχε, ο Τάμπριελ δεν το είχε ανακαλύψει ακόμα. Τα πάντα εδώ τού έμοιαζαν απλά περίεργα· και δεν είχε στη διάθεσή του τους κατάλληλους εξοπλισμούς, για να τα μελετήσει όπως θα ήθελε, ενώ τα ξόρκια του δεν του έδιναν τη δυνατότητα να πάρει καμία πληροφορία. Η τεχνολογία του άντρου δεν είχε τίποτα κοινό με όσα γνώριζε ο Τάμπριελ. Δεν υπήρχε κάποιο σημείο αναφοράς απ'το οποίο θα μπορούσε να ξεκινήσει μια έρευνα.

Ακόμα κι ετούτο το παράθυρο ήταν κάτι το ανεξήγητο… Ο Τάμπριελ άπλωσε το χέρι του, περνώντας το μέσα απ'το άνοιγμα, και μη συναντώντας καμία αντίσταση. Σαν να μην υπήρχε τίποτα απολύτως μπροστά του. Κι όμως, ο λευκόδερμος άντρας από κάτω δεν μπορούσε να τον δει· κάτι τον κάλυπτε: κάτι κάλυπτε το παράθυρο, σαν παραπέτασμα.

Το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως του Τάμπριελ, όταν εκείνος το είχε υφάνει δυο-τρεις φορές, έδειχνε ότι υπήρχε ενέργεια εδώ, μα δεν μπορούσε να του προσφέρει καμια άλλη πληροφορία σχετικά με το τι είδους ενέργεια ήταν. Και ο Τάμπριελ δεν ήξερε καμία μορφή ενέργειας που να είχε τη δύναμη να παραγάγει αυτό το αποτέλεσμα απόκρυψης, ενώ συγχρόνως ήταν ανύπαρκτη για τις αισθήσεις. Ούτε την ένιωθες στο δέρμα σου, ούτε τη μύριζες, ούτε την έβλεπες, ούτε την άκουγες.

Ο Τάμπριελ έφυγε απ'το παράθυρο και ανέβηκε τις πέτρινες σκάλες του άντρου, φτάνοντας στο μέρος που ο Τιβέριος αποκαλούσε «ενεργειακό κέντρο», και πράγματι τέτοιο πρέπει να ήταν. Δεν υπήρχε καμια άλλη εξήγηση.

Ο Τάμπριελ στεκόταν τώρα σ'ένα στρογγυλό δωμάτιο, που δεν ήταν επενδυμένο με ξύλο, όπως όλα τα υπόλοιπα εδώ, και οι τοίχοι του ήταν γεμάτοι καλώδια και σωλήνες. Στο κέντρο του, υπήρχε ένα μεταλλικό μηχάνημα που όμοιό του ο Πρίγκιπας δεν είχε ξαναδεί στη ζωή του, ούτε καν ζωγραφισμένο σε βιβλίο. Ήταν κωνοειδές και γεμάτο κυκλώματα και μικρές οθόνες (στις οποίες παρουσιάζονταν ενδείξεις που δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήθελαν να πουν), και κατέληγε σ'ένα πυραμιδοειδές κάτοπτρο, το οποίο κοίταζε ψηλά, στην οροφή του δωματίου, όπου υπήρχε ένα κυκλικό άνοιγμα. Το κάτοπτρο, επομένως, έβλεπε στο Κενό, κι επάνω του τρεμόπαιζε το πορφυρό χρώμα της απεραντοσύνης του· τρεμόπαιζε και παλλόταν, παίρνοντας διάφορες αποχρώσεις,

και φτιάχνοντας διάφορα σχήματα.

«Το μηχάνημα,» είχε πει ο Τιβέριος στον Τάμπριελ, τις πρώτες ημέρες του εδώ, «ρουφά ενέργεια από το Κενό, και τροφοδοτεί ολόκληρο το μέρος.»

«Μα, πώς είναι δυνατόν;» είχε αποκριθεί ο Τάμπριελ, παραξενεμένος. «Το Κενό δεν περιέχει κανενός είδους ενέργεια. Το Κενό είναι… κενό.»

«Κι όμως.»

«Το έχεις, κάπως, αποδείξει αυτό;»

«Όχι. Αλλά δεν υπάρχει άλλη εξήγηση. Όλα δείχνουν πως αυτό συμβαίνει.»

Ναι, σκέφτηκε ο Τάμπριελ τώρα, καθώς στεκόταν μπροστά απ'το μηχάνημα κι ατένιζε το πυραμιδοειδές κάτοπτρο στην κορυφή του, *όλα δείχνουν πως αυτό συμβαίνει. Η… αντανάκλαση του Κενού μεταφέρεται σ'ετούτη την πυραμίδα, κι από την πυραμίδα πηγαίνει στα κυκλώματα του μηχανήματος, κι από εκεί μεταφέρεται στους σωλήνες και στα καλώδια των τοίχων, κι έτσι τροφοδοτεί τα πάντα εδώ μέσα.*

Ποιος, όμως, το έφτιαξε αυτό το πράγμα; Ο Θεός, ή κάποιος άλλος;

Ο Τάμπριελ θεωρούσε το δεύτερο πιο πιθανό. *Γιατί ο Θεός δεν μπορεί να χρειαζόταν πραγματικά ετούτο το άντρο. Δεν ήταν άνθρωπος. Κάποιος άνθρωπος έφτιαξε το άντρο. Κάποιος από τους αρχαίους ανθρώπους που κατοικούσαν εδώ, πιθανώς πριν από τη δημιουργία του Κενού, πριν από τη διαίρεση του σύμπαντος–*

Μετά, όμως, σκέφτηκε: *Πριν από τη δημιουργία του Κενού; Όχι, αποκλείεται. Γιατί, αν ήταν έτσι, τότε αυτό το μηχάνημα μπροστά μου δε θα τροφοδοτείτο με ενέργεια από το Πορφυρό Κενό. Επομένως, σίγουρα, κάποιος το είχε φτιάξει –και το μηχάνημα και το άντρο– έχοντας το Κενό κατά νου.*

Ίσως να το είχε φτιάξει ο ίδιος αρχαίος λαός που είχε φτιάξει και τον Μακρινό Ταξιδευτή· που είχε φυλακίσει το πνεύμα μέσα στο κέλυφος του σκάφους. Κάποιος λαός που ήξερε πολύ περισσότερα από εμάς για το Πορφυρό Κενό, και, φυσικά, ήταν εδώ μετά τη δημιουργία του.

Ο Τάμπριελ είχε αρχίσει να πιστεύει ότι η έρευνα του Κενού είχε τρομερό ενδιαφέρον. Παλιότερα, δεν το σκεφτόταν έτσι· δεν τον είχε ποτέ απασχολήσει ετούτο το αχανές μέρος. Τώρα, όμως, αναρωτιόταν για τα μυστικά που μπορούσε να κρύβει· κι αισθανόταν ότι ήθελε να μάθει περισσότερα.

Αλλ'αυτό δεν μπορώ να το κάνω φυλακισμένος για πάντα εδώ. Και ο Θεός της Φελ'κρίβ έμοιαζε αποφασισμένος να τους κρατήσει όλους στο άντρο του, μέχρι να σαπίσουν… ή μέχρι να βρουν λύση στο πρόβλημά του, τη συνεχή διαίρεση που τον βασάνιζε.

* * *

Νύχτωνε. Το πορφυρό χρώμα του Κενού σκούραινε, τυλίγοντας τα βουνά σε πυκνές σκιές.

Η Ζαφειρία στεκόταν στην είσοδο του άντρου, στηριζόμενη σ'ένα μπαστούνι κι έχοντας το αριστερό της πόδι στο νάρθηκα. Είχαν περάσει εφτά μέρες, από τότε που ο παράξενος θεός στον ερειπωμένο ναό την είχε χτυπήσει, και η Μαύρη Δράκαινα δεν ήθελε να μένει συνεχώς ξαπλωμένη· προτιμούσε να σηκώνεται και να βαδίζει, κάπου-κάπου, για να μην αφήσει το σώμα της να πέσει σε αδράνεια. Έτσι, όταν τελικά το κόκαλό της θεραπευόταν, δε θα είχε χάσει όλες της τις δυνάμεις. Αν και υποψιαζόταν πως το αριστερό της πόδι δε θα ήταν ποτέ ξανά όπως παλιά. Η ακτίνα από το μοναδικό μάτι του θεού είχε σπάσει το μηριαίο της κόκαλο τόσο άσχημα, που σίγουρα ήταν αδύνατον να δέσει και να γίνει σαν να μην είχε χτυπηθεί ποτέ· η Ζαφειρία το καταλάβαινε.

Κάτι κινήθηκε μέσα από τις σκιές.

Η Μαύρη Δράκαινα έστρεψε τη ματιά της και είδε έναν λύκο να ξεπροβάλλει: έναν λύκο που αναγνώριζε. Στα δόντια του κρατούσε ένα σκοτωμένο ζώο. Ήρθε και το άφησε μπροστά της, και μετά έφυγε. Το θήραμα ήταν κάποιο πλάσμα που πρέπει να ζούσε αποκλειστικά στις ζούγκλες της Νήσου Φελ'κρίβ: έμοιαζε με μεγάλη γάτα, αλλά είχε πόδια πολύ ψηλά και λιγνά για γάτα, πόδια που, αναμφίβολα, του επέτρεπαν να κάνει μακρινά άλματα. Η Ζαφειρία δεν το είχε ξαναδεί: την προηγούμενη φορά που ο Θεός τούς είχε φέρει φαγητό, το θήραμα ήταν μια τεράστια χελώνα, που, όταν κατάφεραν να σπάσουν το κέλυφός της, το εσωτερικό ήταν γεμάτο τρυφερό κρέας. Ο Τιβέριος είχε πει ότι ήξερε μια συνταγή –την οποία είχε εφεύρει ο ίδιος, ασφαλώς– για να κάνει το συγκεκριμένο ζώο υπέροχο. Έτσι, εκείνος το είχε μαγειρέψει και, πράγματι, όταν το έφαγαν, έγλειφαν όλοι τα δάχτυλά τους.

Η Ζαφειρία φώναξε στους υπόλοιπους ότι ο Θεός τούς είχε φέρει καινούργιο θήραμα, και ο Γνώμος και ο Φαιός ξεπρόβαλαν από το εσωτερικό του άντρου, για να πάρουν μέσα τη μεγάλη γάτα.

Η Μαύρη Δράκαινα τούς ακολούθησε, στηριζόμενη στο ραβδί της.

«Υπέροχα!» φώναξε ο Τιβέριος. «Υπέροχα! Αυτό είναι καλύτερο από τη Φελ'κρίβια γιγαντοειδή χελώνα. Ονομάζεται –σύμφωνα με το εγχειρίδιο που γράφω για την πανίδα της νήσου– 'μακρύπους αίλουρος των ορέων'.»

«Και είχα μια ανησυχία για το πώς το λένε…» είπε ο Ήλιος, που καθόταν σε μια γωνία της κάτω αίθουσας, ακονίζοντας το μαχαίρι του.

«Μην είσαι αρνητικός προς τη γνώση, νεαρέ!» αντιγύρισε ο Τιβέριος, ενώ οι ρυτίδες στο πλατύ του μέτωπο βάθαιναν. «Ο κόσμος κρύβει περισσότερα μυστήρια απ'ό,τι φαίνεται να φαντάζεσαι. Μυστήρια που περιμένουν να τα ανακαλύψουμε και να τα προσδιορίσουμε.»

Ο Ήλιος αποφάσισε να μείνει σιωπηλός.

Συνετή *απόφαση*, έκρινε η Ζαφειρία, που είχε πρόσφατα ξανακούσει ένα από τα κηρύγματα του Τιβέριου.

* * *

Ο Τάμπριελ είχε κατεβεί στο μέρος που ο Τιβέριος ονόμαζε «αποθήκη»: ένας παλιός, πανάρχαιος υπόγειος χώρος, γεμάτος κομμάτια από μηχανήματα, ξεφτισμένα και σχισμένα ρούχα μιας άγνωστης και παράξενης μόδας, όπλα που δεν έφερναν στο νου κανέναν γνωστό πολιτισμό, νομίσματα με μυστηριώδη λαξεύματα, διαφόρων ειδών εργαλεία (τα περισσότερα από τα όποια ήταν άχρηστα πλέον, λόγω της κατάστασής τους –σκουριασμένα ή μισοσπασμένα), κοσμήματα που έμοιαζαν να έχουν να γυαλιστούν αιώνες, κουτιά φτιαγμένα από ποικίλες ύλες (κόκαλο, ξύλο, ελαφριά πέτρα), ακόμα και κρανία και σκέλεθρα ζώων και ανθρώπων. Ο Τάμπριελ δεν ήθελε να μάθει ποιοι είχαν αφήσει την τελευταία τους πνοή εδώ κάτω...

Και ίσως κι εμείς εδώ ν'αφήσουμε την τελευταία μας πνοή. Γιατί δεν το θεωρούσε πιθανό ο Θεός να τους επιτρέψει να φύγουν· ούτε το θεωρούσε πιθανό να βρουν λύσει στο πρόβλημά του. Του έμοιαζε σαν ένα από εκείνα τα άλυτα προβλήματα, όπως το κλασικό πρόβλημα όπου ένα πλάσμα πρέπει να φτάσει σ'ένα συγκεκριμένο σημείο διανύοντας κάθε φορά τη μισή απόσταση που το χωρίζει από το σημείο αυτό. Στην αρχή, το πλάσμα πηγαίνει αρκετά κοντά, μετά ακόμα πιο κοντά, μετά κι άλλο πιο κοντά, αλλά στο τέλος καταλήγει να μην κάνει παρά βήματα ελάχιστων εκατοστών και χιλιοστών... και το πρόβλημα θεωρητικά δε λύνεται.

Όπως και η καταραμένη συνεχή διαίρεση ετούτου του Θεού.

Ο Τάμπριελ βάδισε ώς ένα μπαούλο και το άνοιξε, ακούγοντάς το να τρίζει. Στο εσωτερικό ήταν ένα κόσμημα. Ένα περιδέραιο οκτάγωνου σχήματος, καμωμένο από χρυσάφι και μ'έναν μεγάλο λίθο στο κέντρο. Ο λίθος ήταν καθαρός και γυαλιστερός, όπως και το χρυσάφι του περιδέραιου· ο Τάμπριελ είχε μπει στον κόπο να γυαλίσει ολόκληρο το κόσμημα, να το περιποιηθεί και να το κάνει σαν καινούργιο. Και νόμιζε πως τα είχε καταφέρει αρκετά καλά.

Το πήρε στα χέρια του και ορθώθηκε. Έκλεισε τα μάτια και το περιεργάστηκε με τους αντίχειρές του, νιώθοντας το σχήμα του, τις προεξοχές και τις εσοχές του, και... *δοκιμάζοντάς* το.

Πρέπει να ήταν εκείνο που χρειαζόταν. Δε φαινόταν να είχε ατέλειες. Καμία ατέλεια που θα τον δυσχέραινε στη δουλειά του.

Είναι ριψοκίνδυνο, βέβαια, αλλά ίσως νάναι η μοναδική λύση στο πρόβλημά μας…

«Υψηλότατε;» Η φωνή της Σερφάντιας, από τις σκάλες που οδηγούσαν στην αποθήκη.

«Τι θέλεις;» ρώτησε ο Τάμπριελ, χωρίς να στραφεί και χωρίς να ανοίξει τα μάτια.

«Ο Θεός μάς έφερε φαγητό, και το ετοιμάζουμε.»

«Εντάξει, θα ανεβώ σύντομα.»

* * *

Μετά από δύο αυγές, και όπως κάθε αυγή, ο Θεός παρουσιάστηκε στην είσοδο του άντρου και ρώτησε τον Τιβέριο και τον Τάμπριελ: *Βρήκατε τη λύση στο πρόβλημά μου;* Ετούτη τη φορά, είχε έρθει με τη μορφή κροκόδειλου, και τα μικρά του μάτια τούς ατένιζαν παρατηρητικά, ενώ η μακριά του μουσούδα παρέμενε κλειστή, κρύβοντας τα μυτερά δόντια του στόματός του.

Η απάντηση που λάμβανε κάθε αυγή ήταν ίδια: *Δεν έχουμε βρει λύση στο πρόβλημα, ακόμα.*

Αυτή την αυγή, όμως, ο Τάμπριελ είπε: «Ναι.»

Ναι; Ο κροκόδειλος σύρθηκε στο εσωτερικό της αίθουσας, τρίβοντας την κοιλιά του επάνω στην ξύλινη επένδυση και γρατσουνίζοντάς την με τα μακριά νύχια των ποδιών του. *Ναι;* Ο Τάμπριελ νόμιζε ότι υπήρχε μια νότα ανυπομονησίας στον ήχο της φωνής του. *Βρήκατε λύση στο πρόβλημά μου;*

«Ναι, βρήκαμε λύση στο πρόβλημά σου. Βρήκα τρόπο να σε κάνω ένα, για πάντα.»

Ο Τιβέριος κοίταξε τον Τάμπριελ με απορία να καθρεπτίζεται στην όψη και στα μάτια του, γιατί μέχρι στιγμής δεν ήξερε τίποτα για τούτο. Κι εκείνος επίτηδες δεν του είχε πει τίποτα· δεν ήθελε το σχέδιό του να χαλάσει. Ήθελε όλα να γίνουν ακριβώς όπως έπρεπε. Αλλιώς, ο κίνδυνος, ο οποίος ήταν ήδη μεγάλος, θα πολλαπλασιαζόταν.

Εξήγησέ μου! ζήτησε ο κροκόδειλος, σερνόμενος, για να βρεθεί μπροστά στον Τάμπριελ.

Εκείνος έβγαλε απ'τα ρούχα του το οκτάγωνο περιδέραιο με τον λίθο. «Είμαι Δεσμοφύλακας,» είπε. «Ξέρεις τι σημαίνει Δεσμοφύλακας;»

Όχι.

Το είχα φανταστεί, σκέφτηκε ο Τάμπριελ, προσέχοντας να μην εκπέμπει τις σκέψεις του στον Θεό, να μην τις μετατρέπει, κατά λάθος, σε τηλεπαθητική ομιλία. «Οι Δεσμοφύλακες είναι ένα τάγμα μάγων στη Φενάρκια, την οποία, υποθέτω, επίσης δε θα

ξέρεις.»

Ο Θεός έμεινε σιωπηλός, συνεχίζοντας να τον παρατηρεί με μια γυαλάδα στα μάτια.

«Οι Δεσμοφύλακες,» είπε ο Τάμπριελ, «γνωρίζουν πώς να φυλακίζουν δαίμονες μέσα σε αντικείμενα. Αντικείμενα όπως ετούτο.» Ύψωσε το περιδέραιο στο χέρι του. «Φυσικά, οι δαίμονες που φυλακίζουν δεν έχουν τις δικές σου δυνάμεις· είναι κατώτερες πνευματικές οντότητες, εύκολο να τις υποτάξει κανείς στη θέλησή του.»

Όπως αυτός που είχες στο ραβδί σου;

«Ναι, ακριβώς.»

Δεν ήταν ανίσχυρος. Γι'αυτό και δεν τον ήθελα στο νησί μου.

«Όχι, δεν ήταν. Μα δεν είχε και τις δικές σου δυνάμεις· ο Ζαθ'νάκριβ τον έκανε κομμάτια.»

Πράγματι. Συνέχισε.

«Για να φυλακίσει ένας Δεσμοφύλακας έναν δαίμονα πρέπει, πρώτα, να τον υποτάξει με μεθόδους που μόνο οι Δεσμοφύλακες γνωρίζουν, ύστερα από μακροχρόνια και δύσκολη εκπαίδευση. Όταν, όμως, ο δαίμονας έχει φυλακιστεί, βρίσκεται πλέον στις διαταγές του Δεσμοφύλακα. Είναι υποτακτικός του.»

Και πού είναι η λύση στο πρόβλημά μου; απαίτησε ο Θεός· ακουγόταν λίγο θυμωμένος, σαν να θεωρούσε ότι ο Τάμπριελ τον καθυστερούσε άσκοπα, μιλώντας του για άσχετα πράγματα.

«Οι μορφές σου είναι πολλές, αλλά το πνεύμα σου είναι ένα, σωστά;»

Σωστά.

«Και μέσα σε κάθε μορφή βρίσκεται ένα μέρος του πνεύματός σου…»

Ναι.

«Τότε, το πρόβλημα λύνεται εύκολα. Πρέπει μόνο να στείλεις την ύπαρξή σου –ολόκληρη την ύπαρξή σου, και από τις τέσσερις μορφές– μέσα σ'ετούτο εδώ το περιδέραιο.» Ο Τάμπριελ ύψωσε πάλι το κόσμημα. «Έτσι, θα ενοποιηθείς· και, όταν εξέλθεις, θα έχεις μόνο *μία* μορφή, όπως, ουσιαστικά, είναι ένα και το πνεύμα σου.»

Σχεδιάζεις να με παγιδέψεις! Η φωνή του Θεού αντήχησε δυνατή μες στο κεφάλι του Τάμπριελ.

«Δε θα μπορούσα, σε καμία περίπτωση, να σε κρατήσω μέσα στο περιδέραιο. Το πνεύμα σου είναι πολύ δυνατό για μένα· θα κομμάτιαζες το δικό μου πνεύμα, και θα έστελνες το σώμα μου σε αιώνιο ύπνο. Αυτό είναι γεγονός, και το ξέρεις καλύτερα από μένα.»

Ο Θεός έμεινε, για λίγο, σιωπηλός. Ύστερα, είπε: *Θα σου απαντήσω μέχρι να πέσει η νύχτα.* Και ο κροκόδειλος έφυγε απ'το άντρο.

Ο Τιβέριος ρώτησε, όταν η οντότητα είχε απομακρυνθεί: «Είσαι σίγουρος; Είσαι σίγουρος ότι μπορείς να το κάνεις αυτό;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Τάμπριελ.

«Γιατί δε μου το είπες;»

«Δε χρειαζόταν.»

Ο Τιβέριος τον έπιασε απ'τον ώμο. «Τάμπριελ, αν σχεδιάζεις να κάνεις κάτι ασύνετο, ίσως να μας καταδικάσεις όλους!»

«Είμαστε ήδη καταδικασμένοι, Τιβέριε. Αλλά έχε το κεφάλι σου ήσυχο: δεν σχεδιάζω τίποτα… ασύνετο. Πιστεύω ότι, πράγματι, έχω βρει τη λύση στο πρόβλημα του Θεού ετούτης της Αιωρούμενης Νήσου.»

«Μα…» Ο Τιβέριος δυσανασχετούσε. «Μα, τόσο καιρό που ήμουν εδώ… δεν είχα φτάσει σε κανένα συμπέρασμα.»

«Δεν είσαι Δεσμοφύλακας· δεν μπορούσες να σκεφτείς αυτό που σκέφτηκα εγώ.»

«Ναι, σωστά…» μουρμούρισε ο Τιβέριος. Έμοιαζε, ωστόσο, απογοητευμένος, όπως ένας άνθρωπος που ψάχνει χρόνια να βρει κάτι το οποίο αποκαλύπτεται πως ήταν, τελικά, μπροστά του· πως ήταν κάτι απλό, όχι τίποτα το σπουδαίο.

«Άφησέ με τώρα να σκεφτώ,» είπε ο Τάμπριελ. «Πρέπει να είμαι έτοιμος, όταν θα έρθει η ώρα.»

* * *

Το βράδυ, δύο λύκοι, ένα γεράκι, κι ένας κροκόδειλος παρουσιάστηκαν έξω απ'την είσοδο του άντρου.

Ο Τάμπριελ τούς περίμενε. Αν είχε καταλάβει καλά –και, τελικά, αποδείχτηκε πως είχε καταλάβει καλά–, ο Θεός ήταν απεγνωσμένος να δώσει τέλος στην ασταμάτητη διαίρεσή του, κι ετούτη, αναμφίβολα, ήταν μία από τις λίγες ευκαιρίες που του είχαν παρουσιαστεί. Δε θα ρίσκαρε να τη χάσει. Θα δοκίμαζε την πρόταση του Τάμπριελ, ακόμα κι αν δεν ήταν βέβαιος για την επιτυχία της. Ακόμα κι αν φοβόταν ότι ίσως να υπήρχε κάποια παγίδα στην όλη διαδικασία.

«Η απόφασή σου;» ρώτησε ο Τάμπριελ, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του, καθώς στεκόταν μόνος έξω απ'την είσοδο του άντρου· οι υπόλοιποι βρίσκονταν στο εσωτερικό και τον παρατηρούσαν με αγωνία. Ήξερε πολύ καλά ότι είχαν όλοι τους αγωνία για το πώς θα εξελισσόταν τούτο· ο Τάμπριελ δεν είχε εξηγήσει σε κανέναν τους το ακριβές σχέδιό του. Σε κανέναν.

Μπορείς να προσπαθήσεις, απάντησε ο ένας λύκος.

«Η προσπάθεια δεν είναι δική μου,» είπε ο Τάμπριελ. «Είναι δική σου. Εγώ δεν είμαι παρά αυτός που ετοίμασε το κόσμημα για σένα.» Και ανοίγοντας τα χέρια του, τράβηξε το περιδέραιο μέσα απ'τα ρούχα του. «Είσαι έτοιμος;»

Ναι, είπε το γεράκι, και φτερούγισε απ'το βράχο όπου βρισκόταν, χιμώντας προς τον Τάμπριελ και μετατρεπόμενο σε γλώσσα φωτιάς.

Συγχρόνως, οι δύο λύκοι πήδησαν προς την ίδια κατεύθυνση, μεταλλασσόμενοι κι αυτοί σε φλόγες. Και ο κροκόδειλος, πραγματοποιώντας ένα άλμα αλλόκοτο για την κατασκευή του σώματός του, τους ακολούθησε, ως φωτιά.

Και οι τέσσερις πύρινες γλώσσες κατέληξαν στο κέντρο του περιδέραιου, στον λίθο, κι εξαφανίστηκαν εκεί.

Ο Τάμπριελ κράτησε τη συνείδησή του μακριά απ'το κόσμημα που είχε προετοιμάσει, γιατί υποψιαζόταν ότι ακόμα κι η ορμή του πνεύματος του Θεού ίσως να ήταν αρκετή για να κομματιάσει το δικό του πνεύμα κατά λάθος.

Ο λίθος στο κέντρο του οκταγώνου φώτισε, έντονα.

Μετά, το έντονο φως μειώθηκε, σταδιακά, μέχρι που μετατράπηκε σε μια αχνή γυαλάδα.

Τέλος, ακόμα κι η γυαλάδα χάθηκε.

«Τάμπριελ;» ακούστηκε η ψιθυριστή φωνή του Τιβέριου, πίσω του.

Ο Τάμπριελ δε μίλησε, κρατώντας την αναπνοή του.

Ο λίθος του περιδέραιου άστραψε, δυνατά, γι'ακόμα μια φορά, κι ύστερα το φως πάλι χάθηκε. Μονάχα ορισμένα λαμπυρίσματα φαίνονταν τώρα, πού και πού, στο εσωτερικό του.

«Πέτυχε,» είπε ο Τάμπριελ, περισσότερο στον εαυτό του παρά σε κανέναν άλλο.

Ο Τιβέριος βγήκε απ'το άντρο, για να σταθεί πλάι του. «Τα κατάφερες; Τον ένωσες; Πού είναι; Δε θάπρεπε τώρα να γίνει κάποια μεταμόρφωση; Το ενωμένο πνεύμα του δε θάπρεπε να–;»

«Το πνεύμα του είναι εδώ μέσα,» τον διέκοψε ο Τάμπριελ, σείοντας το περιδέραιο στο χέρι του. «Και δεν έχω ιδέα αν είναι ενωμένο ή ακόμα διαιρεμένο. Δεν τολμώ να το πλησιάσω.»

«Τι εννοείς; Δεν τον ένωσες; Δεν είπες ότι θα τον ενώσεις;»

«Του είπα ψέματα.»

«Τι;» τσύριξε ο Τιβέριος. «Είσαι τρελός; Θα μας σκοτώσει όλους!»

«Δεν μπορεί να μας σκοτώσει. Είναι φυλακισμένος.»

Τα μάτια του Τιβέριου γούρλωσαν. «Φυλακισμένος; Δηλαδή, είχες τελικά τη δύναμη να τον φυλακίσεις;»

Ο Τάμπριελ κούνησε το κεφάλι. «Φυσικά και όχι.»

«Μα… τότε… Δε… δε βγάζει νόημα–»

«Τιβέριε, χρησιμοποίησε το μυαλό για το οποίο περηφανεύεσαι τόσο. Τι ξέρεις για εμάς, τους Δεσμοφύλακες;»

«Αυτά που είπες και στον Θεό. Λογικά, δε θα μπορούσες να υποτάξεις το πνεύμα του–»

«Και δεν μπορούσα. Ούτε ακόμα μπορώ. Όπως σου είπα, δεν

τολμώ να πλησιάσω τη φυλακή του, για να μάθω αν έχει ενωθεί ή όχι.

»Δε χρειάστηκε, όμως, να φυλακίσω εγώ τον Θεό, Τιβέριε· το έκανε εκείνος, τελείως μόνος του. Οικειοθελώς.»

«Έχεις, επομένως, τη δύναμη να τον κρατάς στη φυλακή του.»

«Ασφαλώς και *δεν* την έχω,» είπε ο Τάμπριελ. «Το μόνο που έκανα ήταν να προετοιμάσω τούτο τον λίθο, να τον φτιάξω έτσι όπως φτιάχνουν οι Δεσμοφύλακες τις φυλακές για τους θεούς που φυλακίζουν. Και οι φυλακές αυτές είναι πραγματικά ισχυρές, Τιβέριε· όταν έχεις μπει, δεν μπορείς να βγεις. Είναι σαν ένας ατελείωτος λαβύρινθος· δεν έχει σημασία πόσο δυνατός είσαι: και πάλι, θα χαθείς.»

Ο Τιβέριος κούνησε το κεφάλι, σαν ακόμα να μην ήθελε να το πιστέψει, σαν να νόμιζε ότι ο Τάμπριελ τού έκανε πλάκα. «Δηλαδή, τώρα ο Θεός της Φελ'κρίβ τελείωσε; Είναι… είναι εκεί μέσα;» Έδειξε το περιδέραιο με το δάχτυλό του.

«Ναι,» είπε ο Τάμπριελ. «Έχω στην κατοχή μου το απομεινάρι από τον Ενιαίο Κόσμο, και θα το πάω στην Παντοκράτειρα. Δυστυχώς,» πρόσθεσε, τραβώντας ένα πιστόλι από τη ζώνη του, «δεν μπορείς να έρθεις μαζί μου.»

Και πάτησε τη σκανδάλη.

Ο Τιβέριος τινάχτηκε όπισθεν, και σωριάστηκε στις πέτρες, ανάσκελα, ενώ ένας πορφυρός λεκές εξαπλωνόταν στη μπροστινή μεριά του χιτώνα του. Τα χείλη του κινήθηκαν για μια στιγμή, και αίμα πετάχτηκε απ'το στόμα του. Ύστερα, ξεψύχησε, και τα μάτια του ατένιζαν ανέκφραστα το Πορφυρό Κενό.

Ο Τάμπριελ στράφηκε στη Ζαφειρία και τους στρατιώτες του. «Μπορούμε να πηγαίνουμε,» είπε, θηκαρώνοντας το πιστόλι στη ζώνη του.

.21.

Μέσα στα υπόγεια βάθη ενός ερειπωμένου οικοδομήματος, μια τραυματισμένη οντότητα άνοιξε το μοναδικό της μάτι, νιώθοντας τη φυλάκιση του εχθρού της.

Κάτι πρωτόφαντο. Η δύναμή του είχε μειωθεί, ή ερχόταν αδύναμη στις αισθήσεις της σκοτεινής οντότητας, σαν από τον πυθμένα κάποιας αβύσσου γεμάτης νερό. Αλλά δεν είχε σβήσει· ο εχθρός ακόμα υπήρχε. Θα μπορούσε, όμως, να πολεμήσει όπως πριν; Σίγουρα όχι.

Η οντότητα ξεπρόβαλε από τα ερείπια, βγαίνοντας στα βουνά και στην πορφυρή ακτινοβολία του Κενού. Το σώμα της ήταν μια άμορφη μάζα μαύρου καπνού, μέσα στον οποίο κινούνταν έξι εξαδάκτυλα χέρια με νύχια από επικίνδυνη ενέργεια· και το μοναδικό της μάτι ήταν μια ασημόχρωμη σφαίρα με μια μικρότερη, κόκκινη σφαίρα στο κέντρο.

Ο δαιμονικός θεός που οι γηγενείς της Νήσου Φελ'κρίβ ονόμαζαν Ζαθ'νάκριβ εγκατέλειψε τις περιοχές του, για πρώτη φορά εδώ και πολλούς αιώνες. Και ο νους του ήταν γεμάτος σκέψεις για καταστροφή.

* * *

Σ'έναν άλλο από τους ναούς του οροπεδίου, μια εξίσου αρχαία οντότητα αισθάνθηκε τον Ζαθ'νάκριβ να κινείται, να φεύγει απ'τη φωλιά του· και αφυπνίστηκε κι εκείνη, παραξενεμένη. Κίνησε το σώμα της, και το τετράποδο σκέλεθρο σηκώθηκε από το χώμα της ημιφωτισμένης αίθουσας όπου βρισκόταν, σπάζοντας τους ιστούς που είχαν υφάνει οι αράχνες επάνω του, συνθλίβοντας φωλιές τρωκτικών και εντόμων κάτω απ'τις πανίσχυρες οπλές του. Τίναξε το κερασφόρο του κεφάλι, βγάζοντας ένα βαθύ γρύλισμα, που έκανε τις πέτρες στους τοίχους να τρίξουν, κι ορισμένες απ'αυτές να κομματιαστούν ή να μετακινηθούν και να πέσουν, σηκώνοντας σκόνη. Οι κόγχες του κρανίου του δεν ήταν τώρα σκοτεινές όπως πριν· φωτίζονταν από μια πράσινη, παλλόμενη, τρίζουσα ενέργεια.

Πολύς καιρός είχε περάσει μ'ετούτο τον ύπνο, αλλά, παρότι οι αισθήσεις της οντότητας ήταν θολωμένες, μπορούσε να αντιληφτεί τον λόγο για τον οποίο ο Ζαθ'νάκριβ είχε εγκαταλείψει τη φωλιά του.

Ο εχθρός είχε *αλλάξει*. Η *αίσθησή* του είχε αλλάξει. Έμοιαζε φυλακισμένος.

Η ώρα είχε έρθει.

Και η οντότητα που οι γηγενείς της Νήσου Φελ'κρίβ ονόμαζαν Φαηλ'νέκριβ βγήκε απ'τον ερειπωμένο ναό, σωριάζοντας μια κολώνα στο πέρασμά της και κάνοντας πέτρες και πλάκες να ραγίσουν και να σπάσουν κάτω απ'τις οπλές της. Το σκέλεθρό της τώρα καλυπτόταν από μια αχνή, πράσινη ενέργεια, σαν αραχνοΰφαντο πέπλο. Αλλά σε όσα σημεία των τοίχων του ναού είχε ακουμπήσει αυτό το αραχνοΰφαντο πέπλο είχε αφήσει τις πέτρες μαύρες. Καψαλισμένες, όπως ύστερα από πυρκαγιά.

* * *

Μέσα στις ζούγκλες της Νήσου Φελ'κρίβ υπήρχε ένας ψηλός σωρός από πέτρα και χώμα, τον οποίο τα ζώα δεν πλησίαζαν. Επάνω του ορισμένοι ιθαγενείς, που ζούσαν σαν ημιάγριοι σ'έναν απομονωμένο οικισμό, άφηναν διάφορα αντικείμενα τα οποία πίστευαν ότι είχαν μυστικιστική σημασία: κόκαλα μικρών πουλιών και ερπετών, φτερά, νεκρά σώματα σκουληκιών, γυαλιστερά πετραδάκια, και κλαριά επικίνδυνων χαμόδεντρων. Κάτι είχε συμβεί εδώ, παλιότερα, κάτι που τους είχε τρομοκρατήσει, κι έτσι ήθελαν να κρατάνε το πνεύμα της περιοχής εξευμενισμένο. Κανείς από τους σημερινούς ημιάγριους, όμως, δε θυμόταν τι *ακριβώς* είχε συμβεί.

Πάντως, δεν μπορεί να ήταν και πολύ διαφορετικό απ'αυτό που τώρα ένας τους έβλεπε να διαδραματίζεται εμπρός του.

Ο σωρός από χώμα και πέτρα τρανταζόταν, όπως ένα πλάσμα ζωντανό. Τα αντικείμενα επάνω του μετακινούνταν και έπεφταν. Κι ένα κεφάλι ξεπρόβαλε: ένα κεφάλι πέτρινο, που μέσα στην πέτρα του άρχισαν να ξεχωρίζουν πορφυρές γραμμές, οι οποίες έμοιαζαν με φλέβες μα δεν φαινόταν αίμα να ρέει εντός τους· αυτές οι φλέβες γυάλιζαν σαν φλέβες κάποιου μεταλλεύματος. Τα μάτια της οντότητας ήταν μαύρα και σκοτεινά, και, όταν τα κοίταζες, ήταν θαρρείς και κοίταζες σε απύθμενα πηγάδια, όπου η νοημοσύνη σου μπορούσε να χαθεί για πάντα.

Το σώμα του πέτρινου γίγαντα ξεδιπλώθηκε, και ο σωρός χώματος και πέτρας που σχημάτιζε διαλύθηκε τελείως, εκτοξεύοντας θραύσματα τριγύρω.

Ο νεαρός ημιάγριος είχε ήδη αρχίσει να τρέχει, για να ειδοποιήσει τους άλλους του οικισμού του. Τα αντικείμενα που κρατούσε, με σκοπό να τ'αφήσει επάνω στον σωρό, τα είχε τώρα πετάξει. Τρόμος και πανικός τον είχαν καταλάβει.

Ο γίγαντας τεντώθηκε πίσω του, μουδιασμένος από τον μακρύ του ύπνου. Ύψωσε τα μεγάλα του χέρια και άνοιξε τα χοντρά του δάχτυλα, κι από πάνω του κλαδιά και φυλλωσιές διαλύθηκαν. Κίνησε τα πόδια του, βγάζοντάς τα από το χώμα και κοπανώντας τα στο έδαφος μερικές φορές, για να τα ξεμουδιάσει· κι ευθύς

αμέσως, ρωγμές παρουσιάστηκαν.

Τι ήταν, όμως, εκείνο που τον είχε αφυπνίσει; Ο νους του αναζήτησε την αιτία.

Τον νεαρό ημιάγριο, ο οποίος ερχόταν για να του αφιερώσει μυστικιστικά αντικείμενα, ούτε που τον είχε αντιληφτεί.

Μια *διαφ*ορά ήταν εκείνο που τον είχε αφυπνίσει. Μια διαφορά στο πεδίο δύναμης του νησιού. Μια μεγάλη αλλαγή.

Ναι, τώρα καταλάβαινε! Εκείνος ο οποίος είχε κυριαρχήσει εδώ δεν ήταν πλέον κυρίαρχος.

Έτσι, δεν υπήρχε πια λόγος για ύπνο. Είχε έρθει η ώρα ο γίγαντας να σβήσει και την τελευταία ζωντανή φλόγα του εχθρού του.

Ξεκίνησε να βαδίζει μέσα στις ζούγκλες, τραντάζοντας τη γη με τα βήματά του.

.22.

Ο Γεράρδος είχε βάλει τους ανθρώπους του να περιπολούν γύρω από τη Χάντρι'ιγκ, έτσι ώστε, όταν ο Τάμπριελ παρουσιαζόταν, να το μάθαινε αμέσως. Αφού είχαν αποφασίσει να ακολουθήσουν αυτή την τακτική αναμονής και ενέδρας, έπρεπε να την εκτελέσουν όσο καλύτερα μπορούσαν, αν ήθελαν να έχουν πιθανότητες επιτυχίας. Θα πήγαιναν όλα χαμένα αν ο Τάμπριελ κατάφερνε να μπει στη Χάντρι'ιγκ χωρίς να τον δουν.

Στην αρχή, οι ντόπιοι κοιτούσαν καλά-καλά τους αγνώστους που πηγαινοέρχονταν στην περιφέρεια της πόλης τους, και ο Μέγας Κοινωνός Φάμπροον είχε βγει απ'τον πυραμιδοειδή Ναό του, για να συναντήσει τον Γεράρδο στον Ξενώνα, απαιτώντας να μάθει τι σήμαιναν όλα τούτα. Ο Γεράρδος τού είχε εξηγήσει, δίχως να του κρύψει τίποτα. Του είχε πει ότι περίμεναν την επιστροφή του Πρίγκιπα Τάμπριελ, και ήθελαν να είναι σίγουροι ότι ο υποτακτικός της Παντοκράτειρας δε θα τους ξεγλιστρούσε.

«Αυτό, όμως, σημαίνει ότι μπορεί να προκληθεί σύγκρουση,» είχε τονίσει ο Φάμπροον, στενεύοντας τα κατακόκκινα μάτια του και κάνοντάς το φανερό, από την έκφρασή του καθώς κι απ'τον τόνο της φωνής του, ότι δεν του άρεσε καθόλου τούτη η ιδέα.

«Ναι,» είχε παραδεχτεί ο Γεράρδος, «ίσως να προκληθεί σύγκρουση. Και, σε τέτοια περίπτωση, καλύτερα να ειδοποιήσετε τον κόσμο της πόλης να κλειστεί στα σπίτια του. Αν και δε νομίζω να υπάρξουν θάνατοι ανάμεσα στους κατοίκους της Χάντρι'ιγκ, για να είμαι ειλικρινής. Ο Τάμπριελ θα έχει στόχο εμάς, κι εμείς θα έχουμε στόχο τον Τάμπριελ.»

Ο Μέγας Κοινωνός δε συμφώνησε με τον Γεράρδο, όμως δεν έφερε κι αντίρρηση. Μάλλον, δεν είχε τρόπο να επιβάλλει τη θέλησή του. Δεν είχε πολεμιστές, για να αναγκάσει τους ξένους να μείνουν στον Ξενώνα ή στον Μακρινό Ταξιδευτή και να μην βάλουν περιπολίες γύρω από την πόλη. Ή ίσως να ήθελε να μάθει το θέλημα του Θεού του, πρώτα. Ίσως να περίμενε Εκείνος να του μιλήσει. Ο Φάμπροον ήταν, αναμφίβολα, παράξενος άνθρωπος· ακόμα κι ο Σέλιρ'χοκ δήλωνε πως δεν τον κατανοούσε πλήρως και πως καλύτερα να τον άφηναν να έπραττε όπως πίστευε. «Διαφορετικοί τόποι, διαφορετικά έθιμα,» είπε ο μάγος στον Γεράρδο και στην Ιωάννα. «Κι ετούτοι εδώ, οι κάτοικοι της Χάντρι'ιγκ, μην ξεχνάτε ότι είναι ένας πολύ απομονωμένος λαός, ακόμα και για νησιώτες του Πορφυρού Κενού.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ιωάννα, μορφάζοντας· «κι εξάλλου, αφού, μέχρι στιγμής, δε μας έχουν πειράξει, δεν υπάρχει λόγος να τους

πειράξουμε.»

«Είμαι βέβαιος πως ακριβώς αυτό σκέφτονται κι εκείνοι για εμάς,» είπε ο Γεράρδος. «Καθώς και για όλους τους άλλους ξένους που τυχαίνει, κατά καιρούς, να περάσουν από εδώ.»

* * *

Σήμερα, ο Εφόριος και ο Σέλκιος περιπολούσαν τη μεριά της πόλης που θα μπορούσε κανείς να ονομάσει ανατολική, αν κοίταζε τον χάρτη, γιατί, φυσικά, δεν υπήρχαν πραγματικά σημεία του ορίζοντα στις Αιωρούμενες Νήσους. Οι δύο άντρες κρατούσαν τουφέκια και ερευνούσαν με το βλέμμα τους τον ορίζοντα, μήπως παρουσιαζόταν κανείς. Αν και δεν πίστευαν να παρουσιαστεί· τα πάντα έμοιαζαν έρημα. Μονάχα ψηλό χορτάρι φαινόταν και δέντρα της ζούγκλας, κι ακόμα πιο μακριά, βουνά. Κάθε φορά, όμως, που έφταναν στη βορειοανατολική άκρη της Χάντρι'ιγκ, μπορούσαν να δουν, στην αντικρινή μεριά (την οποία, επί του παρόντος, περιπολούσαν η Κυράλη κι ο Λαοκράτης), μερικούς ντόπιους που σκάλιζαν κάτι στις όχθες του ποταμού και παραπέρα, σ'ορισμένα σημεία του εδάφους. Κάποιου είδους φυτά πρέπει να καλλιεργούσαν, τα οποία φύτρωναν αποκλειστικά στις Αιωρούμενες Νήσους.

«Πεινάω,» μούγκρισε ο Εφόριος, καθώς απομακρύνονταν από τη βορειοανατολική μεριά και βάδιζαν, γι'ακόμα μια φορά, προς τα νότια.

«Κι εγώ,» είπε ο Σέλκιος.

«Πάει μεσημέρι. Δεν πιστεύω να μας έχουνε ξεχάσει, οι Ανεμοχτυπημένοι.»

«Ο Γρύπας θάρθει όπου νάναι. Δεν είναι από κείνους που αργούν. Ούτε αυτός ούτε η Ιωάννα.»

Ο Εφόριος αναστέναξε. «Δε μ'αρέσει καθόλου ετούτη η δουλειά, ξέρεις…»

«Τι πα να πει αυτό;»

«Πάει να πει ότι δεν καταλαβαίνω τι σκατά θέλουμε εμείς και μπλέκουμε μ'ανθρώπους που υπηρετούν την Παντοκράτειρα!»

«Α, αυτό…»

«Ο Γεράρδος έχει, προφανώς, κάτι να κερδίσει από την όλη ιστορία… αν και δε μας λέει τι. Και η Ιωάννα κι ο Σέλιρ'χοκ πρέπει νάναι με την Επανάσταση, για την οποία έχουμε, κατά καιρούς, ακούσει.»

«Ίσως–»

«Τι ίσως, ρε;»

«Εφόριε. Κοίτα.» Ο Σέλκιος σταμάτησε να βαδίζει και ύψωσε το χέρι του, δείχνοντας.

Ο Εφόριος κοίταξε. «Σκατά.» Οκτώ άνθρωποι έρχονταν προς τη

Χάντρι'ιγκ, και δεν έμοιαζαν για ντόπιοι. «Πάμε να ειδοποιήσουμε τον Καπετάνιο.»

* * *

«Τα ψέματά σου είναι ελεεινά!» είπε η Κυράλη, γελώντας.

Ο Λαοκράτης γούρλωσε τα μάτια. «Δε λέω ψέματα. Πραγματικά, με μεγάλωσαν γρύπες, όταν ήμουνα μικρός. Και μετά, κατέβηκα από τα βουνά και ήρθα στην Άκρη χωρίς ούτε μισό ακτίνιο επάνω μου. Δυσκολεύτηκα πολύ, ξέρεις, στην αρχή.» Προσπαθούσε να την κάνει να τον συμπαθήσει. Δεν ήταν τόσο καλοβαλμένη όσο η μακαρίτισσα, η Ευρυδίκη, αλλά, τώρα που βρίσκονταν στον Ξενώνα ετούτης της πόλης, ο Λαοκράτης την είχε πάρει μάτι, μια φορά, καθώς έβγαζε τα εσώρουχά της για να φορέσει άλλα, και είχε καταλήξει ότι δεν ήταν κι άσχημη τελικά. Κι εξάλλου, είχε να πάει με γυναίκα τόσο πολύ καιρό· αυτό το ταξίδι στα πέρατα του Κενού είχε αποδειχτεί αληθινά μακρύ. Η Κυράλη ήταν, όμως, λίγο… πώς το λένε;… *αλλού*, όταν προσπαθούσε να την πλησιάσει, επομένως είχε σκεφτεί ότι ο καλύτερος τρόπος για να τη φέρει στα νερά του ήταν να την κάνει να τον συμπαθήσει, κι ο καλύτερος τρόπος για να το καταφέρει αυτό ήταν να της πει μια ιστορία από τη ζωή του που θα την έκανε να τον συμπαθήσει, ακόμα κι αν η ιστορία δεν ήταν και τελείως αληθινή…

Η Κυράλη ρουθούνισε. «Είσαι χαζός.»

«Δεν είμαι χαζός!» διαμαρτυρήθηκε ο Λαοκράτης. «Με πληγώνεις.»

«Απλά θες να με πηδήξεις· αυτή είναι η αλήθεια,» είπε η Κυράλη, σταματώντας να βαδίζει.

Ο Λαοκράτης σταμάτησε, επίσης. «Εεεμ… όχι! Δηλαδής, όχι κι έτσι.» Κούνησε τα χέρια, μάλλον επειδή κατά βάθος νόμιζε πως οι κινήσεις των χεριών του θα έκαναν και το μυαλό του να κινηθεί πιο γρήγορα κι άρα να σκεφτεί τώρα κάτι έξυπνο να απαντήσει. «Θέλω να πω, να πούμε, ότι δε λέω ψέματα–»

«Αλλά δε με πειράζει. Δεν έχω πρόβλημα με τους χαζούς άντρες–»

«Μα δεν είμαι χαζός!»

«Κρίμα.» Η Κυράλη συνέχισε να βαδίζει, προσπερνώντας τον.

«Ε;» Ο Λαοκράτης βλεφάρισε. Την ακολούθησε. «Ίσως και να είμαι! Αλλά όχι πολύ. Αυτό μόνο. Δεν είναι κακό, είναι; Και γιατί σ'αρέσουν οι χαζοί άντρες;»

«Οι έξυπνοι είναι κουραστικοί. Τους λες αυτό, σου λένε το άλλο, και μετά πάνε και κάνουν ό,τι τους κατέβει, και δεν ξέρεις και γιατί κάνουν αυτό που κάνουν.»

«Α, μην ανησυχείς, εγώ δεν είμαι δύσκολος!» δήλωσε ο Λαοκράτης, πιάνοντας τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη και

χαμογελώντας.
«Το ξέρω–»
Το έδαφος τραντάχτηκε από κάτω τους.
Η Κυράλη σταμάτησε να βαδίζει. Στράφηκε να κοιτάξει τον Λαοκράτη. «Το ένιωσες κι εσύ;»
Ο Λαοκράτης έτριψε το κεφάλι του. «Ναι. Σεισμός λες νάναι;» Κι ύστερα, τα μάτια του γούρλωσαν. «Μα τους *θεούς!*»
Ένα δέντρο παραμερίστηκε, βίαια, και ξεριζώθηκε, κι από πίσω του ξεπρόβαλε μια γιγαντιαία μορφή. Γιγαντιαία, ακόμα κι από τούτη την απόσταση που την έβλεπε ο Λαοκράτης.
«Τι σκατά είν'αυτό;» τσύριξε η Κυράλη.
Ο γίγαντας έμοιαζε νάναι φτιαγμένος από πέτρα, και κόκκινες φλέβες διέτρεχαν όλο του το σώμα.
«Πάμε στον Καπ'τάνιο!» είπε ο Λαοκράτης.
Κι άρχισαν να τρέχουν.

* * *

«Δε θυμάμαι ο Μέγας Κοινωνός να είχε φρουρούς, την προηγούμενη φορά που ήμασταν εδώ,» είπε η Ζαφειρία, βαδίζοντας πλάι στον Τάμπριελ με τη βοήθεια του μπαστουνιού της.
«Ούτε κι εγώ,» αποκρίθηκε εκείνος, νεύοντας. Ποιοι ήταν, επομένως, οι δύο άνθρωποι που περιπολούσαν έξω απ'τη Χάντρι'ιγκ και, βλέποντάς τους, μπήκαν αμέσως στο εσωτερικό της πόλης, τρέχοντας; Ο Τάμπριελ δε νόμιζε ότι φορούσαν στολές χωροφυλάκων της Άκρης, άρα δεν μπορεί να ήταν στρατιώτες του Σαντμάρη. «Καλύτερα να είμαστε προσεχτικοί,» είπε στους πολεμιστές του. «Ετοιμάστε τα όπλα σας.» Και ο ίδιος τράβηξε το πιστόλι απ'τη ζώνη του.

* * *

«Ένας γίγαντας, Καπ'τάνιε! Ένας γίγαντας!» φώναξε ο Λαοκράτης, μπαίνοντας στον Ξενώνα.
Και σταμάτησε, απότομα, βλέποντας πως όλοι είχαν τα όπλα τους στα χέρια και ήταν έτοιμοι να βγουν. Μαζί τους ήταν κι ο Εφόριος και ο Σέλκιος, που, κανονικά, θα έπρεπε τώρα να περιπολούν την πόλη απ'την άλλη μεριά.
«Τι γίγαντας;» απόρησε ο Γεράρδος, θηκαρώνοντας ένα πιστόλι στη ζώνη του και παίρνοντας ένα τουφέκι από το τραπέζι.
«Ένα τέρας από πέτρα!» είπε η Κυράλη. «Τουλάχιστον, μοιάζει νάναι από πέτρα. Κι είναι πανύψηλο. Το είδαμε.»
«Καπετάνιε,» ρώτησε ο Εφόριος, «τους επιτρέπεις να πίνουν, όταν περιπολούν; Εμάς γιατί δε μας το επιτρ–;»
«Δεν είμαστε πιωμένοι, ρε λεχρίτη!» γκάριξε ο Λαοκράτης.
Ο Γεράρδος αναστέναξε, βάζοντας έναν γεμιστήρα στο τουφέκι

του και οπλίζοντάς το. «Δηλαδή, ένας… γίγαντας έρχεται στην πόλη.»

«Ναι!» είπε η Κυράλη. «Τον *είδαμε!*»

Ο Εφόριος μόρφασε, αποδοκιμαστικά.

«Από την άλλη μεριά, πάντως, έρχεται κάτι πολύ πιο επικίνδυνο,» είπε η Ιωάννα: «ο Πρίγκιπας Τάμπριελ και οι πολεμιστές του.»

«Σέλκιε;» είπε ο Γεράρδος.

«Μάλιστα, Καπετάνιε.»

«Πήγαινε να δεις τι γίνεται μ'αυτόν το γίγαντα. Οι υπόλοιποι ελάτε μαζί μου.»

Και βγήκαν απ'τον Ξενώνα, όλοι τους, εκτός από την Αλκυόνη, η οποία δεν βρισκόταν εδώ, και ο Γεράρδος υπέθετε ότι πρέπει να ήταν στο λιμάνι, ακούγοντας τους Ανέμους. *Δε χρειάζεται να την ειδοποιήσουμε αμέσως. Εξάλλου, δεν ξέρει να χειρίζεται όπλα.*

Περνώντας από τους στενούς δρόμους της Χάντρι'ιγκ, έφτασαν γρήγορα στη μεριά απ'όπου ο Εφόριος κι ο Σέλκιος είχαν δει τους οκτώ ανθρώπους να πλησιάζουν. Και τώρα, οι οκτώ βρίσκονταν ακόμα πιο κοντά, κρατώντας όπλα στα χέρια.

«Ο Τάμπριελ,» είπε η Ιωάννα. «Ο πορφυρόδερμος άντρας με το γένι και τα άσπρα μαλλιά είναι ο Τάμπριελ. Και… ω, θεοί…!»

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Η γυναίκα δίπλα του. Την ξέρω. Είναι Μαύρη Δράκαινα, ακόμα πιστή στην Παντοκράτειρα. Ονομάζεται Ζαφειρία, και είναι πολύ επικίνδυνη. Ευτυχώς, όμως, φαίνεται τραυματισμένη…» Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας και υψώνοντας το τουφέκι της στο επίπεδο του ώμου.

* * *

Ο Τάμπριελ και οι σύντροφοί του σταμάτησαν.

«Κατάρες…» μούγκρισε ο Πρίγκιπας, κάτω απ'την ανάσα του, γιατί αναγνώριζε τους ανθρώπους που στέκονταν αντίκρυ τους. Αναγνώριζε αρκετούς απ'αυτούς. «Ο Γεράρδος, και η Ιωάννα, και ο Σέλιρ'χοκ.»

«Ο Σαντμάρης δεν κατάφερε να τους αιχμαλωτίσει, ο άχρηστος,» σφύριξε η Ζαφειρία, που κρατούσε πιστόλι κι εκείνη, γιατί το τουφέκι απαιτούσε δύο χέρια για να το χειριστεί αποτελεσματικά, και τώρα η Μαύρη Δράκαινα χρειαζόταν το ένα της χέρι για να στηρίζεται στο μπαστούνι.

«Θα πρέπει, λοιπόν, να τελειώσουμε τη δουλειά μόνοι μας,» είπε ο Τάμπριελ.

Και φώναξε: «Γεράρδε! Φύγε απ'το δρόμο μας! Επιστρέφουμε στον Μακρινό Ταξιδευτή!»

«Θα επιστρέψετε στον Μακρινό Ταξιδευτή μόνο ως αιχμάλωτοί

μας!» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, από την απόσταση που τους χώριζε. «Αφήστε τα όπλα σας κι ελάτε με τα χέρια ψηλά.»

«Θα αστειεύεσαι, ασφαλώς!»

«Είμαστε περισσότεροι από εσάς, Πρίγκιπα Τάμπριελ, και έχουμε ακόμα περισσότερους ανθρώπους μας μες στην πόλη!»

Περισσότεροι από εμάς; σκέφτηκε ο Τάμπριελ. *Είναι εννιά, κι εμείς είμαστε οκτώ. Σιγά τη διαφορά.* «Μπλοφάρεις!» φώναξε. «Είστε μόνο όσοι φαίνεστε.» Και το πίστευε αυτό. Οι άνθρωποι που βρίσκονταν γύρω απ'τον Γεράρδο ήταν απ'το παλιό του πλήρωμα. Προφανώς, τους είχε ελευθερώσει απ'το αμπάρι του *Μακρινού Ταξιδευτή*. Επομένως, δεν μπορεί να ήταν ακόμα πολλοί περισσότεροι απ'όσοι φαίνονταν, γιατί, αναμφίβολα, προκειμένου να αντιμετωπίσουν τους στρατιώτες του Σαντμάρη, θα είχαν και κάποιες απώλειες. Αρκετές απώλειες.

«Αν πλησιάσετε άλλο, θα σας πυροβολήσουμε!» δήλωσε ο Γεράρδος.

«Επίθεση!» πρόσταξε ο Τάμπριελ τους πολεμιστές του.

* * *

Οι στρατιώτες αντίκρυ τους γονάτισαν στο χορτάρι ή κρύφτηκαν πίσω από βράχους, κι άρχισαν να πυροβολούν.

Ο Γεράρδος κι οι σύντροφοί του καλύφτηκαν με παρόμοιο τρόπο, καθώς ριπές γέμιζαν τον αέρα και σφαίρες εξοστρακίζονταν από πέτρες.

«Θα προσπαθήσω να κάνω τον κύκλο, για να τους βγω από δίπλα,» είπε η Ιωάννα στον Γεράρδο, καθώς ήταν πεσμένη στο χώμα, μπρούμυτα, σημαδεύοντας με το τουφέκι της.

Ο Καπετάνιος ήταν γονατισμένος πίσω από έναν βράχο. «Να προσέχεις.»

«Μη γίνεσαι ανόητος,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Είμαι Μαύρη Δράκαινα.» Και απομακρύνθηκε, σερνόμενη.

Ο Γεράρδος μόρφασε. *Ούτε να την είχα βρίσει.*

Υψώνοντας το τουφέκι του, πυροβόλησε έναν απ'τους αντιπάλους τους, αλλά αστόχησε. *Δεν είναι καλή η θέση μας. Ούτε η δική μας ούτε η δική τους. Κανένας δεν έχει το παραμικρό πλεονέκτημα.*

Και η Ιωάννα, προφανώς, αυτό ήθελε να κάνει: να δώσει στους μαχητές του Γεράρδου το πλεονέκτημα. Ο Καπετάνιος προσπάθησε να τη βρει με το βλέμμα του, αλλά διαπίστωσε ότι, μες στο χορτάρι, την είχε χάσει.

* * *

Καθώς ο Σέλκιος έφτανε στη δυτική μεριά της Χάντρι'ιγκ, συνάντησε αρκετούς ντόπιους να φεύγουν από εκεί, τρέχοντας και φωνάζοντας. Και η αιτία του πανικού τους ήταν παραπάνω

από προφανής.

Η Κυράλη κι ο Λαοκράτης δεν ήταν, τελικά, μεθυσμένοι, ούτε έλεγαν ψέματα. Ούτε υπερέβαλλαν στο ελάχιστο. Ένας γίγαντας ερχόταν. Ένας γίγαντας που έμοιαζε νάναι καμωμένος από πέτρα, κι επάνω του έρρεαν ποτάμια αίματος. Ή, μάλλον, όχι· δεν έρρεαν, ήταν σταθερά, σαν τατουάζ, ή σαν φλέβες μετάλλων. Και τα μάτια του ήταν κατασκότεινα, και το σκοτάδι τους έδινε, κατά κάποιο τρόπο, την εντύπωση ότι ήταν πιο... πιο *σκοτεινό* απ'το κανονικό σκοτάδι.

Θεοί, βοηθήστε μας! σκέφτηκε ο Σέλκιος. *Τι τέρας είναι τούτο; Και τι θέλει εδώ;*

Ο γίγαντας ζύγωνε, τραντάζοντας τη γη με τα μεγάλα του βήματα και τσακίζοντας ό,τι βρισκόταν στο πέρασμά του. Δεν αργούσε τώρα να φτάσει στα σύνορα της πόλης, και ο Σέλκιος ήταν βέβαιος πως σκόπευε να συνθλίψει τα οικοδομήματά της κάτω απ'τα πέτρινα πόδια του.

Τα οικοδομήματά της και εμένα μαζί!

Στράφηκε κι άρχισε να τρέχει, όπως οι ντόπιοι.

* * *

Η Ιωάννα βρισκόταν κοντά στη μεριά των στρατιωτών του Τάμπριελ, όταν μια σκιά έπεσε ξαφνικά επάνω της.

Ποιος–;

Στράφηκε και είδε τη Ζαφειρία να ξεπροβάλλει πίσω από έναν βράχο και να της ορμά μ'ένα μαχαίρι σε κάθε χέρι. Η Μοργκιανή πρέπει να την είχε αντιληφτεί να έρχεται και πρέπει να είχε καταλάβει τη διαδρομή που θα ακολουθούσε· εξάλλου, κι οι δυο τους Μαύρες Δράκαινες ήταν: την ίδια εκπαίδευση είχαν. Έτσι, η Ζαφειρία είχε κρυφτεί πίσω από την πέτρα, περιμένοντας ν'ακούσει την Ιωάννα να σέρνεται από κοντά –να την ακούσει, παρά τους κρότους από τους πυροβολισμούς που αντηχούσαν στο πεδίο μπροστά από τη Χάντρι'ιγκ.

Και τώρα, η Ζαφειρία επιτιθόταν.

Η Ιωάννα είχε στα χέρια το τουφέκι της, αλλά γνώριζε πως αποκλείεται να προλάβαινε να το χρησιμοποιήσει. Το καλύτερο που μπορούσε να κάνει ήταν να γυρίσει ανάσκελα, αφήνοντας το μεγάλο όπλο και τραβώντας το πιστόλι απ'τον γοφό της. Κι αυτό έκανε. Ή, μάλλον, επιχείρησε να κάνει.

Γιατί δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την κίνησή της. Η Ζαφειρία βρέθηκε επάνω της, προτού η Ιωάννα καταφέρει να τραβήξει το πιστόλι της, και τα μαχαίρια της Μοργκιανής πήγαν, σταυρωτά, προς το λαιμό της. Η Ιωάννα γνώριζε αυτή τη μέθοδο επίθεσης, και γνώριζε ότι ήταν πολύ γρήγορη και αποτελεσματική. Το τουφέκι της ήταν τώρα το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να τη

σώσει, καθώς βρισκόταν πλάι της. Η σκέψη πέρασε αστραπιαία απ’το μυαλό της· πέρασε ενώ, συγχρόνως, η Ιωάννα άρπαζε το τουφέκι και έθετε το πίσω μέρος του μπροστά στο λαιμό της–

–αποκρούοντας τις θανατηφόρες λεπίδες.

Η Ζαφειρία, αναμενόμενα, τράβηξε τα μαχαίρια πίσω, και η Ιωάννα, στρέφοντας το όπλο στο χέρι της, την κοπάνησε, όσο πιο δυνατά μπορούσε, στο διάγραμμα. Την άκουσε να βογκά, ξέπνοα· αλλ’αυτό δεν την εμπόδισε τη Μοργκιανή απ’το να συνεχίσει την επίθεσή της. Το ένα της μαχαίρι μπήχτηκε στον δεξή ώμο της Ιωάννας· το άλλο σταμάτησε προτού φτάσει στο στόχο του, καθώς η Ιωάννα άρπαξε τον καρπό της αντιπάλου της.

Και τότε ήταν που φωνές πανικού ακούστηκαν από παντού γύρω τους.

* * *

«Γεράρδε!» φώναξε ο Βενμίλιος. «Τι είν’αυτό;»

«Ένα μαύρο σύννεφο!» αναφώνησε ο Καθάριος. «Ίσως νάχει πιάσει φωτιά κάπου κοντά.»

«Δεν προέρχεται από φωτιά αυτό, ρε γελοίε,» μούγκρισε ο Εφόριος.

Όχι, *δεν προέρχεται από φωτιά,* σκέφτηκε ο Γεράρδος, καθώς ατένιζε τον μαύρο καπνό να ζυγώνει πίσω από τον Τάμπριελ και τους μαχητές του. Σίγουρα, *δεν προέρχεται από φωτιά.* Στο εσωτερικό του καπνού υπήρχε μια μεγάλη, γυαλιστερή σφαίρα μ’ένα κόκκινο σημάδι στο κέντρο. Μια σφαίρα που έμοιαζε με μάτι. Κι εκτός απ’το μάτι, υπήρχαν κι έξι… έξι χέρια, παρατήρησε ο Γεράρδος. Έξι χέρια κινούνταν μέσα στον καπνό, κι απ’τα δάχτυλά τους ενέργεια φαινόταν να πετάγεται.

Και τώρα, πίσω απ’το σύννεφο καπνού, κάτι άλλο ξεπρόβαλλε, κάτι άλλο ερχόταν. Ένα γιγάντιο σκέλεθρο, που περπατούσε σε τέσσερα πόδια και θύμιζε στον Γεράρδο άλογο της Χάρνταβελ. Το κεφάλι του ήταν μακρύ και στην κορυφή του φύτρωναν τρία κέρατα, το ένα πίσω απ’το άλλο, εκεί όπου θα έπρεπε να βρισκόταν η χαίτη του. Το σώμα του τυλιγόταν από μια αχνή, πράσινη ενέργεια, και στα μάτια του, στις άδειες κόγχες του κρανίου του, αυτή η ενέργεια ήταν πολύ πιο έντονη και δυνατή.

«Καπετάνιε!» τσύριξε η Κυράλη. «Σ’το είπαμε και πριν: *γίγαντες!* Ήρθαν να μας σκοτώσουν όλους! Πρέπει να φύγουμε από δω!» Σηκώθηκε απ’την κάλυψή της κι άρχισε να τρέχει.

«Όχι!» της φώναξε ο Γεράρδος. «Μείνε κάτω!»

Μια σφαίρα τη βρήκε στην πλάτη, σωριάζοντάς την.

«*Δαίμονες…!*» γρύλισε ο Γεράρδος, κάτω απ’την ανάσα του.

Και τότε, είδε πως κι οι στρατιώτες του Τάμπριελ είχαν παρατηρήσει τις ερχόμενες οντότητες…

* * *

«Υψηλότατε!» Ο Φαιός έδειξε πίσω τους. «Υψηλότατε!»

Ο Τάμπριελ κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. Και τα μάτια του γούρλωσαν. «Όχι…!» έκανε, νιώθοντας ένα παγερό ρίγος να τον διαπερνά. «Δεν είναι δυνατόν…»

«Ο δαίμονας των ερειπίων!» είπε η Σερφάντια. «Τι – τι θέλει εδώ;»

«Και δεν είναι μόνος!» πρόσθεσε ο Κρίνος.

Ο Τάμπριελ έβγαλε το οκτάγωνο περιδέραιο μέσα απ'τα ρούχα του. Κοίταξε τον λίθο στο κέντρο του. Είδε ότι το φως εντός του αναβόσβηνε, έντονα, σπασμωδικά. Ο Θεός της Νήσου Φελ'κρίβ είχε καταλάβει, μάλλον, ότι κάτι εχθρικό πλησίαζε.

Για σένα έρχονται, σκέφτηκε ο Τάμπριελ. *Για σένα έρχονται. Κι αυτοί οι τρισκατάρατοι αποστάτες δε μας αφήνουν να πάμε στο πλοίο μας!*

* * *

«Σέλκιε! Σέλκιε!»

Ο Σέλκιος σταμάτησε να τρέχει μες στους στενούς δρόμους της Χάντρι'ιγκ, βλέποντας την Αλκυόνη να τον ζυγώνει, τρέχοντας κι εκείνη.

«Είδες τι έρχεται;» του είπε, δείχνοντας προς τη γενικότερη κατεύθυνση του γίγαντα, ο οποίος τώρα διακρινόταν πάνω απ'τα χτίρια, κι ένα σύννεφο σκόνης φαινόταν γύρω του· μάλλον, τα πόδια του είχαν τσακίσει το πρώτο σπίτι.

«Φυσικά και το είδα!»

«Πού είναι ο Γεράρδος; Τον ειδοποίησες;»

«Ο Γεράρδος,» είπε, λαχανιασμένα, ο Σέλκιος, «κι οι άλλοι έχουνε πάει από κει,» έδειξε, «για να συναντήσουν τον Τάμπριελ και τους δικούς του, που–»

«Ο Τάμπριελ είναι εδώ;»

«Ναι–»

Η Αλκυόνη τον προσπέρασε, τρέχοντας προς τη μεριά που της είχε δείξει.

Ο Σέλκιος την ακολούθησε, ακούγοντας πίσω του πέτρες να τσακίζονται και πανικόβλητες φωνές να βγαίνουν απ'τα στόματα των κατοίκων της Χάντρι'ιγκ.

* * *

Η Ζαφειρία στράφηκε να κοιτάξει. Τα μάτια της διαστάλθηκαν και το στόμα της μισάνοιξε.

Η Ιωάννα δεν έχασε χρόνο: κινώντας αμέσως το τουφέκι της, χτύπησε με την πίσω μεριά του την αντίπαλό της στο σαγόνι, πετώντας την από πάνω της.

Ύστερα, ανασηκώθηκε, και είδε κι εκείνη αυτό που είχε δει η Ζαφειρία. Και ήταν σίγουρη πως, αν κάποιος την κοίταζε τώρα, θα την έβλεπε να έχει ακριβώς την ίδια αντίδραση με την άλλη Μαύρη Δράκαινα.

Τι πλάσματα ήταν αυτά;

Ένας μαύρος καπνός, μ'ένα πελώριο μάτι και έξι χέρια που κρατούσαν φωτιά.

Ένα γιγάντιο, σκελετωμένο άλογο, κερασφόρο και τυλιγμένο από μια πράσινη ενέργεια.

Και δεν ήταν μακριά!

Η Έχιδνα *εξαπέλυσε όλους της τους δαίμονες εναντίον μας!*

* * *

«ΓΕΡΑΡΔΕ!» φώναξε ο Τάμπριελ. «Αυτοί οι δαίμονες έρχονται να μας σκοτώσουν όλους! Θα μπούμε στην πόλη, είτε συνεχίσετε να μας ρίχνετε είτε όχι! Έτσι κι αλλιώς, νεκροί είμαστε!» Και έκανε νόημα στους στρατιώτες του να τον ακολουθήσουν. Εκείνοι, πανικόβλητοι καθώς ήταν και μη βλέποντας κανέναν άλλο δρόμο διαφυγής, υπάκουσαν, αγνοώντας το γεγονός ότι κατευθύνονταν προς τους ανθρώπους που τους πυροβολούσαν. Εξάλλου, τα όντα που έρχονταν απ'τα νώτα τους ήταν χίλιες φορές χειρότερα.

Ο Γεράρδος έκανε νόημα στους δικούς του μαχητές να παύσουν πυρ. «Σταματήστε να ρίχνετε!» πρόσταξε. «Σταματήστε!»

«Μα, Καπετάνιε–» άρχισε ο Εφόριος.

«Μην τους ρίχνετε, *είπα!*»

Οι πυροβολισμοί έπαψαν.

Και πού στο Κενό είναι η Ιωάννα; αναρωτήθηκε ο Γεράρδος. *Πού είναι η Ιωάννα;*

Ο Τάμπριελ κι οι δικοί του έφτασαν κοντά τους.

«Τι διάολοι είν'αυτοί;» φώναξε ο Γεράρδος.

«Θεοί, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Πρίγκιπας. «Θεοί.»

«Και γιατί είν'εδώ;»

Ο Σέλιρ'χοκ μίλησε πριν απ'τον Τάμπριελ, ρωτώντας τον: «Τι κρατάς στο χέρι σου, Τάμπριελ'λι;»

Ο Τάμπριελ ύψωσε το οκτάγωνο περιδέραιο με τον λίθο στο κέντρο. «Τίποτα που δεν είναι δικαιωματικά δικό μου, Σέλιρ'χοκ.»

Αναπάντεχα: «Γεράρ*δε!* Γεράρ*δε!*» ακούστηκε η φωνή της Αλκυόνης, και η Ανεμοσκόπος παρουσιάστηκε, βγαίνοντας από έναν απ'τους δρόμους της Χάντρι'ιγκ με τον Σέλκιο στο κατόπι της. «Ένας δαίμονας είναι από–» Έκανε να δείξει, μα σταμάτησε τον εαυτό της, καθώς ατένισε το μαύρο σύννεφο και το σκελετώδες άλογο που ζύγωναν την πόλη.

* * *

Η Ιωάννα είδε τους στρατιώτες του Τάμπριελ, και τον ίδιο τον

Τάμπριελ, να βγαίνουν απ'την κάλυψή τους και να τρέχουν προς τον Γεράρδο και τους υπόλοιπους. Φυσιολογική αντίδραση, αν σκεφτόταν κανείς τι ερχόταν από την άλλη μεριά. Και καλύτερα ν'ακολουθήσω κι εγώ το παράδειγμά τους.

Στράφηκε κι έκανε να φύγει, όταν μια φωνή τη σταμάτησε: «Ιωάννα! Μη μ'αφήνεις εδώ!» Η Ζαφειρία πάλευε να σηκωθεί από κάτω, καθώς το αριστερό της πόδι ήταν σε νάρθηκα. «Σε παρακαλώ, βοήθησέ με!»

Οι δαίμονες ζύγωναν, γρήγορα· και η Ιωάννα νόμιζε ότι μπορούσε ν'ακούσει έναν δυνατό ήχο από γρανάζια που κινούνται εντατικά, ή από μέταλλα που τρίβονται το ένα πάνω στ'άλλο, ή από ενέργεια που έχει ξεφύγει από κάποιο σπασμένο καλώδιο και τσιτσιρίζει.

Η εκπαίδευση των Μαύρων Δρακαινών έλεγε πως η μία Μαύρη Δράκαινα οφείλει να μην βοηθά την άλλη όταν είναι φανερό ότι εκείνη δεν μπορεί πλέον να προσφέρει τίποτα στην αποστολή εξαιτίας των τραυμάτων της. Και η Ζαφειρία, αναμφίβολα, ενέπιπτε σ'αυτή την κατηγορία.

Ο Ανδρόνικος, όμως, είχε δίκιο· η Ιωάννα νόμιζε πως μπορούσε πάλι ν'ακούσει τα λόγια του ν'αντηχούν μέσα στο κεφάλι της: «Δεν είσαι πλέον στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας κι επομένως πρέπει ν'αρχίσεις να σκέφτεσαι διαφορετικά. Εκείνη δεν ανέχεται τις αποτυχίες· είναι γνωστό πως έχει, πάμπολλες φορές, βασανίσει – ή ακόμα και σκοτώσει– ανθρώπους που την απογοήτευσαν.»

Αλλά εγώ δεν είμαι σαν εκείνη. Όχι πια.

Πιάνοντας το μπράτσο της Ζαφειρίας, τη βοήθησε να σηκωθεί και, ύστερα, να ρίξει το χέρι της στους ώμους της Ιωάννας, για να τρέξουν μαζί προς τον Γεράρδο και τους υπόλοιπους.

Πίσω τους, το τρομερό τρίξιμο των δαιμόνων αντηχούσε ολοένα και δυνατότερο. *Σαν μηχανές. Σαν να είναι μηχανές, οι καταραμένοι.*

* * *

Ο Γεράρδος είδε την Ιωάννα να έρχεται, βοηθώντας, συγχρόνως, μια άλλη γυναίκα. Μια μαυρόδερμη γυναίκα. Τη γυναίκα που η ίδια είχε πει ότι ονομαζόταν Ζαφειρία, και ότι ήταν Μαύρη Δράκαινα που εξακολουθούσε να υπηρετεί την Παντοκράτειρα. Αφού, λοιπόν, ήταν με τον εχθρό, γιατί τη βοηθούσε; Ήταν παλιές φίλες;

«Από πού ήρθαν;» ρώτησε η Αλκυόνη, κοιτάζοντας τις οντότητες, που πλησίαζαν και πλέον βρίσκονταν κοντά. «Γιατί ήρθαν;»

«Τι είναι αυτό το περιδέραιο που κρατάς;» ξαναρώτησε ο Σέλιρ'χοκ τον Τάμπριελ. «Για το περιδέραιο έρχονται, έτσι δεν

είναι;»

«Έχει σημασία; Θα μας σκοτώσουν, ούτως ή–»

Ο Σέλιρ'χοκ τον άρπαξε απ'το πέτο με το ένα χέρι. «Δος τους το, *αν αυτό είναι που θέλουν!*»

Ο Τάμπριελ τον έσπρωξε πίσω, γρυλίζοντας. «Αν με ξαναγγίξεις, θα σε σκοτώσω πριν από τούτους τους δαίμονες,» είπε με παγερή φωνή. Και προς τους στρατιώτες του: «Πάμε στον Μακρινό Ταξιδευτή. Τώρα. Μόνο αυτός μπορεί να μας πάρει από δω.» Και εκείνοι τον ακολούθησαν, καθώς ξεκίνησε να τρέχει μέσα στους δρόμους της πόλης.

«Καπετάνιε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «το περιδέραιο πρέπει νάναι το απομεινάρι–»

«Αλκυόνη,» είπε ο Γεράρδος, «νομίζω ότι χρειαζόμαστε βοήθεια. Μπορείς να καλέσεις τον Φιλοπολίτη;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι.»

«Καπετάνιε!» γρύλισε ο Σέλιρ'χοκ. «Ο Τάμπριελ φεύγει μαζί με το *απομεινάρι!* Πρέπει να τον σταματήσουμε! Πρέπει να το πάρουμε *εμείς!*»

.23.

Η Αλκυόνη άνοιξε τα χέρια, ύψωσε το κεφάλι, κι απ'το στόμα της ξεχύθηκε ένας Άνεμος, ταξιδεύοντας πάνω από την πόλη, προς το Πορφυρό Κενό· και τούτος ο Άνεμος δεν έφερνε μαζί του ούτε φωνές, ούτε ουρλιαχτά, ούτε οιμωγές, ούτε ψιθύρους: όχι, τίποτα απ'αυτά, παρά μόνο ένα τραγούδι. Μια μελωδία, γλυκιά και, συγχρόνως, απόκοσμη. Μια μελωδία που τα ανθρώπινα αφτιά ίσα που μπορούσαν να συλλάβουν, και ποτέ κανένας άνθρωπος δε θα μπορούσε να συνθέσει.

«Τον κάλεσα,» είπε η Αλκυόνη στον Γεράρδο. «Θα έρθει.»

Ύστερα, άρχισαν όλοι τους να τρέχουν μες στους στενούς δρόμους της Χάντρι'ιγκ· και δεν έτρεχαν μόνο αυτοί, αλλά και οι κάτοικοι της ίδιας της πόλης, βλέποντας τα όντα που πλησίαζαν. Δύο δαιμονικούς θεούς για τους οποίους είχαν τρομακτικούς και σκοτεινούς μύθους. Δύο δαιμονικούς θεούς τους οποίους έτρεμαν, και από τους οποίους ο Μέγας Κοινωνός Φάμπροον, και κάθε Κοινωνός, τους έλεγε πως ο Θεός τούς προστάτευε. Πού ήταν, όμως, τώρα ο Θεός; Πού ήταν τώρα, που τα τέρατα είχαν έρθει για να τους εξοντώσουν;

Ο Ζαθ'νάκριβ έφτασε πρώτος στα σύνορα της Χάντρι'ιγκ, περνώντας σαν μαύρο σύννεφο θανάτου γύρω από τα εγκαταλειμμένα σπίτια της, λες κι οι τοίχοι να μην αποτελούσαν εμπόδιο γι'αυτόν. Τα ενεργειακά του νύχια χτυπούσαν μονάχα, κάπου-κάπου, τις στέγες, από λύσσα, εκτοξεύοντας πέτρες, χώματα, και ξύλα, σκορπίζοντάς τα όπως ένα παιδί κλοτσά και διαλύει ένα κάστρο από άμμο.

Και ακριβώς πίσω απ'τον Ζαθ'νάκριβ ακολουθούσε ο άλλος δαιμονικός θεός που οι κάτοικοι της Χάντρι'ιγκ έτρεμαν: αυτός που ήταν γνωστός ως Φαηλ'νέκριβ. Η σκελετωμένη μορφή του τρόχαζε στους δρόμους της πόλης, τσακίζοντας τις πλάκες κάτω απ'τις οπλές της, και η αχνή, πράσινη ενέργεια που τύλιγε το σώμα του μαύριζε τις πέτρες κι έβαζε φωτιά σε οτιδήποτε εύφλεκτο. Τα ξύλα των σπιτιών πυρπολούνταν αμέσως μόλις περνούσε από δίπλα τους, και το ίδιο κι οι κουρτίνες στα παράθυρα και στις πόρτες. Τα δέντρα και τα φυτά, όμως, δεν καίγονταν, αλλά μαραίνονταν. Η πράσινη ενέργεια έμοιαζε να είναι κάτι που ρουφούσε τη ζωή, όταν υπήρχε ζωή, ή κατέστρεφε, όταν δεν υπήρχε ζωή για να ρουφήξει.

Οι δύο τερατώδεις οντότητες δεν έδειχναν να ενδιαφέρονται στο ελάχιστο για την πόλη που ρήμαζαν στο πέρασμά τους. Τη ρήμαζαν όπως θα τη ρήμαζε κι ένας ανεμοστρόβιλος. Δεν είχαν

σκοπό να τη ρημάξουν, απλά βρισκόταν στο δρόμο τους: στο δρόμο τους προς τα εκεί όπου μπορούσαν να αισθανθούν τη ζωτική ενέργεια, την ψυχή, το πνεύμα, του προαιώνιου εχθρού τους. Κυνηγούσαν το θήραμά τους, και δεν άφηναν τίποτα να τους σταθεί εμπόδιο.

Κι από τη (χαρτογραφικά και καταχρηστικά) δυτική μεριά της πόλης, άλλος ένας δαιμονικός θεός ερχόταν, τσακίζοντας σπίτια και σηκώνοντας σκόνη. Ένας πέτρινος γίγαντας, για τον οποίο οι κάτοικοι της Χάντρι'ιγκ δεν είχαν ποτέ ξανά ακούσει, κι έτσι, μέσα στον τρόμο τους, σκέφτονταν ότι πρέπει να ήταν ακόμα πιο αρχαίος από τους δύο άλλους.

* * *

«Σταματήστε τους!» γρύλισε ο Σέλιρ'χοκ, βλέποντας τον Τάμπριελ και τους πολεμιστές του να βγαίνουν από τους δρόμους της Χάντρι'ιγκ και να μπαίνουν στο λιμάνι. «Πυροβολήστε τους! Θα πάρουν το πλοίο και θα μας αφήσουν εδώ!»

Ακούγοντας αυτό το τελευταίο, και συνειδητοποιώντας το, συνειδητοποιώντας τη σοβαρότητά του, ειδικά υπό τις παρούσες συνθήκες καταστροφής γύρω τους, το πλήρωμα του Γεράρδου άρχισαν να ρίχνουν τυφλά προς τον Τάμπριελ και τους δικούς του.

Η Ιωάννα άφησε τη Ζαφειρία μόνη (εξάλλου, τώρα η Μοργκιανή δε βρισκόταν σε περισσότερο κίνδυνο απ'ό,τι όλοι τους) και, με το τουφέκι της στο χέρι, έστριψε σ'έναν πλευρικό δρόμο, προσπαθώντας να βρεθεί μπροστά απ'τους άλλους και να πλησιάσει γρηγορότερα τον Τάμπριελ· γιατί, όπως τα έβλεπε τα πράγματα, οι άνθρωποι του Γεράρδου, μες στον πανικό τους, τον αέρα πετύχαιναν περισσότερο παρά τους εχθρούς τους.

* * *

Ο Τάμπριελ είδε, με την άκρια του ματιά του, τον Κρίνο να πέφτει χτυπημένος στην πλάτη, και άκουσε την οργισμένη κραυγή του Φαιού. Ο δίδυμος αδελφός του Κρίνου στράφηκε, αρχίζοντας να πυροβολεί, μανιασμένα, τους εχθρούς τους· ο Τάμπριελ, όμως, δε σταμάτησε, γιατί ήξερε πως τώρα το παν ήταν να φτάσουν στον Μακρινό Ταξιδευτή.

«Μη μένετε πίσω!» φώναξε στους ανθρώπους του. «Μη μένετε πίσω!» Μπορούσε να δει το πλοίο του στην προβλήτα όπου βρισκόταν αραγμένο. Δεν ήταν μακριά.

Ο Φαιός δεν υπάκουσε, συνεχίζοντας να πυροβολεί· οι υπόλοιποι, όμως, ακολούθησαν τον Πρίγκιπα.

Και τότε, εκείνος αισθάνθηκε το περιδέραιο στο χέρι του να θερμαίνεται, ξαφνικά, και να πάλλεται. Το ύψωσε, για να το κοιτάξει, και είδε ότι ο λίθος στο κέντρο του φώτιζε.

Τι *σημαίνει αυτό;*

Ο Τάμπριελ έπαψε να τρέχει, παραξενεμένος, καθώς ο παλμός του περιδέραιου εντάθηκε… και το φως από τον λίθο του δυνάμωσε, επίσης· ο Τάμπριελ αναγκάστηκε να μισοκλείσει τα μάτια, και δεν μπορούσε πλέον να το κοιτάζει ευθέως… και η θερμότητα αυξανόταν· το κόσμημα τού έκαιγε το χέρι!

«Τι στους δαίμονες συμβαίνει;» γρύλισε ο Τάμπριελ, τρίζοντας τα δόντια. Κι έπειτα, μην μπορώντας άλλο να βαστά το καυτό περιδέραιο, αναγκάστηκε να το πετάξει, εκστομίζοντας μια κατάρα.

Ο Σέλιρ’χοκ τον είδε, από αντίκρυ. Τον είδε να υψώνει το κόσμημα που τώρα φεγγοβολούσε και τον είδε να το πετά. Σίγουρα, αυτό δεν μπορεί να ήταν μέσα στο σχέδιο του Τάμπριελ, σκέφτηκε. Κάτι απρόσμενο είχε συμβεί με το απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου.

Γύρω από τον Σέλιρ’χοκ, το πλήρωμα του Γεράρδου είχε πάψει να τρέχει, καθώς και να πυροβολεί, και τώρα όλοι ύψωναν τα χέρια τους, για να προστατέψουν τα μάτια τους απ’την ακτινοβολία που προερχόταν από το πεταμένο κόσμημα.

«Τι συμβαίνει, μάγε;» φώναξε ο Γεράρδος.

«Δεν ξέρω!» αποκρίθηκε ο Σέλιρ’χοκ. «Δεν ξέρω!» Είχε σηκώσει κι εκείνος τα χέρια του, όμως προσπαθούσε να κοιτάζει όσο μπορούσε μέσα από ένα μικρό άνοιγμα των δαχτύλων του.

Η Ιωάννα είχε μόλις πάρει θέση σε μια γωνία, με το τουφέκι της υψωμένο στον ώμο και σημαδεύοντας τον Πρίγκιπα Τάμπριελ, όταν το περιδέραιο άρχισε να ακτινοβολεί και εκείνος το πέταξε πέρα, σαν να τον είχε κάψει. Η Μαύρη Δράκαινα ήταν αδύνατον να πετύχει το στόχο της μέσα στο εκτυφλωτικό φως και στον πανικό που ακολούθησε, καθώς οι στρατιώτες του Τάμπριελ έτρεχαν ν’απομακρυνθούν απ’το φωτοβόλο αντικείμενο λες κι ήταν βόμβα. Που ίσως και να ήταν, απ’όσο ήξερε η Ιωάννα, η οποία αναγκάστηκε να κατεβάσει το τουφέκι της και να καλύψει τα μάτια της με τον αριστερό της πήχη.

Μετά, ένας πανίσχυρος ήχος θραύσης αντήχησε. Τόσο δυνατός που θάλεγε κανείς ότι πρέπει, σίγουρα, ν’ακούστηκε ώς τα πέρατα της Νήσου Φελ’κρίβ, και ίσως ακόμα πιο πέρα, μέσα στο Πορφυρό Κενό.

Η ακτινοβολία που είχε τυφλώσει τους πάντες στο λιμάνι της Χάντρι’ιγκ καταλάγιασε, και εκεί όπου, πριν από λίγο, ήταν πεσμένο το οκτάγωνο περιδέραιο με τον λίθο βρισκόταν τώρα μια οντότητα που όμοιά της κανένας τους δεν είχε ξαναντικρίσει.

Εκτός από τον Τάμπριελ, όταν ο Τιβέριος τού είχε δείξει το σκίτσο που είχε ο ίδιος ζωγραφίσει. Το σκίτσο του Θεού.

Μπροστά τους στεκόταν ένα ψηλό, θηριώδες πλάσμα, το οποίο

τέντωνε τις μεγάλες, πουπουλένιες φτερούγες του. Δεν ήταν, όμως, πουλί· είχε τέσσερα πόδια και τριχωτό σώμα λύκου, και το κεφάλι του ήταν κεφάλι κροκόδειλου, με μάτια που μέσα τους έμοιαζαν να είχαν ανάψει φωτιές.

Τελικά, *είχα δίκιο!* διαπίστωσε ο Τάμπριελ, έκπληκτος. *Δίχως να το ξέρω, είχα δίκιο. Η φυλάκισή του μέσα στον λίθο τον ενοποίησε. Ο Θεός της Φελ'κρίβ είναι ξανά όπως ήταν παλιά!*

* * *

Σίδερα ακούστηκαν να τρίβονται το ένα πάνω στ'άλλο· ή τροχαλίες να δουλεύουν εντατικά· ή ενέργεια να τσιτσιρίζει, ξεφεύγοντας από σπασμένα καλώδια. Και τούτους τους ήχους συνόδευε ένα δυνατό ποδοβολητό, από βαριές οπλές· ενώ από άλλη κατεύθυνση –από τα δυτικά, αν υπήρχε η έννοια της Δύσης στο Πορφυρό Κενό– ερχόταν ο βρόντος γιγάντιων ποδιών που συνθλίβουν τα πάντα στο πέρασμά τους.

Κι αυτοί οι θόρυβοι ήταν δέκα φορές πιο δυνατοί και τρομαχτικοί από πριν, μέσα στην ξαφνική σιγή που είχε πλακώσει, ύστερα από την απελευθέρωση του Θεού της Φελ'κρίβ.

Ο πέτρινος γίγαντας βρυχήθηκε, οργισμένα, αντικρίζοντας την οντότητα με τις μεγάλες φτερούγες και το σώμα που ήταν ένα αμάλγαμα λύκου και κροκόδειλου.

Το σκελετωμένο άλογο σταμάτησε, απότομα, και η πράσινη ενέργεια στις άδειες κόγχες του κρανίου του θέριεψε.

Ο μαύρος καπνός εστίασε το μοναδικό του μάτι στον Θεό της Φελ'κρίβ, και το κόκκινο κέντρο του κοκκίνισε ακόμα περισσότερο. Προτού, όμως, προλάβει να επιτεθεί στον εχθρό του, τα πάντα σκιάστηκαν–

Η Ιωάννα κοίταξε ψηλά, πάνω απ'την πόλη, και είδε δεκάδες φτερωτές μορφές να έχουν ξεπροβάλλει μέσα από την πορφυρή απεραντοσύνη του Κενού και να κατέρχονται, κραυγάζοντας.

Ανεμοβάτες! σκέφτηκε, ενθυμούμενη το πλάσμα που είχε επιτεθεί σ'εκείνη, τον Γεράρδο, και τους συντρόφους τους, όταν είχαν πρωτόρθει στο νησί, μέσα στη νύχτα και στη θύελλα των Ανέμων.

Αλλά ετούτη τη φορά οι Ανεμοβάτες δεν ήταν μόνοι. Μια ολόλευκη φιγούρα τούς συνόδευε, η οποία φαινόταν να έχει επίσης φτερούγες, αλλά, αν την πρόσεχε κανείς λίγο περισσότερο, θα έβλεπε ότι δεν ήταν φτερούγες, παρά ένας μανδύας απροσδιόριστου μήκους. *Ο Φιλοπολίτης! Ο Άερ'θλαρ!*

Το μοναδικό του μάτι γυάλιζε. Άστραφτε.

Σχεδόν τόσο δυνατά όσο και το μάτι του θεού από μαύρο καπνό, ο οποίος, αγνοώντας τους Ανεμοβάτες που εφορμούσαν καταπάνω σ'όλους τους, εκτόξευσε μια ερυθρή ακτίνα προς την οντότητα που

ήταν ένα αμάλγαμα λύκου και κροκόδειλου με φτερά. Ένας ξαφνικός θόρυβος, σαν κεραυνός, αντήχησε και μια έντονη οσμή γέμισε τον αέρα, η οποία θύμιζε στην Ιωάννα ενεργειακή διαρροή από κάποιο μηχάνημα.

Η ερυθρή ακτίνα βρήκε εμπόδιο.

Επάνω σε μια αόρατη ασπίδα προστασίας που τύλιγε το στόχο της.

Για λίγο, φάνηκε να προσπαθεί να τρυπήσει το τείχος, προκαλώντας κυκλικές αναταράξεις στον αέρα, αλλά τελικά εξαφανίστηκε.

Και τώρα, οι Ανεμοβάτες βρίσκονταν κοντά, εξαπολύοντας Ανέμους και γεμίζοντας τα πάντα με ουρλιαχτά και κραυγές που χτυπούσαν σαν λόγχες την ψυχή.

Η Ιωάννα, αν και πλέον είχε αρχίσει να συνηθίζει τους Ανέμους του Κενού, έτριξε τα δόντια και καταράστηκε.

* * *

Ο πέτρινος γίγαντας άρπαξε έναν Ανεμοβάτη μέσα σε μια από τις πελώριες χούφτες του και του τσάκισε το κρανίο. Γρονθοκόπησε έναν άλλο, στέλνοντάς τον στο έδαφος. Και συνέχισε την πορεία του προς τον Θεό της Φελ'κρίβ, κάνοντάς πελώρια βήματα και αδιαφορώντας πλήρως για τα ανθρωπάκια που βρίσκονταν εμπρός του.

Ανάμεσα στα συγκεκριμένα ανθρωπάκια, όμως, ήταν ο Γεράρδος και η Αλκυόνη: και υπήρχαν άλλες οντότητες που δεν αδιαφορούσαν καθόλου γι'αυτούς.

Ο Άερ'θλαρ –επίσης γνωστός και ως Φιλοπολίτης, σε μια άλλη ζωή– κατήλθε από το Πορφυρό Κενό, τυλιγμένος σε μια ολόλευκη ακτινοβολία, που ήταν ο ίδιος ο μανδύας του, και βαστώντας μια μακριά ρομφαία στο δεξί χέρι: μια ρομφαία που, όπως κι ο μανδύας, ήταν αδύνατον να διακρίνεις πού ακριβώς άρχιζε και πού τελείωνε· η λεπίδα της έμοιαζε να εκτείνεται ώς το άπειρο, ώς εκείνο το ασύλληπτο σημείο όπου τελείωνε η απεραντοσύνη του Κενού.

Και μ'αυτή τη ρομφαία ο Άερ'θλαρ σπάθισε καταπρόσωπο τον αρχαίο γίγαντα της Νήσου Φελ'κρίβ, χτυπώντας τα απύθμενα πηγάδια σκότους που ήταν τα μάτια του και γεμίζοντάς τα με φως. Το πέτρινο τέρας βρυχήθηκε, πισωπατώντας και κρύβοντας το πρόσωπό του πίσω από τα χέρια του, όπως είχαν πριν από λίγο κάνει όλοι όσοι αντίκρισαν την ακτινοβολία από τον λίθο του οκτάγωνου περιδέραιου του Τάμπριελ.

—ΥΠΗΡΕΤΉΣΤΕ ΜΕ, ΑΦΡΟΝΕΣ*!* αντήχησε, τότε, η φωνή του Θεού της Φελ'κρίβ. —ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΣΑΣ· ΤΟ ΚΕΝΟ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΟΛΩΝ ΜΑΣ. Και κανείς δεν είχε αμφιβολία σε

ποιους απευθυνόταν. Δεν απευθυνόταν ούτε στον Τάμπριελ, ούτε στον Γεράρδο, ούτε στην Αλκυόνη, ούτε στον Σέλιρ'χοκ, ούτε σε κανέναν άλλο άνθρωπο. Απευθυνόταν στους υπόλοιπους δαιμονικούς θεούς του νησιού, ενώ, συγχρόνως, πετούσε πάνω απ'το λιμάνι και φλόγες είχαν τυλίξει τις μεγάλες φτερούγες του, χτυπώντας τους Ανεμοβάτες και στέλνοντάς τους μακριά του ή νεκρούς στο έδαφος.

«Το Κενό *έχει νικήσει τη μάχη εδώ και εβδομήντα-οκτώ ανακατατάξεις,* Ράεσ'κρι*β.* Δεν *έχεις θέση σε τούτο τον χρόνο!»* Κοιτάζοντας ψηλά, είδαν όλοι μια καινούργια μορφή να ίπταται ανάμεσα στους Ανεμοβάτες που είχαν γεμίσει την απεραντοσύνη πάνω απ'τη Χάντρι'ιγκ: μια μορφή τυλιγμένη σε λευκό μανδύα, όπως ο Άερ'θλαρ· αλλά αυτής της οντότητας η όψη δε φαινόταν, καθώς μια κουκούλα ήταν σηκωμένη στο κεφάλι της και την έκρυβε στη σκιά της.

Δεξιά κι αριστερά της βρίσκονταν δύο άλλοι, ένας άντρας και μια γυναίκα με λευκούς μανδύες, δέρμα που γυάλιζε σαν μέταλλο και μάτια που γυάλιζαν σαν πολύτιμοι λίθοι, και ρομφαίες στα χέρια, οι οποίες εκτείνονταν ατέρμονα προς μια κατεύθυνση που ο ανθρώπινος νους δυσκολευόταν να συλλάβει έστω και περιφερειακά.

—ΟΧΙ*!* βρυχήθηκε ο Θεός της Φελ'κρίβ. —ΕΙΜΑΙ*,* ΞΑΝΑ*,* ΕΝΑ*!* Ο ΚΑΙΡΟΣ ΜΟΥ ΕΧΕΙ ΕΡΘΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ*!* Κι από τα σαγόνια του κροκόδειλου φωτιά εξαπολύθηκε, τυλίγοντας δύο Ανεμοβάτες και εξαϋλώνοντάς τους· μονάχα λίγα κόκαλα απέμειναν απ'τα σώματά τους, κι αυτά παρασύρθηκαν από τους Ανέμους που οι ίδιοι είχαν επικαλεστεί.

Η κουκουλοφόρος, λευκοντυμένη, απαστράπτουσα μορφή είπε, ήρεμα και σταθερά: «Πει*θ*αρ*χ*ικοί του Κενού*,* κα*τ*α*σ*τρέψτε *α*υτό το κο*μμ*άτι γης.»

* * *

Ρομφαίες κατήλθαν, λογχίζοντας το ίδιο το νησί, και το έδαφος κάτω απ'τα πόδια του Τάμπριελ τραντάχτηκε και έσπασε. Ρωγμές άρχισαν να εξαπλώνονται παντού.

«Στο πλοίο*!*» φώναξε ο Πρίγκιπας. «Στο πλοίο*!*» Και έτρεξε, παρατηρώντας ότι δεν τον ακολουθούσαν μόνο οι δικοί του άνθρωποι, αλλά και ο Γεράρδος κι οι σύντροφοί του, χίλιες κατάρες επάνω τους.

Συγχρόνως, οι γηγενείς της Νήσου Φελ'κρίβ έμπαιναν σε βάρκες και ξανοίγονταν μέσα στο Πορφυρό Κενό, προσπαθώντας ν'απομακρυνθούν όσο το δυνατόν περισσότερο, ν'αποφύγουν την καταστροφή.

«Πυροβολήστε τους!» πρόσταξε ο Τάμπριελ, όταν είχε ανεβεί

στο κατάστρωμα, και, στρεφόμενος, έδειξε τον Γεράρδο και τους συντρόφους του, που πλησίαζαν τον Μακρινό Ταξιδευτή. «Πυρ κατά βούληση!»

Οι στρατιώτες του ύψωσαν τα όπλα τους, βάλλοντας.

Η Ιωάννα τουφέκισε έναν στο κεφάλι, προτού εκείνος προλάβει να πατήσει τη σκανδάλη, κι αυτός ο ένας, είδε ο Τάμπριελ, ήταν ο Γνώμος. Άλλοι τρεις τού έμεναν: ο Ήλιος, η Σερφάντια, και ο Ιανός. Ο Φαιός είχε σκοτωθεί πριν, όταν σταμάτησε εξαιτίας του θανάτου του αδελφού του· μια ριπή από το πλήρωμα του Γεράρδου τον είχε βρει στην κοιλιά. –Η Ζαφειρία, όμως, πού ήταν; Πρώτη φορά τώρα συνειδητοποίησε ο Τάμπριελ την απουσία της. Πού ήταν η Μαύρη Δράκαινα;

Καλυμμένος πίσω από την κουπαστή και πυροβολώντας με το πιστόλι του, έψαξε, συγχρόνως, το λιμάνι για τη Ζαφειρία. Αν ήταν ζωντανή, δεν μπορεί να ήταν μακριά. Και, πράγματι, τη βρήκε. Την είδε να προσπαθεί να πλησιάσει το πλοίο, κουτσαίνοντας και παραπατώντας, ενώ το έδαφος τρανταζόταν από κάτω της.

Δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι'αυτήν, σκέφτηκε ο Τάμπριελ, και φώναξε: «Μακρινέ Ταξιδευτή, ξεκίνα! Ξεκίνα! Πρέπει να φύγουμε!»

Οι μηχανές του πλοίου ακούστηκαν ν'ανάβουν. Τα πανιά άνοιξαν από μόνα τους. Η ράμπα που ένωνε το σκάφος με την προβλήτα σηκώθηκε.

Η Σερφάντια σωριάστηκε πλάι στον Τάμπριελ, τραυματισμένη στο στήθος· κάποιος από τους εχθρούς την είχε πετύχει. Αυτή η καταραμένη αποστάτισσα πάλι, η Ιωάννα; Ο Πρίγκιπας δεν είχε προσέξει. Και, ξαφνικά, διαπίστωσε ότι δεν μπορούσε να δει την προδότρια πουθενά. Είχε χτυπηθεί, η καταραμένη; Ήταν νεκρή;

Ο Ήλιος στράφηκε και πυροβόλησε, όχι προς το λιμάνι, αλλά προς τα πλάγια– Ή, μάλλον, έκανε να πυροβολήσει. Γιατί, προτού προλάβει, μια σφαίρα τον βρήκε στο κεφάλι, στέλνοντάς τον ανάσκελα στο κατάστρωμα με τα μυαλά του τιναγμένα έξω.

Και η Ιωάννα πήδησε από την κουπαστή.

Είχε πιαστεί πάνω στο πλοίο, καθώς αυτό έφευγε! Είχε προλάβει να πιαστεί!

Ο Ιανός την πυροβόλησε, στρέφοντας το τουφέκι του και πιέζοντας μέσα τη σκανδάλη. Την πέτυχε στον δεξή ώμο, εκεί όπου φαινόταν να είναι ήδη τραυματισμένη. Η Μαύρη Δράκαινα, όμως, δε βαστούσε το πιστόλι της με το δεξί χέρι, αλλά με το αριστερό· και, όπως όλες οι Μαύρες Δράκαινες, ήταν, φυσικά, αμφιδέξια: στην εκπαίδευσή της είχε μάθει να πολεμά το ίδιο καλά και με τα δύο χέρια. Και τώρα, πυροβόλησε τον Ιανό στο στήθος, σωριάζοντάς τον νεκρό.

Ο Τάμπριελ, που το πιστόλι του είχε αδειάσει από σφαίρες, βρισκόταν στη διαδικασία τού ν'αλλάξει γεμιστήρα, όταν η επόμενη ριπή της Ιωάννας τον βρήκε στον καρπό, κάνοντάς τον να πετάξει το όπλο του με μια κραυγή πόνου.

«Πρόσταξε το πλοίο να σταματήσει!» είπε η Μαύρη Δράκαινα, πλησιάζοντάς τον και σημαδεύοντάς τον στο κεφάλι. «Πρόσταξέ το να σταματήσει και να επιστρέψει στο λιμάνι! Τώρα, Τάμπριελ! Τώρα!»

Δεν υπήρχαν και πολλές επιλογές. Τραυματισμένος και εξουθενωμένος, και χωρίς κανέναν σύμμαχο κοντά του, δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει την αποστάτισσα. Έτσι, είπε: «Μακρινέ Ταξιδευτή, κάνε ό,τι λέει. Επίστρεψε στο λιμάνι.»

* * *

Όταν ο Γεράρδος είχε δει τον Μακρινό Ταξιδευτή ν'απομακρύνεται, είχε πιστέψει ότι τα πάντα ήταν χαμένα. Είχε πιστέψει ότι όλοι τους θα πέθαιναν σε τούτο το καταραμένο νησί, όπου θεοί προσπαθούσαν να σκοτώσουν ο ένας τον άλλο, αδιαφορώντας για το ποιος θα τσακιζόταν μέσα στην κολοσσιαία πάλη τους.

Και μετά, ο Γεράρδος είχε προσέξει ότι μια μορφή ήταν πιασμένη από την κουπαστή του Μακρινού Ταξιδευτή. Η Ιωάννα! Είχε προλάβει να γαντζωθεί πάνω στο πλοίο, καθώς εκείνο έφευγε. Θα κατάφερνε, όμως, να το κάνει να γυρίσει, ή οι πράκτορες της Παντοκράτειρας θα τη σκότωναν; Μπορεί να ήταν Μαύρη Δράκαινα, μα δεν ήταν αθάνατη. Κι επιπλέον, ακόμα κι αν εξολόθρευε τους εχθρούς της, θα μπορούσε εκείνη να προστάξει το ζωντανό πλοίο; Θα υπάκουγε ο Μακρινός Ταξιδευτής τις διαταγές της, ύστερα από τον θάνατο του Σάλ'ντραχ του, ή θα αποζητούσε εκδίκηση;

Όπως αποδείχτηκε, όμως, τα πράγματα –κάπως– ήρθαν ευνοϊκά για τον Γεράρδο και τους συντρόφους του. Το πλοίο φάνηκε να επιστρέφει στη Νήσο Φελ'κρίβ (από την οποία, ευτυχώς, δεν είχε προλάβει να απομακρυνθεί πολύ) και να απλώνει τη ράμπα του στην προβλήτα όπου την είχε απλωμένη και πριν.

«Στο κατάστρωμα!» φώναξε ο Γεράρδος, τρέχοντας και υψώνοντας το πιστόλι του, νικητήρια. «Στο κατάστρωμα!»

Το πλήρωμά του τον ακολούθησε. Ή ό,τι απέμενε απ'αυτό. Ο Γρύπας είχε σκοτωθεί στην τελευταία ανταλλαγή πυρών με τους στρατιώτες του Τάμπριελ, όπου οι πάντες ήταν ακάλυπτοι· και ο Βενμίλιος είχε τραυματιστεί, αλλά, ευτυχώς, όχι σοβαρά.

Τώρα, όμως, καθώς ζύγωναν τη ράμπα, όλοι πίστευαν πως οι πυροβολισμοί είχαν πλέον πάψει. Και έκαναν λάθος. Άλλος ένας πυροβολισμός αντήχησε μέσα από τους βρυχηθμούς των

οργισμένων θεών, μέσα από τον βροντερό ήχο που έκαναν οι καταστροφικές, υπερκόσμιες ρομφαίες καθώς λόγχιζαν το νησί, μέσα από τα ουρλιαχτά των Ανέμων που είχαν φέρει μαζί τους οι Ανεμοβάτες· ένας πυροβολισμός.

Η σφαίρα πέρασε δίπλα απ'τον Εφόριο και τον Γεράρδο, και χτύπησε τον Μακρινό Ταξιδευτή, για να εξοστρακιστεί.

Ο Γεράρδος κοίταξε πίσω τους, και είδε τη Ζαφειρία να στέκεται πάνω απ'το πτώμα του Γρύπα, βαστώντας το τουφέκι του. «*Σταματήστε!*» φώναξε. «Βοηθήστε με να μπω στο πλοίο, αλλιώς θα σας σκοτώσω τον έναν μετά τον άλλο!» Το αριστερό πόδι της γυναίκας ήταν σε νάρθηκα, παρατήρησε ο Γεράρδος, και μετά δυσκολίας βρισκόταν όρθια.

«Τράβα στο Κενό, σκρόφα!» αντιγύρισε ο Εφόριος και, υψώνοντας το τουφέκι του, την πυροβόλησε, προτού ο Γεράρδος προλάβει να κάνει τίποτα για να τον εμποδίσει.

Η Ζαφειρία πάτησε τη σκανδάλη σχεδόν συγχρόνως με τον Εφόριο: μια αντίδραση που, μάλλον, ήταν αργή για αντίδραση Μαύρης Δράκαινας, και πρέπει να οφειλόταν στο γεγονός ότι η γυναίκα ήταν τραυματισμένη κι εξουθενωμένη.

Ο Εφόριος σωριάστηκε, χτυπημένος στο στήθος. Αλλά και η Ζαφειρία χτυπήθηκε, στα πλευρά, και, παραπατώντας, έπεσε.

Η κραυγή της αντήχησε δυνατά, καθώς το έδαφος τρανταζόταν από κάτω της και μεγάλες ρωγμές άνοιγαν.

Το πλήρωμα του Γεράρδου ήδη ανέβαινε στη ράμπα του Μακρινού Ταξιδευτή και στο άνω κατάστρωμα. Εκείνος, όμως, ακόμα κοίταζε τη Ζαφειρία. Μέχρι που η Αλκυόνη τον τράβηξε απ'το χέρι, φωνάζοντάς του να έρθει. «Είσαι τρελός; Τι κάθεσαι και κάνεις;»

«Η Ιωάννα ήθελε να τη σώσει αυτή τη γυναίκα, για κάποιο λόγο,» αποκρίθηκε εκείνος. «Δεν ξέρω γιατί, αλλά ήθελε να τη σώσει…»

Η Ζαφειρία, προσπαθώντας απεγνωσμένα να σηκωθεί και αιμορραγώντας απ'το καινούργια τραύμα στα πλευρά της, έπεσε σε μια από τις μεγάλες ρωγμές που είχαν ανοίξει γύρω της, και τα ουρλιαχτά της χάθηκαν μέσα στους υπόλοιπους, πολύ δυνατότερους θορύβους που τράνταζαν ολάκερη τη Νήσο Φελ'κρίβ.

Ο Γεράρδος ακολούθησε την Αλκυόνη στο άνω κατάστρωμα του Μακρινού Ταξιδευτή, ενώ οι δαιμονικοί θεοί και οι Πειθαρχικοί του Κενού ακόμα μάχονταν.

.24.

Ο Γεράρδος στεκόταν στην πρύμνη του Μακρινού Ταξιδευτή και κοίταζε τη Νήσο Φελ'κρίβ, που φαινόταν ολοένα και μικρότερη, καθώς το σκάφος απομακρυνόταν. Η Αιωρούμενη Νήσος τρανταζόταν ολάκερη. Οι οντότητες που ονομάζονταν Πειθαρχικοί του Κενού, και που έμοιαζαν με τον Φιλοπολίτη, τη χτυπούσαν με ρομφαίες, οι οποίες την τρυπούσαν απ'την πάνω μεριά και ξεπρόβαλλαν απ'την κάτω, προκαλώντας σεισμούς και ρωγμές στην επιφάνειά της. Οι περισσότεροι δαιμονικοί θεοί που βρίσκονταν επάνω της ήταν ανίκανοι να σταματήσουν τους λευκοντυμένους εχθρούς τους, γιατί δεν μπορούσαν να πετάξουν και να τους φτάσουν. Ακόμα κι ο θεός που ήταν ένα μαύρο σύννεφο δε φαινόταν να είχε τέτοια δυνατότητα· το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να εκτοξεύει, κατά διαστήματα, μια ερυθρή ακτίνα απ'το μοναδικό του μάτι. Ωστόσο, ο Γεράρδος είδε, μια φορά, αυτή την ακτίνα να πετυχαίνει έναν Πειθαρχικό του Κενού, κι εκείνος τινάχτηκε πέρα, ενώ απ'το σώμα του έβγαινε κάτι σαν λευκός καπνός, ή αχνό λευκό φως, ή… ήταν σαν η ίδια του η ζωτική ενέργεια να ξετυλιγόταν από μέσα του.

Η οντότητα που ήταν ένα αμάλγαμα λύκου και κροκόδειλου με φτερούγες γερακιού μπορούσε να πετάξει, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους δαιμονικούς θεούς, και πετούσε ανάμεσα στους Πειθαρχικούς του Κενού και τους δεκάδες Ανεμοβάτες, χτυπώντας τους με τη φωτιά στα φτερά της και με τη φωτιά που εκτοξευόταν από τα σαγόνια της. *Αυτός ο θεός μοιάζει πολύ πιο ισχυρός απ'τους άλλους,* παρατήρησε ο Γεράρδος. *Οι σύμμαχοι του Φιλοπολίτη δεν το βρίσκουν εύκολο να τον αντιμετωπίσουν.* Ήταν φανερό από τον τρόπο που μάχονταν εναντίον του· κανένας τους δεν τολμούσε να χτυπηθεί ένας προς έναν μαζί του.

«Τι ήταν αυτό το πράγμα μες στο περιδέραιό σου;»

Η φωνή του Σέλιρ'χοκ έκανε τον Γεράρδο να πάρει το βλέμμα του από τη Νήσο Φελ'κρίβ και τους αντιμαχόμενους θεούς, και να το στρέψει στον μαυρόδερμο μάγο, ο οποίος στεκόταν μπροστά απ'τον Τάμπριελ. Ο Πρίγκιπας ήταν καθισμένος στο κατάστρωμα, κρατώντας το χέρι του που αιμορραγούσε. Η Ιωάννα στεκόταν από πάνω του με το πιστόλι της έτοιμο. Κι εκείνη αιμορραγούσε, στον δεξή ώμο.

«Ο Θεός της Φελ'κρίβ,» απάντησε ο Τάμπριελ στον Σέλιρ'χοκ, με τα δόντια του να τρίζουν. «Το απομεινάρι.»

Ο μαυρόδερμος μάγος συνοφρυώθηκε. «Το *απομεινάρι;*»

«Θα ήταν πιο εύκολο να συζητήσουμε, αν κάποιος έβγαζε αυτή

την καταραμένη σφαίρα από μέσα μου.»

Ο Γεράρδος πλησίασε. «Ας περιποιηθεί κάποιος το τραύμα του. Κι ας περιποιηθεί κάποιος και το δικό σου τραύμα, Ιωάννα. Και το δικό σου, Βενμίλιε,» πρόσθεσε, ρίχνοντας μια ματιά στον Μηχανοκράτη, ο οποίος στεκόταν λίγο παραπέρα, κρατώντας τα χτυπημένα πλευρά του.

«Θα φροντίσω η ίδια τον εαυτό μου,» αποκρίθηκε η Ιωάννα. «Εν τω μεταξύ, πρόσεχέ τον, Γεράρδε,» τόνισε, γνέφοντας προς τον Τάμπριελ· «είναι επικίνδυνος, ακόμα και με το χέρι του χτυπημένο.»

«Η Μαύρη Δράκαινα έχει μεγάλη ιδέα για μένα,» είπε ο Τάμπριελ. «Η σύζυγός μου έκανε καλή δουλειά στην εκπαίδευσή τους.»

Ο Σέλιρ’χοκ γονάτισε πλάι του, ενώ η Ιωάννα απομακρυνόταν, αγνοώντας τα λόγια του Πρίγκιπα. «Για να δω το χέρι σου.»

Ο Τάμπριελ πήρε το αριστερό του χέρι απ’τον δεξή του καρπό, όπου τον είχε βρει η σφαίρα της Μαύρης Δράκαινας. Το ερυθρό του δέρμα ήταν λουσμένο με ομόχρωμο αίμα, που γυάλιζε σαν ψεύτικο στην κόκκινη ακτινοβολία του Κενού. Ο Σέλιρ’χοκ στράφηκε στον Γεράρδο. «Καπετάνιε, θα χρειαστώ ένα κουτί πρώτων βοηθειών.»

Ο Γεράρδος είπε στον Καθάριο να τρέξει να φέρει ένα, από το εσωτερικό του σκάφους, κι εκείνος υπάκουσε.

Ο Σέλιρ’χοκ παρατήρησε ότι και το άλλο χέρι του Τάμπριελ ήταν τραυματισμένο: η αριστερή παλάμη είχε εγκαύματα.

«Απ’το περιδέραιο,» εξήγησε εκείνος. Και αναστέναξε. «Κανονικά, αυτό δε θάπρεπε να είχε συμβεί.»

«Τι ακριβώς συνέβη;»

«Ο λίθος ήταν φτιαγμένος όπως οι Δεσμοφύλακες φτιάχνουν τις φυλακές των θεών τους, Σέλιρ’χοκ· και μη μου πεις ότι *δεν* ξέρεις πώς είναι αυτές οι φυλακές.»

«Γνωρίζω. Είναι σαν λαβύρινθος που δεν τελειώνει ποτέ.»

«Ο Θεός της Φελ’κρίβ, όμως, κατάφερε να τον κάνει να τελειώσει.»

«Ή ίσως απλά να τον θρυμμάτισε.»

«Δεν μπορεί να τον *θρυμμάτισε*!» είπε ο Τάμπριελ. «Δεν θρυμματίζεται. Ένας θεός δεν μπορεί να τον θρυμματίσει, όπως κι εσύ δεν μπορείς να θρυμματίσεις ένα σύννεφο καπνού!»

«Πώς βρέθηκε, εξ αρχής, ο Θεός της Φελ’κρίβ εκεί μέσα;»

«Τον φυλάκισα, φυσικά.»

Ο Καθάριος επέστρεψε με τα σύνεργα που ήθελε ο Σέλιρ’χοκ, και ο μάγος άφησε την κουβέντα και άρχισε να περιποιείται το τραύμα του Τάμπριελ.

«Είσαι τυχερός,» του είπε, όταν έβγαλε τη σφαίρα. «Παρά τρίχα

δεν έσπασε την αρτηρία.»

Ο Τάμπριελ έμεινε σιωπηλός. Ο πόνος από το τραύμα του είχε πάρει απ'το μυαλό του κάθε διάθεση για συζήτηση.

Ο Γεράρδος ρώτησε τον Σέλιρ'χοκ: «Τι θα κάνουμε μαζί του τώρα;» Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει ποιον εννοούσε· έναν αιχμάλωτο είχαν.

«Δε νομίζω ότι εγώ θα το αποφασίσω αυτό, Καπετάνιε.»

«Τότε, ποιος;»

«Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, θα έλεγα.»

Κι εκείνη τη στιγμή, η Ιωάννα επέστρεψε. Η στολή της ήταν βαμμένη με αίμα στο σημείο του δεξή ώμου, όμως το τραύμα της δε φαινόταν πια να αιμορραγεί. Το δεξί της χέρι το κρατούσε κοντά στα πλευρά της, καθώς, τώρα που η υπερένταση της μάχης τής είχε φύγει, αντιλαμβανόταν περισσότερο τον πόνο.

«Αλλά, πριν τον παραδώσουμε στον Ανδρόνικο,» συνέχισε ο Σέλιρ'χοκ, «θέλω κάποιες απαντήσεις.» Και προς τον Τάμπριελ, ενώ τελείωνε με την περιποίηση και το δέσιμο του τραυματισμένου του καρπού: «Γιατί είπες ότι ο Θεός της Φελ'κρίβ ήταν το απομεινάρι;»

«Επειδή ήταν. Και αυτός ήταν απομεινάρι του Ενιαίου Κόσμου και οι υπόλοιποι θεοί που είδατε.»

«Υπό μια γενικότερη έννοια, ίσως–»

«Υπό καμία γενικότερη έννοια,» τον διαβεβαίωσε ο Τάμπριελ. «Ο Θεός ήταν το απομεινάρι το οποίο αναζητούσε ο Τιβέριος.»

«Γνωρίζεις για τον Τιβέριο, λοιπόν…» παρατήρησε η Ιωάννα.

«Τον συνάντησα κιόλας.»

«Τον συνάντησες;» έκανε ο Σέλιρ'χοκ. «Θες να πεις ότι είναι ζωντανός;»

«Όχι πια. Είχε ένα… ατύχημα.»

«Ατύχημα…» Ο Σέλιρ'χοκ, προφανώς, δεν πίστευε τον Πρίγκιπα· και ο Γεράρδος σκέφτηκε: *Ο Τάμπριελ τον σκότωσε. Δεν μπορεί να εννοεί κάτι άλλο.*

«Και τον Θεό πώς τον φυλάκισες στο περιδέραιό σου;» ρώτησε ο μαυρόδερμος μάγος.

«Τον ξεγέλασα. Μας είχε και τους δύο –και εμένα και τον Τιβέριο– σ'ένα άντρο του στα βουνά, και ζητούσε από εμάς να του κάνουμε μια υπηρεσία: να βρούμε τρόπο να σταματήσουμε τη διαίρεσή του–»

«Ποια διαίρεσή του;»

Ο Τάμπριελ τού εξήγησε ό,τι είχε εξηγήσει και σ'εκείνον ο Τιβέριος σχετικά με τη φύση του Θεού της Φελ'κρίβ. «Φυσικά, όλ'αυτά είναι θεωρίες,» πρόσθεσε. «Ο Τιβέριος δεν ήξερε αν όντως η θραύση του σύμπαντος έφταιγε και για τη συνεχή διαίρεση του Θεού, αλλά το υπέθετε. Το νόμιζε πιθανό.

»Δεν μπορούσε, όμως, να βρει κανέναν τρόπο για να σταματήσει αυτή τη διαίρεση. Και μετά, ήρθα εγώ στο άντρο –ή, μάλλον, ο Θεός με έφερε– και έπρεπε να βοηθήσω τον Τιβέριο να λύσει το πρόβλημά του.»

«Ο Θεός δε σας άφηνε να φύγετε;»

«Όχι. Αν το επιχειρούσαμε, θα μας σκότωνε, όπως είχε σκοτώσει και τους ανθρώπους του Τιβέριου, οι οποίοι το επιχείρησαν παλιότερα.

»Το θέμα, όμως, είναι πως εμένα δε μου φαινόταν και πολύ πιθανό να βρούμε ποτέ λύση στο πρόβλημα του Θεού. Για νάμαι ειλικρινής, δεν πίστευα ότι υπήρχε τρόπος να σταματήσουμε τη διαίρεσή του. Αλλά υπήρχε τρόπος, ήλπιζα, να δραπετεύσουμε απ'το κάτεργό του. Έτσι, ετοίμασα τον λίθο μέσα στο περιδέραιο ακριβώς όπως οι Δεσμοφύλακες ετοιμάζουν τις φυλακές τους· και μετά, βασιζόμενος στο ότι ο Θεός της Φελ'κρίβ θα είχε πλήρη άγνοια για τους Δεσμοφύλακες, τον ξεγέλασα ώστε να μπει μέσα από μόνος του. Δε χρειάστηκε να αντιμετωπίσω το πνεύμα του· ούτε και πιστεύω πως θα μπορούσα.»

«Πώς τον ξεγέλασες;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ. «Του είπες ότι θα ενωνόταν, αν έμπαινε στο περιδέραιο;»

«Ναι.»

«Και, πράγματι, ενώθηκε…»

«Όπως φαίνεται, ναι, ενώθηκε. Η διαιρεμένη του ψυχή έγινε και πάλι ένα μέσα στη φυλακή που είχα ετοιμάσει για εκείνον.»

«Και όλ'αυτά φαίνεται πως έγιναν για το τίποτα.» Ήταν ο Γέραρδος που μίλησε, κι οι άλλοι στράφηκαν να τον κοιτάξουν. «Η αναζήτησή μας, εννοώ,» διευκρίνισε εκείνος, με κάποιο θυμό στη φωνή του που δεν έμοιαζαν να τον καταλαβαίνουν αμέσως. «Ήρθαμε στα πέρατα του Κενού, πέθαναν τόσοι άνθρωποι, ταλαιπωρήθηκαν άλλοι τόσοι, κι όλ'αυτά έγιναν για το τίποτα. Για μια αμυδρή ελπίδα ότι αυτό το καταραμένο απομεινάρι απ'τον Ενιαίο Κόσμο θα ήταν κάτι σημαντικό.»

«Πολλά πράγματα γίνονται μόνο για μια αμυδρή ελπίδα, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Σέλιρ'χοκ.

«Μην αρχίζεις τώρα τις φιλοσοφίες, μάγε. Το ξέρεις ότι η αποστολή μας αποδείχτηκε μια κοροϊδία–»

«Δε θα ήταν κοροϊδία, αν ο Θεός παρέμενε φυλακισμένος στο περιδέραιό μου,» μούγκρισε ο Τάμπριελ.

«Ναι;» είπε ο Γεράρδος. «Και τι θα τον έκανες; Θα τον πήγαινες στην αφέντρα σου για σου πει μπράβο; Και μετά; Θα τον μελετούσατε για να γράψετε καμια πραγματεία πάνω στο θέμα;»

«Ζεις σε απλοϊκό κόσμο, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε, ψυχρά, ο Τάμπριελ, σαν ν'άκουγε τα λόγια ενός ανόητου.

«Μπορεί. Αλλά εσύ εξακολουθείς να είσαι αιχμάλωτός μου,

Πρίγκιπα Τάμπριελ. Και, μα τους θεούς, δεν ξέρω πώς αυτό με ξεπληρώνει για τόσους ανθρώπους που έχασα…»

* * *

Ο Μακρινός Ταξιδευτής δεν ήταν μόνος στο Κενό· δεξιά κι αριστερά του, από πάνω κι από κάτω του, διέσχιζαν την πορφυρή απεραντοσύνη και αρκετές βάρκες, γεμάτες με γηγενείς της Νήσου Φελ'κρίβ, οι οποίοι είχαν φύγει πανικόβλητοι απ'τη Χάντρι'ιγκ, όταν το χάος με τους τοπικούς θεούς και τους Πειθαρχικούς του Κενού αρχίνησε.

Και τώρα, ορισμένοι απ'αυτούς έγνεφαν στον Μακρινό Ταξιδευτή. Έκαναν νόημα ότι ήθελαν να μιλήσουν στο πλήρωμά του.

Η Αλκυόνη, που στεκόταν στην κουπαστή, τους είδε και πήγε αμέσως να ειδοποιήσει τον Γεράρδο, ο οποίος ήταν κοντά στον Πρίγκιπα Τάμπριελ, μαζί με την Ιωάννα και τον Σέλιρ'χοκ.

«Τι θέλουν;» ρώτησε ο Γεράρδος.

Η Αλκυόνη ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Ζητούν, πάντως, να μιλήσουν.»

Ο Γεράρδος βάδισε προς την κουπαστή, και τους φώναξε: «Είμαι ο Καπετάνιος ετούτου του σκάφους. Ονομάζομαι Γεράρδος. Τι θέλετε από εμάς;»

Η Αλκυόνη τον πλησίασε, για να σταθεί δίπλα του, αν και με δυσκολία πήρε το βλέμμα της από τον Τάμπριελ, ο οποίος ήταν ο μόνος άνθρωπος εδώ πέρα που γνώριζε τι πραγματικά ήταν οι Ανεμοπομποί της. Επίσης, ίσως να ήταν ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να τους αφαιρέσει από πάνω της. Και ήταν αιχμάλωτος· η Αλκυόνη, επομένως, μπορούσε να τον *αναγκάσει* να την υπακούσει. Μπορούσε να τον αναγκάσει να της αποκαλύψει όλη την αλήθεια γι'αυτά τα καταραμένα μαραφέτια, καθώς και πώς να τα ξεφορτωθεί. Γιατί δεν τα ήθελε πια επάνω της! Ήθελε να τα βγάλει, πάση θυσία. Δεν της άρεσε καθόλου κάποιοι παρανοϊκοί μπάσταρδοι να την παρακολουθούν, ούτε να έχουν τη δυνατότητα να της μπλοκάρουν τις αισθήσεις της των Ανέμων. Ωστόσο, θα έπρεπε πρώτα να μιλήσει με τον Γεράρδο, προτού μιλούσε με τον Τάμπριελ· πίστευε πως έτσι θα ήταν καλύτερα.

«Καπετάνιος Γεράρδος,» φώναξε ένας γαλανόδερμος άντρας από τη βάρκα, προφέροντας σπαστά τη Συμπαντική Γλώσσα. «Παρακαλούμε, ανεβούμε πλοίο σου. Μας πας πιο γρηγορότερα σε ένα νησί.»

Ο Γεράρδος αναστέναξε. *Πώς μπορώ να τους αρνηθώ;* σκέφτηκε. *Εξαιτίας μου –εξαιτίας μας– η πατρίδα τους καταστράφηκε, ασχέτως αν το γνωρίζουν ή όχι. Αν δεν ερχόμασταν εμείς στο νησί τους, όλα τούτα δε θα είχαν συμβεί.*

«Εντάξει,» τους φώναξε, «ανεβείτε.»

«Ευχαριστούμε!»

Η βάρκα άρχισε να πλησιάζει τον Μακρινό Ταξιδευτή, και, όταν ήταν κοντά, οι άνθρωποι επάνω της επιβιβάστηκαν στο μεγαλύτερο σκάφος.

Σύντομα, κι άλλοι ζήτησαν να έρθουν στο πλοίο, και ο Γεράρδος δεν αρνήθηκε σε κανέναν, θεωρώντας ότι, αν μη τι άλλο, τους χρωστούσε ετούτη τη μικρή χάρη. Η οποία, βέβαια, δεν μπορούσε να αναπληρώσει όσα έχασαν, αλλά κάτι ήταν κι αυτό…

Τον Μέγα Κοινωνό Φάμπροον δεν τον είδε πουθενά, και αναρωτήθηκε τι να του είχε συμβεί. Δεν είχε κι εκείνος φύγει απ'τη Χάντρι'ιγκ; Είχε παραμείνει μέσα στον πυραμιδοειδή Ναό του, πιστεύοντας ότι ο Θεός θα τον προστάτευε; Πιστεύοντας ότι ο Θεός θα έβγαινε θριαμβευτής και θα έδιωχνε τους Πειθαρχικούς του Κενού;

Αν ήταν έτσι, ο Γεράρδος δεν μπορούσε να τον κατηγορήσει για την πίστη του. Γνώριζε τι σημαίνει πίστη. *Δυστυχώς, όμως, οι θεοί μας μας απογοητεύουν πολλές φορές, Μέγα Κοινωνέ. Μας απογοητεύουν όταν τους χρειαζόμαστε περισσότερο.*

Εύχομαι να μη συμβεί αυτό και μ'εσένα.

Αλλά πολύ φοβόταν ότι θα συνέβαινε.

* * *

«Καπετάνιε, πρέπει να μιλήσουμε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, όταν έπαψαν να ανεβαίνουν καινούργιοι επιβάτες στον Μακρινό Ταξιδευτή.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος.

«Στη γέφυρα. Μεταξύ μας.»

Ο μάγος, αναμφίβολα, είχε κάτι σοβαρό να του πει. Και δε φαινόταν αυτό μονάχα απ'το γεγονός ότι ήθελε να μιλήσουν μόνοι τους, αλλά κι από την έκφρασή του.

Ο Γεράρδος κατένευσε, και βάδισαν προς τη γέφυρα, οι δυο τους. Η Ιωάννα εξακολουθούσε να βρίσκεται κοντά στον Τάμπριελ με το πιστόλι της στο αριστερό χέρι, προσέχοντάς τον μήπως κάνει καμια ύπουλη κίνηση. Αλλά ο Γεράρδος δεν πίστευε ότι ο Πρίγκιπας θα έκανε τίποτα τέτοιο· του έμοιαζε εξουθενωμένος και ηττημένος· και τα τραύματα στα χέρια του, σίγουρα, δεν του επέτρεπαν να επιχειρήσει και πολλά.

Ο Γεράρδος και ο Σέλιρ'χοκ μπήκαν στη γέφυρα, και ο πρώτος έκλεισε την πόρτα πίσω τους. «Τι είναι, λοιπόν, μάγε;» ρώτησε.

«Κατ'αρχήν,» αποκρίθηκε εκείνος, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο και πηγαίνοντας να καθίσει σε μια καρέκλα, «έχε υπόψη σου ότι δεν είμαστε αληθινά μόνοι· ο Μακρινός Ταξιδευτής μάς παρακολουθεί.» Ο Σέλιρ'χοκ ακούμπησε το ραβδί του στον τοίχο

και σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Ωστόσο, δεν έχουμε κανένα άλλο ασφαλέστερο μέρος για να σου μιλήσω για τούτο το θέμα.»

«Το οποίο είναι;» ρώτησε ο Γεράρδος, εξακολουθώντας να στέκεται.

«Ο Τάμπριελ συνεχίζει να είναι Σάλ'ντραχ του Μακρινού Ταξιδευτή, κι αυτό δε μ'αρέσει. Δε νομίζω ότι είναι συνετό να ταξιδεύουμε μέσα σ'ένα σκάφος το οποίο, ουσιαστικά, διοικείται από έναν πράκτορα της Παντοκράτειρας, ακόμα κι αν αυτός ο πράκτορας είναι αιχμάλωτός μας.»

«Και τι προτείνεις; Ο Τάμπριελ γνωρίζει το αληθινό όνομα του Ταξιδευτή και, γνωρίζοντας το αληθινό του όνομα, μπορεί να τον προστάζει. Πιστεύεις ότι υπάρχει τρόπος να το αλλάξουμε αυτό;»

«Ναι,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Κατά πρώτον, θα ήθελα να μάθω αν γίνεται ο Ταξιδευτής να πει το όνομά του και σ'εσένα–»

Ένα γέλιο αντήχησε από παντού γύρω. Ένα άχρωμο γέλιο, που έμοιαζε να έρχεται απ'το βάθος κάποιου μεταλλικού σωλήνα.

«Σε διασκεδάζουμε;» ρώτησε ο Γεράρδος τον Μακρινό Ταξιδευτή, δίχως να κοιτάζει προς καμία συγκεκριμένη κατεύθυνση, αφού το πνεύμα δεν είχε αποφασίσει να παρουσιάσει πουθενά το πρόσωπό του, ούτε σε τοίχο, ούτε σε οθόνη, ούτε σε φινιστρίνι.

—ΝΑΙ. ΑΛΛΑ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ, ΣΥΝΕΧΙΣΤΕ. ΣΑΣ ΑΚΟΥΩ ΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ.

Ο Σέλιρ'χοκ τον αγνόησε. «Κατά δεύτερον,» είπε στον Γεράρδο, «υπάρχουν μαγγανείες με τις οποίες μπορώ να κάνω τον Τάμπριελ να ξεχάσει το όνομα του πλοίου.»

Ο Ταξιδευτής ξαναγέλασε, αυτή τη φορά δυνατότερα.

«Σκασμός!» γρύλισε ο Γεράρδος. «Αν έχεις κάτι να πεις, πες το· αλλιώς, σταμάτα να μας διακόπτεις.»

—ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΜΠΡΙΕΛ ΝΑ ΞΕΧΑΣΕΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ, ΣΕΛΙΡ'ΧΟΚ· ΜΗΝ ΕΙΣΑΙ ΑΝΟΗΤΟΣ. ΟΥΤΕ, ΦΥΣΙΚΑ, ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ, ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ, ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ.

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

Καμία απάντηση.

«Προφανώς, δεν είναι πρόθυμος να μας εξηγήσει,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «γιατί ακόμα υπηρετεί τον Τάμπριελ, όχι εμάς.»

«Κι αν ο Τάμπριελ τού ζητούσε να μας εξηγήσει;» έθεσε το ερώτημα ο Γεράρδος.

«Ας τον φέρουμε μέσα.»

Ο Γεράρδος βγήκε απ'τη γέφυρα και φώναξε στην Ιωάννα να φέρει μέσα τον κρατούμενό τους.

Ο Τάμπριελ σηκώθηκε από μόνος του, χωρίς να χρειαστεί βοήθεια, και βάδισε πάνω στο κατάστρωμα, πλησιάζοντας. Η Μαύρη Δράκαινα πήγαινε πίσω του με το πιστόλι της κατεβασμένο· όμως, αναμφίβολα, δε θα της ήταν καθόλου δύσκολο να το υψώσει στιγμιαία και να τον πυροβολήσει στο

κεφάλι.

Ο Τάμπριελ μπήκε στη γέφυρα, και η Ιωάννα τον ακολούθησε, κλείνοντας την πόρτα.

«Τάμπριελ'λι,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «θέλω να προστάξεις τον Μακρινό Ταξιδευτή να μη σε θεωρεί πλέον Σάλ'ντραχ του.»

«Κι αν αρνηθώ;»

«Μπορούμε πάντα να σε σκοτώσουμε. Δε θα συνεχίσουμε τούτο το ταξίδι γνωρίζοντας πως το πλοίο μας υπακούει εσένα.»

«Φοβάστε ότι ίσως να το στρέψω εναντίον σας;»

«Γιατί όχι; Αν κρίνεις ότι η στιγμή είναι κατάλληλη, θα το κάνεις.»

Ο Τάμπριελ δε μίλησε· ατένιζε, όμως, ασάλευτα τον μαυρόδερμο μάγο, προκαλώντας τον να συνεχίσει.

Ο Γεράρδος δεν μπόρεσε παρά, προς στιγμή, να θαυμάσει αυτό το κάθαρμα που υπηρετούσε τόσο πιστά την Παντοκράτειρα, γιατί, παρότι ήταν αιχμάλωτος και βρισκόταν στο έλεός τους, δεν έμοιαζε να φοβάται· ή, τουλάχιστον, δεν έδειχνε το φόβο του, ούτε ο φόβος υποδείκνυε τις ενέργειές του, πράγμα το οποίο ήταν αξιοσημείωτο.

«Τι λες, λοιπόν, Τάμπριελ'λι: θα προστάξεις το πλοίο να μη σε θεωρεί πλέον Σάλ'ντραχ του, ή θα αναγκαστούμε να σε σκοτώσουμε;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ, τραβώντας ένα πιστόλι απ'τη ζώνη του και στρέφοντας την κάννη προς τον ερυθρόδερμο Πρίγκιπα.

—ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣ ΝΑ ΜΙΛΑΣ ΑΝΟΗΤΑ, ΜΑΓΕ, είπε ο *Ταξιδευτής*. Ο ΤΑΜΠΡΙΕΛ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕ ΠΡΟΣΤΑΞΕΙ ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΝ ΘΕΩΡΩ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ, ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ.

Τα μάτια του Σέλιρ'χοκ στένεψαν, όχι όμως από θυμό, παρατήρησε ο Γεράρδος, αλλά από ενδιαφέρον. *Ο μάγος προσπαθεί να εκμαιεύσει πληροφορίες. Έξυπνο.*

«Τι θα πει, είναι ο Σάλ'ντραχ σου;» απαίτησε ο Σέλιρ'χοκ, κατεβάζοντας το πιστόλι του. «Το λες σαν να είναι κάποιου είδους συγγενής σου, όχι απλά ο Καπετάνιος σου.»

Ο *Ταξιδευτής* δεν αποκρίθηκε.

Ο Σέλιρ'χοκ ρώτησε τον Τάμπριελ: «Ποιο είναι το αληθινό όνομα του πλοίου;»

«Δεν μπορώ να σου πω.»

«Πιστεύεις ότι βρίσκεσαι σε θέση να μας *αρνείσαι* πράγματα, Πρίγκιπά μου;»

«Δε με κατάλαβες, Σέλιρ'χοκ: Είπα, δεν *μπορώ* να σου πω, όχι δεν *θέλω*.»

«Δεν μπορείς, δηλαδή, να προφέρεις το όνομά του;»

«Το όνομά του βρίσκεται εδώ μέσα,» είπε ο Τάμπριελ, κι άγγιξε το κεφάλι του με δυο δάχτυλα του αριστερού του χεριού. «Δεν είναι κάτι που λέγεται· μοιάζει με σύμβολα χαραγμένα στο μυαλό

μου.»

«Συνεπώς, μας λες ότι θα πρέπει να σε σκοτώσουμε…»

«Δε φαίνεσαι, όμως, και πολύ πρόθυμος να το κάνεις αυτό.»

«Θα δυσαρεστήσει τον Ανδρόνικο,» είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Ωστόσο, αν δεν υπάρχει άλλη επιλογή, θα πρέπει να γίνει.»

Ο Τάμπριελ έμεινε πάλι σιωπηλός, αλλά το βλέμμα του εξακολουθούσε να μη δείχνει φόβο. Μάλλον, το είχε αποφασίσει ότι, αργά ή γρήγορα, θα τον σκότωναν, συμπέρανε ο Γεράρδος.

«Πώς έγινες Σάλ'ντραχ του πλοίου, Τάμπριελ'λι;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ. «Ο Ταξιδευτής είχε προτείνει και στον Καπετάνιο, από εδώ, αυτή τη θέση.»

«Μου έκανε την ίδια πρόταση, προφανώς.»

«Και; Ποια ήταν η μετέπειτα διαδικασία;»

Ο Τάμπριελ συνοφρυώθηκε· οι αυλακώσεις στο μέτωπό του μεγάλωσαν. Έμοιαζε προβληματισμένος. «Δεν είναι εύκολο να….» είπε, χαμηλόφωνα, σαν να έψαχνε τα κατάλληλα λόγια. «Ήταν μια πνευματική εμπειρία. Το… *φως* του Ταξιδευτή μπήκε στο κεφάλι μου. Το φως που…» κοίταξε τριγύρω, «που εκπεμπόταν κι απ'τα τοιχώματά του, όταν ήταν στην Άκρη.»

«Δεν εκπέμπεται, όμως, κανένα φως πλέον,» παρατήρησε ο Γεράρδος. Γιατί;

«Εγώ του το ζήτησα, για να μην τρομάζει το πλήρωμά μου.»

«Μάλιστα,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. «Κι αυτό ήταν; Έτσι έγινες Σάλ'ντραχ;»

«Ναι. Το φως του Ταξιδευτή ήταν σαν να χάραξε τα σύμβολα του αληθινού του ονόματος μες στο μυαλό μου.»

«Κι αυτό δεν μπορεί να ξεγίνει;»

«Θες να ρωτήσω το σκάφος;»

«Ρώτησέ το.»

«Τον άκουσες, Μακρινέ Ταξιδευτή,» είπε ο Τάμπριελ. «Απάντησέ μας: Μπορώ να πάψω να είμαι Σάλ'ντραχ σου;»

—ΜΠΟΡΕΙΣ.

«Μπορεί;» έκανε ο Σέλιρ'χοκ, έκπληκτος. «Πώς;»

«Απάντησέ του,» πρόσταξε ο Τάμπριελ.

—ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΡΟΠΟ.

«Τι εννοείς;» Τώρα, η ερώτηση ήρθε κατευθείαν από τον Πρίγκιπα.

—ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΣΟΥ ΕΔΩΣΑ ΤΗ ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΜΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΜΠΟΡΩ ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΝ ΠΑΡΩ ΠΙΣΩ. ΕΧΕ ΥΠΟΨΗ ΣΟΥ, ΟΜΩΣ, ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ.

«Επικινδυνότερο απ'το να μου μάθεις το όνομά σου;»

—ΑΣΦΑΛΩΣ. ΤΟΤΕ, ΦΥΤΕΨΑ ΚΑΤΙ ΜΕΣΑ ΣΟΥ· ΤΩΡΑ, ΘΑ ΤΟ ΞΕΡΙΖΩΣΩ. ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΡΙΖΩΜΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΙΟ ΕΠΩΔΥΝΟ. ΓΝΩΡΙΖΩ… ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΠΩΣ ΤΟ ΓΝΩΡΙΖΩ, ΄Η ΑΠΟ ΠΟΥ… ΑΛΛΑ ΓΝΩΡΙΖΩ ΟΤΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΧΟΥΝ ΠΕΘΑΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ.

«Ο συγκεκριμένος άνθρωπος θα πεθάνει, έτσι κι αλλιώς, αν συνεχίσει να είναι Σάλ’ντραχ σου,» είπε ο Σέλιρ’χοκ στο πλοίο. «Επομένως, θα έλεγα ότι αξίζει να πάρει το ρίσκο.»

.25.

Ο Τάμπριελ δέχτηκε να υποβληθεί στη διαδικασία αναίρεσης του τίτλου του Σάλ'ντραχ, αλλά ζήτησε πρώτα να του επιτρέψουν να ξεκουραστεί. Ο Γεράρδος δεν έφερε αντίρρηση, ούτε ο Σέλιρ'χοκ. Η Ιωάννα, όμως, τον υποψιαζόταν, πίστευε ότι ίσως ο Πρίγκιπας να σχεδίαζε κάτι.

«Θα σε φρουρούμε,» του είπε.

«Όπως επιθυμείτε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Ιωάννα άνοιξε την πόρτα και οι δυο τους βγήκαν από τη γέφυρα, μπαίνοντας στους διαδρόμους του Μακρινού Ταξιδευτή. Προχώρησαν, μέχρι που έφτασαν σε μια σκάλα, και η Μαύρη Δράκαινα έκανε νόημα στον Τάμπριελ να κατεβεί πρώτος. Εκείνος υπάκουσε, κατεβαίνοντας χωρίς να χρησιμοποιεί καθόλου το χτυπημένο του χέρι· χρησιμοποιούσε μόνο το άλλο, που η παλάμη του ήταν μεν λίγο καμένη, αλλά όχι τόσο ώστε να μην του επιτρέπει να κρατιέται από τη χειρολαβή. Το κατέβασμά του ήταν αργό, όμως δεν έμοιαζε αυτό να τον προβληματίζει. Η Ιωάννα τον ακολούθησε, με τον τραυματισμένο της ώμο να της ρίχνει σουβλιές, καθώς εκείνη δε δίστασε να χρησιμοποιήσει και τα δύο της χέρια.

Ύστερα, οδήγησε τον Πρίγκιπα σε μια άδεια καμπίνα του πλοίου, παρατηρώντας τον καθώς εκείνος έμπαινε και καθόταν στο κρεβάτι. «Θα είμαι απέξω,» του είπε.

Ο Τάμπριελ δεν αποκρίθηκε. Ξάπλωσε, ανάσκελα, ακουμπώντας το τραυματισμένο του χέρι στο στήθος του.

Η Ιωάννα έφυγε, κλείνοντας την πόρτα.

Σε λίγο, η φωνή του πνεύματος του Μακρινού Ταξιδευτή αντήχησε μες στη μικρή καμπίνα: —ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ...

«Τι είναι;» ρώτησε ο Τάμπριελ.

—ΕΙΣΑΙ ΒΕΒΑΙΟΣ ΟΤΙ ΘΕΣ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΑΥΤΟ;

«Το θεωρείς επικίνδυνο.» Δεν ήταν ερώτηση.

—ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ.

«Δε νομίζω πως θα μ'αφήσουν να ζήσω, αν εξακολουθήσω να έχω τη δύναμη να σε προστάζω. Επομένως, δεν υπάρχουν και πολλές επιλογές για μένα. Όπως είπε κι ο Σέλιρ'χοκ, θα πρέπει να πάρω το ρίσκο.

»Με εντυπωσιάζει, όμως, που ενδιαφέρεσαι, Μακρινέ Ταξιδευτή.»

—ΕΙΣΑΙ Ο ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ...

«Προς το παρόν.»

—ΝΑΙ.

Ο Τάμπριελ έκλεισε τα μάτια. «Τι θα χρειαστεί να αντιμετωπίσω;»

—ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΟΜΟΙΟ ΜΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΣ ΟΤΑΝ ΣΟΥ ΔΙΔΑΞΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ, ΑΛΛΑ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟ.

Αντίστροφο… Το αληθινό όνομα του πνεύματος θα έπρεπε να σβηστεί απ’το νου του. Εκείνο που είχε χαραχτεί θα έπρεπε να ξεχαραχτεί. Κι ο Τάμπριελ αντιλαμβανόταν τι μπορεί να σήμαινε τούτο. Αλλά, σκέφτηκε, *για να μάθω ακριβώς, θα χρειαστεί να περιμένω μέχρι να υποβληθώ στη δοκιμασία. Και καλύτερα να είμαι ξεκούραστος, τότε.*

Προσπάθησε να κοιμηθεί, και ο ύπνος δεν άργησε να τον πάρει και να τον οδηγήσει πίσω, στα άγρια δάση και βουνά της Φενηνάρκια, στα σκιερά της λαγκάδια και στους απότομούς της κρημνούς, στις κρυστάλλινές της λίμνες και στους δυνατούς της καταρράκτες… και μετά, βρισκόταν μακριά από την πατρίδα του, στο Παντοτινό Ανάκτορο, περιτριγυρισμένος από ανθρώπους κάθε διάστασης του σύμπαντος, δολοπλόκους που ο καθένας είχε τους δικούς του σκοπούς· κι ανάμεσα σ’όλους βάδιζε η Παντοκράτειρα, ντυμένη πότε μ’ένα μεταξένιο, αργυροκέντητο φόρεμα, πότε μ’ένα μαύρο, αραχνοΰφαντο πέπλο, πότε με μια μελανή στολή όπως αυτή που φορούσαν οι Μαύρες Δράκαινες, πότε με μια φαρδιά πουκαμίσα και εφαρμοστό παντελόνι· ενώ τα μαλλιά της ήταν πότε φτιαγμένα έτσι, πότε φτιαγμένα αλλιώς, και τα μάτια της πότε είχαν το ένα χρώμα πότε το άλλο· όπως επίσης και το δέρμα της. Η όψη της άλλαζε διαρκώς, δεν ήταν ποτέ ίδια…

* * *

Η Ιωάννα είχε ακούσει τον Μακρινό Ταξιδευτή να μιλά στον Τάμπριελ· η φωνή του πνεύματος δεν ήταν τόσο σιγανή, ώστε να μην έρχεται στ’αφτιά της, καθώς εκείνη στεκόταν έξω απ’την πόρτα της καμπίνας. Στην αρχή, νόμιζε πως το πλοίο θα σχεδίαζε κάποια ύπουλη κίνηση μαζί με τον Πρίγκιπα, έτσι, σφίγγοντας το πιστόλι στο χέρι της, ήταν έτοιμη να επέμβει. Μετά, όμως, κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο να γίνει κάτι τέτοιο· και, στη συνέχεια, οι φωνές έπαψαν τελείως: ο Τάμπριελ πρέπει να κοιμήθηκε.

Η Ιωάννα ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο, και μόρφασε, καθώς ένα λόγχισμα ήρθε απ’τον τραυματισμένο της ώμο, τον οποίο αισθανόταν να πάλλεται κάτω απ’τη στολή της και τους επιδέσμους που είχε η ίδια βάλει γύρω του.

Βήματα ακούστηκαν από το διάδρομο, και η εκπαίδευση της την έκανε, αμέσως, να ξεχάσει τον πόνο και να στρέψει το βλέμμα της προς τη μεριά του θορύβου, αν και νόμιζε πως ήξερε ποιος ερχόταν· γιατί δεν μπορούσε ν’ακούσει μόνο δύο πόδια επάνω στο πάτωμα του πλοίου, αλλά και κάτι ακόμα: το πέρας ενός ραβδιού.

Ο Σέλιρ’χοκ παρουσιάστηκε, και την πλησίασε. «Φαίνεται να χρειάζεσαι ξεκούραση,» της είπε.

«Τα φαινόμενα απατούν, μάγε.»

«Όχι σ’αυτή την περίπτωση.»

«Ίσως,» παραδέχτηκε η Ιωάννα. «Αλλά ποιος θα τον φυλάει;»

«Θα βάλουμε τον Σέλκιο.»

Η Ιωάννα ρουθούνισε. «Ο Σέλκιος δεν μπορεί ν’αντιμετωπίσει κάποιον σαν τον Τάμπριελ.»

«Κι ο Τάμπριελ δεν μπορεί να κάνει τίποτα, στην κατάσταση που βρίσκεται. Είναι τραυματισμένος. Όπως κι εσύ. Αλλά εκείνος είναι αρκετά έξυπνος για να ξεκουράζεται, αντί να στέκεται μπροστά στην πόρτα κάποιου.»

Η Ιωάννα αναστέναξε. «Δεν πρόκειται να το βάλεις κάτω, ε, μάγε;»

«Όχι,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, πολύ σοβαρά.

Η Ιωάννα θηκάρωσε το πιστόλι στη ζώνη της. Έβγαλε ένα τσιγάρο από μια τσέπη της στολής της και το άναψε. «Εντάξει,» αποκρίθηκε, φυσώντας καπνό. «Θα ξεκουραστώ. Αλλά όχι προτού φέρεις εδώ *δύο* από τους ανθρώπους του Γεράρδου.»

Ο Σέλιρ’χοκ ένευσε. «Σύμφωνοι.»

* * *

Ο Γεράρδος ξάπλωσε μέσα στην καμπίνα του Καπετάνιου, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω απ’το κεφάλι και κοιτάζοντας το ταβάνι. Τα ρούχα του ήταν ριγμένα σ’έναν σωρό, πλάι στο κρεβάτι· φορούσε μόνο το παντελόνι του. Δεν είχε φάει τίποτα, προτού έρθει εδώ να ξεκουραστεί, παρότι το μεσημέρι είχε προ πολλού περάσει. Δεν είχε όρεξη για φαγητό, ύστερα από όσα είχαν γίνει. Από τότε που συνέβη η ανταρσία στην Ανεμομάχη, ο ένας θάνατος διαδεχόταν τον άλλο, η μια καταστροφή την επόμενη, χωρίς να φαίνεται να υπάρχει τελειωμός. Και εκείνος ήξερε πως σε μια τέτοια έκρυθμη κατάσταση όφειλε να παραμείνει συγκροτημένος, να μην τα χάσει, να κρατά τον εαυτό του και τις αντιδράσεις του υπό έλεγχο, να παραμερίζει την κούρασή του. Τώρα, όμως, τώρα που τα δύσκολα έμοιαζαν να έχουν περάσει, το βάρος όλων των προηγούμενων ημερών έπεφτε να τον πλακώσει, και η παραμερισμένη κούραση επέστρεφε, πολλαπλασιασμένη.

Ο Γεράρδος φοβόταν ότι δεν έπρεπε να εφησυχάσει ακόμα, δεν έπρεπε να χαλαρώσει· αλλά δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Είχε φτάσει σ’εκείνο το οριακό σημείο που οι δυνάμεις σου δε σε κρατάνε άλλο, γιατί δεν υπάρχει φανερός αγώνας μπροστά σου, κι έτσι πέφτεις στην ψευδαίσθηση της ασφάλειας, του τέλους του πολέμου, και θέλεις να την πιστέψεις· βαθιά μέσα σου, θέλεις να την πιστέψεις.

Τα μάτια του είχαν κλείσει και ο ύπνος τον είχε μισοπάρει, όταν η πόρτα χτύπησε, και άνοιξε.

Ο Γεράρδος είδε την Αλκυόνη να μπαίνει. «Κοιμόσουν;» τον ρώτησε.

«Έχει σημασία;» μούγκρισε εκείνος, τρίβοντας το πρόσωπό του με το ένα χέρι.

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι, από τη στιγμή που χτύπησες και μπήκες, χωρίς κανένας να σου απαντήσει, έχει σημασία αν κοιμόμουν;» Ο Γεράρδος ανακάθισε πάνω στο κρεβάτι.

«Εντάξει!» αποκρίθηκε η Αλκυόνη, πειραγμένη. «Θάρθω αργότερα.» Και στράφηκε στην πόρτα.

«Όχι.»

Η Αλκυόνη τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της. «Τι όχι; Τώρα δεν είπες ότι κοιμόσουν;»

«Δεν είπα ότι κοιμόμουν–»

«Τέλος πάντων, είπες ότι σε ενόχλησα!»

«Ούτε αυτό είπα–»

«Το υπονόησες!»

Ο Γεράρδος αναποδογύρισε τα μάτια κι αναστέναξε. «Τέλος πάντων. Αφού ήρθες που ήρθες και μ'ενόχλησες–»

«Να, βλέπεις; Το λες τώρα!»

«–μείνε να μου πεις και τι θέλεις.»

«Θα το σκεφτώ.»

«Σκέψου γρήγορα· μπορεί να με πάρει ο ύπνος.» Ο Γεράρδος ξάπλωσε πάλι.

Η Αλκυόνη πήγε και κάθισε σε μια καρέκλα, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο κι ακουμπώντας τα χέρια της στους βραχίονες του καθίσματος. «Πρέπει να μιλήσω στον Τάμπριελ.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε. «Στον Τάμπριελ;»

«Ναι. Σχετικά με τους Ανεμοπομπούς μου. Θέλω να μου πει πώς μπορώ να τους αφαιρέσω από πάνω μου.»

«Γιατί να το κάνει αυτό;»

«Γιατί θα με βοηθήσεις. Είναι αιχμάλωτός σου· μη μου πεις ότι δεν έχεις τη δύναμη να του αποσπάσεις μια τέτοια, απλή πληροφορία!» Τα μαύρα της μάτια έμοιαζαν να πετάνε σπίθες.

«Κι αν δεν ξέρει;»

«Αποκλείεται να μην ξέρει!» είπε η Αλκυόνη και πετάχτηκε όρθια. «Ήξερε πώς να κάνει τους Ανεμοπομπούς να μπλοκάρουν τις αισθήσεις μου των Ανέμων! Και ήξερε πώς να τους χρησιμοποιεί για να με παρακολουθεί!»

«Και λοιπόν;»

«Τι 'και λοιπόν';» σφύριξε η Αλκυόνη.

«Υπάρχουν άνθρωποι που ξέρουν πώς να χειρίζονται ένα

σύστημα, αλλά δεν ξέρουν και πώς να το φτιάξουν ή να το απεγκαταστήσουν από εκεί όπου είναι εγκατεστημένο. Εξάλλου, εσύ δε μας έλεγες πως οι Ανεμοπομποί σου είναι αδύνατον να αφαιρεθούν;»

Η Αλκυόνη πήρε μια βαθιά ανάσα και την έβγαλε αργά από μέσα της. «Ναι, έτσι είναι. Έτσι νομίζω, δηλαδή. Συνδέονται με… με το νευρικό μου σύστημα.» Άπλωσε το χέρι της, για να τους αγγίξει. «Δεν μπορεί, όμως, Γεράρδε! Δεν μπορεί, θα υπάρχει κάποιος τρόπος!» Ακουγόταν –και φαινόταν– απεγνωσμένη.

Και ο Γεράρδος την καταλάβαινε. Πρέπει να ήταν εφιαλτικό να γνωρίζεις πως έχεις επάνω σου κάτι με το οποίο κάποιος άλλος μπορεί να σε ελέγχει: να βρίσκει τη θέση σου κάθε δεδομένη στιγμή, και να έχει τη δύναμη να ενεργοποιεί ή να απενεργοποιεί τις αισθήσεις σου, σαν να είσαι μια λάμπα που την ανάβει ή τη σβήνει.

«Εντάξει,» της είπε, μαλακά, «θα τον ανακρίνουμε. Προέχει, όμως, κάτι άλλο…»

«Τι άλλο;» Η Αλκυόνη κάθισε στην άκρη του κρεβατιού, δίπλα του.

«Ο Τάμπριελ πρέπει να περάσει από μια διαδικασία αναίρεσης της ιδιότητάς του ως Σάλ'ντραχ του Μακρινού Ταξιδευτή.»

Η Αλκυόνη συνοφρυώθηκε, μην καταλαβαίνοντας.

Ο Γεράρδος τής εξήγησε όσο καλύτερα μπορούσε, γιατί κι εκείνος η αλήθεια ήταν πως δεν καταλάβαινε πλήρως όλη τούτη την ιστορία με τον Σάλ'ντραχ του πνεύματος που βρισκόταν μέσα στο σκάφος.

«Κι αν πεθάνει;» ρώτησε η Αλκυόνη.

«Αν πεθάνει, τότε, προφανώς, δε θα μπορέσουμε να τον ανακρίνουμε–»

«Να τον ανακρίνουμε, λοιπόν, προτού μπει στη διαδικασία της αναίρεσης! Δεν μπορώ να το ρισκάρω, Γεράρδε!»

«Μη φοβάσαι, δε νομίζω να πεθάνει,» αποκρίθηκε ήρεμα ο Γεράρδος. «Μοιάζει σκληρό καρύδι ο Πρίγκιπας Τάμπριελ.»

«Γιατί να μην τον ανακρίνουμε πρώτα; Τι πρόβλημα υπάρχει;»

«Αυτή τη στιγμή, αποκλείεται,» είπε ο Γεράρδος.

«Εντάξει, δε λέω αυτή τη στιγμή· αλλά προτού γίνει ό,τι είναι να γίνει με τον Μακρινό Ταξιδευτή!»

«Θα το συζητήσω με τον Σέλιρ'χοκ.»

«Τον Σέλιρ'χοκ; Γιατί; Εσύ είσαι ο Καπετάνιος του σκάφους!»

«Είπα: *θα* το συζητήσω *με* τον Σέλιρ'χοκ. Εξάλλου, ο μάγος ίσως να έχει κάτι έξυπνο να προτείνει.»

Της Αλκυόνης δε φαινόταν να της αρέσει και τόσο αυτό, όμως είπε: «Εντάξει,» και σηκώθηκε απ'την άκρη του κρεβατιού. «Αλλά μη με ξεχάσεις.»

«Πίστεψέ με, δεν ξεχνιέσαι εύκολα.»

* * *

Νύχτωνε, όταν ο Γεράρδος χτύπησε την πόρτα της καμπίνας του Σέλιρ'χοκ. Ο μάγος τού είπε να περάσει, κι εκείνος μπήκε, για να τον βρει καθισμένο οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι. Ήταν ντυμένος με τον μακρύ, μαύρο του χιτώνα, και είχε το σαγόνι του ακουμπισμένα στις ενωμένες του γροθιές. Στο δωμάτιο υπήρχε μόνο το πορφυρό φως του Κενού, που ερχόταν απ'το φινιστρίνι, και ο Σέλιρ'χοκ, μαυρόδερμος καθώς ήταν, έμοιαζε με σκιά, όχι με ζωντανό άνθρωπο.

«Ενοχλώ;» ρώτησε ο Γεράρδος.

Τα μάτια του Σέλιρ'χοκ στράφηκαν στο μέρος του. «Όχι, Καπετάνιε. Σκεφτόμουν κάποια πράγματα, αλλά δεν ήταν τίποτα που δεν μπορεί να περιμένει. Για την ακρίβεια, σε λίγο θα ερχόμουν να βρω εγώ εσένα.»

«Για να ξεκινήσουμε τη διαδικασία με τον Τάμπριελ;»

«Ναι.»

«Εγώ θέλω να σου μιλήσω για κάτι άλλο, πρώτα.»

«Παρακαλώ, κάθισε.»

Ο Γεράρδος πήρε θέση σε μια καρέκλα, και του είπε για το πρόβλημα της Αλκυόνης.

Ο Σέλιρ'χοκ τον άκουσε σιωπηλά και, μετά, αποκρίθηκε: «Δε νομίζω ο Τάμπριελ να δεχτεί να αποκαλύψει τίποτα, μέχρι που να υποβληθεί στη διαδικασία αναίρεσης της ιδιότητάς του ως Σάλ'ντραχ του πλοίου.»

«Γιατί;»

«Θα ήταν ανούσιο γι'αυτόν. Δεν μπορεί να κερδίσει κάτι, αποκαλύπτοντάς μας τις πληροφορίες που θέλει η Αλκυόνη.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε.

«Καπετάνιε,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, διακρίνοντας την απορία στην έκφρασή του, «πώς να παζαρέψει, όταν δεν είναι καν σίγουρος αν θα παραμείνει ζωντανός;»

«Σωστά,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος, καταλαβαίνοντας το σκεπτικό του μάγου.

«Εάν ζήσει ύστερα από τη δοκιμασία του Μακρινού Ταξιδευτή,» συνέχισε ο Σέλιρ'χοκ, «τότε θα μπορούμε και πάλι να τον ανακρίνουμε.»

Ο Γεράρδος έμεινε σιωπηλός για μερικές στιγμές· έπειτα, ρώτησε: «Πραγματικά, πιστεύεις ότι υπάρχουν σοβαρές πιθανότητες να πεθάνει;»

«Δεν μπορώ να ξέρω. Το πνεύμα του πλοίου είπε ότι θα είναι επικίνδυνο. Πέραν τούτου, δεν έχω καμια άλλη πληροφορία επί του θέματος.»

«Να πάμε, λοιπόν, να τον πάρουμε απ’την καμπίνα του;»

«Θα έλεγα πως είναι ώρα.»

* * *

Η Ιωάννα άκουσε να χτυπάνε την πόρτα της, και ξύπνησε. Τα πάντα ήταν σκοτεινά στο δωμάτιο, καθώς φωτιζόταν μόνο από τη νυχτερινή ακτινοβολία του Κενού. Μορφάζοντας, η Μαύρη Δράκαινα ανασηκώθηκε και ρώτησε: «Ποιος είναι;» Αισθανόταν τον ώμο της να έχει, ξαφνικά, πάρει φωτιά.

«Ο Γεράρδος και ο Σέλιρ’χοκ.» Η φωνή ήταν του Γεράρδου. «Πηγαίνουμε για τον Πρίγκιπα· θα έρθεις;»

«Ναι.»

Η Ιωάννα παραμέρισε τα σκεπάσματα, σηκώθηκε απ’το κρεβάτι, και φόρεσε τη στολή της. Έδεσε τα ξανθά της μαλλιά κοτσίδα πίσω απ’το κεφάλι της και πέρασε στη ζώνη της δύο πιστόλια. Άνοιξε την πόρτα και είδε τους δύο άντρες να την περιμένουν στον διάδρομο.

«Πώς είσαι;» τη ρώτησε ο Σέλιρ’χοκ.

«Καλά,» του αποκρίθηκε, αν και η αλήθεια ήταν ότι αισθανόταν σκατά. Ο ώμος της δεν ήταν το μόνο πράγμα που την πονούσε· είχε κι έναν φοβερό πονοκέφαλο, ύστερα από τους Ανέμους που την είχαν χτυπήσει στο λιμάνι της Χάντρι’ιγκ.

Οι τρεις τους διέσχισαν τον διάδρομο και πήγαν στην καμπίνα όπου κρατείτο ο Τάμπριελ. Εκατέρωθεν της πόρτας στέκονταν ο Σέλκιος και ο Καθάριος· ο δεύτερος είχε μια έκφραση που φανέρωνε ότι ήταν έτοιμος να τον πάρει ο ύπνος.

Και βάλαμε αυτούς τους τύπους να φυλάνε έναν απ’τους πιο επικίνδυνους πράκτορες της Παντοκράτειρας… σκέφτηκε η Ιωάννα. *Τυχεροί θα είμαστε αν βρούμε τον Τάμπριελ μέσα.* Πλησιάζοντας την πόρτα, την άνοιξε.

Και ο Πρίγκιπας ήταν μέσα, ξαπλωμένος.

Ακούγοντας την πόρτα ν’ανοίγει, ξύπνησε και ανασηκώθηκε, κρατώντας το τραυματισμένο του χέρι. «Τι είναι;» ρώτησε με βραχνή φωνή.

«Ήρθε η ώρα, Τάμπριελ’λι,» είπε ο Σέλιρ’χοκ.

Ο Τάμπριελ σηκώθηκε, χωρίς να φέρει αντίρρηση. «Είμαι έτοιμος,» δήλωσε. Και ρώτησε το πλοίο: «Μακρινέ Ταξιδευτή, πού πρέπει να πάω;»

—Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΕΙ ΟΠΟΥΔΗΠΟΤΕ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΥ ΣΚΑΦΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΘΕΩΡΩ ΠΩΣ ΘΑ ΗΤΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΤΗ ΓΕΦΥΡΑ.

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε ο Σέλιρ’χοκ, καχύποπτα.

—ΕΚΕΙ, ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΩ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΕΡΑ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΜΟΥ ΔΥΝΑΜΗ.

«Ας πάμε στη γέφυρα, λοιπόν,» είπε ο Γεράρδος, ανασηκώνοντας

τους ώμους.

—ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΧΩΡΟ ΜΕ ΤΟΝ ΤΑΜΠΡΙΕΛ. ΜΠΟΡΕΙΤΕ, ΩΣΤΟΣΟ, ΝΑ ΤΟΝ ΣΥΝΟΔΕΥΣΕΤΕ ΜΕΧΡΙ ΕΚΕΙ.

Η Ιωάννα τράβηξε ένα πιστόλι της και έκανε νόημα στον κρατούμενο να βγει από την καμπίνα. Εκείνος υπάκουσε.

«Μακρινέ Ταξιδευτή,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «ελπίζω αυτό να μην είναι κάποιο κόλπο· γιατί, αν είναι, μην αμφιβάλλεις ότι ο Σάλ'ντραχ σου θα πεθάνει.»

—Ο ΤΑΜΠΡΙΕΛ ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΛΕΟΝ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΓΙΑ ΜΕΝΑ, ΟΤΑΝ Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ ΕΧΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΕΙ. ΩΣΤΟΣΟ, ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΕΣΑΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ, ΤΟΤΕ.

«Κι αν κανένας δε δεχτεί;» ρώτησε ο Γεράρδος.

—ΑΝ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΔΕΧΤΕΙ, ΓΕΡΑΡΔΕ, ΘΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΕ ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ. ΕΚΤΟΣ ΑΝ ΠΑΡΕΤΕ ΤΙΣ ΒΑΡΚΕΣ ΚΑΙ ΦΥΓΕΤΕ…

Παλιός, καλός εκβιασμός… σκέφτηκε η Ιωάννα.

* * *

Διασχίζοντας τους διαδρόμους του σκάφους, έφτασαν στην πόρτα που οδηγούσε στη γέφυρα. Ο Γεράρδος την άνοιξε και ο Τάμπριελ μπήκε, αφήνοντας τον Καπετάνιο να κλείσει πίσω του. Ύστερα, βάδισε ώς το κέντρο του δωματίου, κρατώντας το τραυματισμένο του χέρι. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε, Μακρινέ Ταξιδευτή,» είπε.

—ΤΟ ΞΕΡΩ. Το γωνιώδες, ψυχρό πρόσωπο του πνεύματος παρουσιάστηκε σε μια από τις οθόνες της γέφυρας. Τα μάτια του άστραφταν, γεμάτα από το απόκοσμο φως τους, που έμοιαζε με το φως ενεργειακών λαμπών…

…και το βλέμμα του Τάμπριελ χάθηκε μέσα σ'αυτά τα μάτια· βυθίστηκε στο εσωτερικό τους: βυθίστηκε σε μια λαμπερή λίμνη, που στο πέρας της υπήρχε μια μαύρη τρύπα… Ο Τάμπριελ πέρασε την τρύπα και, έχοντας χάσει κάθε αίσθηση του σώματός του, βρέθηκε στο μαύρο κενό όπου είχε βρεθεί και την προηγούμενη φορά. Τώρα, όμως, το κενό δεν ήταν τελείως άδειο· υπήρχαν χαράγματα, τα οποία γυάλιζαν με το ίδιο φως που γέμιζε και τη λίμνη. Τα χαράγματα έγραφαν το όνομα του πνεύματος του πλοίου. Το έγραφαν πεντακάθαρα, αλλά ποτέ κανένα ανθρώπινο στόμα δε θα μπορούσε να το προφέρει.

Αναπάντεχα, ο Τάμπριελ είδε τα χαράγματα να κυματίζουν και να τρεμοπαίζουν, κι αισθάνθηκε έναν πόνο στο βάθος της ύπαρξής του. Οι κυματισμοί και το τρεμόπαιγμα δυνάμωσαν, και ο πόνος δυνάμωσε επίσης. Ο Τάμπριελ άκουσε ένα ουρλιαχτό από το σκοτάδι… το σκοτάδι, που έμοιαζε να κολλά πάνω στα χαράγματα, να μην τ'αφήνει να αποκοπούν από αυτό. Η δύναμη, όμως, η οποία προσπαθούσε να τα ξεριζώσει γινόταν ολοένα και πιο έντονη. Και το ουρλιαχτό του σκοταδιού είχε γεμίσει τη

συνείδηση του Τάμπριελ. Ήθελε να το κάνει να σταματήσει, μα δεν μπορούσε. Βρισκόταν στη μέση μιας διαδικασίας που, έχοντας αρχίσει, ήταν αδύνατον να ακυρωθεί.

Το όνομά του το ξέχασε· κι από κει και ύστερα τα πάντα φάνηκαν να μπερδεύονται και να κινούνται με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Είδε τα χαράγματα να περιστρέφονται ασταμάτητα ή μήπως ήταν εκείνος που περιστρεφόταν; δεν είχε σημασία είχε πέσει μέσα σε μια δίνη έναν κυκλώνα που ίσως ο ίδιος να ήταν ο κυκλώνας ή το μυαλό του η συνείδησή του η ψυχή του και δεν υπήρχε από πουθενά να κρατηθεί κανένα σταθερό σημείο μονάχα σκοτάδι ένα ατελείωτο μαύρο κενό το οποίο τρανταζόταν από πόνους που το οδηγούσαν στα όρια της παραφροσύνης το έκαναν να τραβιέται τόσο βίαια που κινδύνευε να σκιστεί σαν ύφασμα και να γίνει χίλια κομμάτια όπως ίσως να είχε αρχικά διαιρεθεί το σύμπαν και τελικά μια σχισμάδα άνοιξε επάνω στο μαύρο κενό το υφαντό σχίστηκε κάπου το σχίσιμο δεν ήταν μεγάλο μια γραμμή μόνο από την οποία ένα άλλο διαφορετικό χρώμα (τι όνομα να είχε;) εισέβαλλε αλλά μετά το άνοιγμα μεγάλωσε και μια πλημμύρα από εικόνες ήρθαν καταπάνω στη συνείδηση εκείνου που δε θυμόταν πώς τον έλεγαν εικόνες ασύνδετες μεταξύ τους και μερικές που συμπλήρωναν η μία την άλλη βγάζοντας κάποιο νόημα που τώρα δεν μπορούσε να καταλάβει αλλά ήξερε ότι ίσως να καταλάβαινε μετά και το σκοτάδι συνέχιζε να ουρλιάζει και να ουρλιάζει αλλά τώρα τα ουρλιαχτά του ήταν πιο αδύναμα από πριν (ή ήταν η δική του ιδέα μόνο;) σαν κλαψουρίσματα κάποιου λαβωμένου ζώου ή παιδιού τα χαράγματα ίσα που διακρίνονταν πλέον μέσα από την πλημμυρίδα των εικόνων τα χαράγματα χάνονταν έφευγαν μακριά αφήνοντας πίσω τους ξεφτίσματα στο υφαντό του μαύρου κενού…

…και ύστερα, εκείνος αισθάνθηκε τον θυελλώδη άνεμο να τον αφήνει, να τον πετά παραδίπλα, όπως ένα παιχνίδι που το είχε βαρεθεί. Η συνείδησή του βούλιαξε σε μια ξαφνική –σε μια τρομαχτική– γαλήνη.

Και έπαψε να αντιλαμβάνεται.

.26.

Ο Τάμπριελ ήταν πεσμένος στο πάτωμα της γέφυρας, ακίνητος, με τα μάτια κλειστά. Το αριστερό του χέρι άγγιζε το κεφάλι του, το δεξί ήταν απλωμένο πλάι του.

Ο Γεράρδος, που είχε μόλις ανοίξει την πόρτα, μουρμούρισε: «Νεκρός;»

Η Ιωάννα γονάτισε δίπλα στον Τάμπριελ και έπιασε το σφυγμό του. «Ζει, απλά έχει χάσει τις αισθήσεις του.»

«Μακρινέ Ταξιδευτή;» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

—ΝΑΙ.

«Τελείωσε;»

—ΤΕΛΕΙΩΣΕ· ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΠΡΕΠΕΙ ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΕΣΑΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙ Ο ΝΕΟΣ ΜΟΥ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Αργότερα,» είπε ο Γεράρδος· και, στρεφόμενος στην ανοιχτή πόρτα, πρόσταξε τον Σέλκιο και τον Καθάριο: «Πάρτε τον από δω.» Έδειξε τον Τάμπριελ. «Πηγαίνετέ τον στην καμπίνα του.»

Οι δύο άντρες υπάκουσαν, σηκώνοντας τον Πρίγκιπα από τις μασκάλες και τα γόνατα.

Ο Γεράρδος, η Ιωάννα, και ο Σέλιρ'χοκ τούς ακολούθησαν, καθώς έβγαιναν απ'τη γέφυρα και βάδιζαν μέσα στους διαδρόμους του σκάφους.

Λίγο προτού φτάσουν στην καμπίνα του Τάμπριελ, συνάντησαν την Αλκυόνη. Η Ανεμοσκόπος ανέβαινε μια σκάλα και τους είδε· κι αμέσως, φώναξε: «Τι έγινε; Τι έπαθε αυτός; Είναι νεκρός; Γεράρδε, σου είπα να–!»

«Δεν είναι νεκρός,» τη διαβεβαίωσε εκείνος.

Η Αλκυόνη τούς πλησίασε. «Τον υποβάλατε στη διαδικασία αναίρεσης;»

«Ναι.»

«Σου είπα να περιμένετε, να πάρει!»

«Δε θα είχε νόημα–»

«Μα αν πέθαινε–!»

«Ακριβώς,» τη διέκοψε ο Σέλιρ'χοκ. «Υπήρχαν πιθανότητες να πεθάνει. Γιατί, λοιπόν, να σου αποκαλύψει το παραμικρό για τους Ανεμοπομπούς σου;»

Η Αλκυόνη τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Δεν καταλαβαίνω. Τι θες να πεις;»

«Με τι τρόπο θα τον ανέκρινες; Αφού, έτσι κι αλλιώς, δε θα ήταν βέβαιος αν θα παραμείνει ζωντανός μετά την ανάκρισή σου.»

Το συνοφρύωμα της Αλκυόνης βάθυνε.

Ο Σέλιρ'χοκ έκανε νόημα στον Σέλκιο και τον Καθάριο, που

είχαν σταματήσει, να συνεχίσουν να βαδίζουν.

Μετέφεραν τον Τάμπριελ στην καμπίνα του και τον άφησαν επάνω στο στενό κρεβάτι.

Ο Σέλιρ'χοκ έπιασε τον σφυγμό του Πρίγκιπα, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι ήταν ακόμα ζωντανός, ότι η μεταφορά από τη γέφυρα ώς εδώ δεν τον είχε σκοτώσει. «Εντάξει,» είπε. «Το μόνο που φαίνεται να χρειάζεται είναι ξεκούραση.»

«Θα μείνω να τον φυλάω,» δήλωσε η Ιωάννα.

«Όπως θέλεις. Αλλά δε νομίζω ότι βρίσκεται σε κατάσταση να επιχειρήσει τίποτα.»

Η Ιωάννα κάθισε στην μοναδική καρέκλα του δωματίου, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο.

«Όταν ξυπνήσει,» είπε η Αλκυόνη, η οποία τους είχε ακολουθήσει μέχρι εδώ και τώρα στεκόταν στο κατώφλι, «να με ειδοποιήσετε.»

«Θα σε ειδοποιήσουμε,» της υποσχέθηκε ο Γεράρδος, βγαίνοντας από την καμπίνα, μαζί με τον Σέλιρ'χοκ.

Ο Σέλκιος και ο Καθάριος βρίσκονταν ήδη έξω, έχοντας μπει μόνο για ν'αφήσουν τον Τάμπριελ στο κρεβάτι. «Πηγαίνετε να ξεκουραστείτε,» τους είπε ο Καπετάνιος. «Είστε κι οι δύο έτοιμοι να καταρρεύσετε.»

Εκείνοι αποχώρησαν, νεύοντας. Ακόμα κι ο Καθάριος δε φαινόταν τώρα να είχε τη δύναμη, ή την όρεξη, για να μιλήσει.

«Δεν έπρεπε να το είχατε κάνει αυτό,» είπε η Αλκυόνη. «Έπρεπε, τουλάχιστον, να με είχατε ρωτήσει!»

«Δε σου εξήγησε ο Σέλιρ'χοκ;» αποκρίθηκε ο Γεράρδος.

«Μου εξήγησε, αλλά και πάλι! Τι θα γινόταν αν ο Τάμπριελ πέθαινε; Πρέπει, οπωσδήποτε, να μάθω τι ξέρει για τους Ανεμοπομπούς!»

Ο Γεράρδος αναστέναξε. «Και θα το μάθεις, όταν συνέλθει. Δεν είναι νεκρός, και δεν έχει νόημα να μας ρωτάς τι θα γινόταν αν πέθαινε.»

«Δεν ήταν ερώτηση ακριβώς. Γενικότερα το είπα· δεν περίμενα απάντηση.»

«Ναι, το κατάλαβα αυτό,» είπε ο Γεράρδος, έχοντας ήδη αρχίσει να βαδίζει.

Ο Σέλιρ'χοκ κι η Αλκυόνη τον ακολούθησαν.

«Πού πηγαίνεις τώρα;» ρώτησε η δεύτερη.

«Στη γέφυρα.»

«Σκοπεύεις να γίνεις Σάλ'ντραχ του σκάφους;» είπε ο Σέλιρ'χοκ.

«Ίσως.»

«Ίσως;»

«Έχω κάποιες απορίες, πρώτα, που ελπίζω ο Μακρινός Ταξιδευτής να μπορεί να λύσει.»

—ΣΕ ΑΚΟΥΩ, ΓΕΡΑΡΔΕ.

«Το φανταζόμουν ότι κάπου εδώ θα παρουσιαζόσουν.»

—ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΠΟΡΙΕΣ ΣΟΥ;

«Γιατί θέλεις κάποιος από εμάς να γίνει Σάλ'ντραχ σου;»

—Η ΕΡΩΤΗΣΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ, ΓΕΡΑΡΔΕ.

Έφτασαν στη γέφυρα και μπήκαν.

«Γιατί δεν έχει νόημα;»

—ΕΙΝΑΙ ΦΥΣΙΚΟ ΓΙΑ ΕΜΕΝΑ ΝΑ ΑΠΟΖΗΤΩ ΕΝΑΝ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ. ΚΑΘΕ ΠΛΟΙΟ ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟ ΤΟΥ.

«Αν γίνω εγώ Σάλ'ντραχ σου, δε θα γίνω για πολύ,» του είπε ο Γεράρδος. «Δε σκοπεύω να επιστρέψω στην Άκρη. Θα σε οδηγήσω σε κάποια ακτή της Σεργήλης και εκεί θα κατεβώ, και δε θα ξαναγυρίσω. Οπότε, ούτως ή άλλως, θα πρέπει να βρεις άλλον Σάλ'ντραχ.»

—ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΟΝ. Ο ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑΣ.

«Κι αν φύγω; Αν απομακρυνθώ από εσένα; Τι θα κάνεις;»

—Ο,ΤΙ ΜΕ ΕΧΕΙΣ ΠΡΟΣΤΑΞΕΙ. ΑΝ ΜΕ ΕΧΕΙΣ ΠΡΟΣΤΑΞΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ, ΘΑ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΩ... ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑΣ.

«Λιγάκι θλιβερό, δεν είναι;»

—ΙΣΩΣ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΑΛΛΑΖΕΙ.

«Αν σε προστάξω να φύγεις και να κάνεις ό,τι θέλεις;»

—ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΝΑ ΘΕΛΩ, ΓΕΡΑΡΔΕ. ΕΙΜΑΙ ΕΝΑ ΠΛΟΙΟ· ΜΗΝ ΤΟ ΞΕΧΝΑΣ ΑΥΤΟ.

«Δεν είσαι μόνο ένα πλοίο. Είσαι ένα πνεύμα που σε έχουν, κάπως, *συνδέσει* μ'ένα πλοίο, πριν από εκατοντάδες χρόνια.»

—ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΚΑΙ ΕΓΩ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΑ ΠΛΕΟΝ. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΝΑ ΘΕΛΩ, ΠΕΡΑ ΑΠ'ΤΟ ΝΑ ΥΠΗΡΕΤΩ ΤΟΝ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ ΚΑΙ ΝΑ ΑΡΜΕΝΙΖΩ ΣΤΟ ΠΟΡΦΥΡΟ ΚΕΝΟ. ΑΝ ΓΙΝΕΙΣ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΜΕ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΙΣ, ΓΕΡΑΡΔΕ, ΑΥΤΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΙΚΟ ΓΙΑ ΕΜΕΝΑ· ΜΕΧΡΙ, ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ, ΠΟΥ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΒΡΩ ΑΛΛΟΝ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Γεράρδε,» παρενέβη η Αλκυόνη, «πραγματικά σκέφτεσαι να φύγεις; Να φύγεις από την Άκρη; Από το Πορφυρό Κενό;»

«Δε μπορούμε να επιστρέψουμε στην πόλη μ'ετούτο το σκάφος,» της είπε ο Γεράρδος. «Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας που βρίσκονται εκεί πιθανώς να το αναγνωρίσουν, αφού το είχε χρησιμοποιήσει ο Τάμπριελ.»

Ο Σέλιρ'χοκ ένευσε. «Ναι,» συμφώνησε. «Είναι επικίνδυνο. Όπως επίσης επικίνδυνο είναι να βάλουμε τον ίδιο τον Τάμπριελ μέσα στην Άκρη· η πόλη ελέγχεται πολύ στενά από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

«Εντάξει,» είπε η Αλκυόνη, εξακολουθώντας να κοιτάζει τον Γεράρδο· «δε θα φύγεις, όμως, τελείως από το Πορφυρό Κενό, έτσι δεν είναι;»

Εκείνος είδε ότι η έκφρασή της μαρτυρούσε καθαρά πως *δεν* ήθελε να φύγει· όμως αποκρίθηκε: «Δε μπορώ ν'αρχίσω πάλι από

την αρχή. Χωρίς πλοίο, χωρίς πλήρωμα… κι ύστερα από όσα συνέβησαν.» Μόρφασε. «Νομίζω πως έχασα κάθε επιθυμία να είμαι καπετάνιος στο Πορφυρό Κενό.»

«Και τι θα κάνεις; Τόσο καιρό ήσουν εδώ!»

«Δεν ξέρω. Θα δω…»

—ΑΛΚΥΟΝΗ, είπε ο Μακρινός Ταξιδευτής, ΜΠΟΡΕΙΣ ΕΣΥ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ ΜΟΥ…

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

—ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ; ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ ΣΕ ΠΑΩ ΟΠΟΥ ΕΠΙΘΥΜΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΕΝΟ.

«Η προσφορά του δε φαίνεται άσχημη,» της είπε ο Σέλιρ'χοκ. «Ειδικά για μια Ανεμοσκόπο.»

Η Αλκυόνη συνοφρυώθηκε, μοιάζοντας να το σκέφτεται. Ύστερα, ρώτησε: «Γεράρδε, εσύ τι λες; Πιστεύεις ότι είναι καλή ιδέα;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Ναι.» Χαμογέλασε. «Έτσι, θα πάψω κιόλας ν'ανησυχώ ότι θα ξεμείνεις σε καμια βραχονησίδα, χωρίς τρόπο να φύγεις.»

Η Αλκυόνη τού επέστρεψε το χαμόγελο. «Σωστά.» Και είπε, κοιτάζοντας προς τις οθόνες: «Τι ακριβώς χρειάζεται για να γίνω Σάλ'ντραχ σου;»

—ΤΙΠΟΤΑ ΤΟ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ, ΕΚΤΟΣ ΑΠ'ΤΟ ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ Ο ΓΕΡΑΡΔΟΣ ΚΙ Ο ΣΕΛΙΡ'ΧΟΚ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΦΥΡΑ.

Η Αλκυόνη έστρεψε το βλέμμα της στον Γεράρδο, και ένευσε.

«Είσαι σίγουρη, έτσι;» τη ρώτησε εκείνος.

«Ναι.»

Ο Γεράρδος και ο Σέλιρ'χοκ βγήκαν απ'τη γέφυρα και έκλεισαν την πόρτα πίσω τους, σταματώντας στον διάδρομο απέξω.

«Φοβάσαι γι'αυτήν, Καπετάνιε;» είπε ο μάγος.

«Λιγάκι,» παραδέχτηκε ο Γεράρδος. «Δεν τον εμπιστεύομαι τον Ταξιδευτή. Ο τρόπος σκέψης του είναι παράξενος. Δεν μπορείς εύκολα να διακρίνεις αν είναι φίλος σου, εχθρός σου, ή… κάτι άλλο.»

«Μάλλον, κάτι άλλο είναι.»

Ο Γεράρδος ένευσε. «Κι αυτός ο χαρακτηρισμός ίσως νάναι ο πιο τρομακτικός από τους τρεις.»

«Το άγνωστο πάντοτε τρομάζει, Καπετάνιε.»

Μετά από λίγο, η πόρτα της γέφυρας άνοιξε και η Αλκυόνη βγήκε, χωρίς να υπάρχει καμία φανερή αλλαγή επάνω της, πέρα από ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό της και μια γυαλάδα ικανοποίησης στα μάτια της.

«Όλα εντάξει;» ρώτησε ο Γεράρδος.

«Φυσικά.»

—ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΟΥΜΕ ΤΩΡΑ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ; ρώτησε η φωνή του Μακρινού Ταξιδευτή, αντηχώντας από παντού γύρω.

«Για την ώρα, όπου σου πει ο Γεράρδος,» απάντησε η Αλκυόνη· «δεν έχω καμια ιδιαίτερη προτίμηση.»

* * *

Το πρωί, η Ιωάννα είδε τον Τάμπριελ να σαλεύει, να μουγκρίζει αδύναμα, και να βλεφαρίζει κουρασμένα. Τα μάτια του άνοιξαν, κοιτάζοντας το ταβάνι. Έπειτα, πρέπει να πρόσεξε ότι η Μαύρη Δράκαινα καθόταν κοντά του, και το βλέμμα του στράφηκε στο μέρος της. Τα μάτια του ήταν κοκκινισμένα, σα να μην είχε κοιμηθεί μέρες ολόκληρες.

«Πώς αισθάνεσαι;» τον ρώτησε η Ιωάννα.

«Παράξενα…» είπε ο Τάμπριελ. «Γιατί είσαι ντυμένη έτσι;»

Η Ιωάννα συνοφρυώθηκε. «Πώς είμαι ντυμένη, δηλαδή;» Φορούσε τη συνηθισμένη της μαύρη στολή· τίποτα το ιδιαίτερο ή άξιο να σχολιαστεί.

Ο Τάμπριελ ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Βλεφάρισε, έντονα. «Α… όχι, δεν…»

«Δεν μπορείς να με δεις καλά;» *Έπαθαν κάτι τα μάτια του;*

«Όχι, καλά σε βλέπω. Απλώς…» έγλειψε τα χείλη του, που πρέπει να ήταν ξεραμένα, «μια εικόνα παρεμβλήθηκε. Μια από τις εικόνες…» Κατέβασε το βλέμμα, ατενίζοντας το πάτωμα.

Τρελάθηκε; «Ποιες εικόνες;»

Ο Τάμπριελ έμεινε σιωπηλός για κάμποση ώρα· κι η Ιωάννα ήταν έτοιμη να σηκωθεί, για να φωνάξει τον Σέλιρ'χοκ, όταν ο Πρίγκιπας είπε: «Θα με πας στον Ανδρόνικο;»

«Αυτό σκοπεύω να κάνω,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα. «Βιάζεσαι να τον συναντήσεις;»

«Ναι.»

Τρελάθηκε. Σίγουρα. «Για ποιο λόγο, μπορώ να μάθω;»

«Πρέπει να του μιλήσω. Είδα… κάποια πράγματα… Δεν τα θυμάμαι όλα… αλλά θα έρθουν. Θα επιστρέψουν όλα, στο τέλος…»

«Τι πράγματα είδες; Πού τα είδες;»

«Όταν γινόταν η διαδικασία αναίρεσης… Τελείωσε η διαδικασία αναίρεσης, έτσι;»

«Αν ο Ταξιδευτής είπε αλήθεια, ναι, τελείωσε.»

«Σωστά. Δεν γνωρίζω πια τ'όνομά του· δεν είναι χαραγμένο μέσα μου. Αλλά, όποτε κοιτάζω εκεί… εκεί είναι οι εικόνες… μπερδεμένες. Μπορώ να έχω λίγο νερό;»

Η Ιωάννα σηκώθηκε, γέμισε ένα ποτήρι από το μπουκάλι, και του το έδωσε.

Ο Τάμπριελ ήπιε, αργά.

«Θα με πας στον Ανδρόνικο, έτσι;» ξαναρώτησε, μετά.

«Θέλεις δε θέλεις, θα σε πάω,» αποκρίθηκε εκείνη, χωρίς να

καθίσει πάλι στην καρέκλα· είχε πιαστεί απ’το κάθισμα.

«Θέλω,» δήλωσε ο Τάμπριελ. «Πρέπει να τον συναντήσω.»

«Τι εικόνες είδες;» ρώτησε η Ιωάννα.

«Από το μέλλον… και όχι μόνο. Νομίζω…»

Μα την Έχιδνα, πρέπει να τρελάθηκε. Ο Ταξιδευτής το είχε πει πως η *διαδικασία αναίρεσης* ήταν επικίνδυνη. «Κι από πού ήρθαν αυτές οι εικόνες; Το πλοίο σού τις μετέφερε;»

«Όχι, δε νομίζω… Δεν ξέρω.» Ο Τάμπριελ τελείωσε το νερό στο ποτήρι του.

* * *

Η Ιωάννα μίλησε στον Σέλιρ’χοκ, όταν βρέθηκαν οι δυο τους. (Τον Τάμπριελ τώρα φρουρούσαν ο Σέλκιος και ο Καθάριος πάλι.) Του είπε για τις εικόνες που ο Πρίγκιπας ισχυριζόταν πως είχε δει, και ζήτησε μια πιθανή εξήγηση. Μήπως απλά προσπαθούσε να τους ξεγελάσει; Μήπως το έκανε για να πλησιάσει τον Ανδρόνικο και να τον σκοτώσει;

«Δε νομίζω να είχε αυτό στο μυαλό του μόλις συνήλθε από τη δοκιμασία που πέρασε,» είπε ο Σέλιρ’χοκ.

«Τότε, τι είναι οι εικόνες που βλέπει;» ρώτησε η Ιωάννα, σταυρώνοντας τα χέρια της εμπρός της, καθώς βάδιζε πέρα-δώθε μες στην καμπίνα του μαυρόδερμου μάγου.

«Αυτό,» είπε ο Σέλιρ’χοκ, ο οποίος ήταν καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού του, «είναι αδύνατον να σ’το απαντήσω από τώρα. Θα πρέπει να διαπιστώσουμε αν τα… οράματά του έχουν κάποια ουσία, ή αν δεν είναι παρά οι ψευδαισθήσεις ενός ανθρώπου που το μυαλό του έχει πάθει ζημιά.»

«Προτείνεις, δηλαδή, να τον πάμε στον Ανδρόνικο;»

«Ναι, φυσικά. Εξάλλου, νομίζω πως κι ο Ανδρόνικος αυτό θα ήθελε να κάνουμε.»

«Πράγματι,» παραδέχτηκε η Ιωάννα, παύοντας να κάνει πέρα-δώθε. «Θα ήθελε να μάθει.» Τον ήξερε καλά τον Ανδρόνικο· δε θα το άφηνε τούτο να περάσει χωρίς να το ερευνήσει. *Κι επιπλέον, ο Τάμπριελ είναι σύζυγος της Παντοκράτειρας· θα έχει, αναμφίβολα, σημαντικές πληροφορίες να δώσει, όταν τον ανακρίνουμε.*

Εκτός αν είναι, τώρα πλέον, τελείως τρελός, είπε μια φωνή μέσα της. *Επομένως, πόσο αξιόπιστες θα μπορούν να θεωρηθούν οι πληροφορίες του;*

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε ο Σέλιρ’χοκ.

«Τίποτα ιδιαίτερο. Αναρωτιέμαι για διάφορα πράγματα.»

«Αν έχεις κάποια συγκεκριμένη υποψία, ή αν έχεις κάνει κάποια συγκεκριμένη υπόθεση, καλύτερα να μου το πεις. Ίσως να μας βοηθήσει.»

Η Ιωάννα κούνησε το κεφάλι. «Σου έχω ήδη πει όλες μου τις

υποψίες και τις υποθέσεις, Σέλιρ.»

* * *

Ο Σέλκιος και ο Καθάριος τον έφερε στη γέφυρα, και ο Τάμπριελ κάθισε σε μια καρέκλα.

«Πρίγκιπα Τάμπριελ,» είπε ο Γεράρδος, που στεκόταν μπροστά από τις οθόνες πλοήγησης του Μακρινού Ταξιδευτή, «υποθέτω είσαι αρκετά καλά για να μιλήσουμε.»

Η Αλκυόνη καθόταν παραδίπλα, παρατηρώντας τον ερυθρόδερμο άντρα με το άσπρο γένι και τα άσπρα μαλλιά. Ο Σέλιρ'χοκ ήταν, επίσης, στο δωμάτιο, όρθιος και βαστώντας το ραβδί του. Η Ιωάννα είχε πάει να ξεκουραστεί, γιατί είχε μείνει ξάγρυπνη όλη τη νύχτα.

«Ας μιλήσουμε, Καπετάνιε,» είπε ο Τάμπριελ, ήρεμα.

«Η Αλκυόνη έχει να σου κάνει κάποιες ερωτήσεις, σχετικά με τους Ανεμοπομπούς της.»

Ο Τάμπριελ έστρεψε το βλέμμα του στην Ανεμοσκόπο.

«Πώς μπορώ να τους βγάλω από πάνω μου;» είπε εκείνη. «Πώς μπορούν να αφαιρεθούν;»

«Δεν μπορούν.»

Η Αλκυόνη στράφηκε στον Γεράρδο. «Λέει ψέματα!» σφύριξε.

«Δεν λέω ψέματα,» είπε ο Τάμπριελ, μιλώντας εξίσου ήρεμα με πριν. «Κανονικά, είναι αδύνατον να αφαιρεθούν. Εξάλλου, είναι κατασκευασμένοι για ακριβώς αυτόν το σκοπό: να παγιδεύουν τον Ανεμοσκόπο. Μπορείς, ωστόσο, να προσπαθήσεις να τους αφαιρέσεις. Κάποιος πολύ καλός χειρουργός μπορεί να προσπαθήσει· αλλά δε θα σ'το πρότεινα: οι πιθανότητες να πάθει βλάβη το νευρικό σου σύστημα, ή ακόμα και να πεθάνεις, είναι εξαιρετικά μεγάλες.»

«Όχι*!*» γρύλισε η Αλκυόνη, καθώς πεταγόταν όρθια, σφίγγοντας τις γροθιές της. «Λες ψ*έματα!*» Τον ζύγωσε, προτού προλάβει κανείς να την εμποδίσει, και, πιάνοντάς τον απ'τον ώμο με το ένα χέρι, τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο με το άλλο. Εκείνος δεν έκανε την παραμικρή κίνηση για να προστατευτεί.

«Αλκυόνη!» φώναξε ο Γεράρδος, και την άρπαξε απ'τη μέση, τραβώντας την πίσω, ενώ εκείνη κλοτσούσε τον αέρα. «Ηρέμησε!»

«Δε λέω ψέματα,» είπε πάλι ο Τάμπριελ, εξακολουθώντας να μιλά ήρεμα. «Οι Ανεμοπομποί δεν αφαιρούνται. Μπορείς, όμως, να αποφύγεις αυτούς που τους ελέγχουν, μένοντας μακριά από την Άκρη. Ελάχιστοι άνθρωποι γνωρίζουν τι πραγματικά είναι οι Ανεμοπομποί, κι ακόμα πιο λίγοι ξέρουν τη συγκαλυμμένη τους συχνότητα.»

Αυτό φάνηκε να την καλμάρει κάπως, έτσι ο Γεράρδος άφησε τη μέση της· ήταν, όμως, έτοιμος να την ξαναρπάξει, αν την έβλεπε

να κάνει πάλι κάτι παρορμητικό.

«Δηλαδή, μου λες ότι δεν πρέπει να ξαναπάω στην Άκρη;» ρώτησε η Αλκυόνη τον Τάμπριελ.

«Αυτή η απόφαση είναι δική σου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Εγώ σου είπα μόνο πώς έχουν τα πράγματα.»

«Και γιατί να σε πιστέψω; Γιατί να πιστέψω ότι, όντως, δεν ξέρεις πώς μπορούν να αφαιρεθούν οι Ανεμοπομποί μου;»

«Τι λόγο έχω να σου πω ψέματα;»

«Τι λόγο; Μα, είσαι ένας απ'τους συζύγους της Παντοκράτειρας! Εσείς, οι πράκτορές της, τα φτιάξατε αυτά τα καταραμένα μαραφέτια!»

«Στο μέλλον δε θα έχω σχέση με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας,» είπε ο Τάμπριελ.

«Επειδή είσαι αιχμάλωτός μας–»

«Όχι.» Η φωνή του ήταν και πάλι ήρεμη, όμως τα λόγια του τη διέκοψαν σαν να είχε φωνάξει. «Επειδή δεν είναι αυτό που πρέπει να κάνω.»

«Και τι πρέπει να κάνεις, Τάμπριελ'λι;» ρώτησε ο Σέλιρ'χοκ.

«Πολλά πράγματα, τα οποία είναι τώρα μπερδεμένα στο μυαλό μου. Αλλά, σύντομα, θα τα ξεδιαλύνω. Είναι σαν…» μειδίασε, λες και του φαινόταν αστείο, «σαν φωτογραφίες, ανακατεμένες όλες μαζί μέσα σ'ένα συρτάρι.»

Ο Γεράρδος συνοφρυώθηκε, και ρώτησε τον Σέλιρ'χοκ: «Τι λέει; Καταλαβαίνεις τι λέει;»

«Ναι,» απάντησε ο μαυρόδερμος μάγος, «καταλαβαίνω. Περίπου. Η Ιωάννα μού μίλησε για τα οράματά του.»

«Δεν είναι οράματα, Σέλιρ'χοκ,» είπε ο Τάμπριελ.

«Αλήθεια; Πώς θα τα ονόμαζες, τότε;»

«Εικόνες.»

«Ποια η διαφορά;»

«Δεν κινούνται. Είναι σαν φωτογραφίες,» εξήγησε ο Τάμπριελ.

Η Αλκυόνη, παραξενεμένη, δεν μπόρεσε παρά να ρωτήσει: «Οι Άνεμοι σού έστειλαν αυτές τις εικόνες;»

«Όχι, δεν έχουν να κάνουν με τους Ανέμους. Ήρθαν από… από ένα άνοιγμα μέσα στο σκοτάδι.»

«Μάλλον,» είπε ο Σέλιρ'χοκ, «χρειάζεσαι χρόνο, μέχρι να καταλάβεις τι ακριβώς σου συμβαίνει, Τάμπριελ'λι.»

«Ναι,» συμφώνησε εκείνος, «έχεις δίκιο.»

.27.

Μετά από περίπου έναν μήνα ταξιδιού, το Πορφυρό Κενό φάνηκε να σκίζεται στο βάθος και ο ουρανός της Σεργήλης να παρουσιάζεται, μαζί με τον λαμπερό του ήλιου.

Η Ιωάννα χαμογέλασε άθελά της, καθώς στεκόταν στην πλώρη του σκάφους με τον Σέλιρ'χοκ και τον Τάμπριελ πλάι της. Ύστερα από τόσο καιρό που βρισκόταν εδώ, λουσμένη στην κόκκινη ακτινοβολία του Κενού, αισθανόταν πολύ ευχάριστα που, επιτέλους, θα έβγαινε σε μια διάσταση με κανονικό φως. Αισθανόταν σαν πάνω από δύο μήνες να ήταν χαμένη σ'έναν υπόγειο, σκοτεινό λαβύρινθο και τώρα να πλησίαζε την επιφάνεια, για να αναπνεύσει, να γεμίσει τα πνευμόνια της με καθαρό αέρα. Απορούσε πώς μπορούσαν οι ναυτικοί της Άκρης να διασχίζουν το Κενό ξανά και ξανά στα ταξίδια τους· και απορούσε, ακόμα περισσότερο, πώς μπορούσαν οι κάτοικοι των Αιωρούμενων Νήσων να μένουν εδώ. Αλλά, βέβαια, οι μεν το είχαν πάρει απόφαση και το είχαν συνηθίσει, και οι δε είχαν γεννηθεί σε τούτο το μέρος, οπότε δεν τους φαινόταν παράξενο· αναμφίβολα, η Σεργήλη ήταν που θα τους φαινόταν πιο παράξενη. Δε θα μπορούσαν να ανεχτούν τον ήλιο της και τον διαφορετικό της αέρα.

Ο Μακρινός Ταξιδευτής προσέγγιζε τώρα μια βραχώδη ακτή, και το Πορφυρό Κενό έμοιαζε ολοένα να λιγοστεύει γύρω του, ενώ η διάσταση της Σεργήλης και η ατμόσφαιρά της να μεγαλώνει.

Ο Γεράρδος και η Αλκυόνη πήγαν κοντά στην Ιωάννα και τους δύο άντρες, οι οποίοι στέκονταν στην πλώρη. Η Ανεμοσκόπος ήταν ντυμένη με μια μακριά, φαρδιά, γαλανή πουκαμίσα και καφετί παντελόνι και μπότες. Ο Γεράρδος φορούσε ρούχα ταξιδιωτικά και είχε έναν σάκο στον ώμο. Έναν σάκο παρόμοιο μ'αυτούς που κουβαλούσαν η Ιωάννα, ο Σέλιρ'χοκ, και ο Τάμπριελ.

«Καπετάνιε,» είπε ο μαυρόδερμος μάγος, «αποφάσισες τελικά πού θα πας;»

Ένας ολόκληρος μήνας είχε περάσει και ο Γεράρδος δεν είχε ακόμα ανακοινώσει επίσημα πού θα πήγαινε, φεύγοντας από την Άκρη και το Πορφυρό Κενό. Η Αλκυόνη ήλπιζε ότι, τελικά, δε θα έφευγε· ήλπιζε ότι όλα όσα είχε πει τα είχε πει επειδή ήταν στενοχωρημένος και απογοητευμένος, ύστερα από τόσους θανάτους και καταστροφές· όμως σήμερα, βλέποντάς τον να ετοιμάζεται για ταξίδι και να παίρνει το σάκο του στον ώμο, οι ελπίδες της είχαν βουλιάξει, και μια λυπημένη όψη υπήρχε στο

πρόσωπό της. Ο Γεράρδος θα έφευγε· ήταν πλέον βέβαιο.

«Θα έρθω μαζί σας, στην Απολλώνια,» αποκρίθηκε στον Σέλιρ'χοκ, «και μετά, θα δω. Εξακολουθώ να είμαι μέλος της Επανάστασης, και η Παντοκρατορία εξακολουθεί να υφίσταται, επομένως θα πάω όπου πιστεύει ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος ότι με χρειάζονται περισσότερο.»

«Όπως επιθυμείς,» είπε ο μάγος. «Όμως η αλήθεια είναι ότι η Επανάσταση χρειάζεται, πραγματικά, έναν καπετάνιο στο Πορφυρό Κενό. Απ'όσο ξέρω, εσύ ήσουν ο μοναδικός άνθρωπος που είχαμε γι'αυτή τη δουλειά.»

Ο Γεράρδος κούνησε το κεφάλι. «Δεν μπορώ να επιστρέψω.»

Η Αλκυόνη αναστέναξε, αλλά δεν είπε τίποτα. Δεν ήθελε να χωρίσουν μαλωμένοι. Τον αγκάλιασε μόνο, απροειδοποίητα, και τον φίλησε στα χείλη.

Ο Γεράρδος μειδίασε. «Θα μου λείψεις,» είπε.

«Κι εμένα.» Ένα δάκρυ γυάλιζε επάνω στο μάγουλό της.

Ο Μακρινός Ταξιδευτής βρισκόταν πλέον πολύ κοντά στη βραχώδη ακτή, και την πλεύρισε, προσεχτικά, γιατί το μέρος ήταν, αναμφίβολα, επικίνδυνο· το σκάφος μπορούσε εύκολα να χτυπήσει και να προκληθούν ζημιές στο σκαρί του. Μια ράμπα ξεδιπλώθηκε απ'το άνω κατάστρωμα, συνδέοντάς το με τη στεριά της Σεργήλης.

Η Ιωάννα, κοιτάζοντας προς τα εκεί, είδε ότι εμπρός τους απλωνόταν ένα ορεινό τοπίο με ψηλούς βράχους αλλά και αρκετά δέντρα. Θυμόταν ότι πρέπει να είχαν ξαναπεράσει από εδώ, όταν εκείνη κι ο Σέλιρ'χοκ κατευθύνονταν προς την Άκρη, κι αναρωτήθηκε αν το τετράτροχο όχημα που είχαν πάρει από τη Χάρνταβελ εξακολουθούσε να βρίσκεται εκεί όπου το είχαν αφήσει, ή αν κάποιος το είχε κλέψει –κάποιος (ή κάποιοι) από τη χωροφυλακή της Άκρης, πιθανώς, οι οποίοι περιπολούσαν τα γύρω μέρη.

—ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΑΠΟΒΙΒΑΣΤΕΙΤΕ, είπε ο Μακρινός Ταξιδευτής· η φωνή του έμοιαζε να έρχεται, συγχρόνως, από το κατάστρωμα όπου πατούσαν, από το μπροστινό κατάρτι, κι από τον ίδιο τον αέρα πάνω από το πλοίο.

Ο Γεράρδος, η Ιωάννα, και οι υπόλοιποι βάδισαν προς τη ράμπα, κοντά στην οποία τους περίμεναν ο Βενμίλιος, ο Καθάριος, ο Λαοκράτης, και ο Σέλκιος. Ή, μάλλον, περίμεναν τον παλιό τους Καπετάνιο, για να τον αποχαιρετήσουν. Και ένας-ένας, ξεχωριστά, του έσφιξαν το χέρι, λέγοντας ο καθένας το αντίο του με διαφορετικό τρόπο.

«Σ'ευχαριστώ για όλα, Γεράρδε,» του είπε ο Βενμίλιος. «Ποτέ δε θα ξεχάσω ότι μου φέρθηκες τόσο εντάξει.»

«Καλό ταξίδι, Καπετάνιε! Και να μας ξανάρθεις από δω καμια

φορά. Να σε ξαναδούμε!» είπε ο Καθάριος, χαμογελώντας, αν και τα μάτια του έδειχναν καθαρά ότι λυπόταν που ο Γεράρδος έφευγε.

«Νάσαι καλά, Καπ'τάνιε,» είπε ο Λαοκράτης. «Νάσαι καλά.» Και χτύπησε τον Γεράρδο φιλικά στον ώμο.

«Είναι κρίμα που αποφάσισες να φύγεις,» είπε ο Σέλκιος. «Δε νομίζω ότι θα ξαναβρώ καπετάνιο σαν και του λόγου σου. Να προσέχεις, και καλή τύχη.»

«Σ'ευχαριστώ, Σέλκιε,» αποκρίθηκε ο Γεράρδος, όπως είχε αποκριθεί και στους υπόλοιπους. Και πρόσθεσε: «Καλή τύχη και σ'εσάς. Σε όλους σας.»

Η Αλκυόνη τον αγκάλιασε πάλι. «Θα μπορούσες, κάποια στιγμή, να ξαναπεράσεις…» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, «τίποτα δεν αποκλείεται.» Χαμογέλασε. Τη φίλησε.

Ο Σέλιρ'χοκ είπε στο παλιό πλήρωμα του Γεράρδου: «Πού σκοπεύετε να ταξιδέψετε τώρα;»

«Δεν το έχουμε σκεφτεί ακόμα,» παραδέχτηκε ο Βενμίλιος. «Υποθέτω, θα πρέπει να μιλήσουμε και με την Καπετάνισσα.» Έδειξε την Αλκυόνη με μια κοφτή κίνηση του κεφαλιού.

«Ό,τι κι αν κάνετε, δε θα σας πρότεινα να επιστρέψετε στην Άκρη με τον Μακρινό Ταξιδευτή. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας μπορεί να αναγνωρίσουν το σκάφος, και πιθανώς να μπλέξετε πολύ άσχημα.»

«Θα τόχουμε υπόψη μας, μάγε,» υποσχέθηκε ο Σέλκιος, γνέφοντας καταφατικά.

«Ωστόσο,» είπε ο Γεράρδος, «θα ήθελα, κάποια στιγμή, κάποιος από εσάς να πάει στην Άκρη, για μια δουλειά.»

Τα τέσσερα εναπομείναντα μέλη του παλιού του πληρώματος τον κοίταξαν με περιέργεια.

Ο Γεράρδος εξήγησε: «Στο σπίτι μου, έχω αφήσει την Αόρατη μόνη. Θα ήθελα ένας σας να πάει και να την πάρει από εκεί.»

«Μην ανησυχείς, Γεράρδε,» αποκρίθηκε ο Βενμίλιος· «θα φροντίσουμε για την Αόρατη. Είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε.»

«Σ'ευχαριστώ.»

Και ύστερα, χωρίς άλλες κουβέντες, ο Γεράρδος, η Ιωάννα, ο Σέλιρ'χοκ, και ο Τάμπριελ'λι βάδισαν επάνω στη ράμπα του Μακρινού Ταξιδευτή και κατέβηκαν στη Σεργήλη, νιώθοντας τον διαφορετικό της αέρα στα πρόσωπά τους και τον δυνατό της ήλιο να καίει το δέρμα τους στα σημεία που ήταν εκτεθειμένο. Ήταν μεσημέρι, και το μεγάλο, λαμπερό άστρο βρισκόταν στο κέντρο του γαλανού ουρανού.

Η Αλκυόνη και ο Βενμίλιος ύψωσαν το ένα τους χέρι, καθώς

τους έβλεπαν να απομακρύνονται, και ο Γεράρδος ύψωσε το δικό του χέρι για μια φορά κι έπειτα δεν ξανακοίταξε πίσω. Δεν μπορούσε να ξανακοιτάξει, και δεν πίστευε πως τώρα ήταν η καλύτερη ώρα για να γεμίσει την ψυχή του με νοσταλγία.

* * *

Επάνω στο κατάστρωμα του Μακρινού Ταξιδευτή, ο Λαοκράτης ρώτησε την Αλκυόνη: «Τι θα κάνουμε τώρα, Καπετάνισσα; Έχεις υπόψη κανέναν έμπορα, για ν'αναλάβουμε μεταφορές γι'αυτόν;»

Η Αλκυόνη σκούπισε τα μάτια της με την ανάστροφη του χεριού της, και πήρε το βλέμμα της από τον Γεράρδο και τους υπόλοιπους, που είχαν πλέον μισοχαθεί πίσω από τα βράχια και την αραιή βλάστηση. «Τι έμπορο; Δεν ξέρω εγώ από εμπόρους.»

«Και πώς θα συντηρούμε τούτο το πλοίο;»

«Ο Μακρινός Ταξιδευτής είναι ζωντανός· δε χρειάζεται συντήρηση.»

«Κι όμως, χρειάζεται,» είπε ο Βενμίλιος. «Χρειάζεται καύσιμα, κατά πρώτον, κι επισκευές στα πανιά, και στις μηχανές. Κι ας μην ξεχνάμε πως έχουμε ανάγκη κι από προμήθειες.»

«Εντάξει, μπορείτε εσείς να τα κανονίσετε αυτά.»

«Εσύ, όμως, είσαι η Καπετάνισσα του πλοίου,» της υπενθύμισε ο Βενμίλιος.

Η Αλκυόνη κούνησε το κεφάλι, αντιδραστικά. «Δεν είμαι *Καπετάνισσα*! Απλά, είμαι Σάλ'ντραχ του Μακρινού Ταξιδευτή!»

Ο Λαοκράτης έξυσε το κεφάλι. «Ποια η διαφορά;»

«Εγώ λέω να το ρίξουμε στην πειρατεία!» πρότεινε, ενθουσιωδώς, ο Καθάριος.

Ο Σέλκιος τον αγριοκοίταξε. «Μη γίνεσαι γελοίος.»

«Γιατί όχι; Δεν έχω ποτέ δουλέψει σε πειρατικό σκάφος!»

«Και ούτε θα δουλέψεις,» του είπε ο Βενμίλιος.

«Μακρινέ Ταξιδευτή;» φώναξε η Αλκυόνη.

—ΝΑΙ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Μπορείς να εξηγήσεις σ'αυτούς τους ανόητους ότι εγώ *δεν* είμαι Καπετάνισσα;»

—ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΤΟ ΚΑΝΩ ΑΥΤΟ;

«Απλά πες τους το!»

—Η ΑΛΚΥΟΝΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ, δήλωσε το Μακρινός Ταξιδευτής.

«Και ποιος είναι Καπετάνιος, τότε;» είπε ο Σέλκιος. «Εσύ είσαι, Αλκυόνη. Εσύ, που προστάζεις το πλοίο.»

«Δε μπορώ να συνεννοηθώ μαζί σας!» μούγκρισε η Αλκυόνη. «Απορώ πώς ο Γεράρδος τα κατάφερνε τόσο καιρό!

»Μακρινέ Ταξιδευτή;»

—ΝΑΙ, ΣΑΛ'ΝΤΡΑΧ.

«Πάρε μας από δω.»

Το πλοίο μάζεψε τη ράμπα του και απομακρύνθηκε από την ακτή της Σεργήλης, αρμενίζοντας μέσα στο Πορφυρό Κενό με τα πανιά του να φουσκώνουν από έναν ούριο Άνεμο.